

Giới thiệu Cung Khuynh

Cung Khuynh là một trong những truyện ngôn tình sắc hay, đậm đà nói về Vệ Minh Khê, Vệ Hậu đoan trang hòa nhã, thiên hạ đệ nhất tài nữ, bề ngoài ôn hòa dịu dàng, đối xử với người luôn khéo léo ung dung, nhưng không ai biết sâu tận tâm hồn nàng chỉ là một trái tim cô đơn hoang vắng. Nàng tài nghệ tinh thông, nàng cảm kỳ thi họa, nàng hiền thê lương mẫu, nhưng có bao giờ nàng được sống trong hạnh phúc giản đơn? Dung Vũ Ca, Thái tử phi thân phận tôn quý, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, dung nhan tuyệt sắc khuynh thế, tính tình bá đạo vô lý, kiêu căng lắm cần, không ai hiểu rõ bộ mặt thật của nàng, không ai trị được cá tính nuông chiều kiêu căng ấy, nhưng có ai biết được nàng đã đeo trong lòng một mối tình trong suốt mười năm? Yêu đến đau khổ, yêu đến đại khờ, yêu đến liệt tâm liệt phế, chỉ vì một người mà quên mất tâm can? Hai nữ nhân, một Hoàng hậu, một Thái tử phi, thân phận đã định trước yêu không lối thoát, gặp gỡ nơi chốn cung đình đấu tranh ngiệt ngã, liệu có một ngày có thể sánh bước bên nhau? Một người mặt dày theo đuổi, một người bị lễ nghi ràng buộc bao năm, Dung Vũ Ca cả đời vì tình mà khổ, Vệ Minh Khê nửa đời phải gánh chịu tội nghiệt. Chung quy, cũng chỉ vì tình cần khó dứt mà thôi. Giống với Hôn Trộm 55 Lần, tựa truyện hay đều khiến người đọc phải thao thức, phải suy nghĩ để rồi nhận ra về tình yêu vô cùng đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Người Muốn Làm Hoàng Quý Phi Hay Là Thái Tử Phi?

“Hoàng hậu, nàng tới vừa đúng lúc, trẫm có việc muốn bàn bạc với nàng.”

Hoàng đế Cao Hàn dịu dàng nhìn Hoàng hậu. Từ năm mười hai tuổi nàng đã xuất giá theo mình, trải qua hai mươi năm đến nay xuân sắc vẫn không thay đổi. Cao quý bất phàm, cai quản lục cung, là bậc mẫu nghi thiên hạ, hậu cung được nàng xử lý ổn thỏa, người người tán thưởng, các vị đại thần đều ngợi ca, dân gian không ai không biết Hoàng hậu đức cao tài rộng, thật xứng danh là một vị hiền thê. Cao Hàn thầm tự hào, xem ra có hiền quân mới có hiền thê.

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng có việc muốn cùng người thương lượng.”

Vệ Minh Khê cung kính hành lễ, ôn nhu nói với Hoàng đế.

Vệ Minh Khê toàn thân mang hồng bào, đầu đội kim quan phi thường rực rỡ, thần thái ôn nhã điềm tĩnh, ngũ quan vô cùng xinh đẹp. Vệ Minh Khê tuyệt đối không phải mỹ nhân đẹp nhất giữa ba ngàn giai lệ nơi hậu cung, nhưng bất luận kẻ nào cũng không thể so được với khí chất của nàng. Thứ khí chất này khiến cho người khác ở trước mặt nàng đều thấy kém ba phần, không phải vì khí thế bức người của bậc Hoàng hậu, nhưng vẫn khiến cho ai gặp nàng đều sinh cảm giác Hoàng hậu ôn hòa đoan trang cao quý. Thật không hổ danh là bậc mẫu nghi thiên hạ.

“Hoàng hậu nói trước đi.”

Cao Hàn biết mình sắp nói chuyện không vui, nên nhường cho Hoàng hậu nói trước.

Hoàng thượng muốn làm cái gì, trong lòng Vệ Minh Khê biết rất rõ. Y để mình nói trước tiên, cũng xem như hợp tâm ý nàng.

“Ngày trước thái tử có tìm bản cung, hắn nói muốn nạp Tiểu quận chúa Dung Vũ Ca làm Thái tử phi, nghĩ đến Thái tử cũng đã đến lúc thành gia lập thất, mà nay Tiểu quận chúa cũng đã tròn mười tám. Vì vậy thần thiếp muốn thay Tiểu quận chúa tìm một thanh niên anh tuấn tài trí, hơn nữa đúng lúc vị trí Thái tử phi vẫn còn trống, nếu có thể đem Tiểu quận chúa kia lên làm Thái tử phi, thì thật đúng là vẹn cả đôi đường.”

Vệ Minh Khê vẻ mặt nhả nhĩ điềm đạm nói. Trong mắt người ngoài, cuộc hôn sự này đúng là rất hợp tình hợp lý.

Cao Hàn thực sự hối hận vừa rồi mình nhường cho nàng nói trước, để lỡ mất tiên cơ. Hoàng hậu luôn thấu hiểu mình nhất, sao lần này lại không chịu hiểu tâm ý của trẫm đây?

Vốn dĩ Cao Hàn muốn nạp Dung Vũ Ca lên làm Hoàng quý phi, nhưng Dung Vũ Ca lại là nữ nhi của đại công chúa, bản thân mình là cố cố lại muốn nạp nàng làm phi, dù sao cũng không yên lòng. Trong lòng Cao Hàn vốn to tưởng dung nhan tuyệt thế của Dung Vũ Ca đã lâu, định chuẩn bị sẵn sàng rồi mới nói cùng Hoàng hậu. Để cho Hoàng hậu nói trước thế này, bản thân y lại càng khó mở miệng.

“Không phải mới vừa rồi Hoàng thượng còn có chuyện muốn nói sao?” Vệ Minh Khê ra vẻ vụn vặt sẵn sàng.

“Trẫm... muốn được nạp Vũ Ca làm phi...”

Cao Hàn cũng không quản Vệ Minh Khê nghĩ như thế nào, đem ý nguyện trong lòng mình nói ra. Có thể làm cho Cao Hàn luôn anh minh không tiếc thể diện mà đưa ra yêu cầu như vậy, cũng đủ biết dung mạo tuyệt thế của Dung Vũ Ca đối với nam nhân có bao nhiêu lực hấp dẫn.

Vốn Vệ Minh Khê tưởng rằng Cao Hàn sẽ biết khó mà lui, nhưng ngẫm lại Dung Vũ Ca kia dung nhan họa thủy, chút hy vọng cũng tiêu tan. Hoàng

thượng là nam nhân, mà nam nhân vốn đều háo sắc, đến như người anh minh như Cao Hàn cũng không ngoại lệ mà động tà tâm. Huống hồ Dung Vũ Ca kia dung nhan họa thủy vốn là trời sinh, nam nhân làm sao thoát khỏi được năng?

“Hoàng thượng...?” Vệ Minh Khê làm như không nghe thấy mà hỏi lại, làm cho Cao Hàn thiếu chút nữa không kiềm được đỏ mặt.

Kỳ thật Cao Hàn bắt quả mới có ba mươi tám tuổi, đang độ tráng niên, Dung Vũ Ca cũng chỉ mới mười tám. Tuy có nhiều người còn nhỏ tuổi hơn Dung Vũ Ca đã làm thê thiếp, nhưng riêng Dung Vũ Ca thì không được, trong lòng Vệ Minh Khê kiên quyết không đồng ý.

Một nữ nhân, nếu chỉ có mỹ mạo nhưng không có tài trí, sẽ không có gì quá nguy hại. Nhưng một mỹ nhân chẳng những có tuyệt thế dung nhan, còn có gia thế hùng hậu, thì đó thực sự là tai họa. Chỉ cần mỗi dung nhan của Dung Vũ Ca thôi cũng đã đủ làm cho hậu cung ba ngàn giai lệ ảm đạm thất sắc rồi.

Mẫu thân Dung Vũ Ca là Vũ Dương công chúa, cũng là đại công chúa, thân là tỷ tỷ của Hoàng thượng, phụ thân là Dung đại tướng quân tay cầm trọng binh, từ nhỏ được Hoàng đế hết mực sủng ái. Nói ngàn vạn sủng ái quay quanh nàng cũng không có gì quá đáng, hào quang thậm chí vượt qua cả nhi nữ của Hoàng đế.

“Hoàng thượng sao không nói sớm, chuyện này thật khó...” Về mặt Vệ Minh Khê ra chiều khó xử.

“Làm sao bây giờ?”

Cao Hàn thấy về mặt Hoàng hậu khó xử, hiểu rõ nàng phản ứng như vậy là thật, nhưng hắn vẫn cố chấp muốn cứu vãn tình thế, hậu cung nạp phi, Hoàng hậu thường không ngăn trở, duy mỗi lần này Hoàng hậu xem ra không thể nào đồng ý.

“Hoàng thượng, Thái tử muốn nạp Tiểu quận chúa làm thê tử, ngày hôm trước ta đã nói với Dung đại tướng quân, hắn vô cùng vui sướng đã đáp ứng rồi, còn nói trở về sẽ chuẩn bị hi sự, chắc chắn để cho nhi nữ đạt vô tận phong quang”

Cao Hàn nghe xong thì trong lòng vô cùng phẫn nộ. Thái tử làm sao xứng với Vũ Ca? Cao Hàn tự phụ trong thiên hạ, không ai có thể xứng với quý nhân vàng ngọc hơn mình, nhưng việc Thái tử muốn nạp Vũ Ca làm Thái tử phi đã lan truyền ra ngoài, mình nếu cứ cứng rắn nạp Vũ Ca làm phi, chẳng phải mình là hôn quân đoạt thê của nhi tử sao?

Cao Hàn tuy háo sắc nhưng không ngu ngốc, không thể làm gì khác hơn là quên đi ý nghĩ này, nhưng giờ phút này trong tâm đối với Hoàng hậu không thể tránh khỏi có vài phần oán ý. Sao lần này Hoàng hậu không để ý một chút nào đến tâm ý của trẫm?

“Hoàng hậu không đồng ý, lẽ ra nên nói trước với trẫm, bây giờ tiền trăm hậu tấu, trẫm cũng không làm gì được nữa!”

Cao Hàn dù cho tu dưỡng cao cũng nhịn không được nói vài câu oán giận. Vệ Minh Khê biết hắn đã thỏa hiệp, bất quá đối với nàng vẫn còn có chút oán giận mà thôi. Thế nhưng nàng vẫn cố biện pháp làm cho Hoàng thượng không giận được mình.

“Hoàng thượng, cũng thật oan uổng cho thần thiếp, thần thiếp thật sự không biết. Hay là như vậy đi, chuyện này để cho Tiểu quận chúa quyết định, nếu nàng chọn làm Hoàng quý phi, sẽ không xảy ra chuyện Hoàng thượng đoạt thê tử của Thái tử, nhưng nếu Tiểu quận chúa chọn làm Thái tử phi, Hoàng thượng cũng không thể trách ta được?” Vệ Minh Khê nói, chứng minh mình không phải cố ý làm khó hắn.

Cao Hàn vừa nghe vẫn còn có hy vọng, trong lòng cảm thấy vui vẻ. Xem ra Hoàng hậu cũng không phải cố ý ngăn cản, nếu để cho Vũ Ca chọn, tất sẽ còn một nửa hy vọng. Nhớ tới trước đó vài ngày Vũ Ca nắm tay mình, nói thích Hoàng đế cứ cừ cừ nhất. Đáng về Vũ Ca sùng bái mình như thế, chắc chắn sẽ không từ chối!

“Tốt, Hoàng hậu, nàng mau thay trẫm hỏi thử ý tứ Vũ Ca đi, trẫm cũng thật là, sao lại quên mất điểm mấu chốt này. Vũ Ca nếu có cùng ý với trẫm, cũng là lưỡng tình tương duyệt, nếu Vũ Ca chỉ coi trẫm như cừ cừ, trẫm từ nay về sau sẽ làm tròn nghĩa vụ cừ cừ, không còn ý gì khác nữa, Hoàng hậu nàng cảm thấy lời trẫm nói đúng không?”

Để cho Vệ Minh Khê đến hỏi ý Dung Vũ Ca, xem ra cũng là Cao Hàn nhất thời cao hứng thôi.

Trên thực tế, nếu Dung Vũ Ca không đáp ứng, cho dù Cao Hàn thích bao nhiêu, Dung Trục thương nữ nhi cũng sẽ không đáp ứng, mà Cao Hàn cũng không dám cưỡng nạp Dung Vũ Ca. Đại công chúa Vũ Dương đối với việc năm đó Cao Hàn đăng cơ có công, Dung Trục lại tay cầm trọng binh, Cao Hàn cũng phải kiêng kị ba phần. Bao gồm luôn cả Cao Hàn, những người này luôn yêu chiều Dung Vũ Ca, muốn gì được nấy, nên mới có thể đường ra một Dung Vũ Ca kiêu căng can rở náo loạn thiên hạ, chính vì thế ý nguyện của Dung Vũ Ca mới có chút mấu chốt trong chuyện này.

“Hoàng thượng anh minh.”

Vệ Minh Khê cười gật đầu, Hoàng thượng thích ai, nàng đều chiều theo ý tứ Hoàng thượng, nhưng tuyệt đối không thể là Dung Vũ Ca.

“Hoàng hậu cừ nẫu triệu ta tiến cung, Vũ Ca rất vui vẻ.”

Dung Vũ Ca cười rạng rỡ, kia dung mạo khuynh quốc khuynh thành, làm cho Vệ Minh Khê thiếu chút nữa cũng thất thần, quả nhiên là họa thủy yêu nghiệt, khó trách Cao Hàn ngay cả lễ nghi liêm sỉ cũng không để ý, muốn nạp tiểu diệt của mình làm phi.

Dung Vũ Ca ra về thân thiết ôm lấy cánh tay Vệ Minh Khê, nhưng Hoàng hậu lại nhẹ nhàng rút tay ra, nàng chịu không nổi việc Dung Vũ Ca thân thiết với

mình. Cũng kỳ quái, Vệ Minh Khê tự nhận nàng đối với người khác ít khi nào có phản cảm mãnh liệt, nhưng duy nhất đối với Dung Vũ Ca lại không thể nào ưa nổi.

Dung Vũ Ca thấy mình bị nàng tránh né, buồn rầu cúi mặt xuống. Đầu phải với ai mình cũng có thể thân thiết, nhưng hễ đã muốn thì không người nào chống đỡ được nị lực này. Duy chỉ có Vệ Minh Khê là không thích.

“Mấy ngày không thấy Tiểu quận chúa, trông càng ngày càng xinh đẹp!”

Những lời ca ngợi này, Dung Vũ Ca sớm đã nghe nhiều, nghe đến mức phát chán, nhưng lời này do Vệ Minh Khê nói ra thì nàng lại vẫn cảm thấy thích thú, bởi vì nàng biết Vệ Minh Khê chưa bao giờ dùng tới nửa con mắt mà xem mình.

Người khác nhìn Vệ Minh Khê, chỉ thấy nàng thật cao quý tao nhã, nhàn tĩnh đoan trang, bình dị gần gũi, chỉ có Dung Vũ Ca cảm thấy đó đều là biểu hiện giả dối. Vệ Minh Khê hiền lương thực đức, sau lưng nhất định không muốn người nào biết bộ mặt khác của nàng. Dung Vũ Ca nhìn ngừ quan thanh nhã của Vệ Minh Khê, suy nghĩ lo lắng, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần.

“Nghe quá nhiều lời ca ngợi như thế rồi, nên giờ cảm thấy sao quá tầm thường.” Dung Vũ Ca cười nói, Hoàng hậu quả thực tốt tính, nói như thế mà nàng không giận chút nào.

Cũng chỉ có Dung Vũ Ca mới dám nói lời Hoàng hậu ca ngợi nghe tầm thường thôi. Vậy mà vừa rồi còn ra vẻ thân thiết, Vệ Minh Khê cười lạnh, nhưng nàng cũng không làm mặt giận, ngược lại nờ nủ cười nhu hòa với Dung Vũ Ca, tựa hồ Dung Vũ Ca là đứa nhỏ điều ngoa bốc đồng, còn mình là trưởng bối khoan dung.

“Bản cung hôm nay có một chuyện muốn cho Tiểu quận chúa lựa chọn.” Vệ Minh Khê vẫn giữ ngữ khí ôn hòa và tư thái vốn có của một Hoàng hậu.

“Chuyện gì thế?” Dung Vũ Ca biết rõ còn có hỏi.

“Người muốn làm Quý phi hay Thái tử phi?” Vệ Minh Khê hỏi.

“Hoàng hậu nương nương hy vọng ta làm Hoàng quý phi hay Thái tử phi?”

Vệ Minh Khê nhìn không rõ cảm xúc của Dung Vũ Ca, nàng vẫn duy trì nhìn thẳng vào mình.

“Hoàng quý phi cũng chỉ có thể là Hoàng quý phi, mà Thái tử phi sau này lại sẽ là Hoàng hậu của cả một quốc gia, Vũ Ca là hải tử thông minh, ắt hẳn nên biết lựa chọn thế nào.” Vệ Minh Khê uyển chuyển cho thấy lập trường.

Lần đầu tiên được nàng kêu khuê danh mình, làm cho Dung Vũ Ca có chút kinh ngạc.

“Nhưng người ta rất thích Hoàng đế cữu cữu, Thái tử biểu đệ còn quá nhỏ.” Dung Vũ Ca cười nói.

“Vậy người chọn làm Hoàng quý phi?”

Vệ Minh Khê hỏi ngược lại, nàng không tin một chức danh Quý phi có thể dễ dàng thỏa mãn yêu sách của Dung Vũ Ca.

“Hoàng quý phi, cũng không chính xác là điều ta muốn, nếu ta làm tốt, nói không chừng ngày sau còn có thể ngồi vào vị trí của tỷ tỷ”

Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê, một tiếng tỷ tỷ hai tiếng tỷ tỷ kêu rất thân thiết, ngữ khí càn rỡ làm cho tay chân Vệ Minh Khê lông tơ dựng đứng, có gấu tía không vui trong đáy mắt.

Tuổi còn nhỏ đã không biết liêm sỉ, còn chưa lên làm Hoàng quý phi, đã xưng hô tỷ tỷ với mình, thật là càn rỡ. Còn dám trước mặt mình tuyên bố muốn lấy chức danh này, nàng thật muốn nhìn xem Dung Vũ Ca này rốt cuộc có bao nhiêu khả năng, nhưng bề ngoài Vệ Minh Khê lại vẫn nhất nhất giữ vẻ tươi cười.

“Rất tốt!” Vệ Minh Khê mỉm cười phun ra hai chữ, mắt nhìn Dung Vũ Ca có chút u lạnh, cai quản lục cung hai mươi năm, Vệ Minh Khê tuyệt đối không thể chỉ nhờ bề ngoài biểu hiện như vậy mà cho rằng nàng hiền lương vô hại.

“Hoàng hậu nương nương đùa vui quá, ta không tiếp nổi đâu. Hoàng thượng dù sao vẫn là cữu cữu của Vũ Ca, trưởng bối mãi là trưởng bối, Thái tử biểu đệ lớn lên giống Hoàng hậu y như đúc, thêm vài năm nữa sẽ không kém bao nhiêu so với cữu cữu, ta tất nhiên phải làm Thái tử phi.”

Dung Vũ Ca một phen vừa rồi càn rỡ, bây giờ ngữ khí lại kính cẩn nghe theo, làm như vừa rồi nàng thật sự chỉ là đùa vui bình thường.

Trên đời này, người có quyền chọn lựa làm Thái tử phi hay làm Quý phi, chắc cũng chỉ có Dung Vũ Ca, nhưng Vệ Minh Khê hoàn toàn xem nhẹ trọng lượng lời nói này của Dung Vũ Ca.

“Người suy nghĩ kỹ chưa?” Vệ Minh Khê hỏi, ngữ khí không lạnh không nóng.

“Mẫu hậu, nhi thần quyết định rồi.”

Dung Vũ Ca lại nắm lấy tay Vệ Minh Khê, mà Vệ Minh Khê vốn không biết hành động thân thiết này hoàn toàn xuất phát từ thực tâm nàng.

Vệ Minh Khê nhẹ nhàng rút tay về, nàng biết vì sao mình chán ghét Dung Vũ Ca như thế, quá mức làm càn, còn chưa thành thân đã kêu mình là mẫu hậu, ai là mẫu hậu của nàng? Nếu có thể, Vệ Minh Khê cũng không hy vọng có Dung Vũ Ca xuất hiện, làm cho ngay cả mình cũng nhìn không thấu nàng.

Nhưng nàng biết, lựa chọn Vũ Ca là quyết định đúng đắn, Thái tử tính tình khiếp nhược, không đủ để đảm đương đại nghiệp. Nếu Dung Vũ Ca làm Quý phi, một mai khi sinh hoàng tử thì với gia thế cường đại của nàng, so với Vệ gia càng hùng hậu hơn, nhất định sẽ sinh ra uy hiếp đối với Hiến nhi. Ngược lại nếu Dung Vũ Ca là Thái tử phi, vị trí Thái tử của Hiến nhi sẽ vững chắc như núi.

Mặc dù trong lòng Vệ Minh Khê không thích Dung Vũ Ca làm con dâu, nhưng bởi vì Dung Vũ Ca có bối cảnh cường đại nên Vệ Minh Khê đành nhượng bộ vài phần. Ngoài ra, thật sự Thái tử rất thích Dung Vũ Ca, nếu Thái tử thích, nàng sẽ thay hắn đạt được, tuy rằng có vẻ như Dung Vũ Ca không thích Thái tử.

“Cũng tốt, nếu quyết định như thế thì nên cho Hoàng thượng biết, Hoàng thượng thông qua rồi ta sẽ hạ ý chỉ.”

Giọng nói Vệ Minh Khê vẫn lãnh đạm như trước, nghe không ra chút vui sướng nào, nụ cười hòa ái như cũ. U lãnh vừa rồi trong mắt, tựa hồ chỉ là Dung Vũ Ca nhìn nhầm thôi. Nhưng Dung Vũ Ca không cho rằng đó là ảo giác, nếu như mình vẫn cứng rắn chọn làm Hoàng phi, sợ là Vệ Minh Khê sẽ không dung tha cho mình, mà mình cũng không hy vọng chọc giận nàng.

“Đương nhiên.” Dung Vũ Ca cười gật gật đầu.

“Không còn việc gì nữa, Tiểu quận chúa lui ra đi.” Vệ Minh Khê tỏ ý bảo Dung Vũ Ca có thể lui rồi.

“Ta hy vọng lần sau mẫu hậu có thể gọi ta là Vũ Ca, Tiểu quận chúa nghe thật là xa lạ, dù sao ngày sau chúng ta cũng là người một nhà.”

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê nở nụ cười, sau đó thi lễ lui xuống, hoàn toàn không còn chút càn rỡ nào như vừa rồi.

Vệ Minh Khê khẽ thở dài, Dung Vũ Ca là phượng hoàng hoang dã, sợ là Thái tử khó có thể thuần phục.

Dung Vũ Ca ra khỏi cung liền xoay người nhìn về phía cung điện đỏ thẫm, lộ ra biểu tình tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười). Vệ Hoàng hậu, cao cao tại thượng làm cho người ta khó có thể tiếp cận nàng, dùng sự tươi cười ôn hòa đem tất cả mọi người luôn phòng bị ở một khoảng cách nhất định.

Dung Vũ Ca thu hồi tầm mắt, nhìn những ngón tay thon dài thanh mảnh của mình, đưa lên chớp mũi hít sâu một hơi, không có bất kỳ hương thơm nào được lưu lại. Chỉ nắm lấy tay Vệ Minh Khê có một lát thời gian, tự nhiên không thể lưu lại dư hương...

Dung Vũ Ca gợn tay nhắc chân trong lúc đó, đều là thiên hạ mỹ nhất độc được.

Thời gian đó, ngoài cung có câu hát rằng: Minh Khê Minh Khê, mình nhược thanh Khê; Vũ Ca Vũ Ca, thiên hạ tuyệt ca.

Hoàng hậu hiện mình cùng Dung Vũ Ca mỹ mạo đều nổi danh như nhau.

—————oOo—————

À từ nay quy định luôn.

Từ "đích" có thể hiểu là đến, chính là, đứng... Tùy theo ngữ cảnh mà hiểu.

Từ "liễu": cử chỉ, trạng thái của mắt, nói chung là chỉ ánh mắt.

Trong truyện có một số từ tiếng Hán chưa được dịch, nên các bạn đọc thông cảm, có từ nào không hiểu thì cứ hỏi Hikru, Ru sẽ giải đáp cho, vì ru cũng bận học nhiều lắm nên không có thời gian dịch.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Sơn Hữu Mộc Hề Mộc Hữu Chi, Tâm Duyệt Quân Hề Quân Bất Tri*

**Non có cây nhưng cây lại có cành, lòng yêu người nhưng người lại chẳng hay*

Dung Vũ Ca chưa hồi phủ mà trực tiếp tìm tới Cao Hàn.

“Hoàng đế cừ cừ!”

Dáng vẻ Dung Vũ Ca tươi cười long lanh như nắng sớm, thanh âm dễ nghe trong sáng của nàng truyền thẳng vào ngực thư phòng mang theo chút ngây thơ hồn nhiên hoạt bát.

Nếu như là người khác dám ở ngực thư phòng huyên náo ồn ào, nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc. Thế nhưng người nọ lại là Dung Vũ Ca, là người từ bé đã được mình thương yêu như chính nữ nhi của mình, Cao Hàn không những không giận, trái lại biểu tình đầy cung chiều tươi vui.

“Vũ Ca tới tìm cữu cữu, nói xem, lại có chuyện ly kỳ gì? Hay là Vũ Ca vừa ý cái gì, cữu cữu đều có thể giúp ngươi toại nguyện.”

Cao Hàn vốn muốn kéo Dung Vũ Ca ngồi lên đùi mình, đây là thói quen của hắn khi nàng vẫn còn ấu thơ, mãi cho đến sau này y cũng không sửa được, thế nhưng lần này lại bị Dung Vũ Ca nhẹ nhàng tránh được.

“Hoàng đế cữu cữu quả nhiên yêu thương Vũ Ca nhất, ta muốn cái gì cũng được sao?”

Dung Vũ Ca vừa nói vừa nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành, làm cho Cao Hàn không thể dời mắt. Nếu không phải vì dung mạo tuyệt sắc này, Cao Hàn cũng không có ý niệm tà tâm kia. Nhưng ngoài điều này ra, thực sự Cao Hàn đã đem lòng thương yêu Dung Vũ Ca từ bé.

“Đương nhiên rồi, trẫm là Hoàng đế, quân vô hí ngôn.” Trong thiên hạ này, chỉ cần là lời Vũ Ca nói ra, hắn sẽ dùng hết sức để làm nàng vui lòng.

“Ta muốn làm Thái tử phi, gả cho Thái tử biểu đệ.”

Dung Vũ Ca giọng điệu ngây thơ nói, nàng trong mắt Cao Hàn vẫn mãi là hình tượng như vậy, hồn nhiên ngây thơ, khiến người khác luôn phải nuông chiều. Ngực khí nàng thật đáng yêu, hơn nữa lời đó còn phát ra từ một gương mặt xinh đẹp, yêu thích lại càng tăng thêm vài phần.

“Thái tử phi?”

Cao Hàn cả kinh, Vũ Ca gả cho Thái tử ư, Vũ Ca không phải luôn xem thường Thái tử sao? Vì sao chỉ trong chớp mắt nàng lại muốn gả cho Thái tử, chẳng lẽ bấy lâu nay mình hiểu sai tâm ý của nàng sao?

“Hoàng hậu đã nói với ngươi điều gì?”

Cao Hàn hỏi, sợ rằng Hoàng hậu đã giở trò gì ám muội, nhưng ngẫm lại Hoàng hậu vốn không phải người như thế. Nếu Vũ Ca thực sự thích Thái tử, không lẽ hắn lại làm một trưởng bối hèn mọn, không vẹn toàn cho nàng sao? Cao Hàn vẫn muốn giữ lại thể diện của mình, chỉ ít là giữ vững hình tượng của hắn trong lòng Vũ Ca.

“Hoàng hậu cữu cữu không nói gì, ta nói với người ta muốn làm Thái tử phi, người liền nói nếu ta muốn, chỉ cần nói với Hoàng thượng là được, Hoàng thượng cữu cữu sao lại kinh ngạc như vậy? Cữu cữu không đồng ý để Vũ Ca làm Thái tử phi sao?” Dung Vũ Ca vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Hoàng hậu còn hỏi ngươi điều gì nữa không?” Cao Hàn giờ phút này chỉ hy vọng Hoàng hậu vẫn chưa kịp hỏi Vũ Ca điều gì khác.

“Còn điều gì khác nữa sao?” Dung Vũ Ca hỏi ngược lại.

“Vũ Ca thật sự muốn làm Thái tử phi?”

Cao Hàn một mặt cảm thấy may mắn vì Dung Vũ Ca còn chưa biết sự tình, nàng sẽ vẫn còn kính trọng bậc trưởng bối này, một mặt lại tiếc nuối không nguôi. Trước mắt mình là mỹ sắc đến nhường này, nhưng sao không thuộc về mình mà lại thuộc về tên Thái tử vô dụng kia?

“Thái tử biểu đệ là người tốt, hơn nữa còn là người kế vị ngôi vua, sau này Vũ Ca có thể làm Hoàng hậu. Hơn nữa biểu đệ lớn lên mỹ mạo giống Hoàng hậu nương nương, Vũ Ca rất yêu mến Hoàng hậu nương nương...”

Dung Vũ Ca vừa cười vừa nói. Những lời này... thực chất đều là lời nói chân thật từ trong lòng nàng.

“Ngươi... thực sự thích Thái tử?”

Cao Hàn nghe Dung Vũ Ca trả lời, nghĩ Vũ Ca còn trẻ dại. Qua hai năm nữa, không chừng nàng lại thay đổi ý định. Kỳ thực lời này nói ra vẫn do sắc tâm của y, dù sao Dung Vũ Ca chỉ mới mười tám tuổi, tại dân gian đa phần nữ tử mười lăm mười sáu tuổi đã lập gia đình, nếu không phải Dung Trục và Vũ Dương công chúa thương tiếc, lẽ ra nàng đã phải gả đi từ hai năm trước.

“Đương nhiên thích, nếu không sao lại bằng lòng gả cho hắn?” Dung Vũ Ca nói như đó là chuyện rất đương nhiên, làm cho Cao Hàn thất vọng nói không nên lời.

“Được rồi, trẫm sẽ yêu cầu Hoàng hậu hạ chỉ. Chỉ cần là Vũ Ca muốn, cữu cữu sẽ thành toàn cho ngươi.”

Cao Hàn nhẫn nhịn cố làm ra vẻ hòa ái tươi cười, chột ước gì mình là một tên hôn quân, muốn thứ gì đều có thể giành lấy. Thế nhưng cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, một đời uy danh của y không thể bại vì nữ sắc.

“Cữu cữu, chỉ có người là tốt nhất!”

Dung Vũ Ca lém linh không quên cho Cao Hàn một vài lời tăng bốc.

“Mẫu hậu, có phải Vũ Ca thực sự giả cho nhi thần không?”

Thái tử Cao Hiến từ lúc nhận được ý chỉ bắt đầu vội vàng hấp tấp tìm đến Vệ Minh Khê, chỉ sợ thánh chỉ từ trên trời rơi xuống hôm nay chỉ là trò đùa.

“Thái tử không thích Dung Vũ Ca sao?”

Vệ Minh Khê nhìn Thái tử dung mạo có vài phần giống mình, mỉm cười ôn nhu hỏi, ngữ khí mang theo vài phần cưng chiều.

“Thích, dĩ nhiên nhi thần rất thích nàng. Thế nhưng nhi thần sợ là không xứng với Vũ Ca.”

Cao Hiến ngập ngừng nói, nhớ đến phong hoa tuyệt đại biểu tỹ cho tới bây giờ chưa từng để mắt đến mình. Người như vậy nếu thuộc về mình, có lẽ sẽ khiến tất cả nam nhân còn lại đều thất vọng mất. Cao Hiến vẫn không làm sao tin đó là sự thật được.

Vệ Minh Khê nhìn thần sắc Thái tử dè dặt từng li từng tí. Thái tử từ nhỏ tính tình thiện lương mềm yếu, lại không quả quyết. Thế nhưng trong suy nghĩ của người làm mẫu thân, có nhi tử nào không phải là đứa con quý giá nhất do mình rứt ruột sinh ra? Mặc dù Thái tử không có tài gánh vác nghìn dặm giang sơn, nhưng nàng là mẹ, nhất định sẽ tìm cách bảo vệ giang sơn này cho hắn.

“Thái tử lấy Dung Vũ Ca, là do nàng có phúc khí, Thái tử phải tự tin mới đúng. Ngày sau con nối ngôi Hoàng thượng, nàng sẽ là quốc gia chi mẫu. Trừ con ra, ai có thể cho nàng vinh quang như vậy đây?”

Vệ Minh Khê an ủi Cao Hiến, nếu không phải vì gia thế hùng hậu của Dung gia, Vệ Minh Khê căn bản không muốn để Dung Vũ Ca làm con dâu của mình, sợ rằng nhi tử sẽ bị nàng khi dễ ức hiếp.

“Nhưng bản cung cũng cho rằng Vũ Ca không phải chỉ vì điều này mà đồng ý lấy con”

Người như vậy, dù cho là hái sao trên trời cho nàng, sợ là nàng cũng không vừa mắt.

“Vậy là Thái tử không muốn lấy nàng sao?” Vệ Minh Khê khiếu khích hỏi.

“Không phải không phải! Chỉ là con sợ nàng không tự nguyện thôi.”

Cao Hiến gấp gáp biện giải, chỉ sợ Vệ Minh Khê đổi ý thu hồi quyết định đã ban ra. Hắn chỉ là quá mức kinh ngạc mà thôi. Nếu Vũ Ca không tự nguyện thì dù hắn thích đến mấy, cũng sẽ tuyệt đối không ép buộc nàng.

“Thái tử yên tâm, trên đời này làm gì có ai có thể cưỡng bách được Dung Vũ Ca? Nàng ta đương nhiên là tự nguyện rồi.”

Bất quá chỉ là một Dung Vũ Ca mà thôi, Thái tử vì sao lại dè dặt như vậy chứ?

“Thật ư?” Cao Hiến lập tức mừng rỡ như điên, Vũ Ca nàng tự nguyện sao, có khi nào nàng thật sự có vài phần ưa thích mình chẳng!?

“Nếu không tin, con cứ trực tiếp đi hỏi nàng.”

Vệ Minh Khê gật đầu nói, nhìn thần sắc Cao Hiến mừng rỡ như vậy, trong lòng Vệ Minh Khê cũng có chút vui vẻ, chỉ mong sao quyết định này là đúng. Thế nhưng Vệ Minh Khê trăm nghìn lần không ngờ tới, chuyện tốt này vốn vì thiên tử mà lo nghĩ nhưng lại là chuyện sai lầm nhất trong đời nàng.

“Mẫu hậu, nhi thần vẫn không thể tin được chuyện này, tựa như trên trời rơi xuống cho nhi thần một cái bánh vậy.”

Cao Hiến bất quá mới mười sáu tuổi, rốt cuộc vẫn còn tính tình trẻ con, nhìn y cười với Vệ Minh Khê, đường nét ngũ quan thanh nhã nhu hoà so với nàng tương tự đến bảy phần.

Vệ Minh Khê khẽ cười, hắn từ lúc lên làm Thái tử, chưa từng có lúc nào vui vẻ phấn chấn đến vậy.

Thấy Thái tử vui mừng, Vệ Minh Khê cũng vui lây, thầm nghĩ quyết định lần này của mình thật đúng đắn. Vệ Minh Khê tuy không phải là người hoàn mỹ, nhưng chỉ ít với tư cách mẫu thân, nàng cũng có chút cưng chiều hài tử của mình.

“Trong thiên hạ này, mỗi tác đất mỗi thần dân đều là của con, Thái tử là người kế vị, tương lai là Hoàng đế, sao cứ trông chờ vào chuyện từ trên trời rơi xuống như thế, sao không học cách trị quốc bình thiên hạ? Chỉ vì một cái bánh mà Thái tử đã vui không ngớt như vậy, con cần phải theo phụ vương học cách hướng về giang sơn mới phải. . . Con cũng biết rồi đó, cái bánh này chính là do ta đoạt từ trong miệng phụ vương của con, mẫu thân có thể thay con lấy một vài thứ, cũng không thể thay con lấy được cả đời”. Vệ Minh Khê giáo huấn nhi tử.

“Mẫu hậu, nhi thần thật ra đã rất chăm chỉ rồi, thế nhưng việc chính sự, phụ vương lúc nào cũng không hài lòng, phụ vương mỗi ngày khen Cao Tuấn thông minh nhạy bén, vậy thì người dứt khoát cứ lập Cao Tuấn làm Thái tử đi, ta cũng đâu cần cái chức Thái tử này đâu!”

Cao Hiến nói lấy, hắn biết mình không phải là một hài tử thông minh, nhưng hắn thực sự đã rất tận lực rồi, bất luận hắn nỗ lực thế nào, hắn vẫn không

được nhìn nhận. Hẳn làm thế nào cũng không có ba phần anh minh của phụ vương, ba phần thông tuệ của mẫu hậu, nghĩ tới đây Cao Hiến có phần uể oải, chính sự làm cho hắn đau đầu.

“Cao Hiến, lời này của con ngàn lần tuyệt đối không được nói trước mặt phụ vương, Cao Tuấn tuy rằng thông minh nhưng lòng dạ hẹp hòi, phụ vương con khen hắn thông minh, bất quá là khích con mà thôi, y sẽ không đem để vị truyền cho hắn. Hơn nữa nếu Cao Tuấn dâng cơ, hắn sẽ buông tha cho con và mẫu hậu sao? Chỉ có con làm Hoàng đế, chúng ta mới có thể an toàn nhất, con có còn muốn tặng ngôi vị này cho nhị hoàng tử không?”

Thiên hạ ai không ước ao được làm Thái tử, dưới một người trên vạn người. Ngay cả nhị hoàng tử Cao Tuấn, thấy Thái tử vẫn phải hành lễ.

“Con đương nhiên không dám nói trước mặt phụ vương, mẫu hậu không cần lo lắng, con chỉ dám cầu nhậu ở trước mặt người mà thôi.”

Cao Hiến cho dù trong lòng có một vạn lần không muốn, hắn cũng biết mình không thể nói lung tung, hơn nữa nếu ai đó thuận tiện nghe được, nhất định sẽ khinh thường mình, nhất là tên Cao Tuấn ấy.

“Không phải còn có mẫu hậu trợ giúp con sao? Cho dù Hiến nhi không làm được, bản cung cũng sẽ thay con tìm một nhóm lương thần giúp đỡ. Chỉ là bây giờ còn chưa đến lúc đó, Hoàng thượng vẫn còn tráng niên, nếu chúng ta hình thành phe đảng của Thái tử, sẽ khiến Hoàng thượng cảm thấy bị uy hiếp. Nhị hoàng tử Cao Tuấn càng bộc lộ tài năng, Hoàng thượng tuy không thể không khen, thế nhưng trong lòng tuyệt đối không thích, huống chi trưởng tử vẫn còn ở nơi này, Cao Tuấn căn bản không thể nào uy hiếp con. Một thứ tử sao có dũng khí khi dễ trưởng tử? Nếu không phải vì khích lệ Thái tử, làm sao có thể lưu hắn lại đến tận bây giờ?”

Vệ Minh Khê tự nhận mình không phải người độc ác, nhưng nếu có người uy hiếp, nàng sẽ không mềm lòng mà tha cho hắn. Gả cho Cao Hân từ năm mười hai tuổi, đến bây giờ nàng vẫn là Hoàng hậu, chỉ huy hậu cung hai mươi năm nhưng may mắn không suy chuyển, nếu chỉ dựa vào hiền lành đức hạnh thì thực sự không đủ.

“May mà còn có mẫu hậu giúp con, nếu không con cũng không biết làm thế nào cho phải.” Trong lòng Cao Hiến, mẫu hậu của mình không hề thua kém sự lợi hại của phụ vương, chuyện chính sự nào rắc rối, chỉ cần mời mẫu hậu chỉ điểm, mọi thứ sẽ được an bài thỏa đáng. Nhưng dù sao hậu cung vốn không được tham gia vào chính sự, hắn cũng không dám mọi chuyện đều làm phiền mẫu hậu của mình, chỉ sợ nếu có người biết sẽ đem đến phiền phức cho người. Cao Hiến dù sao cũng là một hài tử hiếu thuận, đối với gia đình đế vương, thực sự khó có được một phẩm chất như vậy.

“Thái tử không cần quá bó buộc bản thân.” Thái tử không phải là không chăm chỉ, nếu quá bức ép y, chỉ sợ kết quả hoàn toàn ngược lại.

“Nhi thần hiểu rõ rồi, nếu không còn chuyện gì cái khác, thần nhi xin cáo lui.” Cao Hiến rất muốn đi gặp Dung Vũ Ca, hiển nhiên không muốn cùng mẫu thân ở đây thêm phút giây nào nữa.

“Ừm.” Vệ Minh Khê gật đầu.

Cao Hiến được cho phép liền bước nhanh ra ngoài, không che giấu nỗi sợ nóng ruột trong lòng. Vệ Minh Khê lắc đầu, đem tâm tình hết thảy đều đặt ở trên mặt, Thái tử suy cho cùng vẫn chưa làm nên trò trống gì.

Người ta đều nói nữ nhi hướng ngoại, xem ra nam nhân cũng không tránh khỏi, Dung Vũ Ca thật có mị lực phi phàm, để cho phụ tử bọn họ đều vì người thân hồn điên đảo, Vệ Minh Khê nghĩ đến những lời nói càn rỡ của Dung Vũ Ca thì khẽ nhủ mày.

Bởi vì khí trời gần đây quá nóng, Dung Vũ Ca sớm đã cởi bỏ đôi hài, nô đùa hai chân trong hồ nước. Dung Vũ Ca một thân bạch y như tuyết trắng càng tôn thêm làn da trắng nõn nà, dưới ánh nắng đáng vẻ tươi cười so với vàng thái dương ngày hè càng thêm chói mắt, hơn nữa, sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, ngoái đầu nhìn lại, vạn người không ai hơn được.

“Vũ Ca, nàng thực sự muốn gả cho ta sao?” Cao Hiến vẫn không thể tin được, hưng phấn hỏi.

“Đúng vậy.” So với sự hớn hờ của Cao Hiến, Dung Vũ Ca có phần lãnh đạm, thậm chí không muốn hồi đáp.

Cao Hiến vốn muốn hỏi Dung Vũ Ca có thích mình hay không, thế nhưng nhìn thấy dung nhan nàng lạnh lùng như thế, lời định nói ra chỉ biết nuốt vào, đành chuyển qua chuyện khác.

“Vì sao vậy?” Cao Hiến cảm thấy giống như mình tự mình đa tình. Vũ Ca như vậy, sao lại thích mình được chứ?

“Bởi vì gương mặt của ngươi.” Dung Vũ Ca nhìn về phía Cao Hiến, ánh mắt đột nhiên ấm áp lên rất nhiều, khiến Cao Hiến mới vừa đau buồn do thái độ u lãnh của nàng, giờ lập tức ấm lòng.

“Gương mặt ta thế nào?” Cao Hiến một điểm cũng không thích mặt mình, quá mức thanh tú, không có chút uy nghiêm nào, không bằng phụ hoàng và Cao Tuấn đều lạnh lùng nghiêm nghị. Kỳ thực Cao Tuấn càng lớn càng giống phụ vương, còn mình lớn lên lại giống mẫu hậu.

“Rất đẹp, ta rất thích.” Dung Vũ Ca nhéo một cái lên mặt Cao Hiến, sau đó chọc ghẹo cười nói. Trước mắt nàng là gương mặt này đây, thử hỏi nàng làm sao có thể lạnh nhạt được!/? Những lời này thật sự... đều xuất phát từ chân tâm của nàng.

Cao Hiến đột nhiên tự hỏi chính mình phải chăng đã có được cả thiên hạ rồi, bởi vì trên đời này hết thảy không gì có thể so với đáng vẻ tươi cười này của nàng, bất luận là tạp chất nào rồi cũng sẽ tiêu tan.

Dung Vũ Ca là như vậy, vĩnh viễn hi vọng vô thường, phút trước có thể đối với người lãnh tựa băng sương, phút sau liền nhiệt tình không gì sánh được, tất cả đều do tâm tình của nàng quyết định, thế nhưng vô luận như thế nào, người đều không thể trút giận với nàng, chỉ cần nàng đối với người lộ ra dáng vẻ tươi cười thì cái gì cũng có thể cho qua.

Cao Hiên chợt cảm thấy may mắn vì tướng mạo của mình, dù gì nó cũng làm cho Dung Vũ Ca thích thú.

Dung Vũ Ca nhìn Cao Hiên, nhưng tâm hồn nàng đã bay đến tận phương nào, thật giống như đực, nhưng dù giống đến thế nào, hân cũng không phải là nàng.

Son hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri*

(Non có cây nhưng cây lại có cành, lòng yêu người nhưng người lại chẳng hay)

Dung Vũ Ca nhìn gương mặt Cao Hiên, sâu càng thêm sâu.

Cao Hiên không thể hiểu được Vũ Ca, nàng đang suy nghĩ cái gì, vì sao phút trước còn vui vẻ, vậy mà rồi đi một khắc nàng lại trở nên u sầu!?

—————oOo—————

* Son hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri: trích trong bài Việt nhân ca của Ngạc Quân Tử Tích (lời Hán được lấy làm ca khúc chính trong phim Dạ Yến)

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hương - Họa

“Thái tử phi xin dừng bước, chúng ta hầu hạ nương nương thay quần áo là được rồi, thái tử phi cứ ngồi đó đi!” Tinh Doanh ngăn Dung Vũ Ca đang muốn đục nước béo cò, định theo Vệ Minh Khê vào thay quần áo.

Dung Vũ Ca đụng phải Tinh Doanh tâm tư luôn cẩn thận, cũng chỉ có thể chột dạ nở nụ cười duyên, dừng lại sau bình phong ngó nghiêng.

“Không thể để bản cung giúp mẫu hậu thay quần áo sao?” Dung Vũ Ca khát vọng vô hạn nhìn chăm chăm vào tấm bình phong, về mặt lấy lòng nhìn Tinh Doanh. Có trời mới biết nàng mong muốn thực hiện “hiếu đạo” đến cỡ nào.

“Thái tử phi là ngọc cành vàng, việc này để nô tỳ hoàn thành là được rồi.” Biểu tình trên mặt Tinh Doanh vẫn như trước không thay đổi, nhưng ngữ khí không hề chứa đường thương lượng. Thái tử phi đối với nương nương có tâm tư là một chuyện, nương nương đáp lại hay không lại là chuyện khác. Một khi nương nương còn chưa đáp lại, không thể để thái tử phi chiếm tiện nghi nương nương được.

Dung Vũ Ca thấy Tinh Doanh một mực giữ ngữ khí không thương lượng, đành chỉ ngậm ngùi đứng nhìn phía sau. Chỉ còn biết chôn chân tại chỗ, gắt gao nhìn chăm chăm bức bình phong, mắt cũng mở to thêm một chút. Nàng biết giờ phút này Thước Nhi cùng Tinh Doanh đang bắt đầu thay Vệ Minh Khê cời ngoại bào trên người, chỉ còn lớp trung y mỏng manh. Dung Vũ Ca nuốt nước miếng, lúc này nếu mình không phải ở đây mà là ở sau bức bình phong kia, nếu mình có thể thay Vệ Minh Khê thay quần áo, nếu có thể chạm đến vòng eo mảnh khảnh của nàng, có thể nhìn bộ dáng y quan không chỉnh tề của nàng. ...

Dung Vũ Ca vội vã chộp lấy cốc trà trên bàn, uống một hơi cạn sạch, áp chế ham muốn đang nóng rực trong lòng xuống. Nhưng tầm mắt vẫn không thay đổi được, tựa hồ có thể cảm giác được từng động tác thay quần áo bên trong. Vệ Minh Khê đang để Tinh Doanh cùng Thước Nhi buộc chặt đai lưng lại, nhìn vòng eo mảnh khảnh không còn thiếu sót gì, Dung Vũ Ca biết nàng thay quần áo đã xong. Dung Vũ Ca hít sâu một hơi chờ Vệ Minh Khê đi ra, thế nhưng phát hiện tim mình đập càng lúc càng nhanh, còn có cảm giác nghe luôn được tiếng thỉnh thỉnh trong đó. Dung Vũ Ca, người thật không có tiền đồ mà, Vệ Minh Khê chỉ thay đổi trang phục thôi, người khăn trương cái gì?

Vệ Minh Khê cảm giác có chút mất tự nhiên, trang phục màu hồng, từ sau năm mười lăm tuổi đã rất ít khi mặc. Cảm giác hoàn toàn không thoải mái, rất giống hồng bào năm đó mặc vào khi gả cho Cao Hàn, ngồi ở trên giường chờ phu quân của nàng cũng mất tự nhiên như thế, nhưng khi đó còn mang theo một chút mờ mịt cùng sợ hãi với tương lai.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê từ từ xuất hiện trước mắt mình, nhìn đến mê mẩn. Cũng là trang phục này nhưng Vệ Minh Khê mặc lên có khí chất rất khác với mình, giống như tân nương mới gả, dáng vẻ ngượng ngùng. Có cảm giác tuyệt vời như nụ hoa sắp nở, tựa hồ như muôn ngàn cánh hoa đào đang nhẩy múa xung quanh nàng, khiến cho Dung Vũ Ca có loại cảm giác muốn tới gần để chạm lấy nàng, nhưng thân thể của Vũ Ca như đóng đinh tại chỗ. Là không thể nhúc nhích, giờ khắc này lòng nàng như điên như say trước cảnh tượng này.

Dung Vũ Ca hoa si nhìn như mê như dại thật không đúng lúc, Tình Doanh trầm nghĩ. Nhưng nàng không thể không thừa nhận, Dung Vũ Ca rất có khiếu thẩm mỹ, ít nhất quần áo này mặc trên người nương nương cũng không quá phong tình. Nương nương bình thường lạnh lùng là thế, vậy mà tựa hồ ngay cả ngũ quan trong trẻo lạnh lùng cũng theo quần áo mà trở nên ấm áp hẳn lên. Nếu để Hoàng Thượng nhìn thấy, sợ là mấy tân nạp sủng thiếp kia đều ghen không bằng, mà Dung Vũ Ca chắc cũng không muốn Hoàng Thượng nhìn thấy nương nương lúc này!

Vệ Minh Khê vốn không có thói quen trang phục thế này, thấy Dung Vũ Ca mắt cứ đắm đắm nhìn mình, lại càng cảm thấy không được tự nhiên.

“Có phải không đẹp không?” Vệ Minh Khê lo lắng hỏi.

“Không đâu, nương nương mặc rất đẹp, hơn nữa có chút không giống với nương nương mọi ngày, tựa hồ trẻ hơn rất nhiều.” Thước Nhi nhanh nhẹn nói, đối với một thân trang phục của Vệ Minh Khê đưa ra đánh giá khách quan.

Thước Nhi nói như vậy, Vệ Minh Khê cũng an tâm một chút. Nàng đi đến trước gương đồng cẩn thận đánh giá mình, hoàn toàn không giống Dung Vũ Ca kia một thân yêu khí, chỉ là người trong gương có chút xa lạ a.

“Mẫu hậu thật xinh đẹp, thật làm động lòng người.” Dung Vũ Ca từ nội tâm phát ra cảm thán, người vừa tốt vừa đẹp như thế, nàng làm sao mà không si mê đây. Dung Vũ Ca tiếp tục nhìn Vệ Minh Khê bằng tất cả si mê của mình, người trong lòng của nàng, vừa có thể trong vắt như dòng suối, cũng có thể ấm áp như vàng thái dương.

Vệ Minh Khê nghe Dung Vũ Ca ca ngợi, không hiểu sao có chút ngượng ngùng. Nhưng một chút ngượng ngùng kia rất nhanh liền trôi qua, từ nhỏ đến lớn có rất nhiều người khen mình đoan trang văn nhã cùng tài hoa học thức, giờ được khen như vậy thực có chút không quen. Được người có một không hai trong lục cung là Dung Vũ Ca khen như thế thật lạ, nếu không phải vì ánh mắt Dung Vũ Ca quá mức chân thành tha thiết, Vệ Minh Khê đã nghĩ Dung Vũ Ca đang châm chọc mình.

“Nhưng ta cho rằng như vậy không đoan trang, Tình Doanh, Thước Nhi, hầu hạ ta thay ra!” Vệ Minh Khê mặc dù biết mặc như vậy rất đẹp, nhưng ở trong hoàng cung cũng không thể mặc như vậy, phi tử có thể mặc xinh đẹp như thế, nhưng hoàng hậu chỉ cần đoan trang là đủ rồi.

“Mẫu hậu, hiện tại không có ngoại nhân, hơn nữa làm sao mà không hợp, rõ ràng rất đẹp mà.....” Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê nói, không để cho Vệ Minh Khê thay quần áo nhanh như vậy. Mặc dù nàng không muốn cho những người khác nhìn thấy vẻ đẹp của Vệ Minh Khê lúc này, cũng không nguyện ý Vệ Minh Khê mặc như vậy trước mặt người ngoài, nhưng mà hiện tại không có ngoại nhân, mình vẫn còn chưa xem đủ!

Y phục rất thích hợp, không ít không nhiều, xem ra mình đã đoán đúng đáng người mẫu hậu rồi, rõ ràng chưa có ôm qua, đo qua, thế nhưng không hiểu sao mình lại biết rõ như vậy. Không những vậy Dung Vũ Ca còn biết Vệ Minh Khê thất lưng kia tính tế bao nhiêu, chân dài bao nhiêu, thậm chí là trước ngực kia.....

Dung Vũ Ca đại khái ngay cả trên người Vệ Minh Khê có bớt hay không nàng đều biết rõ, về phần làm sao mà biết được, thật là khó nói a.

Lúc Dung Vũ Ca tới gần mình, Vệ Minh Khê mới phát hiện lúc vừa rồi thay trang phục, thoang thoang có mùi hương hoa, hương hoa kia rất quen, hoá ra là mùi hoa trên người Dung Vũ Ca.

“Sao trang phục này có mùi hoa vậy?” Vệ Minh Khê hỏi Dung Vũ Ca.

“Mẫu hậu không thích?” Dung Vũ Ca hỏi ngược lại.]

“Không phải, là.....” Vệ Minh Khê nhũn mảy, chẳng qua là mùi này cùng mùi hương trên người người căn bản giống nhau, cảm giác rất kỳ quái.

“Không ghét là được rồi.” Nàng đã hạ quyết tâm ngày sau y phục của Vệ Minh Khê đều sẽ có mùi hương này, làm cho Vệ Minh Khê có thói quen ngửi thấy mùi này, một ngày nào đó sẽ khiến cho Vệ Minh Khê không rời được mùi hương trên thân thể mình. Nghĩ đến đây, Dung Vũ Ca cảm thấy mình có chút âm hiểm, không, là tâm tư trong sạch chứ, toàn tâm toàn ý xâm nhập mọi lĩnh vực của Vệ Minh Khê. Vì muốn ôm được người ngọc, Dung Vũ Ca xem như đã dùng hết tâm tư rồi!

“Nhưng mà.....” Vệ Minh Khê vẫn có cảm giác rất quái lạ.

“Mẫu hậu, ta vẽ cho người một bức họa được không? Mẫu hậu hiện tại thật sự rất đẹp!” Dung Vũ Ca không đợi Vệ Minh Khê nói xong liền nói lảng sang chuyện khác.

“Không cần đâu, năm vừa rồi họa sĩ đã vẽ cho bản cung cùng hoàng thượng một bức rồi.” Vệ Minh Khê vẫn tuyệt đối cự tuyệt. Bức tự họa mình còn treo ở kia, cơ hồ mình cũng quên mất họa sư là ai. Lấy họa kĩ của Vệ Minh Khê mà xét, họa kĩ của họa sư thật sự là không đáng nói đến, họa sư kia cùng lắm chỉ vẽ được thân xác nàng mà thôi. Vệ Minh Khê liếc nhìn bức họa một cái, người trong tranh nhìn giống như người khác không phải mình. Tuy rằng bề ngoài Vệ Minh Khê cũng khen ngợi họa sư, nhưng thực tế so với tầm mắt Vệ Minh Khê, bức họa kia căn bản không hợp cách.

“Cái này không giống, bọn họ họa nhất định vô cùng cứng nhắc, nếu là ta sẽ không giống như thế.” Minh đã họa vô số bức về Vệ Minh Khê, sớm đã xuất thần nhập hóa, đương nhiên muốn trước mặt Vệ Minh Khê hiển chút tài mọn.

“Người lại còn bày ra mấy trò.....” Vệ Minh Khê đáng nhẽ định nói hai từ “nhàm chán”. Nhưng cuối cùng Vệ Minh Khê lại dừng lại, bất luận thế nào, nàng sẽ không chủ động phê bình ai. Bất chợt nhớ tới vậy mà mình không ít lần đều phê bình Dung Vũ Ca.

“Mẫu hậu khinh thường họa kĩ của ta chứ gì? Cũng đúng, dù sao mẫu hậu cũng là thiên hạ đệ nhất tài nữ, lấy họa kĩ của mẫu hậu, khinh thường Vũ Ca

cũng là tự nhiên.....” Dung Vũ Ca cố ý nói vậy, còn giả bộ làm dáng vẻ ưu thương.

“Tùy người đi!” Vệ Minh Khê cau mày, cực kì không thích bị người khác dùng cái danh thiên hạ đệ nhất tài nữ áp lên mình, bị nổi danh thật mệt mỏi.

Khỏe miệng Dung Vũ Ca khê cong, vì làm nũng được như ý nên cười, làm cho Vệ Minh Khê cũng phải lắc đầu. Nàng cảm thấy giống như Dung Vũ Ca không làm cho mình ngạc nhiên thì không thỏa mãn vậy.

Dung Vũ Ca họa thật sự rất mau, tiêu sái họa ra một bức mỹ nhân đồ. Sau đó liền chạy nhanh đến trước mặt Vệ Minh Khê hiến vật quý, nếu là họa ai đó khác, khả năng họa kĩ không đủ, nhất định sẽ bị Vệ Minh Khê cười. Nhưng họa Vệ Minh Khê thì tuyệt đối không có vấn đề, dù sao cũng quen tay, mà mình dùng hết tâm tư tình cảm vào mà vẽ, nhất định sẽ không kém.

Vệ Minh Khê nhìn bức tranh Dung Vũ Ca họa mình, Vệ Minh Khê thấy có chút không giống mình, có chút ưu thương, cũng có chút cô độc. Chân mày Vệ Minh Khê khẽ nhíu, nàng muốn phủ nhận kia không phải mình, nhưng nhìn bức họa về mình lại nói không ra lời, ít nhất bên trong người kia có linh hồn.

“Dung Vũ Ca, vì sao lại dò xét nội tâm của ta, ta không thích người làm vậy.” Vệ Minh Khê nhìn thẳng Dung Vũ Ca, lãnh đạm nói.

“Mẫu hậu, ta vẽ không đúng sao?” Dung Vũ Ca giả ngốc hỏi. Nàng sẽ không ngu ngốc thừa nhận, chính mình vẫn luôn dõi theo tâm tư nàng, bằng không lấy độ cảnh giới cực cao của Vệ Minh Khê, chắc chắn sẽ phòng bị.

“Xem ra, người vẽ thực không tồi.” Nếu không có dò xét nội tâm mình, họa kĩ của nàng đã có thể coi là xuất thần nhập hóa.

“Ha ha, nhưng so sánh với họa kỹ của mẫu hậu vẫn còn kém xa a.” Dung Vũ Ca cười đến ngọt lịm. Xem đi, so với mấy thứ thùng com họa sư chắc chắn đẹp hơn hẳn, Dung Vũ Ca trong lòng không khỏi vài phần đắc ý.

“Người đã thấy qua tranh bản cung họa?” Vệ Minh Khê nhớ rõ mình rất ít động thủ họa, hơn nữa Dung Vũ Ca căn bản không có cơ hội xem mình họa mới đúng.

“Mẫu hậu tin hay không ta có bức Đại bàng giương cánh?” Dung Vũ Ca hỏi, nàng đã tiêu phí không ít công phu và thời gian mới lấy được từ chỗ hữu tướng. Được rồi được rồi, là nàng để cho quái lão đầu đến phủ hữu tướng trộm về, còn là vật trân quý của hữu tướng nữa cơ.

“Bức họa kia là gia phụ tặng cho hữu tướng, như thế nào lại ở trong tay người được?” Vệ Minh Khê nghi hoặc hỏi.

“Ta từ quý phủ của hấn trộm về.” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê cười nghịch ngợm lém lỉnh.

Vệ Minh Khê nhin cười không nổi nhìn Dung Vũ Ca, hết chỗ nói rồi, Dung Vũ Ca thật càn rỡ quá mức.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Đáng Tiếc Ta Không Phải Gả Cho Nàng

Vì để tránh cho đêm dài lắm mộng, hoặc giả Hoàng đế hấn đột nhiên hối hận, dù gì đi nữa thì mỹ sắc đối với nam nhân luôn là thứ độc được khó cưỡng lại nhất, Vệ Minh Khê càng hành động gấp rút tổ chức ngày đại hôn của Thái tử, tin tức cũng mau chóng truyền khắp thiên hạ.

Việc tổ chức hôn lễ diễn ra cấp bách đến mức làm Cao Hiến ít nhiều cảm thấy không thỏa đáng, ngày đại hôn càng đến gần, Cao Hiến càng thấy mình cần phải trưởng thành hơn nữa, sắp phải làm phu quân người ta, tự nhiên cũng sinh ra ý thức trách nhiệm mà mỗi nam nhân đều phải có.

Trải dài từ Kim Loan điện thẳng đến đại môn của phủ đại công chúa là trường thảm hồng sắc (tắm thảm dài màu hồng), không chỉ trong cung giăng đèn kết hoa, mà ngay cả bên trong phủ đại công chúa cũng vô cùng náo nhiệt, Dung đại tướng quân gả nữ nhi so với Hoàng đế gả công chúa còn long trọng hơn nhiều.

Hiển nhiên Thái tử lập phi cũng giống như Hoàng đế lập hậu, kể từ sau lễ đại điển lập hậu đã hai mươi năm, đây là lần đại lễ long trọng đình đám nhất, trong mắt người ngoài mà nói, đây quả thật là duyên trời định, giống như năm đó thiên hạ đệ nhất tài nữ Vệ Minh Khê được thái thượng hoàng chỉ hôn cho Hoàng thượng, đều vui mừng như nhau.

Do đó tại kinh thành hôm nay, người người sắc mặt đều hoan hỉ hưng phấn, tựa như nhà nhà đều đón dâu, trong phút chốc hầu như tất cả bách tính đều hướng về phía đường lớn, người người lớ nhỏ chật như nêm cối.

“Vũ Ca, ngày sau làm chủ đông cung, không được giống như ở nhà tùy ý như vậy.”

Vũ Dương công chúa đích thân thay nữ nhi mình chải tóc, nhìn tuyệt thế dung mạo của nàng trong gương, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác tự hào, cũng như bất kỳ người mẹ bình thường nào đều lo lắng dặn dò rất nhiều khi nữ nhi của mình chuẩn bị xuất giá.

“Mẫu thân, sao người cứ nhắc đi nhắc lại suốt, đến nỗi Vũ Ca đã thuộc lòng.”

Dung Vũ Ca cười thân nhiên, trấn an tâm tình mẫu thân. Dung Vũ Ca nhìn qua lăng kính thấy dung nhan xinh đẹp của mình chỉ trang điểm thêm một tầng phấn nhạt, đôi mi thanh tú như hàng liễu cong cong, đáy mắt câu nhân, ở giữa vầng trán khê tô điểm một đoá mai hoa hồng thắm, kiều mị phi thường, trên tai là hai viên thủy tinh trong suốt phát ra hoa quang tứ sắc nhân nhạ, cử chỉ càng thêm rung động lòng người, thật là một tân nương tử xinh đẹp, quả nhiên so với bình thường còn xinh hơn ba phần, đến chính mình cũng phải say mê.

“Không muốn ta nói mãi thì con nên biết nghe lời chút đi, mẫu thân và phụ thân chỉ có con là con gái, con là tất cả của chúng ta, từ nhỏ đã quen được nuông chiều, cũng may là Thái tử vẫn nhã, nên chúng ta cũng yên tâm đem con giao cho hắn.”

Vũ Dương cứ thao thao bất tuyệt suốt, lúc này nàng không còn là đại công chúa tôn quý, mà chỉ là một người mẹ có nữ nhi sắp phải xuất giá, vừa vui mừng vừa có vài phần không mong muốn.

“Mẫu thân, hôm nay con có đẹp không?”

Dung Vũ Ca mỉm cười, trong nháy mắt đã câu hồn đoạt phách người đối diện.

“Đẹp chứ, hài nhi của ta sao lại không đẹp, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.”

Vũ Dương công chúa búi mái tóc Dung Vũ Ca lên, đeo thêm cho nàng hoa quan biểu trưng cho thân phận tôn quý, hai bên là hai con phượng hoàng sống động như thật. Trong nhất thời, cảm thấy nữ nhi của mình là nữ nhân trân quý nhất thiên hạ.

“Y cũng sẽ thích con chứ?” Dung Vũ Ca hỏi, nếu thật dung nhan tuyệt thế đến nhường này, sao có người làm như vẫn chưa từng nhìn thấy, liệu hôm nay nàng có để ý đến mình không?

“Thái tử dĩ nhiên thích, sợ là hận không thể đem tâm can đều dâng tặng cho con.” Vũ Dương vừa cười vừa nói, nữ nhi vậy mà cũng có lúc thẹn thùng, Thái tử từ nhỏ vốn yêu thích nàng, ngày sau sợ rằng ba nghìn giai lệ nhưng chỉ độc sủng một người.

Dung Vũ Ca hiển nhiên sẽ không nói cho mẫu thân biết, mình đang nghĩ đến “nàng” chứ đâu phải nói hắn, nếu mình được gả cho nàng thì tốt rồi, càng nghĩ càng thấy mình sao phát sinh nhiều ý nghĩ kỳ lạ, khoe miệng khê nở nụ cười u buồn.

Dung Vũ Ca mặc hi phục màu đỏ thắm, ngày hôm nay sẽ là ngày nàng đẹp nhất, nghĩ đến tại Kim Loan điện họ sẽ cùng chiêm ngưỡng mình, trong lòng Dung Vũ Ca chợt bồi hồi, nếu để sau này yết kiến thì có lẽ hay hơn.

Dung Vũ Ca duỗi thẳng hai tay, để cho cung nữ đeo cho mình đai lưng bằng hắc ngọc, làm cho vòng eo thắt tha phất chốc như nhánh liễu vô cùng tinh tế mềm mại.

Thái tử cũng toàn thân đỏ thắm, ngũ long hoa bào, xuân phong đặc ý, cười theo tuần mã tiến về phía phủ đại công chúa giữa một đội quân rước dâu hùng hậu, bách tính hai bên đều tự động nhường lối, Thái tử tuần tú mang theo một chút trẻ con tinh nghịch, ngũ quan tràn đầy vui sướng.

Vệ Minh Khê sau khi tắm gội hoàn tất, nàng dang hai tay để cho cung nữ hầu hạ thay y phục cho mình. Cung nữ mang đến bộ cung phục màu vàng vô cùng chói mắt, thoát nhìn tinh xảo mà phức tạp. Trong cung vốn là vậy, địa vị giai cấp phân chia rất rõ ràng, phẩm là phi tần đẳng cấp càng cao, phục sức lại càng phức tạp, đến cấp Hoàng hậu là phức tạp nhất, cũng đẹp đẽ và quý giá nhất. Tuy vậy, không phải lịch đại Hoàng hậu nào cũng giống như Vệ Minh Khê ở khí độ duyên dáng sang trọng, dù là chỉ giờ tay hay nhắc chân, Hoàng hậu đều lộ vẻ tôn quý đoan trang, thật sự là một nữ nhân tôn quý nhất, xứng đáng đại diện cho một quốc gia.

Dung nạp trang sức và kiểu tóc hoàn tất, sau cùng đội kim quan lóng lánh phía sau, Vệ Minh Khê ưu nhã đưa ra ngón tay thon dài, cung nữ liền thay nàng đeo chiếc nhẫn bằng phi thúy đại biểu cho thân phận Hoàng hậu, ánh lên màu xanh biếc mà lại trong suốt như nước, càng tô điểm thêm cho bàn tay nõn nà xinh đẹp, toàn bộ trình tự này kéo dài suốt tròn một canh giờ.

Vào cung hai mươi năm, Vệ Minh Khê sớm đã tập thành thói quen như vậy, lúc nào cũng long trọng đoan trang nhưng không kém phần ưu nhã. Ngày hôm nay là ngày đại hi của Thái tử, nên so với bình thường lại càng cẩn trọng thêm vài phần.

Cao Hàn cùng Vệ Minh Khê song song đi trước nhất, theo sau là các phi tần địa vị tương đối cao, còn các phi tử khác đều không có tư cách tham gia, tiếp theo đó là các vị hoàng tử và công chúa, sau cùng mới đến cung nữ và thái giám trùng trùng điệp điệp tiến vào Kim Loan điện. Cao Hàn và Vệ Minh Khê cùng chia nhau ngồi ở giữa vị trí tối thượng, các phi tần, hoàng tử công chúa cùng chia nhau ngồi hai bên bên cạnh đế vương và đế hậu, xuống nữa là bá quan văn võ, bên trái là quan văn, bên phải là võ tướng.

Cao Hàn tay dắt Dung Vũ Ca cùng tiến nhập vào đại điện, bàn tay hắn vương chút mồ hôi, đáng vẻ khăn trang hồi hộp, mặc dù đã đến lúc này vẫn cảm thấy giống như đang nằm mơ. Dung Vũ Ca càng tới gần đại điện, tay càng nắm chặt lấy Cao Hàn, nhìn khách nhân biểu tình kinh động thế kia, Dung Vũ Ca biết mình hôm nay có bao nhiêu phần mỹ lệ, chỉ mong nàng cũng có thể chiêm ngưỡng dáng vẻ xinh đẹp của mình giống như vậy.

Cao Hàn ngồi trên cao, chú tâm nhìn Dung Vũ Ca, càng nhìn càng ngây dại, cảnh sắc này có lẽ chỉ thiên tiên mới có. Cao Hàn hẳn thật hối hận, hối hận sao mình không làm một hôn quân, tuyệt sắc như vậy, nếu là hôn quân thì làm sao gặp trở ngại mà không đoạt được? Cao Hàn trong lòng đầy hối ý, chỉ là

hiện tại vẫn đã đóng thuyền, cũng chỉ có thể thăm tiếc nuôi không người.

Hai người vừa bước vào đại điện, người đầu tiên Vệ Minh Khê nhìn là nhi tử của mình, lúc này Hiên nhi khí vũ bất phàm, có vài phần khí thế của Thái tử, Vệ Minh Khê hài lòng gật đầu với Thái tử, sau đó tầm mắt mới đảo qua Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca có chút không vui, vì sao tầm mắt của nàng không bao giờ nhìn mình trước tiên, đến bao giờ mình mới là tiêu điểm trong lòng nàng? Dung Vũ Ca nhìn thẳng về phía Vệ Minh Khê, trong lòng Vệ Minh Khê chỉ có bảo bối nhi tử của nàng thôi, làm cho Dung Vũ Ca có vài phần đố kỵ với Cao Hiên, hung hăng hướng lòng bàn tay hần bấm một cái, Cao Hiên lại cho là Dung Vũ Ca hồi hộp, càng cảm thấy cao hứng hơn, thì ra Vũ Ca so với mình còn khản trương hơn, nghĩ được như vậy, Cao Hiên tự mình cũng không còn cảm thấy lo lắng nữa.

Vệ Minh Khê sau khi nhìn Thái tử, liền dời mắt nhìn về phía Dung Vũ Ca, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là hồng nhan họa quốc, nhưng Vệ Minh Khê cũng buộc phải thừa nhận rằng, nữ nhân sắp sửa trở thành con dâu của nàng có dung mạo hơn người bậc này cũng làm mình sinh ra một ít lòng đố kỵ, càng chú tâm quan sát nàng nhiều hơn, giữa vàng trán là hồng sắc mai hoa, câu hồn đoạt phách, đôi mắt rạng rỡ, môi hồng đỏ thắm hé mở, đúng là yêu nghiệt, kể cả là nữ nhân như Vệ Minh Khê cũng thấy phát hỏa vì mỹ sắc này, thử hỏi nam nhân nào có thể chống lại đây?

Vệ Minh Khê nhìn về phía Cao Hàn, quả nhiên hần đang thất thố nhìn chằm chằm vào kẻ sắp trở thành con dâu của mình.

Dung Vũ Ca cảm giác được Vệ Minh Khê vốn chỉ là nổi lên chút hiếu kỳ mà nhìn về phía mình, cũng chẳng hề ưa thích gì, thậm chí giống như đánh giá một món hàng tình xảo thông thường.

Hết lần này tới lần khác tầm mắt nàng cứ y nguyên như vậy, nhưng vẫn khiến bản thân mình hồi hộp, nàng cảm giác được Vệ Minh Khê cứ chăm chú nhìn mình, lòng đầy mẫn nguyện, ngày hôm nay xem chừng cũng rất đáng giá, nhưng mà lúc này nàng lại không dám nhìn thẳng Vệ Minh Khê, sợ rằng để lộ quá nhiều tình cảm, đành cúi mặt xuống. Nhưng điều này lại khiến nàng thêm vài phần phong tình, nhất cử nhất động đều tự nhiên như mây trôi gió thoảng. Chỉ là ánh mắt khiến nàng nhưng nhớ đêm ngày kia lại không chịu lưu lại thêm trên người nàng dù chỉ một khắc đã nhanh chóng dời đi, trong lòng Dung Vũ Ca không thể nào hiểu được, vì sao thế nhân đều yêu thích nàng không thôi, nhưng riêng Vệ Minh Khê lại có thể dễ dàng bỏ qua?

Vệ Minh Khê cảm giác dường như tầm mắt Dung Vũ Ca không biết vô tình hay hữu ý cứ nhìn mình chằm chằm nên nàng cũng mau chóng chuyển ánh mắt, nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy ánh mắt Dung Vũ Ca nhìn mình. Nhìn nhãn thần Dung Vũ Ca có chút gì đó kỳ quái, cũng không biết kỳ quái từ đâu mà đến, cũng có lẽ nàng nhìn nhầm mà thôi.

Song rất nhanh Vệ Minh Khê liền hiểu Dung Vũ Ca đang cố tình tạo ra mê chương, bản thân nàng không bao giờ làm cho nam nhân của mình trở nên thất thố như vậy, mà thực tế là Hoàng thượng đang lộ ra quá nhiều tâm tư bất chính.

Khóe miệng Vệ Minh Khê khẽ cười, mọi người xem ra đã mắc bẫy ý định của Thái tử phi, nhìn xem trong mắt nàng, hoàn toàn là tia nhìn trào phúng châm biếm. Vệ Minh Khê duỗi bàn tay thanh mảnh của mình vươn tới mu bàn tay Cao Hàn, nhẹ nhàng vỗ một cái, nhắc nhở Cao Hàn mau hồi tỉnh lại.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê đặt tay lên Cao Hàn thì khẽ nhíu lông mày, Hoàng hậu đúng là vĩnh viễn đều lấy đại cục làm trọng, bộ dạng lại luôn hiền lành đoan trang, cửu cửu có hiền thê như vậy còn cầu gì nữa? Dung Vũ Ca có chút chua xót thầm nghĩ.

“Hoàng thượng, Thái tử và Thái tử phi thực là xứng đôi phải không?” Vệ Minh Khê ôn nhu hỏi Cao Hàn.

Cao Hàn hiểu được Hoàng hậu đang nhắc nhở mình không nên thất thố, hần nhanh chóng thu hồi tầm mắt trên người Dung Vũ Ca, “Xứng, xứng vô cùng!”

Nhưng trong lòng y lại thầm nghĩ, xứng chỗ nào đây, đem Vũ Ca gả cho Thái tử thật quá uly khuất cho nàng rồi.

“Giờ lành sắp đến, có lẽ cũng nên bắt đầu rồi?” Vệ Minh Khê hỏi dò Cao Hàn.

“Nếu tới rồi, vậy bắt đầu đi!”

Cao Hàn ra lệnh một tiếng, nàng rút cuộc chỉ có thể là con dâu ta sao? Cao Hàn thầm thở dài một hơi.

Vệ Minh Khê mỉm cười chum chim, là nụ cười chân thật của nàng, cũng là nụ cười đắc thắng.

Vào đến tầm cung đông cung Thái tử, Cao Hiên cầm tay Dung Vũ Ca dắt vào, toàn bộ hạ nhân đều đã rời khỏi đây, Dung Vũ Ca liền tự ý đem khăn trùm đầu tháo xuống

“Vũ Ca, mẫu hậu nói cái này phải để phụ quân làm.”

Cao Hiên chậm rãi nói, không hề có một tia trách cứ nào.

“Ta muốn tự mình tháo, không được sao? Lời nói của mẫu hậu người đúng hay của ta đúng?” Dung Vũ Ca hỏi ngược lại, nếu Vệ Minh Khê biết mình khi dễ bảo bối nhi tử của nàng như vậy thì nhất định sẽ rất tức giận, Dung Vũ Ca nở nụ cười can rờ.

“Tự nhiên lời của Vũ Ca đúng, chúng ta cũng nên uống chén rượu giao bôi thôi?”

Cao Hiên nhìn Dung Vũ Ca đang quá mức cần rờ, trong lòng không những không trách nàng, trái lại hẳn thực sự thích tính tình Vũ Ca, nàng không như người khác đối với mình hư tình giả ý.

“Người muốn cùng ta uống rượu? Cùng nhau uống cũng được.” Dung Vũ Ca đem chén rượu đồ đầy, sau đó đưa cho Cao Hiên, Cao Hiên liền tiếp nhận.

Dung Vũ Ca chạm nhẹ chén rượu của mình vào chén rượu trong tay Cao Hiên một cái, sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Đây là rượu giao bôi.” Dung Vũ Ca đọc đoán nói, nàng vốn không muốn cùng hắn uống chén rượu này.

Cao Hiên nhìn chén rượu trong tay mình, biết rõ là không hợp lễ, thế nhưng thấy Dung Vũ Ca bá đạo độc đoán, chỉ do dự chốc lát, đành không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh rồi cầm chén rượu trong tay uống cạn.

Dung Vũ Ca nhìn dáng vẻ cam chịu của Cao Hiên, khoe miệng khẽ cười, quả nhiên dễ dàng khi dễ Thái tử, nếu Vệ Minh Khê biết nhi tử bảo bối của nàng ngày sau mỗi ngày đều bị mình đối xử như vậy thì không biết sẽ như thế nào đây? Chỉ nghĩ vậy đã khiến nàng có chút hài lòng mãn ý.

Cao Hiên nhìn dáng vẻ tươi cười của Dung Vũ Ca, thoáng ngây dại, dưới ánh sáng le lói của ngọn nến càng tăng thêm muôn phần diễm lệ, khiến cho người ta si ngốc. Cao Hiên có vẻ khần trương, vì sau chén rượu giao bôi sẽ đến lúc động phòng hoa chúc.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ không cùng người động phòng đâu.” Dung Vũ Ca nhìn vẻ mặt Cao Hiên, nhanh chóng biết Cao Hiên đang muốn gì.

“Người tuổi còn quá nhỏ, việc đó sau này hãy tính.” Dung Vũ Ca cắt đứt tâm tình của Cao Hiên.

“Ta đã đủ tuổi rồi, có người tầm tuổi ta đã làm tới phụ thân. . .” Cao Hiên phản đối.

“Người lớn hơn ta sao? Chừng nào lớn hơn ta đi rồi tính. Người không lớn hơn ta, dĩ nhiên không được chạm vào ta rồi!” Dung Vũ Ca càn rỡ bá đạo nói, nàng lớn hơn Cao Hiên hai tuổi, dĩ nhiên vĩnh viễn không thể nào cải biến.

Nếu thế khác nào hẳn vĩnh viễn không được đụng vào nàng? Cao Hiên hẳn không hề ngốc, tự nhiên biết Dung Vũ Ca cự tuyệt hẳn, có người nói nữ nhi lần đầu tiên đều sợ đau, Vũ Ca nàng chắc là sợ đau rồi. Cao Hiên thương yêu Vũ Ca liền giúp nàng suy nghĩ lấy một cái cớ.

“Được rồi, ta sẽ chờ đến khi nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu không ta sẽ không miễn cưỡng.” Cao Hiên hứa hẹn.

“Đây là người nói đó nhé, sau này không được nuốt lời đó, giờ ta muốn đi ngủ, người nằm trên bàn ngủ đi.”

Cả ngày hôm nay thật mệt, Dung Vũ Ca nhanh chóng tháo hết trâm cài trên đầu, khiến muôn vàn tóc mây nhẹ nhàng buông xuống.

“Vậy nàng cũng ngủ sớm đi.”

Cao Hiên nhìn Dung Vũ Ca vẻ mặt không còn hứng thú gì muốn nói chuyện, bèn không thể làm gì khác hơn là từ trên giường đứng dậy, đi đến bàn bên kia.

Tính tình hắn thật tốt, Dung Vũ Ca thầm nghĩ, quả nhiên gả cho Thái tử biểu đệ là đúng, biểu đệ dễ chi phối hơn. Nếu gả cho Cao Hân chắc không thể may mắn như thế, nghĩ đến Cao Hân cứu cứu của mình, Dung Vũ Ca cảm thấy thật chán ghét.

Ngày mai nàng còn muốn dưỡng đủ tinh thần để thỉnh an Hoàng hậu lão nhân gia. Mẹ chồng sao? Quan hệ giữa chúng ta lại gần thêm một chút, sau đó sẽ có thể mỗi ngày đều thỉnh an nàng, rồi mình sẽ là “con dâu” hiếu thuận hiền thảo nhất, sẽ cùng mẹ chồng giải sầu.

Nghĩ đến Vệ Minh Khê, tâm tình Dung Vũ Ca vô cùng vui sướng, đặc biệt thấy bảo bối nhi tử của nàng bị mình đuổi xuống giường nằm trên bàn, tâm tình Dung Vũ Ca lại càng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Mục Tiêu Của Vũ Ca Là Thiết Lập Mối Quan Hệ Hữu Hảo Với “Mẹ Chồng” Minh Khê

Dung Vũ Ca thức dậy từ rất sớm, nhẹ nhàng ghé qua bàn nơi Cao Hiên đang ngủ, thấy hắn vẫn còn say sưa giấc điệp, gương mặt ngây thơ hồn nhiên như một đứa trẻ, thoát nhìn rất vô hại, tính cách hắn vốn thiện lương như thế, nếu như được sinh ra trong một gia đình bình thường thì quả là chuyện tốt, tiếc thay hắn lại là Thái tử, sợ là Vệ Minh Khê vì nhi tử của mình quá thiện lương mà phải lao tâm khổ trí, dùng hết tâm cơ hòng mưu cầu cho hắn.

Dung Vũ Ca nhìn Cao Hiên, trong lòng có chút phức tạp, người như vậy nàng cũng không muốn thương tổn hắn, chỉ hy vọng ngày sau có thể làm cho tổn thương này sẽ mãi ở mức thấp nhất.

Vũ Ca dùng ngón tay bóp đầu mũi Cao Hiên, làm cho hắn đang trong mơ liên ngộ nguy kịch, nếu hắn còn không chịu thức dậy, để cung nữ phát hiện nàng ngược đãi Thái tử thì thật không hay.

“Trời sáng rồi, người dậy mau đi!” Dung Vũ Ca giục giã.

Cao Hiên đang còn ngái ngủ, mở mắt ra nhìn thấy người trước mặt mình hoá ra là Dung Vũ Ca, liền nở nụ cười si ngốc.

Dung Vũ Ca nhủ thầm, thật là một tên ngốc mà, chỉ được mỗi khuôn mặt đẹp thôi, chẳng bù với Vệ Minh Khê.

“Người lại đây!” Dung Vũ Ca trở về giường, ngoắc ngoắc Cao Hiên.

Cao Hiên còn chút mơ hồ nhưng vẫn ngoan ngoãn theo đến bên giường, thân thể hắn sau một đêm ngủ trên bàn thì đau nhức không gì sánh được.

“Đưa tay người đây.”

Cao Hiên có phần khó hiểu nhưng vẫn chậm rãi đưa tay mình ra.

Dung Vũ Ca trực tiếp bắt lấy tay Cao Hiên, đột nhiên dùng ngón châm chích tay hắn một cái, Cao Hiên đau đến nỗi suýt rơi lệ, chỉ biết trơ mắt nhìn máu của mình từng giọt từng giọt nhỏ xuống sàng đan trắng như tuyết, đến khi Vũ Ca cảm thấy hài lòng, mới buông lỏng ngón tay của y ra. Tốt rồi, dùng châm chắc chắn không để lại vết sẹo, Vệ Minh Khê đương nhiên không thể nhìn thấy vết thương.

Cao Hiên cảm ngón tay của mình, con buồn ngủ phút chốc hoàn toàn tan biến, ánh mắt vô thần nhìn Dung Vũ Ca, đột nhiên nghĩ Vũ Ca thật là chu toàn. Nếu không có động phòng mà để mẫu hậu biết, nhất định sẽ mất hứng, nhưng nếu làm vậy thì mẫu hậu sẽ không tài nào biết được.

“Không được để mẫu hậu biết ta ức hiếp người, hiểu không?”

Dung Vũ Ca vừa thu hồi ngón châm vừa không quên dặn dò Cao Hiên.

Cao Hiên gật đầu đáp ứng, kỳ thực cho dù Dung Vũ Ca không giao phó, hắn cũng không để Vệ Minh Khê biết, dù sao nếu mẫu hậu biết được nhất định sẽ không thích Vũ Ca. Cao Hiên có cảm giác Vệ Minh Khê vốn không thích Vũ Ca, chỉ là chưa từng biểu hiện ra bên ngoài mà thôi.

Dung Vũ Ca nhìn Cao Hiên lộ ra cử chỉ như một hải tử ngoan ngoãn thì vui vẻ cười cười, xem ra Thái tử biểu đệ không phải là quá đáng ghét, về sau có lẽ mình cũng nên ít ức hiếp hắn một chút. Tự nhiên Dung Vũ Ca thấy mình vẫn còn lương tâm lắm!!

“Người cởi áo ngoài ra đi.” Dung Vũ Ca nhìn Cao Hiên toàn thân y bào đồ thẩm thì cau mày nói.

Cao Hiên lập tức cởi hi bào bên ngoài, chỉ còn lại trung y màu trắng bên trong. Dung Vũ Ca cảm hi phục của mình và hắn ném xuống đất, rồi xáo trộn lung tung trên giường như vừa trải qua cuộc chiến kinh thiên động địa. Dung Vũ Ca còn cố tình chỉnh trang y phục Cao Hiên cho thêm vài phần xốc xệch, lúc này nàng mới hài lòng gật đầu một cái, hoàn toàn không để ý tới việc làm của nàng khiến cho Cao Hiên mặt đỏ tới tận mang tai.

Qua thêm nửa canh giờ, Dung Vũ Ca và Cao Hiên mới cho gọi cung nữ vào.

Một lúc sau đó thì các cung nữ tiến vào, một số giúp Cao Hiên thay y phục, một số khác thì vây quanh lấy Dung Vũ Ca.

“Thỉnh Thái tử phi để nô tỳ hầu hạ tắm rửa thay y phục.”, một cung nữ cung kính nói với Dung Vũ Ca, một cung nữ khác quan sát trên mặt đất và trên giường, sau đó thu dọn tấm khăn trải giường mang ra ngoài.

Mắt Dung Vũ Ca lóe lên một tia kinh ngạc, Vệ Minh Khê quả nhiên so với mình suy nghĩ chu toàn hơn nhiều, mình thật là sơ sót mất một bước, y phục một khi cởi ra, trên người mình quá ư sạch sẽ, Vệ Minh Khê dĩ nhiên sẽ không tin tưởng. Vệ Minh Khê vốn che chở cho nhi tử, nhất định nội tâm đối với mình sẽ sinh phần bất mãn, hiện tại nàng không thể gây chuyện để Vệ Minh Khê chán ghét mình được.

“Bản cung để Thiên Nhi hầu hạ tắm rửa là được rồi, các người lui ra đi.” Thiên nhi là nha hoàn cùng theo nàng tiến cung, Dung Vũ Ca lên tiếng yêu cầu, các cung nữ muốn thay Dung Vũ Ca tắm gội cũng không dám nhắc lại, dù sao Dung Vũ Ca là Thái tử phi, là chủ tử, họ không thể làm gì khác hơn là đành phải buộc lòng lui xuống.

“Thế nào rồi?”

Vệ Minh Khê nhẹ giọng hỏi cung nữ vừa tra xét trở về.

“Bẩm báo nương nương, sàng đan có lạc hồng (vết máu), trên giường lộn xộn ngổn ngang, y phục rơi la tả dưới đất, theo các dấu hiệu cho thấy Thái tử đã động phòng cùng Thái tử phi.” Cung nữ của Vệ Minh Khê thành thật bẩm báo.

“Các người có thay nàng tắm rửa không?” Vệ Minh Khê hỏi tiếp.

“Bẩm không, Thái tử phi không cho nô tỳ hầu hạ mà để cho nô tỳ của nàng chăm sóc.”

“Được rồi, các người lui ra đi!”

Vệ Minh Khê khẽ nhủ mày, Thái tử và Dung Vũ Ca rốt cuộc có động phòng hay không? Vệ Minh Khê không thể nào phán đoán được, chỉ mong sao nhi tử của mình không bị yêu nghiệt kia khinh mạn mà thôi.

“Hoàng hậu nương nương, Thái tử và Thái tử phi đến thỉnh an.” Thái giám bước vào bẩm báo.

“Truyền!” Vệ Minh Khê sửa sang lại hoa y, ngồi yên vị trên ghế, chờ tân lang tân nương vào phụng trà thỉnh an.

Vệ Minh Khê nhìn nét mặt vui mừng của nhi tử, đúng là một tân lang tràn đầy sinh khí, trong lòng cũng yên tâm đôi chút. Lại nhìn qua phía Dung Vũ Ca, yêu nghiệt này đúng là mỗi giờ mỗi khác đều xinh đẹp bức người, phục sức trang nhã, thân mang hồng sắc cung bào, so với đêm qua lại tăng thêm vài phần thanh lệ, mỹ sắc càng thêm chân thực.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!” Cao Hiên và Dung Vũ Ca đồng thanh nói, rồi cả hai quỳ xuống, lập tức có cung nữ đưa hai chén trà cho Cao Hiên và Dung Vũ Ca.

“Tốt.” Vệ Minh Khê mỉm cười, trước tiên tiếp nhận Cao Hiên phụng trà, uống một ngụm, rồi đưa cho cung nữ, sau đó mới nhìn về phía Dung Vũ Ca, mà Dung Vũ Ca cũng đang ngẩng đầu nhìn về Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê lẳng lặng nhìn nàng dò xét, tuy ánh mắt Dung Vũ Ca vẫn can rờ như trước nhưng lại vô cùng kính cẩn, còn trông có vẻ ngọt ngào vui sướng nhìn lại mình nữa. Nàng thật có chút không thể hiểu được Dung Vũ Ca. Phải chăng Dung Vũ Ca là một người đa nhân cách? Trước mặt Hoàng đế và phụ mẫu thì biểu hiện ngây thơ và thích được nuông chiều, nhưng bản chất thật sự là tà yêu mị quốc, ngày ấy còn can rờ ngả gối không coi ai ra gì, mà lúc này đây thì như một nàng dâu ngoan ngoãn, đâu mới chân chính là Dung Vũ Ca?

“Nữ tử xuất giá, cần phải nghe lời phu quân, tam tòng tứ đức, nhã nhặn lịch sự, tiết tháo kiên trinh, trấn nhiếp lục cung, Thái tử phi hiểu rõ chứ?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng hỏi.

Dung Vũ Ca trong lòng cười thầm, cái gì mà tam tòng tứ đức, có trời mới biết Vệ Minh Khê bề ngoài đối với Cao Hiên kính cẩn nghe theo nhưng bên trong thì thế nào. Kỳ thực Cao Hiên cũng không biết mình bị Vệ Minh Khê sau lưng dắt mũi bao nhiêu lần, tựa như lần này, không phải nàng cố ý làm trái tâm ý của trượng phu hay sao? Mặt ngoài thì vậy, bên trong thì mờ ám, hết lần này tới lần khác lấy tay che trời, khiến người ta muốn cũng không bắt được nàng.

Tuy rằng Dung Vũ Ca trong bụng đang cười hi ha, nhưng nhân thần vẫn một mực làm như kính cẩn nghe theo, so với nguy trang chỉ có hơn không kém.

Vệ Minh Khê cũng chú tâm xem thần thái Dung Vũ Ca sau khi nghe hết mấy câu nói đó sẽ có phản ứng thế nào, bởi vì trong lòng nàng hiểu rõ Dung Vũ Ca không phải người hiền lương thực đức gì, đối với những lời này dĩ nhiên không thêm đếm xia. Vệ Minh Khê vốn tiên liệu sau khi Dung Vũ Ca nghe xong sẽ mỉm cười giễu cợt, nhưng ai ngờ lần này Vệ Minh Khê đoán sai rồi, chỉ thấy nàng một mực kính cẩn gật đầu nghe theo, làm cho Vệ Minh Khê vô cùng kinh ngạc.

“Thái tử phi minh bạch là tốt rồi.”

Vệ Minh Khê ra vẻ trưởng bối, hài lòng mỉm cười, mặc dù miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại lo lắng không yên, yêu nghiệt này rốt cuộc đang trù tính cái gì?

Vệ Minh Khê thật tình không hiểu, mặc dù Dung Vũ Ca đối với mình can rờ, mà mình vốn cũng không làm gì được nàng, thì nguyên nhân vì sao Dung Vũ Ca đối với mình lại kính cẩn ngoan ngoãn như vậy, ngay cả đối với Hoàng thượng nàng còn không có như vậy, huống hồ là mình. Ngày trước mỗi khi nàng can rờ, Vệ Minh Khê đã biết Dung Vũ Ca không tôn kính mình như những người khác. Lần đầu tiên lại có một người khiến Vệ Minh Khê chẳng thể yên tâm.

Trên đời này, mỗi người làm gì đều có mục đích riêng, chỉ có lý giải được mục đích của người khác mới có khả năng đi trước một bước, thế nhưng nàng vẫn không hiểu được mục đích của Dung Vũ Ca, điều này làm cho trong lòng Vệ Minh Khê nổi lên dấu hỏi thật lớn. Đương nhiên, Vệ Minh Khê trăm triệu lần cũng không đoán được Dung Vũ Ca đối với mình lại tồn tại tâm tư như thế.

Rõ ràng trong lòng nàng đối với mình cảnh giới không ít, vậy mà còn ra dáng hoà ái dễ gần, “mẹ chồng” thực sự là quá đa nghi rồi, Dung Vũ Ca thâm nghĩ, nụ cười lại càng họa thủy hơn nữa.

Cao Hiên nhìn Dung Vũ Ca có chút mờ mịt, trước mặt mẫu hậu hình như Vũ Ca đặc biệt nhu thuận hơn, nhưng nàng khôi phục vẻ mặt bình thường cũng rất nhanh. Mẫu hậu thật có mị lực, làm nàng trước mặt người cũng không dám can rờ bá đạo. Cao Hiên càng lúc càng kính nể mẫu thân mình, ngay cả Vũ Ca bá đạo cũng phải nhượng mẫu hậu vài phần.

Lúc Vệ Minh Khê đưa tay tiếp nhận Dung Vũ Ca phụng trà, ngón tay không thể tránh khỏi khẽ chạm vào bàn tay Dung Vũ Ca đang bưng chén đến. Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê vươn ngón tay thon dài trắng nõn, rõ ràng nàng đã hơn ba mươi tuổi, vậy mà ngón tay vẫn như thiếu nữ vô cùng mềm mại, thậm chí so với mình còn đẹp hơn, tựa hồ trời sinh chỉ thích hợp cầm bút đánh đàn, nếu những ngón tay ấy để trên người mình trêu đùa, cũng không biết sẽ có tư vị gì?

Khoảnh khắc khi hai ngón tay chạm vào nhau, gương mặt Dung Vũ Ca thiếu chút nữa đã thiếu đồ lên như phát sốt, nàng nhất định phải cố gắng chế ngự, không thể ngay từ đầu đã lộ ra quá nhiều sơ hở, Dung Vũ Ca cố gắng trấn định tâm tình của nàng lại.

Vệ Minh Khê sau khi tiếp nhận chén trà, có chút suy nghĩ bèn chăm chú nhìn lại Dung Vũ Ca, có phải nàng vừa có chút ảo giác hay chăng, tựa hồ ngón

tay Dung Vũ Ca khẽ run rẩy, dù cho đó chỉ là cử động rất nhỏ. Nhưng nhìn về mặt Dung Vũ Ca yên tĩnh không chút gợn sóng, vẫn như trước nhu thuận kính cẩn nghe theo, có lẽ chỉ là ảo giác của mình mà thôi. Chẳng có lý do nào để khiến nàng như vậy cả.

Vệ Minh Khê uống một hớp trà, không thể phủ nhận bộ dáng Dung Vũ Ca nhu thuận so với lúc cần rờ làm cho Vệ Minh Khê ít ghét hơn nhiều, mặc dù nàng biết Dung Vũ Ca giờ phút này chín phần là đang giả vờ.

“Thái tử và Thái tử phi ban tọa. Thái tử phi ở đông cung có quen không?” Thái độ Vệ Minh Khê lúc này tựa như một mẹ chồng hiểu chuyện, săn sóc từ ái.

“Mẫu hậu gọi nhi thần là Vũ Ca là được rồi, Thái tử phi nghe không quen tai, chúng ta giờ đã là người một nhà rồi.”

Dung Vũ Ca thân thiết như vậy, mà Vệ Minh Khê cũng không phải là quá cố chấp, song nàng chỉ gật đầu mỉm cười, tựa hồ tán thành lời Dung Vũ Ca nói.

Cao Hiên nhìn thê tử của mình lúc này so với lúc cùng mình ở chung một chỗ một điểm cũng không giống nhau, trong lòng Cao Hiên rất minh bạch, nguyên lai thê tử của mình là người hai mặt, chẳng qua lúc này nàng đang lấy lòng mẫu thân, chính là làm trung gian cho nam nhân của nàng. Nghĩ được như thế, Cao Hiên cũng có chút vui vẻ, xem ra Vũ Ca rốt cuộc là có chút lưu ý đến mình, mới có thể ủy khuất lấy lòng mẫu hậu.

Sau đó hai nữ nhân cùng nhau giả bộ khách sáo nhỏ to tâm sự, làm cho chính Cao Hiên cũng tưởng là mẫu hậu và thê tử sống chung với nhau thật sự hoà thuận vui vẻ lắm.

Vệ Minh Khê thật không biết ở đâu lại có một nữ nhân đối trá đến thế này, thanh âm mềm mại yêu chiều, trái một câu mẫu hậu, phải một câu mẫu hậu, thật sự làm Vệ Minh Khê sồn cả gai ốc, rõ ràng chỉ là ngày đầu tiên làm dâu, vậy mà giống như đã gả vào Cao gia từ mấy mươi năm trước, một điểm cũng không xa lạ.

Dung Vũ Ca mỉm cười hài lòng hả dạ cực kỳ, Hoàng hậu mẹ chồng từ đầu tới cuối đều chỉ mỉm cười ôn hoà, thoát nhìn lễ độ như trước, chung quy nàng cuối cùng cũng hiểu được vì sao khoé mắt mẫu hậu vẫn luôn như cười mà không phải cười, có lẽ cho tới bây giờ không ai đối với nàng thân thiết như vậy, nàng mới tập thành thói quen đó chăng?

Dung Vũ Ca âm thầm cười trộm, không sao cả, sau này cứ từ từ tập thành thói quen cho nàng, đến khi đã thân thiết nồng nhiệt hơn, mình sẽ cùng nàng thân mật quần quít, thì thâm to nhỏ, cọ sát giày vò lẫn nhau, Dung Vũ Ca càng nghĩ càng nhin không được, tiểu ý gian ác tràn trề trên mặt.

Vệ Minh Khê thấy đáng vẻ tươi cười của Dung Vũ Ca thế nào cũng không vừa mắt, cứ một câu mẫu hậu hai câu mẫu hậu, làm cho nàng vô cùng đau đầu.

Sự quá mức nhiệt tình của Dung Vũ Ca quả thật có chút hù dọa Vệ Minh Khê, nàng chẳng bao giờ nghĩ tới cùng Dung Vũ Ca lập thành mối quan hệ thâm thiết tình cảm như thế, thế nhưng ngày hôm nay thấy Dung Vũ Ca nhiệt tình như vậy, làm cho Vệ Minh Khê càng lúc càng mơ hồ không biết cuối cùng nữ nhân này muốn gì?

Rốt cục Vệ Minh Khê cũng chịu không nổi sự nhiệt tình thái quá Dung Vũ Ca nữa, lúc này tình nguyện thà rằng Dung Vũ Ca lộ nguyên hình bộ dạng, cũng không nguyện chứng kiến Dung Vũ Ca quá mức hư tình giả ý, đối trá cực kỳ.

“Thái tử và Thái tử phi trở về đi, hai người vừa mới kết hôn, bản cung ân chuẩn các người ba ngày không cần tiến cung thỉnh an.”

Vệ Minh Khê vừa xoa nhẹ thái dương, vừa nhẹ nhàng nói, thoát nhìn như một mẫu thân quan tâm chăm sóc, hiểu ý nhi tử không biết bao nhiêu mà kể.

“Như vậy sao được, ta vốn ngưỡng mộ hiếu đạo, mẫu hậu lại càng đề cao điều này, trước đây khi thái hậu còn sống mẫu hậu vẫn thường bầu bạn bên người, thái hậu vì vậy lúc nào cũng tán thưởng, nay nhi thần tự nhiên phải theo mẫu hậu mà noi gương, bầu bạn với người, hầu hạ chăm sóc, mẫu hậu nếu không cho nhi thần thỉnh an đó là không cho nhi thần cơ hội tỏ rõ lòng hiếu thuận, nhi thần. . .”

Dung Vũ Ca ve mặt sục sôi cảm phần uất ức nói, tựa hồ nếu như không thỉnh an sẽ là tội danh đại đại bất hiếu trời đất đều oán, ngay cả Cao Hiên nghe cũng thấy bất an, tựa hồ nếu không thỉnh an sẽ trở thành bất hiếu tử.

Mỗi ngày đều thỉnh an, đó là lợi ích của Thái tử phi, nên có thể nào để phúc lợi của mình biến mất cơ chứ?

“Mẫu hậu, người để con và Vũ Ca thỉnh an đi!” Cao Hiên cũng theo khẩu cầu nói.

“Các người muốn tới thỉnh an, không lẽ bản cung không cho các người tới sao? Các người có hiếu tâm như vậy, bản cung rất vui mừng, được rồi, các người lui ra đi, bản cung mệt rồi.”

Vệ Minh Khê vung tay ra lệnh hai người tiểu phu thê ly khai, vừa nghĩ đến ngày sau mỗi ngày đều phải gặp Dung Vũ Ca, khẽ nhủ mày, trong lòng chẳng muốn kiến giả kẻ này chút nào.

Dung Vũ Ca lộ ra đáng vẻ tươi cười, mẫu hậu hiện tại chưa có thói quen này, nàng sẽ dùng thành tâm của mình để nói cho người biết nàng thật tâm muốn cùng mẫu hậu thành lập mối quan hệ khăng khít thân mật, lòng thành này nguyện trời đất chứng giám.

Chương 5: Bộ Dáng Nếu Thanh Thuần Như Vậy, Làm Sao Có Thể Câu Dẫn Nàng!?

Nếu tìm khắp trong cung sẽ thấy cái tên Tiểu Hoa nếu không phải một đồng người thì cũng có rất nhiều cung nữ tên như thế, danh tự này trong cung vốn không ít, hơn nữa đều tập trung ở cung nữ cấp bậc thấp nhất.

Cung nữ phân cấp bậc, ngay cả tên cũng chia cấp, càng là cung nữ cấp thấp thì tên càng thô tục, trên cơ bản chỉ sử dụng nhũ danh tại quê nhà, đến một lúc đẳng cấp cao hơn một chút, thì tên cũng được thay đổi, đến cấp cao nhất mới có khả năng được chủ tử ban thưởng cho một cái tên, cái tên đó là cái tên duy nhất được gọi trong cung, liền thành tên gọi cao nhất của một nô tài.

Thật bất hạnh cho Tiểu Hoa, tuy rằng đã vào cung mười hai năm, từ tiểu cung nữ bảy tuổi đến nay đã thành cung nữ thâm niên mà lại vẫn tên là Tiểu Hoa. Tuy ở trong cung cũng coi như là có chút địa vị nhưng cũng chỉ là loại không đáng để tâm, chỉ có tiểu cung nữ mới vào cung còn có thể thỉnh thoảng gọi nàng là Tiểu Hoa tỷ. Đó là do nàng nhận nhiệm chín năm mới có được vinh quang này, cho nên thời điểm Tiểu Hoa được kêu một tiếng Tiểu Hoa tỷ, không khỏi sinh ra cảm giác tự hào.

Nguyên vọng lớn nhất của Tiểu Hoa chính là trở thành cung nữ ở Phụng Nghi cung, hầu hạ Hoàng hậu tôn quý. Mỹ nhân lục cung tuy không ít, nhưng Hoàng hậu cũng chỉ có một. Được chọn làm cung nữ tiến vào cung Hoàng hậu đều là vạn dặm mới tìm được một, chẳng những dung mạo không thể kém, lại còn phải thông minh cơ trí, biết đọc biết viết, tại cung cũng phải có chút thực lực, ngoài ra phải có chút giao tình với nữ quan tuyển chọn. Nếu được vậy thì coi như người mới có chút phụ bị ban đầu.

Cho dù vậy, xác suất được chọn vẫn rất mong manh, dù sao trong cung không thiếu nhất chính là nữ nhân, huống chi cái gì nàng cũng không có, nguyện vọng này của nàng liền thành ngôi sao xa không biết đến bao giờ mới với tới được, vì thế Tiểu Hoa vẫn thường nhìn phía Phụng Nghi cung mà thở dài một phen.

Tiểu Hoa làm cung nữ nhiều năm, kỳ thật năng lực vốn cao hơn rất nhiều, nhưng được bố trí đến phi tần nào hầu hạ, chưa được bao lâu Tiểu Hoa cũng liền bị chủ tử bắt nạt. Tuy địa vị họ không cao nhưng dĩ thường hà khắc, nếu chẳng may nói sai một câu liền bị vả miệng đuổi về. Việc này khiến Tiểu Hoa nhớ lại khi còn nhỏ, từ năm bảy tuổi hầu hạ di thái thái (vợ bé) cũng không tốt như vậy, cung nữ từ trong cung đều cùng một loại. Thế nhưng mọi người đều ca ngợi Hoàng hậu nương nương tài đức sáng suốt, xác suất tìm được một chủ nhân tốt là quá khó làm cho trong lòng Tiểu Hoa dấy lên ý muốn nhất định phải hầu hạ người.

Một lần kia, nàng quyết tâm một tháng lương hối lộ mới có được hạnh ngộ rót rượu cho một vị đại thần trong một lần đại yến, được chính mắt nhìn thấy Hoàng hậu nương nương.

Khí chất của Hoàng hậu nương nương quả nhiên khiến cho tâm can Tiểu Hoa một phen chấn động. Hoàng hậu giống như trong truyền thuyết miêu tả, vừa cao quý vừa đoan trang. Nàng trong lúc căng thẳng khẩn trương đã lỡ tay làm đổ cốc rượu vào một vị nhất phẩm đại thần, Tiểu Hoa vốn cho rằng mình nhất định bị phạt nặng, thế nhưng lại được chính Hoàng hậu nương nương trong truyền thuyết ấy thay nàng giải vây, sau đó còn nở nụ cười hòa ái với nàng, đó cũng là nụ cười thiện lương nhất mà Tiểu Hoa nhận được từ lúc chào đời tới nay.

Từ đó trong suy nghĩ của Tiểu Hoa, Hoàng hậu nương nương chính là một vị nữ thần, lòng Tiểu Hoa cũng chỉ có một nguyện vọng, nếu không được hầu hạ Hoàng hậu nương nương thì cũng không hầu hạ các phi tần khác.

Cung nữ được phân làm hai loại, một loại chuyên môn hầu hạ chủ tử, chủ tử cấp bậc càng cao, địa vị người cũng càng cao, còn lại đều phải dựa vào chính mình mà sống, điển hình là những cung nữ cấp bậc thấp nhất, bắt buộc phải làm việc cho các Tân Giả Khố (1) hay Hoán Y Cục (2) cả đời. Tiểu Hoa thật lòng muốn vứt bỏ cái lý lịch thâm niên cố để của mình mà đi tìm một chủ tử làm chỗ dựa vững chắc, ít ra mình cũng có tiếng nói hơn là đến bây giờ vẫn là cung nữ giặt giũ quần áo hạ tiện.

Nữ nhân một khi ở chung với nhau, đề tài yêu thích nhất là những chuyện lớn bé thị phi. Tiểu Hoa cũng không ngoại lệ, chủ đề nàng đặc biệt quan tâm chính là Hoàng hậu nương nương.

“Thái tử phi khuynh quốc khuynh thành, ta cho tới bây giờ còn chưa thấy qua ai mỹ lệ giống như Thái tử phi vậy, mà chính các phi tử khác so ra cũng đều kém hơn người nhiều.”

Đồng cung cung nữ tự hào nói, điểm ấy các nàng một chút cũng không có thổi phồng, Dung Vũ Ca đích thực là tiên nữ lạc giữa chốn nhân gian.

“Thái tử phi cho dù mỹ lệ như thế nào thì so ra cũng kém Hoàng hậu nương nương!”

Tiểu Hoa không quên ủng hộ cho Hoàng hậu kính yêu của nàng.

“Đó là đương nhiên, làm sao mà so với Hoàng hậu nương nương hiền lành đức hạnh được? Hoàng hậu nương nương chưa bao giờ nghiêm phạt hạ nhân, đối đãi với chúng sinh đều bình đẳng không nói, mấy ngày trước ta nghe Thụy Linh tỷ tỷ nói, Hoàng hậu nương nương còn để cho Hoàng thượng tuyển

phi, thử hỏi trong thiên hạ, có ai so được với sự độ lượng của người?”

Hiển nhiên cung nữ ủng hộ Hoàng hậu rất nhiều, Thúy Linh cung nữ chính là người quét dọn phòng của Phụng Nghi cung.

“Thái tử phi vừa lập không lâu, Hoàng hậu liền thay Hoàng thượng tuyển tú, gần đây trong cung thật nhiều hi sự, nếu trong cung nhân thủ không đủ, Lục Lục tỷ tỷ liệu có điều ta qua hỗ trợ không?”

Lần trước đại yến, Tiểu Hoa chính là hồi lộ cho cung nữ này, các nàng cùng nhau vào cung vốn có chút giao tình, nay Lục Lục đẳng cấp so với nàng cao hơn, môn đạo so với nàng lại càng thành thang.

“Không được, lần trước ngươi cũng nói không thành vấn đề, vậy mà ngay cả dâng nước cũng làm đổ, hại ta bị thượng cấp la mắng, may là có Hoàng hậu nương nương nói giùm ngươi bằng không ngươi đã bị trách phạt, lần này ngươi nói sao ta cũng không thể cho ngươi đi. Lần này tuyển tú so với lần trước đã cách năm năm, Thúy Linh tỷ tỷ nói Hoàng hậu nương nương rất xem trọng lần này.”

“Hoàng hậu để cho trẫm tuyển tú nữ?”

Cao Hàn nhíu mày hỏi, Hoàng hậu đột nhiên để cho mình tuyển tú, hẳn mới chợt nhớ lại đã năm năm dài chưa hề tuyển qua, nếu là ngày thường thì nhất định Cao Hàn sẽ thấy biết ơn Hoàng hậu hiền minh, bất quá lúc này Cao Hàn đã mất hết hứng thú, trên đời này biết tìm đâu ra nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn như Dung Vũ Ca?

“Hoàng thượng đã năm năm chưa tuyển tú nữ, là ta nên thay Hoàng thượng làm việc này.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng hồi đáp.

“Thê tử người khác chỉ sợ trượng phu nạp thiếp, có gì nàng lại chủ động đề nghị trẫm, nàng không quan tâm gì đến trẫm sao?”

Dù cho là Hoàng hậu có ý tốt, thế nhưng Cao Hàn không thể chấp nhận việc trong lòng Vệ Minh Khê không có hắn.

Vệ Minh Khê và hắn rốt cuộc đã trải qua hai mươi năm phu thê, trong lòng Cao Hàn phân lượng của nàng tự nhiên không kém.

Nam nhân vốn ích kỷ như thế, vừa mong muốn thê tử chỉ thương yêu một mình mình, vừa mong muốn thê tử thức thời để mình nạp thiếp, không biết rằng vốn đây là hai điểm đối lập, chỉ khổ cho nữ nhân mà thôi!

“Xưa nay nam tử tam thê tứ thiếp vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, huống hồ người là Hoàng thượng, lại càng không giống những nam tử khác. Ta thân là thê tử, mặc dù không muốn nhưng vẫn phải nên thay Hoàng thượng tầm đắc mỹ thiếp để người khai chi tán diệt.”

Vệ Minh Khê đương nhiên biết, hắn dù phong lưu hoa tâm nhưng không cho phép người không đem hắn đặt ở trong lòng.

Cao Hàn biết được Vệ Minh Khê không phải là hoàn toàn không để ý đến tâm tư của hắn, liền cảm thấy Vệ Minh Khê quả nhiên vẫn để ý đến mình, đó cũng là đương nhiên, hắn là trượng phu của nàng, là lão thiên của nàng, Cao Hàn tự phụ nghĩ, hơn nữa Vệ Minh Khê tuy trong lòng không muốn, nhưng vẫn sáng suốt thay mình chủ động nạp thiếp, Hoàng hậu quả nhiên nhận thức được đại cục.

“Hoàng hậu đúng là hiền thê lương mẫu, cái gọi là phu thê tri kỷ hiển nhiên cùng thê thiếp thủy chung khác biệt, có Hoàng hậu thay trẫm để ý hậu cung trẫm rất an lòng, chuyện tốt đẹp này xin giao cho Hoàng hậu.”

Cao Hàn giang tay ôm Vệ Minh Khê, để Vệ Minh Khê dựa vào lòng, ôn nhu nói.

Vệ Minh Khê dựa vào lòng Cao Hàn, thê thiếp đương nhiên là hữu biệt. Nam nhân khả dĩ tôn trọng thê tử của hắn cũng không tôn trọng thê thiếp là vì thê thiếp so sánh với thê tử giống như là món đồ chơi. Huống chi Cao Hàn là nam nhân tự phụ như vậy, thay hắn tìm nhiều đồ chơi một chút có gì là không thể.

Nam nhân có mới nói cũ xưa nay không có gì lạ, nàng không cần Cao Hàn sủng ái, chỉ cần Cao Hàn tôn trọng nàng mà thôi. Dù sao sủng ái là có hạn, đến nay Cao Hàn sủng ái nữ nhân dài nhất cũng không quá năm năm, nhưng hắn lại tôn kính mình hai mươi năm, hậu vị vững như bàn thạch.

Dung Vũ Ca nghĩ đến Vệ Minh Khê, khoe miệng khê nhếch, lòng dạ Vệ Minh Khê đúng là thâm bất khả trắc. Thay Hoàng đế tuyển tú, nước cờ này chính là nhất tiễn hạ song điêu, Hoàng đế cứu cứu đối với việc lập Thái tử phi, tuy rằng ngoài miệng không nói nhưng trong lòng đối với Vệ Minh Khê vẫn có vài phần oán trách. Hoàng đế cứu cứu nếu oán ý không hóa giải, ngày sau sợ là đối với Hoàng hậu ngày một xa cách, hậu vị của nàng sẽ không còn vững chắc nữa.

Hậu vị nếu lung lay, Thái tử càng không được Hoàng đế cứu cứu coi trọng. Vệ Minh Khê tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào kéo mình xuống dưới, Hoàng đế cũng không được, cho nên tiêu trừ oán ý của Hoàng thượng là việc phi thường tất yếu.

Thay Hoàng đế cứu cứu tầm đắc mỹ nhân, một mặt là bồi thường cho nỗi tiếc nuối của cứu cứu vì không chiếm được con mồi béo bở này, mặt khác càng chứng tỏ Hoàng hậu rộng lượng vô bì, quả thật là biện pháp tốt.

Dung Vũ Ca nghĩ đến lần này Vệ Minh Khê nhất định sẽ thay cứu cứu tìm vài thê thiếp vô cùng xinh đẹp, lại nghĩ đến âm mưu của Hoàng hậu cứu mẫu,

thay nhi tử đoạt nữ nhân từ trượng phu, lại thay trượng phu mà tìm nữ nhân phụ bồi, quả nhiên hảo mẫu thân, hảo thê tử mà!

Kỳ thực trong lòng Dung Vũ Ca hiểu rất rõ, lúc đó mình xác thực muốn trở thành Hoàng phi. Để tiếp cận Vệ Minh Khê, thiếu chút nữa ỳ khuất bản thân thành tiểu thiếp của cửu cửu, dù sao chỉ có gả vào cung mới có cơ hội thường xuyên tiếp cận Vệ Minh Khê, cộng với nếu cùng thờ một chồng dĩ nhiên khoảng cách rất gần, đương nhiên với quan hệ mẹ chồng con dâu hiện tại thì quả thực cự ly cũng không xa. Lúc đó Vệ Minh Khê đồng ý cho nàng làm Thái tử phi, đúng là có chút ngoài ý muốn của nàng, nhưng mà không thể không đồng ý.

Dung Vũ Ca thở dài một hơi, nàng không có hứng thú cùng một lão nhân đồng sàng, Cao Hàn cũng không giống như Cao Hiến tốt như vậy, dễ dàng vũ lộng.

Vệ Minh Khê, thiên hạ lại có người như vậy sao? Dung Vũ Ca nhắm mắt lại, trong mắt liền hiện lên dung mạo Vệ Minh Khê đoan trang thanh nhã, Dung Vũ Ca đưa tay muốn chạm vào nàng, rốt cuộc cũng chỉ là hư không, ảm đạm một màu. Tâm ý không khỏi phiền muộn. Vệ Minh Khê, đến lúc nào nàng mới thuộc về ta?

Dung Vũ Ca cúi đầu chìm vào làn nước, nghĩ đến Vệ Minh Khê làm cho tâm và thân thể nàng sinh ra cảm giác đói khát mãnh liệt, Vệ Minh Khê lúc trên giường có lẽ vô cùng đoan trang, nhất định rất không thú vị, thế nhưng Dung Vũ Ca tin tưởng, đó là do cùng cửu cửu đồng sàng, nếu đổi lại là mình nhất định sẽ không giống như vậy.

Dung Vũ Ca lắc đầu, từ năm mười sáu tuổi nàng đối với Vệ Minh Khê đã nổi lên dục vọng không nên có, nên Dung Vũ Ca biết rằng nàng vì Vệ Minh Khê thì cái gì gọi là tam trinh cửu liệt cũng đều không quản hết cả! Vệ Minh Khê, trong lòng Dung Vũ Ca không ngớt gọi cái tên này, mỗi lần đều mang đến cho nàng cảm giác bị thương.

Cung nữ hầu hạ hai bên trái phải thăm liếc nhìn Dung Vũ Ca, trực giác khẳng định Thái tử phi đích thực là yêu tinh chuyển thế, không một ai dám nhìn thẳng nàng xích lõa thân thể như con cá đang bơi lội trong hồ nước, da thịt mềm mại, trắng nõn như tuyết, tóc đen tuyền, yêu mỹ diễm lệ như vậy còn không câu nhân sao, giống như là tinh linh trong nước.

Thân thể Dung Vũ Ca vương chút hoa đào cùng mân cô nhẹ nhàng bước lên bờ, toàn thân ướt sũng, vòng eo mảnh khảnh, đôi chân trắng trẻo thon dài, hết thảy đều hoàn mỹ khiến người ta không thể rời mắt, dù cho là nữ nhân cũng không tránh khỏi động tâm, thế nhưng bọn họ không ai dám nhìn, liếc mắt một cái đã biết Thái tử phi đang không vui.

Dung Vũ Ca mỗi ngày lại một kiểu, hoặc là thanh thuần khả ái, hoặc là quyến rũ yêu mị, hoặc là lãnh diễm bức người, hoặc là cô phóng cao ngạo, hoặc là đoan trang tao nhã, có thể nói biến hoá đa dạng, nhưng mỗi một dạng đều làm cho ta cảm thấy, đó mới thật sự là nàng, nhưng cũng không phải là nàng.

Dung Vũ Ca nhìn mình trong gương xinh đẹp yêu kiều, vừa lòng gật đầu, hôm nay rốt cuộc cũng đuổi được Thái tử, có thể một mình đi thỉnh an rồi. Nhìn hình ảnh phản chiếu tựa như yêu nghiệt, khóe miệng Dung Vũ Ca khẽ nhếch, nàng sẽ thích bộ dạng này chứ?

Vệ Minh Khê nhìn thấy bộ dạng Dung Vũ Ca hôm nay lại thay đổi, không khỏi khẽ nhíu mày, rất giống yêu hồ chuyển thế, tám lưa mông manh không che nổi thân hình kiều mị, cũng không biết muốn đi câu hồn ai đây. Tuy rằng nói ở tâm cung không thiếu giải lệ, phi tần đua nhau khoe sắc cũng không ít, nhưng giống Dung Vũ Ca khoe khoang quá mức như vậy thật đúng là không nhiều lắm, trời cao lại cho Dung Vũ Ca có một gương mặt tuyệt thế, thật sự là yêu nghiệt mà!

“Thái tử phi đi thỉnh an Hoàng thượng chưa?” Vệ Minh Khê cũng không hy vọng Dung Vũ Ca lại đi trêu chọc Cao Hàn, bằng không thật không biết Cao Hàn có thể chống chọi họa thủy này hay không.

“Phụ hoàng bận làm việc lớn, nhi thần sẽ không đi quấy rầy người, nhi thần chỉ muốn đến thỉnh an mẫu hậu.” Dung Vũ Ca cố tình nhấn mạnh hai tiếng cuối.

Dung Vũ Ca sẽ nhất định không mặc thế này để lão sắc quỷ kia xem, nếu không không phải là tự tạo phiền toái cho mình sao, ánh mắt lão nhân nhìn mình thật là ghê tởm.

“Thái tử đâu?”

Nếu không đi thỉnh an Hoàng thượng, Dung Vũ Ca hôm nay mặc thế này để dụ dỗ ai đây? Vệ Minh Khê có chút không hiểu được, chẳng lẽ nàng là vì mình sao?

“Thái tử có nhiều chính sự cần xử lý, nhi thần muốn để cho hần chuyên tâm nên thay hần thỉnh an mẫu hậu.”

Dung Vũ Ca nhu thuận nói, tựa hồ như hiền thê quan tâm săn sóc, trên thực tế nàng mới là người không muốn để Thái tử đến quấy rầy mình cùng mẫu hậu bồi dưỡng tình cảm.

“Thái tử phi thật lòng quan tâm Thái tử, bản cung rất vui mừng.”

Vệ Minh Khê gật đầu, Dung Vũ Ca có thể vất vả săn sóc Thái tử như thế, xem ra sẽ không khi dễ Thái tử, như vậy trong lòng Vệ Minh Khê cũng có chút yên tâm.

Thái tử không ngu ngốc, nhưng cũng không đủ thông minh, chỉ có thể hy vọng dùng càn cù bù đắp, nếu bên người Thái tử có ai thay hần phân giải ưu phiền thì tốt rồi, nghĩ đến đó Vệ Minh Khê khẽ thở dài. Chính mình thiên tư hơn người, Hoàng thượng tư chất cũng phi thường, nhưng Hiến nhi trừu thiện

lương ra thì không phải là một Thái tử thông minh.

“Nhi thần làm Thái tử phi, tự nhiên muốn thay Thái tử giải ưu phiền!” Dung Vũ Ca chính miệng nói ra mà cũng cảm thấy có chút dối trá.

“Rất tốt.”

Vệ Minh Khê không xác định rõ trong lời Dung Vũ Ca liệu có phần nào là chân thực, khẽ vuốt cằm, bất quá lúc tầm mắt nhìn thẳng Dung Vũ Ca, lông mi lại khẽ nhú.

“Thái tử phi, lần sau tiến cung không nên mặc như thế này.”

Bộ dạng như hồ li tinh, ai biết Dung Vũ Ca định đi câu dẫn ai, nàng cũng không muốn thấy nhi tử bị cấm sùng.

“Mẫu hậu thấy nhi thần không đẹp sao?” Dung Vũ Ca đáp lại nhần tình của Vệ Minh Khê, ánh mắt cong cong câu hồn, còn bày ra một bộ dáng vô tội khó hiểu.

Đẹp, chính là quá đẹp nên rất dễ gây họa, như thế cho dù bất cứ đâu cũng có thể câu hồn người khác, ngay cả mình cũng cảm thấy yêu nghiệt này đẹp đến mức khiến người ta loá mắt, huống hồ để cho Hoàng thượng hoặc các đại thần nhìn thấy!

“Bản cung cho rằng giống hôm trước thì tốt hơn.”

Vệ Minh Khê hướng Dung Vũ Ca ra về ca ngọ, ngày hôm trước có lẽ có vẻ an phận hơn một chút.

Dung Vũ Ca nhớ lại, ngày hôm trước, không phải là bộ dạng thanh thuần sao, thì ra mẫu hậu thích như thế, mẫu hậu quả thực có chút nhàm chán, bộ dáng nếu thanh thuần như vậy, làm sao có thể câu hồn người? Mẫu hậu nên mở rộng phạm vi yêu thích ra hơn một chút mới phải.

Nếu mà Vệ Minh Khê biết Dung Vũ Ca suy nghĩ cái gì, sợ là sẽ tức đến hộc máu mà chết mất. Quả thực là quá càn rỡ mà.

Nhưng mà nếu như nhất thời mẫu hậu không thể chấp nhận được điều này, nàng sẽ chấp nhận phối hợp với sở thích của mẫu hậu, sẽ thanh thuần hơn một chút.

—————oOo—————

(1) Tân Già Khố: nơi ở của những hoàng tộc phạm tội

(2) Hoán Y Cục: nơi chuyên lo việc giặt giũ quần áo cho những người trong hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhẹ Nhàng Tiếp Xúc

“Nếu mẫu hậu thích Vũ Ca như ngày hôm trước, ngày mai Vũ Ca sẽ phục trang như thế.” Dung Vũ Ca kính cẩn nghe theo.

Ánh mắt Vệ Minh Khê sắc bén nhìn Dung Vũ Ca, tựa như muốn nhìn thấu nàng. Sự hiện diện của Dung Vũ Ca khiến cho Vệ Minh Khê cảm thấy cực kỳ không thoải mái, tựa như tờ giấy Tuyên Thành đẹp đẽ, không cẩn thận bị dính phải một giọt mực, nhìn thế nào cũng không vừa mắt. Đặc biệt giờ phút này Dung Vũ Ca vẫn bộ dạng giả vờ kính cẩn nghe theo những gì mình nói, còn mình vẫn phải cùng nàng đóng tiết mục mẫu tử tử hiếu, không thể không làm gì khác ngoài ra vẻ hiền thực, mỉm cười gật đầu.

Vệ Minh Khê dần phát hiện thời gian Dung Vũ Ca mỗi lần thỉnh an càng lúc càng dài, nàng đã đến thì không muốn về, tìm cách đuối khéo, nàng rõ ràng hiểu nhưng vẫn cố tình làm ngơ, viện đủ mọi lý do để lưu lại, thật khiến người ta cảm tức.

Rốt cuộc Vệ Minh Khê cũng không hiểu nổi cuối cùng thì nàng muốn ở lại Phụng Nghi cung là để làm gì, chỉ đơn thuần cùng mình nói chuyện phiếm thôi sao? Làm ra bộ dáng say mê hiếu học, hết hỏi cái này lại thắc mắc cái kia. Nhưng thực tế Vệ Minh Khê dám khẳng định, Dung Vũ Ca chắc chắn đều hiểu rõ đáp án mà mình sắp trả lời nàng là gì, nhưng vẫn cố ý lãng phí thời gian của mình, thật chưa từng thấy qua nữ nhân nào lại khó ưa đến vậy.

Dung Vũ Ca nhìn vào đôi mắt sắc bén không giống ngày thường của Vệ Minh Khê, cười đến mị hoặc chứng sinh, mẫu hậu nàng đa tâm quá rồi, mình thật sự không ác ý gì cả, mẫu hậu cần gì lo lắng bất an đến như vậy?

Vệ Minh Khê có phần thất vọng đành dời tầm mắt ra, trên người Dung Vũ Ca ngoại trừ khoe khoang vẻ mị hoặc của bản thân thì không nhìn ra manh mối gì cả. Cho đến giờ phút này, nếu không phải là nàng cố ý khoe sắc, có lẽ mình cũng sẽ không gặp qua nữ nhân nào quá vũ mị, quá khuynh quốc khuynh thành đến vậy.

“Vây là tốt rồi.”

Sau khi Vệ Minh Khê gạt đầu liền không nói thêm nữa lời, trong phút chốc không khí nhất thời có phần trầm lắng. Vệ Minh Khê cúi đầu thu dọn lại văn thư gần đó, hiển nhiên là không muốn quan tâm đến Dung Vũ Ca nữa, hy vọng nàng cảm thấy chán nản, không thành mà lui. Mà nàng vốn cũng không định mở miệng đũa người, dù sao nếu thường xuyên xuất khẩu đũa Thái tử phi, việc này truyền ra ngoài, ngược lại có vẻ như mình là một mẹ chồng không tốt.

Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng Vệ Minh Khê đầy vẻ lãnh đạm, dù biết trước nữ tử này có tâm đề phòng mình nhưng sao Dung Vũ Ca vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu. Tuy nàng không phải quá mức kịch liệt với mình, nhưng vẫn có chút đau, ta phải dùng cái gì để lưu lại ánh mắt của nàng đây?

Nàng hiểu Vệ Minh Khê vốn không lưu tâm đến vẻ mỹ lệ của mình, cũng sẽ không vì kẻ phạm tục này mà để ý tâm tư. Vệ Minh Khê, tên cũng như người, là khe suối trong vắt không nhiễm chút bụi trần, mình đem chuyện phạm tục mê hoặc nàng, quả thật là quá nông cạn mà.

Dung Vũ Ca cũng biết dù mấy ngày nay mình quả thật thực rất nông cạn, rất ngốc nghếch, thế nhưng tự nhiên có thể gần gũi nhìn nàng như vậy, liền có chút nóng vội, trong lòng cũng đại loạn. Chỉ là mong muốn có thể dùng chút bằng môn tả đạo để mau chóng dẫn dắt tâm ý của nàng.

Tiếc thay sự thật chứng minh là, muốn tới gần Vệ Minh Khê vốn không có đường tắt.

Vẫn là do dục vọng trong lòng mình quá lớn mà làm hỏng chuyện, Dung Vũ Ca, người phải không chế tâm tình, cố gắng trấn tĩnh mà tìm biện pháp.

“Mẫu hậu công việc bề bộn, nhi thần xin cáo lui trước.”

Dung Vũ Ca nhìn nàng rất lâu, cho dù nàng không để ý mình, kỳ thật mình cũng có thể nhìn nàng cả ngày mà. Nhưng lấy lùi làm tiến đôi khi là tất yếu, tuy rằng trong lòng Dung Vũ Ca không muốn nhưng cũng đành chủ động thoái lui.

“Ừ, lui ra đi.”

Vệ Minh Khê có chút kinh ngạc nhìn Dung Vũ Ca, mấy ngày trước có đũa nàng cũng không đi, hôm nay lui sớm như thế thật có chút khác thường.

Vệ Minh Khê cũng không rảnh để ý tới Dung Vũ Ca rốt cuộc đang đùa cái gì, chỉ là nhớ lại vừa rồi biểu tình Dung Vũ Ca hình như thiếu đi vẻ vui cười âm ỉ và căn rờ như ngày thường, xem ra Dung Vũ Ca đã hiểu được mình không thích cùng người khác nô đùa.

Trên đường quay về Dung Vũ Ca một mực suy xét, nàng không phải là kẻ ngu ngốc mà đích thực vô cùng khôn ngoan sắc sảo. Chẳng qua nàng lười biếng suy nghĩ, và vì nàng lớn lên quá mức vũ mị kiêu diễm, làm bất luận kẻ nào cũng chú ý tới mỹ mạo của nàng mà không ai cảm thấy Dung Vũ Ca vốn nhay bén thông minh.

Dung Vũ Ca biết, sử dụng tuyệt sắc dung nhan này mỗi ngày kề cận bên người Vệ Minh Khê là vô ích, dù mình có câu dẫn như thế nào cũng là vô dụng. Trong tâm Vệ Minh Khê chất chứa tâm sự, điều hành hậu cung, Thái tử lại ngu dốt. Nàng lại có thói quen hết thấy mọi thứ đều muốn nắm trong tay, khiến cho mình và Cao Hiến luôn đứng ở vị trí an toàn nhất. Vệ Minh Khê hết thấy tâm ý đều lo cho Cao Hiến, nào có nhân hạ thoái mái mà để ý đến mình, huống hồ là nói chuyện yêu đương. Hơn nữa trong lòng còn đối với mình vạn phần lo lắng, mãi vẫn coi mình là địch nhân mà phòng bị. Chỉ cần nàng còn đề phòng mình một ngày, mình cũng không thể lại gần nàng.

Cao Hiến hẳn chính là nhân vật mấu chốt, là bảo bối quý giá nhất, là người duy nhất mà nàng đề ý. Phải, hẳn chính là gút thắt để giúp mình tới gần Vệ Minh Khê. Biểu đệ ngu ngốc, hẳn có tài đức gì lại có thể làm cho Vệ Minh Khê một lòng che chở như vậy chứ, bất quá chỉ là sinh ra hẳn từ trong bụng mà thôi, Dung Vũ Ca ta thật ghen tị mà.

“Cao Hiến, người thật sự là phế vật, chính sự điều xử lý không rõ, thật không biết người làm thế nào ngồi lên vị trí Thái tử!”

Nhị hoàng tử Cao Tuấn mười lăm tuổi chằm chọc Cao Hiến.

“Cao Tuấn, người không cần khinh người quá đáng!”

Cao Hiến nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Cao Tuấn, có chút tức giận nói. Cao Tuấn thực tiểu nhân, ở trước mặt phụ hoàng luôn mang dáng vẻ ngoan ngoãn, sau lưng lại là một bộ dạng khác.

Cao Tuấn quả thật âm hiểm, ở trước mặt Cao Hiến luôn biểu hiện mình kính yêu ca ca cỡ nào, sẽ thật sự phụ trợ Thái tử, nhưng đến khi quay người lại thì luôn chằm chọc Cao Hiến là phế vật, ngầm làm khó để Cao Hiến không ít.

“Từ nhỏ đến lớn, người sao có thể lợi hại hơn ta chứ, vẫn không hay, vô không biết, tại sao mọi thứ tốt đẹp đều cho người sở hữu? Hừ, ngôi Thái tử bị người đoạt không nói, hà cớ gì mấy ngày trước thiên hạ đệ nhất mỹ nữ cũng cho người chứ, thật sự là một đóa hoa tươi cảm bãi phân trâu, không, người ngay cả phân trâu cũng không bằng. Người nếu không phải do Hoàng hậu sinh ra, sợ là cái gì cũng không có!”

Cao Tuấn ác độc nói, một ngốc tử yếu đuối vô năng, mình sao có thể kém hẳn được!

“Cao Tuấn, người.....”

Cao Hiền chỉ vào Cao Tuấn, tức giận đến nỗi tay run lấy bầy, nhưng quả thật y đã nói trúng chỗ yếu của hắn.

Cao Hiền biết mình không đủ thông minh, phụ hoàng vẫn không ưa thích mình. Trước kia mỗi khi Cao Tuấn khi dễ mình mà hắn hướng phụ hoàng cáo trạng, phụ hoàng luôn bỏ mặc như không biết. Nếu không phải có mẫu hậu, Cao Hiền thật không biết mình có thật sự là Thái tử không nữa.

“Có bản lĩnh ngươi tới đánh ta đi, dù sao ngươi cũng đánh không lại ta!”

Cao Tuấn nhìn Cao Hiền khinh thường nói. Cao Hiền thực sự chỉ là một quả hồng mềm để cho người ta tùy ý nắn bóp.

“Nhị hoàng tử là ghen tị Thái tử do Hoàng hậu sinh ra phải không, đáng tiếc cho ngươi mọi thứ đều so với Thái tử lợi hại hơn, chỉ có điều không bằng Thái tử được Hoàng hậu sinh ra, dù có lợi hại như thế nào cũng chỉ là con vợ kế, không có gì khác cả. Ngươi vĩnh viễn so với Thái tử thấp hơn một bậc, chính là thần đệ, trước là thần, sau là đệ, có biết không!” Dung Vũ Ca cười nói, Thái tử biểu đệ thật quá yếu đuối mà.

“Thái tử phi nói phải.”

Cao Tuấn thấy Dung Vũ Ca ra mặt bảo vệ Cao Hiền, liền lập tức thu liễm vẻ kiêu ngạo vừa rồi. Nếu để cho Dung Vũ Ca ở trước mặt phụ hoàng cáo trạng, so với Cao Hiền tất có phân lượng hơn. Bất quá lời nói của Dung Vũ Ca cũng chọc đúng chỗ đau của Cao Tuấn, mẫu phi hắn xuất thân thấp hèn không nói, Cao Hiền cho dù phế tài nhưng không có bất luận kẻ nào đứng ra đòi phế Thái tử. Vô luận mình tài giỏi đến đâu, các vị lão thần cổ hủ vẫn ủng hộ Cao Hiền, bởi vì Cao Hiền là trưởng tử do Hoàng hậu sinh ra. Nghĩ đến đó Cao Tuấn liền cảm thấy phần hận bất bình, nhưng hắn cũng chỉ có thể nuốt xuống bụng mà thôi, đại thần ở trước mặt Cao Hiền còn phải giả bộ kính cẩn nghe theo nữa là.

“Thái tử, người là Thái tử cao quý, sao có thể dễ hạ nhân khi nhục, người là nam nhân của bản cung, tự nhiên phải có một chút khí thế chứ?” Dung Vũ Ca cố ý làm nũng, giữ chặt tay Cao Hiền hỏi.

Cao Hiền vốn là loại nam nhân yếu nhược, vì tình yêu trong lòng với nữ tử trước mặt tự nhiên sinh ra dũng khí, ngay cả việc mình luôn nhường Cao Tuấn ba phần giờ cũng không sợ. Cao Tuấn có lợi hại thế nào hắn cũng không phải Thái tử, mình mới đích thị là Thái tử, Cao Hiền càng nghĩ càng thêm khí thế, có Dung Vũ Ca bên người là có thêm can đảm, cũng không định bỏ qua đơn giản như vậy.

“Bản điện hạ làm sao để bị khi nhục như vậy, Vũ Ca cảm thấy phạt Cao Tuấn như thế nào mới tốt đây?” Bị Dung Vũ Ca nói thế, Cao Hiền cảm thấy mình nếu ở trước mặt Vũ Ca không giáo huấn Cao Tuấn một chút, Vũ Ca sẽ cảm thấy mình vô dụng.

“Phạm thượng theo cung qui phải bị đánh, niệm tình hắn là hoàng tử, ngươi cho người đánh hắn mười đại bản là được rồi.” Dung Vũ Ca giả vờ ngây thơ nói, thoạt nhìn chỉ như thể thể giả tiểu thư tuy hứng lên tiếng thôi.

Đúng, bản thân mình là Thái tử, đánh không lại hắn, trước giờ sao không nghĩ đến tìm người thay ta đánh hắn chứ, dù sao ta vẫn là Thái tử mà.

“Người đâu, Cao Tuấn dám phạm thượng, xem thường tôn trưởng, mang xuống phạt đánh hai mươi gậy!” Cao Hiền lần đầu tiên vô cùng khí thế gọi thị vệ, thị vệ rất nhanh liền đi ra, nhìn Thái tử luôn ôn hòa yếu đuối bây giờ lại muốn đánh nhị hoàng tử, đều ngo ngoe cả người.

“Cao Hiền, ngươi dám, ta là nhị hoàng tử được phụ hoàng sủng ái nhất!” Cao Tuấn không tin Cao Hiền dám đụng đến mình, đáng tiếc Cao Tuấn đã quá xem nhẹ nữ nhân họa thủy kia.

“Thái tử biểu đệ, ngươi không dám sao?” Dung Vũ Ca vẻ mặt khinh khỉnh nhìn Cao Hiền, tựa hồ Cao Hiền sẽ không dám đánh Cao Tuấn cho Dung Vũ Ca xem, thật không có khí phách của nam nhân.

Trong lòng Cao Hiền, nữ nhân trước mặt này là người hắn yêu nhất. Tuy rằng hắn biết mình thực vô dụng, nhưng cũng không muốn để cho Vũ Ca thấy mình bất tài. Cho dù sẽ bị phụ hoàng phạt, hắn cũng không thể để cho Vũ Ca xem thường mình.

“Đương nhiên dám, ta là Thái tử, chẳng lẽ không thể ra lệnh cho các ngươi sao?” Cao Hiền gần giọng với đám thị vệ vẫn đang còn cân nhắc kia.

Thị vệ vẫn có chút do dự, vốn Thái tử có phân lượng yếu hơn so với nhị hoàng tử, nhưng Thái tử bình thường bị nhị hoàng tử khi dễ đều không nói, nhị hoàng tử tựa hồ cũng so với Thái tử được sủng ái hơn.

“Sao? Mệnh lệnh Thái tử hình như không có phân lượng thì phải, rõ ràng Thái tử biểu đệ ngươi nên nói cho phụ hoàng biết là Thái tử còn không bằng một hoàng tử đi.”

Lời nói Dung Vũ Ca ngoài mặt tưởng như ngây thơ nhưng thực tế lại cùng lúc bên trong châm ngòi thổi gió, mặt khác là nói cho bọn thị vệ biết, vô luận nhị hoàng tử được sủng ái cỡ nào thì thân phận Thái tử và hoàng tử vẫn thủy chung có khác biệt!

Quả nhiên là đám thị vệ đang do dự, được Dung Vũ Ca khiêu khích nên Cao Hiền vốn tính tình hiền hoà cũng phát hỏa, lần đầu tiên hắn có cảm giác mình bị hạ nhân khinh thường. Hôm nay không đánh được Cao Tuấn chắc chắn sẽ bị tất cả mọi người xem thường.

“Các ngươi có đem bản điện hạ để vào mắt hay không? Các ngươi cứ việc đánh, Hoàng thượng trách tội xuống dưới thì bản điện hạ sẽ chịu trách nhiệm, các ngươi không đánh, bản điện hạ sẽ chém toàn bộ các ngươi!” Cao Hiền tức giận hô.

Bọn thị vệ nhìn Cao Hiền đang thịnh nộ, lại nhìn sang Cao Tuấn, lại nhìn sang hồng nhan họa thủy Thái tử phi, người đang đứng ngoài châm chích hai huynh đệ. Sau đó đành vâng theo mệnh lệnh Thái tử, dù sao Thái tử đã nói hắn sẽ chịu trách nhiệm.

Đại nội thị vệ hành động rất có hiệu suất, rất nhanh liền chế phục Cao Tuấn vẫn đang phản kháng đặt dưới đất, nhưng dù sao đó cũng là hoàng tử, bọn thị vệ cũng không dám đánh quá mạnh.

“Đánh tốt thật, các người đang đập muỗi sao?”

Dung Vũ Ca tựa vào người Cao Hiên khách cười nói, mười phần là bộ dạng yêu nghiệt.

Bọn thị vệ mặt mày tối sầm, Thái tử phi thật sự là kẻ gây tai vạ mà. Mỗi người nhường một bước một chút là tốt rồi, nhưng Thái tử phi rõ ràng là đem nhị hoàng tử gây náo nhiệt, ai biết nhị hoàng tử về sau có thể mang thù hay không. Tuy rằng bọn thị vệ thâm oán giận Dung Vũ Ca, nhưng vẫn đánh bản tử càng lúc càng mạnh, dù sao sắc mặt Thái tử cũng đã trầm xuống.

“Cao Hiên, người hãy chờ xem!”

Cao Tuấn âm lãnh hô, nhưng đúng lúc bị thị vệ đột nhiên tăng thêm lực đạo, đánh cho đau đớn hét lên.

Thái tử biểu đệ thật đúng là mềm lòng, mới đánh hai mươi đại bản thì coi như xong rồi. Nếu đổi lại là mình, thế nào cũng phải đánh cho Cao Tuấn da tróc thịt bong, Dung Vũ Ca thâm nghĩ. Hắn là nhi tử của nữ nhân mà ta thích, nhưng hắn cũng chỉ được phép để mình ta khi dễ, nhị hoàng tử người tưởng mình là ai chứ? Hoàng hậu nương nương thấy mình bảo vệ nhi tử nàng như thế, hẳn là sẽ thay đổi sắc mặt với mình, nghĩ đến đó, nội tâm Dung Vũ Ca thật mong chờ phản ứng của Vệ Minh Khê sau việc này.

Kỳ thật đánh Cao Tuấn xong, tuy rằng Cao Hiên hết giận nhưng cũng có chút hối hận. Cao Tuấn nói như thế nào cũng là hoàng tử, là đệ đệ của mình, mình đánh hắn có hơi quá đáng hay không? Bất quá ở trước mặt Dung Vũ Ca, Cao Hiên vẫn cố giữ thể diện nhưng trong lòng đã có chút lo sợ bất an. Nếu Phụ hoàng trách tội xuống dưới thì nên làm thế nào cho phải? Hay là tìm mẫu hậu xin biện pháp?

Tin tức trong hoàng cung vốn truyền đi rất nhanh, nháy mắt chuyện Thái tử đánh nhị hoàng tử hai mươi đại bản liền nhanh chóng truyền khắp cung. Tin tức này thật có tác dụng tàn phá thật mạnh, Thái tử luôn luôn thiện lương ôn hòa lại yếu đuối, không ngờ lại hạ lệnh đánh nhị hoàng tử. Rất nhiều người cũng không tin, nhưng đến khi Lưu phi vừa khóc lóc vừa nháo nhào đi tố cáo Hoàng thượng thì mọi người đều không thể không tin đó không phải sự thật nữa.

“Thái tử để thị vệ đánh Cao Tuấn?”

Lúc này thân tín Vệ Minh Khê cũng đã báo lại, Vệ Minh Khê không tin hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy, nhị hoàng tử đi hạ phạm thượng, Thái tử liền để cho thị vệ đánh hắn.” Thân tín vừa quỳ vừa thuật lại lần nữa.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Đây không phải việc Thái tử hay làm.

Thân tín đem chuyện Cao Tuấn vũ nhục Cao Hiên và Dung Vũ Ca đột nhiên xuất hiện làm rối sự tình, thuật lại không thiếu một chữ. Vệ Minh Khê vừa nghe xong lập tức hiểu ra.

“Tốt lắm, người lui xuống đi, tiếp tục lưu ý hành động của Thái tử.”

Vệ Minh Khê vốn biết Dung Vũ Ca không đơn giản, qua chuyện này lại càng thêm mình chứng điều nàng suy đoán. Vệ Minh Khê khẽ trầm tư, hiển nhiên là Dung Vũ Ca giật dây Thái tử đánh Cao Tuấn, cũng hiển nhiên Dung Vũ Ca thay Thái tử lập uy, là giúp đỡ Thái tử, nhưng nàng vì cái gì lại giúp đỡ Thái tử, là đơn thuần giúp trợ phụ mình hay sao?

Nhưng vô luận như thế nào, lấy kết quả sự kiện này mà xem, chuyện này đối với Hiên nhi không phải chuyện xấu.

“Hoàng thượng, Thái tử vô cớ đánh Tuấn nhi, người phải thay Tuấn nhi làm chủ!” Lưu phi ở trước mặt Cao Hân khóc sụt sùi, tranh cãi âm ỉ cả lên.

“Tuấn nhi đi hạ phạm thượng, Thái tử không có quyền đánh hắn sao? Trẫm cũng ái hắn nhưng không có nghĩa là cho hắn mục vô tôn trưởng, Thái tử mãi là Thái tử, hắn vĩnh viễn là thứ. Giờ hắn phải nhớ rõ rồi chứ, chính thứ khác biệt, là do hắn không an phận. Người cũng đủ rồi, khóc sụt sùi thế kia còn ra thể thống gì, thật sự khó coi.”

“Lui ra đi!” Cao Hân vung tay, đuổi Lưu phi ra ngoài. Cao Hân có chút dăm chiêu nở nụ cười, vẫn nghĩ Thái tử yếu đuối, không ngờ lần này lại cho mình bất ngờ. Thái tử ngày sau sẽ kế nghiệp mình, nhất định không thể quá yếu đuối vô năng.

“Người có biết vì sao trăm triệu người tới không?”

Cao Hân mặt không chút thay đổi hỏi Cao Hiên, làm Hoàng đế bấy lâu, hắn thực dễ dàng che giấu hi vọng của mình.

“Do nhi thần đánh nhị đệ.”

Nhìn không ra phụ hoàng là vui hay giận, Cao Hiên vẫn có chút lo sợ bất an.

“Người có nhận sai không?” Cao Hàn lại hỏi.

“Nhi thần không cho là vậy!” Nếu là bình thường Cao Hiền nhất định sẽ nhận sai, nhưng lần này, Cao Hiền kiên trì có chết cũng không nhận sai.

“Vì cái gì?” Cao Hàn nhú mày hỏi.

“Cao Tuấn mắng nhi thần, đó là dĩ hạ phạm thượng.”

Vũ Ca nói đúng, không thể nhận sai. Hắn là Thái tử, chính là đệ đệ bất kính với huynh trưởng. Dù sao Vũ ca nói năng có thể làm chứng, phụ hoàng yêu mến Vũ Ca, tự nhiên sẽ tin.

“Được rồi, người là Thái tử, tự nhiên phải có khí thế của Thái tử. Tốt lắm, việc này tạm không truy cứu, thôi theo trầm đi tản bộ.”

Cao Hiền có phần bất ngờ, phụ hoàng vốn rất ít khi thân cận mình như thế, lần này không ngờ mình lại làm đúng. Việc này đối với Cao Hiền thực chất có ý nghĩa vô cùng trọng đại, Cao Hiền lần đầu tiên cảm thấy mình có chút uy nghiêm của Thái tử. Cao Tuấn dù có lợi hại như thế nào, vẫn thấp hơn mình một bậc, đây là phụ hoàng ngầm đồng ý, chỉ cần mình là Thái tử, tất nhiên dưới một người trên vạn người.

Đánh Cao Tuấn xong, trong lòng Cao Hiền cũng không còn sợ Cao Tuấn nữa, cảm xúc tự ti cũng phai nhạt đi nhiều.

Cao Hiền theo Cao Hàn tản bộ xong liền đến Phượng Nghi cung, cử chỉ cao hứng phấn chấn, đối với mẫu hậu vô cùng đặc ý.

Nhi tử mọi ngày luôn yếu đuối, sao hôm nay lại tự tin hơn vài phần. Vệ Minh Khê vẫn hy vọng dùng Cao Tuấn để kích thích Cao Hiền, hy vọng hắn hiểu được thế nào là si và dũng. Thế nhưng lại xem nhẹ cảm xúc tự ti trong lòng Hiền nhi, do đó đối với Hiền nhi chỉ có thể khích lệ mà không dám tác động gì khác, xem ra trước kia dùng biện pháp sai lầm rồi. Hình như Dung Vũ Ca so với mình còn hiểu Hiền nhi hơn, hay là do mình quan tâm quá hoá loạn chăng?

Vệ Minh Khê thấy việc này đối với nhi tử có ảnh hưởng rất lớn, trong lòng cũng bớt đi mấy phần phản cảm đối với Dung Vũ Ca. Đối với Dung Vũ Ca cũng thêm vài phần tâm tư, phải thử xem Dung Vũ Ca rốt cuộc có mấy cân mấy lượng, ngày sau đối với mình có ý trợ giúp, có thể vì mình phụ trợ hay không?

Ngày kế tiếp, Dung Vũ Ca lại tiến cung thỉnh an Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê không đề cập tới chuyện hôm qua, Dung Vũ Ca tự nhiên cũng không chủ động nhắc tới. Bất quá hôm nay thái độ Vệ Minh Khê đối với Dung Vũ Ca rõ ràng tốt hơn rất nhiều, tuy rằng ngoài mặt Vệ Minh Khê vẫn đạm nhạt như xưa nhưng Dung Vũ Ca vẫn cảm giác được sự thay đổi này.

“Vũ Ca, hôm nay bầu trời trong xanh, bồi bản cung đi ngự hoa viên ngắm hoa đi?”

Vệ Minh Khê khó có dịp không đuổi Dung Vũ Ca đi, lại còn chủ động lưu Dung Vũ Ca lại bồi dưỡng cảm tình. Điều này làm cho Dung Vũ Ca vui mừng đến rơi lệ, xem ra hôm qua đặt cược đúng rồi, đem lợi hại đặt trên người Cao Hiền quả là chính xác.

“Nhi thần vui vẻ còn không kịp nữa là, mẫu hậu, chúng ta đi liền chứ.”

Vệ Minh Khê rõ ràng cảm giác được lời nói Dung Vũ Ca rất sung sướng vui vẻ, nghi hoặc nhìn khuôn mặt khuynh thành tuyệt thế của nàng, tựa hồ thật sự rất hài lòng. Cảm xúc Dung Vũ Ca không giống như là giả, dù sao nếu là giả mình sẽ có thể cảm giác được. Nhưng chẳng qua chỉ là cùng đi ngự hoa viên ngắm hoa mà thôi, sao nàng lại vui vẻ đến thế? Vệ Minh Khê khó hiểu, thật sự rất khó hiểu.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca đưa tay ra, rõ ràng là chủ động muốn đỡ mình dậy, là ý tốt của nàng, nhưng Vệ Minh Khê chỉ nhìn bàn tay kia lơ lửng trong không khí, do dự hồi lâu. Dung Vũ Ca kỳ thực rất tốt, không vì vậy mà rút tay về, dù sao nàng hiện tại là con dâu của mình.

Chẳng qua Vệ Minh Khê có chút nghi hoặc, nàng có lý do gì lại chu đáo với mình như thế. Tựa hồ Dung Vũ Ca đặc biệt thích tiếp xúc tay chân với người khác, hết lần này đến lần khác đều muốn tiếp xúc cùng mình, mà Vệ Minh Khê lại vốn không thích chuyện này, cho nên lại càng chán chường không biết nên hay không đưa tay qua.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê do dự, xem ra đây là hiện tượng tốt, nếu là hôm qua sợ là nàng nhìn cũng không thèm, chủ động đi rồi. Dung Vũ Ca biết Vệ Minh Khê không thích tiếp xúc tay chân, lúc trước vài lần mình cứng rắn cầm lấy tay nàng, không phải đều bị tránh né sao?

Cho nên trong lòng Dung Vũ Ca đã sớm chuẩn bị tốt việc bị Vệ Minh Khê cự tuyệt, giờ thấy Vệ Minh Khê do dự lâu như thế, quá nửa không phải là diễn kịch. Tay Vệ Minh Khê dần nhích lên phía trước, tâm Dung Vũ Ca cũng theo đó giống như dây cầm bị đứt, chấn động một tiếng, trong lòng mừng như điên như dại. Hành động này của Vệ Minh Khê không phải là ngầm thừa nhận sao, có thể tính là nàng đã được nhét vào giới hạn ranh giới người một nhà không nhỉ? Dung Vũ Ca trong lòng ngọt ngào như có mật, còn ngọt hơn cả mật nữa.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca nở nụ cười với mình như thể như với tình đầu của nàng vậy. Không biết mình vì sao lại dùng từ này, chỉ là, nụ cười Dung Vũ Ca đối với mình thật quá cổ quái. Tay Vệ Minh Khê đặt trong tay Dung Vũ Ca cũng cảm thấy không tự nhiên.

Thật kỳ lạ, Dung Vũ Ca sao quá mức thân thiết mờ ám vậy, nếu mình là nam tử, nàng cười như vậy dĩ nhiên có ý cầu dẫn, nhưng mình là nữ tử, nàng cười như vậy là có ý gì?

Bàn tay Vệ Minh Khê đặt ở phía trên ống tay áo Dung Vũ Ca, căn bản không dùng một phần khí lực, quả thực với nàng vẫn còn nhiều cảnh giác lắm.

Rõ ràng chỉ cách một lớp quần áo, nàng cũng chỉ đặt hồ lên tay mình, vậy mà Dung Vũ Ca vẫn cảm thấy hồi hộp khi tay mình và nàng nhẹ nhàng tiếp xúc, làm cho mình cũng không còn là mình nữa, vừa bối rối vừa bồn loạn. Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê gần bên, ngũ quan thanh nhã có chút lạnh lùng, không hiểu sao tim đập càng lúc càng mạnh.

Vệ Minh Khê đương nhiên không hề biết giờ phút này trong lòng Dung Vũ Ca đang nở hoa, chỉ cảm thấy Dung Vũ Ca rất kỳ quái mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tâm Tình Mơ Hồ Thay Đổi

“Đoá hoa nào cũng tranh nhau khoe sắc, đẹp thì đẹp, nhưng có xem nhiều hơn thì cũng chỉ có thế.” Vệ Minh Khê nhìn vườn hoa, nhẹ nhàng nói.

“Muốn xem thì phải xem mẫu hậu dùng tâm tình gì để thưởng hoa, mẫu hậu là vô tâm xem hoa, bằng không nhất định sẽ gặp một đoá hoa khiến mẫu hậu thích.”

Dung Vũ Ca ở sau lưng Vệ Minh Khê, khoảng cách rất gần, gần đến mức Dung Vũ Ca cảm thấy mình chỉ cần duỗi tay ra là sẽ có thể đem nàng ôm vào lòng. Nhưng mà nàng chỉ có thể đem tưởng tượng khổ sở ấy cất giấu trong lòng, rõ ràng là gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Chỉ một cái vói tay, sao khó khăn đến thế?

Vệ Minh Khê phát hiện Dung Vũ Ca càng lúc càng tới gần mình, chẳng lẽ nàng không hiểu quy củ sao. Khoảng cách gần thế này không phải ai cũng được phép, ngoại trừ hoàng kim Hoàng thượng là nam nhân có thân phận còn tôn quý hơn so với mình, bởi vậy mới nói, Dung Vũ Ca luôn quá mức cần rờ.

Bỗng một cơn gió nhẹ từ đâu thổi tới, mang theo mùi hương trên người Dung Vũ Ca bay đến mũi Vệ Minh Khê, là mùi mận côi, dung hợp với hương thơm thiếu nữ đặc hữu trên người nàng, cảm giác thật dễ chịu, so với bất kỳ mùi nào Vệ Minh Khê từng ngửi qua đều mang đến cảm giác thư thái hơn.

Dung Vũ Ca thật sự là nữ nhân táo bạo, cố tình đem bản thân vũ mị mê hoặc lòng người không nói, toàn thân lại phát ra hương khí, sợ là không thể tìm ra bất cứ khuyết điểm nào trên thân thể nàng, Vệ Minh Khê ít khi nào tâm tình thoải mái đến thế thâm nghĩ.

Dung Vũ Ca nếu như biết Vệ Minh Khê giờ phút này cảm thấy thân thể của mình có mùi hương dễ chịu, sợ là mừng đến phát khóc. Không uống phí nàng mỗi ngày đều ngâm nước tắm cả nửa ngày, sử dụng hoa đào và mận côi để trưng dụng mùi hương, thiếu chút nữa còn đem cả mặt ong bướm bướm bỏ vào ngâm luôn.

Dung Vũ Ca dĩ nhiên không phải tự nhiên mà biến mình thành kẻ đom đóm như vậy. Trời đất chứng giám, nàng đem toàn thân mình biến thành mỹ điểm, mục đích duy nhất là để câu hồn nữ nhân nào đó mà thôi, chứ cho tới tận bây giờ nàng chưa hề tính toán câu dẫn một người nào khác cả. Nếu ai đó không biết nàng dụng tâm khổ sở như vậy mà lại đem nàng trong mắt trở thành kẻ lăng ló, Dung Vũ Ca cũng không biết nên cười hay nên khóc.

Vệ Minh Khê cố ý tiến về phía trước vài bước, cách xa Dung Vũ Ca một khoảng. Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê lại tránh né mình, khuôn mặt xinh đẹp có chút buồn tui thất vọng. Hoàng hậu cứ nẫu thật là, ta cũng không hồ đồ đến mức ôm nàng, nàng cần gì chạy xa như vậy? Dung Vũ Ca trong lòng oán giận thâm nghĩ, ngay cả một chút xiêu cơ hội phóng túng cũng không cho mình.

Mẫu hậu không biết nàng thật sự là nữ nhân rất phong tình sao? Cái miệng nhỏ nhắn của nàng cứ chum chim chu ra, biểu tình thật là khả ái.

“Ngày mai bản cung thay Hoàng thượng tuyển tú, Thái tử phi cũng cùng đến đi, giúp bản cung đưa ra chút ý kiến.” Vệ Minh Khê đột nhiên quay đầu nhìn về Dung Vũ Ca.

Biểu tình Dung Vũ Ca quả thật rất phong phú, trong nháy mắt có thể biến hóa thành rất nhiều dạng. Trước đó rõ ràng nàng vẫn còn chu miệng nháu mảy, chỉ một cái quay đầu lập tức biến thành vẻ tươi cười rạng rỡ, chói mắt hơn bất cứ đoá hoa kiều diễm nào trong vườn.

Vệ Minh Khê lần đầu tiên phát hiện, Dung Vũ Ca kỳ thật cười rất đáng yêu, tựa hồ đối với mình không lúc nào không cười, cười đến mức làm cho mình lóa mắt, Vệ Minh Khê thâm nghĩ.

Nàng vốn không biết rằng, thực sự Dung Vũ Ca chỉ đối với một mình nàng mà tươi cười thôi, chỉ duy nhất nàng, không phải với ai cũng như thế.

Trong lòng Dung Vũ Ca vô cùng mừng rỡ, Vệ Minh Khê đề mình đưa ra ý kiến, đơn giản là kiểm tra xem mình có thể đoán được tâm tư nàng hay không, về phương diện khác cũng chứng minh Vệ Minh Khê đang coi trọng mình, tin tưởng mình không phải loại mỹ nhân ngu ngốc.

Nghĩ đến đây, nàng thực sự cười rất vui vẻ, là nụ cười xuất phát từ chân tâm, nàng vốn không có thói quen ở trước mặt Vệ Minh Khê che dấu cảm xúc

chân thật của mình.

Vệ Minh Khê khẽ nhủ thầm, đối với vẻ tươi cười của Dung Vũ Ca vẫn cảm thấy lóa mắt, phỏng chừng nếu dùng mắt nhìn nàng lâu thêm chút thì đôi mắt mình cũng sẽ bị thương mất.

Kỳ thật Vệ Minh Khê thật sự là quá thành kiến, nào có chuyện nhìn mỹ nữ đến đui mù, chỉ có nhìn mỹ nữ sinh tình sinh cảnh mà thôi.

Vệ Minh Khê thuận miệng lại hỏi Dung Vũ Ca thêm mấy vấn đề, nhìn qua chỉ là mấy chuyện vặt vãnh không có gì đáng để ý, thực tế đều là khảo nghiệm Dung Vũ Ca. Nhưng những câu trả lời của nàng lại làm cho Vệ Minh Khê có chút kinh ngạc, kiến giải độc đáo thậm chí là có chút sắc bén, thông minh uyên bác giống như phong phạm của mình năm đó.

Tiểu Hoa thực sự rất vui vẻ, cuối cùng sau khi vừa đám vừa xoa cũng có cơ hội làm việc trong ngày tuyển tú. Không phải lúc nào cũng có chuyện náo nhiệt thế kia, quan trọng hơn hết là có thể nhìn thấy Hoàng hậu, còn có tuyệt thế Thái tử phi mà trong cung luôn bàn tán huyên náo, nghe nói lần này có đến hai mươi tú nữ tư sắc tuyệt trần. Nghĩ đến đây, tâm tình Tiểu Hoa vô cùng phấn khởi.

Một đám tú nữ tranh nhau khoe sắc, chỉ chờ đợi mỗi ý chỉ của Hoàng hậu thôi.

“Hoàng hậu nương nương ở ngự hoa viên thiết yến, các tú nữ mau đến ngự hoa viên chờ.” Thái giám truyền ý chỉ của Vệ Minh Khê, sau đó dẫn một đám tú nữ vào ngự hoa viên.

Các cung nữ sớm đã chuẩn bị tốt, yến hội cũng có đủ rượu cùng đồ ngọt, chỉ chờ đợi nhân vật chính hôm nay đến. Sau khi Tiểu Hoa dò xét được một lúc lâu, rốt cục đã thấy được nhóm tú nữ đang đến đây chờ.

Các tú nữ ngồi vào ghế theo trình tự, có người ngồi nghiêm chỉnh vẻ mặt khấn trương, có người lại bộ dáng đắc ý nhìn xem tất cả mọi người. Trong số đó có ba tú nữ nổi bật hơn hẳn trong hai mươi người, một người toàn thân trắng nõn, như hoa sen tinh thuần không tí vết, một người khác toàn thân sắc xanh, yếu đuối như tơ liễu, nhưng đặc biệt khiến người ta vừa nhìn đã triu mến, còn có một người, một thân hoà hồng, nóng rực bùng cháy đầy mị hoặc, chân tướng nhất định là hồ ly tinh.

Tầm mắt Tiểu Hoa dừng ở trên người vị hồng y nữ tử mị hoặc kia, nhớ lại lúc sáu tuổi nàng đã từng ở thanh lâu đệ nhất Dương Châu, may mắn được biết một hoa khôi cũng có chút giống vị nữ tử kia, bất quá phong tư nàng so với hoa khôi đó còn xinh đẹp hơn bội phần.

Phu nhân thái thái trong nhà những người giàu có đều nói thanh lâu nữ tử đều là hồ ly tinh, chuyên môn câu dẫn trượng phu người khác, phá hoại tình cảm phu thê người ta. Năm đó mị tục hoa khôi đó thật để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng cô bé Tiểu Hoa, giờ phút này Tiểu Hoa hy vọng hồng y nữ tử này không thể trúng tuyển, bằng không nàng cùng Hoàng hậu nương nương thờ chung một chồng, chỉ sợ nàng gây bất lợi đối với Hoàng hậu nương nương.

Tiểu Hoa đối với lục y nữ tử lại không có cảm giác gì, Tiểu Hoa luôn không thích những nữ tử mảnh mai, việc này vốn cũng có nguyên nhân. Khi mới vừa vào cung, cùng nàng tiến cung cũng có một nữ tử thanh mảnh, cho nên năm đó Tiểu Hoa rất chính nghĩa, thường chủ động giúp nàng làm việc.

Sau đó nhiều năm, nàng tuy giống mình đều là cung nữ nhưng tay chân rất mềm mại, mà tay mình lại toàn là vết chai. Sau lại cũng không biết như thế nào, cô ta đụng phải Hoàng thượng, được Hoàng thượng sủng hạnh một lần, tiện lợi biến thành tiểu chủ tử. Vốn Tiểu Hoa cũng thay ả cao hứng, nhưng ả lại cười nhạt nàng, nói nàng ngu ngốc, cho nên cả đời đều phải làm nô tài hạ tiện. Do đó Tiểu Hoa cảm thấy rất buồn lòng, ngày hôm qua cùng mình vẫn là tỷ muội tình thâm, đào mất tất cả liền thay đổi.

Bất quá lục y nữ tử so với cô ta xinh đẹp hơn rất nhiều, đồng dạng hình dáng như thế, Hoàng thượng ắt hẳn là sẽ thích, nếu lục y nữ tử này trúng tuyển, đối với nàng kia có lẽ bất lợi?

Bạch y nữ tử còn lại đặc biệt giống hoa sen, cao ngạo độc lập, cùng bất luận kẻ nào trong cung đều không hợp nhau, tựa như nếu chiếu rọi người khác, họ sẽ là nước bùn, thuần khiết đến mức làm cho người ta lo lắng thay nàng.

Đang lúc Tiểu Hoa nghĩ ngợi lung tung thì thanh âm của thái giám vang lên, Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử phi đến, tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống.

“Hoàng hậu nương nương, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Vệ Minh Khê một thân kim sắc cung bào khiến người ta nhìn không chớp mắt, ung dung đi đến vị trí trung tâm, phía sau Dung Vũ Ca một thân cung bào đỏ thắm đi theo. Dung Vũ Ca dọc theo đường đi còn đánh giá sơ qua những tú nữ đang quỳ dưới đất, nhìn thấy tú nữ một thân hoà hồng y phục liền khẽ nhủ thầm, sao lại mặc y phục giống mình? Nhưng xem ra cũng chỉ có vài phần tư sắc mà thôi!

Tiểu Hoa nhìn lên Vệ Minh Khê đang ngồi ở thượng vị, nhân tình đoan trang, tuy không đẹp nhất nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua, lại nhìn sang Dung Vũ Ca. Cứ tưởng rằng ba tú nữ kia đã quá xinh đẹp rồi, không nghĩ rằng Thái tử phi lại còn đẹp hơn một phần, làm cho không ít tú nữ dưới kia hoang mang thất sắc.

Sau khi khai yến, Vệ Minh Khê bắt đầu đặt câu hỏi, nghe như nói chuyện phiếm trong nhà nhưng Dung Vũ Ca biết nhất định không phải chuyện bình thường. Muốn nhìn thấu một người, ngoài ngôn hành cử chỉ, còn có thể tiên đoán thông qua việc vấn đáp như thế nào. Vệ Minh Khê vốn xảo diệu không nói, nàng lại còn liên tục mỉm cười hoà ái, dễ dàng khiến người khác thả lỏng đề phòng.

Dung Vũ Ca cảm thấy Vệ Minh Khê lợi hại không phải không có đạo lý. Nàng chẳng những biết tên từng tú nữ, ngay cả gia thế bối cảnh từng người cũng tra xét rõ ràng. Tuyển tú chẳng những cần mỹ mạo, gia thế bối cảnh cũng xếp vào phạm vi tuyển chọn. Dung Vũ Ca ở một bên quan sát Vệ Minh Khê nói chuyện cùng tú nữ, rất nhanh liền liệt kê ra năm người mình chọn, sau đó đưa tới cho nàng.

Vệ Minh Khê nhìn thoáng qua danh sách Dung Vũ Ca đưa lên, trong lòng có chút kinh ngạc, năm người đã chọn trúng bốn, Dung Vũ Ca à Dung Vũ Ca, cũng may chỉ đoán trúng bốn người, nếu là năm mà đoán trúng cả năm, Vệ Minh Khê ta há có thể lưu lại một người quá biết rõ tâm tư mình sao?

Một người có thể hoàn toàn có thể hiểu được tâm tư của mình, nếu lưu lại không phải là rước hoạ vào thân sao?

Ngo yến thoáng chốc đã xong, Vệ Minh Khê sau khi cho người tuyên bố danh sách năm tú nữ trúng tuyển liền nhanh chóng bãi giá trở về Phụng Nghi cung.

Dung Vũ Ca nghe xong danh sách trúng tuyển, vậy mà vẫn có một cái không đúng. Tuy ngoài ý liệu của nàng, nhưng để ý kỹ lại bên trong nàng lập tức mỉm cười, mẫu hậu đúng là diệu nhân. Vừa nghĩ vừa vội vã theo Vệ Minh Khê về Phụng Nghi cung.

“Người có biết vì sao ta không lưu lại Bạch Liên?” Vệ Minh Khê đột nhiên hỏi Dung Vũ Ca.

“Bạch Liên quá thuần khiết, quá cương thì dễ gãy, nếu thật sự tiến cung, nàng chắc sống không được lâu, không ngờ mẫu hậu lại thiện lương như thế.” Dung Vũ Ca cười nói.

“Không phải thiện lương mà là cố ý, năm tú nữ này tiến cung, quá nửa sống không được lâu.” Vệ Minh Khê lạnh nhạt nói.

“Cho nên mẫu hậu đối với Bạch Liên là thiện ý tha mạng cho nàng, nhưng ta vẫn thắc mắc vì sao mẫu hậu chỉ đối với mình Bạch Liên mà như vậy, Đồng Vân Nhu tựa hồ còn cần thiện ý của người nhiều hơn.”

Dung Vũ Ca tươi cười nhìn Vệ Minh Khê, một nữ nhân ở hoàng cung hai mươi năm vẫn có thể duy trì bản tâm, vậy trái tim nàng năm đó còn nhu hoà đến cỡ nào?

“Đồng Vân Nhu chỉ lo cho thân mình, ở trong cung người như vậy có thể sống thọ nhất.” Vệ Minh Khê buột miệng nói, sao nàng lại bị Dung Vũ Ca dụ nói ra lời trong lòng?

“Dung Vũ Ca, người cố ý tới gần ta, rốt cuộc là có ý gì?”

Vệ Minh Khê nhìn vào mắt Dung Vũ Ca nhũn mày hỏi. Nữ nhân kia nếu là địch nhân của mình, thì nàng chính là địch nhân cường đại nhất.

“Mẫu hậu phải tin tưởng ta không có ác ý, sớm muộn gì người cũng biết ta suy tính cái gì. Chỉ một chút xíu thời gian mà thôi, người nhất định phải tin nhiệm ta, ta đối với người là tuyệt đối vô hại.”

Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê thân nhiên cười, rốt cục Vệ Minh Khê vẫn nhịn không được mà hỏi thẳng mình, từng bước từng bước một đến gần mình không phải sao? Tuy rằng khoảng cách này vẫn là nhỏ bé không đáng kể, nhưng như thế cũng đủ để Dung Vũ Ca vui vẻ rồi.

“Dung Vũ Ca!”

Thanh âm Vệ Minh Khê trầm xuống, Dung Vũ Ca tuy trả lời, nhưng có cũng như không, đương nhiên làm Vệ Minh Khê có chút thất vọng. Mà chính câu hỏi của nàng cũng không rõ ràng, trên thực tế nàng không thể nói với Dung Vũ Ca rằng mình vô cùng lo sợ nàng. Mặc dù trong lòng cả hai đều biết rõ, nhưng dù gì đi nữa cũng không nên lật bài ngửa cùng nhau.

“Mẫu hậu nếu có thể chủ động xóa bỏ khoảng cách này, ta sẽ rất vui vẻ. Mẫu hậu mệt mỏi rồi, nhi thần xin cáo lui!” Dung Vũ Ca chủ động thỉnh lui, so với nỗi thất vọng nho nhỏ của Vệ Minh Khê, tâm tình Dung Vũ Ca phi thường không tệ.

“Lui ra đi!” Vệ Minh Khê gật đầu, rốt cuộc cũng không hỏi được gì.

Vệ Minh Khê vẫn nhìn đi nhìn lại tờ danh sách tuyển phi mà Dung Vũ Ca đưa lên, nàng vốn không nhận ra mình càng lúc càng bỏ ra quá nhiều tâm tư để cảnh giới nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thái Tử Phi “Ăn Đậu Hũ” Yêu Thích Không Rời

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”

Dung Vũ Ca hôm nay một thân thanh sắc, dung nhan không son phấn, tóc đen vấn lên, một cái trâm cài đơn giản là trang sức duy nhất. Tuy thiếu đi vài

phần điểm lệ bức người như mây ngày trước nhưng lại thêm vài phần thanh nhả thoát tục.

Dung Vũ Ca khẽ cười với Vệ Minh Khê, mẫu hậu không thích lăng lợ kiều mị quá mức, vậy chắc chắn rất thích hương vị thanh nhả rồi, Dung Vũ Ca thầm nghĩ.

Vệ Minh Khê có chút kinh ngạc nhìn Dung Vũ Ca, phục trang đơn giản, đầu giống với tính cách của nàng. Dáng vẻ, trang phục không có gì quá đáng, không phải những ai vốn thiên sinh lệ chất lại càng khó từ bỏ thói quen chum diện của mình hay sao?

Ánh mắt mẫu hậu so với lúc trước lưu lại trên người mình lâu hơn một chút, xem ra mẫu hậu thích bộ dạng này rồi.

“Ừm.” Vệ Minh Khê thu hồi tầm mắt, thần nhiên lên tiếng.

“Mẫu hậu, nhi thần hôm nay trang phục thế này, người thấy có đẹp không?” Dung Vũ Ca vẫn cười rục rờ với Vệ Minh Khê như cũ.

Dung Vũ Ca tuyệt đối là kẻ thích người khác chú ý đến mình mà, vừa mới đó lại không quên thói khoe khoang đom đóm, hoàn toàn phá vỡ cảm giác thanh tao thoát tục vừa nãy của mình, Vệ Minh Khê thầm nghĩ.

“Rất tốt!” Vệ Minh Khê gật đầu, quả thực trang phục của nàng rất hoàn hảo.

“Mẫu hậu thích là tốt rồi.” nụ cười của Dung Vũ Ca lại càng thêm sáng rỡ.

Trong lòng Vệ Minh Khê tự dung cảm thấy có chút ngạc nhiên, nàng khéo ăn mặc thì có can hệ gì đến việc mình thích hay không đâu? Sao Dung Vũ Ca tựa hồ luôn thích thể hiện với mình.

“Ta mới tìm được một cổ nhất lưu bảo vật, đặc biệt đến dâng lên cho mẫu hậu, mẫu hậu chắc chắn sẽ rất thích.” Dung Vũ Ca ân cần nói.

Thật ra trước đó Dung Vũ Ca đã không ít lần dâng lên cho Vệ Minh Khê chút ngạc nhiên cổ quái gì đó, thỉnh thoảng Vệ Minh Khê cũng có chút động tâm, nhưng nàng vẫn nhất quyết trả lại. Kỳ quái là Dung Vũ Ca chẳng những không buồn, ngược lại mỗi ngày thỉnh an đều tìm cớ này nọ để hiến tặng vật phẩm trân quý. Tuy có vài thứ đáng ngạc nhiên lắm trong lòng Vệ Minh Khê thật sự nổi lên chút ham muốn, nhưng Vệ Minh Khê vẫn hạ quyết tâm mọi thứ đều trả lại cho nàng. Duy đối với việc nàng mỗi ngày tặng quà cũng sinh ra chút hảo cảm.

Vệ Minh Khê nhíu mày, hôm nay ngửi khí Dung Vũ Ca thực nồng cuồng, sao có thể chắc chắn mình sẽ thích? Vệ Minh Khê cảm thấy mình đối với vật chất mà nói, cho tới bây giờ cũng không có gì thực quá đề tâm. Cho dù Vệ Minh Khê có thấy kỳ trân quý bảo nào mà trong lòng có chút thích cũng sẽ không nghĩ đến hoặc chiếm lấy làm gì.

Vệ Minh Khê không đáp, vẻ mặt điềm nhiên như trước, ung dung uống ly trà thượng đẳng mà không trả lời. Nàng biết Dung Vũ Ca nhất định sẽ không chịu nổi trước mà khoe khoang ngay hôm nay nàng mang đến ngạc nhiên gì.

Mẫu hậu trong lòng rõ ràng là hiếu kỳ, vậy mà muốn làm cho nàng lộ ra một chút hiếu kỳ nôn nóng thôi cũng khó khăn. Được rồi, Dung Vũ Ca này thừa nhận, so về tính nhẫn nại cùng bản lĩnh bất động thanh sắc, mình không thể hơn được Vệ Minh Khê.

“Mẫu hậu, người biết đây là vật gì không?”

Dung Vũ Ca lấy ra một cái chai được chế từ dạ quang thạch tinh xảo vô cùng. Nghe nói dạ quang thạch vào ban đêm có thể phát ra quang mang chói lòa, cho nên cực kì trân quý. Dạ quang thạch vốn là bảo vật, lại để cho bảo vật như thế đem chứa thứ khác, thứ trong bình nhất định là bảo bối quý giá vạn phần.

Vệ Minh Khê lắc đầu, thường Dung Vũ Ca mang đến thứ gì, có một nửa là nàng không biết, cũng không biết Dung Vũ Ca sao có thể tìm ra nhiều thứ cổ quái hiếm thấy như vậy.

“Ngọc cơ cao.”

Dung Vũ Ca nắm nghía cái chai cảm trong tay. Thứ này quả thật rất quý giá, ta không tin mẫu hậu không động tâm. Mẫu hậu cũng là nữ nhân, mà có nữ nhân nào trên đời này lại không chú ý đến dung mạo của mình đâu.

Vệ Minh Khê quả nhiên nhướng đôi lông mày, cực kì hứng thú. Giang hồ đồn rằng vật này do quý y Tiểu Trường Thanh phát minh ra. Tiểu Trường Thanh rốt cuộc bao nhiêu tuổi, không người nào biết được, nhưng dung nhan qua hai mươi năm vẫn không thay đổi chính là do dùng ngọc cơ cao. Vật ấy vạn kim khó cầu, nghe nói nếu bôi lên da, da thịt sẽ trắng hơn tuyết ba phần, mềm mại vô cùng, phản lão hoàn đồng, thanh xuân vĩnh trú. Vệ Minh Khê vẫn cho rằng điều này bất quá là truyền thuyết giang hồ, không ngờ hiện tại Dung Vũ Ca lại nói trong tay nàng chính là ngọc cơ cao.

“Làm sao ngươi có vật vạn kim khó cầu này? Thứ này là vật trong giang hồ, triều đình còn không thể có, Dung Vũ Ca ngươi sao lại lấy được?”

“Mẫu hậu chắc đã quên phụ thân ta vốn là người trong giang hồ, chỉ vì mẫu thân mà an phận làm Dung đại tướng quân, trước kia gia gia và nãi nãi đã giúp ta làm quen không ít người.” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng thuật lại.

Năm đó nếu không phải nhớ thương người trước mắt thì với tính cách Dung Vũ Ca sớm đã cùng quái lão nhân cùng quái lão thái thái đi khuấy động giang hồ rồi. Chính vì trong cung còn có Vệ Minh Khê, Hoàng hậu cửu mẫu này đủ khiến Dung Vũ Ca đối những thứ này mất đi hứng thú, ngoan ngoãn ở nhà chờ thời cơ tiến cung cầu dẫn cửu mẫu.

Năm đó tình yêu của giang hồ đại gia, Dung Trục Dung đại công tử cùng Vũ Dương công chúa cũng khiến thiên hạ xôn xao một phen. Dung Trục vì Vũ Dương liền an phận làm đại tướng quân, rất ít khi lui tới cùng phụ mẫu. Hai người gia gia và nãi nãi tuy thân mang tuyệt kỹ nhưng cũng chỉ có một tôn nữ là Dung Vũ Ca, dù ít qua lại nhưng tính lối tính lui thì quan hệ huyết thống tự nhiên là không bỏ được. Có chút võ lâm bối cảnh như thế, khó trách vì sao nàng có mấy thứ đồ cổ quái hiếm có như vậy.

“Vì sao vậy? Tại sao ngươi không để lại cho mình sử dụng?”

Rõ ràng Dung Vũ Ca đối với dung mạo bản thân còn quan tâm gấp bội hơn so với người khác, có sao lại không lưu lại cho mình sử dụng?

“Ta tình nguyện đem những thứ tốt nhất dâng cho mẫu hậu.”

Người sinh ta chưa sinh, Dung Vũ Ca ta không hy vọng mình lớn lên thì người đã già, sẽ vô cùng tiếc nuối. Nhưng mà chỉ cần là Vệ Minh Khê, dù cho có già đi, Dung Vũ Ca cũng cảm thấy nàng tuyệt đối có khí chất của lão thái thái, mình sẽ không bao giờ ghét bỏ. Chỉ là sợ về sau nàng yêu thương mình lại ngại mình tuổi trẻ thì không tốt lắm. Dung Vũ Ca tưởng tượng đến tương lai tràn đầy tốt đẹp, rõ ràng trên bát tự còn không có một điểm xấu nào mà.

“Đại lễ này bản cung sợ là nhận không nổi.”

Tuy rằng Vệ Minh Khê động tâm, dù sao nữ nhân nếu có cơ hội vĩnh trú thanh xuân một lần, thì ai cũng không thể cự tuyệt. Nhưng nàng thực sự tiếp không nổi đại lễ này của Dung Vũ Ca, vô công bất thụ lộc.

“Nương nương là mẫu hậu của nhi thần, sao lại nhận không nổi? Thứ này nhi thần đưa cho mẫu hậu, mẫu hậu nếu không cần, ta đi rồi người muốn ném cứ ném, nhưng nhất định không thể cự tuyệt.”

Dung Vũ Ca nhiệt tình kéo lấy bàn tay mềm mại của Vệ Minh Khê, còn nắm chặt lấy bàn tay nàng vô cùng thân thiết. Mặc dù về ngoài là sợ Vệ Minh Khê cự tuyệt, không cho phép nàng từ chối, nhưng trên thực tế rõ ràng là thừa cơ nắm tay người. Kỳ thật mẫu hậu vẫn còn rất trẻ trung hoàn mỹ, tuy đã là nữ nhân ba mươi hai tuổi, nhưng nhìn tới nhìn lui cũng chỉ khoảng hai mươi, hai sáu tuổi thôi. Bàn tay như đậu hũ, mềm mềm nộn nộn, làm người ta yêu thích không rời. Dung Vũ Ca say mê sờ loạn, đây là lần đầu tiên cùng mẫu hậu không có cách lớp quần áo mà thân cận da thịt. Tâm tư Dung Vũ Ca càng nghĩ càng không tỉnh thuần.

Vệ Minh Khê vốn tưởng có thể thoát khỏi đôi tay của Dung Vũ Ca đang quá mức làm cản kìa, nhưng vô luận nàng dùng lực thế nào cũng gãy không ra. Bàn tay mềm mại của Dung Vũ Ca đặt lên mu bàn tay mình, cùng dính vào nhau, rõ ràng đều là nữ tử, sao nàng lại có khí lực lớn như vậy nhỉ? Hay là nàng cũng có võ công, nhưng mà chưa bao giờ nghe nói Dung Vũ Ca biết qua mà. Dù sao chỉ nắm thôi là được rồi, có sao tay Dung Vũ Ca lại càng ngày càng nóng hổi, làm tay mình cũng phát ra mồ hôi, có cảm giác ướt ướt thật là khó chịu.

Ngay giờ phút này, Dung Vũ Ca mặt đối mặt Vệ Minh Khê, hơi thở nhẹ nhàng phả vào khuôn mặt nàng. Hơi thở quen thuộc làm cho lòng mày Vệ Minh Khê càng thêm nhũn nhũn. Dung Vũ Ca cầm lấy tay mình để làm gì, dựa vào mình gần như vậy là muốn cái gì?

“Dung Vũ Ca, ngươi buông tay, ta nhận lấy là được chứ gì.” Vệ Minh Khê ra lệnh cho Dung Vũ Ca.

“Mẫu hậu không được ném đi đó.” Dung Vũ Ca vẫn như trước không chịu buông tay. Tuy không dám trêu vào mệnh lệnh của Hoàng hậu nương nương, bất quá thứ này thật sự là một phen tâm ý của mình, không hề dễ dàng mà có được. Nàng biết rõ một lát nữa mình đi, Vệ Minh Khê sẽ ném thứ này đi, Vệ Minh Khê chính là loại nữ nhân sẽ làm chuyện như thế.

Vệ Minh Khê vốn chỉ muốn tránh khỏi tay Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca thật sự là quá làm cản, suông sẽ nắm tay mình không nói, lại còn dám ra lệnh cho mình. Được rồi, Vệ Minh Khê thừa nhận nàng vừa rồi quả thật có dự tính ném đi, cũng có chút chột dạ trong lòng, xem đáng về Dung Vũ Ca khản trương như vậy, Vệ Minh Khê cũng biết thứ này hẳn là không dễ kiếm.

“Ta sẽ không ném đi, ngươi nhanh buông tay đi!”

Ngữ khí Vệ Minh Khê trầm lại, Dung Vũ Ca mà làm cản nữa, nàng nhất định sẽ không vui.

“Nhất định không ném đó?”

Thanh âm Dung Vũ Ca vừa dè dặt vừa nũng nịu, làm cho mỗi nghĩ hoặc trong lòng Vệ Minh Khê lại không ngừng tăng lên.

Mấy ngày nay Vệ Minh Khê luôn có cảm giác tựa hồ Dung Vũ Ca muốn lấy lòng mình. Giống như hôm nay vậy, Vệ Minh Khê biết mình hoàn toàn không nghĩ sai, Dung Vũ Ca thật sự muốn lấy lòng mình.

Xét gia thế bối cảnh của Dung Vũ Ca, hơn nữa còn có tuyệt thế dung mạo thế kia, sợ từ nhỏ luôn được người khác lấy lòng mới đúng, nay lại đến lấy lòng mình là có gì? Vệ Minh Khê suy đi nghĩ lại nhiều lần, trong lòng tự thấy mình không thể đem lại cho nàng điều gì tốt đẹp, vậy thì vì cái gì mà ủy khuất bản thân đến lấy lòng mình? Chưa từng có người nào giống như Dung Vũ Ca, làm cho mình thật sự khó đoán.

“Không đâu!” Vệ Minh Khê thỏa hiệp vì bàn tay nàng vẫn còn đang bị Dung Vũ Ca giữ chặt, thật sự không thể không thỏa hiệp.

“Mẫu hậu là Hoàng hậu thì cũng phải nhất ngôn cửu đỉnh đó.” Dung Vũ Ca làm nũng, thanh âm nũng nịu như thể chảy ra nước.

Nhưng Dung Vũ Ca thế nào cũng không chịu buông tha bàn tay mềm mại đang nằm trong tay mình, làm gì có được dịp tốt nào mà sờ như thế đâu. Bất

quá sờ thế nào cũng không đủ, tính nhẫn nại của mẫu hậu thật kém quá, để mình sờ một chút cũng đau mất tí da nào. Kỳ thật nàng vừa rồi rất muốn cầm tay mẫu hậu đặt lên người, chậm rãi trượt dọc theo da thịt nàng, rồi sau đó....

Tâm tư Dung Vũ Ca không có một chút gì gọi là thuần khiết cả, ngang nhiên đem Vệ Minh Khê coi như một khối thịt béo bở để bên miệng, chỉ cần được vờn đầu lưỡi liếm mấy cái cũng đủ hài lòng thoả dạ rồi. Nhưng chỉ sợ đầu lưỡi vừa duỗi ra thịt béo liền chạy mất, khiến nàng không kịp thưởng thức tư vị đó, nội tâm Dung Vũ Ca vừa ngọt ngào vừa cuồng cuồng.

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca làm nũng, trong lòng quái dị nói không nên lời, rút nhanh tay về, mong lập tức đuổi được Dung Vũ Ca đi. Bộ dáng làm nũng của nàng, yêu mị đến mức làm cho lỗ chân lông người ta cũng phải dựng đứng, nhưng có phải nàng đã tính sai đối tượng làm nũng hay không? Nàng hôm nay tuy ăn mặc thanh nhã, nhưng thực chất bên trong vẫn là yêu nghiệt mà thôi.

“Bản cung cảm tạ Thái tử phi một mảnh hiếu tâm, bản cung mệt rồi, ngoi trở về đi.”

Vệ Minh Khê thấy thời gian cũng không sớm nữa, từ sáng sớm đến thính an, rất nhanh cũng đã đến giữa trưa, nàng không phải dự định ăn xong cơm trưa mới trở về đây chứ? Vệ Minh Khê cũng không tính lưu nàng lại cùng nhau dùng bữa.

Thời điểm gọi mình là Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê đối với mình đó là chân tình, nếu lại gọi Thái tử phi, vừa khách sáo vừa dối trá.

“Mẫu hậu, đề nghị thần ở lại cùng người dùng cơm được không?” Dung Vũ Ca quả nhiên đưa ra yêu cầu như thể không hiểu ý Vệ Minh Khê, đối với ánh mắt giận dữ rõ ràng cũng làm như không thấy. Vệ Minh Khê thật không giải thích được, có nơi chốn vui vẻ lại không muốn, sao cứ rước lấy bực dọc làm gì? Dung Vũ Ca, thật sự làm cho người ta nhìn không thấu.

“Sao vậy, thức ăn Đông cung không hợp khẩu vị Thái tử phi, cho nên Thái tử phi muốn ở lại Phụng Nghi cung ăn cơm sao?” Ngữ khí Vệ Minh Khê ra vẻ ôn nhu sẵn sốc, thực tế là vẫn có ý đuổi Dung Vũ Ca.

Một người dùng cơm, làm sao so được với tư vị được cùng mẫu hậu dùng cơm? Dung Vũ Ca suy nghĩ chút nữa thì nói ra, nhưng lại sợ trêu ghẹo chọc giận Vệ Minh Khê quá đáng, đành phải thay đổi cách nói:

“Trở về thì ta cũng dùng cơm một mình, thái tử lại bận rộn chính sự, mẫu hậu cũng chỉ có một người, hai người ăn cơm so với một người không phải có tư vị hơn sao? Ở nhà ta, nếu phụ thân cùng mẫu thân không ở cùng một chỗ, ăn cơm thật không có gì thú vị, cho nên mỗi khi phụ thân ở nhà đều là cả nhà cùng nhau dùng cơm, cảm giác rất vui vẻ.”

Dung Vũ Ca tình cảm nói, nàng không tin Vệ Minh Khê thích ăn cơm một mình.

Lời Dung Vũ Ca thực sự xúc động, như hoà cùng tiếng lòng của Vệ Minh Khê. Gia đình đế vương ngay cả hạnh phúc nhỏ nhỏ kia cũng không có, nàng rất ít khi cùng trượng phu dùng cơm, trừ những lúc yến hội thì hầu như vô cùng ít dịp ăn cùng nhau một bữa cơm đơn giản.

Ngoài trượng phu thì còn có nhi tử, nhưng từ trước tới giờ hoàng tử cũng không thể được thân mẫu sẵn sốc, làm gì có khi nào người một nhà cùng nhau vây quanh một chỗ, đơn giản ăn một bữa cơm đâu?

Thiếu nữ luôn mơ tưởng được gả cho gia đình đế vương, mỗi người đều nghĩ làm Hoàng hậu của một quốc gia thực là vinh quang. Nhưng thực tế trong lòng chỉ là hoang vu căn cõi, Vệ Minh Khê khẽ nở nụ cười, gần đây sao lại nổi lên ý nghĩ về mấy chuyện ử rú đâu đâu?

Dung Vũ Ca bị thu hút bởi dáng vẻ kia, nàng đang suy nghĩ gì vậy, sao tuy tươi cười lại khiến cho người ta thấy yêu thương đau lòng như thế?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cùng Nhau Dùng Cơm

Vệ Minh Khê rốt cuộc không mở miệng đuổi Dung Vũ Ca nữa, mặc cho nàng ở lại dùng cơm.

Thực đơn Vệ Minh Khê dùng vốn luôn thanh đạm đơn giản. Dung Vũ Ca nhìn thức ăn thanh đạm trên bàn, khẽ nhíu mày, mẫu hậu hoá ra lại khổ hạnh như tăng nhân, thanh tâm quả dục quá đổi.

“Mẫu hậu, không mang thức ăn lên nữa sao?” Dung Vũ Ca nhìn trên bàn toàn một màu xanh, biết rõ còn có hỏi.

“Ta đã nói thức ăn tại Đông cung hợp khẩu vị của ngươi hơn mà.” Vệ Minh Khê nở nụ cười. Biết chắc Dung Vũ Ca ăn không quen những thứ này, nhất định sẽ mở miệng oán giận. Giờ phút này Dung Vũ Ca chẳng khác gì một hải tử.

“Mẫu hậu ăn cái gì, Vũ Ca đương nhiên sẽ cùng mẫu hậu ăn cái đó, Vũ Ca không phải người kén cá chọn canh.”

Dung Vũ Ca tròn tròn mắt nói dối. Dung Vũ Ca này nếu mà không hay cầu kì đòi hỏi ý kiến thì thiên hạ này chắc cũng không có ai giống vậy rồi, Vệ

Minh Khê không khỏi nở nụ cười. Lúc này Vệ Minh Khê mới cảm thấy Dung Vũ Ca thật giống một tiểu hài tử.

“Vậy là tốt rồi.” Vệ Minh Khê cười nhẹ nhàng gạt đầu một cái, khoan thai cầm đũa, từ tốn gấp thức ăn trên bàn, phi thường nhã nhặn.

Dung Vũ Ca tuy rằng bắt mắt thức ăn trên bàn nhưng nghĩ đến đây là lần đầu tiên mình cùng Vệ Minh Khê ăn cơm, Dung Vũ Ca cũng vui vẻ động đũa. Nhìn thức ăn có vẻ thanh đạm, hương vị thật sự rất ngon, xem ra không thể không khen ngợi ngự trù trong cung thật khéo tay.

Vệ Minh Khê hoàn toàn không nói gì, im lặng dùng bữa. Cơ hồ hoàn toàn không để ý đến Dung Vũ Ca, mà Dung Vũ Ca thì vừa ăn vừa trộm ngắm nhìn Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê ăn không nhiều lắm, có chút không hài lòng liền gấp một ít thịt cá bỏ vào chén Vệ Minh Khê, hy vọng nàng có thể ăn nhiều một chút.

Điều này khiến cho Vệ Minh Khê vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Dung Vũ Ca.

Vốn gia phong Vệ gia phi thường nghiêm cẩn, Vệ phụ và Vệ mẫu tương kính như tân. Nhưng bọn họ tựa như chỉ có phần kính nhau mà thiếu đi phần yêu thương. Chưa bao giờ gây gổ hoặc thậm chí vì sự tình gì đó mà đỏ mặt, hành động gấp thức ăn vô cùng thân thiết này dĩ nhiên tuyệt đối chưa bao giờ xuất hiện ở Vệ gia.

Gả vào hoàng cung làm Hoàng hậu, càng không có người thay nàng gấp thức ăn. Hoàng đế trượng phu thân phận tôn quý sẽ không làm, nhi tử cũng không từng làm qua. Người đầu tiên làm thế lại là nữ nhân mà trong lòng mình chưa từng xem là con dâu, là nữ nhân mà mình không hề thích qua, cảm giác kỳ quái ngạc nhiên đó thật không tả nên lời. Vệ Minh Khê ngẩng đầu nhìn Dung Vũ Ca, nhưng biểu tình của nàng rất tự nhiên, tựa hồ đây chỉ là việc bình thường thôi.

Vệ gia là gia tộc vô cùng kỳ lạ, trong nhà cũng chưa bao giờ xuất hiện người nổi loạn. Gia giáo phi thường nghiêm ngặt, nên phạm là nam tử, người đó chắc chắn là thế gia đại công tử điển hình nhất. Nữ tử cũng đồng dạng là thế gia thực nữ thiên kim tiểu thư. Tựa như nơi đó là cái nôi chuyên sản sinh ra một mô phạm của dòng dõi quý tộc, đối nhân luôn ôn hòa có lễ, thế nhưng họ lại thiếu đi vài phần cá tính góc cạnh.

Người Vệ gia làm cho người ta lúc nào cũng cảm giác họ ưu tú, ôn hòa, dễ gần, nhưng lại không có cảm giác thân mật ôn tình, tựa hồ người Vệ gia đều dường thành tâm tính như nước vậy. Và dường như Vệ Minh Khê so với người Vệ gia không có gì bất đồng, nhưng cũng hoàn toàn bất đồng.

Hơn nữa Vệ gia chưa bao giờ cùng các thế gia đại tộc khác lui tới mật thiết, cũng chưa bao giờ đắc tội với ai, có thể nói là gia tộc an phận nhất. Lúc trước tiên hoàng lựa chọn Vệ Minh Khê làm Hoàng hậu cũng đã nhìn ra điểm ấy, gia tộc như vậy sẽ không vì được sủng ái mà kiêu ngạo, sẽ không hình thành ngoại thích bè phái. Xem ra người Vệ gia được xem là thông minh nhất, đạo lý đã quá rõ ràng.

Dung Vũ Ca không phát hiện ra Vệ Minh Khê có chút khác thường, liên tục gấp thức ăn chất chồng vào chén của nàng. Mong muốn Vệ Minh Khê ăn nhiều một chút, mẫu hậu rất gầy, phải ăn nhiều mới tốt.

“Dung Vũ Ca, thức ăn đặt trên bàn, ta tự mình gấp được, ngươi hà tất làm điều thừa như thế làm gì?”

Vệ Minh Khê thấy cái chén tràn đầy đồ ăn, khó hiểu hỏi. Vì có gì nàng lại thấy hành động thừa thãi ấy lại có ý nghĩa vô cùng thân thiết đến vậy? Tại sao Dung Vũ Ca đối với mình lại thân thiết như thế?

“Cái này đâu có giống.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê ăn đồ ăn mình gấp, nhìn không được cười tươi như hoa.

“Sao không giống?”

Vệ Minh Khê vẫn cảm thấy hành động này đích thị rất thừa thãi. Tại sao cứ gấp đầy chén làm gì? Không phải nàng cũng tự gấp được cho mình sao, giờ làm vậy hoá ra không phải mình ăn nước bọt của người khác à? Thật không hay, Vệ Minh Khê nghĩ thầm.

Dung Vũ Ca chỉ cười mà không đáp. Mẫu hậu ở phương diện nào cũng thông minh, duy độc ở phương diện tình cảm lại quá kém cỏi, biết đến khi nào nàng mới thông suốt đây? Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, đáy mắt tràn ngập nhu tình.

Dung Vũ Ca thay Vệ Minh Khê gấp, cứ một tảng rau lại một tảng thức ăn, nhiều đến mức khiến Vệ Minh Khê phải nhú mày. Nhưng Vệ Minh Khê cũng không mở miệng cự tuyệt, đối với Vệ Minh Khê mà nói, loại cảm giác này rất mới lạ, cũng không thể nói là nàng không thích.

Kỳ thật có rất nhiều chuyện, đôi khi chỉ là vô tình lơ đãng nhưng lại để lại dấu ấn sâu đậm. Chỉ ít phần cảm của Vệ Minh Khê với Dung Vũ Ca sau bữa cơm này đã giảm đi không ít, dù rằng chính bản thân Vệ Minh Khê một chút cũng không nhận ra chính vì chuyện nhỏ xiu này, cái nhìn của nàng đối Dung Vũ Ca đã có chút thay đổi.

Ở lại Phượng Nghi cung nửa ngày, Dung Vũ Ca rốt cục vẫn phải chủ động thỉnh lui. Dù sao nàng cũng lập chí thể hiện mình là một hiền thê biết quan tâm phu quân, mặc dù thời gian săn sóc mẫu hậu vẫn chưa đủ, nhưng nàng sẽ luôn tự khắc chế để rời Phượng Nghi cung về Đông cung.

Nhìn bộ dáng Cao Hiên mặt co mày cau, liền biết hẳn lại gặp khó khăn gì. Người khác đều nghĩ làm thái tử thật phong quang, thương thay cho thái tử biểu đệ, mỗi ngày đều một gần chết, áp lực thật lớn. Xem ra người không đủ thông minh cũng là một chuyện thống khổ, bất quá có nàng ở đây, ngôi vị của thái tử biểu đệ sẽ luôn vững vàng, nhất định sẽ không bị người khác đoạt mất.

Cao Hiên là một người rất dễ dàng để cho người ta hiểu thấu. Hắn thiện lương, nhạy cảm, khiếp nhược, không quá quyết hơn nữa lại dễ dàng tin tưởng người khác. Cao Hiên với tính cách như vậy, nếu có trung thần phụ tá, hắn có thể làm một minh quân, ngược lại nếu là gian thần, nhất định là hôn quân.

Dung Vũ Ca tin tưởng, mặc dù không có mình giúp đỡ Cao Hiên thì ngày sau Vệ Minh Khê cũng sẽ thay Cao Hiên diệt trừ hết thảy chướng ngại, vì hắn tìm trung thần lương tướng đến phụ trợ. Đương nhiên nếu mình giúp được Cao Hiên, trong mắt Vệ Minh Khê mình sẽ dùng được, còn hơn là bị nàng bỏ rơi, cho nên Cao Hiên vẫn là nhân vật mấu chốt.

Dung Vũ Ca gần đây không ít lần giúp Cao Hiên nghĩ kế, Dung Vũ Ca biết, những ý tưởng này so với ý tưởng của thái tử chỉ nên tốt hơn một chút thôi, không thể tốt hơn quá nhiều, bằng không Hoàng đế cửu cửu sẽ hoài nghi. Thái tử không đủ thông minh, không có khả năng lập tức trở nên anh minh thần võ, nhưng cũng có thể dần dần thông minh, cho nên rất rõ ràng số lần Cao Hiên bị Cao Hàn quở trách liên giám đi không ít.

Dung Vũ Ca hiện tại có hai cái chính sự phải làm, một là mỗi ngày đi Phụng Nghi cung thỉnh an Vệ Minh Khê, hai là mỗi ngày thay Cao Hiên xem qua chính sự một lần, chỉ điểm cho Cao Hiên một chút.

Vệ Minh Khê chờ Dung Vũ Ca đi rồi mới phát giác thời gian hôm nay đã bị Dung Vũ Ca chiếm hết hơn nửa ngày, thực sự là quý dị, có con dâu nào thích cùng mẹ chồng ở cùng một chỗ đâu? Vệ Minh Khê nhíu mày trầm nghĩ.

Dung Vũ Ca lẽ ra phải năng bồi tiếp thái tử mới phải, càng nghĩ đi nghĩ lại Vệ Minh Khê lại càng khó hiểu. Nữ nhân như Dung Vũ Ca, thấy Hiên nhi chướng mắt là đương nhiên, thật không biết mình thay nhi tử tìm con dâu lợi hại như vậy rốt cuộc là tốt hay không tốt?

Dung Vũ Ca giống như một mê cung, làm cho người ta không thể hiểu được. Vệ Minh Khê nhẹ nhàng xoay cái chai tinh xảo làm bằng đá dạ quang trong tay mình, lúc nàng định ném cái chai đi, tay đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Vệ Minh Khê là người luôn trọng lời hứa, nàng do dự một lát cuối cùng vẫn thả tay xuống, tuy rằng nàng còn mơ hồ không hiểu Dung Vũ Ca rốt cuộc có ý đồ gì, nhưng trực giác mách bảo Dung Vũ Ca đối với mình thực sự không có ác ý, không biết vì sao, nhưng lần đầu tiên Vệ Minh Khê đối Dung Vũ Ca có loại cảm giác chắc chắn như vậy.

Vệ Minh Khê cũng biết chiếc bình trong tay mình đối với nữ nhân quả thật trân quý, Dung Vũ Ca có được sợ là không dễ dàng gì, bằng không vừa rồi sẽ không khẩn trương muốn mình hứa hẹn không ném đi như thế. Nhớ tới vừa rồi Dung Vũ Ca nắm tay mình, Vệ Minh Khê cảm thấy mu bàn tay vẫn còn cảm giác ẩm ướt, xem ra không phải cứ bề ngoài hoàn mỹ là không có tí vết, tay thậm chí còn ra mồ hôi, quả nhiên trên đời không có người toàn vẹn.

Nàng vốn không biết tay Dung Vũ Ca ra nhiều mồ hôi như thế chủ yếu là do tâm tư không thuần, đụng đến người đã mong được ôm ấp từ lâu, tất nhiên nay đắc thủ thì tâm tình khẩn trương, nóng vội ra mồ hôi là chuyện thường tình.

Vệ Minh Khê cầm vật trong tay tùy ý để một bên trên bàn, sau đó cầm lấy sách đọc.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Thanh âm thái giám tổng quản lạnh lạnh vang lên, Vệ Minh Khê đặt sách xuống, có chút ngoài ý muốn, có lẽ trượng phu muốn bồi đắp mình đã thay hẳn tâm hoan.

Vệ Minh Khê bình thân ung dung đứng dậy, nhìn Hoàng đế trượng phu, khẽ cúi mình thi lễ. Cao Hàn mang vẻ xuân phong đắc ý, đã sớm quên mất lúc trước không chiếm được Dung Vũ Ca uể oải cùng bất bình ra sao. Xem ra lần nạp sủng này cho Cao Hàn tuy rằng còn kém Dung Vũ Ca một chút, nhưng cũng có tư vị riêng, một người kiêu mị tận xương, một người nhu thuận tri kỷ, khiến ý rất vừa lòng việc tuyển tú vừa rồi, quả nhiên hiền tuệ nhất vẫn là Hoàng hậu.

“Hoàng hậu mau đứng lên!”

Cao Hàn nhanh chóng nâng Vệ Minh Khê đứng lên, bộ dạng muôn phần săn sóc. Ngón tay Cao Hàn khô ráo mà có chút thô ráp, cùng bàn tay nóng ấm nhu nhuyễn của Dung Vũ Ca vừa rồi hoàn toàn bất đồng.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Vệ Minh Khê ôn nhu nói.

“Hoàng hậu có phải thăm oán trầm mấy ngày nay không lui tới?”

Cao Hàn cầm tay Vệ Minh Khê hỏi. Hắn không muốn bị người ta cho là háo sắc, chỉ lo người mới mà lạnh nhạt người cũ. Cao Hàn vốn là người rất dễ ỷ sĩ diện của mình, tự xưng là minh quân, thích chiếu cố mọi chuyện, ân sủng tân thiếp rất nhiều cũng không quên đến xem Vệ Minh Khê, chỉ sợ người khác nói hắn là kẻ phụ bạc.

“Sao Hoàng thượng lại nói vậy? Trượng phu thân thiếp là Hoàng thượng, Hoàng thượng có tam cung lục viện đó vốn là chuyện đương nhiên. Hoàng thượng là thiên tử cao quý, hậu cung ba ngàn giai lệ, được Hoàng thượng thỉnh thoảng ân sủng, ban chút ơn mưa móc là tốt rồi, không thiên sủng một ai đó là ý tốt của Hoàng thượng.”

Lời này nếu là thái tử bình thường nói ra, có chín phần là trái lương tâm, nhưng thực sự Vệ Minh Khê lại không để ý nhiều lắm. Vệ Minh Khê không cảm thấy giữa nàng và Cao Hàn có cái gì không ổn, phụ thân nàng cùng mẫu thân cũng là như thế, tương kính như tân, cho nên trong mắt Vệ Minh Khê,

chuyện vợ chồng sống chung có mô thức là như thế. Chẳng qua nàng vì lợi ích mà suy tính, chỉ cần Hoàng thượng kính mình, không thiên vị cung chiều một người nào, dĩ nhiên sẽ không có gì uy hiếp.

“Hoàng hậu thật là hiền tuệ.”

Cũng không biết Cao Hàn đã khen Vệ Minh Khê bao nhiêu lần như vậy, nhưng trong lòng lại sinh ra chút buồn bã. Bao nhiêu đại thần của y, mỗi khi trượng phu nạp thiếp, chính thê lại tranh cãi âm ỉ khiến gia đình không yên, duy mỗi Vệ Minh Khê lại luôn rộng lượng, không giống nữ nhân bình thường khác, ngay cả trong mắt nàng cũng không nhìn thấy một tia âm thầm nào.

Vệ Minh Khê mười năm trước là như thế, mười năm sau vẫn là như thế. Ngay cả tướng mạo cũng chưa biến hóa chút nào, ngũ quan vẫn như trước thanh nhã giống liên hoa, cực kỳ bình tĩnh, nhã nhặn lịch sự, cái gì cũng là không thể khiến nàng kinh hoàng. Khiến cho trượng phu ngoài việc kính nàng cũng không còn gì khác, không sinh ra chút cảm giác thân mật nào, dù là lúc thân mật nhất trên giường nàng cũng ảm đạm thanh đạm, như nước trong veo, chỉ một màu đạm nhạt.

Cao Hàn thuở thiếu niên cũng từng cố tìm hiểu Vệ Minh Khê, nhưng tính nhẫn nại không đủ nên đã sớm từ bỏ, dù ở khoảng cách gần nhưng lại như sinh ra cái cảm giác không thể không chế được nàng, dù rằng rõ ràng nữ nhân này tuyệt đối ngoan ngoãn phục tùng mình.

Chính mình cũng chỉ yêu duy nhất nữ nhân này, tuy rằng chữ yêu đặt ở trên người Hoàng đế tựa hồ rất buồn cười, mà Cao Hàn hiện tại nghĩ đến cũng cảm thấy có chút buồn cười, kia có lẽ chỉ là ảo giác của thời niên thiếu. Vệ Minh Khê không phải nữ nhân đẹp nhất nhưng lại luôn khiến cho người ta không thể bỏ qua.

“Nàng cảm thấy phong cho hai nàng kia là gì mới tốt?”

Cao Hàn hỏi, hần định phong tước cấp bậc cao một chút, dù sao hai người này so với tần phi trước kia gì đều hợp tâm hần hơn, chẳng qua hần vẫn muốn nghe ý kiến của Hoàng hậu.

“Đồng Vân Nhu và Hoắc Liên Tâm giống nhau, gia thế đều không tầm thường, tướng mạo lại mỗi người mỗi vẻ, lại được Hoàng thượng yêu thích, vậy phong Đồng Vân Nhu làm quý phi, Hoắc Liên Tâm làm chiêu nghi, Hoàng thượng cảm thấy thế nào?” Vệ Minh Khê hỏi ngược lại.

Cao Hàn ban đầu có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ lại liền cảm thấy ý tưởng của Vệ Minh Khê thật là khéo. Kỳ thật Cao Hàn tuy rất thích Hoắc Liên Tâm, nhưng Hoắc gia là sĩ tộc đại gia, không thể lại cổ vũ khí thế Hoắc gia thêm nữa. Đồng Vân Nhu bối cảnh lại tương đối đơn giản, Đồng An bắt quả chỉ là một thư sinh nghèo thi đậu tiến sĩ, mới bỏ đến chức vị ngũ phẩm mà thôi, cũng không có bối cảnh gì. Đồng dạng là tú nữ được chọn, về tình về lý, Hoắc Liên Tâm phải được phong cao hơn một bậc, nhưng lập Đồng Vân Nhu làm phi, Hoắc Liên Tâm sẽ bị thấp hơn một bậc, rõ ràng là mình chèn ép Hoắc gia, có thể cảnh giác Hoắc gia, nhưng cũng không quá rõ ràng. Mọi người nhiều lắm cũng chỉ nghĩ Hoàng thượng thiên vị mà thôi.

Hoàng hậu thật sự là lợi hại, có thể ở hành động tuyên phi nghĩ nhiều như thế. Cao Hàn cảnh giác, hần có phải đã đánh giá thấp Hoàng hậu hay không?

“Thế nhưng các nàng đều không tầm thường như nhau, vì sao Hoàng hậu lại muốn phong cho mỗi Đồng Vân Nhu làm quý phi?” Cao Hàn đã biết rõ còn cố tình dò xét.

“Vân Nhu thoát nhìn cá tính có vẻ mạnh hơn, lập tức nâng đỡ nàng, nàng sẽ không tranh giành cung chiều quá mức, Liên Tâm tựa hồ sẽ không để ý nhiều như vậy, dù sao những người phân lượng ngang hàng thì luôn thích so sánh, Hoàng thượng cảm thấy thế nào?” Vệ Minh Khê hỏi, nàng tự nhiên biết chỉ nên nói với Hoàng đế quan điểm của Hoàng hậu mà không phải là tâm tư Hoàng đế.

“Hoàng hậu nói rất đúng, cứ quyết định như vậy đi.” Cao Hàn thấy Hoàng hậu không nghĩ tới mặt đó, liền cảm thấy người anh minh nhất vẫn là mình, suy nghĩ của Hoàng hậu tuy có chút đạo lý, chỉ là không cao bằng mình mà thôi.

“Tốt lắm, thần thiếp lập tức hạ ý chỉ cho các nàng.” Vệ Minh Khê khẽ cười. Trong nụ cười hàm chứa rất nhiều ý nghĩa, trong lòng nàng biết thoát nhìn hần không để ý Liên Tâm nhưng thật ra là để ý nhất, mà Đồng Vân Nhu cũng không phải loại chỉ biết để người ta cảm ứng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Xa Tận Chân Trời, Gần Ngay Trước Mắt

“Trẫm tối nay sẽ lưu lại bồi tiếp Hoàng hậu, Hoàng hậu đàn cho trẫm nghe một khúc đi!” Cao Hàn nằm lên giường, nhìn cây cỏ cảm đặt ở cách đó không xa nói. Hoàng hậu năm đó được xưng là thiên hạ đệ nhất tài nữ, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, mình đã lâu chưa nghe nàng đánh đàn, trong lòng cũng có chút nhớ nhung hoài niệm.

Vệ Minh Khê ngồi trước đàn cầm, áo choàng rộng thùng thình trải dài một bên thảm, ngón tay thon dài thanh mảnh khẽ lướt qua dây đàn. Sau khi tinh chỉnh dây đàn, nàng ngẩng đầu liếc nhìn Cao Hàn một cái, sau đó chọn ra cầm khúc thích hợp nhất, ôn nhu thư hoãn, là một khúc nhạc có công hiệu thôi

miên.

Cao Hàn xem Vệ Minh Khê đàn, vẻ thanh nhã lộ ra chút trong trẻo như ánh nguyệt quang nhưng khí chất vẫn lạnh lùng như trước. Đường như chỉ có lúc bên cạnh Vệ Minh Khê, Cao Hàn mới có cảm giác thể xác và tinh thần được bình yên. Nên cho dù bất luận hấn nạp bao nhiêu phi tần nhưng những thời điểm mỗi một hấn đều sẽ trở về với Vệ Minh Khê. Dù không cần làm gì cả nhưng tâm vẫn thấy an bình, thanh âm tiếng đàn như mơ như thực làm cho Cao Hàn đi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, mí mắt từ từ nhú lại, Hoàng hậu quả thật luôn biết cách săn sóc.

Vệ Minh Khê chưa đàn hết ba khúc, Cao Hàn đã ngủ. Vệ Minh Khê bèn ngừng lại, đứng dậy cầm áo khoác lên người Cao Hàn, thê thiếp mới vừa nạp, có lẽ hằng đêm Cao Hàn đều vui xuân. Hơn nửa ban ngày chính sự bận rộn, đầy mắt mệt mỏi thế kia không làm sao giấu được.

“Hoàng thượng mỗi lần đến đều như thế, chưa nghe xong đã vội vàng ngủ, nô tì không tin Hoàng thượng ở chỗ phi tần khác cũng như thế!” Thị nữ Thước Nhi bất bình thay Vệ Minh Khê.

“Làm càn, lần sau không được nói lung tung thế nữa!” Vệ Minh Khê khẽ trách Thước Nhi. Kỳ thật loại tình huống này cũng không phải do một mình Cao Hàn tạo ra, bản thân nàng cũng có trách nhiệm.

Trong lòng Vệ Minh Khê vốn có một bí mật, năm đó khi nàng mười hai tuổi, đêm viên phòng đích thực là ác mộng, đau đớn, ủy khuất, sợ hãi, thất vọng, tất thấy những cảm giác đó nàng đều chôn kín trong lòng, tuyệt không dám giải bày cùng ai. Cũng vì lẽ đó, nàng rất sợ mỗi khi Cao Hàn lưu lại Phụng Nghi Cung, phòng sự đối với nàng chẳng khác gì tra tấn...! Miễn cưỡng, nàng vẫn phải làm tròn nghĩa vụ với hấn, nhưng nàng luôn sợ, luôn bức bối, không tài nào thoát khỏi nỗi ám ảnh đó. Hấn cơ hồ cũng cảm thấy có điểm chịu đựng, không tự nhiên ở nàng, năm tháng trôi qua cũng không bức ép nàng nữa, vì vậy việc hấn nạp phi, đối với nàng mà nói, là phúc không phải họa.

Thước Nhi vội vàng gạt đầu, nàng cảm thấy có thể từ tốt như Hoàng hậu, Hoàng thượng không biết quý trọng không nói, thỉnh thoảng còn nạp tân phi, thật là không biết hưởng phúc. Nương nương cũng có tình không dễ bụng, cũng không biết nương nương là thật không cần hay vẫn đem mọi nỗi đau khổ đều giấu vào lòng?

Dung Vũ Ca vốn luôn đến thỉnh an từ rất sớm, nhưng tối hôm qua sau khi Hoàng thượng tỉnh giấc rồi lâm triều, đến lúc đó Vệ Minh Khê mới bắt đầu ngủ, cho nên lúc Dung Vũ Ca đến thì Vệ Minh Khê vừa mới ngủ không bao lâu.

“Thỉnh Thái tử phi hồi cung, nương nương vừa mới ngủ không lâu, nô tỳ không dám quấy rầy nương nương.” Thước Nhi vì hộ chủ nên có vẻ sốt ruột, không muốn bất luận kẻ nào quấy rầy Hoàng hậu nương nương ngủ.

“Sao bây giờ nàng mới ngủ?” Dung Vũ Ca nhíu mày, không phải tối hôm qua cứ cừ cừ đến đây chứ? Dung Vũ Ca vô cùng chán ghét phán đoán này.

“Hoàng thượng tối hôm qua có đến.” Thước Nhi có chút kỳ quái, sao Thái tử phi có thể thẳng thừng gọi Hoàng hậu nương nương là “Nàng”?

Lông mày Dung Vũ Ca khẽ nhíu lại, Hoàng đế cừ cừ không phải mới nạp tân sủng sao? Còn phiền Vệ Minh Khê làm gì, tối hôm qua bọn họ đã làm gì? Trong lòng Dung Vũ Ca bỗng chốc rối loạn vô cùng, không thoải mái, là cực kì không thoải mái.

Giờ phút này Dung Vũ Ca rất muốn gặp Vệ Minh Khê ngay lập tức, nàng liền điểm huyết Thước Nhi, sau đó cùng đem Thước Nhi vào tẩm cung Phụng Nghi cung, thoát nhìn giống như là Thước Nhi đưa nàng tiến vào, không có gì bất đồng.

Dung Vũ Ca để Thước Nhi lại ngoài cửa, còn tự mình đẩy cửa đi vào. Nhìn Vệ Minh Khê còn ngủ say trên giường, Dung Vũ Ca lớn mật ngồi xuống bên cạnh càn rỡ nhìn chằm chằm dung nhan nàng ái mộ đã lâu. Bình thường nàng làm gì có lúc có thể ngắm nhìn tự do như vậy, chỉ có khi Vệ Minh Khê ở trong giấc ngủ mình mới có thể thoải mái như thế. Dung Vũ Ca biết ánh mắt nàng giờ phút này nhất định là nóng rực.

Nàng đưa tay muốn chạm vào khuôn mặt Vệ Minh Khê, nhưng rồi lại cố kìm chế, chỉ sợ Vệ Minh Khê đột nhiên bừng tỉnh. Dung Vũ Ca dùng ánh mắt phác họa ngũ quan Vệ Minh Khê, kia là cánh mũi cao cao tinh nhã, kia là cặp lông mi nhu hòa xinh đẹp tuyệt trần... Dung Vũ Ca nhìn đôi môi Vệ Minh Khê, bị hấp dẫn đến mức không dời ra được, môi nàng nhất định rất mềm mại, nếu đầu lưỡi mình và nàng chạm nhau thì sẽ có tư vị gì? Dung Vũ Ca nghĩ đến đây thì toàn thân khí huyết bốc lên, trong lòng trăm ngàn lần gào thét muốn đến gần nàng, muốn nhắm nháp nàng.....

Dung Vũ Ca sớm đã bị tà niệm của chính mình thúc ép mãnh liệt, đã quên hấn mọi cô kỵ ban đầu, gương mặt cách Vệ Minh Khê càng lúc càng gần. Gần đến mức chính nàng có thể cảm giác được tiếng tim đập hưng phấn dồn dập cùng chờ mong của mình, hơi thở cũng dần biến thành gấp gáp, thời điểm sắp chạm đến được đôi môi như cánh hoa mê người mà nàng chờ mong đã lâu thì Vệ Minh Khê đột nhiên bừng tỉnh.

Đột nhiên xuất hiện trước mắt mình một khuôn mặt xinh đẹp, liền dọa cho Vệ Minh Khê một phen nhảy dựng, sau một lúc lâu mới bình tĩnh lại: “DUNG VŨ CA, ngươi muốn làm gì?”

Vệ Minh Khê không hiểu vì sao Dung Vũ Ca lại xuất hiện ở trong này, hơn nữa sao lại gần mình như thế, gần đến mức có thể ngửi được mùi hoa nồng đậm trên người nàng hôm nay, còn có nhiệt khí vẫn phả vào mặt mình, thật sự là cảnh tượng quý dị.

Tâm kết trong lòng Dung Vũ Ca rốt cuộc cũng chưa thực hiện được, chỉ một chút nữa, một chút nữa thôi nàng đã có thể âu yếm, có thể thương thức cánh môi xinh xắn kia rồi cuộc có tư vị gì. Vì sao Vệ Minh Khê lại không hiểu phong tình đến thế?

Dung Vũ Ca thực sự oán giận, trước mắt Vệ Minh Khê vẫn là ngũ quan tinh xảo đẹp đẽ như trước nhưng nét mặt đã vô cùng ủy khuất, bất quá dù thế nào thì trông Dung Vũ Ca vẫn rất đáng yêu.

Vệ Minh Khê nhìn mặt mày Dung Vũ Ca tỏ vẻ ủy khuất, càng không hiểu được nàng đang ủy khuất chuyện gì?

Dung Vũ Ca khẽ thở dài, xem ra Vệ Minh Khê rất cảnh giác, cứ xem phản xạ có điều kiện mới rồi thì biết, một khắc trước còn ngủ say, một khắc sau liền đột nhiên bừng tỉnh, rõ ràng mình còn chưa chạm đến nàng, nàng đã tỉnh lại. Ánh mắt rất nhanh khôi phục thanh minh, chứng tỏ trong tiềm thức nàng vẫn luôn đề phòng dù là trong giấc ngủ, đối với xung quanh luôn duy trì cảnh giới.

“Nhi thần muốn nhìn xem trên mặt mẫu hậu có nếp nhăn hay không?” Dung Vũ Ca không thể không đem ý nghĩ không an phận thu hồi lại, sau đó vui cười nói.

“Ý ngươi khoe khoang mình trẻ tuổi sao?” Vệ Minh Khê nhướn mày hỏi, tuy rằng không rõ Dung Vũ Ca rốt cuộc nói là thật hay giả, khoe miệng Vệ Minh Khê vẫn nhếch lên đầy trào phúng. Ở trước mặt một nữ nhân bề trên mà dám khoe khoang mỹ mạo cùng tuổi trẻ, thật là nông cạn.

“Mẫu hậu tức giận sao?” Dung Vũ Ca khẽ cười, tuy rằng Vệ Minh Khê tức giận không rõ ràng, nhưng nàng biết mọi nữ nhân đều chú ý đến tuổi tác của mình. Dù là Dung Vũ Ca cũng thế.

“Sao ngươi lại ở đây?” Vệ Minh Khê chuyển đề tài, lạnh lùng nhìn thẳng vào Dung Vũ Ca, nàng lẽ ra không được xuất hiện ở chỗ này.

Đúng lúc này, Thước Nhi cùng Tĩnh Doanh xông vào.

“Thái tử phi, vì sao người điểm huyết ta?” Thước Nhi và Tĩnh Doanh nhìn thấy Dung Vũ Ca ngồi trước giường Hoàng hậu nương nương, đáng vẻ giống như nơi này là Đông cung muốn làm gì thì làm thì tức giận chất vấn. Gần đây Thái tử phi thích đến Phụng Nghi cung không nói, đối với Hoàng hậu nương nương nhìn như nhu thuận, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy là lạ, vẫn cảm thấy Thái tử phi bụng dạ khó lường.

Vệ Minh Khê thấy Thước Nhi và Tĩnh Doanh xông vào, trong lòng có chút cảm động, Dung Vũ Ca quá can đảm, may mà thị nữ của mình cũng rất có dũng khí. Điều không ngờ nhất là Dung Vũ Ca biết võ công, thân thủ Thước Nhi vốn không tồi lại bị Dung Vũ Ca điểm huyết, võ nghệ nàng có lẽ không kém bao nhiêu.

Dung Vũ Ca nhủ mày, càng nhìn càng thấy mấy tiểu cung nữ này giống mấy con gà mái chăm gà con.

“Bản cung để cho Thái tử phi vào, các ngươi lui xuống đi.” Vệ Minh Khê phát tay, yêu cầu hai thị nữ lui xuống.

“Dung Vũ Ca, ngươi biết võ công sao?” Vệ Minh Khê hỏi Dung Vũ Ca.

“Có biết chút ít, ta đã từng học qua khinh công và điểm huyết” Kỳ thật khinh công của Dung Vũ Ca có thể xếp trong mười người đứng đầu trên giang hồ, cái này do chính miệng Quái lão đầu nói. Quái lão đầu thường khen mình thông minh, tư chất tốt hơn so với phụ thân, cho nên liền bắt mình học tuyệt thế võ công gì đó, Dung Vũ Ca đành chọn một bộ kiếm pháp hoa mỹ, khinh công và điểm huyết ba cái cùng học.

“Mẫu thân ngươi có biết không?” Vệ Minh Khê nhủ mày.

“Không biết, phụ thân cũng không biết, người là người đầu tiên biết đó, người phải nhớ kỹ giúp ta giữ bí mật.....” Dung Vũ Ca làm ra vẻ tiểu cô nương ngây ngô nói.

“Về sau không được ở trong cung dùng những thứ báng môn tà đạo này nữa!” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca ra dáng thiếu nữ ngây thơ, có chút đau đầu, nàng hồi hận đã nạp Dung Vũ Ca làm Thái tử phi. Sợ là Dung Vũ Ca chẳng những không biết tí gì về thế tục lễ tiết, mà so với tiền liệu của mình nàng còn khó dạy bảo hơn nhiều.

“Mẫu hậu nói không chính xác, ta không đồng ý.” Dung Vũ Ca nắm lấy tay Vệ Minh Khê làm nũng, giống như bình thường vẫn làm nũng với trường bối, chiều này dùng cho ai cũng có tác dụng, duy với Vệ Minh Khê thì hình như chưa bao giờ có kết quả. Không ngoài dự đoán, Vệ Minh Khê quả thật vội vã rút tay về, làm cho trong lòng Dung Vũ Ca cực kỳ oán, hôn cũng không được, nắm tay cũng không cho, mẫu hậu thật là nhỏ mọn mà, tiện nghi gì cũng không cho mình chiếm.

“Rốt cuộc ngươi tới tẩm cung để làm gì?” Nói nhiều như vậy mà Vệ Minh Khê vẫn không quên truy vấn mục đích của Dung Vũ Ca.

“Đồng quý phi và Hoắc quý phi đến thỉnh an.” Thanh âm của thái giám lạnh lạnh vang lên, làm cho mi mắt Vệ Minh Khê lại nhủ thêm lần nữa, hoàn toàn không biết số lần mình nhủ mặt nhăn mày hôm nay đã nhiều hơn xưa gấp mấy lần.

Từ sau khi Dung Vũ Ca lên làm Thái tử phi, Phụng Nghi cung so với trước kia cũng náo nhiệt hơn nhiều. Nhất là sau khi Hoàng hậu thay Hoàng thượng nạp phi tần, Phụng Nghi cung lại càng thêm náo nhiệt, làm cho người luôn yêu thích thanh tĩnh như Vệ Minh Khê không cách nào thích ứng được. Vốn nàng luôn cho phép các phi tần không cần đến thỉnh an mình, cũng chuẩn y cho các nàng một tháng mới đến một lần, cái này xem như đã ổn, nhưng Dung Vũ Ca mỗi ngày đều đến không nói, ngay cả Đồng Văn Nhu và Hoắc Liên Tâm cũng ba ngày năm bữa lại đến hư tình giả ý một phen. Mà đối với Đồng Văn Nhu và Hoắc Liên Tâm nàng lại không thể đuổi được như đuổi Dung Vũ Ca, dù sao thân phận bất đồng thì ý tứ cũng bất đồng.

“Bảo các nàng ở đại điện chờ bốn cung.” Vệ Minh Khê vén tấm chăn hồng thêu phượng hoàng lên, từ trên giường đứng dậy, các cung nữ liền mau chóng tiến vào hầu hạ.

Sau khi Vệ Minh Khê rửa mặt xong thì ngồi bên cạnh gương đồng, để Thước Nhi và Tĩnh Doanh trang điểm cho mình.

Từ lâu Dung Vũ Ca đã thầm mong ước được chải đầu cho Vệ Minh Khê, nay vừa nhìn thấy Thước Nhi chải đầu cho nàng, liền xung phong nhận chải đầu cho Vệ Minh Khê.

“Để ta làm cho!” Dung Vũ Ca ra lệnh cho Thước Nhi, nghĩ đến tiểu cung nữ này vô số lần được vuốt ve mái tóc đen của người mình yêu, hận không thể chặt hai tay của ả đi.

Mà Thước Nhi nào đâu có chịu, hầu hạ Hoàng hậu nương nương vốn là bổn phận của nàng, Thái tử phi cứ đứng xem náo nhiệt là được rồi.

“Thái tử phi, người là chủ tử, việc này để nô tỳ làm là được rồi.” Thước Nhi khách khí nói nhưng nhãn thần nhìn Dung Vũ Ca thì không khách khí chút nào.

Dung Vũ Ca nhũn mày, đúng là Vệ Minh Khê toàn nuôi bên người mấy con gà mái, không, là mấy lão gà mái đáng ghét. Dung Vũ Ca cũng không thêm để ý đến thân phận, trực tiếp cướp lược từ trong tay Thước Nhi, mà Thước Nhi cũng đâu chịu để yên như thế, vì vậy đường đường một Thái tử phi lại cùng một tiểu cung nữ tranh giành nhau lược, liên tục giành qua giựt lại một phen, sau đó Dung Vũ Ca lấy khí thế chủ tử mới cường bức được Thước Nhi đưa cho mình. Thước Nhi phần hận bất bình buông tay ra, Thái tử phi như thế này thật đáng xấu hổ, Hoàng hậu nương nương nhất định ngàn vạn lần đừng để Thái tử phi giống lưu manh này nịnh nọt lừa gạt.

Dung Vũ Ca cướp được lược, huênh hoang đắc ý nhìn Thước Nhi, giống như mèo hoang chôm được cá, khuôn mặt tươi cười thật là khó ưa, Dung Vũ Ca thực ngốc nghếch.

“Trước giờ vẫn là Thước Nhi làm, Thái tử phi thân phận quý giá, bản cung nào dám để người hầu hạ?” Vệ Minh Khê cũng thấy Dung Vũ Ca lấy lòng mình hơi quá. Mặc dù Vệ Minh Khê không thấy được lúc Dung Vũ Ca cùng thị nữ tranh nhau chiếc lược đào dữ dội mãnh liệt như sóng ngầm cuộn trào đến thế nào, nhưng nàng vẫn không quen Dung Vũ Ca lấy lòng quá đáng.

Thước Nhi nghe vậy thì nở nụ cười, vẫn là Hoàng hậu nương nương tốt nhất, Thái tử phi đáng ghét, Thước Nhi quyết định từ nay về sau sẽ thật chán ghét Thái tử phi.

“Không sao, ta sẽ thay người chải đầu!” Dung Vũ Ca hào hứng yêu kiều nói, không quên trừng trừng nhìn chiếc lược đào trong tay, như hồ rình mồi liếc Thước Nhi một cái.

Dung Vũ Ca khur khur giúp Vệ Minh Khê chải tóc, động tác cẩn thận ôn nhu giống như hận không thể đem tình ý trong lòng theo mái tóc mềm mại kia mà truyền ra ngoài. Có lẽ ngày hôm qua cữu cữu không làm gì, dù sao mới có tân sủng, cữu cữu sẽ không còn nhiều tình lực. Dung Vũ Ca rẽ mái tóc Vệ Minh Khê, lặng nhìn cái cổ quang khiết của nàng, trong lòng nhảy nhót không thôi, càng tận lực trấn định tâm tình. Trong lòng cảm thấy vui vẻ, động tác cũng thêm vài phần ôn nhu.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca qua lăng kính, trong lòng sinh ra vô số điều không giải thích được. Dung Vũ Ca hầu hạ cũng không có gì hơn người khác, sao nhất định muốn làm điều này? Chỉ là thay mình chải đầu mà thôi, có sao vui vẻ như vậy?

Thước Nhi tiếp tục trừng mắt nhìn Dung Vũ Ca, bất quá không thể không thừa nhận, kỳ thật Dung Vũ Ca làm cũng không quá kém.

Tĩnh Doanh nhìn toàn cảnh, khẽ mỉm cười. Thước Nhi cùng Thái tử phi thực ấu trĩ, Thái tử phi lấy lòng Hoàng hậu nương nương, cảm xúc hoàn toàn không có một điểm giả dối. Nhưng mà Thái tử phi vì sao phải lấy lòng Hoàng hậu nương nương như thế? Nếu là một nam tử lấy lòng một nữ tử, đó lại là chuyện quá đơn giản, nhưng vì sao một nữ tử lại đi lấy lòng nữ tử khác? Tĩnh Doanh càng nghĩ càng kinh hãi.

Có lẽ người ngoài cuộc so với người trong cuộc luôn có cái nhìn sáng suốt hơn. Mà dù sao Dung Vũ Ca đối tốt với Vệ Minh Khê cũng quá rõ ràng mà không thêm che đậy gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thái Tử Phi Nổi Giận

“Ngày nào các nàng cũng đến, mẫu hậu có định phong cho các nàng chức danh gì không?” Dung Vũ Ca tò mò hỏi.

“Dung Vũ Ca, càng ngày người càng quá phận rồi đó.” Việc này vốn không phải là chuyện Thái tử phi nên hỏi, Vệ Minh Khê cảnh cáo Dung Vũ Ca.

“Ta chỉ tò mò chút thôi mà.” Dung Vũ Ca nói thăm.

Vệ Minh Khê trừng mắt nhìn Dung Vũ Ca, không phân biệt lớn nhỏ gì cả.

“Thái tử phi, người chải tóc lâu lắm rồi, rốt cuộc người có biết vấn tóc hay không? Không còn thời gian để ngắm nhìn đâu.” Thước Nhi không khách khí hỏi. Xem ra nàng làm không được rồi, nhìn Dung Vũ Ca đem tóc Hoàng hậu hết vấn lên rồi lại thả xuống, về mặt Thước Nhi đầy khinh bỉ.

Gương mặt Dung Vũ Ca càng lúc càng ửng đỏ. Thực tế nàng được hạ nhân hầu hạ đã quen, chỉ biết sơ sơ mấy kiểu tóc đơn giản nhất. Kiểu tóc cung đình phức tạp nàng đúng là không biết, vừa rồi nàng cướp lấy lược làm sao nghĩ được nhiều như vậy. Bất quá tiểu cung nữ này thật sự khiến người ta chán ghét, đầu cần làm xấu mặt người ta như thế, người ta tốt xấu gì cũng đường đường là Thái tử phi, cũng muốn có chút mặt mũi mà.

Kỳ thật vừa rồi Vệ Minh Khê cũng định hỏi Dung Vũ Ca, nhưng nếu hỏi thì có vẻ khiến người ta mất mặt. Mà Vệ Minh Khê cũng rất ít khi làm thế, Thước Nhi thật đúng là tri kỷ, hỏi đúng ngay nghi vấn trong lòng nàng. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca qua lăng kính, nhìn khuôn mặt nàng ửng đỏ, khoe miệng khẽ mỉm cười, thật khó có dịp làm cho Thái tử phi vô pháp vô thiên này đỏ mặt.

Dung Vũ Ca nhìn thấy Vệ Minh Khê mỉm cười, biết trong lòng Vệ Minh Khê đang cười mình, ngẫm lại vừa rồi lẽ ra mình không nên giành, trong lòng lại càng thêm quần bách. Ta bất quá là không vắn tóc được thôi, nhưng cũng có những cái ta giỏi chứ bộ, thật sự là ta vẫn rất lợi hại mà, Dung Vũ Ca tự an ủi.

“Thái tử phi, kiểu tóc này rất phức tạp, hay là để cho nô tỳ đến làm thay đi, nô tỳ vốn quen thuộc hơn.” Tĩnh Doanh tâm tư linh động, biết Thái tử phi bắt đầu dĩ không xuống thang được, liền nhanh chóng giúp nàng tìm cái thang leo xuống.

Dung Vũ Ca phát hiện tiểu cung nữ luôn im lặng bên người Vệ Minh Khê này so với con gà mái kia tốt hơn nhiều lần, mẹ gà kia sao không học một ít giống thế nhỉ? Dung Vũ Ca không quên trừng mắt liếc Thước Nhi một cái.

Dung Vũ Ca thuận thế xuống thang, liền tránh qua một bên để cho Tĩnh Doanh làm. Tĩnh Doanh quả nhiên được huấn luyện rất có tổ chức, ngay lập tức có thể vắn lên một kiểu tóc tinh xảo cao quý.

Lúc đi đến đại điện, Dung Vũ Ca lại nắm lấy tay Vệ Minh Khê, vừa nhìn đã biết chỉ có nàng chủ động. Vệ Minh Khê hơi khựng lại, tay Dung Vũ Ca lại thuận thế đưa tới, Vệ Minh Khê theo bản năng rút về lại nhưng gặp lúc có người bên ngoài đành để yên cho Dung Vũ Ca nắm.

Dung Vũ Ca đã đoán trước trước mặt người ngoài Vệ Minh Khê sẽ không đẩy tay mình ra, càng cần rời quần lấy tay Vệ Minh Khê, ngón tay không an phận vụng trộm vuốt ve tay nàng. Động tác tuy kín đáo nhưng Vệ Minh Khê vẫn tinh tế nhận ra được.

Tay Vệ Minh Khê giống như chạm phải một thứ gì đó vô cùng mềm mại, nhưng dù đẩy thế nào cũng không dứt ra được, cảm giác vô cùng kỳ quái. Vệ Minh Khê trừng mắt nhìn Dung Vũ Ca, liếc nàng một cái, nhưng Dung Vũ Ca cực kì cần rời đối với Hoàng hậu nương nương đang hờn giận cứ làm như không thấy. Bất quá giờ phút này trong mắt người khác các nàng thật đúng là một cặp mẹ chồng nàng dâu vô cùng tốt đẹp.

Dung Vũ Ca nhìn thấy hai nữ nhân ngồi ở ngoài đại sảnh, Đồng Vân Nhu vẫn một thân hoả hồng, Hoắc Liên Tâm lại một thân bạch y giống như lúc trước làm cho người ta thương xót. Dung Vũ Ca lúc này cũng một thân hồng sắc, Đồng Vân Nhu lại dám ở trước mặt mình mặc hồng y, nàng không sợ bị dung nhan của mình làm cho nản lòng thất sắc hay sao?

Được rồi, Dung Vũ Ca miễn cưỡng thừa nhận, tuy rằng Đồng Vân Nhu không xinh đẹp bằng nàng nhưng quả thật cũng có chút tư sắc. Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm có nhan sắc xem ra cũng tốt, như vậy cứ cứ sẽ không nhớ thương Vệ Minh Khê nữa.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Thanh âm thái giám vang lên, Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm nhanh chóng đứng dậy, hành lễ về phía Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê khẽ phát tay rời từ từ thượng vị. Rốt cục cũng bỏ được tay Dung Vũ Ca ra, Dung Vũ Ca đành phải an phận đứng ở bên cạnh nàng.

“Tất cả bình thân, Thái tử phi lui trước đi, bản cung cùng hai muội muội có ít chuyện cần nói.” Thanh âm Vệ Minh Khê rất nhẹ nhưng cũng không thiếu phần khí phách của người đứng đầu lục cung.

Dung Vũ Ca tuy không cam tâm nhưng trước mặt ngoại nhân đành phải ngoan ngoãn nghe lời, thi lễ lui xuống. Điểm nặng nhẹ ấy nàng vẫn hiểu được, chỉ là trong lòng vẫn có cảm giác ứ rữ, vì sao nàng không thể ở bên cạnh Vệ Minh Khê cả ngày?

Đồng Vân Nhu nhìn một thân cung bào hoa lệ của Vệ Minh Khê, xem ra Hoàng hậu quả thật đúng như đồn đãi. Dù là nàng làm ra bất kể hành động gì, đều ẩn chứa khí chất ung dung, tao nhã cao quý như vốn dĩ là thế, thoát nhìn nàng còn rất trẻ, tuy rằng mặt mày ôn nhu hòa nhã nhưng thật ra lại có chút thờ ơ lạnh lùng, quả nhiên là bậc mẫu nghi thiên hạ.

Vị Thái tử phi được đồn đãi dung mạo tựa hồ thiên tiên kia không ngờ so với mình còn đẹp hơn. Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy mỹ nữ nhưng vẫn cảm thấy nàng xinh đẹp kinh người. Rất nhiều nữ nhân đều không dám ở trước mặt Dung Vũ Ca mặc cùng một màu trang phục, nhưng Đồng Vân Nhu lại không e dè, màu đỏ vốn là màu Đồng Vân Nhu yêu thích nhất, dựa vào cái gì Dung Vũ Ca có thể mặc mà nàng thì không thể?

Kỳ thật Dung Vũ Ca đối với nhan sắc cũng không đặc biệt quan tâm, gặp Đồng Vân Nhu cũng không có tâm lý phải kiêng dè, nên tự nhiên cũng sinh ra thái độ dửng dưng. Kết quả là Dung Vũ Ca cùng Đồng Vân Nhu tuy ngắm cùng nhau khoe sắc, Đồng Vân Nhu một thân hoả hồng, Dung Vũ Ca cũng một màu hồng sắc, nhưng rõ ràng dung mạo Dung Vũ Ca đẹp hơn hẳn.

Vốn mặc hồng y là để khoe sắc, nhưng xem ra Đồng Vân Nhu lần này không chiếm được nhiều tiện nghi, thật là khó phân thắng bại. Kỳ thật Đồng Vân Nhu rất thông minh, nàng biết mình thích hợp nhất là mặc đồ hồng sắc, đó cũng chính là ưu thế tối ưu của nàng, nhưng không may nhan sắc nàng thật là quá kém hơn so với Dung Vũ Ca, đành không khỏi một phen buồn lòng thất sắc.

Trong lòng Hoắc Liên Tâm lại rất hâm mộ Vệ Minh Khê, đến khi nào mình mới có tài năng như nàng để chỉ huy lục cung, có lực uy hiếp như thế? Hoắc Liên Tâm âm thầm quyết tâm sau này nàng cũng phải đạt được vị trí như thế, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ vô cùng nhu thuận kính cẩn nghe theo.

Kỳ thật Đồng Vân Nhu không phải là một nữ tử nhu hoà mà vốn là một yêu mị thích đi quyến rũ người khác. Tính tình nàng cương liệt, điều nàng theo đuổi cũng rất đơn giản, người không phạm ta, ta ắt không phạm người.

Xem ra Hoắc Liên Tâm người cũng như tên, thoát nhìn khiến người ta vô cùng trù mến, vòng eo mảnh khảnh tựa hồ có thể gãy làm đôi.

Đồng Vân Nhu là người luôn tin tưởng vào cảm giác mình, nàng không thích Hoắc Liên Tâm, vô luận Hoắc Liên Tâm cố gắng tỏ ra thiện ý cỡ nào, Đồng Vân Nhu vẫn không thích. Cảm giác đầu tiên đã không thích, thì nàng sẽ mãi như thế không thay đổi, cũng không có ngoại lệ. Mà đương nhiên Hoắc Liên Tâm cũng không thích Đồng Vân Nhu, bộ dạng nàng quá ư dụ hoặc.

Vệ Minh Khê nhìn Đồng Vân Nhu và Hoắc Liên Tâm, thật ra trong lòng không có nhiều gợn sóng lắm. Tuy đây không phải hai tú nữ đệ nhất nhưng cũng không phải là hai phi tần cuối cùng, khẳng định mâu thuẫn sẽ phát sinh, chỉ mong là không có gì quá đáng.

Vệ Minh Khê bình đạm cùng các nàng hàn huyên, đơn giản chỉ là một ít lễ tiết trong cung và các việc cần chú ý.

“Các người theo bản cung vào thư phòng, bản cung đã sửa sang lại một ít việc cần chú ý ở trong cung, các người cảm về xem, có thể sẽ giúp ích một chút.” Vệ Minh Khê đưa Đồng Vân Nhu và Hoắc Liên Tâm vào thư phòng tại Phụng Nghi cung.

Vệ Minh Khê vào thư phòng, sau án thư là một giá sách to, Vệ Minh Khê liền xoay người tìm kiếm trên giá, chỉ có Hoắc Liên Tâm cùng Đồng Vân Nhu lại bị thứ khác trên bàn làm cho hấp dẫn tầm mắt. Hoắc Liên Tâm nhìn tờ giấy đặt trên bàn có viết tên mình, đó nhất định là ý chỉ thụ phong, Hoắc Liên Tâm khắc chế không được muốn trộm nhìn lên. Riêng Đồng Vân Nhu lại chú ý đến chiếc bình tinh xảo làm bằng ngọc dạ quang đặt ở góc án thư, Đồng Vân Nhu nhìn có chút thích, nàng luôn luôn thích các thứ đồ tinh xảo.

Ngay lúc Hoắc Liên Tâm gần bước tới án thư, Vệ Minh Khê đột nhiên xoay người lại: “Tìm được rồi, các người lại xem đi.” Tất nhiên không bỏ qua vẻ bối rối nóng lòng không giấu được trên mặt Hoắc Liên Tâm. Vệ Minh Khê khẽ cười thầm trong lòng, xem ra lần này có người chờ không nổi rồi.

“Hoàng hậu nương nương, cái chai này thật tinh xảo, có thể cho ta không?” Đồng Vân Nhu chỉ vào cái chai, kim lòng không được mà mở miệng cầu xin. Vừa mở miệng liền biết mình quá lớn mật, không nói đến đây cũng có thể là vật mà Hoàng hậu yêu thích, mình tự tiện xin như thế thật rất thất lễ, thật sự thất lễ.

Vệ Minh Khê nhìn cái chai trên án thư, thiếu chút nữa đã quên thứ này. Nàng khẽ chần chờ, người ta tặng mình, nếu mình tặng lại cho người khác có vẻ không hay lắm, nhưng mà giữ lại thì mình cũng không dùng, đưa cho Đồng Vân Nhu cũng là thuận nước đẩy thuyền mà thôi. Dù sao Dung Vũ Ca đưa mình, mình chỉ nói không vớt chứ không nói không được cho người khác, không thể xem là mình thất tín.

“Người thích thì cứ lấy đi.” Tuy Vệ Minh Khê nói vậy nhưng trong lòng không tránh khỏi bất bình, bất quá nổi bất bình ấy được nàng dìm xuống rất nhanh.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương!” Đồng Vân Nhu cao hứng tiếp nhận bình dạ quang thạch, đối với Hoàng hậu lại có thêm vài phần hảo cảm.

Trong đầu Hoắc Liên Tâm vẫn nghĩ tới ý chỉ đang đặt trên án thư, bên trong tựa hồ phong mình làm chiêu nghi, chức vị này xem ra không thấp, Hoắc Liên Tâm trong lòng vui sướng không thôi, nhưng vẫn tò mò không biết Đồng Vân Nhu sẽ được phong gì? Theo lý có lẽ phải thấp hơn với mình một cấp, dù sao phụ thân và huynh trưởng mình tại triều đình cũng có chút ảnh hưởng.

Dung Vũ Ca căn bản không hỏi cung ngay mà đi dạo quanh quần ngoài Phụng Nghi cung. Thấy thời gian không còn sớm, có lẽ hai nữ nhân kia cũng đã trở về, bèn tính qua lại Phụng Nghi cung bái kiến Vệ Minh Khê thêm chút nữa.

Nhìn từ xa Dung Vũ Ca đã trông thấy trong tay Đồng Vân Nhu đang cầm một thứ gì đó rất quen mắt, thị lực của nàng vốn không kém, không phải chứ, Dung Vũ Ca về mặt càng lúc càng mù mịt.

Dung Vũ Ca lập tức cản bước Đồng Vân Nhu lại.

“Thứ trên tay người làm sao mà có?” Dung Vũ Ca chất vấn.

Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm không khỏi buồn bực, vừa rồi rõ ràng không thấy Thái tử phi, sao chỉ trong nháy mắt đã đi đến trước mặt mình?

“Người nói thứ này sao?” Đồng Vân Nhu đưa cái chai lên hỏi, chẳng lẽ Thái tử phi cũng thích cái này. Chắc sẽ không đòi của mình đấy chứ, mà mình cũng không định đưa nàng: “Đây là Hoàng hậu nương nương ban thưởng.”

“Đưa đây!” Dung Vũ Ca âm trầm ra lệnh, khí thế kia làm cho Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm bị dọa nhảy dựng lên.

“Đây là của Hoàng hậu nương nương thưởng cho ta.” Đồng Vân Nhu nhắc lại lần nữa, kỳ thật muốn Dung Vũ Ca khách khí một chút, nhưng những lời này lại làm Dung Vũ Ca còn tức giận hơn.

“Đây là của ta!” Dung Vũ Ca vô cùng không nể mặt giết về. Sau đó xoay người đi đến Phụng Nghi cung, nghĩ đến việc Vệ Minh Khê đem đồ mình tặng nàng đưa cho người khác, Dung Vũ Ca tức giận không thôi. Nàng thà rằng Vệ Minh Khê ném đi, cũng không muốn để cho nàng đem đồ mình tặng chuyển giao cho người khác!

Đồng Vân Nhu trợn mắt há hốc mồm nhìn Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca quá kiêu ngạo mà! Nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt để nàng cướp đi, dù sao Dung Vũ Ca cũng có chỗ dựa quá cường đại, mình không thể trêu vào.

“Thái tử phi quả thực được nuông chiều quá mức, dù sao người cũng là trưởng bối của nàng, ngày sau được phong làm quý phi cũng không phải không có khả năng.” Hoắc Liên Tâm chờ Dung Vũ Ca đi rồi mới nói, nói một câu nhìn như trấn an, trên thực tế là châm ngòi xích mích.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Nàng Chỉ Là Một Hải Tử Mà Thôi

Vệ Minh Khê đem hai ý chỉ đã viết sẵn nhìn lại một lần, dự tính thời điểm phân biệt để cho người đem đến đưa Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm. Vừa ngừng đầu lại chợt phát hiện Dung Vũ Ca sắc mặt âm trầm đứng trước mặt mình.

“Không phải người về Đông cung rồi sao? Sao còn quay lại làm gì?” Vệ Minh Khê vô tâm hỏi. Chân mày Dung Vũ Ca cau lại, nàng chán ghét nhất những lúc Vệ Minh Khê đối với mình ra vẻ dửng dưng lạnh nhạt, một chút cũng không để ý đến tâm tình của mình, nếu không cũng sẽ không dễ dàng trao tẩm chân tình của mình cho người khác.

Dung Vũ Ca không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn Vệ Minh Khê, ngăn Vệ Minh Khê không cho nàng đi ra ngoài.

Vệ Minh Khê bị ngăn lại, khẽ nhíu mày: “Người chặn ngang ở đây làm gì?”

“Vì sao người lại đưa ngọc cơ cao cho Đồng Vân Nhu?” Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê. Có lẽ Vệ Minh Khê có chút chột dạ, cũng có thể vì khí thế Dung Vũ Ca quá bức người, nàng bắt giác lui về vài bước.

“Người không phải nói cho ta rồi, để ta tùy ý xử trí hay sao?” Vệ Minh Khê nhíu mày, làm như không hề đem chuyện Dung Vũ Ca tức giận để vào trong mắt.

“Người rõ ràng đáp ứng ta……” Dung Vũ Ca hạ giọng, nhìn bộ dáng Vệ Minh Khê không chút hối hận, trong lòng vừa cảm thấy ủy khuất vừa cảm thấy bất lực.

“Ta là đáp ứng người không ném đi, người cũng không nói ta không thể tặng người khác.” Vệ Minh Khê phản đối, dùng tay đẩy Dung Vũ Ca đang chắn lối đi ra, nhưng mà không cách nào đẩy nàng đi được. Tuy rằng biết Dung Vũ Ca không vui khi mình đem cho người khác nhưng nàng không ngờ Dung Vũ Ca lại phản ứng dữ dội như vậy.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê chẳng những không có một tia áy náy, ngược lại bộ dáng như thể điều đó là đương nhiên. Vệ Minh Khê dựa vào cái gì có thể ngang nhiên giẫm lên tâm tư mình như thế, mình từ lúc chào đời tới nay chưa từng đối với người nào tận tâm tận lực như vậy, nhưng rốt cục lại chỉ bị người ta coi thường mà thôi. Dung Vũ Ca càng nghĩ càng tức giận, cảm thấy mình chưa bao giờ chịu đựng đến vậy.

“Vệ Minh Khê!” Dung Vũ Ca kiềm chế không được mà quát Vệ Minh Khê. Bởi vì nàng thực sự không biết ngoài việc mình la hét tên Vệ Minh Khê lúc này để biểu đạt sự bất mãn trong lòng thì còn có thể làm gì khác?

Vệ Minh Khê thoáng sửng sốt, khuê danh của nàng từ sau khi làm Hoàng hậu đến nay chưa từng có người nào gọi qua, huống hồ là bị người khác hét lên như vậy. Cho nên thời điểm cái tên vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy bị người khác thét lên, Vệ Minh Khê có chút ngầy ngời. Bất quá Vệ Minh Khê rất nhanh đã định thần lại, Dung Vũ Ca thật quá mức càn rỡ, khuê danh Hoàng hậu nàng cũng dám hét lên như vậy. Suốt hai mươi năm qua chưa từng thấy có người càn rỡ như Dung Vũ Ca cả, Vệ Minh Khê nhìn khuôn mặt Dung Vũ Ca đầy phẫn nộ uất ức mà đỏ bừng lên. Trông nàng thực xinh đẹp, nhưng tại sao nàng lại tức giận đến vậy nhỉ?

“Vệ Minh Khê, người có biết vật kia trân quý đến nhường nào không, ta không dễ dàng mới có thể nhờ người tìm được, người cảm thấy người khác đối với người dù có tốt hay có tâm ý như thế nào đều là tầm thường không đáng kể sao? Người cho rằng có thể tùy ý chà đạp lên tâm ý của người khác sao? Ta thà rằng người ném đi cũng không muốn người đem cho người khác…… Vệ Minh Khê, vì có gì người chán ghét ta như vậy, luôn khiến cho ta khổ sở, sao chỉ một chút cảm giác của ta người cũng không hiểu được? Ta đã hy vọng người có thể hiểu được biết bao nhiêu……” Dung Vũ Ca xúc động, càng nói càng kích động, càng về sau lại càng lộn xộn.

Vệ Minh Khê nhìn bộ dáng Dung Vũ Ca giận dữ kích động, tựa hồ hành động của mình thật sự làm nàng tổn thương. Trong lòng Vệ Minh Khê sinh ra một chút áy náy, người khác đối tốt với mình, mình quả thật không nên chà đạp. Vệ Minh Khê có chút buồn bực, điều mình làm thực sự nghiêm trọng đến vậy sao, hơn nữa vì sao Dung Vũ Ca lại đối tốt với mình đến thế? Tuy vậy mặt ngoài Vệ Minh Khê vẫn bất động thanh sắc, làm cho Dung Vũ Ca càng nhìn càng thêm tức giận.

“Vệ Minh Khê, ta ghét người!” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê không chút nào động dung, cảm thấy vô cùng ủy khuất. Nữ nhân này tâm tình như nước, đến khi nào mới có thể lay động nàng, hay về sau nàng vẫn cứ như vậy khiến mình đau khổ hơn nữa?

Cho nên Dung Vũ Ca càng không khác chế được ủy khuất cùng tuyệt vọng trong lòng, vì Vệ Minh Khê, nàng đã đem chính mình bức đến không còn đường lui, thật sự không cách nào đã động được nàng sao?

Vệ Minh Khê đáng ghét, vì sao lúc nào cũng phải lạnh lùng như thế, nàng không muốn Vệ Minh Khê lạnh nhạt như thế. Nghĩ đến đây, nước mắt Dung Vũ Ca rơi xuống, nàng cũng không biết nước mắt vì sao không kìm được mà cứ liên tục tuôn rơi, càng rơi xuống lại càng kìm chế không được. Nàng yêu Vệ Minh Khê bao nhiêu, giờ phút này lại càng ủy khuất bấy nhiêu. Người trong thiên hạ chỉ cần mình muốn, có người nào mà không chiếm được, riêng chỉ mỗi Vệ Minh Khê là làm cho mình thúc thủ vô sách, khiến mình khổ sở như thế, càng nghĩ càng khóc thật nhiều.

Chán ghét mình, vậy còn lấy lòng mình làm gì? Vệ Minh Khê càng nghĩ càng thấy Dung Vũ Ca thật sự không thể hiểu nổi.

Bất quá nhìn Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê lại ngại ngùng cả người, nàng không nghĩ tới Dung Vũ Ca – người luôn luôn vui cười, luôn luôn không sợ trời không sợ đất, luôn luôn can đảm, là nữ nhân mà mình nghĩ sẽ không bao giờ rơi nước mắt nhưng giờ phút này lại rơi nước mắt trước mặt mình, là giọt nước mắt chân thực. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca khóc thật đáng thương, hai mắt đầm lệ, khiến cho người ta đặc biệt thương cảm, tâm không khỏi nhu hòa đi một chút, rốt cuộc nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương.

“Được rồi, người đừng khóc nữa.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng. Kỳ thật cả tính Dung Vũ Ca giống như một bá vương vậy, giống như một tiểu hải tử, nàng đối với người tốt, người phải cảm kích, nàng đưa người thứ gì, dù người không thích cũng không mong người đưa người khác, bằng không nàng sẽ âm thầm nhào nhào cho người xem. Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca khóc lóc như vậy, đột nhiên cảm thấy mình thực sự không có đạo lý, tựa hồ là mình phạm phải tội lỗi tày đình. Được rồi, được rồi, người nào khóc thì người đó lớn nhất.

“Người để cho ta khóc chết đi, dù sao người cũng không để ý, cũng sẽ không tiếp nhận tình cảm này của ta!” Dung Vũ Ca ngẹn ngào nói. Có lẽ do nàng rất ít khi khóc, giờ đột nhiên khóc lớn, nên càng khóc nhiều hơn. Vệ Minh Khê cảm thấy cực kỳ buồn cười, nữ nhân hóa thủy yêu nghiệt như vậy, vậy mà cũng có lúc thất thố như thế, một phen nước mắt nước mũi, xấu chết đi được. Kỳ thật Dung Vũ Ca giờ phút này quả thật không giống yêu nghiệt, nhưng xem ra vẫn vô cùng khả ái.

Giờ phút này Vệ Minh Khê mới cảm thấy Dung Vũ Ca thực sự là tiểu cô nương, Vệ Minh Khê rốt cuộc vẫn là người làm mẹ, vẫn rất từ mẫu. Duy vẫn không suy đoán được nguyên nhân Dung Vũ Ca vì sao thất thố như thế, Dung Vũ Ca giận dữ lại càng giống như một tiểu hải tử.

Lúc an ủi người khác, thân thể chính là hữu hiệu nhất, cũng là bản năng cơ bản nhất. Do đó khi Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca chẳng những không ngừng khóc ngược lại càng khóc càng lớn, Vệ Minh Khê dịu dàng ôm Dung Vũ Ca vào lòng, nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, muốn tiểu cô nương này an tĩnh một chút. Biểu hiện của Vệ Minh Khê lúc này chỉ thuần túy là biểu hiện mà một trưởng bối nên có.

Bao nhiêu tuổi rồi, khóc xấu như vậy làm gì! Vệ Minh Khê vẫn cảm thấy thật khó để lý giải.

Sự tình này với Vệ Minh Khê vốn không lớn, nhưng đối với Dung Vũ Ca lại không nhỏ. Hơn nữa bộ dáng phản ứng lãnh đạm vừa rồi của Vệ Minh Khê làm cho Dung Vũ Ca rất kích động. Nhưng mà sau khi Vệ Minh Khê ôm nàng, Dung Vũ Ca kinh hãi vô cùng, một chút thương tâm cũng khổ sở trong lòng cũng biến mất, thậm chí còn mừng rỡ như điên. Nhưng nàng biết lúc này mình không nên ngừng nước mắt nhanh như vậy, vì thế Dung Vũ Ca vẫn tiếp tục khóc thút thít, tay đã sớm ôm lấy Vệ Minh Khê, dựa thân thể vào thân thể mềm mại của nàng. Mà Vệ Minh Khê vẫn nghĩ bởi vì Dung Vũ Ca khóc quá thống khổ mà hành động như thế, chỉ có Dung Vũ Ca biết được hành động của mình không đơn giản như Vệ Minh Khê nghĩ.

Bởi vì vừa rồi khóc quá nhiều nên hiện tại Dung Vũ Ca vẫn còn khóc thút thít. Nhưng tâm tình lúc này so với vừa rồi lại hoàn toàn bất đồng, giờ phút này Vệ Minh Khê ôm mình vào lòng, còn mình đang nằm trong vòng tay Vệ Minh Khê. Nghĩ đến đây, Dung Vũ Ca liền cảm giác từng tế bào trong cơ thể đều run rẩy, nàng vui đầu vào cổ Vệ Minh Khê, mùi hương làm người ta trầm mê kia đang tràn ngập nơi chớp mũi. Nàng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ gần Vệ Minh Khê đến vậy, tay Dung Vũ Ca đặt ở bên hông Vệ Minh Khê, thân thể dính sát vào người nàng, thậm chí còn cảm giác được ngực của nàng vô cùng mềm mại. Cái này căn bản không phải là tư thế một trưởng bối ôm vẫn bối, vô luận là nhìn từ góc độ nào cũng có cảm giác cực kỳ mờ ám.

Nhưng Vệ Minh Khê lại không hề nhận ra, nàng chỉ cảm thấy Dung Vũ Ca quả nhiên đã an tĩnh không ít, tuy rằng còn có tiếng thút thít nhưng rốt cuộc cũng đã ngừng. Lúc nàng tưởng có thể lý khai được mới phát hiện cả người mình đều bị Dung Vũ Ca ôm lấy, Dung Vũ Ca ôm mình đến không thể nhúc nhích được. Vệ Minh Khê đột nhiên cảm thấy bản thân mình cũng có gì đó thất thường, sao lại vì an ủi Dung Vũ Ca mà thoải mái ôm lấy nàng? Thực sự trước giờ chưa từng cùng người khác thân mật như vậy.

Vệ Minh Khê định mở miệng bảo Dung Vũ Ca buông tay, nhưng thấy Dung Vũ Ca vẫn còn khóc thút thít, thôi cứ để vậy, nhưng cánh tay đang đặt trên người Dung Vũ Ca thì nhẹ nhàng buông xuống, mặc cho Dung Vũ Ca ôm mình.

Dung Vũ Ca cảm giác được Vệ Minh Khê buông cánh tay đang đặt trên người mình ra, trong lòng lại cảm thấy mất mát, vì sao giây phút ngọt ngào luôn ngắn ngủi như vậy? Mặc kệ, nàng không ôm mình thì mình ôm nàng cũng đủ rồi, nghĩ đến đây, Dung Vũ Ca liền ôm chặt hơn nữa, giờ phút này gần gũi như thế làm cho Dung Vũ Ca cảm thấy từ trước đến nay chưa từng thỏa mãn đến thế.

Còn Vệ Minh Khê chỉ cảm thấy giờ phút này vô cùng quý giá, nhưng nói không được quý giá chỗ nào, chỉ là cảm thấy thực sự không ổn.

Dung Vũ Ca ngừng khóc, nhìn chiếc cổ quang khiết của Vệ Minh Khê đang để lộ ra ngoài, ánh mắt vừa nóng rực vừa thèm khát, tưởng như mình đang hôn say sưa lên cái cổ nõn nà kia, tưởng như đem môi mình dán đầy lên thân thể Vệ Minh Khê, khám phá từng góc ngách, càng lúc càng muốn làm chuyện quá phận. ...

Dung Vũ Ca biết khát vọng trong mắt mình càng lúc càng khó kìm chế, nếu không phải giờ phút này đang cực lực kìm chế, có lẽ nàng đã làm chuyện quá phận rồi. Tất cả tâm trí nàng cơ hồ đều đang đặt lên da thịt Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê cảm giác được tay Dung Vũ Ca dường như đang chậm rãi di động bên hông mình, chuyển tới sau lưng, hướng đến chỗ tựa hồ như vô tình, nhưng cũng không phải vô tình. Vệ Minh Khê không biết có phải mình nhầm hay không mà lại cảm thấy bàn tay kia quả không an phận, tựa hồ cũng có thể cảm giác được tim Dung Vũ Ca đập càng ngày càng nhanh, Dung Vũ Ca quả thực rất kỳ quái, trên người Dung Vũ Ca có vô vàn dấu chấm hỏi.

Rốt cục Vệ Minh Khê cũng bị nhiệt độ cơ thể Dung Vũ Ca làm cho phải mở miệng bắt nàng buông tay. Vừa lúc đó thì Tĩnh Doanh và Thước Nhi bước vào, cả hai đều trợn mắt há mồm nhìn hai người đang ôm nhau, chuẩn xác mà nói là Thái tử phi ôm Hoàng hậu nương nương, còn Hoàng hậu nương nương đang ngoan ngoãn để cho nàng ôm.

“Hoàng hậu nương nương, hai người đang làm gì vậy?” Thước Nhi hỏi, tư thế Thái tử phi ôm Hoàng hậu nương nương rất kỳ quái, nhưng rốt cuộc kỳ quái ở chỗ nào? Thước Nhi liền mạng nghĩ thầm.

Tĩnh Doanh nhìn Dung Vũ Ca, nếu vừa rồi không nhìn lầm, Dung Vũ Ca thiếu chút nữa đã chạm đến cổ Hoàng hậu nương nương rồi, lại nhìn tư thế ám muội của hai người, tiên đoán trong lòng Tĩnh Doanh càng thêm xác định vài phần, nhưng mà Hoàng hậu nương nương vì sao lại ngoan ngoãn để cho Thái tử phi ôm như thế?

“Dung Vũ Ca, buông ta ra.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng quay qua lỗ tai Dung Vũ Ca nói, nàng không muốn để cho hạ nhân nhìn thấy các nàng ôm nhau, cũng không biết vì sao, nhưng tựa hồ không đơn giản chỉ vì vấn đề lễ tiết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Người Đã Bao Giờ Vì Mình Mà Truy Cầu Hạnh Phúc Chưa?

“Không buông!” Dung Vũ Ca đưa mặt sát vào tai Vệ Minh Khê, bỗng đồng nói.

“Dung Vũ Ca!” Thanh âm Vệ Minh Khê có chút trầm thấp mang theo ý tứ cảnh cáo.

“Ai kêu ngươi đem thứ đó tặng cho người khác?” Dung Vũ Ca vẫn còn lẳng nhặng đây đưa vấn đề lúc này. Vệ Minh Khê có chút đau đầu, Dung Vũ Ca xem ra lúc này giống như tiểu nữ hài vừa bá đạo vừa bốc đồng, một chút cũng không đáng yêu, có thể thấy nàng đang cố tình làm như vậy.

Ngoài Thước Nhi võ công tầm thường thì võ công Tĩnh Doanh lại rất giỏi, còn giỏi hơn cả Dung Vũ Ca, chỉ mỗi khinh công là không bằng. Cho nên Tĩnh Doanh nghe được Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê đối thoại hết sức rõ ràng, quả thật cực kỳ ám muội, phối hợp một màn này làm cho Tĩnh Doanh tưởng tượng càng thêm sâu xa. Hoàng hậu nương nương luôn luôn không vui khi người khác gần người, huống chi bị người ta ôm lấy, dường như nương nương đối với Thái tử phi có chút không giống như với người khác. Tuy rằng bị Dung Vũ Ca ôm, lúc này thần sắc nương nương chỉ có chút không kiên nhẫn, nhưng lại không gây dựa nhiều hay kêu mình xuất thủ ngăn lại, có thể minh chứng nương nương kỳ thật cũng không quá chán ghét khi Thái tử phi ôm.

Thước Nhi suy nghĩ nửa ngày, rốt cục cũng nghĩ được kỳ quái ở chỗ nào. Tư thế Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử phi ôm nhau rất mờ ám, rõ ràng là Thái tử phi lợi dụng sờ mó nương nương, khoan khoan, Thái tử phi là nữ, hơn nữa Thái tử phi lại là con dâu nương nương, Thước Nhi vừa hiểu được đầu liền to như cái đầu.

“Các người lui xuống trước đi.” Vệ Minh Khê để Tĩnh Doanh và Thước Nhi lui xuống. Nàng không muốn ở trước mặt thị nữ lại thảo luận cùng Dung Vũ Ca đề tài này, mà Dung Vũ Ca lại tùy hứng bá đạo, tựa hồ không định quên đi việc này dễ dàng như vậy. Ở trước mặt hạ nhân ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì, xem ra sau này cái gì Dung Vũ Ca cho đều không thể nhận bừa được.

“Vậy ngươi muốn thế nào, tặng thì cũng tặng rồi!” Vệ Minh Khê nhíu mày hỏi, không biết Dung Vũ Ca rốt cuộc muốn như thế nào mới chịu yên đây.

“Lần này ngươi không được ném, cũng không được tặng người khác, chỉ có thể để cho mình dùng. Thứ này thật sự là thứ tốt, trong thiên hạ chỉ có mỗi người là không biết thôi, không được đưa cho người khác nữa đó!” Dung Vũ Ca đem ngọc cơ cao cướp về từ tay Đồng Vân Nhu nhét lại vào tay Vệ Minh Khê, dùng ngón tay bao quanh tay Vệ Minh Khê không cho nàng từ chối.

“Sao thứ này lại ở trong tay ngươi?” Vệ Minh Khê kinh ngạc nhìn Dung Vũ Ca, tỏ vẻ nghi hoặc cực kì. Hiển nhiên đây không phải bình thứ hai, nàng đòi lại từ chỗ Đồng Vân Nhu sao? Bất quá, Đồng Vân Nhu tựa hồ không phải người sẽ bỏ qua những thứ mình yêu thích, không phải là Dung Vũ Ca.

“Vốn không phải là cho Đồng Vân Nhu, ta tự nhiên phải đòi về, không lý do gì để tiện nghi cho người khác chiếm!” Dung Vũ Ca nói như chuyện đương nhiên là thế, hoàn toàn không cảm thấy hành động vừa rồi của mình thô phi cỡ nào.

“Ngươi chạy theo Đồng Vân Nhu cướp về?” Vệ Minh Khê nhìn bộ dáng Dung Vũ Ca như thể chuyện đương nhiên, liền biết mình không đoán sai. Bởi vì đây hoàn toàn giống việc Dung Vũ Ca hay làm, tranh người đoạt vật giống như là chuyện thường ngày không gì đáng kể, Dung Vũ Ca thật sự được nuông chiều quá thành ra can rở, quá bốc đồng quá bá đạo rồi.

Vệ Minh Khê cơ hồ có thể tưởng tượng ra cảnh tượng kia, Dung Vũ Ca bộ dáng ngang nhiên cướp gọn từ trong tay Đồng Vân Nhu, dáng vẻ cường đạo chắc chắn cần che đậy gì cả. Dung Vũ Ca cứ làm như đó là chuyện dĩ nhiên phải thế, còn Đồng Vân Nhu thì chỉ có thể tro mắt đứng nhìn, Dung Vũ Ca rõ ràng là ý thể hiếp người. Vệ Minh Khê nghĩ đến đây liền cảm thấy vô cùng buồn cười, Dung Vũ Ca vốn được sinh ra với dung mạo yêu nghiệt như thế, thành ra làm ra chuyện gì quá phận đều có thể giảm nhẹ đi ba phần.

Dung Vũ Ca tự mình nhận định đó là chuyện bình thường, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, thấy thế nào cũng mặc, cũng như chính mình đối với cửu mẫu kiêm mẹ chồng hiện tại như hồ đối rình mỗi đã nhiều năm, cho tới bây giờ cũng không cảm thấy có cái gì không đúng.

“Trần quý như vậy, đưa cho người khác người cũng luyện tiếu, vậy vì sao lại đưa cho bản cung?” Vệ Minh Khê hỏi.

“Người không phải ‘người khác’!” Làm sao Vệ Minh Khê giống người khác được? Vệ Minh Khê đáng ghét, vì sao cứ thích đem mình đánh đồng với người khác, Dung Vũ Ca nhất thời khắc chế không được hơi đề cao âm lượng.

Vệ Minh Khê nhìn đáng vẻ quá khích vừa rồi của Dung Vũ Ca, nghi hoặc nhìn nàng chăm chăm, tựa hồ có chút manh mối nào đó. Chỉ là Vệ Minh Khê vẫn không nắm bắt được, mà kỳ thật cũng không phải Vệ Minh Khê không hiểu được, chẳng qua là nàng không chịu nghĩ theo hướng kia thôi.

“Người là mẫu hậu của ta mà!” Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng nghi hoặc của Vệ Minh Khê, rất nhanh bổ sung thêm một câu. Dù sao bây giờ chưa đến thời điểm, bại lộ tâm ý quá sớm chỉ sợ gây phản ứng ngược. Tuy rằng Dung Vũ Ca toàn thân đều tản ra hơi thở bất lương, ý đồ sớm đã bị ngoại nhân là hai tiểu cung nữ nhìn thấu vài phần, đáng tiếc đối với phương diện này Vệ Minh Khê vẫn còn tương đối trì độn.

“Nhìn không ra Thái tử phi hiếu thuận như thế?” Vệ Minh Khê cười nói, ngữ khí trào phúng rõ ràng.

“Đương nhiên là ta tốt, mẫu hậu sẽ dần dần phát hiện thêm nhiều điểm tốt của ta thôi.” Da mặt Dung Vũ Ca cực dày, không quên gửi cho Vệ Minh Khê thêm một nụ cười vô cùng yêu nị.

Từ nhỏ gia phong Vệ Minh Khê đã luôn hướng nữ tử phải khiêm tốn nhún nhường, dịu dàng kín đáo, mà gia phong Dung Vũ Ca căn bản cùng Vệ gia hoàn toàn đối lập. Vệ Minh Khê cảm thấy may mắn khi Dung Vũ Ca không được sinh ra ở Vệ gia, bằng không Vệ gia chắc sẽ bị một tay nàng phá hỏng. Cho nên thật sự mà nói thì Dung Vũ Ca vốn không phải là nguyên mẫu con dâu trong cảm nhận mà Vệ Minh Khê muốn. Vệ Minh Khê vốn muốn từ Vệ gia tìm ra một nữ tử ôn tình nhã nhặn để phối ngẫu cùng thái tử, cùng thái tử tương kính như tân chứ không phải như vậy. Xem ra thì Dung Vũ Ca sẽ khi dễ thái tử, có khi thái tử còn có thể thay nàng che dấu ấy chứ.

“Dung Vũ Ca hãy giúp đỡ Hiền nhi, hẳn là kẻ rất thiện lương, cần người hỗ trợ.” Vệ Minh Khê cảm khái nói, ngữ khí đối với Dung Vũ Ca cũng dịu đi vài phần.

“Vệ Minh Khê, người tính toán khắp nơi chỉ vì tương lai của Cao Hiền, vậy có bao giờ người vì chính mình chưa? Đã bao giờ vì bản thân mình mà truy cầu hạnh phúc chưa?” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê hỏi.

Phải chăng nếu không có Cao Hiền, tâm trí của Vệ Minh Khê có thể thanh thoi một chút!? Phải chi mình sinh ra sớm một vài năm, có thể gặp được Vệ Minh Khê trước khi nàng lập gia đình. Nàng sinh ta chưa sinh, lúc ta sinh, may thay nàng chưa kịp già, tuy vẫn muộn một chút nhưng vẫn còn kịp mà.

Vệ Minh Khê ngây người một chút, nàng chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này, cái từ “truy cầu” này, tựa hồ là đặc quyền của thiếu nữ.

“Người không nghĩ tới đúng không? Kỳ thật là người không dám nghĩ tới, tiền hoàng tử hôn, tước đoạt hy vọng của một thiếu nữ mới mười hai tuổi. Năm đó thiếu nữ ấy còn chưa nếm được tình yêu là gì, vậy mà từ đó về sau bị nhốt trong chốn thâm cung. Vì thế bị ép phải học được cách người lừa ta gạt, làm thế nào có thể bảo vệ mình trong thế giới này, hiểu được phải nguy trang như thế nào, hiểu được tâm cơ, hiểu được……” Dung Vũ Ca nhìn vào mắt Vệ Minh Khê, nàng muốn từ ánh mắt Vệ Minh Khê nhìn ra một điểm đột phá nào đó.

“Dung Vũ Ca, không cần ra vẻ hiểu biết ta. Dung Vũ Ca, người cứ làm tốt vị trí Thái tử phi của người đi!” Vệ Minh Khê cười nhạt nói. Tâm tư nàng sớm đã tỉnh như nước, Dung Vũ Ca lại muốn khiêu khích trong lòng mình ngọn sóng, rốt cuộc có mưu đồ gì. Nàng sẽ không dễ dàng bị người khác chậm ngòi lay động.

Nhưng Vệ Minh Khê không hề phát hiện ra bản thân mình lại dùng tới từ “ta” mà không phải là “bản cung”.

“Thái tử phi”, Dung Vũ Ca chán ghét từ này. Nhìn Vệ Minh Khê lạnh lùng, cảnh giới trong lòng Vệ Minh Khê thật đúng là tầng tầng lớp lớp, mình chỉ thử bước vào một chút liền lập tức bị văng ra.

“Không có ai hiểu, thực sự rất tịch mịch.” Dung Vũ Ca bĩu môi nói, bộ dạng sống chết khẳng định người rất tịch mịch.

Vệ Minh Khê lạnh lùng liếc nhìn Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cũng không dám nói nữa. Nàng biết giờ phút này chọc giận Vệ Minh Khê không có gì tốt cả.

Vệ Minh Khê lại lạnh lùng nhìn Dung Vũ Ca vẫn còn ôm tay mình, Dung Vũ Ca cảm giác tay mình như bị đóng băng. Lần này liền ngoan ngoãn buông cánh tay đang ôm Vệ Minh Khê ra, quả nhiên là nữ nhân đã thống trị hoàng cung hai mươi năm, khí thế hơn người khác rất nhiều, xứng đáng là nữ nhân mình yêu, không giống như bất kỳ một nữ nhân nào khác trên đời này. Dung Vũ Ca mặc dù không thể ôm Vệ Minh Khê cho thỏa ý nguyện, cũng cố quay về phía Vệ Minh Khê làm ra vẻ si mê khờ dại.

“Người không được vút, cũng không được cho người khác nữa nha……” Dung Vũ Ca kéo kéo ống tay áo Vệ Minh Khê làm nũng, tư thái mười phần giống tiểu hài tử.

Vệ Minh Khê lại liếc Dung Vũ Ca một cái, sau đó lãnh đạm nói: “Thái tử phi nên trở về cung đi!”

“Lại đuổi ta!” Dung Vũ Ca nhỏ giọng oán giận. Nhìn mặt Vệ Minh Khê lạnh lùng, mẫu hậu rõ ràng là thẹn quá hoá giận mà, khẳng định là bị mình nói trúng tâm tư, bằng không vừa rồi vẫn đang bình thường sao giờ lại biến sắc như thế. Mẫu hậu cũng thật là nóng nảy, nhưng mà thôi cũng không sao, dù

mẫu hậu luôn cố gắng hoàn mỹ quá mức thì nhất định cũng sẽ có điểm nào đó thiếu hụt, Dung Vũ Ca trầm nghĩ. Chẳng qua, khắp thiên hạ mọi người đều biết, tính tình Hoàng hậu rất tốt.

Trên đường trở về tâm tình Dung Vũ Ca vẫn rất tốt, hôm nay rốt cục có thể ôm Vệ Minh Khê. Dung Vũ Ca cảm thấy trên người mình vẫn còn lưu lại mùi hương từ trên người nàng, liền quyết định để lưu lại hương thơm này hôm nay sẽ không tắm rửa. Dung Vũ Ca nghĩ đến vừa rồi Vệ Minh Khê chủ động ôm mình vào lòng, cười run hết cả người. Dung Vũ Ca vốn như đoá hoa tươi sắc, nói có bao nhiêu điểm liền còn có bấy nhiêu điểm, cơ hồ có thể làm mất người ta bị thương.

Màn đêm khê buông xuống đem đến cho Dung Vũ Ca một giấc xuân tình, trong mộng Vệ Minh Khê không giống trước kia bị động mà là chủ động tương giao thân xác, nằm trên người mình, thân hình mềm mại quấn lấy mình, ấm áp và mềm mại. Giấc mộng đầy xuân sắc cơ hồ bức Dung Vũ Ca đến phát điên. Giấc mộng ướt át là lướt đang tiến hành đến thời điểm tà ác thì Dung Vũ Ca lại đột nhiên bừng tỉnh. Khó khăn lắm tới nay mới có giấc mộng có vẻ hoàn mỹ, không dễ dàng Vệ Minh Khê mới là người chủ động, vì cái gì lại tỉnh dậy chứ? Dung Vũ Ca tức đến độ cắn chặt cái gối cho hả giận, đến khi nào thì giấc mộng mới trở thành sự thật đây? Dung Vũ Ca buồn bã, kỳ thật hai năm nay Dung Vũ Ca đều u sầu, cũng không kém thế này là bao.

Vì Hoắc Liên Tâm và Đồng Vân Nhu cùng các tú nữ khác vẫn chưa được thụ phong, cho nên quyết định luôn ở kề cận nhau, ít nhất lúc được phong chi, nhóm tú nữ đều cùng một chỗ lĩnh chi.

“Đồng Vân Nhu, Hoắc Liên Tâm nghe phong.”

Các tú nữ trước đều là đọc lướt qua, chức hàm cũng không cao. Thời điểm phong đến Hoắc Liên Tâm đột nhiên cất cao giọng, Hoắc Liên Tâm trong lòng vui sướng nói không nên lời. Xem ra trong các tú nữ, chức hàm của mình hẳn là cao nhất, nhưng đến lúc thái giám đọc tiếp lại đau nhói trong lòng. Sao Đồng Vân Nhu lại được phong làm quý phi, so với mình cao hơn rất nhiều? Rõ ràng trong mắt Hoàng hậu, nói tư sắc, các nàng chẳng phân biệt được cao thấp, nhiều lắm là mỗi người mỗi vẻ, mà nói thật năng so với Đồng Vân Nhu tốt hơn nhiều lắm, dựa vào cái gì mà Đồng Vân Nhu lại cao hơn mình một bậc? Hoắc Liên Tâm ghen ghét nhìn về phía Đồng Vân Nhu, trên mặt có chút trắng bệch, nhưng rất nhanh liền trấn định lại!

Đồng Vân Nhu cũng nghe đến ngây ngẩn cả người, mình là quý phi sao, Hoàng đế bị sắc đẹp của mình hợp hồn sao? Phong mình làm quý phi, thực quá tốt, nhưng phải chăng có nghĩa là ngày sau thường xuyên được sủng hạnh? Đồng Vân Nhu có chút phức tạp, nói thật, Cao Hân tuy rằng không tính là giả, cũng coi như anh tuấn nhưng chuyện phòng the thật sự rất thô lỗ, Cao Hân là nam nhân thích chinh phục, dục vọng quá thịnh cũng không kỳ quái. Tuy rằng về sau cảm giác so với lần đầu tiên tốt hơn nhiều, nhưng Đồng Vân Nhu vẫn không thích, cảm giác giống như bán dâm, được rồi, chỉ ít nàng cũng chỉ bán cho người quyền thế nhất thiên hạ. Nghĩ như vậy tâm lý Đồng Vân Nhu cũng cân bằng hơn rất nhiều, ít nhất trong hoàng cung, trừ Hoàng hậu cùng Hoàng đế, những người khác thấy mình đều phải khách khách khí khí hành lễ với mình. Lại nhìn sắc mặt Hoắc Liên Tâm vừa rồi trắng bệch, trong lòng không khỏi đắc ý. Tuy rằng mặt ngoài Hoắc Liên Tâm đối với mình thật sự khách khí, nhưng nàng cảm giác được Hoắc Liên Tâm đối với mình đầy khinh thường, về sau Hoắc Liên Tâm nhìn thấy mình còn phải hành lễ, thật muốn đem Hoắc Liên Tâm hung hăng kia thử bặt tại một cái.

“Chúc mừng tỷ tỷ.” Hoắc Liên Tâm miễn cưỡng cười vui, dịu dàng nói với Đồng Vân Nhu, cố nén cảm giác bất bình trong lòng.

“Đột nhiên biến thành tỷ tỷ, nghe có chút không quen.” Đồng Vân Nhu cười như yêu hồ nị hoặc, làm cho Hoắc Liên Tâm vô cùng ghen ghét, Đồng Vân Nhu dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy, ai cười ai khóc chưa đến cuối cùng còn chưa nói được!

Từ lúc đó Hoắc Liên Tâm cũng coi Đồng Vân Nhu là địch nhân gần nhất, mà Vệ Minh Khê cũng không phải loại thiện lương gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cầm Tiêu Hợp Tấu, Bể Sơn Có Điểm Hòa Tan

Ngày mùng bảy tháng hai là ngày sinh thần của Dung Vũ Ca, xưa nay Dung Vũ Ca phi thường được sủng ái cho nên nhân dịp này Cao Hân để cho Vệ Minh Khê vì Dung Vũ Ca mà ban khánh yến.

Tuy chỉ là gia yến nhưng cũng không kém so với quốc yến là bao nhiêu, vương công đại thần ngoài tam phẩm mới được mời, cũng không thể không đến. Dù sao thân phận Dung Vũ Ca cũng rất đặc thù, là con dâu Hoàng đế, lại là cháu bên ngoại của Hoàng đế, phụ thân lại là đại tướng quân tay cầm trọng binh, bộ dạng lại khuynh quốc tuyệt thế, hoàn toàn vượt qua cả công chúa đế quốc.

Vệ Minh Khê đương nhiên ngồi ở bên cạnh Cao Hân, ngoài ra kề bên Cao Hân còn có thêm hai nữ tử thanh xuân, mỗi người một vẻ, đó là tân phong Đồng quý phi cùng Hoắc chiêu nghi.

Tất nhiên nơi hội tụ những gì quyền rũ nhất, chói mắt nhất khẳng định là Dung Vũ Ca, đẹp lộng lẫy đến mức yêu mị, làm cho người ta không dám nhìn thẳng nàng, chỉ sợ nhìn sẽ thất tâm.

Nghe mỗi người một câu chúc, lỗ tai Dung Vũ Ca như muốn dài ra. Nàng ai oán nhìn Vệ Minh Khê, ngay cả Hoàng đế cửu cửu cũng đều đã chúc mình, ban cho kỳ trân dị bảo. Duy mỗi Vệ Minh Khê ngồi ở phía trên, trên mặt nàng ngoài vẻ mỉm cười đoan trang, lại cái gì cũng chưa nói, giống như trước kia khoảng cách xa xôi không thể vượt qua. Dung Vũ Ca chốc chốc trộm ngắm nhìn Vệ Minh Khê, nàng sẽ cho mình cái gì nhỉ? Lòng Dung Vũ Ca tràn đầy chờ mong Vệ Minh Khê sẽ cho mình một món quà, một món quà không giống với bất kỳ người nào khác. Nhưng có lẽ món quà đó ngoài trần quý ra thì cũng không còn tâm ý gì khác, vậy thay vì để Vệ Minh Khê đưa một ít lễ vật không có gì mới, không bằng chính mình đòi thứ mình thích.

“Đại yển sắp bắt đầu, Vũ Ca có gì muốn nói không?” Cao Hàn sùng ái hỏi Dung Vũ Ca.

“Ta nghĩ muốn một lễ vật, muốn mẫu hậu trao cho ta.” Dung Vũ Ca trong sáng nói.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, trong lòng buồn bực, sao chuyện gì Dung Vũ Ca cũng thích dính đến mình vậy? Nàng rốt cuộc muốn làm cái quỷ quái gì, dù là muốn bất kỳ cái gì trong thiên hạ, chỉ cần nói với Hoàng thượng là được, vì sao phải ở trước mặt mọi người đem mình ra? Vệ Minh Khê trong lòng lo lắng, nhưng vẫn ra vẻ phối hợp với tình huống hiện tại, nghĩ hoặc hứng thú nhìn Dung Vũ Ca.

“Vũ Ca muốn cái gì, phụ hoàng không thể cho người sao? Người muốn Hoàng hậu đưa người cái gì?” Có cái gì Hoàng hậu có mà Hoàng đế lại không có đây? Cao Hàn sinh ra vài phần tò mò.

“Thứ này chỉ có mẫu hậu có, cho nên chỉ mẫu hậu mới có thể cho được” Dung Vũ Ca cười thần nhiên với Vệ Minh Khê, như hoa như tuyết, vẻ mặt sáng chói, thật làm người ta lóa mắt. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, trong mắt Dung Vũ Ca tựa hồ thấy được hai chữ “mong chờ”.

“Được rồi, chỉ cần là thứ bản cung có bản cung sẽ đưa người, Thái tử phi muốn gì chỉ cần mở miệng...” Vệ Minh Khê cười nói.

Tất cả mọi người ở đây bao gồm cả Cao Hàn đều tò mò. Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Thái tử phi rốt cuộc muốn từ Hoàng hậu nương nương hiến tuệ lễ vật gì, tất cả đều vất óc ra mà nghĩ.

“Ta muốn người!” Dung Vũ Ca nhìn thẳng vào Vệ Minh Khê, tựa hồ đem tất cả mọi người bên cạnh đều biến mất hết. Mà những người này thật sự cũng không có ở trong mắt Dung Vũ Ca, ta thật sự chỉ muốn một người mà thôi, ánh mắt Dung Vũ Ca chính là nói như vậy.

Vệ Minh Khê nhìn lại Dung Vũ Ca, trong mắt Dung Vũ Ca tựa hồ cất giấu một chút cảm xúc mà nàng không thể lý giải nổi, ánh mắt nóng rực ấy, rốt cuộc là ý gì?

Tay Tĩnh Doanh mướt mồ hôi lạnh, không nghĩ tới Thái tử phi lớn mật như thế, dám ở trước mặt người trong thiên hạ nói ra ý đồ đối với Hoàng hậu nương nương. Tuy rằng bình thường Thái tử phi ra vẻ cẩn rờ nhường chiều, nhưng thế này cũng quá cả gan làm loạn rồi?

Vũ Dương công chúa nhú mày nhìn nhi nữ của mình, Vũ Ca rốt cuộc muốn làm cái gì.

Không đợi mọi người phản ứng, Dung Vũ Ca đã nhanh chóng bổ sung một câu: “Ta muốn mẫu hậu thôi cho ta một khúc tiêu, Hoàng hậu là thiên hạ đệ nhất tài nữ, không gì không thông. Ta muốn cùng mẫu hậu hợp tấu một khúc cầm tiêu làm quà sinh nhật, ta nghĩ việc này so với bất cứ điều gì đều trân quý hơn, mẫu hậu vừa rồi đã đáp ứng ta, phụ hoàng có thể làm chứng.”

Dung Vũ Ca cười nói, tầm mắt dời khỏi Vệ Minh Khê, sợ nếu còn nhìn Vệ Minh Khê thì sẽ đem cảm xúc trong lòng đều lộ ra hết.

Mọi người liền hiểu ra, nguyên lai là muốn Hoàng hậu thổi tiêu. Người trong thiên hạ đều biết Hoàng hậu là thiên hạ đệ nhất tài nữ, nhưng còn chưa bao giờ nghe qua Hoàng hậu thổi tiêu, giờ phút này đều gọi lên hiếu kỳ trong lòng mọi người. Thái tử phi cũng thật sự tình quái, sao lại nghĩ ra lễ vật như vậy, quả thật có chút không giống người thường.

Tất cả chúng nhân lại đồng loạt cúi đầu chờ Hoàng hậu nương nương cho một câu trả lời thuyết phục, tuy rằng để mẹ chồng thổi một khúc làm quà sinh nhật cho con dâu có chút thất lễ, nhưng vẫn che dấu không được hưng phấn trong lòng mọi người, hy vọng Hoàng hậu có thể đáp ứng.

Chỉ có Tĩnh Doanh là âm thầm một phen lau mồ hôi lạnh, sợ là ở đây chỉ có một mình nàng biết Thái tử phi kia nói thật, cũng may Thái tử phi vẫn còn biết suy nghĩ.

Cao Hàn từ nhỏ đã sùng ái Dung Vũ Ca, mà nàng từ nhỏ đã không đem lễ nghi đặt vào trong mắt, nghe cũng đã quen cho nên Dung Vũ Ca đưa ra yêu cầu như vậy, Cao Hàn chẳng những không thấy kì quái, ngược lại còn rất hứng thú.

“Hoàng hậu vừa rồi nói cái gì cũng đều có thể đáp ứng nàng, bây giờ cũng nên thoả mãn tâm nguyện của Vũ Ca đi.” Hoàng đế tươi cười nói. Vệ Minh Khê đâm lao đành phải theo lao, chỉ có thể kiên trì gật đầu, trong lòng lại không ngừng mắng Dung Vũ Ca càn rỡ.

Vũ Dương công chúa cũng nhú mày, Vũ Ca gả vào đế vương gia, chẳng những không thu liễm tính tình một chút, ngược lại càng thêm càn rỡ. Để Hoàng hậu nương nương thổi tiêu chúc sinh nhật nàng, vậy mà quý nha đầu này cũng có thể nghĩ ra. Vũ Dương nhìn Vệ Minh Khê bất động thanh sắc, chỉ mong Vệ Minh Khê sẽ không để bụng chuyện này. Cũng may hoàng đế sùng ái nha đầu kia, không cho như vậy là càn rỡ, chỉ sợ ngày sau sẽ gặp rắc rối thôi.

Khi ngọc tiêu nhanh chóng được đưa đến trước mặt Vệ Minh Khê, trước mặt Dung Vũ Ca cũng là cây cổ cầm. Tất cả khách nhân đều cảm thấy quả nhiên đại yển hôm nay mình đến tham dự là không uổng phí, thiên hạ đệ nhất tài nữ cùng thiên hạ đệ nhất mỹ nữ hợp tấu, lại là hai nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ hợp tấu, thật sự là ngàn năm một thuở, ngấm lại đều cảm thấy kích thích.

Bất quá Thái tử phi có phải có chút không biết tự lượng sức mình hay không, dám yêu cầu cùng Hoàng hậu nương nương hợp tấu sao? Đây là Thước Nhị thăm nghĩ, nàng nghĩ tới bộ dáng mặt mặt của Thái tử phi khi không theo kịp tiếng tiêu của Hoàng hậu nương nương liền thấy vô cùng vui sướng, hừ, phải

khuyến cho Thái tử phi cần rõ kia biết Hoàng hậu nương nương lợi hại đến mức nào.

Cung nữ Tiểu Hoa cũng xen lẫn trong đại yến lần này, vừa nghe Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử phi hợp tấu, hưng phấn đến tay phát run, có thể được chiêm ngưỡng phong thái của Hoàng hậu nương nương, ngay cả rượu cũng quên rót cho các đại thần, cũng may tâm tư đại thần đều đặt hết lên màn hợp tấu, cũng không chú ý tới.

Đồng Vân Nhu nhìn một màn này, cũng lộ ra chút hiếu kỳ, Vệ Minh Khê là nhân vật nổi danh, nàng cũng muốn nhìn thử Vệ Minh Khê có đảm đương nổi danh tiếng kia không.

Hoắc Liên Tâm cũng âm thầm nghĩ, Vệ Minh Khê có thể xứng với danh xưng thiên hạ đệ nhất tài nữ hay không, so với mình thì sẽ thế nào?

Xin hãy nhớ kỹ, nơi này không ai chờ mong biểu hiện của Dung Vũ Ca. Dù sao ở trong mắt rất nhiều người, ngoài việc Dung Vũ Ca xinh đẹp mà được nuông chiều thì không còn hình tượng nào khác. Trong ba ngàn giai lệ được sủng ái, nàng phỏng chừng chỉ là bình hoa đi động thôi.

Cho nên tất cả mọi người hầu như không để mắt đến Dung Vũ Ca, chỉ có Vũ Dương khẽ mỉm cười. Tuy rằng không đồng ý hành vi cần rõ vừa rồi của nữ nhi, nhưng hợp tấu thể này quả thật có chút hay ho.

Năm đó mình cảm kỳ thi họa mọi thứ đều không tầm thường, nhưng lại không hơn được Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê chưa từng thắng mình, nhưng Vũ Dương biết đó là Vệ Minh Khê cố tình, mỗi lần đều cảm hoà với mình, tài hoa của nàng vĩnh viễn đều ở trên mình. Vũ Dương cảm thấy mình có thể thắng Vệ Minh Khê ở dung mạo, nhưng như trước vẫn không thể tính là thắng, khí chất của Vệ Minh Khê vẫn khiến người khác thẹn là không bằng. Hôm nay nữ nhi mình ít nhiều cũng có thể thay mình gỡ lại một chút mặt mũi rồi.

Vệ Minh Khê liếc mắt nhìn Dung Vũ Ca một cái, khoe miệng nhếch lên một tia trào phúng. Dung Vũ Ca trông thấy nhưng vẫn cười sáng lạn như hoa xuân, nàng biết Vệ Minh Khê sẽ không hạ thủ lưu tình với mình, hơn nữa sẽ cố gắng làm cho mình gian nan, ai kêu mình đưa ra yêu cầu cần rõ như vậy. Nhưng nàng rất vui vẻ, nàng không cần Vệ Minh Khê nương tay, nếu mình không nỗ lực, làm sao có thể xứng với Vệ Minh Khê?

“Khúc nhạc là người chọn hay là ta chọn?” Vệ Minh Khê hỏi Dung Vũ Ca.

“Mẫu hậu chọn đi.” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng bắt cầm, thử hạ âm.

Vệ Minh Khê gật đầu, nàng cũng không đem tên khúc nhạc nói ra, tiếng tiêu đã lập tức nổi lên, tiếng đàn của Dung Vũ Ca cũng lập tức theo vào, trong thời gian quá ngắn đã có thể đoán ra Vệ Minh Khê thổi khúc gì. Tất cả mọi người trong chốc lát đều quay đầu lại nhìn Dung Vũ Ca với cặp mắt khác xưa.

Cảm nghe Dung Vũ Ca so với Vũ Dương công chúa cao hơn nhiều, Vệ Minh Khê không thể không đối với Dung Vũ Ca nổi thêm vài phần kính trọng. Khoe miệng Vệ Minh Khê khẽ cười, không kém mới tốt, thật là tốt. Trên đời có bao nhiêu người có thể kích khởi ý chí chiến đấu của Vệ Minh Khê đâu, lần đầu tiên nghe Dung Vũ Ca đàn, Vệ Minh Khê đã bị cảm âm dẫn đường. Nguyên bản là muốn cho Dung Vũ Ca xấu mặt khi hợp tấu, nhưng giờ đột nhiên lại có cảm giác tri âm. Phút chốc toàn tâm đều nhập thần, ngoại trừ lúc cùng nhạc công tỷ thí mới từng có loại cảm giác tận lực vô cùng mãi mãi như thế.

Vệ Minh Khê vốn chọn bài khó nhất, Dung Vũ Ca cũng có chút cố sức, cũng may không rớt lại ở khoảng cách quá xa. Nhìn Vệ Minh Khê tao nhã ở kia làm cho Dung Vũ Ca tưởng như được thấy dáng người năm xưa, hình bóng nàng năm đó đã khiến cho mình giống như hăm thân vào cơn lốc xoáy, càng lúc càng sâu.

Ngón tay Dung Vũ Ca thon dài lướt trên cầm huyền càng lúc càng nhanh, cũng dần dần lạc trong tiếng tiêu của nàng, giờ phút này trong mắt Dung Vũ Ca chỉ có Vệ Minh Khê, rốt cuộc không còn nhìn thấy bất kỳ ai khác.

Tất cả khách nhân đang uống rượu, chén như dừng giữa không trung, tất cả mọi âm thanh hầu như thinh lặng, toàn bộ chỉ biết lắng lắng mà nghe, đều bị một màn cảm tiêu hợp tấu cao siêu này làm cho kinh thán. Mặc dù tiếng tiêu cùng tiếng đàn đã dừng lại hồi lâu, nhưng âm thanh vang vọng bên tai có lẽ đến ba tháng sau cũng không phai nhòa, tuyệt đối không phải nói quá.

Mặc dù Tiểu Hoa không hiểu phong nhã là như thế nào nhưng cũng nghe đến trọn mắt hốc mồm, thật là hay, quả nhiên khúc này chỉ có Hoàng hậu nương nương tài năng mới thổi hay được như vậy, hình như Thái tử phi cũng rất lợi hại.

Vệ Minh Khê thổi xong, trong lòng thực sự vui sướng, loại cảm giác vui sướng này tựa hồ từ ngày tiến cung chưa từng có. Vì thế tự dung Vệ Minh Khê sinh ra một chút cảm giác phức tạp với Dung Vũ Ca.

Vệ Minh Khê mỉm cười nhìn thẳng Dung Vũ Ca, làm cho Dung Vũ Ca tràn đầy vui vẻ, Vũ Dương cũng rất vừa lòng, không uống phí Vũ Ca được xét là có mệnh luyện cầm. Lần đầu tiên cảm giác Vệ Minh Khê dụng tâm mà thổi, không vì khiêm nhượng mà đối trá.

Hoắc Liên Tâm tuy rằng không cam lòng, nhưng không thể không thừa nhận Vệ Minh Khê tài hoa vĩnh viễn ở trên mình.

Dung Trục tử này đến bây giờ vẫn bất động thanh sắc cũng khẽ mỉm cười, nữ nhi của mình tài mạo vô song, mới là thiên hạ đệ nhất.

Người vẫn không nhìn ra sự tình gì là Cao Hiến, chỉ thấy hai nữ nhân thân thuộc nhất của mình, mẫu hậu rất lợi hại, Vũ Ca cũng rất lợi hại, bèn cười cực kỳ vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Không Biết Nữ Nhân Tương Lai Của Mình Cũng Rất Trọng Yếu Sao!?

Một khúc cảm tiêu hợp tấu của Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca làm cho các tiết mục sau đó đều ảm đạm không bằng. Một thời gian sau tất cả mọi người đều bắt đầu vui chơi giải trí, đã qua mấy chén, ai nấy đều có điểm lẳng lẳng, vì là yến hội nên cũng không quá câu nệ chuyện này.

Dung Vũ Ca nâng chén rượu, tầm mắt lại luôn đặt ở chỗ Vệ Minh Khê. Nàng chú ý thấy Vệ Minh Khê tuy rằng cũng hoà hợp với khung cảnh chung, nâng chén rượu nhìn như tao nhã uống, nhưng cung nữ hầu hạ một bên lại rất ít khi rót thêm rượu cho nàng, xem ra bộ dáng nàng cầm chén rượu là giả vờ uống chứ không hề uống thật.

Nhìn mọi người tận tình thưởng nhạc, Vệ Minh Khê đột nhiên sinh ra cảm giác cô độc, nàng ngoảnh lại nhìn Cao Hiên, hân hoà nhập vui vẻ như vậy, cho tới bây giờ hẳn cũng chưa bao giờ cảm thấy cô độc sao? Vệ Minh Khê khẽ nhếch miệng cười, từ khi nào mình lại trở nên không có việc gì cũng thờ ơ chán thán dài như vậy?

Động tác rất nhỏ kia của Vệ Minh Khê phút chốc đều lọt vào mắt Dung Vũ Ca, nàng nhất định không thích yến hội, Dung Vũ Ca thầm nghĩ. Nhất cử nhất động của Vệ Minh Khê đều được nàng lưu tâm.

Tầm mắt Cao Hiên vẫn đặt trên người Dung Vũ Ca, hẳn có loại ảo giác đêm nay Vũ Ca luôn luôn nhìn mầu hậu, phỏng chừng vì bại bởi mầu hậu nên không cam lòng chẳng, Vũ Ca vốn là người hiểu thắng mã. Nhìn Dung Vũ Ca, Cao Hiên cảm thấy rất vui vẻ, thê tử mình dĩ nhiên là thiên hạ vô song. Cao Hiên quả thật so với Cao Hàn tích được phúc nhiều hơn, nhưng đáng tiếc số phận đã định trước cho y, lòng tuy hướng về người nhưng mãi cũng không bao giờ được đáp lại. Giống như là dòng sông mãi trôi về hướng Đông vô định, chỉ có đi mà không có về.

Vệ Minh Khê tựa hồ cảm giác được Dung Vũ Ca đang nhìn, nhẹ nhàng đem tầm mắt chuyển về phía nàng. Lần đầu tiên tầm mắt Vệ Minh Khê không chỉ nhìn về phía nhi tử mà rơi xuống người Dung Vũ Ca, nhưng cũng chỉ thoáng nhìn vào mắt Dung Vũ Ca rồi lập tức rời đi nhìn về phía Cao Hiên. Hiên nhi nhất định là cực kì thích Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca quả thật không đơn giản chỉ có hoa mỹ hơi hợt. Nhưng Dung Vũ Ca tựa hồ thấy hân chương mất, mặc dù là thê tử hân, Dung Vũ Ca vẫn xa cách không gần, Vệ Minh Khê không khỏi thở dài trong lòng.

Dung Vũ Ca thật vô cùng kinh hi khi thấy tầm mắt Vệ Minh Khê vừa rời đặt trên người mình, nhưng mà so với mong ước của mình thì vẫn còn quá ngắn. Dung Vũ Ca biết Vệ Minh Khê đang nhìn Cao Hiên, đột nhiên cảm thấy mình lúc trước chọn làm Thái tử phi là một quyết định sai lầm, tuy rằng lấy thân phận Thái tử phi sẽ đến gần Vệ Minh Khê dễ dàng, nhưng thân phận này sau này cũng sẽ thành trở ngại lớn nhất khi mình muốn tiếp tục tới gần nàng, Dung Vũ Ca nhìn Cao Hiên, không khỏi lại thấy phiền não.

Yến hội rốt cuộc đã xong, Dung Vũ Ca cùng Cao Hiên cũng trở về Đông cung. Dung Vũ Ca đi phía trước, bỏ mặc Cao Hiên tụt lại phía sau, trong lòng nàng vẫn còn thấy thực sự phiền toái.

“Vũ Ca, vì sao nàng đột nhiên mất hứng vậy?” Cao Hiên chậm chậm đuổi theo Dung Vũ Ca, không phải mới vừa rồi vẫn rất tốt sao, sao tâm tình lại lập tức liền biến thành không tốt rồi?

“Ngươi định quản ta chắc!” Dung Vũ Ca ngữ khí khó chịu quát Cao Hiên.

Cao Hiên cũng cảm giác được Dung Vũ Ca có vẻ phát hỏa với mình. Điều đó khiến cho hân buồn bực, mình đối với nàng ngoan ngoãn phục tùng, nha đầu này sao vẫn còn hờn giận như thế?

“Không phải, chỉ là ta không muốn nàng không vui.” Cao Hiên cười nói. Nụ cười thật rạng rỡ trong sáng, nhưng lại không có chút uy nghiêm nào của thái tử cả.

Không muốn ta không vui, đem mầu hậu người tặng cho ta là được, Dung Vũ Ca tà ác nói thầm trong lòng.

“Được rồi, ngươi không cần để ý đến ta đâu.” Dung Vũ Ca cũng biết khi dễ thái tử biểu đệ hiền lành thật sự không tốt lắm, hơn nữa hân vẫn là tâm can bảo bối của Vệ Minh Khê, nếu bị Vệ Minh Khê biết thì cũng không hay.

“Ừ!” Cao Hiên thấy Dung Vũ Ca không nói cũng không có cách, chỉ có thể uể oải gật đầu.

“Đúng rồi, đêm nay ngươi có thể ngủ trên giường.” Cao Hiên còn chưa kịp cao hứng thì Dung Vũ Ca đã nói câu tiếp theo khiến cho hân đang tươi cười liền đông cứng lại.

“Đêm nay ta không trở về Đông cung, ngươi không được nói cho người khác biết, cũng không được để cho người khác biết, hiểu không?” Dung Vũ Ca hơn phân nửa là không trở về nhà vào lúc đêm khuya thế này, như vậy dĩ nhiên là không tuân thủ chuẩn mực của nữ nhi thường tình, đã không cùng trượng phu nói lý thì thôi, còn muốn ra lệnh cho trượng phu thay nàng che dấu hành vi phạm tội.

“Nàng đi đâu?” Cao Hiên nhíu mày hỏi, bộ dáng nhíu mày này thật giống Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca nhìn xuất thần.

“Ai cần người lo!” Xem ra Cao Hiến lớn lên sẽ giống Vệ Minh Khê nhiều lắm. Bản thân cũng không muốn quát hấn nữa, nên Dung Vũ Ca nói câu này so với câu vừa rồi thái độ tốt hơn nhiều, đáng tiếc Cao Hiến vẫn không cao hứng nổi.

“Vũ Ca.....” Cao Hiến còn chưa kịp nói hết câu, Dung Vũ Ca đã ly khai. Cao Hiến nhìn bóng dáng Dung Vũ Ca biến mất, mặt cúi gằm xuống, lễ vật hấn tự tay làm còn chưa đưa nài.

Cao Hiến vốn không biết cho dù hấn đưa lễ vật gì, Dung Vũ Ca cũng thấy chướng mắt, trừ phi đem mẫu hậu mình đưa lên.

Vệ Minh Khê tắm rửa xong, thay cung bào đồ bằng một bộ y phục bạch sắc hàng ngày, lẳng lẳng mang theo Tĩnh Doanh cùng đi ngự hoa viên tản bộ.

Hương thơm hoa đại trong vườn nương theo gió thổi đưa đến chóp mũi Vệ Minh Khê, bầu trời đêm mát lạnh nhưng cũng mang theo hơi thở đầy cô tịch. Vệ Minh Khê hít sâu một hơi, đem không khí quanh quẩn hít vào phế quản, có loại cảm giác dễ chịu nói không nên lời. Vệ Minh Khê lật nhẹ tay, lấy từ trong tay áo rộng thùng thình một cây trúc tiêu, giữa khung cảnh tĩnh lặng ban đêm nhẹ nhàng thổi lên một khúc, bất quá chỉ là tự tiêu khiển mà thôi.

Dung Vũ Ca nghe thấy tiếng tiêu liền ngừng cước bộ, im lẳng lẳng nghe tiếng tiêu du dương kia. Nhìn Vệ Minh Khê một thân bạch y thể lương âm đạm, Vũ Ca thật muốn ôm nài vào lòng, không nghĩ nài lại cô độc nhiều đến như vậy, nài cũng chỉ biết dùng chính bản thân mình để lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn mà thôi. Dung Vũ Ca im lẳng nhìn, lẳng nghe tiếng lòng của Vệ Minh Khê.

Tĩnh Doanh phát hiện ra Dung Vũ Ca nhưng thấy nài chỉ im lẳng lẳng nghe, Tĩnh Doanh cũng làm như không phát hiện, có lẽ vẫn còn có người hiểu nương nương, chỉ là.....

Vệ Minh Khê thổi xong mấy khúc, mới phát giác trời đã gần sáng, nài liền thu hồi trúc tiêu, chuẩn bị quay về Phụng Nghi cung. Vệ Minh Khê một khi trở về Phụng Nghi cung, lại là Vệ Minh Khê mang mặt nạ hoàn mỹ như trước.

Dung Vũ Ca chờ Vệ Minh Khê rời đi rồi cũng ly khai, bản thân nài cũng đứng một đêm. Đêm qua là sinh thần của mình, là nài bồi tiếp cùng mình, tuy rằng nài một chút cũng không biết, nhưng trong lòng Dung Vũ Ca cũng thấy vui vẻ không thôi.

Tuy Cao Hiến thức trắng một đêm dài ở Đông cung chờ Dung Vũ Ca, chờ đến rạng sáng nài mới trở về nhưng hấn rốt cuộc cũng chỉ đành đem một bụng ury khuất ép xuống mà không thể làm gì khác.

“Tôi hôm qua nài đã đi đâu?” Cao Hiến lo lắng hỏi.

“Tản bộ ở ngự hoa viên.” Dung Vũ Ca vừa ra vẻ bất mãn vừa chuẩn bị chặn gối ngủ bù, bất quá phải để cho hạ nhân đến thay toàn bộ chăn gối mới được, dù sao đêm qua Cao Hiến cũng ngủ ở nơi này.

“Cả một đêm?” Cao Hiến nhận thấy quả thật trên người Dung Vũ Ca có mùi hoa ở ngự hoa viên.

“Không được sao?” Dung Vũ Ca nhún mày hỏi ngược lại.

“Vậy nài nghỉ ngơi một chút đi, đã một đêm không ngủ rồi.” Tuy rằng trong lòng Cao Hiến có chút khổ sở, nhưng vẫn ân cần nói.

“Đúng rồi, nghe nói Đông Đô có điềm lành, ngắm lại phụ hoàng cũng đã mười năm chưa đông tuần, hiện tại là thời cơ tốt để đông tuần, người nói với phụ hoàng về việc này đi.” Ngày hôm qua Vệ Minh Khê trở tài hoa, khiến người người hâm mộ. Cứu cứu ngày nào đó lỡ tâm huyết dâng trào, lại dính lấy Vệ Minh Khê thì sẽ không tốt chút nào. Để cho cứu cứu đi đông tuần, tốt nhất mang theo tân quý phi và chiêu nghi cùng đi, chẳng những sẽ phai nhạt ấn tượng ngày hôm qua, ít nhất trong ba tháng, Vệ Minh Khê cũng sẽ không phải hầu hạ hấn, nghĩ đến đây, Dung Vũ Ca liền cảm thấy đông tuần thực tốt.

“Đông tuần, ý kiến hay, điềm lành ở Đông Đô mấy ngày nay làm cho phụ hoàng lòng tâm chấn động, nếu đề nghị đi đông tuần, phụ hoàng nhất định sẽ vui vẻ đồng ý. Vũ ca nghỉ ngơi cho tốt, ta đi lâm triều, việc thỉnh an mẫu hậu để ta đi là được rồi.” Cao Hiến vui vẻ nói.

“Mới sáng sớm người đừng đi quấy rầy mẫu hậu, giữa trưa ta sẽ thỉnh an, người trực tiếp đi lâm triều đi!” Dung Vũ Ca nghĩ Vệ Minh Khê cả đêm không ngủ, hấn là cũng rất mệt mỏi, cho nên sáng nay cũng không đi quấy rầy nài.

“Ta đã nhiều ngày không đi thỉnh an, nếu không đi.....” Cao Hiến chần chờ nói.

“Người lâm triều rồi đi không được sao, nếu hôm nay người đề nghị khiến cho phụ hoàng cao hứng, mẫu hậu biết được không phải càng vui vẻ sao?” Dung Vũ Ca phản đối.

“Vũ Ca nói cũng là có đạo lý, ta đây đi lâm triều trước, trở về sẽ thỉnh an mẫu hậu sau.”

Cái người ngày ngày đứng lúc đều đến thỉnh an, có sao hôm nay lại không đến, điều này làm cho Vệ Minh Khê có chút không quen. Dung Vũ Ca không phải ngã bệnh rồi chứ? Không đến thỉnh an, cũng không phải người đến bẩm báo, Dung Vũ Ca này có hiểu lễ tiết cung đình hay không? Vệ Minh Khê tự

nhủ đến lúc Dung Vũ Ca đến thỉnh an, nhất định phải bắt nàng học một khoá lễ tiết cung đình mới được. Nhưng Vệ Minh Khê hoàn toàn quên mất trước kia nàng hy vọng Dung Vũ Ca đừng đến thỉnh an cỡ nào.

Dung Vũ Ca ở Đông cung ngủ được một giấc ngủ ngon, vừa tỉnh giấc lập tức pha một hồ nước hoa hồng để tắm. Dung Vũ Ca bơi qua lượn lại vài vòng, cảm thấy lúc này mình thật giống yêu tinh yêu mị, không, yêu tinh cũng không xinh đẹp bằng mình, sau đó mới hùng hục đi đến Phụng Nghi cung. Nửa ngày không thấy như cách ba thu, nhớ Vệ Minh Khê muốn chết, không biết mẫu hậu đại nhân có nhớ mình không?

Lúc Dung Vũ Ca đến Phụng Nghi cung thì Vệ Minh Khê đang dùng cơm, Dung Vũ Ca tự động tự phát ngồi vào bàn cơm, kêu Thước Nhi đang hầu hạ bên cạnh mang thêm ra một bộ bát đĩa, hoàn toàn không để ý tới bộ dáng nhũn nhẽo của Vệ Minh Khê.

“Dung Vũ Ca, ngươi có hiểu lễ tiết cung đình hay không?” Vệ Minh Khê không khách khí hỏi.

“Mẫu hậu đừng cứng nhắc mà, chúng ta lại là người một nhà, tình cảm thâm thiết cần gì để ý đến mấy thứ đó.” Dung Vũ Ca cười nịnh nọt, trong lòng lại thầm nghĩ, thần tình mẫu hậu hôm nay lại không tốt.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, tất cả đều phải có quy củ.” Vệ Minh Khê vừa nói ra lời, Thước Nhi liền vội vàng đem chén bát thu lại. Dung Vũ Ca nhũn nhẽo, con gà mái này thật là, xem ra phải cố gắng quan hệ tốt với con gà mái này mới được, dù sao đều là người thân tín bên Vệ Minh Khê, không thể xem thường lực lượng này được.

Dung Vũ Ca rất muốn đoạt lại chén đĩa trong tay Thước Nhi, nhưng ở trước mặt Vệ Minh Khê, nàng không dám làm, cũng sẽ không làm chuyện mất nhân phẩm như vậy, nàng vẫn rất chú ý hình tượng trong mắt Vệ Minh Khê.

“Mẫu hậu.” Dung Vũ Ca đứng dậy chạy đến trước mặt Vệ Minh Khê, cầm ống tay áo Vệ Minh Khê kéo kéo, nhõng nhẽo làm nũng, càng nhìn càng ớn, còn kém mỗi là không chu cái miệng nhỏ nhắn ra thôi.

Thái tử phi thấy ớn quá, tay chân Thước Nhi và Tĩnh Doanh đã nổi hết da gà, được rồi, lấy tuyệt thế dung mạo của Thái tử phi làm vậy vẫn rất hữu dụng, nhưng mà vẫn làm người ta rất buồn nôn.

Thước Nhi và Tĩnh Doanh nhìn lại Vệ Minh Khê, Hoàng hậu nương nương quả nhiên là Hoàng hậu nương nương, vẫn bất động thanh sắc, không buông lỏng tí nào.

“Mẫu hậu.” Một tiếng này của Dung Vũ Ca, cơ hồ muốn đem xương cốt người ta kêu đến nhũn, lúc này Vệ Minh Khê mới giương mắt nhìn Dung Vũ Ca một chút, vẫn lôi kéo tay mình, có để mình ăn cơm không đây?

“Mẫu hậu!” Đột nhiên Cao Hiến từ đâu cao hứng phấn chấn tiêu sái tiến vào, loại tình cảm hưng phấn biểu hiện hết trong giọng nói. Vào phòng mới phát hiện Dung Vũ Ca cũng ở đây, tâm tình liền rất tốt.

“Hiên nhi, đến rồi thì ngồi xuống ăn cùng bản cung đi.” Vệ Minh Khê từ ái nói.

Ánh mắt Dung Vũ Ca ai oán nhìn Vệ Minh Khê, đãi ngộ khác biệt, là đãi ngộ khác biệt một cách trắng trợn lộ liễu. Sao nàng không thuận theo mình chứ, Dung Vũ Ca tâm tình thật không tốt, liền dùng ánh mắt như dao đâm bắn về phía Vệ Minh Khê và Cao Hiến.

“Vũ Ca cũng ngồi xuống ăn đi!” Cao Hiến vốn rất thương yêu thế tử, liền kéo Dung Vũ Ca cùng nhau ngồi xuống, lúc này Thước Nhi và Tĩnh Doanh mới lập tức lấy thêm chén đĩa cho Cao Hiến và Dung Vũ Ca.

Nàng nhờ phúc của Cao Hiến mới có thể cùng Vệ Minh Khê ăn cơm sao? Trong lòng Dung Vũ Ca tràn đầy bất bình. Chỉ biết nhi tử mình trọng yếu, không biết rằng nữ nhân của mình trong tương lai cũng rất trọng yếu sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thái Tử Phi Vừa Lo Vừa Úc

“Mẫu hậu, hôm nay nhi thần đề nghị với phụ hoàng đi đông tuần, phụ hoàng nói nhi thần nghĩ thật chu đáo.” Cao Hiến hưng phấn nói với Vệ Minh Khê.

“Đông tuần?” Vệ Minh Khê nhìn về phía Dung Vũ Ca, nhi tử mình chắc chắn sẽ không thể nghĩ ra chủ ý lấy lòng Hoàng thượng như vậy, việc này nhất định là Dung Vũ Ca nghĩ ra. Đông tuần là chuyện rất hao tài tốn của, cũng không phải chuyện gì tốt, cũng không biết rốt cuộc Dung Vũ Ca có ý đồ gì, chỉ là thay Hiên nhi lấy lòng Hoàng thượng thôi sao?

“Phụ hoàng quyết định mười lăm ngày sau đông tuần, để cho hữu tướng hộ giá, đại khái sẽ để ta cùng tả tướng tạm thời phụ trách việc triều chính.” Cao Hiến không thấy trên mặt mẫu thân có biểu tình vui sướng gì, lo lắng nói tiếp.

“Đông tuần hao tài tốn của, cũng không phải chuyện tốt gì, sao thái tử lại nảy ra chủ ý như vậy?” Vệ Minh Khê nhũn nhẽo hỏi. Hơn nữa để thái tử xử lý việc

quốc gia cũng không phải chuyện tốt lành, nếu làm tốt, Hoàng thượng sẽ không khen, nhưng nếu làm kém sẽ bị truy cứu trách nhiệm.

Dung Vũ Ca giương mắt nhìn Vệ Minh Khê, trong lời nói của Vệ Minh Khê rõ ràng là nhắm vào mình. Hao tài tổn của không phải phạm vi nàng lo lắng, hơn nữa quốc khó đầy đủ, một lần đông tuần cũng không gây thương tổn bao nhiêu, không đáng kể nhiều lắm.

“Chuyện này.....” Cao Hiến nhìn về phía Dung Vũ Ca, nhất thời không trả lời được. Cao Hiến nguyên tưởng rằng mình làm đúng rồi, nhưng bị Vệ Minh Khê hỏi như vậy, lại nghĩ có khi mình lại làm sai.

“Mẫu hậu, phụ hoàng không phải người quá mức xa hoa, cho dù đông tuần thì cũng sẽ không quá mức phô trương lãng phí. Hơn nữa quốc khó đầy đủ, chỉ là động một gốc Thái Sơn, mẫu hậu nghĩ nghiêm trọng quá rồi, phụ hoàng có thể thừa dịp đông tuần thể nghiệm dân tình, cho nên đông tuần vốn cũng không phải chuyện xấu gì.” Dung Vũ Ca nhìn ánh mắt Vệ Minh Khê không giận mà uy cười nói, nàng cũng không phải là không nghĩ đến hậu quả.

“Đúng là như vậy.....” Cao Hiến nhanh chóng phụ họa.

Đông tuần không phải chuyện tốt, cũng không phải chuyện xấu, chỉ tính là sự kiện bậc trung. Trong lòng Vệ Minh Khê cũng biết rõ nhưng vừa rồi chỉ là thử Dung Vũ Ca, thử xem Dung Vũ Ca rốt cuộc có phải họa thủy chẳng phân biệt được nặng nhẹ hay không, may mà kết quả vẫn làm người ta vừa lòng. Hiên nhi hàng năm ở trước Hoàng thượng uy nghiêm phải cúi mình, cũng thừa dịp Hoàng thượng đi đông tuần mà thả lỏng một phen.

“Hậu cung không thảo luận chính sự, dùng cơm đi.” Vệ Minh Khê ôn nhu nói, gấp đồ ăn bỏ vào trong chén Cao Hiến. Cao Hiến kinh ngạc nhìn Vệ Minh Khê, sao mẫu hậu lại gấp rau cho mình? Tuy Cao Hiến biết mẫu hậu thương mình, nhưng người cũng không giống mẫu thân bình thường khác, luôn ở một tầng xa cách không rõ. Hôm nay Cao Hiến đột nhiên hiểu được, là do trước kia mẫu hậu chưa bao giờ đối xử với mình thân thiết như thế này mà thôi.

“Đa tạ mẫu hậu, mẫu hậu cũng ăn đi.” Cao Hiến cũng gấp một chút đồ ăn bỏ vào trong chén Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê mỉm cười, đột nhiên thực sự thích phút giây ấm áp này.

Dung Vũ Ca nhìn cảnh tượng mẫu tử từ từ hiểu hai người liền buồn bực không thôi. Rõ ràng hành động gấp thức ăn này là nàng dạy Vệ Minh Khê mà, Vệ Minh Khê thật đúng là quý đáng ghét, chỉ biết nhớ thương nhi tử nàng thôi!

Cao Hiến thấy miệng Dung Vũ Ca bắt đầu chu lên, rõ ràng là ủy khuất vì bị bỏ mặc. Cao Hiến liền nhanh tay gấp cho Dung Vũ Ca ít đồ ăn, bỏ vào trong chén nàng.

Người ta đâu có cần ăn nước miếng của người, người ta là cần mẫu hậu gấp kia, người ta muốn mẫu hậu gấp, người ta muốn mẫu hậu gấp cơ.....

Dung Vũ Ca tiếp tục buồn thảm nhìn Vệ Minh Khê, không tin tâm linh dao động mãnh liệt của mình không truyền đến chỗ Vệ Minh Khê được.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, thấy nàng giống như tiểu động vật đói ăn, ánh mắt lóe ra quang mang đầy ấp chờ mong, lòng mềm nhũn, cũng tùy tay gấp một chút rau bỏ vào chén Dung Vũ Ca, đương nhiên là gấp cho Cao Hiến càng nhiều hơn.

Dung Vũ Ca nhìn đồ ăn trong chén vô cùng trân quý kia, cơ hồ muốn rơi lệ. Thật sự là truyền được đến mẫu hậu sao, chiều này không lẽ lại có công hiệu thần kỳ đến thế? Vậy ta đây muốn mẫu hậu, ta muốn mẫu hậu, ta muốn mẫu hậuuuu, Dung Vũ Ca cố gắng phóng thích nguyện vọng, cầu xin thêm lần nữa. Nếu lần này cũng có thể thành công thì tốt rồi, nàng đâu chỉ là muốn ăn đồ ăn mẫu hậu gấp, ăn mẫu hậu mới là tuyệt nhất! Nghĩ đến liền cảm thấy mầu mui mình sắp chảy ra. Dung Vũ Ca cố ngừng suy nghĩ miên man trong đầu, trên bàn cơm mà tưởng tượng chuyện đó thật sự không tốt lắm.

Dung Vũ Ca đem đồ ăn Cao Hiến gấp trong chén mình đều gấp lại cho Cao Hiến: “Thái tử biểu đệ chính sự bận rộn, càng cần phải ăn nhiều một chút để bồi bổ thân thể.” Dung Vũ Ca nhiệt tình nói, làm cho Cao Hiến được yêu mà sợ. Cao Hiến hoàn toàn không biết Dung Vũ Ca chỉ là vì không muốn ăn nước miếng của hắn, bằng không đừng mong Dung Vũ Ca gấp cho hắn, chờ kiếp sau đi!

Nhưng Vệ Minh Khê lại thấy vô cùng rõ ràng, Dung Vũ Ca đem đồ ăn Hiên nhi gấp đều trả về, chỉ ăn mỗi đồ ăn mình gấp. Cảm giác trong lòng Vệ Minh Khê rất kỳ quái, cũng phức tạp cực kỳ, không rõ tâm tình hiện tại của mình là gì. Nàng vẫn cảm thấy hành động của Dung Vũ Ca vô cùng kỳ quái, tựa hồ nàng đã nắm được manh mối, nhưng cuối cùng vẫn không nắm bắt được gì.

Sau khi Dung Vũ Ca đem đồ ăn Cao Hiến gấp cho mình đều trả lại cho Cao Hiến, cũng nhanh chóng gấp đồ ăn bỏ vào chén Vệ Minh Khê.

“Mẫu hậu cũng ăn đi.” Dung Vũ Ca cười ngọt ngào.

Vệ Minh Khê nhìn đồ ăn Dung Vũ Ca gấp cho mình trong chén, do dự hồi lâu mới động đũa, nhả nhận bỏ vào trong miệng. Dung Vũ Ca nhìn thấy Vệ Minh Khê ăn đồ ăn mình gấp, lại càng cười đến không ngậm miệng lại được, mẫu hậu rốt cuộc cũng không bài xích mình.

Tĩnh Doanh nhìn hiểu được quan hệ phức tạp của ba người trên bàn, ngấm lại càng thấy cảm kỳ vô cùng. Bây giờ Hoàng hậu nương nương còn chưa hiểu ý đồ của Thái tử phi, nhưng có thể nhìn ra được Hoàng hậu nương nương đối với Thái tử phi đã không còn bài xích như trước nữa. Ngược lại, Thái tử phi đối với Hoàng hậu nương nương cũng có một chút ảnh hưởng. Nếu có một ngày Hoàng hậu nương nương hiểu ý đồ của Thái tử phi thì sẽ xảy ra tình trạng như thế nào?

Tĩnh Doanh đột nhiên có dự cảm lần sau Thái tử phi nhất định sẽ mượn sức mình cùng Thước Nhị, Thái tử phi vì Hoàng hậu nương nương hao tổn bao nhiêu tâm cơ, nơi này đáng sợ nhất chính là Thái tử phi. Tĩnh Doanh suy nghĩ một chút liền cảm thấy da đầu tê dại, dù sao ý đồ của Thái tử phi đối với Hoàng hậu nương nương cũng quá rõ ràng lộ liễu.

Tĩnh Doanh do dự, mình có nên nói cho Hoàng hậu nương nương hay không, Hoàng hậu nương nương có tin mình hay không? Hiện tại nói cho Hoàng

hậu nương nương, nàng nhất định cảm thấy hoang đường, nhưng đợi đến lúc Hoàng hậu nương nương tự phát hiện ra, sợ là Hoàng hậu nương nương đã rơi vào lưới tình rồi.

Tĩnh Doanh suy nghĩ rồi rầm hồi lâu, lại do dự, rốt cuộc có nên ám chỉ cho Hoàng hậu nương nương một chút không?

“Tĩnh Doanh, gần đây sao ngươi cứ nhìn chằm chằm vào Thái tử phi thế? Tuy rằng Thái tử phi lớn lên họa thủy, nhưng so với Hoàng hậu nương nương vẫn còn kém xa, người ta nói nhất đẳng mỹ nữ dựa vào khí chất, thứ hai dựa vào ôn nhu, thứ ba mới dựa vào mỹ mạo, Hoàng hậu nương nương của chúng ta nhất định là nhất đẳng, Thái tử phi nhiều lắm chỉ là hạng ba mà thôi.” Thước Nhi đánh giá có chút không công bình.

Lời này nếu để cho Dung Vũ Ca nghe được thế nào cũng phải tức chết mà thôi. Dung Vũ Ca tự nhận là cực phẩm nữ nhân, dung mạo tài hoa cũng không kém, tất nhiên không phải là mỹ nữ bậc ba như bình hoa di động. Bất quá ở trong cảm nhận của Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê đứng là cực phẩm trong cực phẩm.

“Ngươi nói xem, nếu lỡ phát hiện một bí mật, có nên nói cho người khác hay không?” Tĩnh Doanh hỏi Thước Nhi.

“Bí mật? Bí mật gì, ngươi nói cho ta đi!” Thước Nhi vừa nghe thấy bí mật liền giữ chặt tay Tĩnh Doanh hưng phấn hỏi.

“Quên đi, không có bí mật gì, tùy tiện nói thế thôi.” Bí mật này mà nói cho Thước Nhi biết, sợ là toàn hoàng cung đều sẽ biết.

“Keo kiệt, chuyện gì ta cũng nói người biết, nhưng người chuyện gì cũng không cho ta biết, người thực không phải bằng hữu mà!” Thước Nhi tức giận nói.

Tĩnh Doanh có chút đau đầu, chuyện gì Thước Nhi cũng nói cho mình biết, nhưng cho tới bây giờ cũng không phải là mình chủ động hỏi nàng. Nàng mỗi ngày ở bất cứ nơi nào cũng đều kể lể ba tuổi mình ở nơi này làm gì, năm tuổi lại ở nơi khác làm gì, tính tình một chút bí mật đều giữ không được, ai dám đem bí mật riêng tư nói cho Thước Nhi đây. Thước Nhi thân thể đơn giản, cũng không có nghĩa là thân thể mình cũng đơn giản, nàng ngày nào cũng có tình ba hoa với mình này nọ.

Tĩnh Doanh xoay người bước đi, không muốn cùng Thước Nhi khắc khẩu nhiều. Thước Nhi nhìn Tĩnh Doanh xoay người bước đi, bĩu môi, Tĩnh Doanh thật sự là chán muốn chết, mỗi ngày đều kín như hũ nút, cái gì cũng giấu ở trong lòng. Rõ ràng là nàng đố kỵ, còn mỗi ngày nghiêm sắc mặt cho mình xem. Đồng dạng là tiểu cung nữ, Tĩnh Doanh tựa hồ cũng không giống người khác, không tụ họp với mọi người, tính tình cũng kiêu ngạo, bất quá đối với Hoàng hậu nương nương lại luôn trung thành hơn ai hết.

Kỳ thật nàng không muốn Tĩnh Doanh ngoài Hoàng hậu nương nương còn để ý những người khác, đặc biệt là Thái tử phi chán ghét kia, một chút cũng không đáng để Tĩnh Doanh chú ý.

Tĩnh Doanh đẹp hơn so với các cung nữ khác nhiều, thậm chí so với một số công chúa còn đẹp hơn. Nhưng vì bình thường tính tình quá im lặng, khiến người khác rất khó chú ý tới nàng, bất quá Tĩnh Doanh cũng rất lợi hại, cái gì cũng biết.

“Nè, ngươi đừng lờ ta.....” Mỗi lần cãi nhau đều là Thước Nhi làm lành trước, bởi vì tính tình Tĩnh Doanh là vậy, người không làm lành trước, nàng sẽ không để ý đến người.

Dự cảm của Tĩnh Doanh rất nhanh trở thành sự thật, Thái tử phi quả nhiên đến mượn sức mình cùng Thước Nhi.

Từ lâu Dung Vũ Ca đã chú ý tới tiểu cung nữ luôn im lặng bên người Vệ Minh Khê kia, tựa hồ không đơn giản như thế, khí độ kia không phải một tiểu cung nữ nên có, mà là bộ dáng tất cả ta đều đã biết, làm cho Dung Vũ Ca sinh lòng cảnh giác.

Vì thế Dung Vũ Ca liền tận dụng một ít quan hệ giang hồ điều tra chi tiết thân thế của Tĩnh Doanh. Không tra thì thôi, đến lúc tra ra thật dọa người ta nhảy dựng, không ngờ nàng lại là Mộ Dung gia ngũ tiểu thư. Mộ Dung Tĩnh Doanh, thiên tài võ học, mười ba tuổi đã đánh bại gia phụ Mộ Dung Kỳ làm oanh động võ lâm. Vì giết chết nguyên phối của Mộ Dung Kỳ mà bị cả nhà Mộ Dung bức rơi xuống Đoan Nhai phong, nghe nói nàng đã chết. Thế nhưng tại sao nàng lại ở trong hoàng cung? Lại còn chấp nhận làm tỳ nữ bên người Vệ Minh Khê? Thật là không tưởng tượng nổi. Mộ Dung Tĩnh Doanh hiện tại hai mươi hai tuổi, cùng thời gian nàng xuất hiện trong cung được chín năm rất ăn khớp, bên người Vệ Minh Khê thật sự là ngoại hổ tàng long.

“Mộ Dung Tĩnh Doanh!” Dung Vũ Ca gọi Tĩnh Doanh.

Tĩnh Doanh không dừng lại, tựa hồ cái tên kia không phải gọi mình.

“Tĩnh Doanh!” Dung Vũ Ca kêu thêm lần nữa, đến lúc này Tĩnh Doanh mới ngừng lại.

“Vi sao gần đây ngươi cứ nhìn ta như vậy?” Dung Vũ Ca nhướn mày hỏi. Thân phận Tĩnh Doanh thế nào nàng mặc kệ, nàng chỉ để ý đến việc liệu nàng ta có thể gây trở ngại đến mình cùng Vệ Minh Khê hay không.

“Ta nghĩ Thái tử phi phải là người hiểu rõ nhất.” Tĩnh Doanh thân nhiên nói, Dung Vũ Ca không phải là biết rõ rồi còn cố hỏi sao?

“Vậy ngươi định làm thế nào?” Dung Vũ Ca hỏi. Nếu lúc này Tĩnh Doanh nói cho Vệ Minh Khê, đối với mình rất bất lợi.

“Ta sẽ bẩm báo Hoàng hậu nương nương, dù sao lấy thân phận Thái tử phi, không nên có ý đồ như vậy với Hoàng hậu nương nương.” Tĩnh Doanh đem quyết định của mình nói cho Dung Vũ Ca.

“Mộ Dung Tĩnh Doanh, chuyện của ta cùng Vệ Minh Khê, ngươi không cần nhúng tay, coi như bản cung nợ ngươi một ân tình được không?” Dung Vũ Ca nhân nhượng nói. Cho đến bây giờ, đây vẫn là lần đầu tiên nàng đối với người ngoài mà hạ thấp mình như vậy.

“Thái tử phi, ngươi có biết ngươi hãm nường nường vào tình cảnh bất nghĩa hay không? Ngươi không những là con dâu của nàng, mà nàng còn là Hoàng hậu, ngươi là Thái tử phi, ngươi không nên gây phiền toái cho Hoàng hậu nường nường.” Tĩnh Doanh lạnh lùng nói.

“Tĩnh Doanh, nếu ngươi dám nói, ta sẽ giết ngươi. Ta không quản được nhiều chuyện như vậy đâu. Ta chỉ muốn nàng, cái gì ta cũng không để vào mắt, ai làm trở ngại ta, ta sẽ diệt trừ người đó.” Ngự khí Dung Vũ Ca tràn đầy uy hiếp.

“Tĩnh Doanh chết cũng không từ, chỉ cần Hoàng hậu nường nường bình an.” Tĩnh Doanh vẫn thản nhiên mỉm cười.

Dung Vũ Ca thấy Tĩnh Doanh không xoay chuyển, mình căn bản lại không phải đối thủ của nàng. Nếu mình giết không được nàng, nàng có thể lập tức nói cho Vệ Minh Khê biết. Dung Vũ Ca không muốn mình cố gắng kiểm cũi ba năm nhưng chỉ thiếu trong một giờ.

“Ngươi cảm thấy Vệ Minh Khê hiện tại rất yên bình sao? Nàng hiện tại vui vẻ sao? Ta yêu nàng, ta có thể mang đến cho nàng khoái hoạt, vì cái gì ngươi lại không cho ta cơ hội thử xem chứ?” Dung Vũ Ca khồng chế không được cảm xúc quát Tĩnh Doanh, ánh mắt phiếm hồng. Nàng không cam lòng, nàng vất vả lắm mới kéo gần được một ít khoảng cách với Vệ Minh Khê, chỉ là một đoạn khoảng cách ngắn mà nàng đã phải trả bao nhiêu công sức, Tĩnh Doanh có hiểu hay không?

Tĩnh Doanh tuyệt nhiên không để ý tới Dung Vũ Ca vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chân Tình Ai Hiểu

Lúc Tĩnh Doanh chải đầu cho Vệ Minh Khê, tâm tư khẽ động.

“Nường nường thấy Thái tử phi như thế nào?” Tĩnh Doanh nhẹ nhàng chải những lọn tóc mềm mại của Vệ Minh Khê, khẽ hỏi.

“Dung Vũ Ca?” Vệ Minh Khê nghĩ đến họa thủy yêu nghiệt Dung Vũ Ca kia, lông mày khẽ nhướng cong cong, chỉ là một động tác rất nhỏ đến không thể nhỏ hơn được, nhưng cũng không thoát được ánh mắt bén nhọn của Tĩnh Doanh.

“Vâng.” Tĩnh Doanh gật đầu.

“Chỉ là một tiểu nha đầu chuyên môn lừa đảo, tâm nhãn rất nhiều nhưng cũng không có gì trở ngại.” Vệ Minh Khê cảm thấy vô cùng kỳ quái khi Tĩnh Doanh chủ động hỏi về Dung Vũ Ca, người có thể khiến Tĩnh Doanh chủ động hỏi chắc chắn không phải người đơn giản.

“Nường nường tựa hồ rất có hảo cảm đối với nàng.” Tĩnh Doanh cười nói, khuôn mặt thanh lệ hàng năm không cười đột nhiên nở rộ tựa u liên.

“Tĩnh Doanh, ý của ngươi là sao, rốt cuộc muốn nói cái gì, cứ nói thẳng ra đi.” Vệ Minh Khê nhíu mày. Không biết tại sao khi nghe Tĩnh Doanh nói đến hai chữ “hảo cảm”, trong lòng Vệ Minh Khê vừa không thoải mái vừa thấy kỳ quái.

“Chẳng qua nô tì nghĩ Thái tử phi quả thật rất có mị lực, sinh ra họa quốc khuynh thành không nói, tâm kế cũng không tầm thường.” Tĩnh Doanh vẫn như trước đánh đòn Thái Cực, vu hồi tác chiến.

“Nàng tựa hồ không có ác ý.” Vệ Minh Khê theo phản xạ có điều kiện, vì Dung Vũ Ca biện giải một câu.

“Nàng không có ác ý, nhưng trong lòng nàng có tư tâm.” Ngày sau so với có ác ý còn khó giải quyết hơn nhiều, Tĩnh Doanh nói còn chưa xong, Dung Vũ Ca đã xông vào.

Trong lòng Dung Vũ Ca vốn thập phần thấp thỏm bất an, nàng rốt cuộc nói gì với Vệ Minh Khê? Dung Vũ Ca nhìn Tĩnh Doanh, lại nhìn Vệ Minh Khê, hy vọng có thể nhìn ra chút manh mối nào đó.

Vệ Minh Khê nhíu mày thấp giọng trách mắng: “Dung Vũ Ca, đây là Phụng Nghi cung, không phải Đông cung, không thể tự ý xông vào loạn xạ như vậy.”

“Tĩnh Doanh đang tâm sự cùng mẫu hậu?” Ánh mắt Dung Vũ Ca nhìn chăm chăm Tĩnh Doanh. Tĩnh Doanh bất động thanh sắc tiếp tục giúp Vệ Minh Khê chải đầu, ánh mắt như độc xà của Dung Vũ Ca không hề ảnh hưởng đến nàng.

“Chẳng lẽ việc gì của bản cung đều phải nói cho Thái tử phi?” Vệ Minh Khê không vui nói.

“Mẫu hậu, nhi thần mượn Tĩnh Doanh một chút.” Dung Vũ Ca thấy biểu tình Vệ Minh Khê không khác thường ngày, liền biết Tĩnh Doanh còn chưa đem

bí mật tiết lộ, không phí thời gian liền cứng rắn kéo Tĩnh Doanh ra ngoài. Thật ra nếu Tĩnh Doanh không muốn đi, dù Dung Vũ Ca kéo như thế nào cũng sẽ không nhúc nhích, nhưng Tĩnh Doanh lại tự nguyện theo Dung Vũ Ca rời đi.

Tâm Vệ Minh Khê sinh ra một chút hờn giận, sao Dung Vũ Ca lại không hỏi ý kiến mình? Rõ ràng càng ngày càng không để mình vào mắt mà, thật sự là quá càn rỡ.

Dung Vũ Ca kéo Tĩnh Doanh ra nơi vắng vẻ vốn để đặt mấy cái thùng gỗ múc nước sau hoàng cung.

“Tĩnh Doanh, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Dung Vũ Ca có vẻ rơi vào đường cùng, ủ rũ hỏi.

“Nô tỳ chẳng muốn thế nào cả, Thái tử phi quá lo rồi.” Tĩnh Doanh vẫn như trước không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói.

“Coi như ta cầu ngươi. Từ năm ta sáu tuổi ta đã bắt đầu chú ý đến nàng, mười ba tuổi chân chính yêu thương nàng, đợi đến năm mười tám tuổi, sau khi chuẩn bị tốt hết thảy mới dám tới gần nàng. Mười hai năm, đối với các ngươi, những người ngoài cuộc mà nói có lẽ không tính là gì, nhưng ngươi có biết ta vì nàng phải trả giá bao nhiêu không? Vì có thể cùng nàng xứng đôi, khi người khác chơi đùa ngoạn nhạc, ta chỉ ở nhà vùi đầu học cầm, học họa, học bất cứ thứ gì Vệ Minh Khê biết. Ta xem sách sử buồn tẻ, quốc sách, tứ thư ngũ kinh, thiên văn địa lý đều đọc qua, kỳ thật ta không phải thích học những thứ này, nhưng là ta bức bản thân học. Bởi vì những thứ Vệ Minh Khê biết, ta nhất định phải biết, chỉ có khi cái gì ta cũng đều học xong, có lẽ ta mới biết được trong lòng Vệ Minh Khê suy nghĩ gì, có thể biết nàng tài giỏi đến mức nào.

Mặc dù ta từ nhỏ thông tuệ hơn người, nhưng ta làm sao cũng không thể làm được như Vệ Minh Khê, cái kiêu trí tuệ chỉ cần nhìn qua một lần là không bao giờ quên, cho nên ta mấy năm nay một chút cũng không thoải mái. Nàng càng lợi hại, ta lại càng kiêu ngạo, lại càng tự hào, rõ ràng ta cùng với nàng bất quá cũng chỉ là bè nước gặp nhau, nhưng vì đề có thể biến thành người thân của nàng, ngươi có biết ta đã phải trả giá bao nhiêu không? Ngươi có biết cái kiêu luyện cầm, luyện đến mười ngón tay đều đau đến đầm đìa máu chảy, ngươi có biết hằng đêm thấp đèn đọc sách, cái cảm giác tịch mịch là như thế nào không? Ngươi có biết bao nhiêu cố gắng của ta chỉ vì chờ đợi một thứ kết quả mà ngươi không biết phải chờ đợi đến bao giờ, loại tư vị này ngươi có hiểu hay không?”

Dung Vũ Ca nói đến mắt đỏ bừng, nhớ tới những vất vả trước kia liền cảm thấy không cam lòng. Vất vả như thế, ngay cả mẫu thân cũng không biết, nhưng vì Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca cảm thấy hết thảy đều đáng giá. Cừu cừu không xứng với Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca nhất định phải xứng với nàng!

“Chuyện đó không có quan hệ gì đến ta.” Biểu tình trên mặt Tĩnh Doanh vẫn không hề thay đổi.

“Tĩnh Doanh ngươi không có tâm, cho nên ngươi không biết nỗi đau của người khác, không thêm đề ý đến cố gắng của người khác!” Dung Vũ Ca quát Tĩnh Doanh, nước mắt lại kim không được chảy xuống. Nàng có thể lường trước được phản ứng của Vệ Minh Khê sau khi biết được chuyện này, nhất định là chạy đi rất xa, không cho mình gần nàng thêm chút nào nữa.

Tĩnh Doanh như trước không hề động dung, im lặng xoay người rời đi.

“Cố gắng của ngươi cùng ta không có quan hệ, phải biết rằng chủ nhân của ta là nương nương không phải ngươi. Còn ta có thay đổi chủ ý hay không, không phải bởi vì thái độ của ngươi, mà phụ thuộc vào thái độ của nương nương. Có lẽ nàng cũng cần biết người hiểu nàng là ai, đương nhiên, người kia có thể không phải là ngươi.” Tĩnh Doanh không dừng cước bộ vừa đi vừa nói, nhưng những lời này vẫn bay tới tai Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca mừng rỡ như điên, nước mắt vẫn còn vương trên mặt chưa kịp khô. Tĩnh Doanh không nhúng tay là tốt rồi, xem ra mình nên thu liễm một chút, không thể lại để cho người khác nhìn ra sơ hở được, nàng không muốn có thêm một Tĩnh Doanh khác xuất hiện.

Dung Vũ Ca lau nước mắt, nàng biết lúc này nàng nhất định rất nhếch nhác thảm hại. Nói đến mới thấy, Tĩnh Doanh thật đúng là người có ý chí sắt đá, làm cho tuyệt thế đại mỹ nữ khốc liệt âm ỹ như vậy, vậy mà một chút cũng không động dung, bên người Vệ Minh Khê đúng là toàn động vật máu lạnh!! Dung Vũ Ca âm thầm oán giận trong lòng, vì cái gì nàng lại thích Vệ Minh Khê như vậy? Dung Vũ Ca có dự cảm mình ngày sau ủy khuất đều sẽ do Vệ Minh Khê mà ra, mà mình lại nhất định sẽ vui vẻ vì nàng mà chịu đựng.

Dung Vũ Ca tính đến Phượng Nghi cung nhìn Vệ Minh Khê thêm một chút, nhưng nghĩ đến mắt mình lúc này nhất định đang đỏ hồng, thật là thảm hại, liền xóa bỏ ý niệm này trong đầu. Chờ ngày mai đường tình thân cho tốt rồi sẽ lại đi Phượng Nghi cung gặp Vệ Minh Khê vậy, Dung Vũ Ca rốt cục cũng có thể an tâm hồi Đông cung, hôm nay thân kinh bị Tĩnh Doanh hành hạ thảm thương đủ rồi.

Dung Vũ Ca đi rồi, bãi đất liền trở nên vắng vẻ.

Sau mấy cái thùng gỗ đặt trong sân có người bỗng giật mình, nguyên lai là Tiểu Hoa trốn ở bên trong ngủ lười, nghe thấy thế liền không dám hô hấp. Sau khi xác định các nàng đều đã đi rồi, mới dám há miệng ra thở, người người đều nói hoàng cung nhiều bí mật, Tiểu Hoa tiến cung hơn mười năm, đã nghe bàn tán nhiều chuyện, nhưng bí mật này thật sự là đại dọa người. Thái tử phi bộ dáng yếu đuối thế kia lại yêu Hoàng hậu nương nương, tuy Hoàng hậu nương nương rất vĩ đại, rất tốt bụng, được nhiều người yêu quý cũng đúng, nhưng người nợ lại là Thái tử phi, là con dâu của Hoàng hậu nương nương, nghĩ đến đây cảm xúc Tiểu Hoa vẫn còn hoang mang, khó có thể tin được.

Lại nói, không ngờ Thái tử phi lại si tình như thế, mà bề ngoài Thái tử phi không giống như người si tình. Thoạt nhìn tựa như con bướm chỉ thích bay từ bụi hoa này sang bụi hoa khác, đẹp đến họa thủy, thật khó có thể liên hệ với hình tượng một kẻ si tình. Bất quá Hoàng hậu nương nương thật lợi hại, ngay cả con dâu mình cũng yêu nàng nhiều năm như vậy, không uống phí mình cũng yêu quý nàng đến ba năm.

Nhưng mà chuyện Dung Vũ Ca yêu Vệ Minh Khê cùng việc nàng thích Vệ Minh Khê vốn là hai chuyện hoàn toàn khác biệt. Vì thế tuy nàng chỉ là một cung nữ như người qua đường giữa chốn thâm cung nhưng lại là người biết được bí mật lớn nhất ở nơi này. Ngày sau Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử phi phát sinh cảnh tượng gì, cũng chỉ có nàng sẽ là ngoại nhân duy nhất hiểu được chân tướng.

“Dung Vũ Ca mang người ra ngoài làm gì?” Vệ Minh Khê hỏi Tĩnh Doanh vừa trở về.

“Thái tử phi tựa hồ biết ta biết võ, vừa rồi kéo ta ra ngoài tỷ thí một chút.” Tĩnh Doanh nói dối không chớp mắt.

“Nàng làm sao mà biết được? Nàng nhầm chán quá hay sao? Nàng đâu?” Vệ Minh Khê không phát hiện ngay cả khi nàng hỏi ba vấn đề, mỗi vấn đề cũng chỉ đều xoay quanh Dung Vũ Ca.

“Người tập võ, nghe thấy hơi thở liền biết đối phương biết võ hay không, Thái tử phi thật khiến người ta ngạc nhiên, biết ta có võ nên kiểm ta tỷ thí, nàng bị thương nhẹ nên đã hỏi Đông cung nghị ngơi rồi.” Tĩnh Doanh theo thói quen lần lượt trả lời câu hỏi của Vệ Minh Khê, lời nói dối quả thật như thiên y vô phùng (áo trời không vết vá).

“Vết thương nhẹ? Nàng không sao chứ?” Vệ Minh Khê nhướn mày hỏi. Thiết đáng đời mà! Dung Vũ Ca thuần túy là không có việc gì lại tự đi tìm phiền toái, đại nội thị vệ cũng không phải là đối thủ của Tĩnh Doanh, Dung Vũ Ca thoát nhìn giống như một cái gói thêu hoa, còn dám tìm Tĩnh Doanh tỷ thí ư?

“Nô tỳ ra tay có chừng mực, chỉ cần tĩnh dưỡng đến ngày mai là ổn.” Tĩnh Doanh hồi đáp, quả nhiên là nương nương có chút để ý Dung Vũ Ca. Hy vọng mình quyết định không sai lầm, nàng vốn không thêm để ý đến thái độ Dung Vũ Ca, quan trọng là thái độ của nương nương mà thôi.

“Nói xem, người cùng Thái tử phi từ lúc nào lại quen thân như vậy?” Vệ Minh Khê thuận miệng hỏi, nàng nhớ rõ Tĩnh Doanh không thích cùng người khác kết giao, lại càng không thích cùng Dung Vũ Ca có liên quan gì.

Da đầu Tĩnh Doanh thoáng tê dại, Hoàng hậu nương nương quả nhiên không phải dễ dàng hồ lộng, kỳ thật nàng cùng Thái tử phi làm gì có một chút nào thân thiết? Tĩnh Doanh âm thầm kêu khổ.

“Nô tỳ cùng Thái tử phi không quen biết, Thái tử phi vì sao tìm nô tỳ, nô tỳ cũng không biết.” Tĩnh Doanh đem trách nhiệm đổ hết lên người Dung Vũ Ca.

“Dung Vũ Ca thích hồ nháo cũng không có gì kỳ quái, nhưng người cũng đi theo nàng hồ nháo, bản cung vẫn có chút bất ngờ.” Ngữ khí Vệ Minh Khê vẫn ôn hòa, không mang một chút trách cứ nào, nhưng Tĩnh Doanh vẫn cảm giác được một áp lực vô hình. Hoàng hậu nương nương quả thật không gian mà uy.

“Võ công Dung Vũ Ca kỳ thật so với nương nương nghĩ còn tốt hơn, đặc biệt khinh công của nàng, cho dù là nô tỳ cũng không chắc theo kịp, cho nên Tĩnh Doanh tâm sinh chút hứng thú thôi. Nương nương thứ tội, nô tỳ sớm đã thoát ly giảng hồ, nhưng tập tính khi tập võ rồi cuộc còn chưa thể hoàn toàn sửa đổi.” Tĩnh Doanh nói thành khẩn, khiến cho Vệ Minh Khê cũng không tiếp tục truy vấn nữa. Đã nghỉ thì không nên dùng, đã dùng người thì cũng không nên nghỉ ngơi, đó vốn là thuật dụng nhân của Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê tạm thời tin, hơn nữa nàng tin tưởng nếu Tĩnh Doanh có gì giấu diếm thì nhất định cũng sẽ không nguy hại đến mình, dù sao Tĩnh Doanh là người từng trải, không thể giống những người khác mọi chuyện đều tìm rõ căn nguyên được.

“Bản cung sao lại trách tội người, chỉ là bản cung cũng có chút tò mò thôi, Tĩnh Doanh tâm tĩnh như nước lại vẫn có lúc vì người mà dao động.” Vệ Minh Khê cười nói, đáng vẻ ôn hòa, làm cho người ta có cảm giác thoải mái nói không nên lời.

“Tâm tĩnh như nước không phải Tĩnh Doanh, là Hoàng hậu nương nương mới đúng.” Tĩnh Doanh phản bác. Cũng chỉ có ở bên cạnh Vệ Minh Khê, Tĩnh Doanh mới lộ ra chút tính tình trẻ con thiếu nữ.

Vệ Minh Khê cười lắc đầu, cái gì tâm như chi thủy, nếu mình làm được thế đã có thể thấu triệt hồng trần, nàng tự nhận mình không có ngộ tính lớn như vậy.

Dung Vũ Ca từ dưới nước trôi lên, hôm nay thật sự là quá mạo hiểm. Tĩnh Doanh đã xong, kế tiếp chính là Thước Nhị, đột nhiên lại cảm thấy ánh mắt gà mái mẹ kia so với Tĩnh Doanh thì tốt hơn nhiều. Một Tĩnh Doanh đã đủ khiến mình chật vật, thêm vài người thế nữa, mình chắc sẽ bị dồn vào chân tường mất, gian khổ dữ dội! Dung Vũ Ca thở dài, Vệ Minh Khê, ngày sau người nên bồi thường ta thế nào đây? Dung Vũ Ca vừa nghĩ đến Vệ Minh Khê, trong lòng liền tràn ngập sức mạnh, rồi sẽ có một ngày có thể khiến cho Vệ Minh Khê nằm trong lòng mình!

Dung Vũ Ca cười đến mức có vài phần giống như cáo trộm được gà. Tuy rằng đem nàng so sánh với cáo có vài phần không nhân đạo, nhưng biểu tình nàng tà ác thế kia, kỳ thật cũng không kém bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Ta Chỉ Cần Một Mình Vũ Ca Thôi

Lúc Dung Vũ Ca xuất hiện trở lại tại Phượng Nghi cung, đã khôi phục lại dáng vẻ phong hoa tuyệt đại vốn có. Tự tin tươi cười xinh đẹp, từng bước như

hoa sen đua nở, xem ra tới hôm qua tự an ủi rất thành công.

Tĩnh Doanh hơi cong khỏe miệng, đôi mày khẽ nhú, Dung Vũ Ca thật là giỏi, nhanh như vậy đã khôi phục vẻ hoạt thủy mọi ngày rồi, so với tiểu cô nương bất lực rơi lệ hôm qua giống như hai người khác nhau vậy, xem ra năng lực khôi phục của Dung Vũ Ca thật đúng là thần kì. Dung Vũ Ca nhìn Tĩnh Doanh, không còn vẻ yếu nhược như hôm qua, ngược lại còn nở nụ cười vô cùng xinh đẹp với Tĩnh Doanh, rồi lập tức rời mắt về phía Vệ Minh Khê, cười càng thêm hoạt thủy. Nhìn Dung Vũ Ca cười làm cho Tĩnh Doanh cả người cũng không được tự nhiên, nàng đúng là yêu nghiệt mà, ngày sau nương nương biết chống đỡ thế nào đây? Tĩnh Doanh thầm đồ mò hỏi thay cho Vệ Minh Khê, ngày sau nương nương bị Dung Vũ Ca nuốt vào bụng, sợ là Dung Vũ Ca còn chưa thấy đủ ấy chứ.

“Vũ Ca thính an mẫu hậu.” Dung Vũ Ca thanh âm ngọt ngào nói, ngọt đến mức khiến Vệ Minh Khê có cảm giác như mình bị ê ràng. Vệ Minh Khê ngẩng đầu nhìn Dung Vũ Ca vài lần, âm thầm đánh giá một chút. Dung Vũ Ca tính thần thập phần tươi tốt, xem ra hôm qua chắc không có vấn đề gì. Vệ Minh Khê thật nghĩ không thông, Dung Vũ Ca vì cái gì mà mỗi ngày đều có dáng vẻ vui vẻ cùng can rờ như vậy chứ? Nụ cười sáng lạn như mặt trời tháng sáu, quá nóng bức mà cũng quá chói mắt. Vệ Minh Khê thoáng nghĩ không biết nếu nàng chẳng may có một chuyện buồn nào đó trong quá khứ, liệu nàng còn có thể cười rạng rỡ đến vậy không.

“Ngươi ngồi đi!” Vệ Minh Khê thần nhiên nói, ngữ khí ôn hoà mười năm như một. So với Dung Vũ Ca nóng bỏng tựa thái dương, nơi nơi khiến người ta phải chói mắt, Vệ Minh Khê thật đúng giống như hồ sâu ngàn trượng, u tĩnh lạnh lùng, không chút gọn sóng, luôn khiến cho người ta phải tĩnh tâm.

“Tạ ơn mẫu hậu, ngày mai phụ hoàng sẽ đi tuần, không biết tân sủng nào sẽ đi theo người bầu bạn?” Dung Vũ Ca tò mò hỏi, nếu mình nhớ không lầm thì ngày mai cứu cứu đi đông tuần, đêm nay có khả năng rất lớn cứu cứu sẽ lưu lại Phụng Nghi cung cùng Hoàng hậu nói lời tạm biệt. Nghĩ đến đây, trong lòng Dung Vũ Ca có vài phần không thoải mái, nhưng nghĩ đến cứu cứu đi, có khi ba bốn tháng cũng chưa về. Hoàng đế đi tuần, bình thường Hoàng hậu sẽ đi cùng, nhưng Dung Vũ Ca biết Vệ Minh Khê nhất định không bỏ được thái tử biểu đệ ở kinh đô, nhất định sẽ chủ động được lưu lại, cũng sẽ đề nghị Cao Hàn mang Đồng Vân Nhu hoặc Hoắc Liên Tâm đi, nghĩ đến đây tâm tình Dung Vũ Ca liền rất vui, đứng lên lấy một quả nho Tân Cương bỏ vào miệng, thật sự rất ngọt.

“Đồng quý phi cùng Hoắc chiêu nghi đều đi.” So với việc Dung Vũ Ca đứng lên ngồi xuống can rờ tùy tiện, Vệ Minh Khê ngồi thực rất tao nhã. Cho nên khi Vệ Minh Khê nhìn thấy tư thế mềm mại không xương Dung Vũ Ca liền khẽ nhíu mày, Vũ Dương công chúa cũng coi như là có phong cách quý phái mà thế nào lại có nữ nhi như Dung Vũ Ca? Dung Vũ Ca cứ như thể người ở thanh lâu bán rẻ tiếng cười, quá yêu nghiệt, quá mị hoặc, nhưng cũng rất câu hồn.

Kỳ thật Vệ Minh Khê từ nhỏ đến lớn chưa từng đi đến thanh lâu, nói chi gặp qua những kẻ dong chi tục phấn ở nơi này, bằng không sẽ biết rằng Dung Vũ Ca giờ phút này so với thanh lâu nữ tử cấp bậc cao hơn nhiều. Lúc này nếu để Tiểu Hoa đến đánh giá tất sẽ khách quan hơn, dù sao khi còn bé Tiểu Hoa đã từng đi đến thanh lâu không ít lần, cũng không thiếu lúc ngắm nhìn thanh lâu nữ tử, Tiểu Hoa là cô bé tò mò, cho nên so với Vệ Minh Khê “kiến thức rộng rãi” hơn nhiều.

“Các nàng đều đi sao? Phụ hoàng xem ra cũng thật có diễm phúc, giai nhân đều tề tụ quanh người, một thì mềm mại đáng yêu đến tận xương, một thì ôn nhu tri kỷ, bất quá phụ hoàng là Hoàng thượng, dù cho đầy đủ giai nhân bên cạnh cũng không tính là gì.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, cười ra vẻ hiểu rõ. Để Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm cùng đi, không phải để cho các nàng ở trên đường đánh nhau người chết ta sống sao? Thủ đoạn của mẫu hậu thật đáng khâm phục.

“Thái tử phi can rờ quá rồi, chuyện tốt xấu gì của Hoàng thượng cũng không phải là ngươi có thể thảo luận.” Vệ Minh Khê thật muốn đem miệng Dung Vũ Ca che lại, lời nói thật can rờ.

“Mẫu hậu thật sự là người cứng nhắc, mặc dù là chuyện khuê phòng của phụ hoàng, nhưng tất cả mọi người đều lên thảo luận. Mẫu hậu chắc không nghĩ tất cả mọi người giống mẫu hậu người chứ, hiền lành không nói thị phi, kiềm chế bản thân, tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận. Phải biết rằng, hoàng cung chỉ có một nam nhân, một đám nữ nhân cùng ở một chỗ, nếu không có chút chuyện thị phi, không tìm gì để làm sẽ rất tịch mịch, nhàm chán vô cùng.” Dung Vũ Ca thật sự rất quái ác, dù đang ở trước mặt Hoàng hậu vẫn giảng giải những chuyện bàn tán trong cung đình, những chuyện này Vệ Minh Khê đều cực ít chú ý, Vệ Minh Khê càng nghe càng nhíu chặt mày lại.

Những lời này của Dung Vũ Ca, dụng tâm thật hiểm ác, nữ nhân tìm việc khác để làm, không phải là ngầm ám chỉ việc các nàng đang theo đuổi tìm kiếm một tình cảm khác ngoài nam nhân duy nhất đó hay sao? Đáng tiếc Dung Vũ Ca dù có ám chỉ mịt mờ tà ác đến thế nào, Vệ Minh Khê cũng không nghĩ ra được gì. Đáng thương cho Tĩnh Doanh ở một bên, mặt đã bắt đầu nhịn không được mà run rẩy, Thái tử phi thật sự là.....

“Dung Vũ Ca, ngươi là Thái tử phi, phải biết tự trọng, nữ nhân phải có đức của mình, chớ lăm mồm bàn tán chuyện thị phi, không thể để mình thành người cái gì cũng không biết.” Vệ Minh Khê không quên nghiêm trang dạy dỗ Dung Vũ Ca một phen. Nhưng với Dung Vũ Ca mà nói thật như đàn gảy tại trâu, Vệ Minh Khê thực sự coi mình như con trâu mà giáo huấn ư?

“Mẫu hậu đem hậu cung hơn ngàn vạn nữ nhân đều mắng thành không biết gì đi, không phải ai cũng có thể giữ được mãi tuổi thanh xuân, tâm hồn trong trẻo như tuyết trắng, trong cung có bao nhiêu là cung nữ, các nàng đều nguyện ý tiến cung sao? Trên danh nghĩa thì đều là nữ nhân của Hoàng đế, người cảm thấy một nam nhân có vô số nữ nhân là hợp lý sao? Được ân sủng liền tính là may mắn, không được ân sủng thì cả đời sẽ bị nhốt trong hoàng cung phải không? Mặc dù được ân sủng, nhưng lại là với nam nhân có mối nối cũ cũng có thể coi như may mắn sao? Hoàng hậu cảm thấy, các nàng đều đáng chịu tội như thế sao.” Dung Vũ Ca đưa ra liên tiếp một loạt vấn đề hỏi Vệ Minh Khê mà nàng không thể đưa ra nguyên do gì để chống đỡ. Vệ Minh Khê cảm thấy nàng nên lo tốt cho mình là được rồi, người khác khổ, nàng dù cho tận lực giúp đỡ, nhưng nhìn đi nhìn lại thì giúp được bao nhiêu đây?

“Lời này chỉ nên nói ở đây, không được nói bên ngoài.” Vệ Minh Khê nói như vậy xem như đồng ý lời Dung Vũ Ca nói. Dung Vũ Ca đương nhiên biết những lời này không thể nói ở bên ngoài, nhưng những lời này của Vệ Minh Khê lại làm cho Dung Vũ Ca mặt mày hớn hờ, Vệ Minh Khê lo lắng cho mình nên mới đem mình nhét dưới đôi cánh thiên thần của nàng, rốt cuộc đã đối đãi với mình như người một nhà rồi!

“Vũ Ca cũng không phải ngu ngốc, nào dám ở bên ngoài nói những điều này? Chân tâm mẫu hậu thật sự rất dịu dàng từ ái.” Dung Vũ Ca cười khanh khách nhìn Vệ Minh Khê, thấy Vệ Minh Khê có chút mất tự nhiên.

Tâm ta rất dịu dàng sao? Vệ Minh Khê nhẹ nhàng lắc đầu.

“Hôm nay Thái tử phi sớm hồi Đông cung đi, để Hoàng thượng còn đến.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nói với Dung Vũ Ca. Nàng không muốn Dung Vũ Ca gặp Cao Hàn, chỉ sợ Cao Hàn gặp mặt lại nổi sắc tâm, dù sao Dung Vũ Ca thật sự rất họa thủy, dù mình là nữ nhân cũng cảm thấy nàng thật câu hồn, nam nhân mà thấy, uy lực thực không thể khinh thường. Vệ Minh Khê vốn không biết chỉ có ở trước mặt nàng, Dung Vũ Ca mới phô bày hết mị thuật, đương nhiên so với khi đứng trước mặt người khác lại càng thêm câu hồn. Bất quá công sức Dung Vũ Ca bỏ ra rồi cuộc cũng có chút hiệu quả, ít nhất Vệ Minh Khê cũng cảm thấy nàng câu hồn, không phải sao?

Trong tâm Dung Vũ Ca cảm thấy có chút giá lạnh, cứu cứu sắp đến, cho nên nàng đuổi mình đi rõ ràng là chuyện rất hợp lý, nhưng sao trong lòng lại buồn bực như vậy?

“Mẫu hậu lại đuổi ta.....” Dung Vũ Ca ủy khuất nói, lần này thực sự ủy khuất, thậm chí ủy khuất trong lòng đều hiện lên trên mặt.

Vệ Minh Khê nhìn bộ dáng ủy khuất như muốn khóc của Dung Vũ Ca, tâm lại mềm nhũn đi vài phần, Dung Vũ Ca thực đúng là đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, tính tình hài tử mười phần, Vệ Minh Khê khẽ thở dài.

“Dung Vũ Ca, nghe lời ta đi.” Ngữ khí Vệ Minh Khê hoàn toàn là kiều đồ ngọt tiểu hài tử, nhớ năm đó nàng dụ dỗ Cao Hiến cũng chưa từng nhu hoà như thế.

Dung Vũ Ca nghe ngữ khí Vệ Minh Khê nói so với mẫu thân lại càng ôn hòa hơn, nhìn đôi mắt trong suốt của Vệ Minh Khê, ánh mắt Dung Vũ Ca phút chốc trở nên cực kì nóng bỏng. Vệ Minh Khê theo bản năng tránh ánh mắt Dung Vũ Ca, dù sao ban đầu mình ghét Dung Vũ Ca, nay cảm tình chuyển biến, làm cho trong lòng nàng có chút mất tự nhiên.

Dung Vũ Ca như là tiểu hài tử được cho kẹo đường, vui vẻ ly khai Phụng Nghi cung, sau khi trở về tâm tình Dung Vũ Ca vẫn còn cực tốt.

“Cái gì khiến cho Vũ Ca vui vẻ như vậy?” Cao Hiến hỏi Dung Vũ Ca vừa từ Phụng Nghi cung trở về.

“Ngày mai phụ hoàng đi đông tuần.” Tâm tình Dung Vũ Ca vô cùng tốt, đối với Cao Hiến vẻ mặt cũng đầy ôn hoà.

“Phụ hoàng đi đông tuần, vì sao nàng lại vui vẻ như thế?” Cao Hiến khó hiểu.

“Trong núi không có hổ, khi liền xưng vương”. Dung Vũ Ca cóc nhẹ trán Cao Hiến, cười nói.

“Nàng nói ta là hổ?” Cao Hiến sờ sờ cái trán bị cóc đau, cười hỏi.

“Người không làm hổ nổi đâu.” Dung Vũ Ca thần bí nở nụ cười, cười đến mức khiến Cao Hiến ngẩn ngơ ngơ ngàng, nhưng Cao Hiến thực sự thích Dung Vũ Ca lúc này, hân thích mình cùng Vũ Ca trêu đùa, tuy rằng mình không hiểu nàng đùa cái gì.

“Vậy thì ai mới là hổ?” Cao Hiến nghi hoặc hỏi, phụ hoàng không ở đây, không phải hân lớn nhất sao?

“Người chờ xem kịch vui đi, người đi gọi hạ nhân mang ghế nằm vào, mỗi ngày nằm ngủ trên bàn cũng không tốt, hay người nạp thiếp đi?” Vệ Minh Khê đối với mình rất tốt, nàng nhớ mình cũng nói sẽ đối tốt với Cao Hiến, thay hân tìm thiếp xem ra cũng là việc tốt.

Cao Hiến vẻ mặt căng thẳng nói: “Ta không muốn giống phụ hoàng nạp nhiều phi tử như vậy, hậu cung ba ngàn nhưng ta chỉ yêu thương một người, chỉ cần duy nhất Vũ Ca thôi!”.

Cao Hiến nói rất chân thành, Dung Vũ Ca nhũn mày lại. Chỉ có mình mình nhất định là không được, mình chỉ muốn có một người, nhưng người đó lại là Vệ Minh Khê.

“Trương lai người sẽ là Hoàng thượng, sao có thể không biết nặng nhẹ như vậy? Người độc sủng một người, người khác sẽ nói ta ghen tị, nghĩ ta không tốt, thế là hại ta. Về sau những người khác đều nói ta ghen tị, mà ta lại muốn giống mẫu hậu làm một Hoàng hậu hiền lương. Cho nên người phải nạp phi tần, tạo ân trạch, người biết không? Ta chẳng những sẽ không tức giận, ngược lại sẽ rất vui vẻ, bởi vì sẽ có người khác thay ta chia sẻ trách nhiệm.....” Dung Vũ Ca nghiêm trang giáo huấn Cao Hiến, hoàn toàn bất đồng với lời nói trước mặt Vệ Minh Khê.

“Nhưng ta không thích ai cả, như thế là không công bằng với người khác.....” Cao Hiến ấp a ấp úng nói, không phải bình thường thê tử đều không nguyện ý cho trượng phu nạp thiếp sao? Vì sao thái độ Vũ Ca lại khác thường như vậy, ngược lại muốn thay mình nạp thiếp?

“Người sủng hạnh nàng, đó là vinh quang của nàng, làm sao lại không công bình được?” Dung Vũ Ca trái với lương tâm nói, thiệt tình, nào có nam nhân nào không thích trêu hoa ghẹo nguyệt đâu?

“Vũ Ca, ta sẽ vẫn nằm ngủ trên bàn, chuyện nạp phi nàng không cần nhắc lại.” Cao Hiến nhân nhượng cầu toàn nói, nào có trượng phu cầu thê tử không cần để mình nạp thiếp đâu, làm trượng phu mà bị thảm như Cao Hiến thật đúng là không nhiều lắm.

“Không được, lần sau chúng ta thảo luận lại việc này! Ta đã lập chí trở thành một Hoàng hậu hiền lương như mẫu hậu rồi.” Dung Vũ Ca đem lời thề son sắt nói, kỳ thật nàng muốn câu dẫn một Hoàng hậu hiền lương nào đó mới đúng.

Nàng có cố gắng thế nào cũng sẽ không thể hiền lành giống mẫu hậu được đâu, Cao Hiền len lén nghĩ thầm, hơn nữa hẳn không cần Vũ Ca hiền lành, hẳn thích Vũ Ca càn rỡ như vậy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Mẫu Hậu Chẳng Hiểu Tí Phong Tình Nào Cả

Lúc Cao Hiền từ buổi nghị triều trở về Đông cung, tâm trạng hẳn cực kì không thoải mái do bị người khác khi vũ, Dung Vũ Ca thấy bộ dáng Cao Hiền tức giận đến nổi mặt mũi trắng bệch, trong lòng thầm nghĩ nếu Vệ Minh Khê nhìn thấy không biết sẽ đau lòng đến mức nào?

“Thế nào rồi?” Dung Vũ Ca đang dùng cơm, chỉ tùy ý hỏi. Ngày sau nếu nàng cùng Vệ Minh Khê tốt hơn, tự nhiên không thể không cùng Cao Hiền có quan hệ thân thích, cho nên phân tâm lo cho hẳn một chút cũng là hợp lẽ. Thực tế Dung Vũ Ca hoàn toàn xem nhẹ thái tử, chỉ lo cho quan hệ thân thích sau này thôi.

“Lúc phụ hoàng đi rõ ràng yêu cầu để cho ta tạm thời xử lý việc quốc gia, nhị hoàng tử Cao Tuấn cùng tả tướng phụ giúp, nhưng Cao Tuấn cùng tả tướng đều không đem bốn thái tử để vào mắt, tấu chương bọn họ đều nắm giữ. Hôm nay ban bố chính lệnh, ta không đồng ý bọn họ thế nào cũng phải buộc ta làm. Cao Tuấn với Từ Tiến quan hệ tốt thế từ bao giờ? Phụ hoàng vì sao không để hữu tướng lại? Bọn họ hoàn toàn không đem ta để vào mắt, bọn họ thực quá đáng.....” Cao Hiền nhớ lại mình lúc bị bọn họ ép, dù chỉ hỏi một câu mình cũng đều đáp không được, còn bị áp đặt uất ức, trong lòng đầy uất khí.

“Ha ha, quả nhiên không ngoài dự kiến của ta, ta đã nói ngươi không dám đương nổi chức ‘hầu tử xưng vương’ đâu, để cho bọn họ làm đi, ngươi tức cái gì, khi chung quy chỉ có thể làm khi mà thôi.” Dung Vũ Ca xem thường nói.

“Nàng nói vậy là có ý tứ gì?” Bị Vũ Ca nói như vậy, thật đúng là ứng với câu Dung Vũ Ca nói lúc trước, trong núi không có hổ, khi lên xưng vương. Lúc trước có phụ hoàng, Cao Tuấn và Từ Tiến nào dám làm càn như vậy?

“Cứ để bọn họ tiếp tục làm trò hề đi, càng đặc sắc càng tốt, bọn họ làm như thế nào đều không can hệ tới ngươi. Ngươi làm chuyện của ngươi, gặp đại sự thì ngươi xin phụ hoàng chỉ thị, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận là được, ngươi ngoan ngoãn nghe ta, sẽ không sao đâu.” Dung Vũ Ca nghĩ Cao Hân đã ra khỏi hoàng cung, trong lòng vẫn có loại cảm giác vui sướng nói không nên lời.

“Bọn họ nếu xử lý chính vụ quá tốt, không phải có vẻ..... có vẻ... ta quá vô năng sao?” Cao Hiền đỏ mặt nói ra nỗi sầu lo trong lòng. Cao Tuấn có tả tướng phụ trợ, khẳng định xử lý chính vụ so với mình sẽ tốt hơn, thậm chí sẽ không khác phụ hoàng mấy, hai so sánh với một, không phải mình lại càng thua kém sao?

Cao Hiền có thể nghĩ đến vậy cũng không tính là quá ngu ngốc, Dung Vũ Ca thầm nghĩ.

“Ngươi không cần cầu có công, chỉ cần không làm sai cái gì là được, phụ hoàng trở về sẽ tuyệt đối không chỉ trích ngươi. Bọn họ nếu so với phụ hoàng lại xử lý hoàn hảo hơn, vậy càng tốt. Ngươi thử nghĩ một chút, phụ hoàng là thiên tử, là tuân theo mệnh trời, thiên hạ không thể thiếu hẳn. Nếu thần tử xử lý chính vụ so với hẳn tốt hơn, khác nào bỏ cáo thiên hạ chính mình so với hẳn cao minh hơn, vậy không phải nói Hoàng Thượng có cũng được mà không có cũng không sao sao? Hẳn sẽ nghĩ thế nào đây? Ngươi cảm thấy hẳn sẽ hy vọng người khác so với hẳn lợi hại hơn sao?” Dung Vũ Ca nhướn mày hỏi.

“Vũ Ca, ngươi phân tích thật có đạo lý, phụ hoàng sẽ không chê ta ngu dốt chứ?” Cao Hiền càng nghe càng có đạo lý, phụ hoàng là người tự phụ, khẳng định hy vọng triều đình này không thể thiếu hẳn, nhưng hẳn có thể ngại mình quá kém cỏi không? Về điểm ấy Cao Hiền vẫn có chút lo lắng.

“Ngươi hiện tại không phải rất ít khi bị phụ hoàng mắng nữa sao? Điều đó chứng minh ngươi không quá kém cỏi. Ngươi hiện tại ở mức chấp nhận được, Hoàng Thượng không hy vọng thái tử quá vô năng, nhưng nhất định cũng không thể giỏi hơn Hoàng Thượng được, nếu vậy khác nào chứng tỏ hẳn có thể bị thay thế. Xưa nay hoàng đế đến lúc chết mới có thể buông tha quyền lực, chỉ cần phụ hoàng ngươi còn tại vị, dù chỉ một ngày cũng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào uy hiếp hoàng vị của hẳn. Cao Tuấn biểu hiện càng ngày càng tốt, cho thấy hẳn đang muốn nhanh chóng thu lấy quyền lực, nóng lòng muốn đạt địa vị cao, ngươi cảm thấy phụ hoàng sẽ để hẳn làm thái tử sao? Bọn họ bắt quá chỉ chú ý đến cái lợi trước mắt, nhất định sau này sẽ nhận lấy hậu quả.”

Có mình chỉ điểm, Cao Hiền tự nhiên cũng sẽ có chút tiến bộ, Dung Vũ Ca cảm thấy rất tốt thầm nghĩ, khai thông đầu óc cho thái tử biểu đệ, Vệ Minh Khê sẽ nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa.

Dung Vũ Ca phân tích làm cho Cao Hiền giống như vừa uống được liều thuốc tinh thần an thần, mau chóng hết giận hơn phân nửa. Vũ Ca nói như vậy, Cao Hiền lại thấy may mắn mình không quá thông minh, Cao Tuấn không phải luôn tự cho mình là thông minh sao? Nghĩ đến đây tâm tình Cao Hiền càng tốt hẳn lên, cảm xúc tự ti lại giảm thêm phần nữa.

“Vũ Ca thật lợi hại!” Cao Hiền sùng bái khen ngợi nói.

“Người có rãnh thì đọc nhiều sách một chút, cho dù ngốc cũng có thể bù lại một ít.” Dung Vũ Ca chịu không nổi ánh mắt của Cao Hiên, bực bội nói. Dù là Cao Hàn cũng không dám nói thẳng Cao Hiên ngốc, chỉ sợ đã kích niềm tin của hắn, Vệ Minh Khê lại càng không bao giờ nói điều đó, còn thường xuyên khen ngợi cổ vũ hắn. Chỉ mỗi Dung Vũ Ca dám nói thế, nhưng Cao Hiên thật ra lại miễn dịch với những lời nói đã kích của Dung Vũ Ca, chỉ hướng Dung Vũ Ca cười ngây ngô mà thôi.

“Ừ, mẫu hậu cũng nói ta đọc sách nhưng không hiểu hết, xem ra có thời gian vẫn phải tiếp tục học.” Cao Hiên trong lòng đồng tình, bắt đầu yên yên ổn ổn dùng cơm cùng Vũ Ca.

“Mẫu hậu rất lợi hại, người nên học hỏi nhiều.” Dung Vũ Ca mang theo vẻ mặt sùng bái nói. Nghĩ đến Vệ Minh Khê, còn có điểm nào kém sao, mong rằng qua lần này có thể cải thiện cảm nhận của Vệ Minh Khê đối với mình.

“Hiên nhi, xử lý việc quốc gia mấy ngày nay ổn cả chứ?” Vệ Minh Khê chủ động hỏi, nàng nghĩ thái tử lẽ ra phải sớm không chịu nổi hướng mình cầu cứu rồi mới đứng.

“Mẫu hậu, hết thấy đều tốt.” Cao Hiên tươi cười hồi đáp, lúc chính sự có vấn đề có thể hỏi Vũ Ca mà. Từ khi bắt hoà với Cao Tuấn chuyện tranh công, bọn họ đều cảm thấy mình vô năng yếu đuối, nên cũng không làm mình quá khó xử, trên cơ bản coi như thuận tâm.

“Vậy à? Hiên nhi lần đầu tiên nói với mẫu hậu hết thấy đều ổn, nói xem người nào quân sư cho người vậy?” Vệ Minh Khê cười hỏi, nhìn bộ dáng Cao Hiên hăng hái, trong lòng Vệ Minh Khê cũng có chút yên tâm.

“Là Vũ Ca, Vũ Ca nói với nhi thần vài lời, nhi thần cũng không phiền lòng nữa.” Cao Hiên thật sự thẳng thắn, nhưng thật ra hắn cũng không có thói quen giấu diếm chuyện gì với mẫu thân.

“Nàng nói gì?” Vệ Minh Khê tò mò hỏi.

Cao Hiên cao hứng đem lời Dung Vũ Ca thuật lại một lần.

Vệ Minh Khê nghe xong, ấn tượng đối với Dung Vũ Ca lại tốt thêm vài phần. Dung Vũ Ca có tài trị quốc, ngày sau phụ trợ thái tử, thái tử cũng không quá vất vả. Nhưng Vệ Minh Khê vẫn có chút sầu lo, Dung Vũ Ca rốt cuộc có thể vì Hiên Nhi mà lao tâm đến bao giờ đây?

“Mẫu hậu, người cảm thấy Vũ Ca nói có đạo lý không?” Cao Hiên hỏi Vệ Minh Khê, nếu mẫu hậu cũng đồng ý, vậy Vũ Ca nói nhất định là đúng.

“Rất đúng, hơn nữa nàng có đề nghị tốt lắm, mọi đại sự người nên bẩm báo với phụ hoàng, nhớ rõ trung cầu ý kiến hắn, phụ hoàng người kiên nghị nhất người thích tự chủ trương.” Vệ Minh Khê cười ôn hòa nói, lần này xem ra Cao Tuấn cùng Từ Tiến là tự rước lấy diệt vong. Cái này cũng là do Dung Vũ Ca nhìn trước được cái hổ tốt, để mặc bọn họ tự nguyện nhảy vào? Chỉ đứng đằng sau mà có kiến giải như vậy, tâm cơ Dung Vũ Ca cũng thật đáng sợ, sau việc này Vệ Minh Khê cũng không dám coi Dung Vũ Ca là cái gối thêu hoa nữa.

“Cao Tuấn và Từ Tiến không ít lần tự chủ trương, nhưng bọn họ đều làm tốt lắm, phụ hoàng sẽ tha thứ cho bọn họ chứ?” Cao Hiên cười hỏi, mẫu hậu cũng nói như vậy, nhất định không sai được.

“Bọn họ làm càng tốt, phụ hoàng người sẽ càng không tha cho bọn họ, người một khi có đại sự hỏi Vũ Ca, cũng nên nói qua cho mẫu hậu một chút.” Bọn họ làm kém, Hoàng Thượng sẽ phạt bọn họ, chắc chắn sẽ không nương tay, nhưng nếu bọn họ làm được càng tốt, Hoàng Thượng sẽ càng bắt an. Dung Vũ Ca tuổi còn nhỏ mà có thể nghĩ được như vậy, thật sự là không thể khinh thường. Dung Vũ Ca nếu muốn hại Hiên nhi là chuyện quá dễ dàng, cho nên có đại sự, mình cũng nên nhìn qua một lần mới yên tâm.

“Mẫu hậu quá mức tiết kiệm, sắp đến lễ mừng năm mới, ta đã cố ý cho người vì mẫu hậu may một ít quần áo, ta thay mẫu hậu chọn vài món để nữ quan đem tới, mẫu hậu nhìn xem có thích không?” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, cười vui vẻ nói.

“Thái tử phi, bản cung không thích phô trương lãng phí.” Lý do Vệ Minh Khê đưa ra thực rất xác đáng.

“Mẫu hậu là nhất quốc chi hậu, đại biểu cho quốc uy quốc cách, như thế nào có thể ăn mặc tùy tiện đơn sơ được?” Dung Vũ Ca tuyệt đối là tròn tròn mắt nói càn, cung bào Vệ Minh Khê đều do thợ khéo tinh xảo làm ra, mặc dù không giống Dung Vũ Ca ăn mặc xa hoa như vậy nhưng cũng đã đẹp để quý giá phi thường.

Vệ Minh Khê nhìn quần áo Dung Vũ Ca đưa tới, thấy có chút đau đầu. Dung Vũ Ca thích ăn mặc quyền rũ, quần áo đưa tới bộ nào cũng quyền rũ như nhau, cùng quần áo trang nhã bình thường mình mặc phong cách hoàn toàn bất đồng.

“Bản cung sợ là mặc những quần áo này không được, quá cầu kỳ hoa mỹ.” Vệ Minh Khê tiếp tục chối từ. Thường khi Dung Vũ Ca thỉnh thoảng mang đồ tới, từ chối đã thành thói quen, mà Dung Vũ Ca mỗi lần đều nằng nặc khiến cho Vệ Minh Khê nhận lấy mới đi, bằng không sẽ lại dây dưa cả ngày.

“Làm sao mà không đẹp được, mẫu hậu phải tin tưởng mắt của ta, mặc trên người mẫu hậu nhất định sẽ làm mẫu hậu thay đổi một diện mạo mới.” Dung Vũ Ca nhìn quần áo chính mình chọn, mỗi một kiện đều rất đẹp, là nàng sai người cố ý chế tác, chính tay nàng trông coi hoàn thành. Nhất định sẽ đem mẫu hậu thật đẹp để hoàn hảo, tuyệt đối sẽ mang cảm giác không ai sánh bằng.

Vệ Minh Khê cảm thấy Dung Vũ Ca thật sự là người kỳ lạ, bình thường biểu hiện có chút nông cạn, nhưng mỗi ngày tâm tư đều tại đây làm chút chuyện nhảm chán, nhưng không biết thế nào càng ngày càng làm mình nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, tâm tư này nếu tất cả đều đặt vào việc đứng đắn, nhất định sẽ làm nên đại sự. Vệ Minh Khê nào biết đâu toàn bộ tâm tư Dung Vũ Ca đều đặt ở trên người nàng.

“Dung Vũ Ca, người thật nhiều tình lực quá, Sao không dùng tâm tư vào làm chuyện khác.” Vệ Minh Khê thờ dài nói, thật không có cách nào với Dung Vũ Ca cả.

Đương nhiên, nàng còn có rất nhiều chuyện không có cách nào để làm, nếu mẫu hậu có thể để cho mình làm, thì mình cũng không phải ngày ngày đều dùng không hết tình lực này, nói đến vẫn là lỗi của mẫu hậu.

“Mẫu hậu thử xem bộ đồ mới này được không, người ta là để cho người vì mẫu hậu mà làm mà, thật sự rất chờ mong mẫu hậu mặc vào, mẫu hậu người thử xem xem được không, khó coi liền cởi ra, có sao đâu.....”. Dung Vũ Ca lôi kéo tay Vệ Minh Khê làm nũng nói, cười hề hề làm cho tay Vệ Minh Khê nổi cả da gà.

“Nương nương người thử xem, dù sao cũng là một phen tâm ý của thái tử phi.” Tĩnh Doanh kỳ thật rất muốn chặn hai cái lỗ tai của mình lại, thanh âm nũng nịu của Dung Vũ Ca giờ phút này, nàng nghe như ma âm. Dù sao hiện tại mỗi lần nương nương đều thuận theo ý Dung Vũ Ca, mà da mặt nương nương cũng không dày như Dung Vũ Ca được, nên tốt nhất là làm cho Dung Vũ Ca sớm ngậm miệng thì tốt hơn, miễn cho lỗ tai mình chịu độc hại a.

Dung Vũ Ca hướng Tĩnh Doanh cười quyến rũ: “Mẫu hậu, Tĩnh Doanh cũng nói thế, người chỉ thử xem thôi, nhất định là rất đẹp.” Dung Vũ Ca tiếp tục làm nũng.

Vệ Minh Khê nhìn Tĩnh Doanh, Tĩnh Doanh như thế nào cũng hòa theo họa thủy yêu nghiệt này vậy?

“Nương nương, người cứ thử xem đi, thanh âm thái tử phi thật rất buồn nôn, khiến cho người ta muốn nổi da gà mãi thôi.” Thước nhì tiểu cô nương này thật sự rất thẳng thắn, nói ra tiếng lòng của mình cùng Tĩnh Doanh, Tĩnh Doanh cũng gật đầu thừa nhận.

Dung Vũ Ca oan ức trừng mắt nhìn Thước Nhi liếc một cái, thanh âm mình sao lại buồn nôn chứ, gọi là phong tình không được sao? Hừ, nàng thiếu chút nữa đã quên, còn có lão gà mái ở đây, xem ra phải thu thập một chút, không, là thu mua mới đúng.

Mà đáng giận nhất là Vệ Minh Khê, vậy mà cũng gật đầu đồng ý, ánh mắt Dung Vũ Ca càng thêm oán đáng thương, mẫu hậu thật sự chẳng hiểu tí phong tình nào cả mà, làm người ta giận quá đi!

Bất quá Vệ Minh Khê rút cuộc vì mọi người nhất trí tán đồng mà quyết định đi thử bộ đồ mới.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Con Nàng Cũng Đã Sinh, Mẹ Chồng Nàng Cũng Đã Làm

Từ sau khi Dung Vũ Ca lên làm thái tử phi, Vệ Minh Khê cảm giác tựa hồ thời gian càng ngày càng ngắn lại. Mỗi ngày chỉ cần Dung Vũ Ca vừa ly khai Phượng Nghi cung, Vệ Minh Khê xử lý một chút chuyện hậu cung thì đã trôi qua một ngày. Vệ Minh Khê nghĩ đến Dung Vũ Ca, lo lắng lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng nụ cười nhu hòa.

Hoàng đế đi tuần được ba tháng, Dung Vũ Ca coi như trong ba tháng đó mỗi ngày đều dính ở Phượng Nghi cung, trên cơ bản hoàn toàn xâm nhập vào cuộc sống của Vệ Minh Khê. Không đến không quen, đến rồi lại trở thành một cái lệ, ban đầu Vệ Minh Khê còn bài xích, rồi dần dần thỏa hiệp và đến bây giờ là thói quen, có lẽ nàng cũng không quá chán ghét khi Dung Vũ Ca xuất hiện.

Thu hết đông sang, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, Hoàng Thượng cũng đang trên đường trở về. Thư báo đã tới tay hoàng hậu, nhưng cũng không ai biết Hoàng Thượng rút cuộc chính xác khi nào thì trở về.

Chuyện lớn chuyện nhỏ gì, Cao Hiến ở tại kinh đô đều nhất nhất thông qua ý kiến của Cao Hân, thế cũng biết Cao Hân là một hoàng đế đa nghi như thế nào. Cao Hân chỉ duy nhất báo cho hoàng hậu biết khi nào mình hồi kinh, có lẽ người duy nhất mà y tín nhiệm là Vệ Minh Khê.

“Mẫu hậu, phụ hoàng khi nào thì trở về?” Cao Hiến hỏi, tính thời gian tựa hồ cũng không còn sai biệt lắm.

“Có thể là cuối tháng này, đến lúc đó chuẩn bị cùng mẫu hậu ra cung nghênh đón. Người chuẩn bị đem sự vụ trong cung ra chỉnh sửa lại một chút, đến lúc đó phụ hoàng nhất định sẽ hỏi người. Nhớ lấy đến lúc đó vạn lần không thể cùng Cao Tuấn tranh công, hết thấy cứ im lặng. Phụ hoàng người nhất định sẽ tán thưởng Cao Tuấn, người cũng không cần để tâm mà bất bình. Hẳn tự nhiên cũng sẽ không lập tức xử lý Cao Tuấn cùng Từ Tiến, hẳn sẽ dần dần lạnh nhạt với Cao Tuấn, mà Từ Tiến nửa năm nữa, nhẹ thì ô sa cũng không còn, nặng thì rơi đầu.” Vệ Minh Khê nhắc nhở Cao Hiến.

Vệ Minh Khê đột nhiên hy vọng tương phu mình vĩnh viễn không bao giờ trở về.. Bất giác Vệ Minh Khê cảm thấy áy náy lắc lắc đầu, mình như thế nào lại có ý tưởng đại nghịch bất đạo như vậy? Hay vì ba tháng qua quả thực rất thư thái, con người quả nhiên không thể quá an bình, nếu không sẽ dễ dàng sa vào trong đó. Vệ Minh Khê luôn luôn kiềm chế bản thân mình vào khuôn khổ, không bao giờ thả lỏng cảnh giới trong lòng, nhưng ba tháng qua tinh thần sao lại thả lỏng thế, Vệ Minh Khê hiện tại nghĩ đến đều cảm thấy có điểm không thể tin được.

“Vâng, ta lập tức trở về chuẩn bị một chút.” Cao Hiên vừa nghe thấy thế, trong tâm không khỏi cảm thấy căng thẳng, Cao Hàn trong tâm Cao Hiên vẫn như ngọn thái sơn, luôn ép lòng hắn xuống nặng nề.

“Đúng rồi, mẫu hậu, hôm nay Dung lão gia tử cùng Dung lão thái thái đến, Vũ Ca hồi phủ trưởng công chúa cho nên hôm nay không thể tới thỉnh an, Vũ Ca nhờ nhi thân thay nàng thỉnh an mẫu hậu.”

“Ừm” Vệ Minh Khê nhàn nhạt vuốt cằm, khó trách giờ này còn không có đến.

Sau khi Cao Hiên đi rồi, Vệ Minh Khê đột nhiên cảm thấy hôm nay có vô số thời gian nhàn rỗi nhưng lại chẳng biết làm gì. Vệ Minh Khê cố gắng hồi tưởng, lúc Dung Vũ Ca chưa làm thái tử phi thì giờ này mình đang làm gì nhỉ?

Giờ này, chung qui là đang đọc sách, buổi trưa dùng cơm xong thì nghỉ ngơi một canh giờ, sau đó bắt đầu xử lý việc hậu cung. Bình thường trong vòng hai canh giờ là xử lý xong, sau đó thì tắm rửa. Buổi tối Hoàng Thượng mà tới, liền giúp hắn giải ưu, nếu không thì đọc sách, đánh cờ một mình, ngắm sao, có lẽ thường xuyên nhất là làm những việc này.

Nhưng từ sau khi Dung Vũ Ca lên làm thái tử phi, mỗi ngày đều đến Phụng Nghi cung. Buổi sáng nàng sẽ không để mình đọc sách, Dung Vũ Ca sẽ tìm việc gì đó cho mình cùng nàng làm, luôn kìm kéo đến nỗi khiến mình phải luôn bồi tiếp nàng. Nghĩ đến đây Vệ Minh Khê vẫn lắc đầu, thật là tiểu cô nương bốc đồng. Nhưng trên người Dung Vũ Ca thực chói sáng, cảm giác tựa như ánh mặt trời, tựa hồ vì tia sáng huyền diệu kia mà tồn tại vậy. Thoạt nhìn tựa như ngàn vạn ân sủng đều tụ hội trong một mình nàng, cái gì cũng không cần cố gắng, thật là một tiểu cô nương được nuông chiều. Nhưng Vệ Minh Khê vẫn nhìn ra được nàng đã cố gắng bao nhiêu phần, điều này so với một tiểu cô nương vừa sinh ra cái gì cũng có mà nói cũng coi như phẩm chất khó có được. Càn rỡ nhưng lại không ảnh hưởng toàn cục, trên người Dung Vũ Ca luôn có một cỗ mị lực có thể khiến người ta phóng túng nàng đi làm mấy chuyện xấu, để nàng tùy hứng hay thậm chí nuông chiều nàng, bản chất cũng không quá xấu.

“Nuông nuông đang nghĩ gì vậy?” Tĩnh Doanh nhìn Vệ Minh Khê hiếm khi xuất thần như vậy hỏi.

“Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê đáp, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại tìm không ra không ổn chỗ nào.

“Thái tử phi mỗi ngày đều đến, chỉ có ngày hôm nay không đến, nuông nuông nghĩ đến nàng làm gì?” Thước Nhi khó hiểu nói. Thái tử phi lợi dụng đặc quyền của mình tự ý xuất cung thăm người nhà, còn Vệ Minh Khê lại không phải người lạm dụng đặc quyền, nàng làm gì cũng đều trong vòng khuôn khổ, sẽ không để cho người ta bắt bẻ được dù chỉ là một tia nhược điểm. Dung Vũ Ca coi quy tắc bằng không, có đặc quyền lại hay dùng, dù sao ai cũng đều không làm gì được nàng. Thước Nhi tất nhiên không thể không phản cảm thái tử phi, đến bây giờ Thước Nhi vẫn còn cảm thấy thái tử phi giống yêu nghiệt. Thước Nhi vẫn cảm thấy thái tử phi hẳn là nên thu liễm ánh mắt ngẫu nhiên nhìn nuông nuông như còn răn nhím chăm chăm con chuột, thật là ác.

“Bản cung chẳng qua đang đánh giá người này thôi.” Vệ Minh Khê phản xạ có điều kiện biện giải cho mình, nhưng lại khiến Tĩnh Doanh ngạc nhiên vô cùng. Nàng có nên xem nuông nuông hiện tại đang giấu đầu hở đuôi không?

Trên thực tế, mặc dù nuông nuông thật sự có đang đánh giá thái tử phi là người thế nào cũng không cần giải thích với hạ nhân như các nàng, hơn nữa nuông nuông đối với thái tử phi đã đánh giá nhiều lần lắm rồi. Con người thường thường đối chính bản thân mình có thứ gì đó khuấy động mới làm ra phản xạ có điều kiện, hiển nhiên đối với nuông nuông thái tử phi đã có tính khuấy động nhất định, mà nuông nuông lại không ý thức được. Tĩnh Doanh dùng nguyên lý tập võ áp dụng trên người Vệ Minh Khê, tựa hồ rất hợp lý, Tĩnh Doanh thầm nghĩ.

Vệ Minh Khê khẽ nhú mày, lập tức ý thức được mình vừa rồi không cần thiết giải thích. Nhìn ánh mắt đăm chiêu của Tĩnh Doanh, Vệ Minh Khê cảm thấy có thâm ý gì đó khác, nhưng bản năng nàng lại kháng cự một tầng thâm ý kia, không muốn nghĩ nhiều.

“Sau khi Vũ Ca làm thái tử phi, ngay cả nhà cũng không về, khó trách nói nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đã hắt đi!” Vũ Dương mỉm cười nói. Hôm nay công công (cha chồng, không phải thái giám ^^) cùng bà bà (mẹ chồng) trở lại nên nàng mới cố ý gọi nữ nhi trong cung về, vốn tính đề thái tử cũng đến một chuyến nhưng sợ công công bà bà làm thái tử khó xử liền thôi. Trong lòng nàng biết, công công cùng bà bà tựa hồ không thích những người trong cung, hơn nữa sợ là thấy thái tử chướng mắt, chắc chắn sẽ làm khó thái tử, sẽ không tốt lắm.

“Thiên hạ có người xứng với tiểu Vũ Ca nhà chúng ta sao? Vũ Ca, có phải mẫu thân bức ngươi gả cho tên thái tử bất lực kia hay không?”

Dung Quý nhướn mày hỏi, hẳn cùng lão bà trở về vốn muốn xem cháu gái bảo bối của mình rốt cuộc đã gả cho ai? Hẳn nhớ rõ, tiểu Vũ Ca đã có người trong lòng, gọi là gì đó, như thế nào lại đột nhiên gả cho cái tên phế vật văn không có, võ không hay đây? Không phải là đưa con dâu lợi hại của ta bức nàng đấy chứ!

Vũ Dương nghe Dung Quý nói không chút khách khí, mặt hơi thay đổi một chút. Nữ nhi của mình không phải chỉ hai lão nhân bọn họ mới biết xót, mình cũng xót tận tâm can đấy chứ, công công nói thế rõ ràng là nhắm vào mình mà.

“Phụ thân!” Dung Trục lên tiếng bảo vệ thể diện của mình.

“Bất hiếu tử, nhìn ngươi liền thấy phiền, tiểu Vũ Ca, nói cho gia gia, rốt cuộc sao lại thế này?” Dung Quý một khắc trước còn đối con dâu về mặt không

thoải mái, nhìn sang Dung Vũ Ca lập tức thành bộ dạng từ ái.

“Tiểu Vũ Ca nói cho nãi nãi (bà nội), nếu có người ức hiếp người, ta sẽ thay người làm chủ!” Liễu Tam nương tuy rằng thương tiếc nhi tử bị kẹp ở chính giữa đã nhiều năm, nhưng bà cũng ngàn vạn lần không cho phép bất luận kẻ nào hy sinh hạnh phúc của cháu gái bảo bối của mình đổi lấy cái gọi là vinh hoa phú quý, mặc dù bà cảm thấy con trai cùng con dâu sẽ không làm việc này.

“Khẩn trương như vậy làm chi, bất quá gả một người mà thôi, ta đã gả được bốn tháng rồi lúc này các người mới trở về, thực không có thành ý gì hết!” Dung Vũ Ca không khách khí nói, làm cho hai lão nhân phải đi theo cười làm lạnh. Lúc đấy còn đang cười lạc đà rong ruổi, nào biết đâu rằng cháu gái bảo bối phải lập gia đình? Bằng không đã sớm đưa một đồng lớn đồ cưới đến đây. Nhưng mà cũng không đúng, tiểu Vũ Ca khi còn nhỏ coi trọng ai, bọn họ đều nhớ rõ mà

“Không đúng, người không phải thăm mền cái người.” Gọi là gì nhỉ?

Miệng Dung Quý chưa nói xong đã bị Dung Vũ Ca bịt kín lại, nếu như để cái miệng rộng này nói ra, khó bảo đảm sẽ không bị mẩu thân biết.

“Quái lão nhân, chúng ta đi vào tự viện ôn chuyện.” Dung Vũ Ca cứng rắn lôi kéo hai vị lão nhân ra đại sảnh.

“Quái lão nhân, năm đó trao đổi bí mật đã nói không cho phép đi khắp nơi nói lung tung, người thiếu chút nữa để cho mẩu thân ta biết.” Dung Vũ Ca thở phì phì nói, thật không tin nhiệm được hai lão đầu này.

“Người không phải gả cho thái tử sao? Đổi cái tên gì Cái kia..... không phải là di tình biệt duyên chứ?” Dung Quý lãnh lạnh nói.

“Ai nói ta di tình biệt duyên chứ, dù cho khắp thiên hạ ai cũng di tình biệt duyên, ta cũng sẽ không bao giờ làm cái chuyện thay đổi kia.” Dung Vũ Ca cảm thấy mình thiệt tình bị bôi nhọ, trừng mắt liếc mắt nhìn Dung Quý một cái.

“Vậy gả cho thái tử làm gì, người đừng nói cho ta biết ngủ một đêm tỉnh dậy liền coi trọng hấn !” Liễu tam nương về mặt không tin nói.

“Người ta gặp chuyện khó nói mà.” Dung Vũ Ca thoát nhìn u buồn cực kì khiến hai lão nhân nhìn thấy mà đau lòng .

“Cái gì mà chuyện khó nói, gia gia và nãi nãi sẽ thay người giải quyết!” Hai lão nhân lời thề son sắt nói, trong thiên hạ, dù là thiên hoàng lão tử bọn họ cũng sẽ thay tiểu Vũ Ca cướp về.

“Nàng là nữ nhân, các người có thể khiến nàng biến thành nam nhân sao? Sau đó cho ta tái giá với nàng?” Dung Vũ Ca bộ dáng ngàn lần trong sáng hỏi, bồi thêm nụ cười rực rỡ ánh vàng khiến Dung Quý cùng Liễu Tam nương choáng váng. Tung hoành giang hồ năm mươi năm đây còn là lần đầu tiên bị dọa đến thế, Dung Vũ Ca thích trêu đùa bọn họ, ai kêu bọn họ khi còn bé hay trêu đùa mình, giờ coi như lấy lại vốn.

Tiểu Vũ Ca thích nữ nhân đủ để khiến Dung Quý cùng Liễu Tam nương kinh hãi, còn muốn đem nữ nhân kia biến thành nam nhân, khiến cho hai lão nhất thời khó có thể tiêu hóa, đứng ngây ngốc ở đó hồi lâu mới tạm hồi thần.

“Nữ nhân. Ta sẽ hỏi Tiểu Trường Thanh. xem sao” Dung Quý lấy lại tinh thần, áp a áp ứng nói, ngữ khí còn mang theo kinh hãi. Nếu không tìm xem có thật có Quý Hoa Bảo Điện (ai hông biết Quý Hoa Bảo Điện là gì, đề nghị tìm xem Đông Phương Bất Bại trong tác phẩm Tiểu Ngạo Giang Hồ của Kim Dung lão gia tham khảo nghen) hay không, bất quá bất nam bất nữ, Dung Quý có điểm khó tiếp thu, thứ này quả thật không tốt a.

“Người ta thật sự muốn gả cho nàng, nhưng nàng cũng không thể gả cho ta được.” Lời này Dung Vũ Ca nói ra đúng là lời chân thật.

“Nàng là nữ nhân nào? Nãi nãi tìm cách để nàng cưới người là được”. Liễu Tam nương cảm thấy nữ nhân lấy nữ nhân, so với nữ nhân biến thành nam nhân dễ dàng hơn nhiều. Hơn nữa bộ dáng tiểu Vũ Ca không giống như là nói dối, khi tiểu Vũ Ca nhắc tới nàng, ánh mắt loé sáng, có loại cảm giác tình thế bất buộc.

“Nàng đã lập gia đình !” Dung Vũ Ca chum chim khuôn miệng nhỏ nhắn bất mãn nói. Dung Vũ Ca luôn luôn đem lời thật xen vào trong lời nói dối, cho nên rất khó tìm ra sơ hở.

“Đoạt lấy là được, chỉ cần nàng một ngày không sinh con, một ngày không làm mẹ người khác, gia gia liền thay người đoạt về.” Dung gia luôn luôn chẳng biết kiêng kỵ gì, có thể coi là quái đản, là gia tộc chuyên môn hành xử không theo lý trên giang hồ. Tiểu Vũ Ca lại càng đem tinh thần gia tộc phát dương đến cực hạn, nên Dung Quý vốn rất đặc ý nàng, ngoại trừ Dung Trục đúng là một con ngựa đen trong cả bầy ngựa trắng. Cho nên Dung Quý đều vẫn xem con mình không vừa mắt, từ sau khi cưới vợ lại càng không có một chút cảm giác hấn là người Dung gia.

“Con nàng cũng đã sinh, mẹ chồng nàng cũng đã làm rồi” Dung Vũ Ca lại thờ dài. Tướng công nàng sắp đông tuần về rồi, hôm nay vẫn chưa được gặp nàng, thật là nhớ nhung.

Liễu Tam nương thiếu chút nữa ngã nhào xuống ghế, khẩu vị tiểu Vũ Ca thật đặc biệt, vợ người ta, mẹ người ta đều muốn. Dung Quý nhất thời cứng họng không biết nói gì, sợ là đoán thêm nữa lại có điểm không đạo đức. Thế nhưng Dung Quý cùng Liễu Tam nương có tiếng luôn luôn bao che khuyết điểm, lễ giáo gì cũng không thành vấn đề, chỉ cần Vũ Ca thích là được.

“Tiếp tục giành đi....” Hai lão khuyến khích thêm. Rốt cuộc là nữ nhân nào có thể khiến cho tiểu Vũ Ca khăng khăng một mực như thế? Hai lão vô cùng tò mò nghĩ.

“ Là nữ nhân đẹp nhất, cũng lợi hại nhất thiên hạ!” Dung Vũ Ca nhắc tới người trong lòng vô cùng tự hào, đáng vẻ hoa si, đúng như câu tình nhân trong mắt hoá Tây Thi.

“.....” Liễu Tam nương liệt kê vài nữ tử trong giang hồ có tư sắc, Dung Vũ Ca khinh thường bĩu môi, các nàng so với Vệ Minh Khê có xấp xỉ cũng không xứng.

“Chắc không phải là ta đấy chứ.....” Liễu Tam nương tự tin nói, đệ nhất mỹ nhân là mình chứ còn ai nữa, không còn người nào khác. Năm đó mình là thiên hạ giang hồ đệ nhất mỹ nữ, dung mạo tiểu Vũ Ca hoàn toàn thừa hưởng từ mình, hiện tại mình tất nhiên vẫn còn phong vận, quyến rũ lắm chứ.

Dung Quý phun ra một miệng đầy trà, lão bà cũng thật biết đùa a. Tiểu Vũ Ca mồm miệng vẫn kín bưng như cũ, đừng có mà hy vọng khích nàng nói ra.

“Năm đó ngươi là đệ nhất mỹ nữ, khi đó cha ta còn chưa có sinh ra phải hay không?” Dung Vũ Ca khinh bỉ liếc Liễu Tam nương một cái, nói lời sáo ngữ như vậy, thật coi thường thông minh tài trí của mình quá.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 22

“Tiểu Vũ Ca, nãy nãy lại làm ra thiệt nhiều bảo bối, đổi lại ngọc cơ cao của ngươi được không?” Liễu tam nương nịnh nọt nói. Mọi người đều biết nữ nhân càng cao tuổi lại càng chú ý chăm sóc diện mạo bên ngoài.

“Bảo bối ngươi có thể lưu lại, ngọc cơ cao đã không còn rồi.” Dung Vũ Ca nói.

“Dùng hết rồi sao?” Liễu Tam nương căng thẳng nói. Tiểu Vũ Ca nhanh như vậy đã dùng hết rồi sao? Tiểu Vũ Ca trưởng thành sớm đã đủ đủ họa thủy rồi mà, được rồi được rồi, so với thời khắc đỉnh điểm của mình năm đó có xinh đẹp hơn một chút.

“Ta tặng cho nàng rồi.” Dung Vũ Ca dùng thái độ thân nhiên nói.

Tâm Liễu Tam nương chùng xuống, thứ kia quả thật đúng là bảo bối vậy mà tiểu Vũ Ca cũng bỏ được mà đưa cho nàng, xem ra là thực sự động lòng rồi.

“Thế các bảo bối khác đâu?” Dung Quý thử hỏi.

“Cũng đều đưa nàng.”

Liễu Tam nương cơ hồ hít một hơi, tặng nhiều bảo bối tới vậy mà tiểu Vũ Ca còn chưa nắm được nữ nhân này trong tay, rốt cuộc là nữ nhân nào mà cao giá đến vậy? Liễu Tam nương đau lòng tiếc hùi hụi một đồng bảo bối của mình, đối với nữ nhân truyền thuyết trong lòng tiểu Vũ Ca càng nổi lên phi thường quan tâm tò mò. Lần này thời gian không đủ, bằng không nhất định phải gặp nữ nhân này xem rốt cuộc nàng có bao nhiêu mị lực gì mà có thể đem tiểu Vũ nhà mình mê hoặc đến thần hồn điên đảo thế. Hừ!!

“Thế đưa được nàng lên giường chưa?”

Dung Quý tò mò hỏi, đa số nam nhân đều có vẻ rất quan tâm đến tình hình tiến triển có theo hướng này không a.

“Nàng băng thanh ngọc khiết, các ngươi như thế nào có thể nghĩ xấu xa như vậy?” Dung Vũ Ca làm bộ ho khan, che dấu sự chột dạ trong lòng. Lại còn ra vẻ đạo mạo hơn hẳn, kỳ thật kẻ xấu xa nhất là nàng mới đúng!

“Thế rốt cuộc đến đâu rồi?” Liễu Tam nương nóng vội hỏi dồn, không lý do gì mà đã đưa nhiều bảo bối như vậy mà tiến triển gì cũng đều không có. Tiểu Vũ Ca không phải không có tiền đồ như vậy chứ!

“Không nói cho các ngươi đâu!” Nàng nhất định không nói cho bọn họ, lỡ bị tiết lộ thì sao.

Đồ quý hạp hoi!! Hai lão bĩu môi, bất quá hôm nay bỏ qua cho nàng vậy, nhưng lần sau trở về sẽ phải tìm ra nữ nhân kia mới được!

“Tốt lắm, bảo bối lần này ngươi phải lưu trữ, không được cho nữ nhân đó nữa, nếu cho nữa sẽ mệt lớn cho coi.....” Liễu Tam nương dặn dò thâm ý.

“Các ngươi lại muốn đi sao?” Dung Vũ Ca hỏi, đã nói bọn họ không có thành ý mà, vừa trở về một ngày lại muốn đi.

“Ừ. Được rồi, đây là một lọ xuân dược đặc chế, dù là tam trinh cửu liệt thánh nữ đều phải khuất phục, nếu không chinh phục được nàng, ngươi cứ dùng chiêu này cho ta.....” Dung Quý đề xuất chủ ý quý quái.

“Chúng ta sẽ tự phát sinh tình cảm, nhất định thuận theo quy luật tự nhiên!” Dung Vũ Ca đường đường chính chính nói, nàng sẽ khiến Vệ Minh Khê cam

tâm tình nguyện , bằng không chính là vũ nhục Vệ Minh Khê.

Trong lòng tiểu Vũ ca có chữ “quy luật” thiết sao? Trong lòng hai lão định thật sự rất hoài nghi a.

Rất nhanh đến ngày Vệ Minh Khê dẫn thái tử và văn võ bá quan ra khỏi thành nghênh đón thánh giá trở về.

Cao Hàn vừa xuống kiệu, liền lập tức cầm tay Vệ Minh Khê , ý bảo hoàng hậu mau miễn lễ đứng dậy, làm cho trong mắt mọi người đây quả thực là một đôi vợ chồng ân ái ái ái. Dung Vũ Ca nhìn một màn tình thâm thiên trường địa cửu này, khóe miệng hơi nhếch tràn đầy trào phúng, cố che dấu tâm lý ghen tị trong lòng.

“Thời gian qua Hoàng hậu ở trong cung tốt chứ?” Cao Hàn lời kéo tay Vệ Minh Khê đi xa đằng trước một đoạn, thái tử cùng Dung Vũ Ca còn có một ít văn võ đại thần đều căn cứ theo cấp bậc mà đi phía sau, đội ngũ từ từ di chuyển.

“Hết thầy đều tốt, Hoàng Thượng đông tuần thế nào?” Vệ Minh Khê kia mặt nạ đoạn trang nhìn không ra một chút tỳ vết nào, hoàn mỹ đến cực điểm.

“Tất cả đều tốt, chỉ là trên đường có chút nhớ nhung hoàng hậu.” Cao Hàn cười nói.

Trong lòng Vệ Minh Khê hơi ngạc nhiên, nàng cảm thấy lần này Hoàng Thượng trở về có chút bất đồng với trước kia, tựa hồ đối với mình càng thêm thân thiết, Vệ Minh Khê không biết đây là ảo giác hay thật sự vẫn là hắn.

“Thần thiếp cũng thực nhớ Hoàng Thượng, mỗi ngày đều ngóng trông Hoàng Thượng sớm ngày hồi cung.” Vệ Minh Khê nói dối mà cũng mặt không nhăn một cái, lời nói nghe thật chân thành.

“Hoàng hậu có lòng. Thái tử xử lý việc chính sự, biểu hiện thế nào?” Cao Hàn quay đầu hỏi tả tướng Từ Tiến.

“Thái tử biểu hiện không có gì không tốt, bất quá vì thần đối với nhị hoàng tử lại càng tán thưởng nhiều hơn.” Tả tướng đã phạm vào một cái trí mạng sai lầm, hữu tướng Lí Duyên thâm nghĩ. Rõ ràng Hoàng Thượng lần này đi tuần đối với biểu hiện của thái tử rất vừa lòng, nhưng đối với những người khác lại như không hài lòng. Tả tướng còn cố ý nhắc tới, xem ra Từ Tiến lên làm tướng tuổi còn rất trẻ nên không khỏi có chút tự phụ.

“Trăm hỏi người về nhị hoàng tử sao?” Cao Hàn nhíu mày hỏi, Từ Tiến tâm cả kinh, không dám đáp lời.

“Người nói xem, nhị hoàng tử đã làm được cái gì?” Cao Hàn tùy ý hỏi, vừa rồi câu hỏi mới là Cao Hàn lơ đãng lộ ra chân ý, lúc này mới là giả ý.

Đáng tiếc Từ Tiến hoàn toàn không hiểu được thánh ý. Từ Tiến nói tới công tích vĩ đại ba bốn tháng gần nhất của nhị hoàng tử, trong lời nói toàn cố ý để lộ ra với nhị hoàng tử tài năng như thế nào, so với thái tử làm chuyện gì cũng tốt hơn nhiều lắm.

“Không sai, quả không phụ lòng trăm.” Cao Hàn mỉm cười nói, Cao Tuấn vẻ vui sướng hiện lên trên cả nét mặt. Vệ Minh Khê mỉm cười, còn Cao Hiến bị xem nhẹ tâm trạng có chút hơi uể oải.

Cửu cửu bề ngoài là khen cái tên tiểu nhi mới có tí tóc Cao Tuấn kia, thực tế không phải là tự khen chính hắn sao? Dung Vũ Ca thâm nghĩ.

Còn Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm đều đi theo sau. Đang ở trong tình huống này, hoàng hậu tài năng xuất chúng xuất hiện, vị trí như các nàng làm thế nào lại có cơ hội được sủng ái. Lúc này cái gì cũng không làm không nói được, hai nữ nhân hiển nhiên có chung tiếng lòng, bất quá Đồng Vân Nhu vẫn vui vẻ vì chỉ ít mình vẫn được đi trước Hoắc Liên Tâm a.

Nàng cố ý đi trước mặt Hoắc Liên Tâm, ngăn trở tầm nhìn của Hoắc Liên Tâm. Nàng xưa giờ luôn chỉ biết mỗi mình mình không quan tâm ai khác, nhưng Hoắc Liên Tâm lại dám chọc tới nàng. Hoắc Liên Tâm là kẻ điển hình hay châm chọc, dọc theo đường đi cùng mình thực không thoải mái.

Hoắc Liên Tâm nhìn Đồng Vân Nhu chắn trước mặt mình, mắt đã sớm tối sầm, sớm muộn gì cũng sẽ thu thập người cùng Vệ Minh Khê, Hoắc Liên Tâm nắm chặt bàn tay nghĩ

“Hoàng hậu xoa bóp vai giúp trăm đi, trăm muốn cùng hoàng hậu nói chuyện thân mật một chút. Trăm tựa hồ không còn được như mười năm trước , khi đó trăm còn trẻ, hoàng hậu mười năm sau lại vẫn thế, tựa hồ cũng không già đi.” Cao Hàn hưởng thụ Vệ Minh Khê hầu hạ, cảm khái nói.

“Hoàng Thượng làm sao lại già đi được, Hoàng Thượng chỉ là mệt mỏi thôi.” Vệ Minh Khê trấn an.

“Có lẽ vậy. Người biết trăm ở Đông Đô đến Vệ gia thấy nhạc phụ ra sao không?” Cao Hàn nói sang chuyện khác.

“Thần thiếp xin nghe, phụ thân thế nào rồi?” Vệ Minh Khê hỏi. Mười bảy năm trước, Vệ gia chuyển gia tộc về Đông Đô, việc này vốn có suy tính từ trước. Kinh đô là trung tâm chính trị, khắp nơi thị phi. Vệ gia ở kinh đô sớm ngại miệng lưỡi thiên hạ, làm chuyện gì cũng đều lo sợ lời ra tiếng vào, mà Vệ Minh Khê nếu có chuyện gì cũng dễ dàng trở thành chuyện đề người khác bàn tán vui miệng. Hơn nữa, Vệ Minh Khê là quốc gia chi hậu, sợ rằng chỉ là vinh quang nhất thời, chỉ sợ vinh quang này ngày sau lại thành họa cho con cháu. Cho nên Vệ gia quyết định rời xa chính trị, đến vùng Đông Đô kinh tế phi thường phồn vinh, bảo đảm con cháu hưng thịnh lâu dài, hành động này của Vệ gia chính là một hành động phi thường sáng suốt.

“Nhạc phụ càng lớn tuổi càng dẻo dai mạnh khỏe, Vệ gia lại sinh ra một kì nữ tử, hoàng hậu đã nghe nói chưa?” Cao Hàn hỏi, tựa hồ dẫn từng bước. Xem ra hoàng thượng có ý đồ, Vệ Minh Khê có chút đề phòng.

“Người nói đùa nhỏ Thanh Nhi kia sao?” Vệ Minh Khê cũng muốn biết rõ ràng ý đồ Cao Hàn, thuận thế hỏi theo.

“Vệ gia lại xuất hiện một vị phật sống, nghe nói lúc Vệ Huyền Thanh sinh ra, quý phủ Vệ gia kim bích huy hoàng, phật quang chiếu khắp, lúc ấy còn có người nói nàng là Bồ Tát chuyển thế, chính là phật sống a, cứu thế hành y, ở Đông Đô cũng khá nổi danh.” Lúc Cao Hàn nói lời này lại gắt gao nhìn chăm chăm Vệ Minh Khê, muốn nhìn ra chút phản ứng nào ở nàng.

“Đó là do thế nhân truyền loạn lên, nghe nhầm mà đồn bậy. Lúc Thanh Nhi sinh ra, chính là sang ngày mới, ánh sáng chiếu tới bức tượng phật đã đặt trong nhà nhiều năm, tạo nên một cảnh huy hoàng, kỳ thật loại cảnh sắc này lúc thần thiếp ở trong phủ cũng đã gặp qua vài lần, nhưng thế nhân lại nghĩ lầm là phật quang chiếu rọi.” Vệ Minh Khê lắc đầu, không thể tưởng được Cao Hàn cũng tin chuyện vớ vẩn này. Bất quá Thanh Nhi từ nhỏ đã hữu duyên với phật, tần sinh Bồ Tát, một lòng giảng đạo làm việc thiện, cũng có nghe qua.

“Vậy sao? Lúc ở Đông Đô, khi kiệu của trẫm đến ngã tư đường lại không qua được, người biết vì sao không?” Thanh âm Cao Hàn rõ ràng mang ngữ khí hoài nghi, rồi nửa câu sau lại mang một chút ý tức giận, đó là uy nghiêm để vương bị khiêu khích thành phần nộ.

“Vì sao?” Trong thiên hạ, dám không nhường đường cho hoàng đế, chỉ mong không liên quan đến Thanh Nhi.

“Phật sống chuyển thế Vệ Huyền Thanh đang giảng đạo, trên đường vây thành một vòng rồi một vòng, trẫm ra lệnh cho thị vệ đi kêu người ta nhường đường nhưng chỉ có ít dân chúng nhường đường, Vệ Huyền Thanh đi ra nói nhường đường, dân chúng Đông Đô liền lập tức tránh ra, xem ra vị Phật sống so với trẫm là thiên tử lại càng được dân tâm!” Lúc nói lời này ánh mắt Cao Hàn truyền lại một chút âm hiểm, Cao Hàn có vẻ thật sự phẫn nộ.

“Hoàng Thượng mười năm mới đi tuần một lần, như ánh trăng trên trời cao. Tuy bọn họ có ngửa đầu nhìn lên cũng không thể thời khắc nào cũng thấy được. Dù sao bọn họ còn có cuộc sống riêng, là hướng đến những điều thực tế trên mặt đất. Dân chúng dù vào miếu Bồ Tát thắp hương, cũng sẽ không thắp hương cho Hoàng Thượng. Đạo lý này vốn không giống nhau, bọn họ e ngại Hoàng Thượng, cảm thấy Hoàng Thượng cách quá xa, nhưng khuôn mặt ôn hòa của Bồ Tát lại có thể lắng nghe thanh âm bọn họ. Hoàng Thượng cho bọn họ là cuộc sống thật sự, Thanh Nhi cho bọn họ là chút an ủi tâm linh mà thôi. Bọn họ cần người khác nói cho bọn họ biết kiếp sau sẽ rất tốt mới không đối với sự thật tàn khốc trong cuộc sống này mà thất vọng đầu tranh.” Vệ Minh Khê lẳng lặng nói.

“Người nói là trẫm không cho bọn họ một cuộc sống tốt sao? Cho nên họ mới nghĩ đến đầu tranh?” Cao Hàn đề cao âm lượng, ngữ khí mang theo tức giận.

“Thần thiếp không phải có ý này, mỗi năm đều có thiên tai, bọn họ ăn không đủ no, mặc không đủ ấm cũng không phải lỗi của Hoàng Thượng, là lỗi của ông trời. Hoàng Thượng đã thực sự cố gắng mở thương kho ban phát lương thực, nhưng luôn luôn có những địa phương không được như ý, tỷ như lương thực không đủ, hay tham quan ở trung gian kiếm lời, bỏ đầy túi tiền làm của riêng. Dẫn đến loạn dân thừa cơ nổi loạn, Hoàng Thượng cũng biết những người đó là vô tình mạo phạm Hoàng Thượng, Thanh Nhi lại càng không là có ý nghịch đạo. Nàng chỉ hy vọng đem thiện ý của nàng truyền ra ngoài, giáo hóa dân chúng mà thôi, hy vọng Hoàng Thượng có thể tha thứ Thanh Nhi trong lúc vô tình mà mạo phạm.” Vệ Minh Khê nói rõ ràng, làm cho Cao Hàn có chút động dung.

“Ừ, hướng người ta truyền bá Phật học cũng là vì giáo hóa thần dân, đứa nhỏ kia còn phải kêu trẫm một tiếng cô phụ, đều là người một nhà, trẫm như thế nào lại trách nàng? Hơn nữa Thanh Nhi nghiên cứu Phật học thấu triệt, Đại Quốc Tự phương trượng đều cam bái hạ phong, người nói trẫm có nên phong nàng làm quốc sư không?” Cao Hàn lại chuyển ý, hỏi Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê cảnh giác, Cao Hàn nhất định có ý đồ.

“Không thể! Hoàng Thượng muốn cho Thanh Nhi làm quốc sư, trước hết phế thần thiếp đã. Vệ gia có gia huấn, không thể cùng lúc có hai người quá mức vinh quang. Thần thiếp gả cho Hoàng Thượng đã là tột đỉnh vinh quang, nếu lại để Thanh Nhi làm quốc sư, là vi phạm gia huấn. Hoàng Thượng nếu vẫn muốn như vậy, thần thiếp xin phép ra đi.” Thái độ Vệ Minh Khê rất kiên định, Cao Hàn cũng đã nghe qua gia huấn này. Lúc này còn cảm thấy Vệ gia rất thức thời, chính là hấn lại không có khả năng phế hoàng hậu.

“Hoàng hậu nói quá rồi, trẫm bắt quả chi là đề nghị, nếu hoàng hậu nói không ổn, trẫm liền từ bỏ. Trẫm nghe nói Thanh Nhi có tự chế một ít dược đơn, có khả năng trị bách bệnh, còn có thể cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, Thanh Nhi có đưa đơn dược tiến dâng hoàng hậu không? Nghe nói giang hồ quý y Tiểu Trường Thanh dung nhan bất lão, không biết có đúng như lời đồn đãi, có thể trường sinh bất lão không? Trẫm cảm thấy không phải là lời nói vô căn cứ.” Cao Hàn ra vẻ không thèm để ý, ngữ khí tò mò hỏi, khiến Vệ Minh Khê lập tức hiểu được là chuyện gì xảy ra.

“Trường sinh bất lão thì thần thiếp không biết, bất quá hàng năm Thanh Nhi đều đưa tới cho thần thiếp một ít đan dược, chỉ nói là bổ dưỡng, cũng không biết có công hiệu thế không.” Vệ Minh Khê cười nói, coi như nghe không hiểu thâm ý che giấu trong lời Cao Hàn.

Hắn đã nghĩ hoàng hậu làm thế nào còn có thể trẻ như mười năm trước như vậy? Nguyên lai thực sự là do dược hoàn này! Cao Hàn mặt mày hớn hở.

“Dược hoàn này quả thật là bổ dưỡng, nhưng tam tiểu thư chưa bao giờ đưa thuốc vào, nương nương vì sao lại lừa Hoàng Thượng đó là do tam tiểu thư đưa tới?” Tĩnh Doanh chau mày nhìn Vệ Minh Khê nói.

“Hoàng Thượng cầu trường sinh bất lão, hấn muốn để cho Thanh Nhi tiến cung giúp hấn luyện dược, bản cung sẽ không cho phép chuyện hoang đường như vậy phát sinh. Hấn muốn luyện đan, bản cung sẽ không gây trở ngại, nhưng cũng sẽ không đồng lõa với hấn, hơn nữa Thanh Nhi cũng sẽ không nguyện ý làm chuyện buồn cười đó.” Nếu ta không lừa hấn, hấn sẽ chưa từ bỏ ý định, mong muốn trường sinh bất lão, nói cái gì cũng đều không có hiệu quả. May mà Cao Hàn còn có chút lý trí, trong lòng tuy cầu trường sinh bất lão nhưng cũng không dám nói ra, hơn nữa rõ ràng biết mình sẽ bị Vệ Minh

Khê phản đối.

“Trường sinh bất lão? Thế mà Hoàng Thượng cũng tin!” Tĩnh Doanh nhú mày, khoe miệng có chút trào phúng, Hoàng Thượng quả nhiên hoàn toàn không xứng với hoàng hậu.

“Một kẻ mong muốn vĩnh viễn giữ lấy quyền lực, mặc dù không tin, cũng sẽ muốn thử một lần.” Hoàng Thượng một khi cầu trường sinh bất lão, tình cảnh thái tử liền trở nên nguy hiểm.

“Tĩnh Doanh, người đi tra một chút, ai khiến Hoàng Thượng sinh ra ý niệm hoang đường như vậy?” Những người này chắc chắn sẽ bị xử lý sạch sẽ, Vệ Minh Khê neho mắt lại, trong lòng động sát khí.

Xem ra mâu thuẫn với Hoàng Thượng trong tương lai nhất định không tránh được, hơn nữa sẽ càng ngày càng lớn, nghĩ đến đây Vệ Minh Khê khẽ cau mày.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 23

“Sắc mặt mẫu hậu không tốt lắm, người làm sao vậy?” Dung Vũ Ca nhìn mặt Vệ Minh Khê có chút trắng bệch, lo lắng hỏi. Chỉ mới không gặp có hai ngày thôi, sao nàng ra nông nỗi này, trên mặt Dung Vũ Ca tràn ngập lo lắng cùng quan thiết. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca có chút xuất thần, Dung Vũ Ca tựa hồ so với bất kì kẻ nào đều quan tâm lo lắng cho mình hơn, đó là vì cái gì?

“Đêm qua nhiễm phong hàn, cũng không có gì nghiêm trọng đâu. Để ngự y kê cho ta một ít dược, ăn uống thêm một chút rồi sẽ ổn thôi.” Vệ Minh Khê hơi ho khan nói. Đã lâu rồi cũng chưa sinh bệnh, xem ra phong hàn này thật sự hung mãnh.

“Bị phong hàn cũng không thể xem là chuyện nhỏ, không nên xem thường, mẫu hậu uống thuốc chưa? Tay mẫu hậu rất lạnh, xem ra trong này không đủ ấm, ta sẽ cho người làm thêm vài chậu than để trong này. Hôm nay mẫu hậu nghỉ ngơi một ngày cho khoẻ, đừng quản mấy chuyện khác nữa, ngày thường người cũng đủ vất vả rồi.....” Dung Vũ Ca cầm bàn tay lạnh như băng của Vệ Minh Khê, đặt trong tay mình nhẹ nhàng ma sát, muốn dùng tay mình sưởi ấm cho Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê định rút tay về nhưng lại bị Dung Vũ Ca mau chóng bắt lấy lại, thực sự là do Dung Vũ Ca nắm tay nàng rất chặt khiến nàng không thể rút tay lại được. Tay của Dung Vũ Ca phi thường ấm nóng làm cho nàng không khỏi nhớ tới vú nuôi ngày trước. Thuở nhỏ mỗi lần nàng bị hàn, tay chân lúc nào cũng lạnh như băng, bất luận trong phòng đặt bao nhiêu chậu than nàng vẫn cảm thấy lạnh. Mỗi lần như vậy vú nuôi đều cầm tay nàng đặt ở trong tay bà nhẹ nhàng ma sát, tận đến khi tay nàng ấm lên mới nhẹ nhàng buông ra, nhưng vú nuôi năm năm mười tuổi đã không may qua đời. Từ nhỏ đến lớn đó là những lần ít ỏi Vệ Minh Khê cảm thấy được thế nào là ôn tình, Vệ gia vợ chồng tự nhiên thương yêu nữ nhi trí tuệ phi thường của mình, nhưng tình cảm gia đình của bọn họ lại chẳng bao giờ thể hiện ra ngoài.

Từ sau khi vú nuôi qua đời, cũng chưa từng có người nào làm cho nàng cảm giác ấm áp như vậy nữa.

“Sao vậy? Có phải không thoải mái hay không?” Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê nhìn mình sững sờ có chút dị thường, trong lòng thoáng lo lắng.

“Không phải, người khiến ta nhớ tới vú nuôi ngày trước thôi.” Lúc Vệ Minh Khê nói đến vú nuôi, ánh mắt vô cùng nhu hòa.

“Bà có xinh đẹp bằng ta không?” Dung Vũ Ca cười, thuận miệng hỏi. Nàng rất thích thời khắc này, tựa hồ trái tim Vệ Minh Khê đang ở rất gần bên mình, nàng cũng thích Vệ Minh Khê lúc này, nàng mỉm cười trông thật ấm áp.

“Bà chỉ là một nữ nhân bình thường.....” Vệ Minh Khê tuy không nói hết nhưng Dung Vũ Ca vẫn nghe ra chút hoài niệm trong lời nói của nàng. Trong lòng Dung Vũ Ca khẽ chua, nàng biết trong lòng Vệ Minh Khê thật ra rất nhu hòa mềm mại.

“Giờ bà ở đâu?” Dung Vũ Ca khẽ chế chua xót trong lòng hỏi, đem tay của Vệ Minh Khê càng nắm chặt hơn.

“Dung Vũ Ca, người thật là nữ nhân kì quái, vì cái gì ta mãi không đoán ra người là người thế nào?” Vệ Minh Khê rút bàn tay đang được Dung Vũ Ca nhẹ nhàng áp ủ, đến gần Dung Vũ Ca nhẹ nhàng hỏi.

“Hé miệng ra, đem khóa đan dược này uống vào, được không?” Dung Vũ Ca lật tay lấy ra một viên thuốc, đưa lên miệng Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nói. Các nàng đều cố ý né tránh vấn đề của đối phương.

“Thuốc gì thế?” Vệ Minh Khê hỏi, nàng bất mãn khi thấy Dung Vũ Ca né tránh câu hỏi của mình.

“Ta nói độc dược người tin không?” Dung Vũ Ca nghịch ngợm nói.

Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nhéo mũi Dung Vũ Ca, nếu nàng có một nữ nhi, có phải hay không cũng sẽ giống Dung Vũ Ca? Chính là Vệ Minh Khê không

thể phủ nhận nàng rất khó tưởng tượng được nếu mình có nữ nhi giống Dung Vũ Ca thì sẽ như thế nào.

“Mẫu thân người có nữ nhi như vậy nhất định rất đau đầu!” Vệ Minh Khê lần đầu tiên hướng Dung Vũ Ca nở nụ cười cung chiêu nói. Dung Vũ Ca nhìn nụ cười của Vệ Minh Khê, tim đập nhanh rộn rã hẳn lên. Nàng phải rất cố gắng mới có thể kiềm chế bản thân không xúc động mà đem Vệ Minh Khê ôm vào lòng.

“Làm gì có, ta rất ngoan mà, ta đối với người ta quan tâm đều rất rất ngoan đó, mẫu thân không có đau đầu đâu. Mà Vệ Minh Khê, ta không phải là nữ nhi của người, vĩnh viễn cũng không phải!” Dung Vũ Ca biết mình càng ngày càng đến gần Vệ Minh Khê, nhưng Vệ Minh Khê lại coi mình như vãn bối mà yêu chiều. Nàng đâu cần thứ tình cảm như vậy, mẫu thân nàng yêu thương nàng đã đủ rồi. Nàng không thiếu tình thương của mẫu thân, cái nàng muốn là loại tình cảm có thể cùng Vệ Minh Khê thì thâm tâm sự, có thể đem Vệ Minh Khê ôm vào lòng mà yêu thương, muốn nhìn bộ dáng Vệ Minh Khê ở trong lòng mình mà rên rỉ, nàng nghĩ đến sắp phát điên rồi. Vệ Minh Khê chắc không bao giờ hiểu được tâm tình mình giờ phút này.

“Đúng, người không phải là nữ nhi của ta mà là con dâu ta!” Vệ Minh Khê khẽ cười, xoa đầu Dung Vũ Ca nói. Nàng có thể tưởng tượng được khi Vũ Dương công chúa có nữ nhi khuynh quốc khuynh thành như vậy, mẫu thân như nàng không biết có bao nhiêu tự hào đây? Tuy rằng Hiên nhi rất nhiều lúc đều không vừa ý mình, nhưng Vệ Minh Khê nhớ rõ thời khắc vui sướng khi được làm mẹ kia.

Dung Vũ Ca thực sự thích khoảnh khắc vô cùng thân thiết bên Vệ Minh Khê lúc này, nhưng khi nghe đến hai chữ “con dâu”, trong lòng lại có loại cảm giác khó chịu, mình không cần làm con dâu của nàng, mình muốn làm nữ nhân của nàng kia.

“Mẫu hậu, uống viên thuốc này đi, hẳn là có thể làm cho bệnh tình của mẫu hậu bớt đi nhiều!” Dung Vũ Ca nói sang chuyện khác, viên thuốc này là của hai lão quái nhân để lại, nghe nói đối với thân thể phi thường điều dưỡng hữu hiệu, mặc kệ là bị thương hay sinh bệnh, uống vài viên là có thể khôi phục nguyên khí.

Vệ Minh Khê nhìn viên thuốc vẫn đặt bên miệng mình, lại nhìn nhìn biểu tình tha thiết của Dung Vũ Ca, không thể không hé miệng cắn viên thuốc nhẹ nhàng uống vào, cũng không phải là quá khó nuốt a.

“Nương nương, tới giờ uống thuốc rồi.”

Thước Nhi đem thuốc bước vào, vừa vặn nhìn thấy Vệ Minh Khê mở miệng cắn viên thuốc trong tay Dung Vũ Ca, không khí thoát nhìn thực ảm áp, nhưng cũng rất kỳ quái, mà cũng không rõ rốt cuộc kỳ quái ở chỗ nào.

“Đưa thuốc cho ta.” Nếu là bình thường Dung Vũ Ca dùng ngữ khí ra lệnh như vậy, Thước Nhi hơn phân nửa sẽ không tình nguyện nhường bộ Dung Vũ Ca, nhưng giờ phút này ngữ khí Dung Vũ Ca rất ôn nhu, cho nên Thước Nhi cũng không phản kháng nhiều liền đem thuốc đưa nàng.

“Việc này để cho Thước Nhi làm là được rồi.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nói.

“Ta thích đối tốt với mẫu hậu!” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê cười khuynh quốc khuynh thành nói.

“Cũng không biết người mưu đồ cái gì?” Vệ Minh Khê thờ dãi. Người ta vẫn nói vô công bất thụ lộc, nhưng Dung Vũ Ca đối với mình ân cần như thế đã có phần vượt qua cái gọi là có ý đồ gì đó rồi, có lẽ nàng thực sự có tâm.

“Ta muốn cái gì về sau mẫu hậu sẽ biết thôi, mẫu hậu hé miệng ra đi.” Dung Vũ Ca múc một muỗng thuốc nhẹ nhàng thổi, còn nhẹ nhàng hộp một ngụm. Muốn thử xem độ ấm có thích hợp không, nhưng lại bị được đắng làm cho nhíu mày.

Vệ Minh Khê nhìn mà buồn cười: “Nghĩ như thế nào mà chưa được kê đơn đã dám uống thuốc vậy?”

“Đáng quá!” Dung Vũ Ca hơi hơi lè lưỡi oán giận nói, mẫu hậu phải uống một chén lớn như vậy, người ta sẽ vì nàng mà đau lòng lắm.

Một chút bộ dáng tiểu thư khuê các cũng không có, Vệ Minh Khê trầm nghĩ, nhưng thật sự rất đáng yêu.

Vệ Minh Khê an tĩnh uống thuốc Dung Vũ Ca dứt, tuy rằng miệng nàng rất đắng nhưng trong lòng lại gọn sóng rung động. Dáng vẻ Dung Vũ Ca cẩn thận che chở, ôn nhu tựa hồ nhẹ nhàng đi vào lòng mình, làm trong lòng có chút ảm áp, cũng có chút bất an.

Đáng như vậy, mà Vệ Minh Khê mày cũng không nhăn một cái. Dung Vũ Ca cảm thấy vô cùng đau lòng, Vệ Minh Khê chính là người như vậy đó, có chuyện gì đều che giấu trong lòng, cũng không bao giờ đem nỗi khổ biểu hiện ra ngoài cả. Nàng càng ảm nhẫn chịu đựng, Dung Vũ Ca lại càng đau lòng.

“Thuốc không đắng sao?” Dung Vũ Ca cau mày hỏi, giống như chính mình mới là người bị đắng thay nàng.

“Không sao, vẫn trong phạm vi có thể tiếp nhận được.” Vệ Minh Khê thần nhiên nói. Dung Vũ Ca nhăn mày thành một khối làm cho Vệ Minh Khê thấy khó hiểu, nàng khó chịu cái gì?

“Đến phạm vi nào thì người không thể tiếp nhận?” Dung Vũ Ca mày nhăn mặt nhéo hỏi, nàng nóng lòng muốn tiến vào thế giới nội tâm của Vệ Minh Khê. Nàng không muốn Vệ Minh Khê đem hết thấy đều nén lại trong lòng, nàng không muốn Vệ Minh Khê vất vả như vậy, nàng là khó chịu thay cho Vệ Minh Khê.

“Không biết, trước mắt còn không có.” Vệ Minh Khê lại nhàn nhạt nói, cái đó và Dung Vũ Ca có quan hệ gì đâu? Biểu tình Dung Vũ Ca giờ phút này làm cho nàng có loại ảo giác tựa hồ Dung Vũ Ca khó chịu thay mình.

“Mở miệng ra đi!” Dung Vũ Ca ra lệnh. trong lòng nàng rất không thư thân, Vệ Minh Khê không biết cách đối xử tử tế với chính bản thân mình, nàng thực đau lòng thay.

“Để làm gì?” Vệ Minh Khê nhủ mảy, Dung Vũ Ca đột nhiên cường ngạnh làm cho nàng khó có thể thích ứng kịp.

“Mở ra là được!” Dung Vũ Ca bốc đồng nói, Vệ Minh Khê bất đắc dĩ hé miệng ra, Dung Vũ Ca thật sự là đứa nhỏ được dung túng mà. Không ngờ miệng lại bị nhét vào một khối đường, vào miệng lập tức tan chảy, vị đắng chát của thuốc đông y vừa rồi để lại dần dần bị xoá mờ, chỉ còn lại vị ngọt.

“Về sau uống thuốc nhất định phải ăn một viên đường, đừng cố gắng chịu đựng những thứ mình ghét, ta không thích người phải chịu đựng những thứ vốn không cần phải chịu đựng.” Dung Vũ Ca đột nhiên ôm lấy Vệ Minh Khê, ôm rất chặt rất chặt vào lòng.

Vệ Minh Khê đột nhiên bị ôm chặt lấy, trong lòng đột nhiên thấy mờ mịt, Dung Vũ Ca rốt cuộc làm sao vậy? Minh làm sao vậy? Vì sao giờ phút này mình lại có loại cảm giác hốt hoảng, hay do mình sinh bệnh cho nên hôm nay mới thất thường? Tay Vệ Minh Khê không ôm lại Dung Vũ Ca nhưng cũng không lập tức đẩy ra.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Thanh âm truyền đến, Vệ Minh Khê liền đẩy Dung Vũ Ca ra, đột ngột bị đẩy ra làm cho trong lòng Dung Vũ Ca có chút tư vị không vui.

“Trẫm nghe nói hoàng hậu bị bệnh nên vừa hạ triều liền tới đây, hoàng hậu hiện tại thế nào rồi?” Cao Hàn vẻ mặt quan tâm hỏi.

“Thần thiếp chỉ là nhiễm phong hàn, ngự y đã xem qua, không có gì nghiêm trọng, thần thiếp cảm ơn Hoàng Thượng đã quan tâm.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng mỉm cười, tìm không thấy hình ảnh nữ nhân mới luống cuống vừa rồi.

“Vậy là tốt rồi, Vũ Ca cũng ở đây, quan hệ mẹ chồng nàng dâu giữa hai người thật tốt. Từ khi Vũ Ca lên làm thái tử phi tới nay, mỗi ngày đều đến Phụng Nghi cung thỉnh an, so với đến phụ hoàng Đại Thành điện đều chịu khó hơn rất nhiều a, thật có chút nhớ nhưng ngày trước khi Vũ Ca còn chưa làm thái tử phi, trước một câu hoàng đế cữu cữu, sau một câu hoàng đế cữu cữu.” Cao Hàn nhìn cháu gái của mình thở dài nói.

“Hoàng đế cữu cữu hiện tại là phụ hoàng rồi, mẫu thân nói không thể giống như trước tùy ý như vậy. Mẫu thân còn nói, Vũ Ca làm thái tử phi tự nhiên phải thu liễm một chút, trước kia được nuông chiều quá, phải tích cực hướng mẫu hậu học tập, người ta mỗi ngày đều đến Phụng Nghi cung là muốn học giống mẫu hậu. Mẫu thân cũng nói ta tiến bộ không ít, đây đều là công lao của mẫu hậu!” Dung Vũ Ca mặt ngoài là làm nũng nhưng những lời nói này cũng được coi là hợp tình hợp lý, còn nhắc nhở Cao Hàn một sự thật rằng mình đã là con dâu hân.

“Trẫm chính xác thích nuông chiều Vũ Ca mà, Vũ Ca là hòn ngọc quý trên tay hoàng tử, trẫm tự nhiên là phải thương yêu.” Cao Hàn nhìn dung nhan tuyệt thế của Dung Vũ Ca, lại thở dài.

“Vũ Dương công chúa nghĩ cũng có chút đạo lý, Vũ Ca tương lai là một quốc gia chi hậu, thận trọng từ lời nói đến việc làm không có gì không tốt.” Vệ Minh Khê sợ Cao Hàn sắc tâm vẫn chưa hết, không khỏi nhắc nhở Cao Hàn một câu.

“Trẫm đang tuổi tráng niên, hoàng hậu đã nghĩ đến việc ngày sau thái tử đăng cơ, không khỏi nghĩ đến quá sớm rồi!” Ngực khí Cao Hàn không vui nói. Vệ Minh Khê lập tức biết vừa rồi mình lỡ lời, hiện tại Cao Hàn không phải là Cao Hàn trước kia, hiện tại chính là một hoàng đế mơ tưởng trường sinh bất lão, vạn lần không thích nhắc tới chuyện quyền lực của mình sẽ bị thay thế.

“Hoàng Thượng nói đúng, là thần thiếp ngôn từ không thoả đáng, thần thiếp có lẽ là bệnh đến hồ đồ” Vệ Minh Khê ra vẻ kích động nói, thể hiện mình vừa rồi nói câu đó tuyệt đối là vô tâm.

“Hoàng hậu nếu bị bệnh, tốt nhất nên uống thuốc nghỉ ngơi, trẫm còn có chính vụ, sẽ không quấy rầy nàng, bãi giá hồi cung!” Người nói vô tâm nhưng người nghe có ý, Vệ Minh Khê ánh mắt âm đạm nghĩ. Ngày sau Hoàng Thượng sợ là càng ngày càng khó hầu hạ, mình càng nên thận trọng từ lời nói đến việc làm.

“Mẫu hậu, ta thật không biết đông tuần làm phát sinh chuyện như vậy, về sau phụ hoàng chắc chắn sẽ càng ngày càng xa mẫu hậu, đều là ta không tốt!” Dung Vũ Ca đột nhiên có chút hiểu vì sao Vệ Minh Khê lại đột nhiên bị bệnh. Nàng cứ nghĩ cữu cữu chỉ có chút tự phụ nhưng không ngờ lại mơ tưởng trường sinh bất lão vớ vẩn, thật là buồn cười, một ít áy náy còn sót lại trong lòng Dung Vũ Ca với Cao Hàn đều biến mất.

“Chỉ cần hân có ý niệm này trong đầu, tùy ý người nào cũng đều có thể kích động, người này hay người khác có quan hệ gì đâu? Không có gì đáng ngại, bản cung có thể ứng phó được.” Vệ Minh Khê mỉm cười nói, không hiểu sao lại khiến lòng người yên ổn. Dung Vũ Ca biết Vệ Minh Khê thật sự có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nữ Nhân Ngoan Độc

“Tỷ tỷ, áo bào người sao lại thiếu mất một viên hồng bảo thạch vậy? Tỷ tỷ đường đường là quý phi cao quý, sao có thể mặc trang phục mà không chú ý

như vậy? Hơn nữa, trang phục trong cung đều được may riêng, quần áo gắn hồng bảo thạch đầu dễ dàng mà có được? Phải xem xét lại các cung nữ lo liệu việc trang phục trong cung đi?”

Hoắc Liên Tâm thật là có tâm, ngay cả y bào đỏ thẫm của Đồng Vân Nhu thiếu một viên hồng bảo thạch mà cũng để ý. Viên hồng bảo thạch kia bắt quá chi to như hạt đậu xanh, nếu Hoắc Liên Tâm không nói thì Đồng Vân Nhu quả thật đúng là cũng không chú ý đến.

“Vậy muội muội nghĩ xem nên xử lý thế nào đây?” Hoắc Liên Tâm kêu một tiếng “tỷ tỷ” thân thiết, Đồng Vân Nhu cũng thân thiết gọi lại một tiếng “muội muội” cho phải đạo a. Đồng Vân Nhu trong lòng sớm đã hận không thể làm gì được Hoắc Liên Tâm, không có việc gì lại tìm đến mình gây phiền toái, một lòng bới ra chuyện gì đó để cho mình một đao.

“Đương nhiên là truyền cung nữ lo trang phục lại đây, chất vấn một phen, khiến các nàng không dám tái phạm nữa, bằng không tỷ tỷ ngày sau như thế nào phục chúng đây?” Hoắc Liên Tâm mềm mại nói, ngữ khí thật giả dối.

“Vậy cứ theo ý muội muội đi. Người đâu, truyền cung nữ phụ trách trang phục lại đây!” Đồng Vân Nhu cũng hướng Hoắc Liên Tâm cười giả dối, người thích hư tình giả ý, chẳng lẽ ta lại không tiếp sao? Bất quá là rút một viên bảo thạch, khám lại là tốt rồi, Hoắc Liên Tâm thích việc nhỏ hóa to, không phải muốn cho người khác biết tân Đồng quý phi là người không tốt sao? Cho dù bản cung có không tốt thế nào, Hoắc Liên Tâm người cũng không được sủng ái bằng bản cung, vẫn thấp hơn bản cung một bậc, Đồng Vân Nhu trong lòng hừ lạnh nói.

“Khởi bẩm nương nương, hồng bảo thạch trên y bào không phải là tự nhiên rơi ra mà là bởi vì bị cạy ra.” Cung nữ phụ trách trang phục nhìn kỹ quần áo sau đó đường đường chính chính nói, chứng minh cũng không phải lỗi của cung nữ các nàng.

“Nếu không phải người vậy nhất định là có người chủ động ăn cắp, giấu lại cũng đúng, bảo thạch nhỏ như vậy, không dễ dàng khiến người khác chú ý. Trong điện tỷ tỷ sao lại xuất hiện loại nô tài như vậy, tỷ tỷ hẳn là phải trừng trị một phen, bằng không Vân Phụng điện ngày sau chắc sẽ đạo tặc hoành hành, người không biết còn tưởng rằng tỷ tỷ phẩm hạnh không tốt nên mới dạy dỗ ra nô tài như vậy, đừng để cho kẻ trộm làm hỏng thanh danh của tỷ!” Hoắc Liên Tâm cầm tay Đồng Vân Nhu, vẻ mặt quan tâm nói. Có người trộm cắp không phải là việc nhỏ, Hoắc Liên Tâm thành công đem sự tình khuếch đại, trong lòng âm thầm đắc ý.

Đồng Vân Nhu rút tay ra, để lâu chắc phải rữa tay nấy lần mất. Rút cục vẫn để cho Hoắc Liên Tâm nắm được sơ hở, nàng có thể tưởng tượng được Hoắc Liên Tâm sẽ cười đắc ý đến cỡ nào. Hôm nay mà mình không tìm ra kẻ trộm sợ là sẽ bị Hoắc Liên Tâm chế giễu, về sau Hoắc Liên Tâm nhất định mỗi ngày đều sẽ lôi chuyện này ra nói.

“Thủy Loan, quần áo bản cung đều là người phụ trách, người mau cho bản cung một lời giải thích!” Ngữ khí Đồng Vân Nhu vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt hồ mị lại cực kỳ sắc bén.

“Chuyện này không liên quan đến nô tỳ, nô tỳ có một trăm cái mặt cũng không dám làm việc này, y bào này trước đó là đưa cho Hoán y cục mang đi giặt sạch, hôm nay Hoán y cục mới đưa lại đây, nô tỳ thật sự không trộm, nhất định là cung nữ Hoán y cục trộm, lúc Hoán y cục đến thu quần áo vẫn còn hoàn hảo……. Nương nương, nô tỳ thật sự không trộm……” Thủy Loan sụp xuống quỳ trên mặt đất, thân thể vẫn run run không thôi. Nàng là thị nữ bên người quý phi, Đồng quý phi được sủng ái, nàng cũng theo đó mà thom lây, đầu lý nào lại vì một viên hồng bảo thạch mà mạo hiểm? Có lẽ nàng thật sự không trộm!?

“Thủy Loan là thị nữ của bản cung, bản cung ban cho nàng ban đầu chỉ một viên tiểu bảo thạch, nàng sẽ không vì một viên hồng bảo thạch nhỏ nhỏ mà mạo hiểm, cho nên bản cung tin tưởng không phải nàng làm.” Đồng Vân Nhu nói. Dù cho là Thủy Loan thực sự làm nàng cũng sẽ nói không phải, dù sao Thủy Loan là thiếp thân thị nữ của mình. Thủy Loan phạm tội, thân là chủ tử dĩ nhiên không được quân giáo thất trách. Nàng không muốn để chuyện này cho Hoắc Liên Tâm được thể làm tội, dĩ nhiên đem những kẻ có quan hệ gần bên mình làm cho trong sạch.

“Không phải nàng, còn có thể là ai được?” Hoắc Liên Tâm không dễ dàng buông tha nói, thật vất vả mới bắt được nhược điểm thế này, nàng sao có thể dễ dàng buông chứ?

“Đem tất cả những người có tiếp xúc với y phục của ta hôm đó triệu tập lại đây, bản cung sẽ nhất nhất thẩm vấn.” Đồng Vân Nhu ra lệnh.

Vì thế sau đó liền xuất hiện kẻ cực kỳ bất hạnh, cung nữ Tiểu Hoa chính là người đến Vân Phụng điện thu quần áo, cũng là người giặt sạch đồng quần áo này. Vốn không phải nàng phụ trách thu dọn y phục nhưng ngày hôm đó tiểu cung nữ quản việc này sinh bệnh vài ngày, khiến cho người luôn luôn vui vẻ giúp đỡ người khác như Tiểu Hoa thay nàng làm việc, kết quả là nàng biến thành kẻ bị tình nghi nhất.

Tiểu Hoa còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị người áp giải đến Vân Phụng điện. Tiểu Hoa coi như đây là lần thứ hai nhìn Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm, các nàng đều ngồi phía trên, cung nữ hai bên trái phải lần lượt giám đều nhìn chăm chăm vào mình, sắc mặt lại không tốt, làm Tiểu Hoa cảm thấy cực kỳ bất an.

“Người là người nhận y phục của nương nương?” Ở trong cung, tổng quản là người có địa vị rất cao, đứng từ trên nhìn xuống Tiểu Hoa hỏi. Làm cho Tiểu Hoa có cảm giác mình như con kiến tùy thời bị người khác dẫm đạp, càng trở nên khiếp đảm hơn. Hiên nhiên tổng quản đã quen với cảnh tượng nghiêm hình bức cung thế này, khí thế trên người liên tục áp đảo Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa không biết nương nương trong lời tổng quản là chỉ vị nào, nàng còn cố nhìn qua trang phục trên người Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm, người kia cùng quý phi hồ ly tính giống nhau mặc quần áo đều nhìn quen mắt. Thiết tình nhớ không rõ, quần áo trên người chiêu nghi cũng có chút quen mắt, cũng nhớ không rõ nàng một ngày giặt mấy chục bộ quần áo, làm sao có thể nhớ rõ như vậy chứ?

“Không nhớ nữa.” Tiểu Hoa thành thực đáp, chẳng lẽ mình giặt quần áo không đủ sạch sẽ sao? Mỗi kiện quần áo nàng đều giặt rất kỹ, theo lý thuyết, hẳn là giặt quá sạch mới phải.

“Hồng bảo thạch trên y phục là nguoi trộm?” Tổng quản đánh mặt lại, đáng về còn muốn đánh nguoi, Tiểu Hoa theo bản năng liền ôm lấy đầu, đây là do nàng chịu ngược đãi mà thành thói quen.

“Ta không trộm gì cả!” Tiểu Hoa bộ dáng khiếp sợ nói, phóng đại âm lượng để chứng minh mình trong sạch, nàng ghét nhất bị người khác vu oan nàng lấy trộm này nọ. Trước khi chưa tiến cung, Tiểu Hoa từng bị vu oan ăn trộm một lần, khiến người ta bắt đeo cái biển “Trộm cắp” đi quanh phố để thị chúng, điều này để lại tổn thương rất lớn trong lòng cô bé Tiểu Hoa. Từ đó Tiểu Hoa đã nghĩ nàng thà rằng bị người ta giết chết cũng không muốn bị người ta vu oan.

Đồng Văn Nhu vốn căn bản không quá để ý, có phải cung nữ sợ hãi như con chuột con kia trộm hay không nàng một chút cũng không cần biết, chỉ cần không phải người trong điện mình trộm là được. Tùy tiện tìm một người, tỏ vẻ chút bộ dáng để Hoắc Liên Tâm xem là được, nhưng tiểu cung nữ đột nhiên hét to khiến Đồng Văn Nhu nổi lên hứng thú tươi cười. Nàng đứng dậy đến gần Tiểu Hoa, thấy con chuột con ngẩng đầu nhìn mình, ánh mắt thực chân thành tha thiết, thoạt nhìn tựa hồ thực sự trong sạch. Đồng Văn Nhu ý cười càng đậm, lại hiện lên một tia âm ngoan.

“Không thừa nhận phải không? Và miệng cho ta!” Đồng Văn Nhu hướng Tiểu Hoa cười đến yêu mị, tựa hồ người hạ mệnh lệnh ngoan độc không phải nàng.

Tổng quản nghe theo lệnh, bắt đầu hung hăng và lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Hoa, mỗi cái tát khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng sưng đỏ lên, xem ra tổng quản quả nhiên dụng hình, một chút cũng không nương tay.

Tiểu Hoa nhìn chăm chăm Đồng Văn Nhu, ánh mắt không khuất phục. Cái này là cốt khí không cam lòng bị oan uổng, làm cho Đồng Văn Nhu cười lại càng quyến rũ, ngay cả Hoắc Liên Tâm cũng cảm thấy Đồng Văn Nhu cười có điểm kinh nhân.

Tiểu Hoa chợt nghĩ nếu là hoàng hậu nương nương, nàng nhất định có thể tra ra manh mối mà không phải để người tốt chịu oan, tùy ý dụng hình. Khó trách mọi người đều nói, nữ nhân lớn lên giống hồ ly tinh đều là nữ nhân ác độc.

“Ngưng đi.” Đại khái sau khi đánh năm sáu bạt tai, mặt Tiểu Hoa đã sưng đỏ không chịu nổi, Đồng Văn Nhu mới ra lệnh tổng quản dừng tay.

Đau quá, đau đớn rất bỏng hai má, nhưng Tiểu Hoa vẫn cố ép mình nhìn xuống không khóc.

“Nguoi nếu thừa nhận là nguoi trộm, bản cung tạm thời có thể tha cho nguoi, chỉ cần nguoi thừa nhận, bản cung sẽ không để người đánh nguoi nữa, chỉ cần nguoi thừa nhận thôi, bản cung nói được thì làm được.” Đồng Văn Nhu đưa ngón tay thon dài mà yêu tà nâng cằm Tiểu Hoa, cười ôn nhu nói. Ngực khí giống như lửa gát, làm cho trong lòng Tiểu Hoa sinh ra cảm giác sợ hãi, trong mắt người khác có lẽ là nụ cười vô cùng yêu mị nhưng ở trong mắt Tiểu Hoa lại dị thường ác độc. Tiểu Hoa cứng ngạnh ưỡn thẳng thắt lưng, không phải mình làm, vì cái gì bắt mình thừa nhận chứ. Phạt tranh một nén nhang, người tranh một hơi thở, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

“Không phải ta, không phải là ta trộm, đánh chết ta cũng không thừa nhận!” Tiểu Hoa lắc đầu, chán ghét không thèm nhìn mỹ nhân như rắn rết trước mặt, lại dùng sức quá mức mà lắc đầu khiến móng tay dài của Đồng Văn Nhu quét lên trên mặt nàng, tạo thành một vết xước nho nhỏ rớm máu.

“Rượu mời không uống lại uống rượu phạt, tiếp tục đánh cho ta!” Đồng Văn Nhu nhìn Tiểu Hoa dị thường kiên định càng tươi cười, nụ cười đầy trào phúng, nàng muốn thử xem tiểu cung nữ không thức thời này có thể chống được đến khi nào.

Tổng quản tuân lệnh, lập tức bắt đầu chấp hành nhiệm vụ, rất nhanh khoe miệng Tiểu Hoa vương tơ máu. Kể ở hoàng cung đã lâu năm, tâm đều đã trở nên lạnh lùng cứng rắn, chỉ có một ít cung nữ mới tiền cung không lâu chứng kiến cảnh này mới có chút động dung mà thôi.

Hoắc Liên Tâm hừ lạnh, không ngờ Đồng Văn Nhu tìm con chim vô tội thế tội son dương, xem ra nữ nhân này so với mình tưởng tượng còn khó đối phó hơn.

“Tỷ tỷ, hẳn là đủ rồi, ta nghĩ nàng đã tiếp thu giáo huấn, lần sau sẽ không dám tái phạm nữa.” Hoắc Liên Tâm làm bộ như vô cùng thiện lương nói, Đồng Văn Nhu trong lòng cười lạnh, lại còn ra vẻ người tốt, nữ nhân này dối trá đến cực điểm.

“Muội muội vừa rồi nói đúng, nên hảo hảo giáo huấn, rắn đe, để tránh ngày sau người khác tái phạm, miễn cho một ít người nói bản cung quản giáo không nghiêm, chuyện Vân Phương điện sẽ không phải khiến muội muội lo lắng.” Đồng Văn Nhu hướng Hoắc Liên Tâm nở nụ cười, không hiểu sao, vẻ tươi cười kia làm cho tâm Hoắc Liên Tâm dâng lên một tia lãnh ý, Đồng Văn Nhu đã muốn chĩa mũi nhọn vào mình, nhất định phải sớm trừ bỏ, Hoắc Liên Tâm thầm nghĩ.

“Vây muội muội không quấy rầy tỷ tỷ dụng hình, muội muội xin hỏi Liên Tâm điện.” Hoắc Liên Tâm hướng Đồng Văn Nhu hành lễ, sau đó mang theo cung nữ của mình trở về.

Đồng Văn Nhu thấy Hoắc Liên Tâm đi rồi, lại liếc mắt nhìn Tiểu Hoa lưng lay sắp đổ, có chút động dung, nàng biết không phải là Tiểu Hoa trộm, chỉ có thể nói nàng không may thôi.

“Nguoi vừa rồi nếu thừa nhận, ta sẽ không đánh nguoi. Khẩu khí cãi lại như thế, có thể cho nguoi cái lợi gì sao? Cuối cùng còn không phải làm khổ chính mình sao, thật sự là ngu xuẩn!” Đồng Văn Nhu nhìn về phía Tiểu Hoa, châm chọc nói.

“Ta..... không..... trộm.....” Tiểu Hoa như trước kiên định nói, nàng hiện tại căn bản nghe không rõ nữ nhân ác độc này rốt cuộc đang nói cái gì. Hai tai đều bị ụ, mặt bỏng rất đau đớn, đầu óc choáng váng đến mê sảng.

Đồng Vân Nhu nghe vậy, vẫn nở nụ cười trào phúng, nàng cũng đã từng quật cường như vậy.

“Đem bình dược cho nàng đi, đưa nàng về Hoán y cục.” Đồng Vân Nhu hướng cung nữ bên cạnh, mặt không chút thay đổi nói.

Rất sớm trước kia nàng đã biết thế giới này sẽ không có chỗ cho kẻ nhỏ bé chính nghĩa, chính nghĩa là dành cho kẻ cường đại, cho nên mặc dù tự mình biết không phải nàng trộm nhưng cũng sẽ không thay nàng tìm ra hung phạm, còn trong sạch của nàng, mình cũng sẽ không có áy náy, Đồng Vân Nhu lạnh lùng trầm nghĩ.

Nếu đã không áy náy, ngay cả dược cũng không nên cho, như vậy mới có lực thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nếu Phải Chọn Giữa Trọng Phu Và Nhi Tử, Người Sẽ Chọn Ai!?

“Nếu có một ngày phải chọn giữa trọng phu và con, người sẽ chọn ai?” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê hỏi.

“Không bao giờ có chuyện phải lựa chọn như vậy!” Vệ Minh Khê chuyển tầm mắt đặt trên người Dung Vũ Ca nói.

“Trọng phu là trọng phu của vô số nữ nhân, mà nhi tử thì chỉ có một, còn là con mình nữa.....” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê nở nụ cười, vẻ tươi cười làm Vệ Minh Khê cảm thấy chói mắt dị thường.

“Dung Vũ Ca, ngươi cần rõ quá mức rồi, lời này của ngươi rốt cuộc rắp tâm ám chỉ điều gì?” Ánh mắt Vệ Minh Khê sắc bén, mặt mày có chút đánh lại. Hoàn toàn có ý châm ngòi quan hệ của Hoàng Thượng cùng mình, nàng có ý gì đây?

“Vệ Minh Khê, chỉ là giả thiết mà thôi, ngươi vì sao tức giận như vậy?” Dung Vũ Ca thay ngay bằng ngữ khí ngây thơ vô hại, tựa hồ lời mình vừa nói chỉ là vô ý.

“Dung Vũ Ca, ta không phải lúc nào cũng đều dễ dàng tha thứ ngươi cần rõ như vậy!” Vệ Minh Khê lạnh lẽo liếc nhìn Dung Vũ Ca một cái, phát tay áo bỏ đi. Dung Vũ Ca trong lòng cấp bách, bất chấp mọi thứ theo sau ôm chặt lấy lưng Vệ Minh Khê, người ta chỉ nghĩ về khả năng sau này sẽ phát sinh chuyện, đâu phải có ý chọc mấu hậu tức giận.

“Mấu hậu đừng tức giận được không, Vũ Ca không có ác ý, thật sự, ta thề mà, chỉ là thuận miệng hỏi thôi.” Dung Vũ Ca lo lắng nói.

“Ngươi không biết họa là từ ở miệng mà ra sao?” Ngữ khí Vệ Minh Khê vẫn còn có chút lạnh lẽo.

“Người ta từ nhỏ đã được nuông chiều nên quen vậy rồi, về sau sẽ không nói lung tung nữa.” Dung Vũ Ca đem mặt úp vào cổ Vệ Minh Khê, làm nũng nói. Thanh âm mềm nhũn, ngữ khí yếu thế cùng vô tội làm cho Vệ Minh Khê cũng hơi bớt giận.

“Ngươi ôm ta làm gì? Còn không mau buông ra!” Vệ Minh Khê lúc này mới phát hiện Dung Vũ Ca giống như da trâu, kéo mãi không ra, đang găt gao ôm mình, làm Vệ Minh Khê cả người không được tự nhiên.

“Người đáp ứng không giận ta, ta mới buông.” Dung Vũ Ca tiếp tục làm nũng nói. Bàn tay vẫn ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Vệ Minh Khê, cảm giác thật thích a. Eo mấu hậu dễ thương quá, nhỏ nhắn mềm mại như dương liễu, tay thậm chí còn có thể làm nhiều chuyện xấu nữa nhưng Dung Vũ Ca không dám quá phận, dù sao được ôm eo Vệ Minh Khê thì cõi lòng cũng đã rất hạnh phúc rồi. Vệ Minh Khê lúc này vốn không nhìn thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn phía sau đang tràn ngập hai chữ say mê của nàng. Nàng đột nhiên hy vọng Vệ Minh Khê tức giận lâu thêm chút nữa, nàng cũng sẽ có thể xấu xa mà ôm nhiều thêm một chút, cảm giác nhu mềm và hương thơm trong lòng ngực thật thích, làm cho người ta không biết đã bay bổng đến chốn nào.

Vệ Minh Khê lại đơn thuần xem Dung Vũ Ca chỉ là tiểu hài tử hư quấy, mấy chuyện xấu cũng dễ dàng tha thứ cho nàng, không biết tiểu hài tử này một chút cũng không đơn thuần a.

“Dung Vũ Ca, buông ta ra!” Vệ Minh Khê trầm giọng, không còn là ngữ khí thương lượng mà là mệnh lệnh.

Dung Vũ Ca bĩu môi, vẻ mặt cực kỳ không tình nguyện, chậm chậm buông tay ra. Chỉ mới ôm một khắc thôi, mấu hậu đúng là quý hiếm hiếm mà, ôm một chút cũng đâu có mất miếng thịt nào, người ta cũng đâu có sờ loạn đâu, Dung Vũ Ca khẽ oán giận trầm nghĩ. Nếu có thể sờ loạn, nàng còn có thể không sờ sao? Thiệt hoài nghi nghiêm trọng.

“Thái tử phi giống như đấng đồ tử, sao có thể ôm loạn hoàng hậu nương nương như thế?” Thước Nhi giống như chính mình bị xúc phạm, hướng Tĩnh Doanh nói.

Khóc miệng Tĩnh Doanh khẽ cong, điều đáng nói là nương nương lại thuần túy coi nữ đấng đồ tử này là một tiểu hài tử vô hại được nuông chiều mà đối

đãi, không hề phòng bị.

“Chỉ là thói quen thôi!” Tình Doanh mặt không chút thay đổi nói.

“Tình Doanh, như thế nào có thể là thói quen được? Người không thấy là rất kỳ quái sao?” Thước Nhi khó hiểu hỏi.

Tình Doanh không trả lời, ngày sau nếu cảnh tượng kỳ quái hơn có xuất hiện, Thước Nhi cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái nữa. Nếu nương nương rơi vào cạm bẫy ôn nhu của Dung Vũ Ca, sợ là ngày sau cảnh tượng này sẽ không ít.

Dung Vũ Ca thoát nhìn đúng là kẻ dối phong bại tục, nếu không phải dối phong bại tục, làm sao đối với mẹ chồng của mình mà động tâm tư chứ? Dùng hết mọi tâm tư để cầu dẫn nàng, nương nương chắc chắn bị con sói dối đó coi là một miếng thịt béo. Không đúng không đúng, Tình Doanh nhẹ vỗ gáy mình, nàng sao có thể bất kính hình dung nương nương là thịt béo chứ? Tình Doanh cảm thấy Dung Vũ Ca thực sự tà mọn, làm người khác cũng bị ảnh hưởng bởi những chuyện bất lương.

“Tình Doanh, vô duyên vô cớ người vỗ gáy mình chi vậy? Gần đây người thật là kỳ quái, nương nương có thể dễ dàng tha thứ hành động càn rỡ của thái tử phi đã rất kỳ quái rồi, mà ngay cả Tình Doanh người cũng làm một vài chuyện kỳ quái nữa.” Thước Nhi cảm thấy người duy nhất bình thường hiện tại chính là mình. Thước Nhi lại nhìn thoáng qua Dung Vũ Ca, thái tử phi quả nhiên yêu nghiệt, nào có nữ nhân nào xinh đẹp như vậy?

“Về sau không cho phép tùy tiện ôm ta!” Vệ Minh Khê cau mày nói. Không lớn không nhỏ còn ra thể thống gì, chủ yếu là Vệ Minh Khê từ nhỏ đến lớn rất ít bị ôm qua như vậy, rất không quen.

“Mẫu hậu chẳng khác nào mẫu thân Vũ Ca, người ta thỉnh thoảng ôm mẫu thân một cái, cũng không được sao?” thanh âm Dung Vũ Ca mềm nhũn phối hợp đồng điệu với bộ dáng thuần khiết trong sáng, nàng nói đối ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

Vệ Minh Khê nghe thế cũng cảm thấy Dung Vũ Ca đúng là tiểu hài tử luôn muốn kề cận mẫu thân. Vệ Minh Khê khẽ nâng khoé miệng, nhiều người làm mẫu thân nàng như vậy, mà đều là những mẫu thân rất có năng lực, vậy làm sao mà nàng mãi vẫn như hài tử chưa trưởng thành vậy? Chỉ có thể nói ở phương diện này Vệ Minh Khê quả thật đơn giản vô cùng, vẫn coi Dung Vũ Ca tà ác nghĩ theo hướng ngây thơ trong sáng đáng yêu a.

Đáng thương cho Tình Doanh đang uống nước trà nghe thấy liền phát sắc, ho khan không ngừng. Thước Nhi chạy nhanh lại vỗ vỗ lưng Tình Doanh, ngay cả Vệ Minh Khê cũng chú ý tới Tình Doanh. Người luôn luôn giữ bình tĩnh như Tình Doanh mà uống nước cũng có lúc bị sắc, thật sự là kỳ quái.

“Tình Doanh, người không sao chứ?” Vệ Minh Khê ân cần hỏi han.

Chỉ có Dung Vũ Ca vẻ lúng túng chột thoáng qua, nhưng chuyện Dung Vũ Ca xấu hổ cũng không duy trì quá ba giây. Sau đó thậm chí oán Tình Doanh không cho mình tí mặt mũi nào hết, tuy rằng Tình Doanh biết rõ mọi thứ như lòng bàn tay nhưng cũng đâu cần thể hiện rõ ràng như vậy chứ. Hừ!

Người ta đang cùng mẫu hậu tán gẫu vui vẻ, chính là đang tranh thủ lợi ích ngày sau được thoải mái ôm mẫu hậu, xem tí có thể được rồi thì kẻ không hiểu phong tình là Tình Doanh lại phá hủy cảnh tượng ấm áp như vậy. Nàng không biết cảnh tượng “mẹ hiền dâu thảo” thế này rất được yêu thích hay sao? Cho dù không biết thì cảnh tượng một tuyệt thế mỹ nữ cùng một tuyệt thế nữ tử khác ở cùng một chỗ tuyệt vời cỡ nào chứ, Dung Vũ Ca luôn có cách thuyết phục bản thân mình mọi thứ đều tốt đẹp a.

Mà nghĩ lại, về sau ai mà thích Tình Doanh, nhất định so với mình còn đáng thương hơn, một kẻ lúc nào mặt cũng lạnh như băng, Dung Vũ Ca thậm chí đánh giá. Vẫn là mẫu hậu tốt nhất, nghĩ đến Vệ Minh Khê lại kích khởi ý chí chiến đấu bất khuất không sờn của Dung Vũ Ca, hoàn toàn quên mất Vệ Minh Khê mới là kẻ không hiểu phong tình nhất. Đúng là trong lòng yêu ai thì tâm cũng chỉ xoay quanh người đó!

“Không có gì, nô tỳ ra ngoài đi dạo một chút, trong phòng có chút buồn bức.” Tình Doanh tìm cơ chạy nhanh ra ngoài, nàng sợ bị Dung Vũ Ca ghê tởm kia dọa chết, Tình Doanh nói xong liền hướng cửa phòng đi ra.

“Buồn ư?” Vệ Minh Khê nhíu mày. Trong phòng chỉ hơi lạnh thôi, Tình Doanh sao lại cảm thấy buồn. Bên ngoài nước đều kết băng hết rồi, trời lạnh đến mức nào, nàng thật sự đi tản bộ sao? Bất quá có Dung Vũ Ca ở trong này, Tình Doanh có chút kỳ quái. Dường như luôn ẩn nhẫn cái gì đó, Vệ Minh Khê cảm thấy Tình Doanh giống như chịu đựng có chút vất vả, đáng thương. Tiểu hài tử này luôn luôn không quen thể hiện cảm xúc chân thật trên nét mặt, bao giờ Tình Doanh trở về phải hỏi nàng một chút xem rốt cục có chuyện gì?

“Mẫu hậu.” Thanh âm nũng nịu của Dung Vũ Ca truyền đến làm cho thân thể Tình Doanh hơi cứng đờ, nương nương như thế nào lại quen với nữ nhân như vậy, thật sự có điểm đáng sợ. Tình Doanh tăng cước bộ đi nhanh hơn ra ngoài để tránh phải nghe thanh âm nỉ nà da gà của Dung Vũ Ca.

“Tình Doanh bước đi có điểm loạn, nàng có tâm sự sao?” Vệ Minh Khê thờ dãi thắc mắc.

Dung Vũ Ca nhíu mày, mẫu hậu chỉ cần quan tâm ta là tốt rồi, người ta mỗi ngày đều diện trang phục đẹp mẫu hậu cũng chưa thêm chú ý tới, gương mặt nhẵn nhéo kia có gì thú vị đâu chứ? Dung Vũ Ca không chút phong độ phi báng Tình Doanh, chỉ cần là người cướp đi tâm mắt Vệ Minh Khê cũng bị Dung Vũ Ca coi là người đáng ghét, tỷ như thái tử biểu đệ nhà nàng.

“Người ta là yêu đơn phương mà không được !” Dung Vũ Ca thuần túy là ăn nói lung tung bừa bãi.

“Yêu đơn phương?” Vệ Minh Khê cùng Thước Nhi hai miệng đồng thanh hỏi, nhìn Dung Vũ Ca, hy vọng nàng có thể giải thích. Dung Vũ Ca bị nhìn có chút khấn trương, được rồi, yêu đơn phương chính là mình, bất quá ai biết cái mặt vô cảm đó nghĩ cái gì đâu? Cả ngày đều thần thần bí bí, nếu không phải mình đánh không lại nàng, lần trước cũng sẽ không bị nàng khi dễ đến khóc như thế, nghĩ đến đây, Dung Vũ Ca lại cảm thấy buồn bức.

“Tình Doanh đã hai mươi mấy tuổi rồi, là lão cô nương rồi, yêu đương là chuyện bình thường, bằng không như thế nào lại thất thường như thế?” Dung Vũ Ca kiên trì nói lung tung, Vệ Minh Khê có chút đăm chiêu gật đầu.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê có loại cảm giác khóe không ra nước mắt, thế này mà Vệ Minh Khê cũng tin, phương diện tình cảm Vệ Minh Khê thật đúng là đơn thuần hết nói. Đơn thuần như vậy, mình có nên chờ lâu nữa hay không, nàng có thể thông suốt sao? Người ta sắp không chịu nổi rồi, Vệ Minh Khê ngơai còn không biết chút gì như vậy sao.

“Không đâu, bằng không ta như thế nào lại không biết?” Thước Nhi nói như chém đinh chặt sắt. Nhưng trong lòng lại không chắc chắn, Tình Doanh gần đây quả thật có chút kỳ quái, nhưng nàng tưởng tượng không ra bộ dáng Tình Doanh đối với người khác động tình, mà tối trọng yếu là Tình Doanh lại không nói cho mình, mình cùng nàng là hảo tỷ muội mà Tình Doanh lại chuyện gì cũng không nói cho mình, Thước Nhi càng nghĩ càng tức giận.

“Ngươi cũng không phải nàng, ngươi như thế nào biết được, nói không chừng Tình Doanh chưa tiến cung đã sớm đổi người khác động tâm tư.....” Dung Vũ Ca tiếp tục bôi đen hình tượng Tình Doanh.

Thước Nhi hung tợn trừng mắt nhìn Dung Vũ Ca, liếc một cái, tựa hồ muốn đi qua cắn Dung Vũ Ca một cái rồi sau đó cũng xoay người chạy ra ngoài.

“Mẫu hậu, ngươi thấy có lúc Thước Nhi có điểm giống tiểu lão hồ không? Vừa rồi còn hướng người ta giương nanh múa vuốt, người ta sợ.....” Dung Vũ Ca nắm tay Vệ Minh Khê, tiếp tục làm nũng, chỉ thiếu điều chưa đem thân mình mềm mại cọ lên người Vệ Minh Khê thôi.

“Thôi đi!” Vệ Minh Khê hất tay Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca rõ ràng là e sợ thiên hạ không loạn không thôi, tính tình này thật sự là ác liệt.

Lại gạt đi, Dung Vũ Ca ai oán cùng cực nhìn Vệ Minh Khê, nói có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương, đáng tiếc Vệ Minh Khê không thêm để ý bộ dáng này của nàng.

“Ngươi còn không hỏi Đông cung sao? Mất thấy trời cũng sắp tối rồi, sớm trở về đi, bằng không trời tối trên đường sẽ lạnh hơn.” Vệ Minh Khê thân nhiên nói.

Khỏe miệng Dung Vũ Ca khẽ nhếch, cười cực kì vui vẻ, nàng có thể lý giải mẫu hậu là muốn quan tâm mình không? Có những lời này của mẫu hậu, trong lòng thật sự ấm áp, làm sao còn có thể lạnh đây?

“Muộn quá rồi, mẫu hậu cho ta lưu lại đây qua đêm thì tốt quá.” Dung Vũ Ca thuận miệng nói, cũng là nguyện vọng mãnh liệt ở đáy lòng.

“Nào có đạo lý thái tử phi lưu lại Phụng Nghi cung qua đêm?” Vệ Minh Khê bắt đầu sửa sang lại sổ sách.

“Dạ.” Ngờ khi có chút mất mát.

“Đúng rồi, có phải mẫu hậu hai ngày nữa mở tiệc chiêu đãi Đồng quý phi cùng Hoắc chiêu nghi?” Dung Vũ Ca hỏi.

“Từ khi các nàng sắc phong tới nay bản cung cũng không chính thức triệu kiến các nàng lần nào, vậy nên mới mở yến triệu kiến các nàng.” Vệ Minh Khê lạnh nhạt nói.

“Làm hoàng hậu thực phiền, mẫu hậu rõ ràng không muốn thấy các nàng, lại ngại lễ tiết, nhưng cũng không thể không triệu kiến các nàng.” Dung Vũ Ca nhủ mảy nói.

“Thái tử phi nên trở về cung.” Dung Vũ Ca kia mở miệng đều thực là làm cho người ta chán ghét, có một số việc nói trắng ra sẽ không tốt lắm.

Lại đuổi ta! Dung Vũ Ca thở dài, mẫu hậu khi nào thì người có thể chủ động lưu ta lại đây? Người ta chờ đợi ngày đó cỡ nào a!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xuân Dục

“Đây chỉ là gia yến, các vị nương nương mời an tọa, không cần câu nệ” Vệ Minh Khê thân nhiên hạ lệnh, thái giám cung nữ nhanh chóng sắp xếp chỗ ngồi cho các phi tần theo cấp bậc.

“Tạ hoàng hậu nương nương!” Tất cả phi tần đồng thanh hồi đáp, tân quý phi cùng chiêu nghi được đặc cách ngồi ở vị trí gần hoàng hậu nhất, các nàng nhất nhất đều ngồi bên tay phải.

Dung Vũ Ca tự nhiên là ngồi bên trái Vệ Minh Khê, nàng tùy ý nhìn qua một vòng các phi tần có tư cách tham gia gia yến lần này, thật đúng là không ít a. Thượng cấp tân phi đã có khoảng bốn năm mươi người, người từng được ân sủng nhưng không được thụ phong lại vô số kể, cứ cứ đúng thật là phong lưu. Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê thân thái đoan trang tự nhiên, đối với người trong thiên hạ, nàng chính là hình tượng tiêu biểu của hiền thê lương mẫu, lớp mặt nạ hoàn mỹ này, cũng là một tầng khoảng cách ai nấy đều khó tới gần. Dung Vũ Ca nhìn khuôn mặt Vệ Minh Khê nghĩ đến xuất thân.

Dung Vũ Ca rót cuộc cũng thu hồi ánh mắt mê luyến của mình mà bỏ thí một chút ít chú ý tới những nữ tử bên dưới. Lấy tiêu chuẩn của mình mà so sánh với các nữ nhân nổi tiếng trong lục cung, kết quả nhóm nữ nhân tư sắc phong phú này ở trong mắt Dung Vũ Ca đều biến thành một đám mặt mày bôi son trát phấn tầm thường. Kết luận là, nhóm nữ nhân này so sánh với Vệ Minh Khê quả thực khác nhau một trời một vực, tầm mắt cứ cứ thật quá quá thấp.

“Muội muội xin kính nương nương cùng Đồng quý phi một chén rượu.” Hoắc Liên Tâm đứng dậy chúc rượu Vệ Minh Khê cùng Đồng Vân Nhu, nịnh bợ lấy lòng, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Vệ Minh Khê hướng Hoắc Liên Tâm khẽ gật đầu mỉm cười, tựa hồ là khen ngợi.

Yêu tinh xiểm nịnh, tuy rằng trong lòng thực khinh thường nhưng Đồng Vân Nhu vẫn hướng Hoắc Liên Tâm khẽ gật đầu. Hành động của Hoắc Liên Tâm làm cho những phi tần khác cũng bắt chước thay nhau đứng lên mời rượu hoặc chủ động gặp thức ăn mời, người người thay nhau tìm cách lấy lòng.

Dung Vũ Ca nhẹ nhàng nhấp chén rượu, sau đó nhìn đám tần phi khẽ nở nụ cười. Hoắc Liên Tâm dám ở gia yến của hoàng hậu hạ được Đồng Vân Nhu, rốt cuộc nên nói năng ngu xuẩn hay là thông minh đây? Lúc Hoắc Liên Tâm chúc rượu Vệ Minh Khê cùng Đồng Vân Nhu, có tình tế thả chút bột phấn vào chén Đồng Vân Nhu. Góc độ bỏ thuốc thế kia, kẻ giang hồ kinh nghiệm phong phú đều có thể nhìn ra được, nhưng người bình thường lại không nhìn ra, Hoắc Liên Tâm xem như là thông minh khi không dám hạ dược trong chén Vệ Minh Khê, nên Dung Vũ Ca tuy thấy cảnh đấy như vẫn lạnh nhạt bàng quan.

Dung Vũ Ca ngừng đầu liếc mắt nhìn Tĩnh Doanh, lấy công lực Tĩnh Doanh mà nói, hẳn là cũng phải thấy được. Chắc thế nào nàng cũng sẽ nói cho Vệ Minh Khê biết, Vệ Minh Khê cũng thờ ơ lạnh nhạt nhìn Đồng Vân Nhu cùng Hoắc Liên Tâm đá nhau sao? Chỉ là Hoắc Liên Tâm hạ Đồng Vân Nhu loại dược gì? Chắc là không dám hạ loại trí mạng mà giả họa cho Vệ Minh Khê rồi, dù sao thanh danh Vệ Minh Khê rất tốt, chiêu giả họa này nếu dám mặc kệ tất cả mà dùng thì thậm chí còn dễ dàng dẫn họa vào thân hơn. Nhưng nếu không phải độc dược, vậy là thuốc gì?

Hiển nhiên hiện tại Hoắc Liên Tâm là nhằm vào Đồng Vân Nhu, dược gì có thể đạt được mục đích đối phó với Đồng Vân Nhu đây? Dung Vũ Ca linh quang chợt lóe, có rồi, là xuân dược, chỉ cần có một nam nhân, lại có một thời điểm hợp lý là có thể làm cho Đồng Vân Nhu vạn kiếp bất phục. Hoắc Liên Tâm lại dùng loại thủ đoạn hạng ba này, xem ra Hoắc Liên Tâm mới thực sự là độc xà.

Không ngoài sở liệu của Dung Vũ Ca, Tĩnh Doanh lập tức tới gần Vệ Minh Khê, thì thầm vào tai Vệ Minh Khê hai ba câu. Bất quá trên mặt Vệ Minh Khê không hiện lên bất kỳ tia dị sắc nào, chỉ là liếc nhìn Đồng Vân Nhu một cái, sau liền thu hồi tầm mắt cùng nhóm tần phi tiếp tục nói chuyện phiếm.

Đồng Vân Nhu không hay biết chút gì vẫn tiếp tục nâng cốc uống cạn, nhìn cảnh này Hoắc Liên Tâm càng cười đến sáng lạn. Dung Vũ Ca hơi nhíu miệng, Vệ Minh Khê trước sau vẫn giữ vẻ bình tĩnh, không hề lộ ra thái độ gì đối với việc đã biết được này.

Lúc yến hội diễn ra được một nửa thời gian, Đồng Vân Nhu cảm thấy trong người có chút khó chịu, thân thể bắt đầu có chút khô nóng, nghĩ có lẽ chậu than trong phòng quá lớn, lại uống rượu nhiều, làm nàng càng có cảm giác cực kỳ không thoải mái.

“Nương nương, Vân Nhu tửu lượng có hạn. Đầu có chút choáng váng, Vân Nhu xin cáo lui trước.” Da mặt Đồng Vân Nhu ửng đỏ, người khác nhìn vào sẽ cho là do hơi rượu, càng nhìn càng thêm kiều mỹ. Hoắc Liên Tâm đã sớm đoán được Đồng Vân Nhu sẽ chủ động thỉnh lui, trong đáy mắt ý cười càng đậm.

Vệ Minh Khê gật đầu: “Đồng quý phi tửu lượng có hạn, vậy người nên nhanh chóng hồi Vân Phương điện nghỉ ngơi đi.”

Hai cung nữ thiếp thân của Đồng Vân Nhu mang theo liễn đến giúp Đồng Vân Nhu rời khỏi Phụng Nghi cung, hồi Vân Phương điện. Nhưng đến nửa đường thì bị vài thái giám ngăn lại.

“Hoàng Thượng có chỉ đêm nay để Đồng quý phi thị tẩm, Hoàng Thượng đang ở Kính Viên sương phòng.”

Đồng Vân Nhu trầm nghĩ hoặc, Kính Viên hẻo lánh như vậy, Hoàng Thượng như thế nào lại muốn nàng đến Kính Viên hầu hạ. Hơn nữa thái giám này đặc biệt lạ mắt, không phải thị tòng bên người hoàng thượng. Đang khi Đồng Vân Nhu muốn mở miệng chất vấn, đầu liền choáng váng khiến nàng không thể nào tập trung nổi: “Hoàng Thượng. như thế nào lại. đột nhiên muốn đi Kính Viên. địa phương hẻo lánh như vậy?” Đồng Vân Nhu cố gắng tập trung toàn lực hỏi.

Mấy thái giám nhìn nhau một chút, tên cầm đầu đáp lời nói: “Hoàng Thượng hôm nay đột nhiên muốn đi Kính Viên, nương nương cứ đến là được rồi, Hoàng Thượng đi nơi nào không phải việc chúng nô tài có thể quản !” Tên thái giám cầm đầu âm điệu có chút cường ngạnh nói.

Nói xong liền nâng cổ kiệu quý phi chuyển hướng về phía Kính Viên hẻo lánh. Đồng Vân Nhu đầu óc sớm đã mơ màng, cảm giác càng dị thường hỗn độn, hơn nữa hiện tại trời đang lạnh thế này, mà sao cảm thấy khô nóng vô cùng, trên mặt cũng dần phát nóng lên.

“Hoàng Thượng thích yên tĩnh, không thích bị người khác quấy rầy, các người lui xuống đi.” Hai thái giám thủ vệ Kính Viên nói.

Sau khi đại yến xong các tần phi đều đã trở về, chỉ còn có Dung Vũ Ca ở lại Phụng Nghi cung.

“Mẫu hậu cũng biết Đồng Vân Nhu bị Hoắc Liên Tâm hạ dược?” Dung Vũ Ca hỏi.

Vệ Minh Khê liếc mắt nhìn Dung Vũ Ca một cái: “Không có bằng chứng, thái tử phi cũng không nên nói lung tung.” Vệ Minh Khê lãnh đạm nói, hiển nhiên không nguyên ý tiếp tục đề tài này.

“Vây Tĩnh Doanh có nói cho mẫu hậu kia có thể là xuân dược không, phỏng chừng không quá một canh giờ, Hoắc Liên Tâm sẽ tìm đến mẫu hậu cùng đi bắt kê thông dân, mẫu hậu tin hay không?” Dung Vũ Ca nói ra suy nghĩ của mình.

“Xuân dược?” Vệ Minh Khê nhú mày, hiển nhiên là không tiếp thu được việc Hoắc Liên Tâm dùng thủ đoạn hạ đẳng này: “Tĩnh doanh, là xuân dược sao?” Vệ Minh Khê quay đầu hỏi Tĩnh Doanh.

“Nô tỳ tuy rằng nhìn thấy Hoắc Liên Tâm hạ dược, nhưng có phải xuân dược hay không nô tỳ không biết, đây là do thái tử phi đoán!” Tĩnh Doanh mặt không chút thay đổi nói.

“Mẫu hậu không thấy lúc Đồng Vân Nhu đứng lên trên mặt đỏ ửng có chút không tự nhiên sao?” Dung Vũ Ca cảm thấy mình không đoán sai tiếp tục nói. Dù sao Đồng Vân Nhu kia bộ dạng hồ mị thế kia, hạ xuân dược hãm hại nàng quả thật có chút thuyết phục.

“Tĩnh Doanh, ngươi đi nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì!” Vệ Minh Khê nhú mày nói. Nếu Dung Vũ Ca đoán đúng, vậy Hoắc Liên Tâm thật như con độc xà, ngày sau không thể lưu lại.

“Có cần nhúng tay không?” Tĩnh Doanh hỏi.

“Không cần, cứ thuận theo tự nhiên, đó là vận mệnh của Đồng Vân Nhu.” Vệ Minh Khê nhắm mắt, khẽ hít một hơi, coi như mình là kẻ bất nhân tâm sớm đã chết đi, nhưng tâm Vệ Minh Khê vẫn cảm giác đau một chút.

Tĩnh Doanh im lặng, lĩnh mệnh đi ra ngoài. Dung Vũ Ca cầm tay Vệ Minh Khê: “Chuyện này ngươi cứ mặc kệ đi, hai người cũng không phải người, người không cần tự trách.” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng nói. Hậu cung vốn chính là nơi dơ bẩn như thế, Vệ Minh Khê không cần có trách nhiệm đối với những sinh mệnh khác.

“Làm như không thấy chẳng phải cũng giống thế sao? Tựa như có người rơi xuống nước, ta lại làm như không thấy, cũng không ra tay cứu nàng một phen, chẳng khác nào giết người cả!” Vệ Minh Khê cười tự giễu.

“Điều kiện tiên quyết là người cứu lên phải vô hại, chúng ta không xác định được Đồng Vân Nhu có vô hại hay không. Chúng ta chẳng qua là cẩn thận quá mức, mẫu hậu hẳn so với Vũ Ca rõ ràng hơn, hoàng cung tuyệt đối không phải nơi hành thiện tích đức.” Dung Vũ Ca ôm Vệ Minh Khê an ủi, nàng chưa bao giờ cảm thấy Vệ Minh Khê làm sai cái gì, Vệ Minh Khê không cần vì những kẻ không liên quan gì đến mà đau lòng áy náy.

“Ngươi vì sao luôn thích ôm ta?” Vệ Minh Khê đẩy Dung Vũ Ca ra. Nàng không cần Dung Vũ Ca an ủi, nàng cũng không phải người mềm yếu gì. Nhưng trong lòng lại có thanh âm nói với Vệ Minh Khê rằng, cảm giác có người hiểu, có người an ủi cũng không quá tệ!

“Người ta nghĩ mẫu hậu cần người ta an ủi thôi!” Dung Vũ Ca bủn môi. Người ta còn chưa có ôm theo kiểu kia mà, chẳng qua vừa rồi cái ôm trong nháy mắt đó, trong đầu ngoại trừ mong muốn Vệ Minh Khê bỏ chuyện này ở ngoài thì thực sự không có mơ tưởng gì không thuần cả.

“Ngươi cho là ai cũng đều giống ngươi, đều là tiểu hài tử sao!” Vệ Minh Khê còn lâu mới thừa nhận mình cần an ủi, rõ ràng đều là Dung Vũ Ca tự mình đa tình.

“Người ta là mong mẫu hậu có thể giống như tiểu hài tử. Mỗi ngày người đều căng thẳng thần kinh, mệt chết đi được, thỉnh thoảng cũng cần thả lỏng một chút.” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê cười rục rờ nói.

Thật sự là họa thủy, Vệ Minh Khê nhìn nụ cười khuynh thành của Dung Vũ Ca trầm nghĩ.

“Sinh thời gian nan khổ cực, lúc chết sẽ yên vui!” Vệ Minh Khê phản biện nói. Dung Vũ Ca có thể tùy ý buông lỏng, nhưng mình thì lại không thể. Mình nào có mệnh tốt như Dung Vũ Ca, từ nhỏ đã có thể tùy hứng hành động.

Đi theo cổ kiệu còn có một người, chính là Tiểu Hoa. Tiểu Hoa sau khi dưỡng thương khỏe hẳn, đối với việc mình phải đeo trên lưng tội danh trộm cắp vẫn canh cánh trong lòng. Nàng cảm thấy mình phải tìm Đồng quý phi để rửa sạch tội danh, nhưng vài lần nàng đi Vân Phương điện đều bị đuổi ra. Những người đó cũng không để cho mình đi vào, mình căn bản là không thấy được Đồng quý phi. Nàng biết mình không thể quang minh chính đại tìm Đồng quý phi cho nên mới vụng trộm chuẩn bị chờ Đồng quý phi đi về mới tìm nàng lấy lại công đạo.

Từ lúc đại yến bắt đầu nàng đã theo dõi Đồng quý phi, cho nên cũng theo nàng tới Kính Viên, phát hiện cũng chỉ có hai thái giám đứng ở cửa, so với một đám thái giám ở Vân Phương điện tốt hơn nhiều lắm. Trong lòng Tiểu Hoa dấy lên một tia hy vọng, có thể tính là gặp vận khí tốt không? Bởi vì Tiểu Hoa đã đi Vân Phương điện nhiều lần, cung nữ thái giám ở Vân Phương điện đều nhận ra cho nên hoàn toàn không cho Tiểu Hoa cơ hội nói chuyện đã đuổi nàng đi. Cho nên Tiểu Hoa giờ phút này đang mặc một bộ quần áo thái giám, đó cũng là bộ quần áo mà nàng phụ trách giặt a.

Tiểu Hoa uốn ngực tiêu sái đến kính viên, nhìn hai thái giám đang canh cửa. Tiểu Hoa còn chưa kịp mở miệng, hai thái giám kia đã mở miệng trước.

“Ngươi là nam nhân nương nương an bài sao?” Thái giám thấy trước mắt một thái giám có bộ dạng của một tên tiểu tử mặt trắng liền nghĩ đến gian phu mà Hoắc Liên Tâm an bài.

Tiểu Hoa vừa nghe liền nhanh chóng gật đầu, căn bản không chú ý bọn họ đang nói cái gì. Nàng chỉ cần biết có thể đi vào gặp quý phi nương nương lớn lên giống hồ ly tinh kia hay không để đòi lại trong sạch của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gian Phu Của Đồng Vân Nhu

Hai thái giám thủ vệ đem Tiểu Hoa đưa vào phòng Đồng Vân Nhu, sau đó đem cửa khoá lại, xác định người bên trong không ra ngoài được rồi nhìn đôi phương liếc mắt một cái, xoay người rồi đi để tìm Hoắc chiêu nghi.

“Nương nương, chuyện người an bài đã làm tốt rồi.” Tên thái giám cầm đầu cung kính hướng Hoắc Liên Tâm nói.

“Đã xác định Đồng Vân Nhu cùng một nam nhân cô nam quả nữ ở cùng một phòng sao?” Hoắc Liên Tâm lo lắng hỏi lại một lần.

“Đúng vậy!” Mặc dù Đồng Vân Nhu cái gì cũng chưa làm, nhưng chỉ cần cô nam quả nữ ở chung một phòng, Đồng Vân Nhu dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, huống chi là đã bị hạ xuân dược. Nghĩ đến đây, Hoắc Liên Tâm đắc ý nói không nên lời, mình sẽ lập tức được thăng quý phi, đi thêm một bước tiến gần đến ngôi hoàng hậu.

“Các người lập tức xuất cung đi lĩnh thưởng.”

“Người đâu, bái giá đến Phụng Nghi cung!” Hoắc Liên Tâm cười âm lãnh, nhìn bắt kẻ thông dâm thực sự rất thú vị a.

“Hoàng hậu nương nương, từ Vân Phương điện có người đưa tới một phong thư tố giác Đồng Vân Nhu giờ phút này ở Kính Viên cùng gian phu hẹn hò!” Hoắc Liên Tâm bộ dạng không thể tin được đem thư dâng cho Vệ Minh Khê mới phát hiện Dung Vũ Ca cũng ở nơi này, cũng tốt, càng nhiều người chứng kiến Đồng Vân Nhu càng không xoay sở nổi.

“Đó sợ là chuyện bịa đặt, Hoắc chiêu nghi không nên dễ dàng tin như thế.” Vệ Minh Khê nhìn bức thư, cảm xúc trên mặt hoàn toàn không biến hoá mấy.

Hoắc Liên Tâm cảm thấy sự việc hình như đang ngoài ý muốn của nàng, nàng vốn không nghĩ Vệ Minh Khê sẽ phản ứng lãnh đạm như vậy. Nàng không tin Vệ Minh Khê không nghĩ đến việc trừ bỏ Đồng Vân Nhu, lần này là cơ hội tốt, lẽ ra Vệ Minh Khê phải biết thời biết thế mà trừ bỏ Đồng Vân Nhu mới đúng.

“Tin đồn vô căn cứ tất có nguyên nhân, vừa rồi muội muội đi qua Vân Phương điện, đã trông thấy này mà Đồng quý phi lại không có ở trong điện, Hoàng Thượng lại không gọi chiêu tâm, muội muội sợ.....” Hoắc Liên Tâm đáng vẻ muốn nói lại thôi, thoát nhìn cực kì chân thành tha thiết, nhưng nàng thấy Vệ Minh Khê vẫn nhất nhất mang bộ dáng không muốn đi.

“Mẫu hậu, chúng ta cứ đi Kính Viên thử xem, nếu phong thư này là giả thì cũng tốt, trả cho Đồng quý phi sự trong sạch, miễn cho ngày sau người khác bàn tán. Nếu là sự thật, chúng ta càng phải đi, ta nghĩ Hoắc Liên Tâm nhất định cũng có ý này?” Dung Vũ Ca e sợ thiên hạ không loạn nói. Vệ Minh Khê trừng mắt nhìn Dung Vũ Ca liếc một cái, đã biết lưu kẻ họa thủy này ở Phụng Nghi cung là sẽ không có chuyện tốt mà. Tuy vậy trong lòng cũng biết Hoắc Liên Tâm tuyệt đối sẽ khiến mình đi đến Kính Viên mới chịu bỏ qua.

“Đúng, thái tử phi nói đúng lắm, chính là hợp ý muội, vì sự trong sạch của tỷ tỷ, chúng ta vẫn phải đi Kính Viên tìm hiểu đến cùng.” Hoắc Liên Tâm lần đầu tiên cảm thấy thái tử phi thật thông hiểu đạo lý, Vệ Minh Khê sẽ không thể không đi.

Vệ Minh Khê liếc nhìn Hoắc Liên Tâm, chợt lóe lên tia lãnh ý, sau đó gật đầu nói: “Bái giá đến Kính Viên!”. Được Vệ Minh Khê ra lệnh, đội ngũ bắt gian trộm trừng điệp điệp chậm rãi đi về phía Kính Viên hẻo lánh.

Vệ Minh Khê cùng Hoắc Liên Tâm và Dung Vũ Ca đều ngồi ở phượng giá của hoàng hậu. Vệ Minh Khê thoát nhìn đang nhắm mắt dưỡng thần, Dung Vũ Ca nhìn mặt Vệ Minh Khê trầm nghĩ, Hoắc Liên Tâm cũng thật là, đã trông thấy này còn giờ tiết mục gian trá, quấy rầy mẫu hậu nghỉ ngơi. Bất quá buổi tối nhiệt độ rất thấp, Dung Vũ Ca đang mượn hơi ấm từ cái phi phong (áo choàng), mẫu hậu có lạnh không nhỉ?

“Mẫu hậu, có phải thấy lạnh không?” tay Dung Vũ Ca giấu trong phi phong, len lén cầm lấy tay Vệ Minh Khê cũng đang giấu trong phi phong nói. Thật sự rất lạnh, mùa đông thường kéo dài chứ không ngắn ngủi, thế chất mẫu hậu làm sao chịu cho thấu, lần trước lại vừa mới bị cảm hàn.

Vệ Minh Khê đột nhiên cảm thấy bàn tay mình trở nên ấm áp, mở to mắt liếc nhìn Dung Vũ Ca một cái rồi rút tay về. Tuy tay Dung Vũ Ca rất ấm áp nhưng hành động của Dung Vũ Ca có phần không đúng lúc.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê rút tay lại liền khẽ nhíu mày, nhưng cũng an phận bỏ xuống, Hoắc Liên Tâm một lòng hưng phấn không thôi tự nhiên là không chú ý đến chút gợn sóng nơi này.

Sau khi vào phòng Tiểu Hoa mới cảm thấy có chút sợ hãi. Nhìn căn phòng rộng lớn, trừ một cái giường ra trong phòng cái gì cũng không có, bài trí có chút quỷ dị còn không nói, mình đã tiến vào lâu như vậy mà nữ nhân ác độc kia một chút cũng không phát giác. Mà nữ nhân đó vẫn đang nằm ở trên giường, ngộ ngộ giống như con mèo trũng vậy, không thấy ác tâm đâu hết, thế mới thấy nhân lực Tiểu Hoa thật sự không được tốt lắm.

Đồng Vân Nhu cảm thấy thân thể càng ngày càng khô nóng, lúc này nàng mới cảm giác được nguy hiểm. Thế này rõ ràng không phải phản ứng sau khi say rượu, căn bản chính là bị kẻ khác hạ dược. Lại bị đưa đến địa phương xa lạ này, Đồng Vân Nhu cảm thấy mình rất có khả năng bị kẻ khác hãm hại, nhưng càng ngày lại càng không thể bảo trì thanh tỉnh, thân thể nhiệt độ cơ hồ muốn nổ tung. Đồng Vân Nhu bắt đầu có chút mất lý trí xé rách y phục của mình, nhưng dù quần áo càng ngày càng ít thì vẫn không giảm được lửa nóng trên thân thể, cơ hồ muốn đem Đồng Vân Nhu bức điên rồi.

“Nè, ngươi làm sao vậy?” Tiểu Hoa không khách khí hỏi, chợt thấy Đồng Vân Nhu đang lộn tay xé rách y phục của mình mới phát hiện có chút không đúng. Trời lạnh thế này, mặc dù trong phòng không thiếu chậu than nhưng cũng đâu nóng đến mức mà phải cởi hết y phục? Tiểu Hoa lúc này ghé sát vào Đồng Vân Nhu để tìm hiểu nguyên do, nhìn thấy mặt Đồng Vân Nhu đỏ ửng một cách không bình thường, không phải nàng ta bị sốt đấy chứ? Ai kêu nàng hư hỏng như vậy, quả nhiên bị báo ứng mà, nàng bị bệnh là xứng đáng! Tiểu Hoa nghĩ đến lúc mặt mình bị đánh thành đầu heo, phải dưỡng nửa tuần trắng mới hết, liền có cảm giác hết giận, nhưng Tiểu Hoa cũng không quên mục đích chính của mình.

“Ta không trộm bảo thạch của ngươi, ngươi không thể vu oan cho ta!” Tiểu Hoa hướng Đồng Vân Nhu nói vô cùng trang trọng, có thẳng thắn pha lẫn một chút bối rối.

“Ta đã trở về suy nghĩ, ngày đó khi y phục được đưa tới, lúc ta giặt giũ vốn không có thấy viên hồng bảo thạch kia.” Tiểu Hoa độc thoại một lúc lâu mới phát hiện nữ nhân ở trên giường vẫn còn đang tiếp tục cởi y phục, không hề trả lời mình, chỉ là hơi thở gấp gấp tỏa nhiệt, căn bản không hề chú ý đến bài diễn văn của mình.

Tiểu Hoa phát hiện nữ nhân ác độc này không hiểu thế nào lại cởi hết ra chỉ còn mỗi cái yếm đỏ. Phần lớn da thịt trắng như tuyết đều lộ ra bên ngoài, hở đến mức khiến người ta phải đỏ mặt. Tóc tai nàng rối loạn, cái trâm cài đầu bị rớt mất làm tóc hơi tán loạn ở một bên, ánh mắt mê ly câu hồn, trên mặt còn một mảng đỏ ửng không bình thường, còn có biểu tình rất kỳ quái, giống như đang rất cần cái gì đấy.

Tiểu Hoa vội dời đi tầm mắt, nữ nhân ác độc này thật xinh đẹp, giống hồ ly tinh, thoát nhìn tựa như nữ nhân hư hỏng. Một chút cũng không giống hoàng hậu nương nương đoan trang hiền lành, tựa hồ muốn đem hồn người khác câu đi. Quả nhiên trước kia tổng quản nội thị nói đúng, nữ nhân càng xinh đẹp càng ác độc!

Trong lòng nàng tuy vẫn còn hận Đồng Vân Nhu, đáng tiếc Tiểu Hoa lại là hài tử nhiệt tình, nàng bất nhân, nhưng mình không thể bất nghĩa. Thấy nữ nhân kia vẫn luôn tay cởi quần áo, thời tiết lạnh như thế sẽ sinh bệnh mất, Tiểu Hoa liền tới gần Đồng Vân Nhu hơn.

“Này, đừng cởi quần áo nữa, nếu không sẽ cảm lạnh mất, ngươi đang sốt, nếu lại cảm lạnh sẽ càng thêm nặng.” Tiểu Hoa giữ chặt tay Đồng Vân Nhu vẫn đang tiếp tục tự cởi quần áo nói. Tiểu Hoa cảm thấy mình rất thiện lương, nữ nhân hư hỏng như vậy, cần gì mà đến sống chết của nàng làm gì? Nhưng lương tâm lại không cho phép Tiểu Hoa làm thế, nên nàng vẫn làm theo lựa chọn của lương tâm, chuẩn bị kéo chân đắp lên thân hình đã lộ ra gần hết kia.

Đồng Vân Nhu sớm đã bị xuân dược che mờ lý trí, nàng chỉ biết là cơ thể mình đang rất nóng, nàng sẽ chết mất. Rồi đột nhiên cảm giác có người kéo tay mình lại, nàng theo bản năng đem thân thể quần áo không chỉnh tề dán vào người kia, bất luận là ai chỉ cần có thể giải cứu mình khỏi khổ cảnh hiện tại là được, nàng đã sắp bị thân thể của chính mình bức phát điên rồi, thân thể như bốc lửa, còn có khoảng không vô tận đang mở rộng kia nữa.

Tiểu Hoa ngây ngẩn cả người, nàng tự nhiên sao lại ôm mình, ôm rất chặt nữa, mình dùng sức thế nào cũng không đẩy ra nổi, rõ ràng khí lực của mình so với nữ tử bình thường đều tốt hơn rất nhiều, nhưng sao không thoát nổi một nữ tử thoát nhìn mảnh mai như thế?

Đầu Tiểu Hoa bỗng nhiên oanh một tiếng nổ vang thật lớn, nàng bị cường hôn a, Tiểu Hoa lấy tay che đôi môi của mình lại, nàng là nữ nhân mà, sao lại bị quý phi nương nương cũng là nữ nhân khinh bạc. Nữ nhân hư hỏng này sao có thể làm như vậy, sự trong sạch của mình.

Tiểu Hoa cảm thấy oán giận dị thường, giãy dụa càng thêm kịch liệt. Nàng cực lực muốn hất văng nữ nhân quần áo không chỉnh tề trước mặt mình, nhưng Đồng Vân Nhu giống kẻ bắt được cộng rom cuối cùng có thể cứu mạng mình, càng dán chặt lên người Tiểu Hoa khiến cho nàng căn bản giãy dụa không ra. Hơn nữa Tiểu Hoa càng giãy dụa lại càng gia tăng ma sát làm cho Đồng Vân Nhu phải hít một hơi, nàng cảm giác được một cổ khoái cảm truyền đến, giảm bớt đi sự khó chịu trên thân thể. Vì thế như người đói khát tìm được nguồn nước, bắt đầu vô thức cởi y phục của Tiểu Hoa ra, đồng thời đôi môi hướng lên cổ nàng từ từ mút mát liếm cắn.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Thanh âm Tiểu Hoa hơi run run, nàng có chút sợ hãi, hơn nữa trên cổ truyền đến cảm giác rất ngạc nhiên cổ quái. Chỗ bị Đồng Vân Nhu hôn rồi liếm bắt đầu nhột nhột tê tê, giống như bị kiến cắn vậy, Tiểu Hoa liền rút cổ lại không cho nàng tiếp tục công kích điểm nhạy cảm này. Lúc nàng đem toàn lực chú ý đặt lên cổ của mình, Đồng Vân Nhu lại bắt lấy tay Tiểu Hoa đặt lên bộ ngực đầy đặn của nàng mà nhẹ nhàng ma sát. Mặt Tiểu Hoa nháy mắt liên đồ lên, nàng có thể cảm giác được xúc cảm trong lòng bàn tay, rất mềm, rất co dãn, rất to, so với của mình còn lớn hơn a. Tiểu Hoa phần hận bất bình lắm, lớn như vậy để làm gì chứ? Hừ! Tiểu Hoa chỉ lo ghen tị mà hoàn toàn quên mất giờ phút này tương đối có chút không ổn a.

Lớn như vậy kỳ thật sờ cũng thích lắm, tay Tiểu Hoa hoàn toàn cùng đại não tương liên, hành động mà không suy nghĩ gì cả, vô thức xoa nhẹ thêm vài cái, càng sờ càng thấy thích. Mà thôi, tự nhiên sao lại làm thế.

Đồng Vân Nhu bị nàng lấy tay ra thì cả giận, thân hình kiều mỹ khẽ dướn lên dọa cho Tiểu Hoa nhảy dựng, lúc này mới chú ý mình vừa rồi quên mất giãy dụa. Tiểu Hoa cảm thấy mình cũng rất kỳ quái, phát hiện kỳ thật mình không quá chán ghét đụng chạm nữ nhân hư hỏng này, cũng không quá chán ghét ở gần nữ nhân này như vậy, bởi vì nàng tựa hồ rất thơm lại rất mềm, giống kẹo đường ngày trước được ăn, mềm mềm lại thơm ngào ngạt.

Đồng Vân Nhu bất mãn khi Tiểu Hoa dừng lại, cơ thể nàng bắt đầu không khống chế được mà hướng đùi Tiểu Hoa cọ xát, hạ thân sớm đã ướt đầm, chút

an ủi ban này sớm đã không thỏa mãn được nàng, nàng muốn nhiều hơn nữa.....

“Người khó chịu lắm sao?” Tiểu Hoa là một hài tử tốt bụng, sớm đã quên ban đầu mình hận nữ nhân này đến mức nào, chỉ thấy không chịu được khi người khác khó chịu như thế. Hình như khi mình chạm vào nàng, nàng lại thấy rất thoải mái, nếu vậy thử sờ nàng 1 chút, kết quả là Tiểu Hoa trái sờ một chút, phải sờ một chút bộ ngực mềm mại no tròn của Đồng Vân Nhu, nàng cứ cho là như vậy mà làm, miễn sao Đồng Vân Nhu cảm thấy tốt là được.

“Ummm..... ta..... ta rất khó chịu..... cần người.....” Đồng Vân Nhu sớm đã bị dục vọng choáng hết tâm trí, thấp giọng ní non cầu xin niềm khao khát mà thân thể mình đang muốn, nàng cần một tấm thân để làm mình thỏa mãn.

“Hả?” Ở trong cung Tiểu Hoa cũng được coi như là tiểu hài tử đơn thuần hiếm thấy, căn bản không hiểu Đồng Vân Nhu đang nói gì, chỉ thấy Đồng Vân Nhu khó chịu ngộ ngộ như thế liền nảy sinh chút lòng trắc ẩn, nhưng lại cảm thấy mơ hồ có chút gì đó không ổn.

Đồng Vân Nhu đưa tay đến giữa hai chân Tiểu Hoa mới phát hiện người trước mắt căn bản không phải nam nhân, nhưng nàng đã khó chịu đến mức không quản được nhiều chuyện như vậy nữa, liền ngay lập tức bắt lấy tay Tiểu Hoa trượt vào nơi đã sớm ướt sũng giữa hai chân mình.

“Vào..... đi.....mà” Đồng Vân Nhu hơi thở gấp gấp cầu khẩn nói, thanh âm kia làm cho xương cốt người ta đều mềm nhũn.

Tiểu Hoa tròn tròn mắt, nữ nhân hư hỏng này không ngờ lại nắm tay mình muốn mình sờ chỗ đó của nàng, dù kẻ không biết gì như Tiểu Hoa cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng nàng lại không kìm được tò mò, vì cái gì chỗ đó lại ở ướt như thế, hơn nữa sao càng sờ lại càng ướt? Thực sự rất kỳ quái, hơn nữa sao nàng muốn mình cho vào, vào rồi sẽ tới đâu?

Tiểu Hoa giống như đang thăm dò, ở động huyệt sờ soạng lung tung cùng nắn bóp một hồi, Đồng Vân Nhu bị chạm đến điểm mấu chốt liền rên lên đầy mê hoặc, làm cho Tiểu Hoa có loại cảm giác vô cùng khiêu khích bên tai.

Đột nhiên Tiểu Hoa cảm giác mình chạm đến một động khẩu, việc này đúng là không ai dạy cũng biết, liền đưa ngón trỏ tiến vào. Bên trong có vách tường thịt ẩm ướt nóng hôi lại đột nhiên cắn ngón tay mình, làm cho Tiểu Hoa cảm thấy thần kỳ vô cùng, lại càng cố gắng đưa tay sâu vào... Đồng Vân Nhu càng rên rỉ lớn hơn trước, nhưng nàng tựa hồ rất thoải mái, Tiểu Hoa nhìn biểu tình Đồng Vân Nhu mê ly, sung sướng đắm chìm.

“Nhanh lên một chút.....” Đồng Vân Nhu tiếp tục cầu khẩn, nàng chưa từng có cảm giác thân thể không phải của mình như lúc này, từng phân tử da thịt cơ hồ đều gào thét thèm muốn nhiều hơn nữa.

Tiểu Hoa thấy Đồng Vân Nhu phản ứng như vậy liền biết mình làm đúng rồi, càng gia tăng cử động ngón tay, sau lại lớn mật co bàn tay thử đem ngón giữa cùng lúc đưa vào, mà Đồng Vân Nhu rên rỉ lại càng mê hoặc, thoải mái đến thế sao? Tiểu Hoa nghĩ đến đây thân thể cũng nóng rang lên, đang khi Tiểu Hoa phân thần trong nháy mắt, Đồng Vân Nhu bởi vì đạt đến cực hạn, không kìm được mà cắm sâu móng tay vào tấm lưng mềm mại mịn màng của Tiểu Hoa, khiến Tiểu Hoa đau đớn thét lên hoà cùng tiếng rên tiều hòi của Đồng Vân Nhu, quả thực cảm giác nói không nên lời.

“Đau quá!” Tiểu Hoa vội rút tay lại, quay nhìn lưng mình, chưa gì đã có vết tím, chỗ bị cào thậm chí còn có máu. Nữ nhân ác độc này, lúc này thần trí Tiểu Hoa cũng đã trở về, nàng vốn không biết việc đòi nhưng cũng lờ mờ ý thức được hình như mình vừa làm một việc rất, rất nghiêm trọng, lại nhìn bộ dáng mình cùng Đồng Vân Nhu y phục không chỉnh tề, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, thật sự rất lạnh.

Dư vị qua đi, Đồng Vân Nhu cũng khôi phục được một ít thần trí, nàng ngẫm nghĩ một hồi liền lập tức cảm giác được nguy hiểm. Nhìn y phục mình cùng Tiểu Hoa không chỉnh tề, lại nhớ vừa rồi thế mà mình lại cùng một nữ nhân làm “chuyện” rất câu thả, thực khó tiếp thu a. Nhìn Tiểu Hoa ánh mắt có chút sáng lên, giờ mới phát hiện này nữ nhân này có chút quen mắt, đây không phải chính là cung nữ bị mình gán cho tội danh ăn trộm sao? Mơ hồ cảm giác như nàng không giống người Hoắc Liên Tâm phái tới, lúc này mới hơi yên tâm, nhưng thế nào thì vẫn không yên tâm nổi.

“Người là do Hoắc Liên Tâm phái tới?” Đồng Vân Nhu tự đem móng tay cắm sâu vào da thịt, đau thấu xương làm nàng hoàn toàn khôi phục lý trí.

“Không phải Hoắc chiêu nghi phái ta đến, ta chỉ muốn đến nói cho người biết ta không trộm hồng bảo thạch của người, muốn người giải oan cho ta!” Lúc này Tiểu Hoa mới nhớ đến mục đích chính của mình.

“Vậy người làm thế nào lại ở chỗ này?” Đồng Vân Nhu chợt có nỗi xúc động muốn bóp chết cung nữ trước mặt, nhớ lại mới một lúc trước chính nàng đã đè cung nữ này ở dưới thân hầu hạ nàng, liền cảm thấy đây là điểm đen tối nhất trong cuộc đời mình. Nhưng Đồng Vân Nhu biết hiện tại tựa hồ không phải thời điểm xuy xét mấy chuyện như vậy, nàng có dự cảm sẽ có người tới bắt gian, Đồng Vân Nhu cảm thấy mình cần phải nghĩ ra đối sách mới được, liền nhanh chóng mặc lại y phục.

“Ta không biết sao công công lại cho ta vào.....” Tiểu Hoa về mặt mờ mịt nói.

Đồng Vân Nhu nhìn bộ dạng ngu ngốc của Tiểu Hoa, chỉ biết nói toàn những lời mình không cần biết, lại có cảm tưởng muốn bóp chết nàng cho rồi. Lúc gặp nguy hiểm Đồng Vân Nhu luôn luôn có trực giác rất mạnh cùng ý thức sống rất mãnh liệt.

“Người lập tức mặc quần áo, dọn lại giường cho chỉnh tề!” Đồng Vân Nhu sắc mặt âm trầm ra lệnh cho Tiểu Hoa.

“Người không trả sự trong sạch cho ra, nói cho mọi người biết ta không phải kẻ trộm, bằng không.....” Tiểu Hoa lúc này lại đột nhiên cứng rắn lên, dựa vào cái gì quát mình chứ, vừa rồi rõ ràng chính nàng gài gao ôm mình, bắt quả lại rất nhanh đem y phục trên giường mặc vào.

“Người ngu ngốc vừa rồi, còn không nhanh lên cho ta, mau đem giường dọn dẹp hoàn hảo lại.” Khuôn mặt quynh rũ của Đồng Vân Nhu càng thêm âm trầm. Mình sẽ bị cái kẻ ngu ngốc này hại chết mất, thật đáng giận mà, thân thể lại tự dưng dâng lên cảm giác khô nóng, Đồng Vân Nhu lại đâm sâu móng tay vào da thịt, làm cho mình có thể duy trì đầu óc thanh tỉnh.

Tiểu Hoa có chút sợ bộ dáng âm ngoan như vậy của Đồng Vân Nhu, không chút tình nguyện đem giường thu gọn chỉnh tề lại.

Đồng Vân Nhu nhìn bộ quần áo thái giám trên người Tiểu Hoa, nhíu mày: “Ai cho người mặc quần áo thái giám, người mau đổi thay một bộ quần áo cung nữ.....”

Đồng Vân Nhu đi qua đi lại trong phòng có chút phiền muộn, đây là Kính Viên, là địa phương trước kia cung nữ tụ tập, không có lý do gì không tìm thấy. Chính vì đang kế hoạch tu sửa lại, đem sát nhập vào ngự hoa viên. Jon nữa giờ cũng bắt đầu mùa đông, thời tiết rất lạnh, nên kế hoạch tu sửa đành gác lại nên ít có người đến.

Có lẽ là trời còn chưa tuyết đường, Đồng Vân Nhu tìm được dưới gầm giường một bộ quần áo cung nữ, ném cho Tiểu Hoa.

“Mau thay quần áo cung nữ!” Đồng Vân Nhu ra lệnh.

“Không cần, cũng không cần!” Với người ngày nào cũng phải giặt quần áo như Tiểu Hoa thì cái yêu cầu phải thay ra một bộ quần áo vẫn sạch sẽ chắc chắn phải cự tuyệt.

Sắc mặt Đồng Vân Nhu lại thêm âm trầm, bộ dạng như sắp muốn ăn thịt người, Tiểu Hoa rút cuộc trong lòng đối với chủ nhân hờn này vẫn có nỗi sợ hãi từ tận trong cốt tủy.

“Hoàng hậu giá lâm!” Bên ngoài thanh âm bén nhọn vang lên, khiến mặt Đồng Vân Nhu trắng bệch, mà Tiểu Hoa một chút nguy cơ cũng đều không cảm nhận được, nghe thấy hoàng hậu nương nương đến liền cao hứng vô cùng.

“Đồng quý phi, người ở bên trong sao?” Thanh âm tổng quản vang lên.

“Mau mặc vào nhanh lên!” Đồng Vân Nhu hướng Tiểu Hoa thấp giọng ra lệnh, Tiểu Hoa thấy sắc mặt Đồng Vân Nhu thật dữ tợn liền nhanh chóng mặc lại quần áo, quả nhiên là ác bá chủ tử mà.

Người phía bên ngoài thấy không có ai hồi đáp liền phá cửa xông vào.

“Các người đối cầu nam nữ này!” Thanh âm Hoắc Liên Tâm đang nửa chừng, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng bên trong liền sững sờ dừng lại, cung nữ nhìn có chút quen mắt đứng cạnh Đồng Vân Nhu, căn bản không thấy được cái gì gọi là gian phu.

“Vân Nhu thỉnh an hoàng hậu nương nương!” Đồng Vân Nhu nhanh chóng đứng dậy hành lễ với Vệ Minh Khê, Tiểu Hoa cũng nhanh chóng quỳ xuống.

“Các người ở trong này làm cái gì?” Vệ Minh Khê thanh âm vẫn như cũ đạm nhạt như nước trong.

“Hoàng hậu nương nương, các nàng làm “chuyện” cầu thả.” Hoắc Liên Tâm tìm không thấy gian phu liền có chút nóng vội, Đồng Vân Nhu bị hạ xuân được, không có khả năng không có gian phu, như thế nào lại chỉ có một cung nữ, mặc kệ, có chết cũng không tha.

“Các nàng?” Vệ Minh Khê có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm hai người, hai nữ nhân sao có thể làm được chuyện đó, Vệ Minh Khê đột nhiên nhớ tới xưa nay hậu cung cũng có lời đồn như thế, nhưng mà việc nghe nói với việc chứng kiến thực sự là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Dung Vũ Ca nhíu mày, tiết mục đêm nay so với lòng trước còn muốn kích thích hơn a. Cung nữ quý phi gian tình, thật đúng là chưa bao giờ nghe thấy, mẫu hậu sẽ xử lý thế nào đây? Dung Vũ Ca nhìn về phía Vệ Minh Khê, hiển nhiên nữ nhân luôn đọc sách thánh hiền như nàng giờ phút này thực sự chịu đã kích nạng nề, nghĩ đến đây, Dung Vũ Ca không kìm nổi nhướn miệng cười, cười đến vài phần tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chết Đi Sống Lại

“Hoắc chiêu nghi, con có thể ăn vậy, nhưng nói thì không thể nói lung tung, người không thể bằng vào việc trong phòng có một cung nữ liền nói ta cùng cung nữ gian tình được. Hoắc chiêu nghi cũng có một đám cung nữ, chẳng lẽ lại nói Hoắc chiêu nghi cùng một đám cung nữ gian tình ư, hoàng hậu nương nương trong điện cũng có cung nữ, thử hỏi hậu cung phi tần người nào trong điện không có cung nữ đây?” Đồng Vân Nhu không kiên nhẫn không kiềm nịnh nói.

“Đồng quý phi nói có lý!” Vệ Minh Khê gật đầu, chỉ là một cung nữ mà thôi, Hoắc Liên Tâm muốn trách Đồng Vân Nhu cũng không tránh khỏi quá gượng ép.

“Thoát y nghiệm thân!” Hoắc Liên Tâm bật thốt lên. Trên mặt Đồng Vân Nhu vẫn còn đỏ ửng, là dư vị sau cuộc vui xuân, kia rõ ràng chính là dấu hiệu sau khi động tình.

“Hoắc Liên Tâm, bản cung đường đường là quý phi, người nói nghiệm có thể nghiệm sao? Mặt mũi của bản cung còn đây, ngày sau bản cung sao có thể đổi mặt với người khác. Hoàng hậu nương nương, Vân Nhu thà chết cũng sẽ không nghiệm thân, Vân Nhu nhỏ bé không đầu nỏ, có lẽ đối với Hoắc chiêu nghi đã đắc tội, nên hôm nay nàng mới ghen ghét bản cung mà.....” Đồng Vân Nhu cố nặn ra vài giọt nước mắt, thoát nhìn lại càng đáng thương động lòng người.

“Người ngẩng đầu lên!” Vệ Minh Khê hướng Tiểu Hoa vẫn đang đứng im bên cạnh không dám hé răng nửa lời nói. Tiểu Hoa nghe mọi người nói mới phát hiện sự tình rất nghiêm trọng, chột dạ không thôi. Cùng quý phi gian tình, đây là sự thật, nếu chuyện này không xảy ra nàng nhất định sẽ phản bác, nhưng chuyện này lại có thật, phải làm sao bây giờ? Nàng còn không muốn chết, nàng tìm đến Đồng Vân Nhu là muốn tìm lại sự trong sạch, nhưng hiện tại giống như lại càng không trong sạch, Tiểu Hoa trong lòng sợ hãi cùng cực.....

Nếu là bình thường Tiểu Hoa nhất định rất thích chí mà ngẩng đầu nhìn hoàng hậu nương nương, người nàng vốn ngưỡng mộ đã lâu. Nhưng hiện tại nàng lại thấy sợ khi phải nhìn hoàng hậu nương nương, nàng sao có thể nói dối hoàng hậu nương nương được? Nhưng nếu không nói dối, chính mình cùng nữ nhân ác độc kia nhất định đều xảy ra chuyện. Đầu là nàng không tốt, là do nàng hại mình. Nghĩ đến đây, Tiểu Hoa có cảm giác muốn khóc.

Nàng sợ hãi rụt rè ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt vô cùng trang nghiêm của hoàng hậu nương nương, mắt liền vội vàng né tránh, lại cúi đầu xuống, hoàng hậu nương nương nhất định thấy được, thôi rồi, nàng muốn chết cho xong.....

Tầm mắt cố ý né tránh mình, Vệ Minh Khê lại mơ hồ nhìn thấy trên cổ Tiểu Hoa một vết hôn, nhưng nàng không xác định được có phải hay không, nhưng trong lòng đối với việc hai người gian tình vẫn có chút hoài nghi.

“Người rốt cuộc ở trong này làm gì?” Vệ Minh Khê hỏi Tiểu Hoa.

Đồng Vân Nhu khẽ nuốt nước bọt, Vệ Minh Khê sao lại hỏi cái đồ ngu ngốc đó. Đồng Vân Nhu chỉ sợ Tiểu Hoa nói ra sơ hở hại chết mình, nhưng mình lại không thể nói chen vào, bằng không sẽ giấu đầu lòi đuôi.

“Hoàng hậu nương nương, ta đến để đòi sự trong sạch. Lúc trước quý phi nương nương đổ oan cho ta trộm hồng bảo thạch của nàng, ta không có trộm, ta thật sự không có trộm, cho nên muốn tìm quý phi nương nương để nàng nghe ta giải thích.....” Tiểu Hoa vốn đã chuẩn bị từ đầu thật sự muốn đòi công đạo cho mình, cho nên lập tức có thể nói lên ước nguyện ban đầu của mình.

“Đúng vậy, bản cung thấy nàng có thái độ thành khẩn nên quyết định cho nàng một cơ hội giải thích. Nhưng vì lúc trước bản cung ở trước mặt mọi người định tội nàng, nếu nàng thực sự không trộm, bản cung không phải là tự vả mặt mình sao? Cho nên bản cung mới gọi nàng ra địa phương hẻo lánh này giải quyết. Lúc ta xử phạt cung nữ này, Hoắc chiêu nghi cũng ở đó. Hoắc chiêu nghi hẳn là không quên chứ.....” Đồng Vân Nhu thầm nghĩ mình thực khôn khéo, nói dối mà không ai có thể nghi ngờ hay phản bác.

“Các người chính là có gian tình!” Hoắc Liên Tâm vẫn không chịu buông tha tiếp tục buộc tội, nàng không thể lãng phí cơ hội lần này, bằng không ngày sau Đồng Vân Nhu nhất định sẽ cảnh giác, sẽ không dễ dàng đối phó nữa.

“Thật buồn cười, ta là phi tần được sủng ái, lại chưa từng bị Hoàng Thượng thờ ơ, như thế nào lại đi tìm một cung nữ để thỏa mãn đây. Hơn nữa lại là cung nữ có dung mạo xấu xí thế này? Hoắc Liên Tâm, người luôn miệng nói bản cung cùng cung nữ gian tình, người rốt cuộc có dụng ý gì?” Đồng Vân Nhu cũng quay lại cắn Hoắc Liên Tâm một phát, nhưng giờ phút này nàng rõ ràng vận mệnh mình hoàn toàn bị nắm giữ trong tay Vệ Minh Khê.

“Quý phi không thể kiểm tra, vậy kiểm tra cung nữ cũng được!” Hoắc Liên Tâm rốt cuộc vẫn không buông tha một tia hy vọng cuối cùng.

Đồng Vân Nhu nắm chặt tay, móng tay lại càng cắm sâu vào da thịt. Hoắc Liên Tâm người bức người quá đáng, hôm nay ta mà có thể sống sót đi ra ngoài, ngày sau nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Tiểu Hoa cảm thấy mùi nguy hiểm, sau lưng mình tất cả đều là vết cào của Đồng quý phi, chứng cứ rành rành biết tính sao đây?

“Đủ rồi! Hoắc chiêu nghi nhận được phong thư nặc danh nói là gian phu, nếu không tồn tại gian phu, vậy tin này chỉ là giả dối mà thôi. Quý phi cùng cung nữ gian tình, cũng quá gượng ép rồi. Đồng quý phi nói đúng, nàng được Hoàng Thượng ân sủng, sao có thể cùng một cung nữ gian tình đây? Nếu án theo cách nói của Hoắc chiêu nghi thì chẳng lẽ cứ phi tử cùng cung nữ ở chung một phòng thì chính là gian tình sao, có phải bản cung cũng bị hiềm nghi chẳng, mà Hoắc chiêu nghi hiển nhiên cũng bị nghi ngờ, thế này chẳng lẽ hậu cung trở thành nơi dành cho nữ nhân cùng nữ nhân sao?” Vệ Minh Khê hỏi lại Hoắc Liên Tâm, khí thế trấn nhiếp lục cung, không bỏ qua cho nàng.

“Cái này không giống.....” Hoắc Liên Tâm mãi mới áp ứng được một câu.

“Sao không giống?” Vệ Minh Khê tiếp tục hỏi.

Hoắc Liên Tâm không nói, nàng không thể nói Đồng Vân Nhu bị hạ xuân được được. Nhưng nghĩ đến kế hoạch của mình thất bại trong gang tấc, trong lòng phần hận khê cắn môi. Tên nô tài chết tiệt, rốt cuộc sao lại xảy ra chuyện này? Như thế nào lại không có gian phu, nếu là nam nhân, Đồng Vân Nhu có mười cái mồm cũng nói không được! Vệ Minh Khê chết tiệt, như thế nào lại không biết thừa cơ trừ bỏ Đồng Vân Nhu, nàng rõ ràng thiên vị Đồng Vân Nhu, Hoắc Liên Tâm trong lòng đầy bất bình.

Đồng Vân Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi, Vệ Minh Khê rõ ràng có ý thiên vị mình. Hoắc Liên Tâm có nói thêm gì nữa cũng đều là con chó con nháy nhót lắm mồm, không đủ gây nguy hiểm gì nữa, Đồng Vân Nhu có cảm giác giống như mình vừa mới chết đi sống lại vậy.

“Bản cung không hy vọng lại xuất hiện thêm một lá thư nặc danh nào nữa, có việc gì cứ trực tiếp hướng bản cung báo cáo. Đồng quý phi ngày sau cũng không nên đến những địa phương hẻo lánh như thế này, tránh đi miệng lưỡi thế gian. Bản cung biết Hoắc chiêu nghi một lòng tuân thủ cung quy, cũng

không có khuyết điểm gì, chúng ta nếu đã thờ chung một chồng thì cũng nên tương thân tương ái, giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn. Hi vọng các người có thể giúp đỡ nhau, thay bản cung hầu hạ Hoàng Thượng cho tốt. Sự việc hôm nay đến đây chấm dứt, các người ai nấy hồi cung đi!” Vệ Minh Khê sau khi nói vô cùng rõ ràng minh bạch liền bãi giá hồi cung, Dung Vũ Ca cũng nói gót Vệ Minh Khê về Phụng Nghi cung.

“Đêm đã khuya, người đâu, mau đưa thái tử phi về Đông cung.” Vệ Minh Khê khẽ dừng bước, nhìn Dung Vũ Ca rồi ra lệnh cho hạ nhân.

Dung Vũ Ca chỉ có thể dừng cước bộ, trở mắt nhìn Vệ Minh Khê đi, tấm lưng kia toát lên cảm giác thật lạnh lùng. Dung Vũ Ca vừa rồi tâm tình vẫn còn náo nhiệt, nay lập tức vắng lạnh, trong lòng không khỏi nhói đau.

Hoắc Liên Tâm trừng mắt liếc Đồng Văn Nhu một cái, phần hận bất bình theo Vệ Minh Khê rời đi, rất nhanh Kính Viên sau một hồi náo nhiệt đã trở về trạng thái yên tĩnh ban đầu.

Lúc này Đồng Văn Nhu mới thả lỏng móng tay đang cắm sâu vào da thịt, cảm giác đau đến mức khiến nàng phải hít sâu một hơi.

“Đều là tại người không tốt, nếu không phải người cứng rắn ôm ta, cứng rắn nắm chặt tay ta thì đã không như vậy, hậu cung.” Nữ nhân hư hỏng này thiếu chút nữa đã hại chết mình rồi, Tiểu Hoa sờ sờ lưng mình mới phát hiện vừa rồi bị dọa đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ướt đầm hết cả, tự thì thầm nói, hoàn toàn quên mất vừa rồi chính mình nằm trong vòng tay ấm áp thơm mềm ấy cũng không hoàn toàn chống cự.

Ánh mắt Đồng Văn Nhu bắn về phía Tiểu Hoa so với độc tiễn còn muốn độc hơn, nếu trong tay nàng có bả đao, nhất định sẽ chém một nhát, giết cho thống khoái. Thiên hạ này có bao nhiêu nam nhân thêm nhỏ dãi mình, vậy mà mình lại cùng một cung nữ cái gì cũng không biết phát sinh chuyện tình đáng hổ thẹn kia, đã thế nữ nhân kia được chiếm tiện nghi mà lại còn dám oán giận mình. Cái này quả thực là sỉ nhục lớn nhất đời Đồng Văn Nhu từ lúc sinh ra tới nay.

“Người mà dám đem chuyện này nhắc lại, ta sẽ cắt lưỡi người!” Đồng Văn Nhu ác độc nói.

“Người trả cho ta sự trong sạch, nói cho người khác biết không phải ta trộm hồng bảo thạch.” Tiểu Hoa vẫn không quên chuyện này.

“Người nào rảnh rỗi mà quản người có phải hay không!” Đồng Văn Nhu hừ lạnh một tiếng.

“Vay ta sẽ nói cho hoàng hậu nương nương biết người cùng ta vừa rồi làm việc cầu thả đó.” Tiểu Hoa cũng biết uy hiếp người.

“Người có gan người cứ nói đi, nếu người thật sự muốn chết thì cứ làm. Người dám nói cho người khác, người và ta đều phải chết!” Đồng Văn Nhu cảm thấy mình nếu bị loại người như vậy uy hiếp thì còn gì là mặt mũi nữa. Nhưng thật ra cũng không còn gì có thể mất mặt hơn được nữa, chuyện không muốn xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Thể diện hình tượng cao cao tại thượng vốn đã khó, huống hồ trong cảm nhận của Tiểu Hoa, hình tượng Đồng Văn Nhu vẫn là nữ nhân ác độc, y như hỏ ly tinh hư hỏng. Mà hiện tại đã lẽ cùng nữ nhân này làm chuyện như vậy, bây giờ có lên giọng thuyết pháp gì với Tiểu Hoa cũng thật mịt mịt a.

“Dù sao ta cũng chỉ là một tiểu cung nữ, mệnh không đáng tiền, nhưng người đâu có giống ta, người là quý phi, ngoài hoàng hậu nương nương ra thì cũng là nữ nhân có địa vị tối cao, dù sao.” Tiểu Hoa có chút đắc ý nói, gạt bay lời Đồng Văn Nhu, đột nhiên cảm thấy từ lúc chào đời tới nay lần này là lần thông minh nhất.

“Người.” Lần đầu tiên trong đời Đồng Văn Nhu bị người ta uy hiếp đến không nói được một lời nào. Quả thật cung nữ chết tiết này mệnh vô cùng hèn kém, tuy tiện quơ một phát cũng được cả đám, chẳng bồi thường được sinh mệnh trân quý của mình.

“Thế nào?” Tiểu Hoa áp sát vào Đồng Văn Nhu, tuy rằng ánh mắt Đồng Văn Nhu vẫn âm lãnh có chút đáng sợ, nhưng vấn đề nhân cách thì không thể nhượng bộ. Có câu nói như thế này, có thể vô dụng nhưng không thể không có chí khí.

“Hừ!” Đồng Văn Nhu tiếp tục hừ lạnh, chưa muốn thỏa hiệp nhanh như vậy.

“Rốt cuộc thế nào đây?” Tiểu Hoa có chút nóng vội hỏi.

“Tạm thời cho người tiểu nhân đắc chí, ngày sau người cần thận một chút cho ta!” Đồng Văn Nhu không tình nguyện bị uy hiếp nói.

“Này, tay người chảy máu.” Tiểu Hoa tỉnh mắt nhìn thấy tay Đồng Văn Nhu bị móng tay làm bị thương, trực tiếp cầm tay Đồng Văn Nhu xem xét, Tiểu Hoa quả nhiên là đứa nhỏ lương thiện.

“Người nắm chặt tay thế làm gì? Tay xước hết cả rồi thấy không? Có đau hay không? Lưng ta cũng bị người làm cho đau chết.” Tiểu Hoa quan tâm Đồng Văn Nhu như bằng hữu mà nói. Người nói tuy vô tâm nhưng người nghe lại có ý, Đồng Văn Nhu cảm thấy vô cùng giận dữ, cung nữ chết tiết này, lại nhắc lại chuyện đó! Là một nữ nhân bình thường mà nói, vừa cùng nữ nhân khác phát sinh quan hệ đã rất khó mà chấp nhận, mà lại với một cung nữ như vậy, Đồng Văn Nhu tự dưng trào dâng một cổ uất khí nghẹn ở ngực.

Chát!!! Đồng Văn Nhu kiểm chế không được vung tay tát một cái, Tiểu Hoa che mặt không tin nổi, chăm chăm nhìn Đồng Văn Nhu.

“Người.” Mặt nàng vừa vận hiện ra năm vết đỏ, nữ nhân ác độc này. Tiểu Hoa phẫn nộ nhìn Đồng Văn Nhu lên án: “Vì cái gì người đánh ta?”

“Ai bảo người nhắc lại chuyện vừa rồi? Người nhắc một lần, ta đánh một lần!” Đồng Văn Nhu nhìn khuôn mặt hiện lên năm vết đỏ, một chút cũng không áy náy, bất quá không nghĩ tới một cung nữ lúc nào cũng làm việc nặng nhọc mà làn da thật mềm mại, chỉ một cái tát cũng để lại vết.

“Ta nào có nhắc lại, rõ ràng là ngươi chủ động ôm ta, nói ngươi rất khó chịu, ta mới hỗ trợ !” Tiểu Hoa chưa từng thấy người nào ác độc hơn Đồng Vân Nhu, mình làm việc tốt nàng không báo đáp thì cũng thôi đi, lại còn hung ác như thế, Tiểu Hoa oán giận nói.

“Ngươi còn dám nói!” Đồng Vân Nhu quát, tức giận lại giơ tay lên. Tiểu Hoa nhanh chân lui ra sau vài bước, về mặt đề phòng nhìn Đồng Vân Nhu.

“Hoàng hậu nương nương sai nô tài đưa quý phi nương nương hồi cung.” Bên ngoài thanh âm thái giám đột nhiên vang lên, Đồng Vân Nhu nhanh chóng thu tay lại.

“Chờ chút, bản cung lập tức ra ngay.” Đồng Vân Nhu thanh âm đột nhiên ôn nhu hẳn, Tiểu Hoa khinh thường bĩu môi, rõ ràng là nữ nhân hai mặt.

Đồng Vân Nhu lại trừng mắt liếc Tiểu Hoa một cái: “Ngày mai ngươi đến Vân Phương điện cho ta!”

“Ừm!” Tiểu Hoa thuận miệng đáp lại.

“Ngươi tên gì?” Đồng Vân Nhu lúc này mới phát hiện, nữ nhân mà nàng hận không thể lập tức làm cho biến mất khỏi thế gian này, ngay cả tên nàng cũng không biết.

“Tiểu Hoa.”

“Tâm thường không chịu nổi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hoang Mang

“Tĩnh Doanh, đêm nay đáng lẽ phải bắt được một tên gian phu mới đúng, vì sao chỉ có một cung nữ, gian phu Hoắc Liên Tâm an bài đâu?” Vệ Minh Khê nghi ngờ hỏi.

“Nô tỳ đã đem tên gian phu kia giải quyết rồi.” Tĩnh Doanh vẻ mặt không lộ chút biểu tình nào đáp.

“Ngươi bình thường sẽ không nhúng tay, sao lần này lại ra tay giải quyết tên đó?” Vệ Minh Khê kỳ quái hỏi.

“Người kia là người nô tỳ từng quen, có chút oán cừu, dù sao cũng phải chết, không bằng chết ở trong tay nô tỳ.” Tĩnh Doanh biểu tình không đổi nói.

“Tĩnh Doanh, chẳng lẽ ngươi đã quên năm đó khi Thanh Nhi giao ngươi cho bản cung, chính là hy vọng ngươi có thể thoát ly quá khứ sao? Tiếc rằng hoàng cung lại chính là một địa phương người gian ta trá, bản cung đã phụ sự phó thác của Thanh Nhi rồi.” Vệ Minh Khê khẽ lắc đầu nói.

“Nương nương, chuyện này không liên quan đến người, là nô tì cả gan làm bậy.” Tĩnh Doanh quỳ xuống.

“Ngươi có muốn trở về bên Thanh Nhi không?” Vệ Minh Khê thờ dãi hỏi.

“Không, nương nương, nô tỳ có làm sai điều gì, thỉnh nương nương trách phạt, đừng đuổi ta rồi đi, đây là nô tỳ nợ tam tiểu thư.” Tĩnh Doanh dập đầu xuống sàn đá phiến lạnh như băng.

“Ngươi làm cái gì vậy? Thanh Nhi sẽ không nguyên nhìn thấy ngươi như vậy đâu, mau đứng lên đi, bản cung không có ý trách cứ gì.” Vệ Minh Khê nâng Tĩnh Doanh đứng lên.

“Cám ơn nương nương!” Tĩnh Doanh không kiêu ngạo không siểm nịnh đứng dậy.

“Cung nữ kia đi vào rồi thế nào?” Vệ Minh Khê có chút tò mò hỏi.

“Nô tỳ cảm thấy là âm thịnh dương suy.” Tĩnh Doanh phát biểu ý kiến.

“Các nàng,.....” Vệ Minh Khê muốn nói lại thôi, kỳ thật trong lòng đoán được chút ít, chỉ là có phần không muốn tin tưởng.

“Nô tỳ nghe được thanh âm, là nữ nữ, hẳn là làm chuyện đó.” Tĩnh Doanh thành thực nói, hơn nữa nói có phần trắng trợn.

“Ngươi lui xuống đi!” Vệ Minh Khê để cho Tĩnh Doanh lui xuống.

Lời của Tĩnh Doanh vừa rồi giống như tiếng sét đánh sâu vào tâm khảm Vệ Minh Khê, nữ nhân cùng nữ nhân lại thực sự cũng có thể làm chuyện đó sao? Giờ phút này không biết vì sao Vệ Minh Khê lại nghĩ tới Dung Vũ Ca, cũng không hiểu sao lòng lại chột thẳng thốt, nàng nhớ Dung Vũ Ca cũng tìm đủ mọi cách lấy lòng mình, đủ mọi hành động thân mật, còn thường xuyên nhìn chăm chăm mình, đôi mắt lúc nào cũng nóng rực..... Không hiểu sao tay nàng

càng ngày càng lạnh như băng, hoảng hốt cùng cực, nàng không dám nghĩ tiếp, cũng không dám đoán nữa, nhất định mình nghĩ sai rồi, đoán sai rồi.

“Nương nương!” Thước Nhi kêu Vệ Minh Khê, gọi lần thứ nhất thấy Vệ Minh Khê không có phản ứng, Thước Nhi đành đề cao âm lượng kêu lần thứ hai: “Nương nương, nô tỳ hầu hạ nương nương tắm gội.”

“Sao?” Vệ Minh Khê vô ý xoay người đụng vào Thước Nhi trong tay đang bưng ấm nước, nước nóng lập tức đổ hết xuống đất, ngay cả quần áo Vệ Minh Khê cũng đều ướt sũng, may mà nước cũng không quá nóng.

“Nương nương, người không sao chứ?” Thước Nhi khẩn trương hỏi. Nương nương chưa từng bối rối kích động như thế bao giờ, hôm nay nương nương làm sao vậy?

“Không có gì, chắc là bản cung mệt mỏi quá, người để cho người đi chuẩn bị chút nước ấm mang vào phòng, bản cung muốn tắm rửa một chút cho đỡ mệt.” Vệ Minh Khê che dấu nói. Hoàng hậu trước mặt hạ nhân từ trước tới giờ luôn mang vẻ cao quý đoan trang, vừa rồi thất thường như thế cũng không làm cho người ta không quá để ý, thậm chí còn vì sự mệt mỏi của nàng mà đau lòng.

“Vâng, nô tỳ lập tức cho người chuẩn bị.” Thước Nhi nhanh chóng lui xuống.

“Hôm nay không cần hầu hạ, các người lui xuống đi, sau khi tắm xong bản cung sẽ gọi các người.” Vệ Minh Khê cời y bào, tiến vào bồn tắm, đôi chân nàng thon dài, da thịt như tuyết, mái tóc đen thật dài buông lơi, hết thấy cảnh đẹp đều ẩn dưới lớp y bào hoa lệ kia, ít có người biết được.

Vệ Minh Khê ngâm mình trong làn nước ấm áp, thư giãn sau một ngày mệt mỏi. Nàng nhắm mắt lại, tận lực làm cho lòng mình yên ổn, cố gắng khiến mình không suy nghĩ về Dung Vũ Ca. Hết thấy đều là do mình nghĩ nhiều quá, Dung Vũ Ca có can rờ thế nào cũng không dám làm việc nghịch luan như thế, nhất định là mình tự dọa mình, Vệ Minh Khê liên tục tự mình thôi miên bản thân, một lúc sau tâm mới có chút ổn định.

Đêm hôm đó, Vệ Minh Khê ngủ cực kỳ không an ổn, trong mộng vô số lần bị lùm đồng tiền của Dung Vũ Ca làm cho bưng tỉnh, một tiếng mẩu hậu hai tiếng mẩu hậu vô cùng vô cùng thân thiết dọa cho Vệ Minh Khê một trận mồ hôi lạnh ướt đầm người.

“Mẫu hậu, sắc mặt người sao lại tái nhợt như vậy, đêm qua không ngủ được phải không?” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê đáy mắt có chút mệt mỏi, đau lòng hỏi, ngón tay tự nhiên chạm lên mặt Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng vuốt ve. Ngày hôm qua ta cũng không ngủ được, hôm qua mẫu hậu đối với Vũ Ca rất lạnh lùng, Vũ Ca đêm qua mỗi khắc đều không ngủ nổi, Dung Vũ Ca ở trong lòng thầm nói với Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê như chim sợ cành cong, phản xạ có điều kiện thấy tay Dung Vũ Ca vuốt ve liền hất ra, bởi vì quá mức kinh hãi, lực đạo không khống chế được khiến mu bàn tay Dung Vũ Ca nổi lên điểm hồng. Tay chỉ hơi đau, nhưng trong lòng Dung Vũ Ca lại đau rất nhiều.

Vệ Minh Khê có chút lung túng nghiêng đầu không nhìn Dung Vũ Ca, biết mình phản ứng quá độ, nhưng mà cứ nghĩ đến phán đoán đêm qua, nàng vẫn có chút bất an.

“Mẫu hậu, người sao vậy?” Dung Vũ Ca vẽ mặt khổ sở hỏi, chẳng lẽ do mình nhạy cảm quá sao? Bằng không như thế nào nàng cảm thấy mẫu hậu hôm nay đối với việc mình đụng chạm đặc biệt nhạy cảm, bình thường chỉ gạt ra nhẹ nhàng thôi, hôm nay lại nắm tay mình hất ra đau như vậy. Dung Vũ Ca một phen vừa rồi còn u buồn giờ lại mừng thầm.

“Không có việc gì, bản cung có chút buồn ngủ, hôm nay người về sớm đi.” Vệ Minh Khê rất nhanh che dấu tâm tình bối rối hoảng hốt vừa rồi của mình, bình tĩnh nói.

Muốn gỡ bỏ lớp mặt nạ hoàn mỹ của Vệ Minh Khê, thật đúng là có chút khó khăn.

“Mẫu hậu còn vì chuyện tối qua mà phiền lòng sao? Đồng quý phi cùng cung nữ gian tình, mẫu hậu cảm thấy có khả năng không? Vũ Ca cũng có chút tò mò rồi cuộc sao nữ tử cùng nữ tử cũng có thể làm việc ấy? Mẫu hậu kiến thức rộng rãi, hẳn là biết chứ?” Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê, bộ dáng tò mò hỏi liên tiếp bốn vấn đề, mang theo đầy vẻ hưng phấn.

Vốn Vệ Minh Khê cũng đã thực sự sợ hãi với phán đoán của chính mình, vậy mà Dung Vũ Ca còn rắp tâm cố tình hỏi thế, tâm Vệ Minh Khê bất giác run lên.

“Thái tử phi không nên tò mò việc này, chuyện này là việc hậu cung, không biết thì hơn.” Vệ Minh Khê nghiêm trang giáo huấn Dung Vũ Ca, hy vọng nàng nhanh biết quay đầu lại là bờ.

“Nhưng người ta vẫn thật tò mò nha.” Dung Vũ Ca lại tiếp tục dõng dạc làm nũng quen dùng.

“Dung Vũ Ca, người là thái tử phi, ngày sau là quốc gia chi hậu, lễ tiết cơ bản cùng đức hạnh người đều phải tuân thủ, chứ không phải cả ngày bàn tán những chuyện ngôn ngữ này!” Vệ Minh Khê có chút tức giận nói.

“Lễ tiết đức hạnh đều là do nam nhân định ra, còn bắt nữ nhân phải tuân thủ. Bọn họ có thể phong lưu thành tánh, chúng ta lại phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phần, cái này có phải quá không công bằng hay không? Còn nữa, mẫu hậu làm sao biết ta mỗi ngày toàn lo nghĩ chuyện linh tinh?” Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê không tự chủ lui về phía sau vài bước.

“Bản cung mệt rồi, Tình Doanh đưa thái tử phi ra ngoài đi, thái tử phi về Đông cung chép một trăm lần nữ giới kinh, bằng không không cho đến đây nữa!” Vệ Minh Khê đối với Dung Vũ Ca diễn một màn hoàng hậu dạy con.

“Mẫu hậu.” Dung Vũ Ca làm vẻ mặt đáng thương, nhưng nhìn sắc mặt không thương lượng của Vệ Minh Khê liền biết chiêu này cũng không dùng được.

“Thái tử phi, mời!” Tình Doanh lập tức đi ra, bộ dạng cung kính mời Vũ Ca đi ra ngoài. Dung Vũ Ca không thể không đi, nàng đánh không lại Tình Doanh, sớm biết thế trước đã chịu khó học võ, như giờ có thể đem Tình Doanh đánh bay thì quá tốt rồi.

“Nàng có phải hay không đã biết? Nàng bây giờ chẳng qua đang ở giai đoạn suy đoán, nhưng mà nàng ngay cả nghiệm chứng cũng không dám nghiệm chứng.” Dung Vũ Ca đột nhiên lên tiếng.

Tình doanh đi theo phía sau Dung Vũ Ca không có đáp lời, vẫn rất an tĩnh.

“Nàng mặc dù đã biết, cũng sẽ làm bộ như không biết, nàng rất khó chấp nhận ta có đúng hay không?” Dung Vũ Ca lại hỏi.

Phía sau Tình Doanh vẫn một mực im lặng.

“Nàng hẳn là đối với ta không phải một chút cảm giác cũng không có, bằng không sẽ không phản ứng mãnh liệt như vậy, người nói có phải hay không?” Dung Vũ Ca tự mình an ủi tiếp tục nói.

Tình Doanh như trước vẫn không trả lời, Dung Vũ Ca cũng không phải cần mình trả lời, chỉ là muốn phát tiết cảm xúc của nàng thôi, hơn nữa Tình Doanh không có thói quen đi an ủi bất cứ kẻ nào.

“Nàng đã biết cũng tốt, như vậy ta đối tốt với nàng cũng sẽ không cần tiếp tục che giấu, cũng không cần cẩn thận từng chút một nữa, người nói phải không?” Dung Vũ Ca lại hỏi.

Tình Doanh tiếp tục trầm mặc.

“Ta biết nàng sẽ không dễ dàng chấp nhận ta, nhưng ta sẽ không buông tay đâu, ta nhất định sẽ không ngừng cố gắng, tiếp tục đến khi nàng chấp nhận mới thôi, ta đã yêu nàng nhiều năm như vậy rồi. Tình Doanh người yên tâm, ta sẽ không để như vậy mà buông tay. Ta không phải là nữ nhân rất tốt sao, xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành không nói, còn si tâm như thế, trừ ta ra, nàng căn bản là không tìm được người thứ hai như vậy, người nói phải không?” Dung Vũ Ca lại hỏi.

Tình Doanh có cảm giác muốn học máu, Dung Vũ Ca thật đúng là đánh chết cái nết không chừa, trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã hoàn toàn lại khôi phục trạng thái “tự sướng” quá mức, hơn nữa ai thêm quan tâm nàng có thể hay không buông tay chứ?

“Nhưng ta vẫn rất khó chịu, nghĩ đến nàng sẽ trốn tránh ta thật lâu, tâm của ta cũng rất đau, Tình Doanh người nói làm sao bây giờ?” Dung Vũ Ca u buồn nói.

“Câm miệng đi!” Tình Doanh cảm thấy phiền đến chết mất, nàng đâu muốn biết tâm tình Dung Vũ Ca thế nào, cũng không muốn nghe Dung Vũ Ca lải nhải.

“Thật sự là người lạnh lùng mà, do ta không thể nói với những người khác, bằng không ta cũng sẽ không nói với một khối băng như người. Người phải biết rằng, yêu một người, xa cách quá lâu sẽ rất khó chịu. Mà thời quên đi, người là khối băng không có cảm giác. Không biết đến bao giờ người mới hiểu, hoặc ai đó có thể làm cho người dành mọi tâm tư đối tốt với nàng, chỉ cần nàng ngoái đầu nhìn người cười một tiếng, liền đã có thể thỏa mãn đến hồ đồ.” Dung Vũ Ca oán giận nói, người ta hiện tại rất là khó chịu? Đơn phương yêu mến một người thực sự rất tịch mịch, Tình Doanh làm sao biết được.

Tình Doanh như trước vẫn im lặng, nàng không hiểu Dung Vũ Ca giờ phút này vì thương thân mà thốt ra những lời như vậy, nhưng quả thật có một người có thể khiến nàng tìm mọi cách để đối tốt.

“Dung Vũ Ca đã trở về?” Vệ Minh Khê buông quyển sách trên tay, hỏi Tình Doanh vừa mới trở về.

“Vâng.” Tình Doanh trả lời.

“Nàng mà không chép được một ngàn nữ giới kinh, đừng cho nàng tiến vào Phụng Nghi cung nửa bước.” Vệ Minh Khê phân phó, không biết không gặp, đó là tiêu chí của Vệ Minh Khê lúc này.

“Nô tỳ biết rồi.” Kỳ thật Tình Doanh cảm thấy để Dung Vũ Ca chép một vạn lần nữ giới kinh cũng chẳng có tác dụng gì. Nung nung đại khái là tâm tình rối loạn, bằng không làm sao không phát hiện bản thân mình đang cầm sách ngược chứ?

“Người về sau sẽ ở lại Vân Phương điện!” Đồng Vân Nhu nói với Tiểu Hoa.

“Vì sao?” Tiểu Hoa khó hiểu hỏi.

“Miễn cho người nói linh tinh, lộ ra một ít chuyện không nên nói.” Đồng Văn Nhu vẫn thực hy vọng tiểu cung nữ Tiểu Hoa này đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian.

“Không cần, ta không muốn làm cung nữ Vân Phương điện, người ta về sau muốn làm cung nữ Phụng Nghi cung!” Tiểu Hoa không thèm che dấu vẻ ghét bỏ của mình, đường đường chính chính cự tuyệt.

“Người là ngại Vân Phương điện chỉ là nơi nhỏ bé?” Đồng Văn Nhu từng chữ từng chữ phun ra, nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp cung nữ nào không biết tốt xấu như vậy. Mình còn chưa thèm ghét bỏ cung nữ chỉ biết giặt quần áo này, vậy mà nàng còn dám ghét Vân Phương điện của mình, nàng như vậy lại còn muốn làm ở Phụng Nghi cung, nằm mơ!

“Không phải ta ngại Vân Phương điện nhỏ bé gì, trên thực tế Vân Phương điện so với rất nhiều cung điện khác đều lớn hơn, người ta là không muốn hầu hạ chủ tử ác độc như người, người ta cảm nhận chủ tử đều hẳn phải giống hoàng hậu nương nương, xinh đẹp, hiền lành, đoan trang, ôn nhu, thiện lương.....”

Tiểu Hoa nói về thần tượng trong lòng với vẻ say mê, hoàn toàn không chú ý tới Đồng Văn Nhu tức giận lắm rồi.

Nghe không hiểu tiếng người thì cũng thôi đi, vậy mà còn dám ngay trước mặt mình nói mình là chủ tử ác độc. Nàng đã khi nào nhìn thấy mình làm khó hạ nhân chưa, đương nhiên đối với nữ nhân ngu ngốc này không tính. Mà nữ nhân ngu ngốc này, chính mình đã không ngại nàng, nàng nên về nhà thấp hương mới phải. Nói đến xinh đẹp, quý cũng đều biết mình so với hoàng hậu đẹp hơn, khí chất này nữ nhân ngu ngốc kia hiển nhiên chưa nhận ra, tự nhiên không tính nằm trong phạm vi. Còn hiền lành đoan trang ôn nhu thiện lương, mình cũng có thể giả bộ mà, chẳng qua không cần thiết trước mặt cung nữ này giả bộ thôi.

“Bản cung là chủ tử ác độc?” Đồng Văn Nhu hướng Tiểu Hoa cười âm lãnh.

“Ừm!” Tiểu Hoa liềm mạng gật đầu.

“Người không muốn hầu hạ bản cung, bản cung vẫn cứ để người hầu hạ, bản cung cũng muốn làm một chủ tử ác độc xem sao.” Đồng Văn Nhu âm ngoan nói, một tiểu cung nữ mà thôi, mình mà không trị được thì còn làm quý phi làm gì?

Sự thật chứng minh, một quý phi muốn trừng trị một cung nữ, so với việc bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn.

Tiểu Hoa bị thế lực tà ác áp bức, không thể không rung rung ở Vân Phương điện mà ngáy ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Một Cái Tát - Một Nụ Hôn

Dung Vũ Ca thật sự đành trở về chép một trăm lần nữ giới kinh, nàng biết nếu không chép xong mẫu hậu nhất định không cho nàng tiến vào Phụng Nghi cung nữa bước. Nhìn trước mắt một đồng văn tử rồi rầm, mặt Dung Vũ Ca đã sớm nhăn nhó thành một khối, nàng hận nữ giới kinh đến chết được. Dung Vũ Ca nhìn mười ngón tay xinh đẹp của mình, vì chép nhiều quá mà mấy ngón tay mỗi đến run lên, mẫu hậu ơi mẫu hậu à, tay người ta đâu phải dùng để chép nữ giới kinh đâu, huhu.....

Dung Vũ Ca vất vả lắm mới chép xong cả đồng nữ giới kinh, ngày hôm sau sáng sớm đã cầm bản hoàn chỉnh đến. Được rồi được rồi, thật ra thì tối hôm qua có dùng chút thủ đoạn nho nhỏ, lúc chép đến lần thứ bảy mươi thì thái tử biểu đệ trở về, ba mươi lần sau là do ý chép, làm cho thái tử biểu đệ cũng một phen được giáo dục a.

“Tĩnh Doanh, bản cung chép xong một trăm lần nữ giới kinh rồi, để bản cung vào đi thôi!” Dung Vũ Ca đem một trăm bản nữ giới kinh dày cộp đưa Tĩnh Doanh.

Tĩnh Doanh không cảm lấy mà lại nói: “Hoàng hậu nương nương nói, chừng nào người không chép được một ngàn lần nữ giới kinh thì nô tỳ không thể để cho vào.” Tĩnh Doanh mặt không chút thay đổi nói, hiển nhiên vài tờ giấy mỏng manh mà Dung Vũ Ca đưa kia không đủ một ngàn bản.

“Mẫu hậu rõ ràng nói để ta chép một trăm lần, đâu có nói một ngàn lần hồi nào?” Dung Vũ Ca đề cao âm lượng. Không đợi như vậy được, người ta tuy rằng không chép đủ một trăm lần nhưng cũng chép đến bảy mươi lần rồi, hiện tại tay vẫn còn rất đau nè!

“Hoàng hậu nương nương cùng thái tử phi nói như thế nào nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ biết hoàng hậu nương nương có lệnh là một ngàn bản.” Tĩnh Doanh như trước mặt không chút biểu tình, chỉ là thần thủ nhanh nhẹn ngăn cản Dung Vũ Ca đang muốn lao tới.

Dung Vũ Ca mặt xụ xuống, Tĩnh Doanh không bao giờ nói dối, rõ ràng là mẫu hậu có ý. Nàng nói với mình là một trăm bản vậy mà lại bảo Tĩnh Doanh là một ngàn bản, chờ ngày mai mình chép chừng một ngàn bản, nàng sẽ lại bảo Tĩnh Doanh một vạn bản, cái này rõ ràng là không muốn gặp mình mà.

Thật không cam tâm, Dung Vũ Ca muốn khóc. Dung Vũ Ca trăm ngàn vạn lần không ngờ mẫu hậu đại nhân kính yêu, khả ái, đoan trang, hiền lành, thực đức mà mình thân ái thế kia cũng dám chơi chiều xấu như thế!/? Đây rõ ràng là chiều độc quyền của mình mà, sao mẫu hậu cũng học xấu theo như thế? Hic

Mình gặt gao chơi xấu thái tử biểu đệ, giờ mẫu hậu lại gặt gao chơi xấu mình, đây chẳng lẽ là báo ứng sao? Dung Vũ Ca có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

“Tình Doanh, người để cho ta vào đi, người ta nhớ mẫu hậu muốn chết, mẫu hậu nhất định cũng muốn ta mà, nhất định là thế. Tình Doanh, chúng ta giao tình tốt như vậy.....” Dung Vũ Ca lắc lắc ống tay áo Tình Doanh. Tình Doanh thoát nhìn không phải người sẽ nhận lời cầu xin của người khác, thật ghét nhất kẻ nào không hiểu chuyện như thế.

Tình Doanh không khách khí giật lại tay áo, từ trước đến giờ không ưa loại người như vậy, lại còn luôn “tự sướng” quá mức.

“Không được, đủ một ngàn bản hãy đến!” Tình Doanh kiên định chấp hành mệnh lệnh của hoàng hậu nương nương.

Khuôn mặt xinh đẹp của Dung Vũ Ca hoàn toàn suy sụp, như oan hồn ai oán nhìn chằm chằm Tình Doanh. Tình Doanh quay đầu không nhìn Dung Vũ Ca, không có cách nào khác, oán khí quá mãnh liệt a.

“Người nói cho mẫu hậu, nàng không cho ta gặp, ta sẽ ở lại nơi này không đi!” Dung Vũ Ca vô kể khả thi, chỉ còn có thể mặt dày mà ở lại. Một ngàn bản ước chừng phải chép mất vài ngày, chỉ nghĩ đến chuyện vài ngày không nhìn được Vệ Minh Khê, tâm nàng sẽ tựa như bị sâu cắn, rất rất đau.

“Hoàng hậu nương nương, thái tử phi ở bên ngoài không chịu đi.” Thước Nhi đi vào nói với Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê đứng dậy, nàng như thế nào lại quên mất bản tính của Dung Vũ Ca, chưa tới phút cuối chưa chịu thôi.

“Không cần để ý đến nàng.” Vệ Minh Khê lãnh đạm nói, bình thường đúng là rất dung túng nàng.

“Thái tử phi, mau trở về đi, ngoài điện thật sự rất lạnh.” Thước Nhi cười nói, lần đầu tiên thấy thái tử phi rơi vào khốn cảnh như thế, vì sao lại cảm thấy tốt đến vậy? Thước Nhi vui sướng khi người khác gặp họa thầm nghĩ.

“Người đi vào nói cho nàng biết nếu nàng tiếp tục để ta đứng đây hứng gió, đêm nay về Đông cung ta sẽ bắt nhĩ tử bảo bối của nàng quý trên bàn!” Dung Vũ Ca không tin Vệ Minh Khê nghe xong câu này còn không có phản ứng gì.

Thước Nhi kinh ngạc nhìn thái tử phi, thái tử phi thế nào lại dám bắt thái tử thiện lương quý trên bàn. Thước Nhi có thể tưởng tượng ra hoàng hậu nương nương sẽ tức giận đến cỡ nào, Thước Nhi liền chạy nhanh vào bẩm báo.

Quả nhiên Vệ Minh Khê vừa nghe xong mặt khẽ giật. Dung Vũ Ca được lắm, dám khi dễ Hiền nhi của mình: “Để cho nàng vào đi.”

Vệ Minh Khê đang ngồi vẽ, đây là lần đầu tiên sau những ngày Dung Vũ Ca thỉnh an nhìn thấy Vệ Minh Khê vẽ. Thật sự là ngạc nhiên, tuy rằng biết Vệ Minh Khê mọi thứ đều tinh thông nhưng lại cực ít khi thấy nàng vẽ. Thân mình Vệ Minh Khê tựa như một bức họa, tú nhả tính lệ cực kỳ, Dung Vũ Ca nhìn đến mê mẩn.

“Người có biết phu quân người là thái tử đương triều không?” Vệ Minh Khê hỏi, Dung Vũ Ca thật sự rất vô pháp vô thiên.

“Biết chứ, ta lại càng biết mẫu hậu là hoàng hậu đương triều!” Dung Vũ Ca xem thường nói. Thái tử thì sao, hoàng đế thì sao, nàng chỉ cần hoàng hậu.

“Dung Vũ Ca, người nếu đã gả cho Hiền nhi, nên đối tốt với hắn, coi hắn là trời, lấy hắn làm trụ cột.” Vệ Minh Khê lạnh lùng nói.

“Mẫu hậu, ta làm không được. Ta có thể coi hắn là biểu đệ, chỉ điểm hắn việc triều chính, nhưng hắn thông minh không bằng ta, gan dạ sáng suốt không bằng ta, kiến thức cũng không như ta, để ta coi hắn là trời có phần khó khăn.” Dung Vũ Ca thẳng thắn nói.

Vệ Minh Khê mặt trầm xuống, nhưng cũng không thể đáp lời. Dung Vũ Ca tựa như một con ngựa hoang, không thể tùy ý áp đặt nàng lại càng không thể dùng quyền lực mà áp đảo, trong lòng nàng căn bản sẽ không tin phục.

“Vậy người vì sao lại gả cho hắn?” Vệ Minh Khê tức giận hỏi.

“Không phải chính mẫu hậu để ta gả cho hắn sao?” Dung Vũ Ca trợn mi hỏi đáp. Thái độ ngạo mạn bất tuân y như lúc Vệ Minh Khê hỏi nàng làm thái tử phi hay quý phi.

“Bản cung không có bức người!” Vệ Minh Khê nhớ rõ Dung Vũ Ca hoàn toàn có thể lựa chọn con đường mình muốn.

“Không có sao? Người thật không biết sao? Người từng giờ từng khắc đều đang ép ta, cho dù có biết, người cũng sẽ làm bộ như không biết.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, mắt có chút hồng, nhưng biểu tình lại dị thường nghiêm túc.

“Người nói bậy bạ gì đó?” Vệ Minh Khê không dám nhìn thẳng vào mắt Dung Vũ Ca, cảm thấy hàm chứa rất nhiều cảm xúc bên trong, hơn nữa tựa hồ đều hướng về mình.

Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê lại không tự chủ được lui lại từng bước, nhưng Dung Vũ Ca vẫn tiếp tục tiến tới.

“Vệ Minh Khê, ngươi đã biết phải không? Ít nhất từ ngày hôm qua đã bắt đầu biết có phải hay không?” Dung Vũ Ca khí thế thật bức người, làm cho Vệ Minh Khê vô cùng bối rối.

“Ta không biết ngươi đang nói cái gì!” Vệ Minh Khê cổ trán định, lãnh đạm nói.

Dung Vũ Ca thực rất chán ghét mỗi khi Vệ Minh Khê tỏ ra lãnh đạm như thế. “Không biết sao?” Thanh âm Dung Vũ Ca rất nhẹ, cũng rất ôn nhu, tựa như thì thầm bên tai nhưng lại làm cho Vệ Minh Khê có loại cảm giác lông tơ dựng đứng hết lên.

Dung Vũ Ca từng bước ép sát làm cho Vệ Minh Khê cũng từng bước một lùi lại, đến lúc chạm vào cây cột hồng điều nằm rỗng phía sau thì cũng không còn đường lui nữa. Dung Vũ Ca đặt hai tay lên cây cột, đem Vệ Minh Khê bao bọc ở bên trong, hô hấp có chút dồn dập phả lên gương mặt Vệ Minh Khê, không đợi Vệ Minh Khê phản ứng Dung Vũ Ca đã cúi đầu cường hôn Vệ Minh Khê. Giờ phút này nàng cái gì cũng không cần biết nữa, nàng chỉ biết hiện tại chuyện này là chuyện nàng muốn làm nhất, muốn đến mức khiến nàng sắp phát điên rồi. Đôi môi như cánh hoa sen mang hương thơm vô cùng mềm mại, hết thấy đều đẹp như nàng từng mơ tưởng, không, thậm chí còn tươi đẹp hơn.....

Vệ Minh Khê mở to hai mắt, không thể tin nhìn dung nhan tuyệt thế của Dung Vũ Ca phóng đại đang ở cự li rất gần mình. Hoảng sợ đến cực điểm, Dung Vũ Ca sao lại dám cường hôn mình, nàng là con dâu của mình, lại còn là nữ nhân, sao nàng có thể làm việc nghịch luân như vậy? Vệ Minh Khê cảm thấy cực kỳ giận dữ, nữ nhân này quá vô pháp vô thiên rồi, vui đùa gì cũng đều phải có chừng có mực. Vệ Minh Khê muốn tránh khỏi vòng giam cầm của Dung Vũ Ca, nhưng vô luận nàng dùng sức như thế nào cũng không thoát ra được, Vệ Minh Khê tức khí quần bách vung tay tát một cái, tiếng vang to đến nỗi vẫn như còn quanh quẩn trong đại điện.

Dung Vũ Ca không thể tin nhìn Vệ Minh Khê. Từ nhỏ đến lớn, có ai không đối xử với mình như châu báu, người chung quanh một lời nói nặng cũng không dám nói một tiếng, huống chi bị kẻ khác cho một cái bạt tai. Nếu đối lại là người khác, Dung Vũ Ca nhất định sẽ làm hắn muốn sống không được muốn chết không xong, nhưng đối với Vệ Minh Khê, không thể làm gì, thậm chí không thể sinh ra chút tức giận, chỉ là cảm thấy rất ủy khuất, đau đớn, đau đến rất bỏng, đau đến quận lòng. Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, nước mắt nhanh chóng chảy xuống.

Vệ Minh Khê cũng có chút ngây ngốc chết lặng, từ nhỏ đến lớn nàng luôn đoan trang văn tĩnh, không ngờ bây giờ lại đánh người, hơn nữa còn nặng tay như vậy. Nhìn khuôn mặt kiều diễm của Dung Vũ Ca vẫn in hằn năm dấu vân tay, còn có biểu tình đầy ủy khuất kia đang nhìn mình, Vệ Minh Khê cũng sinh ra một chút áy náy.. Nhưng vừa nghĩ đến hành động nghịch luân vừa rồi của Dung Vũ Ca liền cảm thấy rất xứng đáng.

“Ngươi quá can rở” Vệ Minh Khê nói một câu vừa giống như khiển trách, vừa giống như giải thích.

“Người ta chẳng qua quá yêu ngươi mà thôi.” Dung Vũ Ca ủy khuất vô cùng.

“Ngươi là thái tử phi, bản cung là hoàng hậu!” Cứ nghĩ chỉ là suy đoán mong manh vậy mà lại biến thành sự thật, Vệ Minh Khê đột nhiên có cảm giác hoa mắt chóng mặt. Chẳng lẽ Dung Vũ Ca không biết loại ái mộ này quả thực quá hoang đường sao? Vì cái gì Dung Vũ Ca có thể dễ dàng nói ra những câu đại nghịch bất đạo như vậy.

“Người ta làm thái tử phi cũng chỉ vì muốn tiếp cận ngươi mà thôi.” Mỗi một câu nói của Dung Vũ Ca lại khiến thân thể Vệ Minh Khê mềm đi một phần, vậy nàng coi Hiền nhi là gì?

“Đù rồi, ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận ngươi, ngươi an phận làm thái tử phi đi, bằng không.....” Vệ Minh Khê rơi vào đường cùng, lần đầu tiên Vệ Minh Khê có loại cảm giác hoang mang vô chủ.

“Bằng không thế nào, nói cho hoàng đế phụ quân cùng nhi tử bảo bối của người biết thái tử phi yêu hoàng hậu, hay là nói cho bách tính thiên hạ biết? Ta không ngại hướng người trong thiên hạ tuyên thệ ta yêu mẫu hậu, ta chỉ sợ mẫu hậu da mặt mỏng, sẽ thẹn thùng mà thôi.....” Dung Vũ Ca cười nói, cảm giác có thể đem tình yêu trong lòng quang minh chính đại nói ra thật sự rất tốt a, thư sướng nói không nên lời. Cho dù vừa bị ăn một cái tát nhưng ngoài một bàn tay còn được một cái hôn, cũng coi như hoà, Dung Vũ Ca hồi tưởng lại cảm giác say tình vừa rồi, gương mặt hiện lên nét cười ngây ngốc.

Vệ Minh Khê nghe vậy tức giận vô cùng, tay đánh Dung Vũ Ca vẫn còn chút đau, sao lại có nữ nhân không biết xấu hổ như Dung Vũ Ca vậy?

“Chỉ nhi, Chỉ nhi của ta.....” đôi môi của Dung Vũ Ca tiến tới gần thì thâm vào tai Vệ Minh Khê, ngữ khí vô cùng thân thiết như thể Vệ Minh Khê cùng mình thân cận là chuyện rất bình thường. Toàn bộ trọng lượng cơ thể Dung Vũ Ca đè lên người Vệ Minh Khê, lần này ngay cả tay Vệ Minh Khê cũng bị chặn lại, Dung Vũ Ca vẫn rất sợ bị tát lần nữa, ép tới mức Vệ Minh Khê không thể nhúc nhích.

“Chỉ nhi” Vệ Minh Khê lại vô cùng sùng sốt. Đó chính là nhũ danh của mình, ý là hương thảo, tượng trưng cho phẩm chất vô cùng cao khiết. Việc vô cùng thân thiết duy nhất mà phụ thân làm cho mình chính là thay mình đặt một cái nhũ danh vô cùng thân mật, chỉ là sau khi xuất giá liền rất ít người gọi, dù là phụ quân của nàng cũng không biết. Vệ Minh Khê rất nhanh lấy lại tinh thần, Dung Vũ Ca thật sự can rở tới cực điểm, sau này còn có thể đem ngôi vị hoàng hậu của mình đặt vào đâu đây? Gương mặt Vệ Minh Khê thoáng chốc chùng xuống.

“Dung Vũ Ca, buông ta ra!” Thanh âm Vệ Minh Khê lạnh đến nỗi làm cho tâm Dung Vũ Ca cũng phát run. Mẫu hậu lại tức giận, người bình thường khi tức giận có thể phân làm hai loại, một loại là bị chọc giận thành phản xạ có điều kiện, tới cũng nhanh đi cũng mau, một loại khác chính là loại hiện tại này, bình thường loại này là dùng lạnh lùng để giải quyết, tức giận rồi bỏ mặc người, bỏ mặc đến mức người sắp hồng mắt mới thôi.

Dung Vũ Ca không tình nguyện buông Vệ Minh Khê ra, mẫu hậu thật là bá đạo lạnh lùng mà, ngày sau mình có lẽ sẽ là thế tử kiêu ngạo tỳ mất. Dung Vũ Ca ý thức giác ngộ rất cao, đáng tiếc trước mắt Vệ Minh Khê vẫn là mẫu hậu của nàng, cũng không phải nữ nhân của nàng.

Chương 31: Tiểu Ác Bá Dung Vũ Ca

“Vệ Minh Khê.....” Dung Vũ Ca kéo kéo Vệ Minh Khê, cười lấy lòng.

“Vệ Minh Khê là tên người có thể gọi sao?” Vệ Minh Khê trừng mắt lườm Dung Vũ Ca, mỗi lần cùng Dung Vũ Ca nói lễ giáo Vệ Minh Khê luôn luôn có cảm giác thất bại mãnh liệt.

“Vậy gọi là gì, Chỉ nhi sao? Chỉ nhi thật sự rất giống hương thảo.....” Dung Vũ Ca bộ dạng lăm bằm lâu bầu nói, nhũ danh của mẫu hậu nàng thực rất chuẩn xác, tên cũng như người.

“Người lập tức về Đông cung của người cho ta!” Vệ Minh Khê bắt lực nhìn Dung Vũ Ca, chẳng lẽ không có người nào có thể trị Dung Vũ Ca hay sao? Vệ Minh Khê cảm giác mình nói gì đều là uống công, dứt khoát cái gì cũng không nói nữa, trực tiếp bỏ mặc Dung Vũ Ca. Nàng biết mình càng để ý tới Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca sẽ lại càng không để yên.

Thấy Vệ Minh Khê không để ý tới mình, Dung Vũ Ca bắt mẫn bĩu môi: “Chỉ nhi không để ý tới lời của ta, ta trở về cũng không để ý đến thái tử biểu đệ, không nói chuyện với hắn, không để ý tới hắn, hắn hẳn là sẽ rất thương tâm.....” Dung Vũ Ca lại lấy Cao Hiến uy hiếp Vệ Minh Khê.

“Người nếu biết hắn đối tốt với người, người vì sao không đối tốt với hắn?” Vệ Minh Khê lạnh lùng nói.

“Người nếu cũng biết ta đối tốt với người, vậy vì cớ gì người lại không đối tốt với ta?” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê hỏi. Nếu như mình là nữ nhân xấu xa như trong lời Vệ Minh Khê nói, vậy Vệ Minh Khê không phải đối với mình cũng như thế sao?

Dung Vũ Ca thật nhanh mồm nhanh miệng làm cho Vệ Minh Khê trong nhất thời có chút tức cười, nhưng rất nhanh liền khôi phục như cũ.

“Chúng ta đều là nữ nhân, người lại là con dâu ta, đây là chuyện nghịch luân, người hoang đường không có nghĩa là ta cũng sẽ làm chuyện hoang đường như người.” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy còn có thể làm như đúng lý hợp tình, Dung Vũ Ca chẳng lẽ không biết đây là chuyện nghiêm trọng cỡ nào sao?

“Một chút khả năng cũng không có sao?” Dung Vũ Ca khỏ sở thoát nhìn như sắp khóc, mặc dù biết đây là phản ứng Vệ Minh Khê nhất định có, nhưng đến lúc thực sự bị cự tuyệt vẫn cảm thấy rất khó chịu.

“Tuyệt không có khả năng!” Vệ Minh Khê tránh né ánh mắt Dung Vũ Ca. Nàng một chút cũng không muốn để Dung Vũ Ca gặp phải tai họa, đây là chuyện đại nghịch bất đạo, không thể để cho Dung Vũ Ca mắc thêm lỗi lầm nữa.

“Ta vẫn yêu người dù người không thương ta, mặc dù ta không có biện pháp, người cũng đừng mong miễn cưỡng ta thích Cao Hiến, ta hiện tại khổ sở bao nhiêu, ta sẽ khiến Cao Hiến khổ sở bấy nhiêu!” Dung Vũ Ca nói lấy, nếu không có Cao Hiến thì tốt rồi, Vệ Minh Khê sẽ không kiên quyết cự tuyệt mình như vậy.

“Nếu người dám thương tổn Hiến nhi sẽ chỉ càng làm cho ta chán ghét người hơn, có gan người cứ thử xem.” Ánh mắt Vệ Minh Khê càng lạnh hơn vài phần.

Vệ Minh Khê lạnh lùng làm Dung Vũ Ca hoảng hốt: “Người ta nào dám thương tổn nhi tử bảo bối của người, không phải ta vẫn luôn giúp đỡ hắn sao? Người người yêu thương, ta cũng sẽ yêu thương.” Dung Vũ Ca nhanh chóng sửa chữa. Nàng biết mình ở trước mặt Vệ Minh Khê rất yếu đuối, không chịu nổi một kích của nàng, ánh mắt Vệ Minh Khê chỉ cần nhẹ nhàng lạnh lùng một cái là có thể thương tổn mình, huống chi là bị Vệ Minh Khê coi là cừu nhân.

Vệ Minh Khê nghe vậy nét mặt mới hoà hoãn một chút, nhưng nhìn Dung Vũ Ca như cũ vẫn còn một chút lạnh lùng. Kỳ thật trong lòng nàng đang rất rối loạn, một mặt là thay nhĩ tử của mình mà lo lắng, mặt khác, thì ra nàng hiện tại không giống với suy nghĩ ban đầu, đối với tình cảm của Dung Vũ Ca cũng không có cảm giác chán ghét nhiều lắm, chỉ là có chút hoảng hốt, mâu thuẫn.

Nàng không ghét Dung Vũ Ca, từ rất sớm nàng đã biết điều đó. Nàng biết Dung Vũ Ca có rất nhiều khuyết điểm mà mình không ưa thích nhưng lại luôn lơ đãng làm nội tâm mình xúc động, nếu mình có một nữ nhi như vậy thì thật tốt biết bao. Nàng cũng định đem lòng yêu thương Dung Vũ Ca như là con dâu của mình, nhưng vì sao Dung Vũ Ca lại có tình đối với mình hết lần này đến lần khác tồn tại loại tình cảm như vậy. Nếu chẳng qua là tình cảm mê luyến của thiếu nữ còn trẻ dại thì cũng không làm cho Vệ Minh Khê hoảng hốt, nhưng lại là người đã qua tuổi dậy thì từ mấy năm trước. Ánh mắt nàng nhìn mình luôn toát ra nhiệt tình mãnh liệt, ẩn sâu là tình cảm vô cùng chân thật, nghiêm túc như thế, Dung Vũ Ca thật sự khiến tâm tình Vệ Minh Khê hoàn toàn bất an.

Uống công mình tự nhận là nữ nhân thông minh, bây giờ đối với tình huống này lại thúc thủ vô sách, Vệ Minh Khê nở nụ cười tự giễu, làm thế nào mới có thể chặt đứt vọng niệm của Dung Vũ Ca đây. Tâm tình vốn luôn luôn tĩnh lặng như mặt nước nay lại đột nhiên dậy sóng, không biết làm sao mới trở lại như bình thường được nữa.

“Người làm cho mặt người ta sưng đỏ rồi nè, đau quá.....” Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê như trước không thèm để ý tới mình liền bày ra bộ mặt đáng thương nói, hy vọng có thể vận động một tia áy náy trong lòng Vệ Minh Khê, nằng thật sự sợ Vệ Minh Khê không thèm để ý đến mình.

Vệ Minh Khê đang trầm tư suy nghĩ lấy lại tinh thần, nhìn về phía dung nhan hoa thủy của Dung Vũ Ca, mặc dù in lại vết hồng nhưng vẫn quá xinh đẹp. Dung nhan như vậy, người bình thường chắc sẽ không nỡ hạ thủ, trên gương mặt trắng nõn đặc biệt nổi bật rõ ràng vết đỏ hồng hình bàn tay, nhắc nhở Vệ Minh Khê vừa rồi mình hung ác cỡ nào, quả thật làm cho trong lòng Vệ Minh Khê áy náy chút ít.

“Ai bảo người hành vi không đứng đắn, bị như vậy là xứng đáng!” Vệ Minh Khê vẫn kiên trì giữ lập trường, không để mình bị chút áy náy mà ảnh hưởng, dù sao Dung Vũ Ca thực sự đáng bị đánh mả.

Thâm tâm Dung Vũ Ca thầm vui mừng, mẫu hậu có dấu hiệu mềm lòng rồi. Nàng không thể đem Vệ Minh Khê ép buộc quá gắt gao, bằng không nàng sẽ không thèm để ý tới mình, khó chịu với mình.

“Mẫu hậu, người ta không đành lòng để mẫu hậu phiền lòng, như vậy đi, người cứ coi như không hay không biết, coi như người ta chưa nói gì thì tốt rồi. Chúng ta lại tiếp tục như trước được không? Người ta sẽ không bức người nữa, người không chấp nhận ta, ta cũng không quan tâm nữa, chỉ cần người để cho ta đối tốt với người là được rồi.” Dung Vũ Ca ụy khúc cầu toàn nói, lời này nói ra thực sự vĩ đại cực kì.

Dung Vũ Ca cũng biết, lời mình nói thật khó có thể tin, nếu nàng không cần đáp lại thì nàng không phải là Dung Vũ Ca! Nàng mong mỗi cỡ nào có thể trở thành tri kỷ bảo bối của mẫu hậu, có thể cùng mẫu hậu thì thâm tâm sự, đương nhiên chỉ cần mẫu hậu nguyện ý, chuyện gì nàng cũng nguyện cùng mẫu hậu thực hiện. Suy đi nghĩ lại, đây cũng là tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời của nàng, thiếu đi tâm nguyện này, Dung Vũ Ca cảm thấy cuộc đời của nàng sẽ có nhiều tiếc nuối. Vì không muốn nuối tiếc, Dung Vũ Ca cảm thấy nàng cần phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Vệ Minh Khê hoài nghi nhìn Dung Vũ Ca, nàng quả thật thà rằng cái gì mình cũng không biết, nhưng đã biết thì chính là đã biết, làm thế nào có thể coi như không biết đây? Nhưng thái độ bây giờ tương phản với khí thế bức nhân vừa rồi của Dung Vũ Ca thật ra làm cho Vệ Minh Khê nhẹ nhõm thở dài một hơi, chỉ cần mình không đáp lại, thời gian lâu Dung Vũ Ca hẳn là sẽ bỏ cuộc. Chỉ cần Hiền nhi không biết, mình vẫn có thể dấu diếm, hết thảy coi như không quá tệ.

Trong lòng Vệ Minh Khê, cho tới bây giờ tình yêu cũng không phải là điều gì quá mức trọng yếu. Dù sao như phụ mẫu của nàng, nàng cũng không cảm thấy được cái gì gọi là tình yêu, ngay cả chính nàng cùng Cao Hàn cũng chưa từng bao giờ có cái cảm giác gọi là tình yêu. Lúc nào cũng bình bình đạm đạm, cũng chưa bao giờ cảm thấy có cái gì không ổn. Dung Vũ Ca thấy Cao Hiền chường mắt, trong lòng Vệ Minh Khê vẫn biết điều này, nhưng chỉ cần Dung Vũ Ca không làm gì quá đáng, không thương tổn Cao Hiền, nàng có thể mặc kệ Dung Vũ Ca có yêu thương nhi tử mình hay không. Nàng luôn luôn quan niệm, tám người khác thì không quản cũng được nhưng nhất định phải tự quản được tâm mình, như vậy trước mắt mới có thể khiến Vệ Minh Khê thôi có cảm giác áy náy với Cao Hiền.

Nếu có một ngày Vệ Minh Khê đối với Cao Hiền thực sự áy náy, điều đó có nghĩa là Vệ Minh Khê thừa nhận mình có yêu thương Dung Vũ Ca, chẳng qua là ngày đó khi nào mới đến đây?

“Nương nương, ta đột nhiên phát hiện phòng này có không ít thứ thái tử phi đưa tới.....” Lúc Thước Nhi đang quét tước ở tẩm cung hoàng hậu liền cảm khái nói. Kỳ thật bây giờ nghĩ lại, thái tử phi đối với nương nương quả thực rất có tâm. Tựa như biết nương nương sợ lạnh, cố ý giao phó mình đi lấy vài chai nước ấm, trước khi nương nương đi ngủ thì bỏ vào chăn để làm ấm áp. Mấy ngày trước còn đưa tới một cái giường đặc chế bằng nhung tằm tì, cũng không biết bên trong là loại lông gì mà lại ấm áp dị thường. Nghĩ đến mới thấy mấy loại hành động quan tâm kiểu này của nàng thật đúng là không ít, thái tử phi đối với hoàng hậu nương nương tựa hồ thật sự rất để tâm.....

“Tất cả đều dọn dẹp hết đi, ngày mai mang trả cho nàng!” Vệ Minh Khê hạ lệnh, những thứ này cũng giống như Dung Vũ Ca đều không thể lưu lại, không thể để có bất cứ thứ gì liên quan đến Dung Vũ Ca nữa.

“Nhưng mà.....” Thước Nhi có chút khó xử. Mấy thứ này thực sự so với những thứ nương nương dùng trước kia đều tốt hơn nhiều, nương nương trước nay đều rất tiết kiệm, hơn nữa mấy thứ này thậm chí so với đồ gì trong hoàng cung còn tốt hơn. Cũng không biết thái tử phi làm cách nào tìm ra mấy thứ này, mà lại rất nhiều a, nếu mà dọn dẹp hết, tẩm cung này sẽ trống đi một nửa.

“Nhưng mà sao?” Vệ Minh Khê kỳ quái, không phải Thước Nhi luôn luôn rất nghe lời sao?

“Nhưng mà rất là nhiều thứ a, mấy thứ này trả về sẽ rất đáng tiếc?” Thước Nhi tiếc của nói.

“Thiếu cái gì thì ngày mai kêu người đem đến, bản cung cũng không thiếu mấy thứ này.” Vệ Minh Khê phản đối nói.

“Dạ, nô tỳ lập tức thu dọn.” Tĩnh Doanh bắt đầu thu dọn những thứ Dung Vũ Ca đưa tới, xem ra nghe lời nhất vẫn là Tĩnh Doanh, Vệ Minh Khê có chút vui mừng, Thước Nhi vậy mà lại bị ngoại vật làm ảnh hưởng.

Qua một canh giờ, Vệ Minh Khê từ thư phòng trở về tẩm cung, nhìn mà choáng váng, tẩm cung trở nên trống rỗng còn không nói, chính là chăn bông cảm thấy thực mềm mại vài ngày trước cũng bị dọn đi. Cái này cũng là Dung Vũ Ca đưa tới sao, làm sao nàng không biết nhỉ? Nàng còn tưởng rằng là do Thước Nhi cùng Tĩnh Doanh làm ra.....

“Nương nương, chờ một chút, còn có một chút đồ chưa thu dọn xong, nơi này thực rối loạn, nô tỳ lập tức gọi người đem mấy thứ này mang ra ngoài, đợi thêm một khắc đồng hồ nữa là xong việc.” Người tập võ như Tĩnh Doanh cũng không khỏi chảy ra vài giọt mồ hôi. Sức lực của Dung Vũ Ca quả nhiên

không thể khinh thường, Dung Vũ Ca không có việc gì làm hay sao mà mang nhiều thứ như vậy vào đây làm cái gì.

Vệ Minh Khê có chút kinh ngạc, đồ đạc của Dung Vũ Ca cũng thực quá nhiều. Vệ Minh Khê nhìn lại một đống to như vậy trên mặt đất trong tầm cung đều là của Dung Vũ Ca đem đến, đau đầu trầm nghĩ.

“Dung Vũ Ca đưa nhiều thứ như vậy đến từ lúc nào mà bản cung lại không biết?” Vệ Minh Khê nhớ rõ lúc Dung Vũ Ca đến đều không mang đồ gì quá lớn như vậy mà!

Tĩnh Doanh nghĩ hết chỗ nói rồi, nương nương không phát hiện mỗi lần Dung Vũ Ca đến đều có một đám thái giám cung nữ đi cùng sao? Nương nương quả nhiên chỉ chú ý tới Dung Vũ Ca, hoàn toàn không chú ý thái giám cùng cung nữ Dung Vũ Ca mang tới luôn mang theo một ít đồ gì đó rồi mới trở về Đông cung. Lúc đầu Dung Vũ Ca tặng Thước Nhi thứ này thứ nọ để cùng sử dụng, Thước Nhi nhận rồi sau lại biến thành thói quen.

Kỳ thật không thể trách Vệ Minh Khê không chú ý tới thái giám hay cung nữ gì đó, dù sao mỗi lần Dung Vũ Ca đến cũng đều thực chói mắt, người quá nổi bật tự nhiên sẽ làm lu mờ kẻ khác. Lúc đầu Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca mỗi ngày giống nhau đều một thân y phục phong tao thì cho rằng đã làm cho Dung Vũ Ca đoan trang hơn một chút, sau lại thấy tuy rằng Dung Vũ Ca có thể cho Vệ Minh Khê chút hy vọng có thể khiến nàng trở nên đoan trang nhưng ngôn ngữ hành vi lại không làm cho Vệ Minh Khê bớt lo, kết quả là lực chú ý của Vệ Minh Khê tự nhiên là đặt hết lên người Dung Vũ Ca.

“Dung Vũ Ca, đem đồ của người mang về hết cho ta.” Vệ Minh Khê nói với kẻ lại đến quấy rầy mình là Dung Vũ Ca.

“Không cần, đều đưa cho người cả rồi, đã tặng người như thế nào có thể lấy về đây?” Dung Vũ Ca nhìn đồ đạc lớn nhỏ nhất nhất đều bị tổng ra khỏi cửa, lòng như có tuyết rơi lạnh buốt, chỉ thiếu điều nặn thêm hai giọt nước mắt trên mặt thôi. Nhưng giờ phút này biểu tình khổ sở vẫn thể hiện thật phong phú cho Vệ Minh Khê ngắm nhìn.

“Người không đem về, bản cung sẽ đem cho người khác.” Vệ Minh Khê xem thường nói.

“Không được!” Dung Vũ Ca vỗ bàn. Nàng nhớ lại lần trước Vệ Minh Khê đem ngọc cơ cao mình tặng đem trao cho người khác, nàng phát hỏa đến cỡ nào. Vệ Minh Khê rõ ràng là cố tình đã kích mình mà không thêm che dấu, sao có thể như vậy được?

“Tĩnh Doanh, cho người đem mấy thứ này chia ra hướng Vân Phụng điện cùng Liên Tâm điện đưa đi, nói là bản cung ban cho.” Vệ Minh Khê không coi lờ giận của Dung Vũ Ca là chuyện gì to tát.

Làm cho Dung Vũ Ca tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Được, người muốn đem mọi thứ ta tặng trả lại cho ta, ta thu hồi lại là được. Vậy người ăn thứ gì của ta cũng phun ra cho ta!” Dung Vũ Ca tức giận nói.

Tĩnh Doanh cùng Thước Nhi đều sững sốt, thái tử phi là tiểu hài tử ba tuổi sao?

Vệ Minh Khê cũng ngăn cả người, ăn cái gì cũng đều là do Dung Vũ Ca cứng rắn bắt mình ăn, mình cũng đâu muốn ăn đâu. Sao lại có người như vậy, đưa ra yêu cầu vô si như thế chứ. Vệ Minh Khê không thể tin nhìn Dung Vũ Ca, nhưng biểu tình Dung Vũ Ca quả thật rất nghiêm túc. Đối với việc Dung Vũ Ca nghiêm túc tức giận mà muốn gây gổ.

“Chính là người cứng rắn ép bản cung ăn, người sao có thể vô si như vậy được……” Nàng lúc ấy một chút cũng không muốn ăn mà có được đâu?

“Người không muốn ăn thì cũng đã ăn rồi, dù sao thứ người đã ăn cũng là đồ của ta, cũng phải trả lại cho ta, người phun ra mau!” Dung Vũ Ca tiếp tục nghiêm nghị một cách vô lại nói.

“Người…… vô lại……” Vệ Minh Khê hiển nhiên từ nhỏ chưa từng cùng ai cãi nhau, không biết đây là kiểu cãi nhau kinh điển của tiểu hài tử, bằng không sẽ không thực nghiêm túc để ý tới Dung Vũ Ca. Vệ Minh Khê vô cùng hối hận lúc ấy không kiên quyết chống cự mà ăn, nhìn bộ dáng Dung Vũ Ca vô cùng đắc ý liền cảm thấy tức giận, chỉ vào Dung Vũ Ca mà mắng vô lại, nhưng mà mắng cũng không hết giận, cũng không biết nên mắng cái gì, dù sao lớn như vậy cũng chưa mắng người bao giờ.

Dung Vũ Ca nhìn vẻ mặt hối hận cùng bộ dáng tức giận của Vệ Minh Khê, mặt có chút ghen đỏ, bàn tay còn nắm chặt thành quả đấm nhỏ, xem ra hoàn toàn nghiêm túc muốn cãi nhau với mình, mẫu hậu lúc này thật sự rất đáng yêu.

“Haha!” Dung Vũ Ca không khỏi phì cười.

“Mẫu hậu, người có phải hay không từ nhỏ đến lớn đều chưa từng cãi nhau với người khác? Sao lại tức giận đến thế? Bất quá bộ dáng mẫu hậu cãi nhau thật rất đáng yêu……” Dung Vũ Ca cười thực vui vẻ, nàng thật là yêu mẫu hậu đến chết đi được, mẫu hậu thật quá đáng yêu.

Đương nhiên là chưa từng cùng người khác cãi nhau, từ bé Vệ Minh Khê đã có tiếng là ngoan ngoãn, ngày đó còn là tấm gương sáng của nữ tử, tự nhiên cùng tiểu ác bá Dung Vũ Ca bất đồng. Dung Vũ Ca từ nhỏ đã nổi danh tiểu ác bá, đi ra ngoài cãi nhau nhất định phải thắng mới trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Là Trâm Mê Sao?

Vệ Minh Khê có chút quần bách, chính mình vừa rồi cùng Dung Vũ Ca cãi nhau sao, mình lại cùng người khác cãi nhau sao!? Vệ Minh Khê trong mắt người nhà Vệ gia là người cực kì phong phạm lại có ngày cùng người khác cãi nhau sao? Hoá ra cãi nhau là như vậy, cảm giác thực không vui chút nào.

Không vui là đương nhiên rồi, bởi vì nàng cãi thua mà thôi.

Bất quá loại cảm giác này đối với Vệ Minh Khê vẫn thực rất mới lạ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo tươi cười dương dương tự đắc của Dung Vũ Ca liền cảm thấy chói mắt, vẻ đắc ý của Dung Vũ Ca thoát nhìn đáng ghét cực kì. Vệ Minh Khê cơ hồ là bản năng nâng tay lên, ngón trỏ cùng ngón cái chạm vào nhau, dùng sức búng một phát lên trán Dung Vũ Ca.

“Đau!” Dung Vũ Ca sờ sờ cái trán bị búng, kinh ngạc nhìn Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê thế mà cũng biết đánh lén, người mỗi ngày đều đem lễ tiết biến thành quy phạm vậy mà cũng thất lễ đánh lén sao. Những việc này lại do chính Vệ Minh Khê làm, khiến cho Dung Vũ Ca cảm thấy thật mới lạ làm sao.

Dung Vũ Ca bởi vì bị đánh bất thành linh mà chân mày đều nhíu lại, quả nhiên vẻ tươi cười cũng tiêu thất. Vệ Minh Khê đột nhiên cảm thấy tâm tình sung sướng lên không ít, sau đó vui vẻ xoay người hướng thư phòng mà đi.

Dung Vũ Ca nhìn bóng dáng Vệ Minh Khê xoay người rồi đi, vuốt vuốt cái trán mình cười như đũa ngọc, mẫu hậu nhất định không biết đây là hành động thân thiết đến cỡ nào.

“Thái tử phi, mấy thứ này làm sao bây giờ?” Thước Nhi hỏi Dung Vũ Ca. Hiển nhiên hoàng hậu nương nương quyết không được cái khốn cảnh ăn rồi phải nhổ ra, còn thẹn quá hoá giận búng thái tử phi một cái, cho nên Thước Nhi quyết định hỏi thái tử phi. Nàng phát hiện rất nhiều thời điểm hoàng hậu nương nương đối với thái tử phi thúc thủ vô sách.

“Không mang về nữa!” Dung Vũ Ca đứng lý hợp tình nói.

Giường chần này là mình trước đó nằm ngủ hai ngày rồi mới đưa tới cho Vệ Minh Khê, bên trong có hơi ấm của mình cùng hơi ấm của Vệ Minh Khê, ý nghĩa trọng đại cỡ nào a. Tuy rằng mình hiện tại không thể làm ấm giường mẫu hậu, nhưng giường lòng này cũng coi như truyền lại tâm nguyện muốn thay mẫu hậu làm ấm giường của mình, một ngày nào đó sẽ từ thân thể mẫu hậu truyền đến tâm linh người.

Mẫu hậu thích uống trà, mấy dụng cụ pha trà đó đều là do nàng đặc biệt tìm riêng cho người, có thể để cho mẫu hậu pha trà bất cứ lúc nào, tương ứng với dụng cụ pha trà này tất nhiên cần mấy loại trà cực phẩm. Đương nhiên trước đó nàng cũng thử dùng qua hai lần, tuyệt đối vừa lòng rồi mới đem đến cho mẫu hậu, có thể cùng mẫu hậu dùng chung chén trà, cũng có ý nghĩa trọng đại lắm chứ bộ.

Giấy và bút mực, mẫu hậu hằng ngày đều phải dùng, mỗi một loại đều do chính mình tỉ mỉ chọn lựa. Từ từ thâm lặng, đến một ngày nào đó mình sẽ chậm rãi chiếm lấy toàn bộ tâm ý của mẫu hậu, ý nghĩa thiết là trọng đại.

Còn nữa, cái này, cái kia..... hết thảy đều rất rất trọng yếu.

Hiện nhiên Dung Vũ Ca cảm thấy mỗi một thứ được đưa tới đều đại biểu cho ý nghĩa cực kỳ trọng đại nào đó, tự nhiên đều phải đóng đinh ở chỗ Vệ Minh Khê, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi mới tốt.

“Tình Doanh, người thấy sao?” Thước Nhi hỏi Tình Doanh đang đứng một bên.

“Đề lại cũng tốt.” Nương nương chắc chắn sẽ không nhắc lại việc này nữa, hẳn là nương nương rất sợ yêu cầu cực kì vô lại của Dung Vũ Ca: “Ăn rồi cũng phải nhổ ra cho ta”. Bất quá chắc hẳn ngày sau nương nương sẽ không dám lấy thứ gì, cũng không dám ăn lung tung nữa, nhưng lưu lại tất cả những thứ này cũng đã đạt được mục đích mà Dung Vũ Ca muốn rồi.

“Lại xếp vào như cũ?” Thước Nhi nhìn đồng hồ xếp thành cái núi nhỏ dưới sàn, mặt sự xuống, nếu sớm biết thế thì tối hôm qua đã không thu dọn cẩn thận như vậy.

“Đương nhiên phải xếp lại như cũ, hơn nữa phải cẩn thận một chút, không được làm hư đó, tất cả những thứ này đều rất trân quý.....” Dung Vũ Ca lo lắng nhắc nhở, nhưng vẫn cảm thấy không yên lòng.

“Thôi để ta xếp, các người ở một bên nghỉ ngơi đi.” Dung Vũ Ca bắt đầu đem một đồng hồ đặt lại vị trí cũ. Dung Vũ Ca chú tâm cẩn thận cực kì, chỉ sợ nhờ may làm hỏng thứ gì.

Tình Doanh cùng Thước Nhi mừng rỡ nhẹ nhõm vô cùng, bất quá thái tử phi không thấy mệt sao? Đã hai canh giờ rồi mà nét mặt vẫn toả sáng như cũ, tinh lực tràn đầy tiếp tục sắp xếp những thứ nàng đem tới.

Tình lực thái tử phi thật tốt, ngày hôm qua mình thu dọn hai canh giờ đã mệt mỏi co quắp, vậy mà xem nàng đứng lên ngồi xuống liên tục thế kia, tựa hồ còn rất vui vẻ, cũng không biết ở đâu mà có nhiều tinh lực quá thế. Bất quá mình nghỉ ngơi để thái tử phi thu dọn có phải hay không không được tốt lắm? Thước Nhi sinh ra một chút bất an.

“Tình Doanh, chúng ta có nên hỗ trợ hay không?” Thước Nhi kéo ống tay áo Tình Doanh hỏi.

Tình Doanh lắc đầu, không thấy Dung Vũ Ca đang rất vui về làm việc sao? Nói mới thấy, Dung Vũ Ca tựa hồ vĩnh viễn đều có lòng nhiệt tình cùng tinh lực dùng mãi không hết, mỗi ngày đều khí thế mười phần không giảm, đây là không muốn nói là đã rất nhiều ngày đều như thế, thực có chút hâm mộ.

“Nàng là chủ tử.....” Thước Nhi nhỏ giọng nói.

Ừa Thước Nhi đến bây giờ mới biết sao? Nàng nhớ rõ Thước Nhi không ít lần đắc tội với cái người mà nàng gọi là chủ tử, hết cùng thái tử phi mất to mắt nhỏ trừng nhau, lại còn nói xấu thái tử phi, chê bai đủ thứ, đã làm không ít chuyện phạm thượng như thế, giờ có chốt dạ thì đã quá muộn rồi!

Vệ Minh Khê từ thư phòng đi ra liền đi vào tắm cung, bởi vì Thước Nhi nói Dung Vũ Ca vẫn còn ở trong này.

Vệ Minh Khê vào tắm cung liền thấy Dung Vũ Ca vừa ăn điểm tâm vừa uống trà, thoát nhìn cực kì thích ý, hoàn toàn coi Phụng Nghi cung như Đông cung của nàng.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê đi ra, mắt liền lóe sáng.

“Mẫu hậu xong rồi à, có mệt lắm không, ta giúp mẫu hậu xoa vai có được hay không? Uống chút trà, ăn chút điểm tâm đi nè, điểm tâm này phối với trà tuyệt đối rất mỹ diệu, người thử xem..... Mẫu hậu cần ăn bài cái gì, Vũ Ca sẽ làm cùng người được không?” Dung Vũ Ca trái một tiếng mẫu hậu, phải một tiếng mẫu hậu, hỏi han ân cần làm Vệ Minh Khê cả người không được tự nhiên, Dung Vũ Ca nhiệt tình có đôi khi thật sự làm cho người ta tiêu thụ không nổi.

“Dung Vũ Ca, ngươi sao vẫn còn ở đây?” Vệ Minh Khê cau mày, ngữ khí ghét bỏ làm Dung Vũ Ca bĩu môi ảm ức, mẫu hậu thực lạnh nhạt, không chút nhiệt tình gì cả, thật là làm tổn thương người nhà mà.

“Mẫu hậu ôm ta một cái được không? Ôm xong ta sẽ trở về Đông cung, sẽ không chọc giận cho người chán ghét nữa.” Dung Vũ Ca kéo ống tay áo rộng thùng thình của Vệ Minh Khê, vẻ mặt nóng bỏng nói.

Vệ Minh Khê không thêm đề ý tới điều kiện trao đổi của Dung Vũ Ca, ai biết lần này mình mà ôm, lần sau Dung Vũ Ca còn đưa ra yêu cầu gì nữa? Vệ Minh Khê cảm thấy Dung Vũ Ca chính là loại luôn được voi đòi tiên, cho nên phải cực lực phòng bị.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê lại không thêm đề ý mình, thừa dịp Vệ Minh Khê ngồi kia không phòng bị gì, trực tiếp ôm lấy thắt lưng nàng, đem Vệ Minh Khê ôm thật chặt vào lòng, làm cho Vệ Minh Khê hoàn toàn không kịp phản ứng gì nữa.

“Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê nhủ mày thấp giọng cảnh cáo Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nghe như không nghe, có tai mà như điếc, ai bảo nàng đối với mình lãnh đạm như vậy, Dung Vũ Ca đem mặt vui vào cổ Vệ Minh Khê, giống như con chó nhỏ tha hồ hít ngửi.

“Mau buông ta ra!” Vệ Minh Khê ngữ khí lại thêm lạnh lùng, không ngờ Dung Vũ Ca thật sự quá lớn mật như thế.

“Không buông, ngươi mà còn dùng ngữ khí lạnh lùng như thế nói với ta, ta liền..... ta liền..... liếm ngươi.....” Dung Vũ Ca tức giận nói, nàng ghét nhất bị Vệ Minh Khê đối xử lạnh lùng như thế.

Trên thực tế Dung Vũ Ca đã vươ đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm nhẹ vành tai Vệ Minh Khê rồi lại rút ra, vành tai cảm thấy nóng hổi ướt át chỉ trong một khắc nhưng đã khiến tóc gáy toàn thân Vệ Minh Khê lập tức dựng đứng lên. Vốn đã cảnh giới dị thường, muốn đẩy Dung Vũ Ca ra ai ngờ lại bị Dung Vũ Ca ôm chặt hơn nữa, thân thể mềm mại của Dung Vũ Ca thật nhanh đè ép lên người mình, thậm chí khiến ngực mình bị ép có chút phát đau, nhưng mặt khác lại mang đến cho nàng một loại cảm giác hoàn toàn xa lạ, loại cảm giác làm cho nàng vô cùng khủng hoảng, là cơ thể dù muốn chết chìm nhưng vẫn liều mạng từ chối đứng lên.

“Đừng cử động, ngoan ngoãn để cho ta ôm một chút, coi ta như hài tử của ngươi cũng được, ta cái gì cũng sẽ không làm, được không? Ta sắp sửa bị ngươi bức đến phát điên rồi.....” Dung Vũ Ca mềm giọng, vừa giống khản cầu, lại cũng giống làm nũng, ngữ khí cầu xin mềm nhũn, còn mang theo chút ưu thương. Vậy mà lại có hiệu quả thần kỳ, khiến cho Vệ Minh Khê đang kịch liệt giãy dụa cũng tạm dừng xuôi xuống. Ngữ khí cầu xin như vậy làm cho Vệ Minh Khê có chút mềm lòng, tâm Vệ Minh Khê chung quy có một chỗ rất mềm yếu, lại vừa lúc bị Dung Vũ Ca nhẹ nhàng chạm được.

Vệ Minh Khê cũng không biết nàng vừa rồi giãy dụa như vậy, đã khiến thân thể của mình như phát hỏa. Cái loại này rõ ràng như thể có một chồng lớn củi khô lại còn có thêm một ngọn lửa, thoát nhìn lửa đã lập tức muốn với tới chỗ củi khô kia rồi, thế nhưng vẫn còn kém một chút xíu, vì muốn thiêu đốt củi kia quá khó khăn, cơ hồ đem Dung Vũ Ca bức phát điên rồi, mà Vệ Minh Khê cũng không biết mình khó chịu đến mức nào.

Dung Vũ Ca ôm Vệ Minh Khê, cổ bình định đáy lòng đang nóng rang, nhưng nàng biết chỉ cần nàng ôm Vệ Minh Khê, nàng vĩnh viễn cũng không thể bình ổn được. Trên người mẫu hậu có hương vị rất lôi cuốn, còn phảng phất hương trà thanh đạm, đây là hương vị của Vệ Minh Khê, là hương vị khiến người ta trầm mê.

Dung Vũ Ca rất tin thủ cam kết, cái gì cũng không làm nhưng vẫn khiến Vệ Minh Khê không được tự nhiên. Hơi thở của Dung Vũ Ca khi hô hấp phả vào cổ mình có chút dồn dập, hơi thở nóng hổi ấy khiến cho Vệ Minh Khê có cảm giác nhột nhạt kì quái, còn có mùi hoa trên người Dung Vũ Ca đang tràn ngập nơi chóp mũi nữa, làm cho Vệ Minh Khê không tự chủ hít một hơi sâu, tràn ngập đều là hương thơm đặc hữu trên người Dung Vũ Ca. Đáng nói là nàng cảm thấy không có gì chán ghét cả, thậm chí còn có chút thích nữa.

Vệ Minh Khê bị cái ý nghĩ này làm cho xấu hổ, Dung Vũ Ca có ý tưởng hoang đường như vậy, mình sao lại còn có thể theo nàng làm loạn đây? Vệ Minh Khê cảm thấy mình vừa rồi như thể bị trúng tà, sao nàng có thể ngoan ngoãn để cho Dung Vũ Ca ôm như thế?

“Dung Vũ Ca, buông ta ra, ta không muốn gọi Tinh Doanh đâu.” Ngờ khi Vệ Minh Khê hoàn toàn không giống như vừa rồi bối rối cùng tức giận, giờ phút này hoàn toàn ở trạng thái thanh tĩnh thậm chí là lý trí.

Dung Vũ Ca nghe vậy liền buông ra, thời gian Vệ Minh Khê cảm thấy không tự chủ luôn quá ngắn ngủi. Nàng cảm giác được không phải là Vệ Minh Khê quá chán ghét khi mình đụng chạm, mà thậm chí bởi vì mình thân mật mà bắt đầu hoang loạn, rõ ràng là dấu hiệu tốt, nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh mắt kia đã hoàn toàn tỉnh táo lý trí lại. Dung Vũ Ca yêu Vệ Minh Khê ở hết thấy mọi tính cách của nàng, nhưng với đặc tính này sợ là ngày sau sẽ khiến mình tổn thương.

“Thuận theo cảm giác chân thật của chính mình không tốt sao?” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, khổ sở hỏi.

Nhưng cho tới bây giờ Vệ Minh Khê cũng không phải là Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca là một người hoàn toàn có thể hành động theo cảm tính của mình, nhưng Vệ Minh Khê thì không phải. Từ nhỏ Vệ Minh Khê đã được giáo dục không thể làm việc tùy hứng, cho nên những lời này đối với Vệ Minh Khê mà nói là chuyện vô cùng xa xỉ.

“Cảm giác của ta nói cho ta biết, ngươi không nên cùng bản cung dây dưa không rõ.” Vệ Minh Khê thần nhiên nói, không thể hiện cảm xúc gì nhiều cả. Đây là một Vệ Minh Khê sau khi đã mang vào mặt nạ, một Vệ Minh Khê hoàn mỹ.

“Vệ Minh Khê, ngươi cảm thấy tuân thủ nghiêm ngặt mỗi một điều là khoái hoạt lắm sao? Vì sao ta không cảm giác được ngươi có gì vui vẻ?” Dung Vũ Ca hỏi, bàn tay khẽ nâng chiếc cảm giả lạnh của Vệ Minh Khê nhưng lại bị Vệ Minh Khê tránh được, chỉ kịp xướt qua.

“Trời đã tối rồi, thái tử phi mau hồi cung đi!” Vệ Minh Khê cự tuyệt tâm sự cùng Dung Vũ Ca thêm nữa, bởi vì nàng sợ Dung Vũ Ca lại chạm đến chỗ sâu thẳm trong tâm hồn nàng.

“Ngươi muốn ta đi, ta sẽ đi, bất quá ta nhất định sẽ không buông tay đâu.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, kiên định tuyên thệ.

Vệ Minh Khê ngồi xuống, không biết từ khi nào nàng luôn vô thức bị Dung Vũ Ca dắt đi, bị ngôn hành cử chỉ của nàng dễ dàng lay động cảm xúc. Vệ Minh Khê nhắm hai mắt lại, đột nhiên có cảm giác sợ hãi, nàng có chút không tin được chính mình.

Nguyên tưởng việc Dung Vũ Ca yêu mình chỉ là chuyện của nàng, nhưng dường như mình cũng có phần trầm mê bên trong. Nhất định là do chưa từng có ai đối tốt với mình một cách không hề che giấu như Dung Vũ Ca, cũng không có ai có thể giống như Dung Vũ Ca biểu đạt với mình sự nhiệt tình mê luyện rõ ràng như thế, chẳng qua là mình hảo huyền mà thôi. Con người ai cũng sẽ không cự tuyệt khi người khác đối tốt với mình như thế, nhất định là như vậy, Vệ Minh Khê cố gắng tự thuyết phục bản thân thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tuyết Rơi Đầu Mùa

“Thần thiếp nghe nói Hoàng Thượng cho một đám đạo sĩ tiến cung, có phải hay không?” Vệ Minh Khê hỏi.

“Hoàng hậu nghe ai nói vậy?” Cao Hàn không trực tiếp trả lời mà hỏi lại Vệ Minh Khê.

“Đúng là Hoàng Thượng cho đạo sĩ tiến cung sao?” Vệ Minh Khê cũng không trả lời, vẫn bám lấy vấn đề trước đó mà hỏi.

“Trẫm cho mời đạo sĩ tiến cung để cầu phúc.” Cao Hàn cười nói, tận lực làm cho lời mình tự nhiên một chút.

“Xưa nay chuyện cầu đàn được đều là lời đồn đại, chỉ là việc hoang đường. Hoàng Thượng anh minh như thế hẳn sẽ không mời đạo sĩ tiến cung luyện đàn chứ?” Vệ Minh Khê nhìn Cao Hàn, chăm chú hỏi, Cao Hàn lại né tránh ánh mắt Vệ Minh Khê.

“Đương nhiên, trẫm tự có chừng mực, hoàng hậu không cần hỏi đến việc này.” Cao Hàn ra vẻ uy nghiêm nói, hẳn có chút chán ghét khi hoàng hậu nhắc nhở, tuy chính hắn cũng biết khả năng thành công có lẽ không lớn, nhưng chẳng phải không có gì là tuyệt đối sao?

Vệ Minh Khê nhìn bộ dáng ra vẻ tươi cười của Cao Hàn có vài phần gượng ép. Hẳn là phu quân của nàng, trước kia nàng sẽ làm cho mình cố gắng kính ngưỡng hắn, ngưỡng mộ hắn, nhún nhường phụ trợ hắn, tuy rằng không phát ra từ chân tâm, nhưng cũng là tận lực cố gắng tự biến mình thành một thê tử hoàn mỹ. Nhưng hiện tại xem ra nàng có làm bao nhiêu chuyện cũng không thể hòa hợp được với hắn.

“Hoàng Thượng biết có chừng mực thì tốt rồi.” Vệ Minh Khê gật đầu.

“Trẫm còn có chuyện quan trọng, hoàng hậu lui xuống trước đi.” Hiện tại Cao Hàn thực sự không muốn gặp thê tử hiền lành của mình. Tuy rằng lời nàng nói đều đúng, nhưng tính cách nàng quá mức cao khiết, không thể hiểu được tâm tư của mình, cũng chắc chắn sẽ không làm việc gì để chịu theo ý mình,

luôn làm cho mình thiếu vài phần cảm giác về sự ưu việt của một hoàng đế. Ôn nhu sẵn sọc bất quá có Hoắc Liên Tâm, quyền rũ bất quá cũng có Đồng Văn Nhu, còn Vệ Minh Khê bây giờ chỉ gây cho Cao Hàn cảm giác áp lực, cho nên Cao Hàn đành đuổi Vệ Minh Khê về Phụng Nghi cung.

“Vậy thần thiếp cũng không làm trở ngại Hoàng Thượng xử lý công vụ nữa, thần thiếp xin cáo lui.” Vệ Minh Khê vẫn như trước khéo léo xử sự, nhưng trong tâm khê lạnh. Hoàng Thượng thay đổi rồi, sau khi Đông tuần liền thay đổi, trở nên giống như kẻ phàm phu tục tử, chuyện trường sinh bất lão trọng yếu đến thế sao? Vệ Minh Khê cũng biết mình lập trường phản đối chuyện luyện đan khiến Cao Hàn không vui, nhưng nếu vì trượng phu làm một thê tử tốt, mặc dù hẳn không thích nàng cũng phải nói. Đã qua hai mươi năm, Cao Hàn tuy không được coi là một trượng phu tốt cho lắm, nhưng cũng không tính là một trượng phu không thể hòa hợp được, cho nên Vệ Minh Khê đối với Cao Hàn, mặc dù không có tình thì vẫn là có nghĩa.

“Nương nương, tuyết rơi rồi.” Tĩnh Doanh nhẹ nhàng nói với Vệ Minh Khê, đây là trận tuyết lớn đầu tiên trong mùa đông này.

Vệ Minh Khê kéo tấm rèm cửa trên kiệu, nhìn bên ngoài tuyết rơi trắng xóa như lông ngỗng, tuyết trắng rất nhanh khiến cho mặt đất nhiễm một màu thanh bạch. Tất cả đều là màu trắng tinh khôi, nếu con người sinh ra cũng có thể thanh bạch như thế thì tốt rồi, trên đời sẽ không còn quá nhiều thứ nhơ bẩn.

Sinh thời lúc còn thiếu nữ, nàng từng mong nếu có kiếp sau, nàng chỉ muốn gả làm thê tử cho một người bình dân. Một chồng một vợ, nguyên một lòng, bạc đầu cũng không xa cách, mặt trời mọc cũng thế, mặt trời lặn cũng vẫn bên nhau, không có tuyệt thế tài hoa, không có quyền lợi phân tranh, cũng không có vinh hoa phú quý, cứ bình bình đạm đạm mà sống thì tốt rồi. Nghĩ đến đây Vệ Minh Khê không ngăn được khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng, sao tự nhiên lại nhớ tới chuyện không liên quan này làm gì?

“Bản cung muốn đi dạo một chút, Tĩnh Doanh lưu lại, những người khác đều trở về hết đi.” Vệ Minh Khê đột nhiên nhớ đến mỗi khi tuyết rơi ngày trước, tiểu hài tử của những nô bộc Vệ gia thường ở bên ngoài chơi ném tuyết, mình đã từng rất hâm mộ, nhưng vô luận thế nào mình cũng không có dũng khí ra ngoài. Trong lòng mấy tiểu hài tử kia, đại tiểu thư tâm tính như nước hắt sẽ không cùng bọn họ chơi đùa, họ cũng chưa bao giờ gọi nàng ra chơi cùng, hôm nay nghĩ đến lúc đó mới thấy mình thực cô độc.

“Nương nương, tuyết lớn lắm, dễ nhiễm phong hàn, vẫn nên về Phụng Nghi cung thì tốt hơn!” Đám nô tài khuyên giải an ủi nói, những lời nói này là sự quan tâm phát ra từ tận chân tâm đối với Vệ Minh Khê.

“Các người cứ về trước đi, bản cung đi ra chỗ kia một chút, một lát nữa sẽ trở về, sẽ không quá lâu đâu.” Vệ Minh Khê cười nói, nàng còn chưa bao giờ thử qua cảm giác che ô giữa trời mưa tuyết.

Hoàng hậu nương nương vốn không phải là người khiến người khác lo lắng, cho nên thái giám cung nữ đều nhất nhất nghe theo, đem chiếc kiệu trông không trở về Phụng Nghi cung trước.

“Tuyết rơi thật lớn!” Vệ Minh Khê đưa tay đón những bông tuyết rơi đang phiêu vũ giữa trời, kia bông tuyết đầy trời, làm Vệ Minh Khê tưởng như đang được trở về thời thơ ấu.

Tĩnh Doanh mở dù, thay Vệ Minh Khê che chắn tuyết rơi xuống người nàng.

“Nương nương, cũng không nên tùy hứng, tuyết rơi quá lớn.” Tĩnh Doanh lạnh lạnh nói.

Vệ Minh Khê hướng Tĩnh Doanh khẽ cười, xem ra ngần này tuổi mà còn tùy hứng một phen cũng khiến người ta nói .

“Tĩnh Doanh, người đưa dù cho bản cung, bản cung muốn tự che.” Vệ Minh Khê từ tay Tĩnh Doanh nhận lấy cán dù, bước thật chậm trên nền tuyết. Tĩnh Doanh nhìn theo cước bộ Vệ Minh Khê, nàng chưa từng thấy qua hoàng hậu nương nương thất thường như thế bao giờ, có lẽ là bị trói buộc quá chặt, cũng có thể do người trượng phu lẽ ra sẽ chống đỡ cho nàng cả đời lại làm cho nàng quá thất vọng.

Đột nhiên Vệ Minh Khê đình chỉ cước bộ, đó là Dung Vũ Ca sao, một thân tuyết trắng tựa hồ như muốn hòa tan vào màn mưa tuyết. Ở giữa những bông tuyết phiêu đảng mà nhảy múa, thân thù phiêu dật, kỹ thuật ưu mỹ tựa như đang ở chốn bồng lai tiên cảnh, lại hoà cùng dung nhan tuyệt thế của nàng, trong lúc nhất thời khiến Vệ Minh Khê nhìn đến ngây dại. Đột nhiên có cảm giác người này chẳng lẽ không phải người ở nhân gian, Vệ Minh Khê cơ hồ không nhận ra nữ tử đang nhảy múa trước mặt mình, chỉ cảm thấy nàng quá xinh đẹp, xinh đẹp đến mức như thể không chân thật... Vệ Minh Khê từ trong tay áo lấy ra một cây sáo nhỏ, nhẹ nhàng theo điệu vũ hòa lên một khúc, hoàn toàn là hành vi vô thức.

Tĩnh Doanh tiếp nhận cán dù mà Vệ Minh Khê vô thức trả lại cho mình, đứng sau lưng Vệ Minh Khê lặng thầm không lên tiếng, hoàng thiên quả không phụ khổ nhân tâm, Dung Vũ Ca vì hoàng hậu nương nương đã hao tổn hết tâm tư. Nương nương từ mấy hôm trước hoàn toàn không hề để ý Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca mỗi ngày canh giữ trên nóc nhà, đỡ đi mấy miếng ngói nhìn lên không nói, rốt cục tận đến khi nương nương ra khỏi Phụng Nghi cung vẫn luôn dõi theo từ phía sau.

Tĩnh Doanh dám khẳng định, một trận xuất kỳ bất ý múa may này cũng là do Dung Vũ Ca có dự mưu từ trước. Bất quá thái tử phi thoát nhìn bên ngoài khoa trương nhưng thực tế bên trong cũng có thực tài, đặc biệt là vũ khúc này, làm cho mình nhìn cũng có loại cảm giác rung động. Phối hợp với tuyết trắng đầy trời, lãng mạn đến mức Mộc Đầu Nhân như mình cũng sinh ra một chút cảm động.

Chẳng những xinh đẹp, còn có tài hoa bất phàm, nghị lực kiên cường dẻo dai thì có thể so với da trâu, còn có tâm cơ hơn người, trận an bài xuất kỳ bất ý này không làm cho lòng người dao động cũng khó a.

Tĩnh Doanh nhìn Vệ Minh Khê, tiếng tiêu du dương cất lên phối hợp với vũ khúc của Dung Vũ Ca, quả thật hoàn mỹ như áo trời không vết vá, tình cảnh này nhìn qua làm người ta có cảm giác hai người thật xứng đôi.

Dung Vũ Ca bị Vệ Minh Khê tránh né nhiều ngày, nói cái gì cũng không được, liền biết Vệ Minh Khê thật sự không muốn gặp mình. Chẳng qua chỉ là một cái ôm lại khiến Vệ Minh Khê phản ứng mãnh liệt như vậy, Dung Vũ Ca một bên trong lòng vui vẻ, một bên lại không muốn bị Vệ Minh Khê xa lánh, cho nên đành phải rình coi diễn biến càng theo dõi sát sao nhiều ngày, hy vọng có cơ hội có thể tình cờ nhìn thấy Vệ Minh Khê một chút. Không nghĩ tới hôm nay ngay cả lão thiên cũng hợp tác cùng mình, Vệ Minh Khê không ngờ lại hạ kiêu hướng bên này mà đi. Dung Vũ Ca linh cơ vừa động, liền lợi dụng kỹ thuật nhảy múa mà nàng am hiểu nhất này. Năm đó vì làm cho chính mình có thể nhảy múa đạt tới hiệu quả khuynh thành tuyệt thế, nàng còn cố ý học thêm khinh công. Nếu có chuyện gì có thể khiến Vệ Minh Khê không thể so cùng mình, vậy chỉ có thể là khi mình nhảy múa.

Dung Vũ Ca nghe thấy tiếng tiêu của Vệ Minh Khê vang lên hoà cùng vũ khúc của mình liền cười càng thêm tuyệt mỹ. Dưới ánh nhìn chăm chú của nữ nhân mà mình yêu thích, người ta sẽ đặc biệt mê người, huống hồ là kẻ vốn quá đẹp như Dung Vũ Ca, lại càng thêm nở rộ vô cùng làm ly tâm trí. Dung Vũ Ca thích Vệ Minh Khê thấy mình ở thời khắc đẹp nhất, nên Dung Vũ Ca lại càng ra sức múa, cực lực muốn đem ánh mắt Vệ Minh Khê hoàn toàn mê hoặc.

Trừ vũ sư dạy nàng năm đó đã từng thấy qua nàng múa, cho dù là mẫu thân cũng chưa từng được thấy qua. Dung Vũ Ca chỉ nguyện ý dâng khoảnh khắc đẹp nhất này của mình cho một người duy nhất xem mà thôi.

Vũ khúc đã hoàn, thế nhưng không người nào nói chuyện hay hành động. Dung Vũ Ca nhìn thẳng Vệ Minh Khê, tựa hồ thiên địa trong lúc đó chỉ còn lại mỗi Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê cũng nhìn Dung Vũ Ca, lần đầu tiên thấy Dung Vũ Ca thật xinh đẹp, loại xinh đẹp này cho Vệ Minh Khê cảm giác hoàn toàn bất đồng với vẻ đẹp khoa trương ngày trước. Cũng chỉ có loại xinh đẹp này mới có thể chạm đến chỗ sâu trong tâm hồn Vệ Minh Khê, làm cho Vệ Minh Khê qua hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nàng cũng như trước so với Dung Vũ Ca hồi thần đều nhanh hơn.

Nàng chú ý thấy Dung Vũ Ca chỉ mặc một lớp quần áo mỏng manh, chân mày lập tức nhăn lại. Trời đổ tuyết lớn như thế, múa may cái gì, còn không chịu mặc nhiều quần áo một chút. Nữ nhân như cái túi thơm chuyên đi dụ dỗ người khác, một chút cũng không thay đổi. Nữ nhân như thế lại có thể múa đẹp đến vậy, Vệ Minh Khê cảm thấy vừa rồi người kia không phải Dung Vũ Ca, nhất định là mình nhìn nhầm.

Vệ Minh Khê trong lòng phỉ báng Dung Vũ Ca đủ kiểu nhưng thật ra tâm tình mà Vệ Minh Khê mới vừa cố gắng bình ổn lại có chút rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 34: Có Tình Hay Vô Tình

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê đang đứng cách đó không xa, Vệ Minh Khê luôn cho mình cảm giác tuy nàng ở ngay bên cạnh nhưng nếu mình không chủ động tiến tới thì vĩnh viễn cũng không cách nào đến gần nàng được. Dung Vũ Ca lấy lại tinh thần, chạy vội tới chỗ Vệ Minh Khê, chỉ sợ nếu mình chậm chân Vệ Minh Khê sẽ xoay người đi mất.

Dung Vũ Ca chạy đến trước mặt Vệ Minh Khê liền đem Vệ Minh Khê ôm chặt vào lòng, nàng rất thích cảm giác này, cảm giác ôm Vệ Minh Khê thật chặt trong lòng, ôm đến thiên trường địa cửu mới thôi, Dung Vũ Ca tựa cảm lên cả vai Vệ Minh Khê trầm nghĩ.

Lúc này tâm Vệ Minh Khê còn chưa kịp cảnh giới, vẫn không nhúc nhích để cho Dung Vũ Ca có thể ôm lấy mình, thân thể Vệ Minh Khê cũng không tự chủ, thậm chí còn có khuynh hướng tựa vào người Dung Vũ Ca, cảm cũng bất giác tựa lên vai nàng. Đột nhiên thân thể truyền đến cảm giác lạnh lẽo từ những bông tuyết phủ trên người khiến Vệ Minh Khê lấy lại tinh thần, nàng không nên để Dung Vũ Ca ôm, đây vốn là chuyện sai trái, nghĩ thế Vệ Minh Khê liền đẩy Dung Vũ Ca rời ra.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Vệ Minh Khê xem nhẹ thứ rung động rất nhỏ tựa hồ rất khó phát hiện trong sâu thẳm đáy lòng, lãnh đạm hỏi.

Người ta mới ôm chưa đến một khắc đồng hồ, mẫu hậu đã đẩy ra, mẫu hậu đúng là quý hẹp hòi mà. Mẫu hậu hôm nay cũng một thân bạch y, bên ngoài khoác phi phong (áo choàng) thật dày được chế từ da tuyết hồ, cực kì cao quý tao nhã. Mẫu hậu thật đẹp, là loại vẻ đẹp xuất phát từ trong ra ngoài, luôn luôn làm tâm hồn mình xao động. Đêm khuya tĩnh mịch phen thì ra tình cảm thân thiết của nàng và mình chỉ là hư ảo, chỉ mỗi lần cùng nàng đối mặt, mình mới cảm thấy một chút chân thật.

“Hắt xì!” Dung Vũ Ca hắt hơi một cái, Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca chỉ mặc một chiếc áo thu mỏng manh, cái mũi cùng khuôn mặt đều đã lạnh đến nổi có chút hồng hồng. Vệ Minh Khê lại nhíu mày, trời lạnh đến mức nước trong hồ cũng đều đóng băng cả, chỉ mỏng manh một chiếc thu y sao chống đỡ được giá lạnh?

“Trời tuyết lớn như thế, khiêu vũ cái nổi gì, đúng là luôn thích làm mấy chuyện cổ quái mà, mặc ít như vậy, không phải muốn chuốc bệnh vào người sao.” Vệ Minh Khê lắc đầu nói, vội vàng đem cây tiêu dút vào tay áo, tựa hồ mới vừa rời cái người xem nàng múa mê mẩn, đến nổi không khỏi vì nàng mà đem nhạc không phải là mình.

Nếu ăn vận thật dày thì làm sao có thể múa phiêu dật cùng truyền cảm như vậy được, nàng muốn múa được đẹp nhất nên tất nhiên không thể làm gì khác hơn là phải cởi hết phi phong, ném sang một bên. Mới rồi gấp gấp chạy đến chỗ mẫu hậu nên quên cảm theo, lúc nhảy múa thật sự quá nhập tâm nên không biết thế nào là lạnh, giờ bị Vệ Minh Khê nói thế mới cảm thấy thật sự rất lạnh a, Dung Vũ Ca lại hắt xì thêm một cái.

Quái thật? Mẫu hậu lại đã thương tâm tình người ta, vừa rồi giữa đất trời nhảy múa một khúc, chính mẫu hậu cũng thổi tiêu đệm nhạc cho mình mà, lẽ ra là không thấy quá kém mới đúng. Ủ ha, nhất định là mẫu hậu thiện bụng, Dung Vũ Ca vui vẻ nghĩ.

“Đã biết lạnh như vậy, tại sao không mặc nhiều thêm một chút?” Vệ Minh Khê nhíu mày hỏi. Dung Vũ Ca thật đúng là cứng đầu, thế cũng đủ thấy trình độ thích chung diện của nàng, nếu ăn mặc dày cộm thì đâu đủ mỹ quan! Vệ Minh Khê thấy thân thể Dung Vũ Ca lạnh đến phát run, cũng không nghĩ nhiều nữa liền đem phi phong đang mặc cởi xuống, choàng lên người Dung Vũ Ca. Vì mình luôn luôn sợ lạnh, mặc dù không có áo choàng nhưng bên trong vẫn còn một tầng y phục thật dày, không tính là quá lạnh.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê khoác phi phong cho mình, động tác tự nhiên làm lòng Dung Vũ Ca ngọt ngào như mật. Mẫu hậu cũng biết xót thương người khác sao, Dung Vũ Ca vui vẻ nghĩ, ngày sau mình thật có phúc a. Trong đầu Dung Vũ Ca lập tức mơ tưởng cảnh tượng ngày sau Vệ Minh Khê yêu chiều mình, tâm tình càng thêm vui vẻ, phi phong ấm áp quá, tất cả đều tràn ngập hơi thở của Vệ Minh Khê. Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, vẻ mặt quyến luyến, còn có ánh mắt vô cùng nóng bỏng làm cho Vệ Minh Khê không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Vệ Minh Khê khoác áo xong, lập tức xoay đầu sang phía khác, bản thân Vệ Minh Khê không hề nhận thức được vẻ mặt cực kì không tự nhiên của mình.

“Ngươi dù sao cũng là con dâu ta, ta quan tâm cũng là điều tất nhiên.” Vệ Minh Khê đưa lưng về phía Dung Vũ Ca giải thích.

Khóe miệng Dung Vũ Ca khẽ nhếch, nàng sẽ không chỉ ra mẫu hậu đang nói dối, giải thích chính là che dấu, mẫu hậu rõ ràng đang cố che dấu thôi.

Tĩnh Doanh thờ dài một hơi, các nàng cứ như không có người ngoài bên cạnh, vô tư trình diễn một màn “mẹ hiền dâu thảo”, hoàn toàn không chú ý tới mình, mình quả nhiên như thế không tồn tại.

“Mẫu hậu, chúng ta về Phụng Nghi cung đi, người ta muốn đi sưởi ấm, lạnh quá.” Tay Dung Vũ Ca lập tức vịn vào tay Vệ Minh Khê: “Mẫu hậu không có phi phong cũng sẽ rất lạnh, chúng ta cùng nhau đi sẽ ấm áp hơn một chút” Dung Vũ Ca không để cho Vệ Minh Khê kịp tránh tay mình, Vệ Minh Khê nếu tránh không được, sẽ theo nàng đi.

Tĩnh Doanh đã sớm đem cây dù đưa cho Dung Vũ Ca, nếu cùng che cho ba người thật khó, hai người thì tốt hơn.

“Tĩnh Doanh đâu?” Vệ Minh Khê rất nhanh đã phát hiện Tĩnh Doanh không ở bên người.

“Nương nương, nô tỳ có nội lực, sẽ không cảm thấy lạnh, nương nương yên tâm đi.” Thanh âm Tĩnh Doanh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ phía sau truyền đến. Tĩnh Doanh khẽ cười, vậy ra không bị bỏ quên.

Dung Vũ Ca cũng cười, mẫu hậu thật tốt.

“Mẫu hậu!” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Ừ?”

“Nếu ngày nào đó ta không còn ở bên mẫu hậu, mẫu hậu nhất định không được quên ta.” Dung Vũ Ca chân thành nói, đem tay Vệ Minh Khê nắm càng chặt.

Vệ Minh Khê không trả lời, cũng không né tránh tay Dung Vũ Ca, chỉ là không nói thêm gì nữa, Dung Vũ Ca cũng im lặng, giờ khắc này thật ấm áp, giá như khoảnh khắc này có thể kéo dài vĩnh viễn...

“Phụ hoàng mời đạo sĩ tiến cung luyện đan, Hoắc chiêu nghi vì biết ý mà hòa theo ý thích phụ hoàng, cũng dẫn đạo cô tiến cung, hoàng cung thật sự là càng ngày càng náo nhiệt.” Dung Vũ Ca thuận miệng nói, tay Vệ Minh Khê đang pha trà dừng một chút rồi lại tiếp tục động tác vừa rồi.

“Hoắc chiêu nghi thoát nhìn không phải là người thọ mệnh, có lẽ mệnh cũng không còn được lâu.” Dung Vũ Ca thuận miệng nói.

“Dung Vũ Ca, ta không muốn bàn chuyện thị phi.” Vệ Minh Khê đem trà nóng đưa Dung Vũ Ca, thấp giọng nói.

“Thơm quá, trà của mẫu hậu thật sự thơm quá, mẫu hậu luôn luôn thật lợi hại.....” Dung Vũ Ca vẻ mặt sùng bái nói, có hiền thê như thế, còn cầu gì nữa.

Vệ Minh Khê nhẹ nhàng thở dài một hơi, tâm tình lại chùng xuống, không thể khiến Hoàng Thượng đình chỉ hành động hoang đường, đành nhắm mắt làm ngơ vậy.

“Đồng quý phi, lần trước người bị một phen sợ hãi nên Vũ Ca đặc biệt đến thỉnh an quý phi.” Dung Vũ Ca không ngờ có ngày không đi Phụng Nghi cung, ngược lại lại đi Vân Phương điện thỉnh an Đồng Vân Nhu, đây là sự kiện kì lạ, ngay cả Đồng Vân Nhu cung kính ngạc không thôi.

“Quá lời rồi, thái tử phi đột nhiên đến thỉnh an, bản cung cái gì cũng chưa chuẩn bị, có phần chậm trễ, xin thái tử phi thứ lỗi.” Cái gọi là đột nhiên rồng đến nhà tôm, không có việc gì tự nhiên đến, Dung Vũ Ca nhất định là có chuyện gì đó.

Tiểu Hoa nhìn hai nữ nhân đối trá như nhau, kỳ thật trong cung là địa phương luôn khiến người gian trá, nhưng không biết vì sao nhìn hai nàng lại càng

có cảm giác giả dối?

“Tiểu Hoa, mời thái tử phi thưởng trà!” Đồng Vân Nhu chuyển hướng sang Tiểu Hoa liền từ về tươi cười giả tạo biến ngay thành biểu tình dữ tợn. Trong lòng Tiểu Hoa hừ lạnh một chút, đối với nữ nhân có quyền thế thì diễn trò, đối với dạng tiểu nô tỳ cùng khổ liền bỏ ngay tác phong quý phi nương nương đáng tởm, nữ nhân đối trá đáng ghét, bất quá Tiểu Hoa tuy rằng trong lòng giận vô cùng nhưng vẫn ngoan ngoãn đi châm trà.

Dung Vũ Ca nhìn tiểu cung nữ lần trước bị giả họa thành kẻ thông dâm kia, quả thực Đồng Vân Nhu cùng tiểu cung nữ này có làm “chuyện đó” sao, bằng không Đồng Vân Nhu có lẽ đã không để lại bên người. Cái này chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết nói tới: “một ngày vợ chồng nghìn năm ân nghĩa” sao? Hay là Đồng Vân Nhu sau khi nếm được tư vị của nữ nhân, đã thương thức tư vị trong đó nên mới muốn để lại ở bên người để ngày sau còn tiếp tục nhấm nháp? Dung Vũ Ca xấu xa thâm nghĩ.

“Đồng quý phi, nữ với nữ có phải rất tuyệt vời không?” Dung Vũ Ca nói lời này tuyệt đối không có ác ý, thuần túy là hiếu kỳ phát ra từ trong tận đáy lòng.

Mặt Đồng Vân Nhu tái xanh lại, nhớ tới chuyện mấy ngày trước đó nàng vẫn còn tức giận, những ngày qua chỉ có thể hướng tiểu cung nữ mà phát tiết, ngược đãi tiểu cung nữ rất nhiều cũng vẫn còn chưa hết giận, Dung Vũ Ca lại hoàn toàn chọc vào vết thương của Đồng Vân Nhu mà xát muối.

“Thái tử phi nói thế là có ý gì? Sự tình đều đã qua, hoàng hậu nương nương cũng nói là một phen hiểu lầm, tựa hồ lời nói của thái tử phi có chút vấn đề!” Ngờ khi Đồng Vân Nhu có chút không vui hỏi, nàng thực sự đã rất kiềm chế tánh khí của mình.

“Haha, Vũ Ca chỉ là nhất thời tò mò thôi, không có ý tứ gì khác. Nghe nói Hoắc chiêu nghi mời một đám đạo cô tiến cung cầu phúc, Đồng quý phi thấy thế nào?” Dung Vũ Ca tự nhiên không phải vì chọc giận Đồng Vân Nhu mà đến, nàng đâu có quên mục đích hôm nay của mình.

Tiểu Hoa ở một bên bưng trà đến, nhìn thái tử phi mỹ mạo tuyệt luân lại đột nhiên nhớ tới mấy bữa trước ở ngõ nhỏ nghe được bí mật, giờ lại nghe thấy câu hỏi vừa rồi của thái tử phi, thái tử phi không phải tưởng tượng “chuyện” nữ nữ với hoàng hậu nương nương đấy chứ?

Không biết vì sao tự nhiên mình có liên tưởng như vậy, nghĩ đến liền cảm thấy ý nghĩ mình thật xấu xa, thật là tà ác, không, tà ác là thái tử phi, hoàng hậu nương nương nhất định không phải. Chẳng qua Tiểu Hoa rất bối rối, Đồng quý phi thích nữ nhân cùng nữ nhân đã là sự tình rất quý dị, ngay cả thái tử phi cũng có niềm yêu thích như vậy sao, nữ nhân trong hoàng cung này đều làm sao vậy? Tiểu Hoa nhìn chăm chăm Dung Vũ Ca, hy vọng nhìn ra chút manh mối.

“Hoắc Chiêu nghi mời đạo cô tiến cung, đó là chuyện của nàng, bản cung còn có thể có ý kiến gì?” Đồng Vân Nhu phát hiện từ sau khi Hoàng Thượng thích luyện đan, số lần đến nơi này liền giảm đi nhiều. Nhưng mỗi lần sau khi uống thuốc lại càng thêm thô lỗ, làm cho mình một thân đau nhức, nàng thà tình nguyện hần đờng tới còn tốt hơn. Nàng thật muốn biết thân thể mảnh mai kia của Hoắc Liên Tâm làm sao chịu được, trừ phi nàng ta cũng thích cách hành sự trên giường như thế.

“Đạo cô đa số đều không phải loại gì nghiêm chỉnh, Hoắc chiêu nghi mời tiến cung thật sự có chút không ổn a.” Dung Vũ Ca thờ dãi nói.

Đó là chuyện của hoàng hậu, tựa hồ không phải chuyện của thái tử phi, càng không phải chuyện của mình.

“Đó là do Hoàng Thượng ân chuẩn, những người khác cũng không có biện pháp.” Đồng Vân Nhu phản đối nói.

“Ta nghĩ điều này đối với Đồng quý phi là một cơ hội tốt để trả lễ lại cho Hoắc chiêu nghi.” Dung Vũ Ca ám chỉ cho Đồng Vân Nhu, nàng đến chính là muốn mượn đao giết người, mà cái chuôi đao này chính là Đồng Vân Nhu.

“Là sao?” Đồng Vân Nhu đương nhiên rất muốn trả thù Hoắc Liên Tâm, nhưng Dung Vũ Ca tựa hồ hảo tâm quá mức.

“Nàng hiện tại càng lúc càng được sủng ái, nàng sẽ không tha cho người, cũng không tha cho mẫu hậu, đó là địch nhân chung của chúng ta.” Dung Vũ Ca nhấp một ngụm trà, cười khuyh quốc khuyh thành nói.

“Hoàng hậu nương nương muốn đối phó nàng, so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn, còn cần dùng bản cung sao?” Đồng Vân Nhu không phải đùa ngốc, Dung Vũ Ca rõ ràng là muốn mượn đao giết người.

“Tất nhiên, bất quá Vũ Ca nghĩ Đồng Vân Nhu rất muốn tự mình thu thập nàng, nếu không thì thôi, Vũ Ca đành trở về. Hoắc Liên Tâm tuyệt đối sống không quá mười ngày, người tin hay không?” Dung Vũ Ca cười nói, sau đó liền xoay người đi.

“Chờ đã, trước hết bản cung muốn nghe ý kiến của người.” Đồng Vân Nhu cân nhắc một chút. Nếu nàng làm theo, chính là nguyện ý gia nhập theo hoàng hậu, ngày sau ở hoàng cung cũng có chỗ dựa vào. Thứ hai nàng quả thật muốn lấy lại công đạo từ trên người Hoắc Liên Tâm. Người không phạm ta, ta không phạm người, Hoắc Liên Tâm, là người tự chuốc lấy.

Dung Vũ Ca kéo tay Đồng Vân Nhu, viết vài chữ trong lòng bàn tay nàng. Đồng Vân Nhu nhìn Dung Vũ Ca, chủ ý này là hoàng hậu nghĩ ra hay là thái tử phi? Có thể là thái tử phi, hoàng hậu thoát nhìn tuy rằng không đơn giản nhưng cũng không sắc bén, hiển nhiên thủ đoạn của thái tử phi so với hoàng hậu nương nương thì sắc bén hơn nhiều. May mà mình luôn luôn an phận, đối với ngôi vị hoàng hậu không hề hứng thú, bằng không thật đúng là là chuốc lấy diệt vong.

Bất quá biện pháp này vẫn thật sự quá tốt! Đồng Vân Nhu cười đến mức làm cho lòng Tiểu Hoa thót một cái, các nàng tìm cách đối phó Hoắc chiêu nghi vì sao không né tránh mình? Nàng ghét nhất bị nghe cái gì được gọi là bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Vân Nhu - Tiểu Hoa

Tiểu Hoa bụng đói lắm rồi, nữ nhân hồ ly tinh hư hỏng này, cả một ngày đã không cho mình ăn một hột com nào, lại còn bắt mình làm thật nhiều việc. Nàng hiện tại chỉ còn lại một chút hơi tàn, mà cái kẻ độc ác kia lại đang ăn một bàn lớn toàn sơn hào hải vị. Tiểu Hoa lau một ít nước miếng nơi khóe miệng, đói quá, đói thêm nữa sẽ chết người đó.

Đồng Vân Nhu tâm tình sung sướng nhìn Tiểu Hoa đang chăm chăm nhìn một đồng đồ ăn trên bàn, hai mắt liên tục ánh lên quang mang đầy đói khát. Giờ có biết tốt xấu là thế nào chưa, dám ở trước mặt mình làm càn, trừng trị nàng quả thực dễ như trở bàn tay.

“Chịu thua chưa?” Đồng Vân Nhu trời sinh thanh âm kiều mỹ, chỉ cần không nổi nóng, bất cứ ai nghe được thanh âm này cũng làm cho người ta cả người tê dại.

Tiểu Hoa trừng mắt nhìn Đồng Vân Nhu, ác độc, ác độc, đúng là đồ ác độc mà, thanh âm thậm chí còn khó nghe nữa, Tiểu Hoa phi báng Đồng Vân Nhu từ tận đáy lòng.

“Người cứ trừng đi, dám trừng tiếp thì ngay cả một hột com cũng không cho người ăn!” Chỉ là một tiểu cung nữ mà thôi, lại còn dám mắt to mắt nhỏ trừng nhìn mình, không làm cho tiểu cung nữ này đối với mình dễ sai dễ bảo, mình sẽ không mang họ Đồng nữa.

Khi thế Tiểu Hoa lập tức xẹp xuống, nhìn bộ dáng Đồng Vân Nhu cười mỉa hoặc, được rồi, tuy rằng đáy lòng phi thường thống hận chủ tử ác độc này, nhưng mà không được ăn com thật sự rất đáng thương a.

“Nương nương, nô tỳ sai rồi, nương nương tha thứ cho ta đi!” Tiểu Hoa nhanh chóng quỳ xuống, ôm lấy đùi Đồng Vân Nhu, bộ dáng nhu thuận vô cùng đáng thương, chỉ cần không nói nàng là kẻ trộm, nàng tùy thời có thể vì hai chén com mà khom lưng.

Nhìn bộ dáng Tiểu Hoa thành tâm cầu khẩn như ăn mỳ, trong lòng Đồng Vân Nhu nói không nên lời thư sướng. Từ sau việc bị bắt gian lận trước, chưa có việc gì thoải mái được như thế.

“Sau này có biết nên như thế nào chưa?” Đồng Vân Nhu cười lại càng mỉa hoặc, tâm tình rất tốt, khẩu vị cũng tốt, gấp một miếng thịt bỏ vào cái miệng nhỏ xinh của mình.

“Lần sau quý phi nương nương muốn ôm ta, ta sẽ không tránh né nữa, quý phi nương nương muốn làm “chuyện” nữ nữ, ta cũng sẽ nghe lời” Tiểu Hoa vô tội nói, ngoại trừ việc này, Tiểu Hoa thật không biết mình còn làm sai cái gì.

Mặt Đồng Vân Nhu chuyển sang xanh rồi lập tức biến thành đen, cực kì không muốn người nào nhắc lại việc này, thế mà cái người này đều thích cố tình nhắc đi nhắc lại nhiều lần làm cho mình khó chịu.

Đồng Vân Nhu hít vào một hơi, tiểu cung nữ chết tiết này, nghĩ mình trời sinh hảo nữ sắc sao, nếu không phải bị kẻ khác hạ được, mình sao có thể làm như vậy? Cho dù mình có thật sự thích nữ sắc, cũng đâu có thích loại xấu xí như nàng, lại còn là một tiểu cung nữ thật sự ngu ngốc nữa. Tiểu cung nữ chết tiết này, đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ, tức chết đi được. Tiểu Hoa rất thành công chọc giận Đồng Vân Nhu a.

“Tiểu Hoa!” Đồng Vân Nhu rống lên, từ hồ ly tinh kiều mỹ lập tức biến thành cộc mẹ.

“Sao?” Tiểu Hoa vẻ mặt mờ mịt nhìn Đồng Vân Nhu, nàng nhớ rõ thái độ nàng nhận sai tốt lắm rồi mà, nữ nhân này sao khó hầu hạ vậy, muốn cái gì thì cứ nói thẳng là được rồi. Nếu là hoàng hậu nương nương sẽ không giống nàng vô lý rống to như thế.

“Đêm nay không được phép ăn com!” Đồng Vân Nhu gằn từng tiếng phun ra. Tiểu Hoa mặt khổ sở giống trái khổ qua, rõ ràng nhớ rõ lúc ấy nàng rất thích mà ta, nghĩ nàng thích nên mới nói ra để lấy lòng nàng, chẳng lẽ lấy lòng sai hướng rồi?

“Không được, ta muốn ăn com, ta đói lắm rồi, không còn sức nữa.....” Tiểu Hoa vẫn ôm chặt lấy đùi Đồng Vân Nhu cầu xin, bụng còn lớn tiếng kêu lên ừng hột nữa.

“Lần sau không được nhắc lại chuyện đó!” Đồng Vân Nhu nghiêm khắc nói.

“Chuyện đó là chuyện gì?” Tiểu Hoa vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Đồng Vân Nhu nhìn bộ dáng mờ mịt của Tiểu Hoa, đột nhiên cảm thấy giống như chỉ có mình đem chuyện đó đặt trong lòng, cái kẻ ngu ngốc này căn bản là không biết chuyện đó nghiêm trọng như thế nào mà.

“Là chuyện phát sinh ở kính viên đêm đó!” Đồng Vân Nhu rất không tình nguyện phun ra mấy chữ, mặt còn hơi ửng đỏ.

“Được, bắt ta cầm điếu đều được, chỉ cần cho ta ăn com là tốt rồi.” Tiểu Hoa hiểu rồi, việc Đồng quý phi thích nữ sắc là bí mật, Đồng quý phi không

muốn để cho người khác biết bí mật này của nàng.

“Đùi gà này thưởng cho ngươi.” Đồng Vân Nhu lòng từ bi đại phát đem chiếc đùi gà duy nhất trên bàn thưởng cho Tiểu Hoa. Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn Đồng Vân Nhu, thế mà lại để mình ăn đồ tốt như vậy, kỳ thật Đồng quý phi coi như cũng không phải quá xấu.

Giờ phút này Tiểu Hoa vui vẻ tựa như con cún đang vẫy vẫy cái đuôi, đối với sự bố thí này thật rất cảm kích. Thật đúng là người đơn giản, Đồng Vân Nhu thâm nghĩ.

“Ngươi đổi tên đi, tên của ngươi thô tục quá.” Đồng Vân Nhu ngay cả đối với cái tên Tiểu Hoa này cũng rất chán ghét.

“Tiểu Hoa không có gì không tốt, duy nhất không được chính là không có họ, ta vẫn muốn có một cái họ, không họ vừa nghe đã biết là cô nhi, hay là ngươi cho ta thêm một cái họ thì tốt lắm.” Tiểu Hoa ở một bên cắn đùi gà ngon lành, một bên vui vẻ nói.

“Vậy bản cung ban thưởng ngươi họ Đồng!” Đồng Vân Nhu nghĩ Tiểu Hoa sẽ cảm động đến rơi nước mắt vì được ban ơn, Đồng Vân Nhu đột nhiên cảm thấy Tiểu Hoa giống như một con cún mình mới nhận nuôi, mặc dù có chút ngu ngốc, linh tính không đủ nhưng vẫn là có thể hào hào dạy dỗ.....

“Không cần, kỳ thật ta vẫn luôn rất muốn được gọi là Vệ Tiểu Hoa, Đồng quý phi, người thử nói với hoàng hậu nương nương xem, để nàng ban thưởng họ Vệ cho ta được không?” Tiểu Hoa hướng Đồng Vân Nhu nịnh nọt, gọi Đồng Tiểu Hoa làm sao có khí khái bằng Vệ Tiểu Hoa? Tiểu Hoa ghét bỏ Đồng Vân Nhu liền cũng ghét lây dòng họ Đồng, nếu hoàng hậu nương nương có thể ban thưởng cho mình họ Vệ, có thể cùng hoàng hậu nương nương đặt chút quan hệ nhất định sẽ rất vinh quang. Tiểu Hoa thâm nghĩ, đột nhiên cảm thấy dòng họ Vệ này thật sự rất khí khái phi phàm.

Đồng Vân Nhu lại nổi đóa thêm lần nữa, mình còn không có ghét bỏ nàng, nàng sao lại còn ghét bỏ họ mình. Vệ Minh Khê rốt cuộc tốt đến mức nào, vừa rồi nàng thấy được lúc nói đến dòng họ Vệ, vẻ mặt ngu ngốc kia lập tức biến thành vẻ kính nể, còn lúc nói đến họ Đồng chính là khinh thường bừa bãi. Cung nữ chết tiệt này tựa hồ đã quên hiện tại ai mới là chân chính chủ tử của nàng!

“Không cho ăn đùi gà nữa, đêm nay cái gì cũng không được ăn!” Đồng Vân Nhu hung tợn nói, phát tay áo rồi đi. Khoé miệng Tiểu Hoa khê méu, trơ mắt nhìn đùi gà vừa gặm được vài miếng bị đoạt mất, nước mắt rất nhanh chảy xuống, nàng sớm biết nữ nhân hư hỏng này sẽ không tốt như vậy mà, thế mà vừa rồi lại còn cảm động một hồi.

“Mẫu hậu, nhi thần có phải là rất vô dụng hay không?” Cao Hiến có chút khổ sở hỏi Vệ Minh Khê. Ban đầu chỉ cảm thấy có lẽ Dung Vũ Ca vẫn chưa chuẩn bị tốt để làm thê tử mình, nhưng mà đã qua nửa năm rồi, tình trạng này vẫn không chút nào thay đổi.

“Sao lại nói vậy?” Vệ Minh Khê không muốn thấy nhi tử mình u buồn như thế.

“Vũ Ca vốn là nữ tử thông minh, lại còn là nữ tử tuyệt thế vô song nữa, nhi thần có phải không xứng với nàng hay không?” Một nữ tử như vậy lại làm thê tử của mình, thực cảm thấy có chút hổ thẹn.

“Nàng đã là thái tử phi, không có chuyện xứng hay không xứng.” Lúc Vệ Minh Khê nghe nhắc đến Dung Vũ Ca, cảm giác trong lòng rất không tự nhiên.

“Nhi thần vẫn cảm thấy nàng tựa hồ trong lòng có người thương, nếu thật như vậy, nhi thần nên làm cái gì bây giờ?” Cao Hiến khổ sở nói.

“Có thể là ngươi suy nghĩ nhiều quá thôi.” Vệ Minh Khê ôn hòa cười nói, nhưng có trời mới biết, nàng phải khó khăn như thế nào mới mở miệng cười nổi, nàng một chút cũng không muốn cùng nhi tử nói tới Dung Vũ Ca.

“Nàng nếu trong lòng có người thương thì đã không gả cho ngươi.” Vệ Minh Khê không hiểu sao cảm thấy có chút chột dạ, nàng mơ hồ biết Dung Vũ Ca chính là vì mình mới chịu gả cho Hiến nhi.

“Mẫu hậu nói đúng, Vũ Ca từ nhỏ tính tình đã luôn can rờ như vậy, đối với thứ nàng thích nhất định phải có mới được, nếu nàng thích ai đó thì nhất định sẽ gả cho hắn, làm sao lại gả cho nhi thần. Khiến thiên hạ ngưỡng mộ như vậy, nhi thần cảm thấy nhìn nàng cũng đủ hạnh phúc rồi.” Cao Hiến nghe Vệ Minh Khê nói như vậy, mới vừa rồi u ám giờ lại vui vẻ nói.

Vệ Minh Khê thấy cảm xúc nhi tử mình tốt như thế cũng có chút yên tâm, Hiến nhi một chút cũng không giống phụ thân hắn, luôn làm cho người ta lo lắng.

“Qua chút thời gian nữa, ngươi lập một vài trắc phi đi, phụ hoàng lúc ở tuổi ngươi cũng đã có vài tiểu thiếp rồi.” Vệ Minh Khê nhìn Cao Hiến ôn hòa nói.

“Mẫu hậu, năm đó khi phụ hoàng lập trắc phi, người có bằng lòng hay không?” Cao Hiến hỏi, nữ tử không phải đều không nguyện ý thấy phu quân nạp thiếp sao?

“Tất nhiên là nguyện ý, nam tử tam thê tứ thiếp vốn là việc thiên kinh địa nghĩa, huống hồ phụ hoàng ngươi lại là Hoàng Thượng.” Vệ Minh Khê biết mình đang nói dối. Từ nhỏ chịu sự giáo dục, đều tự nói với mình vốn nên như vậy, nhưng trong lòng nàng vốn chưa bao giờ cảm thấy đây là chuyện công bằng, mà nàng lại luôn xem nhẹ thanh âm trong đáy lòng.

Nếu là Dung Vũ Ca nhìn thấy sẽ biết Vệ Minh Khê nói không đủ kiên định, nhưng Cao Hiến nghe lại không hiểu, hắn nghĩ rằng mẫu hậu thật sự nghĩ như vậy. Dù sao cho tới bây giờ đối với lời nói của mẫu hậu hắn luôn rất tin tưởng không nghi ngờ, mẫu hậu quả nhiên không phải nữ nhân tầm thường.

Nhưng người như Vũ Ca cùng mẫu hậu bất đồng, chắc chắn sẽ không muốn cùng người khác chia sẻ trọng phụ. Vũ Ca tính tình bá đạo như vậy, nhất

định thích độc chiếm mới đúng, nhưng vì sao Vũ Ca cũng như mẫu hậu đều đưa ra yêu cầu giống nhau? Chẳng lẽ thật sự muốn mình lập trắc phi sao? Cao Hiền có chút mù mờ nghĩ.

“Không thích người ta, ở cùng một chỗ thì có ý nghĩa gì?” Cao Hiền khó hiểu hỏi.

“Qua một thời gian có lẽ sẽ thích.” Nàng cũng không hiểu, lòng người vì sao có thể thích một người rồi lại thêm một người khác. Cao Hàn vốn là người như thế, nhưng nhi tử của hắn có vẻ tốt hơn một chút, hắn nếu không có Dung Vũ Ca, thì vẫn còn có một đám hậu cung chờ hắn, còn nhi tử hết lần này đến lần khác chỉ để tâm đến một người.

“Là thói quen không phải thích.” Cao Hiền nghĩ như thế.

Là thói quen, không phải thích, tựa như nàng đối với trượng phu của mình cũng như vậy, không phải thích ư, vì sao gần đây mình lại có ý nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy? Vệ Minh Khê thờ dài.

“Mẫu hậu!” Dung Vũ Ca tiến vào, người thứ nhất trong mắt nhìn đến chính là Vệ Minh Khê rồi mới nhìn tới Cao Hiền, Cao Hiền lúc cười rộ lên giống Vệ Minh Khê đến thần kỳ, quả thật là mẫu tử.

“Thái tử biểu đệ cũng ở đây à!” Dung Vũ Ca tình cảm rất thực, lúc nàng kêu mẫu hậu, âm điệu tươi vui nồng nhiệt, lúc nói nửa câu sau lại có cảm giác hồ hững vô cùng. Sự khác biệt nhãn nhụy này, Vệ Minh Khê nhìn qua là thấy được.

“Hắn hiện tại là phu quân người, không phải biểu đệ người!” Vệ Minh Khê bất mãn khi Dung Vũ Ca đối với nhi tử mình phân biệt như thế.

Dung Vũ Ca đột nhiên cảm thấy trong tâm đau đớn, Vệ Minh Khê đã biết rõ mình yêu nàng kia mà. Dung Vũ Ca nhìn thẳng Vệ Minh Khê, người thật sự không biết sao? Vệ Minh Khê nhìn lại Dung Vũ Ca, đáy mắt đúng là hồ hững. Vệ Minh Khê một khi diễn trò thì xứng đáng đệ nhất thiên hạ, điểm ấy có lẽ Dung Vũ Ca còn không rõ, nàng vẫn cho rằng mình có thể nhìn thấu Vệ Minh Khê, nhưng Vệ Minh Khê thật ra chỉ bị nàng nhìn thấu một phần nào đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Rung Động. Rối Loạn. Còn Có Thể Bình Thản Được Nữa Hay Không?

“Phu quân sao?” Dung Vũ Ca vẫn như trước nhìn chăm chăm Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê lại không chút nào động dung.

Cao Hiền cảm giác không khí có chút đông cứng lạnh lẽo, liền nghĩ có lẽ phải đứng ra giảng hòa, vừa lúc đó thì Dung Vũ Ca mở miệng ra nói chuyện.

“Thái tử phu quân, thời gian đã không còn sớm nữa, phu quân có phải hay không nên lâm triều?” Dung Vũ Ca đột nhiên hướng Cao Hiền cười rục rờ, ngữ khí ôn nhu ngọt ngào làm Cao Hiền cùng Vệ Minh Khê đều kinh ngạc, thân thể Vệ Minh Khê khẽ cứng lại.

Cao Hiền không dám tin nhìn Dung Vũ Ca, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên nàng cười ôn nhu rạng rỡ với mình như thế, nụ cười rục rờ, dung nhan khuynh quốc kia rốt cục cũng vì mình mà nở rộ, trái tim đột nhiên có loại cảm giác như say như nghiện, cảm giác hạnh phúc nói không nên lời.

Vệ Minh Khê đột nhiên có chút không thoải mái, nàng đã lường trước Dung Vũ Ca sẽ không nghe lời, không ngờ Dung Vũ Ca lại đột nhiên ngoan hiền như thế, tự dung sinh ra cảm giác buồn buồn. Dung Vũ Ca nở nụ cười họa quốc với Hiền nhi, cái này vốn dĩ là chuyện mình vẫn hy vọng, vì sao giờ phút này mình một chút cũng không thấy vui vẻ?

“Phải rồi, mẫu hậu, ta cũng nên vào triều.” Cao Hiền thật tương phản với vẻ uể oải khi vừa mới đến, vui vẻ cười với Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê nhìn nhi tử tươi cười liền cảm thấy mình không làm gì sai, nhất định không có sai!

Cao Hiền rất nhanh rời khỏi Phượng Nghi cung, để Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca ở lại.

“Mẫu hậu vừa lòng rồi chứ?” Dung Vũ Ca cất tiếng, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi, tương phản hoàn toàn với vẻ ôn nhu ngọt ngào vừa rồi.

Vệ Minh Khê trong lúc nhất thời khó có thể thích ứng Dung Vũ Ca như vậy, không nói chuyện cũng không phản ứng, chỉ im lặng.

“Người thật sự hy vọng ta mỗi ngày cùng thái tử phu quân càng thêm ân ái, thủy hỏa dung hòa sao?” Dung Vũ Ca lại hỏi, nếu Vệ Minh Khê có một chút đồ kỵ thì tốt rồi, dù chỉ là một chút phản bác thôi cũng tốt, nếu thế lòng nàng cũng không cần khó chịu như vậy.

Vệ Minh Khê vẫn im lặng, nàng tưởng tượng không được, hoặc là nàng căn bản không nguyện ý tưởng tượng. Bọn họ vốn là vợ chồng, chuyện đó cũng là

chuyện đương nhiên, nàng còn có thể nói gì đây? Nàng là thê tử của nhi tử mình, là con dâu của mình, chỉ như thế mà thôi. Vệ Minh Khê hít sâu một hơi, cố ra vẻ tự nhiên nói: “Các người vốn nên là như thế, không phải sao?”

“Vậy ra...hết thấy đều là ta tự mình đa tình sao?” Dung Vũ Ca cười, kẻ đa tình tất bị tình làm tổn thương. Ngay từ đầu đã dự đoán được như thế nhưng đến lúc thật sự đối mặt với vẻ lạnh lùng của Vệ Minh Khê, trong lòng dù đã chuẩn bị trước vẫn không chịu nổi một kích.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca từng giọt từng giọt nước mắt như hạt trân châu theo hốc mắt chảy xuống, khuôn mặt luôn vui cười kia lộ vẻ bi thương làm người ta cũng muốn rơi nước mắt theo nàng, tâm vốn luôn hoàn mỹ nay lại có vết rách, Vệ Minh Khê khẽ đau lòng, còn có một tia bối rối.

“Dung Vũ Ca, đây không phải chuyện tình cảm bình thường, người có biết không? Tình cảm nữ nữ nghịch luân vốn không hợp đạo âm dương, người lại là thê tử Hiền nhi, còn là con dâu của bản cung. Hết thấy chuyện này đều không nên phát sinh, người còn trẻ như vậy, chẳng qua là nhất thời mê muội thôi, chờ thêm chút thời gian nữa người sẽ biết việc này vốn là chuyện hoang đường, sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng. Vệ Minh Khê không có gì đáng cho người mê muội cả, nàng chỉ là nước lặn trong bình, không những không có chút ngọn sóng nào, cũng sẽ không cùng người làm chuyện nghịch luân như thế.”

Vệ Minh Khê kéo Dung Vũ Ca lại gần, ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Dung Vũ Ca, nhẹ giọng nói, tựa như dỗ dành. Nàng không muốn thấy Dung Vũ Ca khóc, một hài tử khuynh thành tuyệt thế không biết kiêng nể ai như thế này, chỉ thích hợp với những hành động can rở cùng vẻ tươi cười quyền rũ thôi.

“Vệ Minh Khê, người nhìn vào mắt ta rồi nói cho ta biết, người đối với ta chưa từng động tâm, dù chỉ là một chút cũng không, dù cho là lúc thổi tiêu hòa cùng vũ khúc của ta lòng cũng chưa từng ngọn sóng, lúc khoác phi phong lên vai ta cũng chỉ xem ta là con dâu mà thôi? Nói cho ta biết, Dung Vũ Ca ta không có một điểm đáng giá nào để người nhìn bằng hai mắt, chứ không phải vì thế tục trói buộc mới một mực đẩy ta ra, người nhìn thẳng vào ta rồi hãy nói!”

Dung Vũ Ca đem Vệ Minh Khê ôm trong lòng, gát gao giữ chặt thân thể Vệ Minh Khê, khiến nàng nhìn thẳng vào hai mắt của mình. Vệ Minh Khê cho dù không có động tâm, nàng cũng không cần Vệ Minh Khê đem mình giao cho Cao Hiền, Vệ Minh Khê quả là nữ nhân khiến người ta chán ghét, luôn có thể dễ dàng làm tâm mình đau đớn.

“Dung Vũ Ca, buông ta ra, ta là hoàng hậu, người là thái tử phi, người làm như vậy là không hợp với luân thường.” Vệ Minh Khê né tránh ánh mắt Dung Vũ Ca, nhắc nhở Dung Vũ Ca ranh giới giữa mình và thân phận của nàng, không thể vượt rào, chỉ cần sảy chân một chút thôi cũng đủ khiến người ta rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Tốt lắm, vậy người để ta hôn người, nếu người cảm thấy chán ghét hoặc một chút phản ứng cũng không có, ta sẽ buông người ra, cũng sẽ không dây dưa nữa, ta sẽ ngoan ngoãn làm thái tử phi, được không?” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê nói.

“Không được, không thể làm như vậy!” Vệ Minh Khê quả quyết cự tuyệt, hai nữ tử hôn nhau còn thể thống gì nữa, hơn nữa còn có thân phận nghịch luân.

“Người sợ sao? Người sợ không khống chế được tâm của mình sao?” Dung Vũ Ca hướng tai Vệ Minh Khê, khẽ thì thầm.

“Ta không sợ, chỉ là không muốn vi phạm lễ giáo thôi!” Vệ Minh Khê bối rối nói, vừa rồi tại sao lại vì vài giọt nước mắt của Dung Vũ Ca mà đau lòng, để bây giờ đem bản thân rơi vào hoàn cảnh như thế này?

“Ta chưa bao giờ đặt lễ giáo trong mắt, người muốn ta buông tha cho người, vậy người hôn ta đi!” Dung Vũ Ca tha thiết nói làm cho da đầu Vệ Minh Khê cũng tê dại, mỗi Dung Vũ Ca lại cứ hướng cổ mình mà du dòi khiến Vệ Minh Khê có cảm giác sắp bị Dung Vũ Ca bức điên rồi.

Nàng không muốn Dung Vũ Ca can rở với mình như thế, hành động thân mật kiểu này ngay cả trượng phu nàng cũng rất ít khi làm, nhưng vô luận nàng dùng lực thế nào vẫn không giãy ra được, nàng không thể nào thoát khỏi vòng tay Dung Vũ Ca.

Vệ Minh Khê có cảm giác Dung Vũ Ca ôm mình càng ngày càng chặt, nơi cổ đã cảm giác được luồng nhiệt ướt nóng phả ra từ đầu lưỡi, đôi môi cứ tiến lại nhắm chỗ cổ áo mình mà gặm cắn, bàn tay không qui củ ở khắp nơi trên người mình mà hoạt động...

Không thể làm cho Dung Vũ Ca lui lại, Vệ Minh Khê đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nàng sợ hãi thanh âm trong chính đáy lòng mình, nàng không những không chán ghét hành động can rở quá mức thân thiết của Dung Vũ Ca, thậm chí thân thể còn sinh ra cảm giác khô nóng, cảm giác hoàn toàn xa lạ đó đem Vệ Minh Khê dọa cho sợ hãi, nước mắt theo đáy lòng tràn ngập hoang mang bất giác cũng chảy xuống ra ngoài.

Dung Vũ Ca cảm giác trên mặt có dòng chất lỏng ấm nóng, nàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Vệ Minh Khê đang khóc, Dung Vũ Ca lập tức hoảng hốt, hôm nay rốt cuộc thế nào vậy? Không những mình khóc mà mẫu hậu cũng khóc, nước mắt mẫu hậu so với mình trân quý đến thế nào, mình thực đáng chết mà, lại khiến mẫu hậu phải khóc.

“Làm sao vậy?” Dung Vũ Ca vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm sạch nước mắt trên mặt Vệ Minh Khê, đau lòng hỏi.

Vệ Minh Khê nhắm mắt lại, nàng sợ hãi cảm giác như vậy, nàng ghét những chuyện gì có khả năng khiến nàng không thể khống chế được.

“Vi sao lại sợ hãi như vậy? Người ta sẽ không quá đáng nữa, người ta sẽ chờ đến ngày mẫu hậu cam tâm tình nguyện, đừng khóc nữa, người khóc lòng ta rất đau đớn.” Dung Vũ Ca học ngữ khí vừa rồi của Vệ Minh Khê dùng để dụ dỗ mình nói. Dung Vũ Ca cảm thấy vừa rồi mình còn không tính là quá phận, nhưng xem ra đối với Vệ Minh Khê đã quá đáng cực kì, đương nhiên chừng mực của Dung Vũ Ca so với Vệ Minh Khê là hoàn toàn bất đồng.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, ánh mắt như vậy, thái độ như vậy rõ ràng chỉ đối với tình nhân mới có sự ám áp nhu tình đến thế. Vệ Minh Khê trước nay chưa từng sợ hãi, thế mà vừa rồi lại yếu đuối như vậy, dù là khoảnh khắc đau đớn cực điểm của lần đầu tiên vào đêm năm ấy nàng cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt, thế nhưng không ngờ lại bị hành động thân mật của Dung Vũ Ca dọa cho phát khóc. Minh rốt cuộc làm sao vậy? Tại sao mình đối với hành động càn rỡ của Dung Vũ Ca lại không hề có lực phản kháng như thế?

Dung Vũ Ca, dung nhan tuyệt mỹ kia cũng nhiễm một tầng xuân sắc, kiều diễm nói không nên lời, Dung Vũ Ca vẫn ôm Vệ Minh Khê như trước, nhẹ nhàng hôn từng giọt nước mắt rơi trên mặt Vệ Minh Khê: “Không cần sợ hãi, cũng không được bài xích, cứ thuận theo cảm giác ở trong lòng đi, ta yêu mẫu hậu như vậy, đã yêu mẫu hậu từ rất lâu, từ rất lâu rồi.” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng nói, đem mặt mình vùi vào cổ Vệ Minh Khê, thu lấy hơi thở đã từ lâu làm mình mê luyến trên người Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca một lần lại một lần thuật lại tình yêu say đắm, khát vọng sâu thẳm của mình đối với Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê tránh không được Dung Vũ Ca, khoảng cách kháng khí, hương thơm quen thuộc cùng cơ thể mềm mại làm mình kháng cự thật khó khăn, một lần lại một lần nghe thanh âm Dung Vũ Ca truyền đến đáy lòng mình, tâm không hiểu sao có cảm giác rung động.

Nhưng như thế là không đúng, nàng không thể cùng Dung Vũ Ca làm những chuyện hoang đường như thế, nàng đã không phải là một thiếu nữ nữa, cho dù chưa từng có rung động như vậy, nhưng cũng không có dũng khí không biết sợ hãi như Dung Vũ Ca, dũng khí của nàng luôn luôn thua xa người khác.

Nàng là thê tử người khác, là mẫu thân của nhi tử, là mẹ chồng của nàng, bản thân nàng có trách nhiệm của mình, hết thảy đều nhất định không thể thay đổi, nàng và Dung Vũ Ca chắc chắn không bao giờ có kết quả.

Nữ tử cùng nữ tử sao có thể có cảm giác như vậy được? Lần trước cường hôn cũng không mang tính đã kích nặng nề như lần này, chuyện phát sinh hôm nay hoàn toàn khiến tâm Vệ Minh Khê nhiễu loạn, nàng gần như không thể xác định mình còn có thể lại bình thân ung dung với Dung Vũ Ca được nữa hay không.

Dung Vũ Ca từ hồ nước đi ra, dáng người mềm mại, một tầng sa mỏng phủ lên thân thể, dung nhan xinh đẹp vẫn như trước, đoạt hết nhân tâm, một ngày nào đó nàng sẽ đem hết thảy đều hiến dâng cho mẫu hậu. Hôm nay là lần thứ hai mình vì Vệ Minh Khê mà khóc, mình vì nàng khóc bao nhiêu lần đều không sao cả, chỉ cần mẫu hậu hiểu là tốt rồi.

Quan trọng nhất là tâm mẫu hậu đã bắt đầu rối loạn, nhưng mẫu hậu vẫn không buông xuống được nhiều, ngày sau có lẽ mình còn phải chịu khổ nhiều hơn nữa. Nếu có thể mỗi lần đều giống như hôm nay, chịu đau một chút nhưng vẫn có chút ngọt ngào thì kỳ thật cũng không tính là quá tệ.

Dung Vũ Ca nhớ lại hôm nay đem Vệ Minh Khê ôm hồi lâu, khóe miệng khẽ cười, sau chuyện này nhất định không thể cho mẫu hậu có không gian để lui bước hay phục hồi về lạnh lùng, quan trọng nhất là phải nhanh chóng bảo trì khoảng cách thế này, không thể để nàng kịp cao chạy xa bay.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Vệ Minh Khê, Nếu Người Cảm Động Thì Ôm Ta Một Chút Được Không?

“Hoàng Thượng, thần thiếp có việc cần bẩm báo!” Đồng Vân Nhu vẽ mặt dụ dỗ, bộ dạng phục tùng hướng Cao Hàn nói.

“Ái phi có chuyện gì thế?” Cao Hàn thưởng thiếu niên rất phong lưu, mấy năm nay có vô số nữ nhân trên giường, nữ tử bộ dáng dụ dỗ giống Đồng Vân Nhu trước nay không hiếm, nhưng Đồng Vân Nhu so với những nữ nhân trước kia lại có phần mỹ hoặc hơn, thanh âm khúm núm phục tùng hoàn toàn làm thỏa mãn đại nam nhân như hắn, nhưng hắn lại hoàn toàn không biết tiếng kêu mỹ hoặc kia, tất cả đều là Đồng Vân Nhu giả vờ.

“Đúng lúc Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương đều ở đây, thần thiếp muốn bẩm báo chuyện của Hoắc Liên Tâm, Hoắc Liên Tâm đang cùng nam nhân khác có gian tình.” Đồng Vân Nhu kiên định nói.

“Việc này có quan hệ đến thể diện của trẫm, người tốt nhất nên có chứng cứ, bằng không không thể nói lung tung.” Cao Hàn mặt trầm xuống, không có nam nhân nào lại mong muốn bị cấm sủng, huống hồ Cao Hàn lại là nam nhân tự phụ như vậy. Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút hoài nghi, nếu Đồng Vân Nhu cùng người khác gian tình, hắn tạm thời còn có thể tin vài phần, dù sao nữ nhân này thoát nhìn rất không an phận, nhưng Hoắc Liên Tâm là nữ tử dịu dàng như vậy, làm sao có khả năng cùng nam nhân khác gian tình đây? Tranh đấu hậu cung hắn cũng biết, chỉ cần không quá phạm, hắn cũng chưa bao giờ quản, hoàng hậu sẽ là người thay hắn luôn giữ mọi thứ cân bằng.

“Đồng quý phi, người chắc chắn có chuyện này? Nếu điều tra rõ đây không phải sự thật, người sẽ phải chịu tội vu oan giá họa?” Vệ Minh Khê nghiêm nghị nói, đậm chất khí thế của người đứng đầu hậu cung. Mấy hôm trước Hoắc Liên Tâm mới dùng chiêu này ám hại nàng, Đồng Vân Nhu nhanh như vậy cũng lấy đồng dạng tội danh tố cáo lại Hoắc Liên Tâm, hơn nữa còn đem Hoàng Thượng vào cuộc, có ý đem sự tình biến thành không thể văn hồi. Nếu là sự thật, Hoắc Liên Tâm tất phải chết không phải nghi ngờ, nếu là giả, Đồng Vân Nhu liền bị khép vào tội vu cáo, lần này cũng không thể giống lần

trước dễ dàng cho qua như vậy.

“Thần thiếp tuyệt đối không phải ăn nói lung tung, chúng ta đi Liên Tâm điện liền biết ngay thật giả, nếu không thể bắt được gian phu, thần thiếp nguyện ý chịu tội.” Đồng Vân Nhu âm thanh khẳng định nói, biểu hiện kiên định như vậy làm Cao Hàn có chút động dung.

“Hoàng hậu, ý nàng như thế nào?” Cao Hàn kỳ thật rất muốn nhìn rõ hư thật, hẳn không bao giờ cho phép thể thiếp của mình có hành vi bất chính, nhưng đây vốn là việc hậu cung, hẳn đã trao cho Vệ Minh Khê toàn quyền xử lý cho nên hỏi qua ý kiến của Vệ Minh Khê cũng là phải đạo.

“Nếu Đồng quý phi kiên định như thế, chúng ta cũng nên đi xem thật hư thế nào.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng gật đầu. Hoắc Liên Tâm cùng người khác gian tình, khả năng này tính ra cũng không lớn, Đồng Vân Nhu hẳn cũng đã chuẩn bị trước một vài tang chứng, vấn đề là Hoắc Liên Tâm không giống như là người không có cảnh giác. Nhưng Đồng Vân Nhu lại dám khẳng định như vậy, rốt cuộc là như thế nào? Vệ Minh Khê cũng có chút tò mò.

Lúc đến Liên Tâm điện, Hoắc Liên Tâm đang bày biện tế đàn, bên cạnh còn có một đám đạo cô, không hề giống lời Đồng Vân Nhu nói có gian phu, hơn nữa đang là giữa ban ngày ban mặt, mọi người đi theo đều cảm thấy Đồng Vân Nhu cố tình nói hươu nói vượn.

Vệ Minh Khê nhíu mày, chương khí mù mịt, sao Hoàng Thượng có thể dung túng Hoắc Liên Tâm làm náo loạn như thế.

“Hoàng Thượng hôm nay sao có nhã hứng cùng hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương đến Liên Tâm điện vậy?” Hoắc Liên Tâm nhìn Cao Hàn, Vệ Minh Khê cùng Đồng Vân Nhu đều đến, lòng có chút nghi hoặc.

“Cái này..... không có việc gì, trẫm đột nhiên hứng trí, mang chúng tần phi bồi trẫm dạo chơi hoa viên thưởng tuyết, ngâm thơ đối câu, vừa khéo đi ngang đây nên muốn kéo nàng đi cùng.....” Cao Hàn không thấy cái gọi là gian phu cho nên vội vàng tìm từ sửa lại, trừng mắt nhìn kẻ đảo lộn thị phi là Đồng Vân Nhu liếc một cái.

Đồng Vân Nhu hướng Cao Hàn mỉm cười, chẳng lẽ nàng ngốc thế sao, không có gian phu mà giữa ban ngày ban mặt lại chạy tới bắt gian.

“Hoàng Thượng, chúng ta tới nơi này không phải là vì ngâm thơ đối chữ mà là tới bắt gian!” Đồng Vân Nhu cười, vẻ mặt đầy yêu mị nói.

“Ban ngày ban mặt làm sao có thể có gian phu, Đồng quý phi vì sao lại nhắm vào Liên Tâm như vậy? Đồng quý phi có phải hay không vẫn còn hận Liên Tâm, mấy bữa trước chỉ là hiểu lầm, hoàng hậu nương nương cũng đã nói là hiểu lầm.....” Hoàng Thượng, danh tiết nữ tử không thể dễ dàng bị tổn thương, hôm nay Hoàng Thượng không cho thần thiếp một cái công đạo, thần thiếp sẽ chết cho Hoàng Thượng xem, trả lại cho thần thiếp sự trong sạch!”

Hoắc Liên Tâm nói đầy vẻ oán giận thương tâm, nước mắt thi nhau rơi xuống, mặt hoa đầy lệ, thoát nhìn đáng thương cực kỳ, làm cho Cao Hàn có chút khó xử. Hiên nhiên là Đồng Vân Nhu vu oan, nhưng mà về sau mình vẫn muốn vui vẻ cùng nàng, không thể trị tội, nhưng nếu không cho Hoắc Liên Tâm một cái công đạo, Hoắc Liên Tâm cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, hơn nữa hoàng hậu vốn công tư phân minh vẫn đang ở nơi này.....

“Đồng quý phi, ngươi luôn miệng nói tới bắt gian, gian phu ở nơi nào? Nơi này chỉ có một ít cung nữ cùng thái giám, thêm vài đạo cô, tất cả đều là nữ nhân, làm gì có gian phu đâu?” Vệ Minh Khê hỏi Đồng Vân Nhu, đến lúc này Đồng Vân Nhu còn tự tin như vậy, rốt cuộc phía sau là màn kịch gì đây?

“Đồng Vân Nhu, ngươi nếu nói không ra nguyên do, trẫm sẽ trị tội ngươi!” Cao Hàn cố ý trước mặt thể thiếp làm ra bộ dáng công bình!

“Thần thiếp tự nhiên là có chứng cứ, sẽ lập tức bày ra ngay.” Đồng Vân Nhu phát tay một cái, lập tức hai thị vệ được bố trí từ trước liền đem y phục hai đạo cô đứng bên cạnh lột xuống, khiến trong lúc nhất thời mọi người đều chưa kịp phản ứng. Nhưng rất nhanh tất cả mọi người đều ngây người, đến lúc kịp hiểu là chuyện gì, rất nhiều thiếu nữ ở đây đều che mắt lại, hai đạo cô thoát nhìn thanh tú kia không ngờ lại thật sự là nam tử, ngay cả Hoắc Liên Tâm nhìn cũng thấy choáng váng, rõ ràng là nữ nhân, làm sao lại lập tức biến thành nam nhân? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Vệ Minh Khê phục hồi tinh thần nhanh nhất, lập tức dời tầm mắt, hảo một chiêu ăn miếng trả miếng, lần trước gian phu của Đồng Vân Nhu vốn là từ nam nhân biến thành nữ nhân, mà lần này đạo cô của Hoắc Liên Tâm vốn không phải gian phu lại lập tức biến thành nam nhân, lại biến thành gian phu chân chính.

“Là Hoắc chiêu nghi bắt chúng ta giả trang đạo cô tiến cung, chúng ta cái gì cũng không biết.....” Hai đạo cô giả mạo lập tức mở miệng cắn Hoắc Liên Tâm một miếng, Hoắc Liên Tâm dù nhảy xuống Hoàng Hà cũng không tẩy được.

“Tiện nhân!” Cao Hàn khiếp sợ nhìn hai người nguyên bản phải là hai đạo cô xinh đẹp tuyệt trần, nay lại lập tức biến thành nam tử. Hoắc Liên Tâm này thật đúng là tiện nhân, dám lấy nam nhân dung mạo như nữ nhân để lẫn lộn trong hậu cung, mình lại bị nàng lừa mà chẳng hay biết gì. Nghĩ đến mình bị Hoắc Liên Tâm cho cấm sùng từ lâu liền phi thường tức giận, không kìm chế được liền giáng ngay một cái tát, thân thể mềm mại của Hoắc Liên Tâm bị đánh té trên đất, đến lúc này nàng mới lấy lại tinh thần, quỳ trên mặt đất, bò đến chân Cao Hàn mà cầu xin.

“Hoàng Thượng, ta thật sự không biết, các nàng rõ ràng là nữ nhân, sao tự nhiên lại biến thành nam nhân, nhất định là Đồng Vân Nhu hãm hại ta, hai đạo cô này mới tiến cung được vài ngày, Hoàng Thượng.....” Hoắc Liên Tâm không biết, sao mọi chuyện lại trở thành như vậy, nàng rõ ràng cái gì cũng chưa làm... Nàng nhìn Đồng Vân Nhu, nhất định là nàng hãm hại mình, nhất định là nàng.....

Đáng tiếc Cao Hàn không thèm nghe nàng giải thích, một cước đem nàng đá văng, cái trán đụng vào bàn tế đàn làm hiện lên một tia máu.

Hoắc Liên Tâm thấy bộ dáng mặc kệ của Cao Hàn liền chuyển hướng ôm lấy chân Vệ Minh Khê: “Hoàng hậu nương nương, ta thật sự không biết xảy ra chuyện gì, người nhất định biết chính Đồng Vân Nhu hãm hại ta, nàng nhất định hận chuyện ta lần trước hãm hại nàng, hoàng hậu nương nương.....”

Vệ Minh Khê dời ánh mắt, nhìn bộ dáng đáng thương của Hoắc Liên Tâm, có chút không đành lòng. Đột nhiên cảm thấy lòng dạ trượng phu mình thực

quá lạnh lùng, ngay cả một lời giải thích cũng không nghe, vài ngày trước hắn rõ ràng vẫn còn rất ân sủng nàng, đạo cô này cũng do hắn ân chuẩn mới có thể tiến cung, hắn chẳng lẽ không cảm thấy mình có trách nhiệm gì sao? Hoắc Liên Tâm có lòng hại người, nay lại bị người ta hại, rốt cục cũng biết tư vị trăm miệng cũng không thể bào chữa là ra làm sao? Rốt cuộc vẫn là mua dây tự trói mình, gây ông đập lưng ông.

Vệ Minh Khê nhìn Đồng Vân Nhu, Đồng Vân Nhu không giống như người có thể nghĩ ra biện pháp phản kích ác độc như vậy, hay là mình vẫn xem nhẹ Đồng Vân Nhu? Đồng Vân Nhu nhìn thấy Vệ Minh Khê đang nhìn mình liền đại khái đoán được lí do.

“Không có ai ép người phải mang đạo cô tiến cung, cũng không có ai ép người lấy cớ cầu phúc để ngày đêm cùng mấy giả đạo cô này tương bồi.....” Đồng Vân Nhu ném thêm dầu vào lửa, tuy Hoắc Liên Tâm thoát nhìn đáng thương cực kì, nhưng không thể để địch nhân có cơ hội phục hồi được. Lần trước nếu không phải mình vận khí tốt một chút, chỉ sợ đã có kết cục như ngày hôm nay, hơn nữa biện pháp độc ác như vậy là do thái tử phi nghĩ ra.

Cao Hàn nghe vậy quả nhiên lửa giận càng bùng phát một chương đánh vào bàn, phát ra tiếng nổ.....

“Hoàng hậu nương nương vì sao vừa rồi cứ nhìn ta?” Đồng Vân Nhu hỏi người từ đầu đến cuối đều đứng ngoài cuộc là Vệ Minh Khê.

“Bản cung đang suy nghĩ, người rốt cuộc cùng Hoắc Liên Tâm có gì khác nhau?” Vệ Minh Khê khẽ cười. Đồng Vân Nhu là thật sự cùng cung nữ gian tình, mà Hoắc Liên Tâm vốn trong sạch rốt cuộc phải nhận hậu quả đáng cười như thế, rốt cuộc ai đúng ai sai đây?

“Ta cùng nàng vốn không giống nhau, nàng hãm hại ta trước, ta là quân tử báo thù.” Đồng Vân Nhu nghiêm nghị nói, nàng tuyệt đối không giống Hoắc Liên Tâm.

Vệ Minh Khê vẫn cười nhàn nhạt, Đồng Vân Nhu không thích Vệ Minh Khê cười như vậy, nàng biết ở trong lòng Vệ Minh Khê, từ nay về sau nàng cùng Hoắc Liên Tâm đều là một dạng như nhau.

“Biện pháp này không phải ta tự nhiên có thể nghĩ ra được, cũng may mà thái tử phi chỉ điểm cho!” Đồng Vân Nhu cười đầy hồ mị, bị một người có tính cách cao thượng như hoàng hậu chán ghét không bằng lời người chân chính ở phía sau bức màn hạ độc thủ là Dung Vũ Ca xuống nước.

Vệ Minh Khê nhú mày, Dung Vũ Ca có thể nghĩ ra biện pháp độc ác như vậy làm cho lòng mình có chút bất an, dù rằng Vệ Minh Khê biết Dung Vũ Ca làm như vậy chính là vì mình. Nhưng qua chuyện này, mình cũng có thể lấy cớ nói với Hoàng Thượng, không cần thiết cho mời đạo cô cùng đạo sĩ tiến cung nữa, làm cho Hoàng Thượng sau khi trải qua việc này sẽ chặt đứt tâm tư luyện đan, Dung Vũ Ca cũng quá lao tâm khổ trí rồi.

“Dung Vũ Ca, vì sao người lại xen vào những việc này?” Vệ Minh Khê không đồng tình nói.

“Mẫu hậu có rất nhiều việc cần phải lo, nhưng Vũ Ca ngoại trừ mẫu hậu ra, cái gì cũng không để ý. Ta biết mẫu hậu có thể tự mình giải quyết, nhưng mẫu hậu sẽ cảm thấy bất an. Mẫu hậu không thích dính máu, vậy cứ để tay ta dính máu đi, bất cứ tội nghiệt gì cứ để ta thay mẫu hậu đền tội.” Dung Vũ Ca chân thành nói, nàng muốn đem Vệ Minh Khê biến thành nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời.

Vệ Minh Khê có chút động dung, sau cái danh tài đức sáng suốt của mình không biết đã dính phải bao nhiêu máu tanh, tuy rằng rất nhiều thời điểm đều là vì tự vệ mà phản kích theo bản năng, nhưng Vệ Minh Khê vẫn như trước chán ghét trường máu tanh này. Rốt cục cũng có người hiểu, nhưng không ngờ người này cũng lại là Dung Vũ Ca, tâm Vệ Minh Khê một lần nữa bị Dung Vũ Ca làm cho xúc động, vì cái gì Dung Vũ Ca lại hiểu rõ mình như thế, mà chính trọng phu của mình lại đem đến cho mình nhiều phiền toái đến như vậy.

“Vệ Minh Khê, nếu người cảm động thì ôm ta một chút được không?” Dung Vũ Ca làm nũng nói, người ta thật sự rất khát vọng mẫu hậu ôm một chút mà, cả khi nàng nằm mơ cũng đều muốn.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, tư thái thật như một tiểu nữ nhân, nào có vẻ gì độc ác! Tâm lại hơi mềm nhũn, đem Dung Vũ Ca ôm vào lòng, chính là cảm tạ, cảm tạ Dung Vũ Ca tri tâm, vẫn chưa đủ, nàng dúi đầu vào vai Dung Vũ Ca nói một câu rồi mới ly khai.

“Dung Vũ Ca, không cần nhúng tay vào chuyện của ta, tự ta cũng có thể giải quyết.” Vệ Minh Khê chân thành nói với Dung Vũ Ca, xong liền đẩy Dung Vũ Ca ra. Chỉ nói một câu nhưng Dung Vũ Ca lại chẳng chú ý nghe những lời này, Dung Vũ Ca chỉ biết là Vệ Minh Khê cuối cùng có ngày thật sự chủ động ôm mình.

Ngắn như vậy, làm sao mà đủ! Bất quá Dung Vũ Ca vẫn tươi cười, vẻ mặt thỏa mãn cùng nôn nao, khó có dịp mẫu hậu chủ động ôm mình, tuy rằng có lẽ chính là cảm tạ, nhưng không vấn đề gì, chỉ biết mẫu hậu càng ngày càng có thói quen để tâm đến mình, thích mình, thích ôm mình vào lòng, thích thân thể của mình

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ác Mộng - Trốn Chạy?

“Dung Vũ Ca, buông ta ra.” Vệ Minh Khê phát hiện mình bị Dung Vũ Ca đè ở dưới thân không thể nhúc nhích, chỉ còn một chút tỉnh táo để tự giữ cho nàng khỏi kinh hoàng.

“Mẫu hậu, đề ta yêu người được không, người thích ta, người không lừa được bản thân người đâu, người đang run rẩy, người đang cố kháng cự cảm giác tốt đẹp này.” Dung Vũ Ca thân hình xích lô, tựa như giao long trườn trên thân thể mình, quấn chặt chẽ làm cho Vệ Minh Khê có cảm giác hít thở không thông.

“Dung Vũ Ca, dừng lại, chuyện này không đúng.” Vì cái gì thân thể của mình lại không có chút khí lực nào, Vệ Minh Khê nắm chặt tấm khăn trải giường màu tuyết bạch, bắt lực để mặc Dung Vũ Ca ở trên người mình làm mấy chuyện xấu xa, đôi môi nàng đã dần chuyển từ sau đến trước cổ áo, quần áo mình càng ngày càng xóc xệch không chịu nổi, tay của nàng không biết từ khi nào đã nắm lấy tay mình đặt lên làn da mịn màng trắng muốt của nàng. Vệ Minh Khê cảm thấy mình đang sợ hãi, thân thể không hiểu vì sao lại bắt đầu trở nên khô nóng.

“Cảm giác của ta cho ta biết người thích ta, người kháng cự ta không được.” Thanh âm Dung Vũ Ca tựa như ma chú khẽ thì thầm, làm cho nỗi sợ hãi trong lòng Vệ Minh Khê càng lúc càng lớn.

“Không được, ta không thể làm như vậy!” Vệ Minh Khê hoảng sợ hét lên. Vệ Minh Khê đột nhiên bật dậy, nắm chặt thành giường, hoàn hảo là không phải, cũng may chỉ là giấc mộng. Nhưng Vệ Minh Khê vẫn chưa tỉnh hồn nổi, vì sao nàng lại có giấc mộng như vậy, vì sao nàng có thể có giấc mộng hoang đường đến thế?

Lớn như vậy, đây mới là lần đầu tiên có giấc mộng khiến người ta phải hổ thẹn như thế, lương tâm Vệ Minh Khê nghiêm khắc tự khiển trách mình. Không thể hòa theo Dung Vũ Ca làm những chuyện nháo loạn thế được, bằng không mình sẽ trở nên không phải là mình. Vệ Minh Khê, người là Vệ Minh Khê đó, không thể để yêu nghiệt Dung Vũ Ca mê hoặc, bằng không sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Mẫu hậu ngủ có ngon giấc không?” Dung Vũ Ca sáng sớm đã đến thỉnh an, nhìn thấy sắc mặt Vệ Minh Khê có chút kém liên quan tâm hỏi. Mẫu hậu tới qua không ngủ được sao? Tối hôm qua sau khi trở về mình liền có một đêm mộng đẹp, cả đêm đều là đối với mẫu hậu làm một ít chuyện quá phận, mà đêm qua mẫu hậu so với ngày thường cũng nhiệt tình hơn rất nhiều. Nghĩ đến đây về mặt Dung Vũ Ca lại tràn đầy xuân sắc, chỉ ước sao không tỉnh lại thì tốt rồi.

Vệ Minh Khê ngẩng đầu nhìn Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca hôm nay khí sắc tốt thần kỳ, mi mắt vươn đầy sắc xuân, sóng mắt lưu ly, khe khẽ gọi tình. ... Tất cả đều là vẻ câu hồn, lại giống Dung Vũ Ca trong mộng đêm qua đến kì lạ, làm cho người ta có loại cảm giác hận không thể ôm vào trong lòng mà cung chiêu một phen. Vệ Minh Khê không khỏi sinh ra chút chột dạ cùng xấu hổ, nàng con dâu mình, vạn lần không thể như vậy.

“Đêm qua ngủ không ngon, người về trước đi, bản cung muốn ngủ thêm một chút.” Vệ Minh Khê không dám nhìn Dung Vũ Ca, chỉ cần nhìn Dung Vũ Ca là trong bụng thấy không được tự nhiên.

“Nếu không thì ta bóp vai cho mẫu hậu vài cái, có thể giúp người thoải mái hơn.” Dung Vũ Ca đã sớm có thói quen động thủ động cước với Vệ Minh Khê, nhưng hôm nay tay vừa chạm vào bả vai Vệ Minh Khê, nàng như chim sợ cành cong lập tức tránh né, làm cho Dung Vũ Ca một phen hụt hẫng.

“Không cần, giờ bản cung sẽ đi sang chỗ Hoàng Thượng, người về trước đi!” Vệ Minh Khê thấy lấy cớ đi ngủ cũng không xong, liền vội vàng tìm một cớ khác, chỉ cần không thấy Dung Vũ Ca, cái gì cũng được.

Dung Vũ Ca thấy hôm nay Vệ Minh Khê đã hạ quyết tâm không để ý tới mình, cũng không còn cách nào khác, đành phải tùy theo ý nàng, bắt quả nàng vẫn nên đi nghỉ ngơi thì hơn, đâu cần tìm cớ cừu làm gì.

“Mẫu hậu vẫn nên ngủ một giấc trước, dưỡng tinh thần cho tốt rồi hãy tìm phụ hoàng, Vũ Ca về trước.” Tốt nhất quên chuyện đi tìm cừu cừu luôn đi.

“Ừm!” Vệ Minh Khê gật đầu, chỉ cần Dung Vũ Ca đi, cái gì cũng tốt.

Vệ Minh Khê thở phào, rốt cục cũng tiến bước được Dung Vũ Ca, nàng có cảm giác mệt là người, mỗi khi Dung Vũ Ca ở gần, nàng không thể tự chủ khiến thần kinh luôn phải căng thẳng như dây đàn.

Mẫu hậu hôm nay thật kỳ quái, sao cứ có cảm giác gì đó bất đồng so với mọi ngày, thôi, hôm nay tạm thời bỏ qua cho mẫu hậu. Dung Vũ Ca vừa đi vừa thầm nghĩ.

“Hoàng hậu tới đúng lúc lắm, đạo trường cho trăm vài khoá đan được, có công hiệu cường thân kiện thể, ta đang định cho người mang tới cho nàng.” Từ tận đáy lòng Cao Hàn, Vệ Minh Khê rất cuộc cùng những tàn phi khác bất đồng, dù rất muốn được trường sinh bất lão nhưng cũng không quên chia sẻ cùng Vệ Minh Khê, dù sao còn có chút cái gọi là tình cảm phu thê ở bên trong.

Vệ Minh Khê nhìn đan dược Cao Hàn cầm trong tay, nướng mày, Hoàng Thượng đã bắt đầu ăn đan dược này bao lâu rồi?

“Hoàng Thượng, người đã ăn đan dược bao lâu rồi? Những thứ này không phải vật gì tốt, ăn nhiều vô ích.” Vệ Minh Khê vẻ mặt lo lắng nói.

“Hoàng hậu yên tâm, đan dược này trăm đã dùng một thời gian rồi, cảm giác xác thực có công hiệu kì diệu, trăm từ ngày đó cảm giác được thanh thanh khí sáng, tinh lực luôn luôn dùng không hết, như thể trở về hồi hai mươi tuổi, cho nên hoàng hậu có thể yên tâm dùng.....”

“Trải qua chuyện Hoắc chiêu nghi cũng đã đủ để chứng minh giang hồ thuật sĩ là không thể tin tưởng.....” Vệ Minh Khê nhún mày nói.

“Hoàng hậu, đó là đạo cô giả mạo, cùng việc này bất đồng. Đây là đạo sĩ mà trăm sai người tìm riêng đến, xác thực có công phu, hoàng hậu không nên mãi bám lấy chuyện của Hoắc Liên Tâm mà cứng nhắc như thế!” Cao Hàn không vui nòi, Vệ Minh Khê đã không nhận hảo ý của mình thì thôi, lại còn làm mình mất hứng.

“Trường sinh bất lão thực sự trọng yếu như vậy sao?” Vệ Minh Khê cũng không quanh co mà trực tiếp hỏi Cao Hàn, thành thân đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Vệ Minh Khê lộ ra khí thế bức người như thế.

“Hoàng hậu nói cái gì thế? Đây bất quá chỉ là dược đan giúp cường thân kiện thể, cũng không phải đan dược trường sinh bất lão gì.” Đến bây giờ Cao Hàn vẫn không thừa nhận mình đang luyện trường sinh bất lão đan, nhưng giờ hẳn một chút cũng không thích khí thế hoàng hậu lúc này, thật giống như mình đang làm chuyện cực kì hoang đường vậy.

“Xưa nay có đế vương nào luyện đan mà có kết cục tốt đâu?” Vệ Minh Khê hỏi, quyền lợi thật sự không thể bỏ xuống được sao?

“Trăm đã nói, không phải luyện đan là không phải luyện đan!” Cao Hàn tức giận quá hoá giận hướng Vệ Minh Khê quát, Vệ Minh Khê đang châm chọc mình sẽ không có kết cục tốt đó sao? Trăm là thiên tử, tất có trời hỗ trợ, nhất định sẽ trường sinh bất lão cho Vệ Minh Khê xem! Cao Hàn phản hận nghĩ, đây là lần đầu tiên từ khi bọn họ trở thành phu thê tới nay chân chính cãi nhau.

“Nếu Hoàng Thượng đã nói không phải thì mong đúng là không phải, thần thiếp xin Hoàng thượng cho phép thần thiếp đến đại quốc tự thay Hoàng Thượng cầu phúc, ngày nào Hoàng Thượng hỏi tâm chuyển ý, thần thiếp sẽ trở về.” Vệ Minh Khê như trước ôn hòa nói.

“Vệ Minh Khê, ngươi làm vậy là có ý gì?” Cao Hàn tức giận bật dậy nói, giỗi cho Vệ Minh Khê, ngươi một lòng muốn làm chức hiền hậu của người, muốn ở trước mặt người trong thiên hạ phân rõ giới hạn, nói cho người trong thiên hạ biết ngươi không ủng hộ trăm việc luyện đan, để cho người trong thiên hạ biết trăm đã biến thành hôn quân, mà vẫn tỏ rõ ngươi là hoàng hậu hiền đức như trước!

“Thần thiếp chỉ muốn thay toàn bộ Cao gia ăn chay niệm phật, thay hoàng tộc cầu phúc mà thôi!” Vệ Minh Khê không chút biểu hiện nào vì cơn tức giận của Cao Hàn mà ảnh hưởng.

“Vệ Minh Khê, ngươi đừng tưởng rằng trăm không có người thì không được!” Cao Hàn tức giận, Vệ Minh Khê cho tới bây giờ chưa từng làm việc gì trái ý mình, tại sao đối với việc luyện đan việc lại kịch liệt phản đối như thế?

“Hoàng Thượng đã không có thần thiếp thì vẫn còn có tam cung lục viện, thần thiếp cũng giống như một bộ y phục, thay ra rồi thì vẫn còn có vô số bộ y phục khác chờ Hoàng Thượng.” Vệ Minh Khê quý xuống cung thuận nói.

“Ngươi muốn đi thì cứ đi, trăm ân chuẩn, không có ý chi của trăm, không được trở về!” Cao Hàn nói lấy xong, liền phát tay áo xoay người bước đi. Vệ Minh Khê thật là đáng giận, hẳn quả thật không có biện pháp nào với Vệ Minh Khê mà.

Vệ Minh Khê, hẳn không muốn phế, cũng không thể phế, cứ để nàng đi Đông Đô đại quốc tự ăn chay niệm phật cũng tốt, hẳn cũng không tin Vệ Minh Khê chịu được những ngày tháng kham khổ kia, vĩnh viễn không bao giờ trở lại. Nhưng cũng không thể nói chính xác rằng người như Vệ Minh Khê sẽ không chịu đựng được, Cao Hàn có chút hối hận vì quá tức giận mà nói như thế, nhưng lời đã nói vốn như bát nước hắt đi, không thể thu hồi.

“Tình Doanh, thu dọn một ít hành trang, ngày mai khởi hành đi Đông Đô đại quốc tự cầu phúc.” Vệ Minh Khê thân nhiên nói với Tình Doanh.

“Mẫu hậu, sao người lại cùng phụ hoàng cãi nhau vậy? Người định đi Đại quốc tự bao lâu mới về? Mẫu hậu, nhi thần rất lo.....” Cao Hiến nghe được tin liền lập tức chạy tới.

“Mẫu hậu nếu không đi, ngày sau sẽ cùng phụ hoàng ngươi xung đột càng ngày càng nhiều, cứ xem như không thấy cho tâm tịnh, Hiến nhi, ngày sau phụ hoàng ngươi nếu thường cho ngươi đan dược, ngươi nhận lấy rồi vụng trộm ném đi, cái này không phải thần đan diệu dược gì, tất cả đều là độc dược, có biết không?” Vệ Minh Khê nói với Cao Hiến những lời từ tận tâm can.

“Mẫu hậu, người không ở đây, nhi thần sợ!” Cao Hiến ở trước mặt mẫu thân không chút che dấu sự yếu đuối của mình.

“Hiến nhi, nên học cách tự trưởng thành.” Hiến tại tình cảnh cùng trước kia bất đồng, trước kia phụ hoàng ngươi sẽ hy vọng ngươi tiến bộ một chút, mà hiện tại ngươi càng vô dụng, càng yếu đuối, hẳn sẽ càng yên tâm. Cho nên mẫu hậu không ở đây, hẳn sẽ càng không đem lực chú ý đặt trên người ngươi, ngươi lại càng an toàn, hơn nữa còn có Dung Vũ Ca, Hiến nhi hẳn là sẽ không có việc gì.

“Cũng đúng, nhi thần không thể mẫu hậu lo lắng cho mình mãi, Đông Đô đại quốc tự ăn chay, thật sự rất kham khổ, mẫu hậu nhất định phải hảo hảo tự chiều cổ mình.....” Trong lòng Cao Hiến tuy rằng còn bất an, nhưng vẫn là dễ dàng bị thuyết phục.

“Hiến nhi, ngày sau ghi nhớ mấy chữ, nghe nhiều nói ít suy nghĩ kỹ.” Vệ Minh Khê đưa tay nhẹ nhàng xoa gương mặt của nhi tử, cùng mình có vài phần tương tự, mẫu thân quá bao bọc nhi tử sẽ kém cỏi, nàng bảo hộ quá mức sẽ chỉ làm Hiến nhi càng thêm yếu đuối mà thôi, đây cũng là thời điểm để hẳn

một mình phấn đấu tự trưởng thành.

Nhưng thực ra còn có nguyên nhân trọng yếu khác, chính là có thể tránh được Dung Vũ Ca, để cho mình tĩnh tâm, dùng thời gian cùng không gian giúp phục hồi tâm tình bất an, Dung Vũ Ca đã biến mình thành một người không thể tĩnh tâm được.

“Vâng, nhi thần ghi nhớ lời mẫu hậu dạy bảo.” Cao Hiên gật đầu.

Dung Vũ Ca nghe được việc này từ miệng Cao Hiên bắt đầu có chút nóng lòng, mẫu hậu muốn xuất cung, không đơn giản chỉ vì cùng cữu cữu có xích mích, có lẽ còn có ý muốn chạy trốn mình.

Nàng không thể để cho mẫu hậu thật sự thoát khỏi tầm mắt của mình được, Vệ Minh Khê hiện tại tựa như nước lạnh, không tăng nhiệt độ liền sẽ phục hồi, chỉ có không ngừng tăng nhiệt độ mới có khả năng đạt tới sôi trào, tuyệt đối không thể để cho Vệ Minh Khê chạy thoát, Vệ Minh Khê chạy tới đâu, nàng sẽ đuổi theo tới đó.

Đông Đô đại quốc tự vốn là từ đường hoàng gia, chỉ có hoàng thân quốc thích mới có khả năng đi vào. Dung Vũ Ca đi tới đi lui, sau đó như nghĩ ra được cái gì, đột nhiên cười như điên như dại, rốt cục cũng có cơ hội rồi, Dung Vũ Ca cười tà ác làm cho Cao Hiên sợ hãi đến nổi lỗ chân lông như dựng đứng hết cả lên.

“Vũ Ca vì sao lại cười vui vẻ như thế? Mẫu hậu cùng phụ hoàng rõ ràng đang có chiến tranh, ta thực lo lắng thay bọn họ, mẫu hậu chưa từng trái ý phụ hoàng như vậy, tuy rằng chuyện phụ hoàng luyện đan quả thật có chút hoang đường, nhưng ta vẫn hy vọng phụ hoàng cùng mẫu hậu có thể tốt đẹp.....”

“Người thấy mẫu hậu người quan trọng hay phụ hoàng người quan trọng hơn?” Dung Vũ Ca hỏi Cao Hiên.

“Cái này,.....” Tất nhiên là mẫu hậu, từ nhỏ phụ hoàng đã không thân thiết với mình, chỉ mỗi mẫu hậu trân trọng mình, nhưng những lời này nói ra là đại nghịch bất đạo.

“Phụ hoàng người nếu đưa đan dược cho mẫu hậu người dùng, nàng có thể cự tuyệt một lần, nhưng có thể cự tuyệt lần hai, lần ba sao?” Dung Vũ Ca hỏi.

“Nếu mẫu hậu vẫn cự tuyệt, phụ hoàng nhất định sẽ tức giận.” Cao Hiên nói xong liền ngừng lại, đột nhiên hiểu được, mẫu hậu đi Đông Đô xem ra là việc phi thường tất yếu, hẳn cũng cứ nghĩ là mẫu hậu không tin thứ đan dược không minh bạch này, Cao Hiên căn bản không tin trên đời này có loại dược gì có thể trường sinh bất lão.

“Người còn nhỏ tuổi, phụ hoàng người sẽ không vội mà cho người ăn đan, nhưng hẳn cũng không cho phép mẫu hậu người tiếp tục cự tuyệt hảo ý của hần.” Nhưng hảo ý mà hần cố tình cho cũng chính là độc dược, hần ăn vào cũng không nghĩ hần sẽ khiến cho Vệ Minh Khê bởi hần cùng ăn độc dược, từ điểm đó xem ra cữu cữu đối với Vệ Minh Khê rốt cuộc vẫn có chút tình cảm, tuy rằng tình cảm như vậy cũng sẽ không đem đến cho Vệ Minh Khê hạnh phúc.

“Ừm, vậy ngày mai chúng ta đi tiễn mẫu hậu, phụ hoàng vẫn còn giận, nhất định sẽ không đi.” Cao Hiên gật đầu nói.

“Ngày mai chúng ta cùng đi tiễn.” Dung Vũ Ca gật đầu, chuyện sau đó phải chuẩn bị thật tốt mới được, đây chính là cơ hội tốt, sẽ cho mẫu hậu một phen kinh hãi.

“Đúng rồi, vừa rồi rốt cuộc nàng cười cái gì thế?” Cao Hiên khó hiểu hỏi.

“Bí mật!” Dung Vũ Ca cười, vẻ mặt thần bí cùng quý dị làm cho Cao Hiên không hiểu sao có chút bất an.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Vệ Minh Khê, Bộ Nàng Muốn Trốn Là Trốn Được Sao!?

Ngày hôm sau, quả nhiên Cao Hân không đi tiễn Vệ Minh Khê. Còn Dung Vũ Ca lại trang điểm thật xinh đẹp, quyết định làm cho Vệ Minh Khê có thể lưu lại một kỉ ức thật đẹp, dù sao nhiều ngày không gặp được mẫu hậu, tự nhiên là muốn để mẫu hậu nhớ về dung nhan của mình rồi.

Dung Vũ Ca sáng sớm đã rời giường ngồi trước kính ti mi trang điểm một phen, trên trán vẽ thật cẩn thận một đoá hoa mai, đỏ tươi ướm át, xinh đẹp như tuyệt đại yêu cơ.....

“Vũ Ca hôm nay tựa hồ đặc biệt xinh đẹp!” Cao Hiên thức dậy, tròn mắt nhìn Dung Vũ Ca trang điểm gần như đã xong, mê luyến nói.

“Bình thường không đẹp sao?” Dung Vũ Ca hỏi.

“Rất đẹp, hôm nay còn đẹp hơn.” Cao Hiên nhìn không dời mắt, si ngốc đáp.

Đó là đương nhiên, mình là Dung Vũ Ca kia mà, Dung Vũ Ca đặc ý thâm nghĩ. Nhìn gương đồng mãi không chán, sao mình có thể xinh đẹp đến thế nhỉ? Mẫu hậu nhất định sẽ phải nhìn bằng con mắt khác, Dung Vũ Ca cảm giác rất tốt thâm nghĩ.

Sự thật chứng minh, công phu cả buổi sáng sớm của Dung Vũ Ca đã không uổng phí, lúc Vệ Minh Khê đang ở giữa cả đồng người đưa tiễn, vừa nhìn liền thấy được Dung Vũ Ca, nàng như thể đóa hoa khổng tước vô cùng lóa mắt. Người từ trước đến giờ chỉ biết đặt ánh mắt ở Cao Hiên trước tiên, vậy mà lần này lại lãng quên mất nhĩ tử của mình mà đắm chìm vào họa quốc yêu nghiệt kia đầu tiên.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê đang nhìn mình liền nở một nụ cười đầy mỉa mai, Vệ Minh Khê vội dời tầm mắt, đó là yêu nghiệt, không thể nhìn nhiều a, vội cố cường chế tầm mắt của mình, tìm về phía nhĩ tử.

Vệ Minh Khê cực lực ráng xem nhẹ ánh mắt Dung Vũ Ca vẫn đang dừng trên người mình, dặn dò vài câu với Cao Hiên, lúc chuẩn bị lên kiệu, Dung Vũ Ca đột nhiên giữ chặt cổ tay Vệ Minh Khê, không cho Vệ Minh Khê đi. Mẫu hậu thực nhẫn tâm, đi mà cũng không nói một lời từ biệt với mình.

“Ta muốn nói với mẫu hậu vài câu tâm tình nữ nhĩ, ngươi sang bên cạnh chờ đi.” Dung Vũ Ca ra lệnh cho Cao Hiên, Cao Hiên có chút nghi hoặc, mẹ chồng nàng dâu nói cái gì mà mình không thể nghe đây? Nhưng nhìn đến bộ dáng bá đạo của Dung Vũ Ca đành ngoan ngoãn đi sang bên kia đứng.

Dung Vũ Ca trực tiếp ôm lấy Vệ Minh Khê, thân mình Vệ Minh Khê liền cứng lại, Dung Vũ Ca thật quá can rở, sao lại dám ôm mình trước mặt mọi người.....

“Mẫu hậu không cần căng thẳng như vậy, bọn họ chỉ biết chúng ta có quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất tốt, dù sao mẹ chồng đi xa, con dâu biểu hiện như thế, là chuyện tự nhiên thôi, chỉ là trong lòng mẫu hậu có quý nên mới khắt trượng như vậy, phải không?” Dung Vũ Ca khẽ nói nhỏ với Vệ Minh Khê.

Nếu không phải ở đây nhiều người như vậy, không tiện phát tác, Vệ Minh Khê thật muốn muốn dạy dỗ Dung Vũ Ca một chút, rõ ràng kẻ trong lòng có quý là nàng, đã ăn cướp còn dám la làng.

“Dung Vũ Ca, buông ta ra!” Vệ Minh Khê cũng không thể không kẻ sát lỗi tại Dung Vũ Ca, hạ âm lượng để chỉ mình Dung Vũ Ca nghe được, buông lời cảnh cáo.

“Mẫu hậu, lần này đi Đông Đô, đường xá khá xa, phải tự chiều cố mình cho tốt, đừng để cho thái tử cùng nhĩ thần lo lắng.....” Dung Vũ Ca phóng đại âm lượng, để cho thái giám cung nữ chung quanh đều có thể nghe được, biểu hiện đúng một màn mẹ chồng con dâu tình thâm đầy hấp dẫn, xem ra Dung Vũ Ca diễn trò cũng không kém Vệ Minh Khê là mấy.

“Bản cung sẽ tự chiều cố mình, thái tử phi không cần quá quan tâm, thời gian đã không còn sớm nữa, bản cung cũng nên xuất phát rồi!” Vệ Minh Khê cũng đề cao thanh âm để người chung quanh đều có thể nghe được, muốn Dung Vũ Ca mau mau buông mình ra, nàng cảm giác được Hiên nhĩ đang nhìn về phía bên này. Ánh mắt Cao Hiên làm cho Vệ Minh Khê có cảm giác phi thường bất an.

“Mẫu hậu, đợi ta mấy ngày, sau một ít thời gian nữa mẫu hậu có thể nhìn thấy ta, mấy ngày này mẫu hậu không gặp Vũ Ca, phải nhớ ta đó!” Dung Vũ Ca lại gần sát bên tai Vệ Minh Khê lặng lẽ nói xong mới buông Vệ Minh Khê ra.

Cao Hiên nhìn Dung Vũ Ca đang ôm mẫu thân mình, đột nhiên tâm sinh hâm mộ, cảm tình các nàng thật tốt, nếu mình có một nửa sự lợi hại của mẫu hậu, có lẽ Vũ Ca cũng sẽ ôn nhuận với mình như thế! Cao Hiên cũng biết tiểu Vũ Ca tựa hồ đặc biệt nghe lời mẫu hậu, cũng đặc biệt thích thân cận mẫu hậu, hẳn vẫn chỉ cho là Dung Vũ Ca đối với mẫu thân có lòng sùng kính cùng kính ngưỡng.

Vệ Minh Khê vừa đi, Dung Vũ Ca liền tựa như đóa hoa héo tàn, tinh lực vốn quá thừa cũng tiêu thất không còn đâu hết, mỗi ngày đều như kẻ mất hồn, Dung Vũ Ca làm cái gì cũng đều cảm thấy không thú vị, mẫu hậu đi đã bảy ngày rồi, nàng cũng tương như phát điên rồi, không được, còn phải nhẫn nại vài ngày nữa rồi mới đi tìm mẫu hậu được.

“Vũ Ca, mấy ngày nay trông nàng thật không có tinh thần, có phải bị bệnh hay không?” Cao Hiên nhìn Dung Vũ Ca đang nằm dài trên bàn, lo lắng hỏi.

“Vì cái gì thời gian trôi qua chậm như vậy, người ta chờ đến nỗi tâm phát hoảng rồi.....” Dung Vũ Ca thở dài nói.

Dung Vũ Ca không thềm để ý tới Cao Hiên, tương tư là khổ nhất, nhưng nhớ đến đoạn trường, nữ nhân lãnh tính Vệ Minh Khê kia nhất định ở phạt viện tĩnh tâm, nhất định sẽ không dễ dàng nhớ mong mình. Nghĩ đến đó liền cảm thấy nóng vội, không thể để tâm Vệ Minh Khê thực sự tĩnh lại được, vất vả lắm mới tan chảy được một góc băng sơn, cảm giác thật sự rất lo lắng.

Thật vất vả, Dung Vũ Ca mới chịu đựng qua nửa tháng liền vội vàng tiến cung gặp Cao Hân, con tức giận của cửu cửu với mẫu hậu hẳn là đã tiêu tan không ít.

“Là Vũ Ca à, như thế nào người lại đến đây?” Cao Hân hỏi, gần đây càng ngày càng nhiều đại thần dâng tấu phản đối việc mời đạo sĩ tiến cung. Rõ ràng là một chuyện không to tát lắm, vậy mà hoàng hậu vừa đề xuất kháng nghị coi như xong, nhóm người này cũng hùa theo khiến mình không hài lòng, làm

lòng mình không thể thanh tịnh, nhìn thấy Dung Vũ Ca mà mình vốn yêu thương từ nhỏ, tâm tình mới tốt lên một ít.

“Phụ hoàng gần đây tâm tình tựa hồ cũng không tốt, để Vũ Ca thay phụ hoàng giải ưu được không?” Dung Vũ Ca cười nói.

“Người có thể thường xuyên đến thăm phụ hoàng, phụ hoàng cũng đã rất vui vẻ rồi.” Cao Hàn cười nói, Vũ Ca thật sự là hài tử thân thiết nhất của mình.

“Nếu có mẫu hậu, có lẽ có thể thay phụ hoàng giải ưu.” Dung Vũ Ca ra vẻ tùy ý nói, tựa hồ hoàn toàn không biết chân chính ý nghĩa việc Vệ Minh Khê rời đi.

Cao Hàn vừa nghe nhắc đến Vệ Minh Khê, quả nhiên nhú mảy, nếu Vệ Minh Khê không đi, các đại thần làm sao đối với chuyện mình luyện đan lại miễn cảm như vậy. Nói đến đều là do Vệ Minh Khê không tốt, nhưng nếu Vệ Minh Khê có thể trở về, như thế đã nói lên nàng có thể chấp nhận việc mình luyện đan, các đại thần cũng sẽ không phản đối nữa.

“Phụ hoàng tất nhiên cũng nhớ mẫu hậu phải không, Vũ Ca thay phụ hoàng đi đại quốc tự đem mẫu hậu khuyên về được không? Cho dù khuyên không được, Vũ Ca là con dâu Cao gia, cũng có thể cùng mẫu hậu vì hoàng tộc cầu phúc.” Dung Vũ Ca nói thực hợp tình hợp lý.

Cao Hàn suy nghĩ, biện pháp này có thể làm, mình không phải xuống nước đi tìm Vệ Minh Khê, mà nếu để cho Dung Vũ Ca đi, có lẽ có cơ hội xoay chuyển. Dung Vũ Ca là con dâu của nàng, quan hệ dù sao cũng không giống, nếu Vũ Ca có thể khuyên Vệ Minh Khê trở về thì đó là chuyện không còn gì tốt hơn.

“Vũ ca có tâm như thế, phụ hoàng rất vui mừng, cũng tốt, người cứ đi Đông Đô cùng mẫu hậu người ăn chay niệm phật, nếu có thể khuyên mẫu hậu người trở về tự nhiên là không còn gì tốt hơn, nếu khuyên không được, thì cũng có người cùng mẫu hậu bầu bạn.” Cao Hàn liền đồng ý với ý tưởng cho Dung Vũ Ca đi Đông Đô tìm Vệ Minh Khê.

“Người làm sao cũng đi Đông Đô?” Mẫu hậu chân trước mới vừa đi không lâu, Vũ Ca sao lại cũng đi rồi, Cao Hiến đột nhiên cảm thấy mình giống như mình bị bỏ quên vậy.

“Phụ hoàng muốn ta khuyên mẫu hậu trở về, không có biện pháp, không đi cũng phải đi.” Ngờ kị Dung Vũ Ca cố ý hạ thấp một chút để có lực thuyết phục, nhưng rõ ràng ngờ kị Dung Vũ Ca so với nửa tháng vừa rồi vui hơn hẳn, một chút lực thuyết phục đều không có.

“Nàng có thể khuyên mẫu hậu sao?” Cao Hiến tỏ vẻ nghiêm trọng hoài nghi, có lẽ Vũ Ca muốn tự mình xuất cung du ngoạn mới là thật.

“Đương nhiên!” Nếu không được, tốt nhất đem mẫu hậu bỏ chạy, các nàng cùng bỏ trốn là tốt nhất, lần đầu tiên cảm thấy thái tử biểu đệ thông minh, không ngờ lại biết nguyện vọng trong đáy lòng mình.

“Vũ ca, mẫu hậu không bỏ đi mãi đâu, qua một thời gian nữa nàng sẽ trở lại, người không đi có được không?” Cao Hiến khẩn cầu, Vũ Ca mà đi, trong cung sẽ không còn người nào làm chỗ dựa.

Dung Vũ Ca nhìn Cao Hiến, lời này của Cao Hiến thật sự là một châm chọc máu, đúng vậy, hẳn biết Vệ Minh Khê coi hắn như bảo bối, sẽ không bỏ rơi hẳn được, Cao Hiến trừ điểm yếu đuối ra, kỳ thật cũng không quá ngốc.

“Đây là ý chỉ của phụ hoàng, không thể không đi!” Dung Vũ Ca đương nhiên sẽ không vì Cao Hiến mà lưu lại, đành phải đem Cao Hàn ra làm khiên đỡ.

“Nhưng mà.....” Cao Hiến vẫn không chịu thôi.

“Thái tử biểu đệ, không cần dây dưa nữa, người không thể quá mức ý lại vào mẫu hậu và ta được, bằng không ta sẽ khinh thường người, cho nên người phải cố làm một nam nhi đại tử hán đi, ta thích nam tử hán đỉnh thiên lập địa!” Dung Vũ Ca chính nghĩa nói, không muốn cùng Cao Hiến dây dưa nữa.

“Nếu ta có thể biến thành nam tử hán, Vũ Ca sẽ thích ta sao?” Cao Hiến tay nắm thành quyền hỏi.

“Ừm! Được rồi, không thèm nghe người nói nữa, ta muốn thu dọn hành trang!” Dung Vũ Ca nói cho có lệ.

Cao Hiến âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải biến thành nam nhân mà Vũ Ca thích mới được.

Đông Đô vốn ở gần bờ biển, khí hậu ôn hòa, Phật giáo thịnh hành, càng thích hợp cho người ở lại. Vệ Minh Khê lần đầu tiên đến Đông Đô cảm thấy rất thích, so với kinh đô ẩm áp hơn rất nhiều. Đông Đô hành cung kích thước cũng vô cùng hoành vĩ, không kém là mấy so với kinh đô. Cái này là công lao của tiên đế lúc người còn tại vị, đã ủng hộ dựng lên Đông Đô, ngày nay Đông Đô trở thành trung tâm kinh tế của cả nước, thuận lợi đông tây nam bắc, vị trí giao thương, chiếm hết lợi ích địa thế.

Vệ Minh Khê đến Đông Đô đại quốc tự, cũng không tuyên cáo tứ phương, chỉ gặp trưởng quan châu phủ, hơn nữa nghiêm lệnh quan viên đi ra nghênh đón, Vệ Minh Khê một đường đến đây đều phi thường im lặng.

Vệ Minh Khê không đi hành cung, chỉ trực tiếp đến đại quốc tự. Đại quốc tự là tự miếu đệ nhất thiên hạ, bình thường không mở cho người ngoài, trong cung chỉ có một ít hoàng thân quốc thích đến triều bái, còn vào thời điểm này, thật sự rất lạnh lẽo.

Vệ Minh Khê thích cảm giác thanh tịnh như vậy, nàng cố ý hủy bỏ đãi ngộ đặc biệt của mình, cùng những người khác trai giới ăn kham khổ giống nhau, ngồi thiền, nghe kinh, vì để không quá nhiều tăng lữ thanh tu mà để phương trượng đem mình an bài đến một phương hẻo lánh trong chùa.

“Trước đó không lâu Hoàng Thượng cũng từng ở lại nơi đây, đáng tiếc tâm tình Hoàng Thượng cùng nương nương hoàn toàn bất đồng.” Phương trượng cảm khái nói, quanh mình hoàng hậu không có nhiều chướng khí di động, quả nhiên là thiên hạ kì nữ tử, tâm như gương sáng, không giống Hoàng Thượng, tâm giống như hỗn thủy khó có thể thanh tịnh.

Vệ Minh Khê hướng phương trượng lạy đầu: “Đó là đương nhiên, Hoàng Thượng tâm chứa nỗi lo thiên hạ, tự nhiên không thể thanh tịnh, bản cung cũng là tặc nhân, cũng có việc khiến cho phiền não, hy vọng có thể ở nơi này tĩnh tâm, tư mình suy ngẫm.”

“Nương nương đã không phải người trong phật môn, không cần quá nghiêm khắc với mình.” Phương trượng nói xong liền lui xuống.

Vệ Minh Khê cảm thấy mình đến Đông Đô là rất đúng, từ lúc đó tới nay tĩnh tâm cũng có chút hiệu quả, nghĩ đến nghiệp chướng kia trong đáy lòng đã càng ngày càng ít.

Vệ Minh Khê nhắm mắt lại, tĩnh tâm ngồi thiền, Tĩnh Doanh cũng ngồi theo ở một bên, người chịu không nổi cuộc sống không thú vị mấy ngày nay là Thước Nhị, Vệ Minh Khê để cho nàng về hành cung chờ.

Ngón tay Tĩnh Doanh chợt động, có người tiến vào, là hơi thở đặc hữu người nào đó, là Dung Vũ Ca. Tĩnh Doanh mở to mắt nhìn, quả nhiên là Dung Vũ Ca, nghiệp chướng trong lòng của hoàng hậu đang hướng Tĩnh Doanh mỉm cười.

Tĩnh Doanh liếc nhìn Dung Vũ Ca một cái, nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài, để yên nghiệp Dung Vũ Ca ở lại trong phòng, mà Vệ Minh Khê đang ngồi thiền không chút chú ý tới biến hóa chung quanh. Tĩnh Doanh đi được nửa đường đột nhiên cảm thấy mình giống như đem một người cực lực muốn thanh tâm quả dục như Đường Tăng cho một nữ yêu tinh đối với nàng như hổ rình mồi, tự dung có loại cảm giác áy náy không thôi.

Dung Vũ Ca đột nhiên cảm thấy Tĩnh Doanh rất thức thời, biết mình thật lâu đã không gặp mẫu hậu, nhất định một bụng tương tư muốn tỏ bày với mẫu hậu. Trong lòng vốn có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng nhìn Vệ Minh Khê lại lại có cảm giác muốn khóc, chỉ biết cứng rắn cố nhịn xuống mà thôi.

Dung Vũ Ca si mê nhìn Vệ Minh Khê vẫn đang ngồi thiền, khoe miệng hơi nhếch lên, mẫu hậu ngồi thiền chỉ là vô dụng, thần tiên cũng không thể giúp. Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê, vòng eo mềm mại cực độ đột nhiên hạ xuống, ngồi lên đùi Vệ Minh Khê, tư thế thật sự cực kỳ dụ nhân, câu dẫn đầy lộ liễu. Rồi khỏi hoàng cung, Dung Vũ Ca càng thêm không kiêng nể gì.

Vệ Minh Khê đang nghiêm túc ngồi thiền, đột nhiên cảm giác được trên người thỉnh thoảng có vật nặng, mở to mắt liền nhìn thấy Dung Vũ Ca xinh đẹp dụ hoặc phóng đảng đang ngồi trên đầu gối mình, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người, quên cả phản ứng.

“Mẫu hậu, có nhớ ta không?” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê thổi một hơi, làn hương như hoa lan vương vấn, môi cơ hồ muốn dán lên cổ Vệ Minh Khê.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Ta Muốn Mẫu Hậu Yêu Ta

Vệ Minh Khê kinh hoàng cực kì, vội bật dậy đẩy Dung Vũ Ca ra, Dung Vũ Ca đột ngột bị đẩy như vậy, thân hình nhu nhược không xương bật ngửa trên đất, thoát nhìn đáng thương vô cùng, ánh mắt cầu hồn lập tức nổi lên một tầng sương mù, tựa hồ chỉ trích Vệ Minh Khê sao tự nhiên thô bạo như vậy.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Vệ Minh Khê không thể tin nổi, thật vất vả tâm mới yên tĩnh, thế mà yêu nghiệt này lại đột nhiên xuất hiện trước mắt.

“Mới có mấy ngày sao mẫu hậu tự nhiên lại biến thành thô lỗ như thế, làm Vũ Ca đau như vậy, có phải nhớ Vũ Ca quá đến nóng lòng rồi không?” Dung Vũ Ca đứng lên, hờn dỗi nói, mẫu hậu thật nhẫn tâm, người ta đều ngày nhớ đêm mong mẫu hậu, mẫu hậu lại đối với người ta thô bạo như thế, người ta thực rất đáng thương mà.....

“Ta hỏi người vì sao ở chỗ này?” Vệ Minh Khê không để ý tới bộ dạng giả vờ đáng thương của Dung Vũ Ca, tiếp tục hỏi.

“Người ta nhớ mẫu hậu không thôi, đến bồi tiếp mẫu hậu.” Dung Vũ Ca vuốt mấy sợi tóc của mình, ung dung nói.

“Vậy Hiền nhi phải làm sao bây giờ?” Vệ Minh Khê cau mày, Hiền nhi ở kinh đô một mình, nàng rất lo.

“Yên tâm, ta đã cho người trông chừng hần, thái tử biểu đệ nếu có chuyện gì, hần sẽ lập tức hướng ta bẩm báo.” Dung Vũ Ca đương nhiên biết Vệ Minh Khê không bỏ được thái tử biểu đệ, cho nên nàng vẫn có sự chuẩn bị.

“Dung Vũ Ca, người thật sự làm loạn quá rồi, bản cung không cần người bồi tiếp, người lập tức hồi kinh cho ta.....” Vệ Minh Khê đang muốn giáo huấn

Dung Vũ Ca thật tốt mới phát hiện Dung Vũ Ca đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt khát vọng tựa hồ muốn đem mình nuốt chửng, ánh mắt kia so với đi vắng lại càng không kiêng nể gì. Vệ Minh Khê không tưởng được Dung Vũ Ca can rở đến như vậy, ra khỏi hoàng cung lại càng không cảm kỵ gì nữa.

“Mẫu hậu, ta rất nhớ người, người có nghĩ đến ta không?” Dung Vũ Ca tham lam nhìn Vệ Minh Khê, chăm chú hỏi.

“Dung Vũ Ca, tình cảm như vậy là không đúng,.....” Vệ Minh Khê có loại cảm giác vô lực, Dung Vũ Ca có lúc quá chấp mê làm cho người ta phát sợ.

“Mẫu hậu, ta thật sự rất nhớ người!” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, lặp lại một lần nữa, cực kỳ chân thành, hoàn toàn không để ý tới Vệ Minh Khê đang nói cái gì kháng cự lại mình.

“Dung Vũ Ca, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Vệ Minh Khê cảm giác mình bị Dung Vũ Ca bức bách đến nỗi có chút không thở được, nàng đã rất cố gắng trốn chạy nhưng Dung Vũ Ca vẫn đuổi theo không bỏ.

Dung Vũ Ca nhướn mày nhìn Vệ Minh Khê, điều này còn phải hỏi sao? Dung Vũ Ca đột nhiên lao về phía Vệ Minh Khê, đem Vệ Minh Khê ôm chặt trong lòng, hai tay chia ra chế trụ hai tay Vệ Minh Khê, nàng vung tay ra mình lại đè xuống, mà đôi chân thì cố tình chen vào giữa hai chân Vệ Minh Khê, dùng thân thể chính mình ngăn chặn thân thể Vệ Minh Khê bật lại. Vệ Minh Khê dù có thể nào cũng không đẩy được Dung Vũ Ca ra nữa, vì từ trước tới giờ hoàn toàn chưa bao giờ tập võ nên ở dưới thân thể mãnh mai của Dung Vũ Ca hoàn toàn không thoát được, bị Dung Vũ Ca giam cầm.

“Ta muốn mẫu hậu yêu ta, yêu ta thật nhiều,.....” Dung Vũ Ca thì thầm bên tai Vệ Minh Khê những lời cực kì ái muội, mập mờ khiến người ta dễ dàng liên tưởng theo hai nghĩa. Vệ Minh Khê dù có đơn thuần như thế nào thì rốt cuộc cũng đã là vợ người ta, hơn nữa giờ phút này thái độ cùng ngữ khí Dung Vũ Ca khiến Vệ Minh Khê không thể không hiểu lời ám chỉ bên trong, nhưng chính bởi vì đã hiểu nên Vệ Minh Khê lại càng cảm thấy cảm kỵ và xấu hổ vô cùng.

Dung Vũ Ca và mình đều là nữ tử, sao nàng có thể đối với mình sinh ra loại dục vọng cực kì xấu hổ như thế, lại còn dám can rở biểu lộ không chút che dấu nào! Điều này làm cho Vệ Minh Khê có cảm giác bị đã kích nghiêm trọng, nàng từ nhỏ đã được giáo dục thành con người nội tâm, nữ tử phải rụt rè nội liễm, có dục vọng đã là không nên, huống chi đem dục vọng biểu lộ ra như thế lại càng là chuyện đáng xấu hổ, là biểu hiện phóng đãng đến cỡ nào, biểu hiện của Dung Vũ Ca không phải là biểu hiện mà một người con gái hoàng nên có.....

“..... Ngươi không biết xấu hổ.....” Vệ Minh Khê cố phun ra rồi lại nuốt vào một cái, mới dùng hết sức cực lực lên án Dung Vũ Ca.

“Như thế nào mà không biết xấu hổ?” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê khuôn mặt đỏ hồng, đột nhiên cảm thấy mẫu hậu thật sự khả ái cực kì, lúc này lẽ ra phải hết sức kháng cự không để mình bị khinh bạc mới đúng, vậy mà vẫn không quên thuyết giáo mình, sao mẫu hậu có thể nể nết như vậy chứ?

“Ngươi.....” Vệ Minh Khê không có dũng khí đem lời Dung Vũ Ca thuật lại lần nữa, nhìn Dung Vũ Ca tươi cười đầy vẻ can rở, đột nhiên mới nhớ tới tình cảnh mình đang bị Dung Vũ Ca đặt ở dưới thân, lại cực lực từ chối vùng vẫy: “Dung Vũ Ca, ngươi buông ta ra!”

Càng giãy dụa thân thể hai người lại càng tăng thêm ma sát, làm cho hơi thở Dung Vũ Ca có chút rối loạn, Dung Vũ Ca bèn đem mặt vui vào trước ngực Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng cọ xát.

“Dung Vũ Ca, ngươi làm cái gì vậy?” Vệ Minh Khê kích động sợ hãi kêu lên, giờ phút này nàng tựa như chim sợ cành cong, rất sợ Dung Vũ Ca làm ra hành động quỷ quái gì.

“Người ta sẽ không làm chuyện bá vương thượng ngàn cung (cường gian) đâu...” Dung Vũ Ca thì thầm, quả thật nàng ngoài việc không an phận đem mặt mình hưởng vẻ phần mềm mại nhất trên cơ thể Vệ Minh Khê mà cọ xát thì thật sự không làm chuyện gì quá phận nữa, thơn thả, sao Vệ Minh Khê có thể thơn thả như thế nhỉ? Dung Vũ Ca thật mong ước cả đời được ôm như thế này, có chết cũng cam tâm.

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca không làm ra hành động gì nữa, trong lòng cũng không cảnh giới thêm. Vệ Minh Khê thôi giãy dụa, chỉ lẳng lặng nằm trên mặt đất, mặc cho Dung Vũ Ca dán sát trên người mình. Kỳ thật, loại cảm giác này rất quái lạ, giống như tâm đang giá lạnh nay lại đột nhiên vì Dung Vũ Ca xuất hiện mà trở nên náo nhiệt, nàng không thích sự náo nhiệt này, làm mình trở nên không giống mình.

“Hòn nàng bay đi đâu rồi?” Dung Vũ Ca cảm giác được Vệ Minh Khê đột nhiên không còn giãy dụa, nhìn thấy Vệ Minh Khê đang đem ánh mắt phiêu đảng nơi nào, mắt hứng nói, người ta không có mị lực đến vậy sao? Đúng lúc người ta cùng mẫu hậu ở chung một chỗ, toàn tâm toàn ý đều chỉ có mình mẫu hậu, sao mẫu hậu có thể thất thần như vậy?

“Tình Doanh đâu rồi?” Vệ Minh Khê hỏi Dung Vũ Ca, Tình Doanh vốn nên ở trong phòng, nói như vậy, Tình Doanh cũng đã sớm biết, Tình Doanh sao lại có thể hùa theo Dung Vũ Ca mà làm loạn như thế?

“Nàng ở bên ngoài, nàng sớm đã biết, mẫu hậu không cần lo lắng.” Dung Vũ Ca trấn an, ngữ khí Dung Vũ Ca thật giống như việc các nàng thật sự có gian tình vậy, như thế đó là chuyện đương nhiên.

“Dung Vũ Ca, ngày mai ngươi hồi kinh cho ta, ta tuyệt đối sẽ không cùng ngươi nhào nháo!” Vệ Minh Khê nghiêm nghị nói.

“Mẫu hậu vội vã đuổi ta đi như vậy, là sợ hãi sao?” Dung Vũ Ca ngẩng đầu hỏi Vệ Minh Khê.

“Nuơng nuơng, đã đến giờ ăn tối.” Tình Doanh gõ cửa, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, đánh vỡ bầu không khí bên trong.

Vệ Minh Khê lạnh lùng liếc Dung Vũ Ca một cái, Dung Vũ Ca không thể không từ trên người Vệ Minh Khê đứng lên, Dung Vũ Ca thở dài, vì sao khoảnh khắc tốt đẹp luôn ngắn ngủi như thế?

Vệ Minh Khê đứng dậy chỉnh sửa quần áo và đầu tóc bị Dung Vũ Ca biến thành đồng hồ hỗn độn, đến lúc cảm thấy mình đã vô cùng tề chỉnh rồi mới mở cửa.

Lúc Dung Vũ Ca theo sát sau lưng Vệ Minh Khê tiến nhập đại đường, phần đông tăng lữ trong đại đường đều chú ý tới dung mạo điểm tuyết thiên hạ đang đi theo phía sau hoàng hậu, đẹp quá, làm cho đám tăng lữ được một phen xôn xao nho nhỏ.

Lúc này Vệ Minh Khê mới chú ý tới, Dung Vũ Ca vẫn duy trì bộ dáng phong tao điểm lệ, đoạt ánh mắt người, Vệ Minh Khê nhú mày, họa thủy này căn bản không thể tới nơi thanh tịnh.

Vệ Minh Khê mặc dù một thân y phục đạm bạc nhưng vẫn cao quý đoan trang như trước, không thể xâm phạm, nhưng Dung Vũ Ca lại bất đồng, vẻ đẹp của Dung Vũ Ca có chút như yêu hồ, có chút mỉa mai, rõ ràng một vẻ câu hồn, toàn thân năng đều tản ra một loại lực hấp dẫn trí mạng, làm cho một ít kẻ tu hành chưa đủ lực không khỏi động phạm tâm.

Mà giờ phút này nhú mày không chỉ có Vệ Minh Khê, còn có phương trượng râu dài trắng xóa kia, chân mày cũng nhú chặt lại. Phương trượng hiển nhiên không thể nào thích người như Dung Vũ Ca xuất hiện ở chùa miếu, nghiệp chướng hồng trần quá nặng, chấp mê bất ngộ, thuộc dạng nữ tử hoàn toàn bất đồng với Vệ Minh Khê.

Vốn chùa miếu không bao giờ hoan nghênh nữ quyến, nhưng Vệ Minh Khê là quốc gia chi hậu, có thân phận đặc thù, hơn nữa Vệ Minh Khê tựa như thanh thủy, tâm có chút gần phật, cho nên thật ra phương trượng rất hoan nghênh Vệ Minh Khê. Nhưng vừa thấy Dung Vũ Ca liền thấy rõ cuộn cuộn yêu nghiệt hồng trần, đem vào chùa thực là làm cho người ta lo lắng. Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (người không có gì thì không có tội, nhưng người có quá nhiều lại có tội), Dung Vũ Ca có mỹ mạo quá mỉa mai lòng người, đó chính là tội lỗi.

“Nàng là?” Phương trượng hỏi, có thể xuất hiện ở bên người Vệ Minh Khê, xem ra địa vị không thấp.

“Nàng là thái tử phi.” Vệ Minh Khê nhìn phương trượng có chút áy náy, Dung Vũ Ca đến đây, nơi phật môn vốn thanh tịnh liền không thể thanh tịnh nữa. Vệ Minh Khê cảm giác đại bộ phận tăng lữ đều nhìn Dung Vũ Ca, lại không dám nhìn quá lộ liễu, liền cảm thấy mình mang đến một yêu nghiệt, thật là hổ thẹn.

“Ừ, trong lúc mẫu hậu ở đại quốc tự, nhi thần sẽ bồi tiếp bên người!” Dung Vũ Ca hướng phương trượng cười yêu nghiệt.

Phương trượng liếc nhìn Dung Vũ Ca một cái liền thở dài, hẳn thực không nghĩ đến việc lưu lại thái tử phi ở trong chùa, nhưng thân phận đặc thù lại không thể đuổi. Đến khi nào hoàng hậu mới đi đây? Thuận tiện đem họa thủy này cùng nhau tiến bước? Tâm tình Vệ Minh Khê có chút phức tạp, lần đầu tiên bị người khác ghét bỏ, lại bởi vì Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nhìn đến cái bàn bày biện toàn đồ chay, không có bao nhiêu thứ có thể ăn vừa miệng, vừa thấy đã biết chắc là không ngon, Dung Vũ Ca ăn không vô, nhìn qua Vệ Minh Khê lại thấy mày không nhăn một cái, đang ưu nhã ngồi ăn.

Dung Vũ Ca gấp thử một miếng bỏ vào miệng, quả nhiên rất khó ăn a, khó trách mười ngày qua mẫu hậu gầy đi. Dung Vũ Ca nhú mày nhìn Vệ Minh Khê, thế mà mẫu hậu vẫn ăn ngon lành như thế... Dung Vũ Ca mặt mày nhăn nhó thành một khối, làm tất cả mọi người đều nhìn ra Dung Vũ Ca ăn không vô thức ăn này.

Phương trượng cũng thấy được, hẳn biết hoàng thân quý tộc vốn ăn không nổi đồ chay, Hoàng Thượng cùng các quý tộc khác đến đây đều phải làm thêm món ăn, đều là đặc biệt mà làm, chỉ mỗi hoàng hậu lại yêu cầu ăn thức ăn giống như chứng tăng lữ, xem ra thái tử phi cũng cần người khác làm thêm thức ăn cho. Phương trượng đành để người đi làm riêng cho Dung Vũ Ca một phần khác bung lên, lần này Dung Vũ Ca quả nhiên cảm thấy ngon hơn rất nhiều.

Dung Vũ Ca lập tức ở ngay trước mặt mọi người đem đồ ăn vừa mới mang lên gấp cho Vệ Minh Khê, mẫu hậu cần phải ăn thêm thịt. Mẫu hậu quá gầy.

Hành động đột ngột của Dung Vũ Ca làm cho rất nhiều người chú mục nhìn lại, mà Vệ Minh Khê rất không thích Dung Vũ Ca ở ngay trước mặt người ngoài cũng không kiêng nể gì như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Kế Hoạch Của Dung Vũ Ca

Ở trong mắt người thường, mặc dù hành động này cũng có thể xem như thân mật nhưng cũng không thể tính là quá mức, chỉ có kẻ có tật giật mình mới quá đề ý, tựa như Vệ Minh Khê lúc này, chỉ thể thôi mà đã vô cùng bất mãn cử chỉ của Dung Vũ Ca vậy.

“Dung Vũ Ca, nếu đã vào Đại quốc tự thì nên buông bỏ về thái tử phi tôn quý của ngươi, trải nghiệm một chút cảm giác chúng sinh bình đẳng, thu hồi tính tình đại tiểu thư không hề biết chút khổ ải nhân gian nào của ngươi lại!”

Vệ Minh Khê nghiêm khắc nói làm cho tay cầm đũa của Dung Vũ Ca chột khựng lại lưng chừng giữa không trung, Dung Vũ Ca cảm giác lòng mình chột đau. Thì ra nàng vẫn có thể dễ dàng vì một câu nói của Vệ Minh Khê mà thương tâm, Vệ Minh Khê chưa bao giờ chấp nhận tâm ý của mình, nhưng chính mình vẫn luôn theo dõi xử thật tốt với nàng!

Mọi người giương mắt nhìn nhau, hoàng hậu nương nương luôn đối với mọi người ôn hòa từ tế sao đối với thái tử phi lại nghiêm khắc đến vậy, ai nấy đều cực kì kinh ngạc, nhất thời tràng diện phi thường yên tĩnh.

“Thật có lỗi đã quấy rầy mọi người dùng cơm, mọi người cứ tiếp tục đi.” Vệ Minh Khê chuyển hướng xin lỗi phượng trượng, trong lòng phượng trượng lại dâng lên một ít kính nể đối với Vệ Minh Khê, quốc gia có một hoàng hậu am hiểu lễ nghĩa như thế, âu cũng là có phúc.

Ánh mắt Dung Vũ Ca đột nhiên âm trầm hẳn, đầy ắp nỗi buồn cho ai nấy nhìn đều thấy đau lòng. Hoàng hậu đối xử với thái tử phi cũng quá nghiêm khắc rồi, dù sao không phải ai cũng đều có thể thanh tâm quả dục giống như hoàng hậu.

“Đem chỗ đồ ăn này xuống đi, mang một phần giống mẫu hậu lại đây.” Dung Vũ Ca kêu người thay đổi lại món ăn, chỉ hơi khó ăn mà thôi, cổ nuốt cũng trôi qua, chuyện nhỏ như vậy mà để cho mẫu hậu xem thường thì thật không đáng.

“Nếu đã làm mang ra đây thì đừng để lãng phí.” Thanh âm Vệ Minh Khê đột ngột truyền tới, tinh thần Dung Vũ Ca lại lập tức phấn chấn, nàng ngẩng đầu nhìn Vệ Minh Khê, nhưng Vệ Minh Khê ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, phi thường lãnh đạm. Tâm tình Dung Vũ Ca lại hụt hẫng thêm lần nữa, chỉ biết vui đầu ngoan ngoãn ăn cơm.

“Phượng trượng, vì không muốn phá vỡ trật tự vốn có của Đại quốc tự, bản cung cùng thái tử phi ngày sau sẽ sinh hoạt ngay tại biệt viện, sẽ không ra chính viện nữa. Phượng trượng cũng không cần đặc biệt đến chiêu đãi bản cung, hết thảy cứ theo lẽ thường, tuân theo thời gian biểu ở Đại quốc tự là được rồi. Chỉ cần an bài một người tới đến đưa cơm thôi, xưa nay bản cung thích thanh tĩnh, không muốn có người quấy rầy, ý phượng trượng như thế nào?” Vệ Minh Khê hỏi, muốn Dung Vũ Ca không gây phiền toái gì ở Đại quốc tự, vậy thì chỉ có thể đem Dung Vũ Ca hạn chế trong biệt viện mà thôi.

“Nếu nương nương thích thanh tĩnh, vậy thì cứ như vậy đi! Người trong Đại quốc tự không được phép thì không thể tiến vào biệt viện!” Phượng trượng nhanh chóng hạ lệnh cấm, không cho chúng tăng xuất nhập biệt viện. Chỉ thế này phượng trượng mới có chút an tâm, thái tử phi không đi lung tung là tốt rồi, hoàng hậu nương nương thật sự là người hiểu nhân tâm.

Dung Vũ Ca nghe đến đó tâm tình tốt hẳn lên, cuộc sống chỉ có mình cùng mẫu hậu, chỉ suy nghĩ thoáng qua đã cảm thấy vô cùng tốt đẹp, lòng Dung Vũ Ca vạn phần khao khát.

Giờ cơm rất nhanh cũng trôi qua, Dung Vũ Ca theo sát phía sau Vệ Minh Khê đi biệt viện, cái gọi là biệt viện thật đúng nghĩa của nó, cô lập như vậy, nếu có làm chuyện gì chắc cũng không ai biết, phải không nhỉ? Dung Vũ Ca cảm thấy ý tưởng đến Đại quốc tự thật quá tuyệt, thiên thời địa lợi đều có, trong lòng Dung Vũ Ca vui vẻ đến mức muốn ca hát một phen, đáng tiếc cho Dung Vũ Ca đã tưởng tượng sự việc quá mức tốt đẹp rồi.

Từ sau bữa cơm hôm đó, Vệ Minh Khê đều đeo bộ mặt lạnh như băng, cũng không thèm để ý đến Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca bị phớt lờ thật sự rất ức khuất. Mẫu hậu từ hôm đó đến giờ một câu cũng chưa thêm nói với mình, lại còn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình, lúc mình động tay động chân với nàng, nàng cũng không tức giận đến vậy, rốt cuộc nàng đang tức giận cái gì?

“Vệ Minh Khê, rốt cuộc ngươi đang giận đối cái gì?” Dung Vũ Ca rốt cuộc không nhịn được hỏi Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê vẫn lạnh lùng liếc Dung Vũ Ca một cái, tay cầm một quyển kinh Phật, không thèm nhìn lại Dung Vũ Ca, coi Dung Vũ Ca như không khí.

“Vệ Minh Khê!” Dung Vũ Ca tức giận giằng lấy quyển kinh Phật trong tay Vệ Minh Khê, buộc Vệ Minh Khê phải nhìn thẳng vào mình, nàng chán ghét cảm giác bị Vệ Minh Khê không thèm đoái hoài đến, phi thường chán ghét!

“Làm càn!” Vệ Minh Khê quát Dung Vũ Ca, thể hiện đầy đủ tư thái của một hoàng hậu, sau đó thông dong từ tay Dung Vũ Ca giật lại quyển kinh Phật.

“Vệ Minh Khê, có cái gì bất mãn thì ngươi cứ nói thẳng ra, ta ghét nhất bị ngươi phớt lờ như vậy, ngươi cũng biết rõ ngươi như vậy chính là làm khó ta mà!” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê quát, khoé mắt đã có chút hồng.

“Đừng! Bản cung chính là bất mãn ngươi, biết rõ đây là nơi thanh tu, ăn mặc trang điểm xinh đẹp như thế đã không được rồi, lại còn tại đại sảnh đông người hành động như vậy, ngươi có thể sống không kiêng nể gì, nhưng đâu có nghĩa bản cung cũng giống ngươi sống không thèm để ý đến cái gì, lúc trước, bản cung đã dễ dàng tha thứ tất cả cho ngươi, ngươi lại còn muốn đem thứ tình cảm không quang minh kia ra công bố cho cả thiên hạ sao?”

Ngươi cảm thấy liều lĩnh như vậy sẽ có hậu quả tốt lắm sao? Ngươi đừng đem tình cảm của mình áp đặt lên người ta, ta không thể đâu.”

Vệ Minh Khê nói đến lúc sau thì có chút kích động, hướng Dung Vũ Ca quát, có lẽ là tức giận với chính bản thân mình thì đúng hơn!

“Không thể sao? Vệ Minh Khê, ngươi cũng thật tàn nhẫn, mọi việc ta làm, hết thảy đều không có ý nghĩa sao?” Dung Vũ Ca khoé mắt đỏ bừng nhìn Vệ Minh Khê, dễ dàng nhìn ra được là nàng đang rất cố gắng kìm nén nước mắt không cho rơi xuống.

Vệ Minh Khê nhìn đôi mắt đỏ bừng của Dung Vũ Ca, đây là lần đầu tiên mình giận dữ với ai đó đến mức như thế, giờ phút này Vệ Minh Khê đột nhiên chạm đến một mặt tối xa lạ của bản thân.

Chính nàng đã đem tay mình áp ủ sưởi ấm khi mùa đông lạnh giá, chính nàng đã hoá bức chân dung thể hiện rõ thần thái của mình nhất, cũng chính nàng

tuy có vẻ lỗ mãng nhưng tâm tư so với bất kì ai đều sâu xa hơn hết, lại càng hiểu rõ tâm sự trong lòng mình, và cũng chính nàng đã nói hết thấy tội nghiệt nàng đều thay mình gánh vác.....

Không! Vệ Minh Khê thực hy vọng hết thấy việc Dung Vũ Ca làm đều không có ý nghĩa, nhưng thực tế mỗi một sự kiện nàng làm đều xúc động tâm can mình, cho nên mình mới vì vậy mà cảm thấy sợ hãi cùng khủng hoảng như thế. Nàng không muốn Dung Vũ Ca tiếp tục làm như thế, nàng sợ tâm mình bị Dung Vũ Ca làm cho trở nên mềm yếu, nếu thế sẽ không thể khống chế được nữa, loại cảm giác này cũng tựa như ngạt thở khi sắp chết đuối, thực sự sắp đem nàng bức đến phát điên rồi.

“Dung Vũ Ca, không nên ép ta, ta sợ thứ tình cảm như vậy, đừng ép ta nữa!” Vệ Minh Khê khẩn thiết nhìn Dung Vũ Ca, thân thể khắc chế không được cứ run rẩy, nàng không muốn đối mặt với Dung Vũ Ca, mỗi một khắc đều cảm thấy rất mệt mỏi.

Nàng sợ hãi, thực sự sợ hãi, Dung Vũ Ca cũng cảm giác được. Dung Vũ Ca đã nghĩ nếu mình có thể dừng cảm gấp hai lần người khác, là có thể đem Vệ Minh Khê vốn luôn không dám đối mặt đoạt trở về, nhưng nàng đã sai rồi. Vệ Minh Khê luôn luôn không đủ lòng dừng cảm, quá mức tự hạn chế bản thân cùng quá mức tự trói buộc, tình cảm này muốn nàng chấp nhận thực quá khó khăn.

Một người cố gắng, đó là đơn phương yêu mến, hai người mới là tình yêu, đơn phương yêu mến đã lâu như vậy, chẳng lẽ vẫn chỉ có thể là đơn phương yêu mến mãi sao?

Dung Vũ Ca không cam lòng, nàng mở toang cửa sổ, đứng ở đó nhìn Vệ Minh Khê đang đứng dưới tán cây bồ đề, nhìn bóng dáng Vệ Minh Khê thanh thoát nhưng lạnh lùng, không thể tưởng vì một chút hình bóng này lại có thể khiến mình sợ hãi đến như vậy. Là sợ hãi không được đáp lại, kỳ thật Dung Vũ Ca không phải không sợ trời không sợ đất, nàng thực sự cũng rất nhát gan, Vệ Minh Khê nhất định chưa bao giờ biết.

Mình nhất định sẽ có biện pháp, mình đã cố gắng đến như vậy, nhất định có thể còn có biện pháp nào đó, mình sẽ tìm được biện pháp giải trừ trói buộc trong lòng mẫu hậu, Dung Vũ Ca tự nói với mình, Dung Vũ Ca sẽ không vì Vệ Minh Khê sợ hãi mà bỏ qua Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê, không phải ta đang ép ngươi, mà chính là ngươi đang ép ta, ngươi đã khiến ta yêu ngươi đến không lối thoát, lẽ ra ngay từ đầu đã không nên yêu thương ngươi, nhưng nếu đã yêu, vậy ta không thể để ngươi thoát khỏi ta.

Vệ Minh Khê đứng dưới gốc cây bồ đề ngẫm nghĩ, vì cái gì mà mình vẫn không thể khiến tâm tĩnh như trước? Nhắm mắt lại, hiện lên trong tâm trí đều là hình ảnh Dung Vũ Ca vì cô nén khóc mà đôi mắt đỏ bừng, trong lòng khê đau đớn. Nếu như tâm có thể cứng rắn hơn, có lẽ đã tốt hơn rồi, không thể để Dung Vũ Ca cùng mình càng lún càng sâu nữa, mình nhất định phải tiếp tục lạnh lùng với Dung Vũ Ca.

Vệ Minh Khê đứng dưới tàng cây ấy bao lâu, Dung Vũ Ca ở trong phòng từ cửa sổ nhìn Vệ Minh Khê bấy lâu, cùng nhau trải qua một đêm dài không ngủ. Tĩnh Doanh đứng ở góc kia, nhìn Vệ Minh Khê, rồi lại nhìn sang Dung Vũ Ca, đột nhiên cảm thấy tịch mịch, chỉ biết thờ dãi.

Đến cuối cùng rốt cuộc Dung Vũ Ca cũng thông suốt, nhìn Vệ Minh Khê đứng ở kia, khoé miệng nhếch lên nụ cười ý vị thâm trường, thành sự tại nhân, quả nhiên vẫn có biện pháp. Điều Vệ Minh Khê đề ý nhất là luân lý, là thể tục, hoàng cung chính là cái lồng giam cầm Vệ Minh Khê, Đại quốc tự giới luật nghiêm này cũng thế, Vệ Minh Khê ở địa phương này sẽ vĩnh viễn không bộc lộ được bản tâm của mình, nếu như đi đến một địa phương không ai nhận thức được Vệ Minh Khê, có lẽ có thể khai mở được tâm tư thật sự của nàng.....

Trong lòng Dung Vũ Ca lại nổi lên một kế hoạch khác, kế hoạch này cần có Tĩnh Doanh tham dự.

“Mẫu hậu, ta đã nghĩ suốt một đêm, nếu mẫu hậu thật sự sợ hãi, nhi thần sẽ không bức mẫu hậu nữa.” Từ sáng sớm Dung Vũ Ca đã đến phòng Vệ Minh Khê.

Sau khi Vệ Minh Khê vào Đại quốc tự, trang phục đều rất đơn giản, một thân tố sắc đậm bạc, không mang thêm trang sức gì ngoài một cây trâm cài tóc. Mà lúc này đây Vệ Minh Khê đang ngồi trước gương để Tĩnh Doanh chải tóc cho nàng, ba ngàn thanh ti (sợi tóc) buông xuống, thanh nhã nói không nên lời, như dòng nước trong sâu thẳm, vẫn luôn lắng đọng trong đáy lòng Dung Vũ Ca.

“Tĩnh Doanh, người ra ngoài trước đi.” Vệ Minh Khê để Tĩnh Doanh lui xuống, chỉ cần còn có một người ở lại, dù là tâm phúc như Tĩnh Doanh thì vẫn cảm thấy có chút mất tự nhiên khi nàng cùng Dung Vũ Ca nói chuyện này.

“Mẫu hậu, đây là trà nhi thần pha, sau khi uống rồi, nhi thần sẽ an phận làm con dâu tốt của mẫu hậu.” Dung Vũ Ca cúi đầu nói.

Vệ Minh Khê có chút bất ngờ nhìn Dung Vũ Ca, nàng không nghĩ Dung Vũ Ca lại dễ dàng thỏa hiệp như thế. Đây rõ ràng là chuyện mình chờ đợi đã lâu, nhưng vì sao trong lòng tựa hồ không chút nào vui sướng?

“Thật sao?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Vâng, chỉ cần là điều mẫu hậu hy vọng, nhi thần đều theo ý mẫu hậu mà làm.” Dung Vũ Ca nói được như thế thật sự đã vô cùng cố gắng, chịu ủy khuất vì lợi ích toàn cục, khiến cho Vệ Minh Khê nghe thấy có chút ngại ngùng cả người. Dung Vũ Ca lấy đại cục làm trọng làm cho Vệ Minh Khê cảm thấy xa lạ, nhưng kết quả như vậy vốn là điều mà nàng hy vọng .

“Rất tốt!” Vệ Minh Khê tiếp nhận chén trà trong tay Dung Vũ Ca, mới phát hiện Dung Vũ Ca nắm chén trà rất chặt. Thật sự trong lòng Dung Vũ Ca cảm thấy rất khó chịu, Vệ Minh Khê dễ dàng muốn phân rõ giới hạn với mình như vậy, dù một chút lưu luyến cũng không có.

Vệ Minh Khê uống xong chén trà, cảm giác tâm tình của mình khẽ khó chịu, còn có chút đau, nhưng vẫn có thể chịu được. Rồi từ từ trong đầu có chút choáng váng, vì cái gì Dung Vũ Ca đang cười, lại còn cười rạo rờ đến vậy, làm cho mình thấy bất an... Rồi cứ như thế Vệ Minh Khê từ từ chìm sâu vào giấc ngủ, không còn biết gì nữa.....

“Người cho hoàng hậu nương uống cái gì?” Tĩnh Doanh tiến vào, chất vấn Dung Vũ Ca.

“Chỉ là một ít mê dược mà thôi, trong thiên hạ này, nàng là bảo bối của ta, người sợ ta làm gì kia chứ?” Dung Vũ Ca cẩn thận ôm lấy Vệ Minh Khê, nhíu mày hỏi Tĩnh Doanh.

Dung Vũ Ca nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Vệ Minh Khê, mẩu hậu, hảo hảo ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ không còn ở nơi chùa chiền chết tiệt này nữa.

“Người muốn làm gì?” Tĩnh Doanh nhìn bộ dáng Dung Vũ Ca si mê ngắm nhìn nương nương, ngắm lại cũng có chút đạo lý, chỉ là nàng không hiểu vì sao phải hạ mê dược nương nương.

“Ta muốn mang mẩu hậu đi Giang Nam, ta muốn mang nàng đi du sơn ngoạn thủy, hẳn là cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng đi Giang Nam. Từ nhỏ nàng đã là người bị trời buộc, ta muốn mang nàng đi địa phương mà ở đó không ai nhận ra nàng, ta muốn làm cho Vệ Minh Khê trở về là Vệ Minh Khê chân chính. Tĩnh Doanh, để ta mang nàng đi, được không?” Dung Vũ Ca nhìn Tĩnh Doanh cầu xin, Tĩnh Doanh thấy được vẻ khẩn cầu của Dung Vũ Ca, cũng có chút động lòng.

“Khi nào thì trở về?” Tĩnh Doanh hỏi, xem như là cho phép Dung Vũ Ca, có lẽ Dung Vũ Ca đứng, nương nương cần nghỉ ngơi một chút. Chỉ là Tĩnh Doanh biết mình gánh vác trọng trách rất lớn, rất mạo hiểm, có lẽ sau khi nương nương trở về sẽ không cần dạng nỏ ti thất trách như thế này nữa.

“Ta muốn vĩnh viễn mang nàng đi, nhưng người cũng biết nếu nàng chân chính muốn trở về, ta cũng lưu không được nàng.” Dung Vũ Ca nở nụ cười, nàng thật sự đã thiếu Tĩnh Doanh một đại ân tình.

Nương nương quả thật không phải người Dung Vũ Ca có thể tùy ý lưu giữ được, lúc này Tĩnh Doanh mới để nàng đi. Dung Vũ Ca chỉ còn biết hướng Tĩnh Doanh nở nụ cười biết ơn, còn Tĩnh Doanh vẫn như trước không chút biểu tình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Vệ Chỉ. Vệ Công Tử À!

Dung Vũ Ca đưa tay từ từ cời bỏ đai lưng Vệ Minh Khê, không ngừng nuốt nước miếng, y phục Vệ Minh Khê theo đai lưng nhẹ nhàng rơi xuống, lộ ra lớp trung y bên trong cùng một chút da thịt như tuyết trắng từ từ xuất hiện, Dung Vũ Ca có cảm giác mặt mình đang nóng rực hẳn lên, sắc tức thị không, sắc tức thị không.....mô phật!

Nhưng mà sắc thì làm sao mà biến thành không được chứ, thần phạt gì đó cũng đều là gạt người. Dung Vũ Ca chỉ cảm thấy toàn bộ đầu óc mình đều đang tràn ngập cảnh tượng tốt đẹp phía sau y quan không chỉnh tề của Vệ Minh Khê. Kỳ thật thay y phục hoàn toàn không cần cời bỏ trung y, nhưng mà lúc Dung Vũ Ca nhìn thấy da thịt như ẩn như hiện bên trong, nàng hoàn toàn biến thành ác ma, đầy rẫy ý niệm tà ác trong đầu.

Thật ra nếu mình len lén xem một chút, mẩu hậu cũng đâu có mất một miếng thịt nào đâu, cũng không bao giờ phát hiện được, hơn nữa đều là nữ tử, mẩu hậu có cái gì thì mình có cái đó, xem một chút cũng đâu có cái gì bị ảnh hưởng mà lớn không được..

Dung Vũ Ca đem cả mớ ý niệm tà ác, hèn hạ, đáng xấu hổ trong đầu tiến hành vô số lần thuần khiết hóa cùng hợp lý hoá rồi sau đó mới hít sâu một hơi, ngón tay khẽ khều trung y màu trắng của Vệ Minh Khê, chuẩn bị kéo y phục ra để mà vụng trộm nhìn cảnh sắc tú lệ bên trong.

Dung Vũ Ca cảm giác mặt mình càng lúc càng khô nóng, tim đập càng lúc càng nhanh, ngón tay cũng cứng ngắc một cách kỳ cục, nghiêm nhiên thể hiện bộ dáng có tật giật mình. Tay nàng rốt cục cũng kéo được trung y Vệ Minh Khê ra, lộ ra cái yếm thuần sắc trắng, trên yếm còn có thêu một con phượng hoàng diễm lệ, phượng hoàng kia vừa đứng tựa lạc ngay bộ phận vun cao nhất của nàng. Kia là chiếc cổ tròn bóng láng mịn, tiếp đến là xương đòn (xương quai xanh) thanh mảnh, xuống chút nữa là đôi gò bồng đảo không lớn không nhỏ, trông rất căng tròn.

Dung Vũ Ca không ngờ thân thể Vệ Minh Khê vốn mảnh khảnh như thế lại có thể căng tròn đến vậy, làm cho người ta nhìn đến xuất thần, tầm mắt Dung Vũ Ca thiêu đốt trên người Vệ Minh Khê, tựa hồ như nhìn trộm mỹ thực đã lâu, Dung Vũ Ca nuốt nước miếng, có lẽ đây hoàn toàn là cảnh sắc chỉ trong mộng mới có, không, so với trong mộng càng thêm mê người rất nhiều!

Vệ Minh Khê đang hôn mê, hồn nhiên đâu biết lúc này ánh mắt Dung Vũ Ca đang ám nóng như thế nào, nhiệt độ đủ để không khí chung quanh sôi trào cả lên, nhưng mà vẫn còn chưa đủ, Dung Vũ Ca còn muốn đem cái yếm vương vãi kia cời nốt, thật quá mê người, làm cho người ta có cảm giác thật đối, thật muốn chạm vào thử, thật muốn đem Vệ Minh Khê ăn sạch sẽ cả đi.....

Dung Vũ Ca tiếp tục nuốt nước miếng, không được, nàng đã hoàn toàn không khắc chế được chính mình, Dung Vũ Ca như thể bị trúng tà, đem mắt hướng tới Vệ Minh Khê, kim lòng không nổi cúi người hôn lên đôi môi nàng hằng chờ mong nhưng nhớ.

Bắt đầu chẳng qua là nhẹ nhàng đụng chạm cánh hoa mềm mại ấy nhưng dù vậy cũng đủ để khiến cho Dung Vũ Ca phải cúi đầu thờ dốc. Thật mềm mại, cảm giác thật hạnh phúc, nhưng nàng còn muốn, muốn nhiều hơn thế nữa, nàng từ từ dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng đưa sâu vào đôi môi đang hé mở ấy, liếm khuôn miệng ấm áp của Vệ Minh Khê, sau đó khẽ tách đôi hàm răng trắng sáng, đầu lưỡi rớt cục cũng xâm nhập vào nguồn suối mà nàng mong đợi đã từ lâu, từ từ thu lấy mật ngọt bên trong.

Dung Vũ Ca dù sao cũng không dám càn rỡ quá mức, chỉ sợ lưu lại quá nhiều dấu vết mình âu yếm Vệ Minh Khê, môi nàng chậm rãi dời xuống, nhẹ nhàng hôn chiếc cằm nhỏ xinh, đến cái cổ trơn bóng, rồi đến xương đòn thanh mảnh, ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn đỉnh núi chỉ còn cách một lớp yếm mỏng manh, nhẹ nhẹ nhẹ xoa nắn, hai điểm dưới tay nàng cũng dần dần se cứng lại.

Vệ Minh Khê dù hôn mê nhưng vẫn cảm giác được thân thể như bị một đoàn hỏa vây quanh, nàng nóng quá, lửa kia thiêu đốt thân thể nàng thật khó chịu, nàng chịu không được rên lên một tiếng, những mong đem ngọn lửa kia vùi tắt.

Môi Dung Vũ Ca sớm đã đặt trên cái yếm mỏng manh kia mà liếm liếm cắn cắn lên đỉnh núi mềm mại, cái yếm thuần bạch một màu trắng sáng cũng bị nàng liếm đến ướt một mảnh, tai bất chợt nghe thấy Vệ Minh Khê khẽ kêu lên một tiếng vừa như thống khổ lại vừa như khoái hoạt, tinh thần lập tức hồi phục. Dung Vũ Ca tự tát lên khuôn mặt đang nóng bừng của mình.

Dung Vũ Ca nguoi quá ti bỉ, vô sỉ, hạ lưu rồi, sao lại dám giờ trò giậu đổ bìm leo.

Dung Vũ Ca nhanh chóng dùng trung y che kín lại da thịt lộ ra cho Vệ Minh Khê, chỉ sợ mình lại thú tính bột phát, tay chân luống cuống thay cho Vệ Minh Khê một bộ quần áo vốn đã chuẩn bị trước rồi sau đó nhanh chân trốn ra khỏi khoang thuyền.

Dung Vũ Ca chạy đến đầu thuyền, tay ôm lấy ngực mình, giờ phút này trái tim vẫn đập nhanh quá, thân thể vẫn còn nóng rang không cách nào bình phục. Nhớ lại vừa rồi mình thân mật hôn mỗi một tác da thịt của Vệ Minh Khê như thế, thân thể lại một trận xôn xao. Chưa bao giờ thực tế gần với giấc mộng mình hằng mơ ước đến như vậy, tuy rằng không dám để cho nàng biết, chỉ dám lén lút làm chuyện đáng xấu hổ này, nhưng tâm Dung Vũ Ca cùng thân thể đều bị chuyện đáng xấu hổ đó làm hưng phấn không thôi, Dung Vũ Ca cũng tự mình khinh bỉ mình một chút.

Không biết Dung Vũ Ca đã ngồi ở đầu thuyền mặc cho gió thổi trong bao lâu, chỉ biết cho đến khi cơn gió trong trẻo nhưng lạnh lùng đem một bụng dâm niệm đều thổi bay hết, Dung Vũ Ca mới có can cảm một lần nữa tiến vào khoang thuyền, nhìn thấy Vệ Minh Khê vẫn còn đang hôn mê.

Dung Vũ Ca đem y phục mình cởi ra, cởi đến khi chỉ còn lại cái yếm đỏ thêu mấy đóa mẫu đơn xinh đẹp cùng tiết khổ mỏng manh, mới chịu kéo chân đem thân thể xinh đẹp của mình chui vào trong đó, đưa thân thể của nàng áp sát vào thân thể Vệ Minh Khê. Có thể dựa vào Vệ Minh Khê gần như vậy, có cảm giác thật hạnh phúc, làm cho người ta muốn khóc, Dung Vũ Ca chống cằm, ngắm nhìn Vệ Minh Khê chăm chú.

Nhìn hồi lâu rồi cơn buồn ngủ cũng kéo đến, liền ghé vào người Vệ Minh Khê ngủ ngon lành hạnh phúc, Dung Vũ Ca ngủ thật sự rất ngon. Chỉ đáng thương cho Vệ Minh Khê, thân thể thật vất vả mới cảm thấy không còn khô nóng, giờ lại đột nhiên cảm thấy cơ thể như bị ngọn núi đè lên, cực kì nặng nề, ngực cũng rất khó chịu, lần này hôn mê một chút cũng không tốt.

Vệ Minh Khê cảm thấy đầu có chút đau, mắt nàng híp lại rồi lại mở ra, đột nhiên nhìn thấy dung nhan yêu nghiệt của Dung Vũ Ca phóng đại gần trong gang tấc, Vệ Minh Khê mới hốt hoảng mở to hai mắt, sau đó đẩy Dung Vũ Ca ra. Cái chân cũng theo đó mà chày xuống, làm cho thân thể trẻ trung đầy khuê gôi của Dung Vũ Ca hoàn toàn bại lộ ở trong không khí, đáng tiếc Vệ Minh Khê hoàn toàn không có tâm tình mà ngắm nhìn.

Dung Vũ Ca không tình nguyện mở mắt, mẫu hậu vừa đẩy mình.

Vệ Minh Khê giờ mới phát hiện bốn phía chung quanh hoàn toàn xa lạ: “Đây là nơi nào?” Vệ Minh Khê chất vấn. Nàng nhớ lại, khoảnh khắc cuối cùng là lúc uống chén trà Dung Vũ Ca đưa cho, sau đó không còn ấn tượng gì nữa.

“Trên thuyền.” Dung Vũ Ca tươi cười, vẻ mặt rục rờ nói.

“Vì sao ta lại ở trên thuyền? Ngươi cho ta uống cái gì?” Vệ Minh Khê tức giận hỏi.

“Cho mẫu hậu uống một ít mê dược thôi mà, để cho mẫu hậu hảo hảo ngủ một giấc. Chiếc thuyền này đang xuôi về phương nam, hiện tại thuyền đã ở giữa sông, không thể cập bờ.” Dung Vũ Ca ngẩng cằm, vô tội nói.

Vệ Minh Khê đã hoàn toàn hiểu ra, bộ dáng nghe lời ngày hôm qua thì ra chỉ là diễn trò cho mình xem, Dung Vũ Ca thật quá càn rỡ.

Vệ Minh Khê không thể tưởng được Dung Vũ Ca chẳng những không thu liễm, lại còn càng làm sự việc thêm trầm trọng. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, ánh mắt trầm xuống. Lúc này Vệ Minh Khê đang tức giận phi thường.

“Dung Vũ Ca, lập tức cập bờ, trở về!” Ngữ khí Vệ Minh Khê không có chút gì là muốn thương lượng.

“Vệ Minh Khê, ngươi là một tiểu quý nhát gan, cái gì cũng không dám làm, chỉ mãi làm một người đeo mặt nạ, mang theo cái mặt nạ đoạn trang cao quý của ngươi, sống câu nệ mà không bao giờ là chính mình. Nếu như đi Giang Nam, sẽ không có người biết ngươi, sẽ không có ai coi ngươi là Vệ Minh Khê, không có ai xem ngươi như thiên hạ đệ nhất tài nữ, càng không ai nhìn ngươi như mẫu nghi thiên hạ, hiển thế lương mẫu. Ngươi sẽ chính là ngươi, cứ phóng túng một lần đi, vì chính mình khoái hoạt vài ngày, nơi đó không có ai biết ngươi cả. Giang Nam phồn hoa ở kia, mười dặm hương phấn lượn lờ di động ở kia, cùng với lâm thế ngoại đào nguyên, còn có cô thuyền thả câu nhàn hạ thoải mái, văn nhân tao khách tụ tập nơi Tụ hiền các, năm năm một lần

thiên hạ luận tài kì cảnh tráng quan, người không muốn đi xem sao?”

Giang Nam quả thật là địa phương mà Vệ Minh Khê luôn hướng tới từ khi còn trẻ, nhưng cũng chỉ là địa phương nàng mới được đọc qua trang giấy. Giang Nam kia tú lệ phồn hoa, còn là nơi tụ tập anh tài trong thiên hạ, như nước chảy về xuôi, có thể ngoại cao nhân, có sĩ tử ôm ấp hoài bão chuẩn bị ứng thí, còn có Tụ hiền các năm năm mới luận tài một lần, ắt hẳn nơi đó luôn có một đám người tài ba dị sĩ.

Vệ Minh Khê nhớ lại lúc nàng bảy tuổi, tổ phụ từng ở Tụ hiền các tranh luận thất bại, mới ôm mình thở dài mà nói: “Vì sao Chỉ nhi không phải là nam nhi, nếu là nam nhi, ngày sau ở Tụ hiền các sẽ nhất định tỏa sáng, lưu danh sử sách, làm rạng danh Vệ gia”.

Vệ Từ Phong, lúc ấy là đại nho sinh danh chấn thiên hạ, học thức uyên bác, môn sinh rất đông, là nam nhân duy nhất mà từ nhỏ đến lớn khiến Vệ Minh Khê kính nể. Phụ thân thường không vui khi thấy nữ nhi xem nhiều thư tịch, cảm thấy nữ tử có tài nhất định vô dụng, chỉ có Vệ Từ Phong dung túng cho nàng, mặc nàng tùy ý, do đó lúc này thiên hạ mới có đệ nhất tài nữ Vệ Minh Khê.

Vệ Từ Phong vốn là nam nhân mà Vệ Minh Khê kính ngưỡng nhất, thế nhưng ở Tụ hiền các lại luận tài thua. Từ đó Vệ Minh Khê vẫn chú ý đến cuộc tranh tài năm năm một lần tại Tụ hiền các, mỗi lần có tập sách về cuộc luận tài mới nàng luôn xem lại, vẫn không chịu chấp nhận một bàn thua của tổ phụ ngày đó. Ngày trước quãng thời gian nàng mười hai tuổi, Vệ Minh Khê vẫn có một tiếc nuối, mình nếu là thân nam nhi, nhất định vì tổ phụ mà rửa sạch nỗi nhục ngày ấy.

Chính vì thế mà tâm Vệ Minh Khê gặp phải dao động trước nay chưa từng có, ở địa phương không ai biết nàng, có lẽ Vệ Minh Khê không cần sống căng thẳng như vậy nữa, có lẽ Vệ Minh Khê mới có thể trở lại Vệ Minh Khê mười hai tuổi, tài cao khí ngạo ngày trước.

“Như vậy không tốt.” Tuy rằng tâm Vệ Minh Khê bị Dung Vũ Ca cổ vũ mê hoặc, nhưng mà băng đóng ba thước không phải một ngày mà tan, Vệ Minh Khê vẫn vút chưa được trách nhiệm cùng công nghiệp của mình.

“Đại quốc tự có Tinh Doanh lo, nàng sẽ để ý hết thảy, người không cần quá lo lắng. Coi như là xuất môn đi xa, cũng không phải làm chuyện gì to tát, Vệ Minh Khê người thỉnh thoảng cần rõ một lần không được sao?” Dung Vũ Ca thấy trên mặt Vệ Minh Khê có chút dấu hiệu dao động, liền không ngừng cố gắng cổ vũ.

“Ta lúc nhỏ cũng từng mơ ước được cưỡi ngựa nơi tái ngoại ngắm nhìn mặt trời mọc, lên đỉnh Thái Sơn vừa xem mọi núi lớn núi nhỏ, vừa ghé thăm tiên đảo bồng lai, rồi hái tuyết liên ở Thiên Sơn nữa.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê cười nói, nhưng mà sau khi đối với người động tình, mọi giấc mộng của ta đều trở nên bé nhỏ không đáng kể, chỉ cam tâm chờ đợi người ngoài đầu nhìn lại nở một nụ cười.

Vệ Minh Khê không hiểu vì sao Dung Vũ Ca lại đột nhiên nhắc tới những mơ ước ngày đó, nghe thì đúng là rất đẹp, nhưng mà trên thực tế, những thứ đó đối với mình mà nói là vô cùng xa xỉ. Nhưng còn Dung Vũ Ca, hẳn phải rất dễ dàng làm được mới đúng, dù sao nàng cũng có gia thế như vậy.

“Người không dám nghĩ đến những điều đó đúng không? Kỳ thật người nghe cũng cảm thấy rất hâm mộ phải không? Kỳ thật đi Giang Nam đối với người cũng có lực hấp dẫn đúng không? Nếu cơ hội gần trong gang tấc, vì sao còn không dám đi?” Dung Vũ Ca hỏi.

Vệ Minh Khê đột nhiên nở nụ cười, Dung Vũ Ca thoát nhìn tựa như nữ tử nông cạn, chỉ có sắc mà vô tri, nhưng kỳ thật chính là do mình thành kiến. Dung Vũ Ca rất hiểu cách thuyết phục người khác, làm cho mình có loại cảm giác, nếu lần này có cơ hội mà không đi, ngày sau nhất định sẽ hối hận.

“Ta nói không đúng sao? Dù sao thuyền đã đi, ta nhất định sẽ không cập bờ, không còn cơ hội xoay chuyển đâu!” Dung Vũ Ca khó hiểu khi thấy Vệ Minh Khê đột nhiên nở nụ cười, nàng cảm thấy nói như vậy mà còn không thuyết phục nổi Vệ Minh Khê thì nàng thật nhanh muốn khóc cho rồi.

“Dung Vũ Ca, kỳ thật nếu người biểu hiện chừng chạc một chút, nội liễm một ít, so với lúc phóng túng làm càn thì tốt hơn nhiều!” Vệ Minh Khê nhớ lại, phụ quân lý tưởng trong cảm nhận của nàng, phải giống như tổ phụ vậy, nho nhã, học thức uyên bác, sáng suốt, nội liễm, ôn nhu, chừng chạc. Lần đầu tiên Vệ Minh Khê thừa nhận, năm đó lúc nàng gả cho Cao Hàn, thực rất thất vọng, Cao Hàn còn không được nửa phần so với tổ phụ.

“Vậy ta sau này giả bộ chừng chạc nội liễm một chút, mẫu hậu nhất định thích ta phải không!” Dung Vũ Ca vui vẻ nói, nàng rốt cục cũng thuyết phục được Vệ Minh Khê cùng nhau đi Giang Nam, bất quá nàng không ủng hộ quan điểm của mẫu hậu. Nếu chừng chạc cùng nội liễm, làm sao có thể theo đuổi được mẫu hậu đây?

“Dung Vũ Ca, chuyện ta đồng ý đi Giang Nam cùng chuyện của người không có bất cứ quan hệ nào, ta như trước vẫn sẽ không đáp ứng thứ tình cảm nghịch luân kia!” Vệ Minh Khê nghiêm túc nói với Dung Vũ Ca, nàng không muốn tạo thành ảo giác mình đối với tình cảm này có một tia thỏa hiệp nào, nàng đi Giang Nam, bất quá là vì hoàn thành nguyện vọng của tổ phụ mà thôi.

“Vâng!” Dung Vũ Ca ỉu xiu trả lời, tâm mẫu hậu thật đúng là rất khó buông lỏng, tạm thời cứ vậy đi, trước nhất cứ đem mẫu hậu lừa đến Giang Nam đã rồi nói sau, nhất định còn có biện pháp khác.

Vệ Minh Khê lúc này mới phát hiện y phục Dung Vũ Ca không chỉnh tề, thân thể nuột nà kia bại lộ trong không khí, chỉ hơi phủ chút chăn bông, như có như không, một nữ tử có quan niệm trinh tiết lễ giáo không nên bại lộ như thế. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca có cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nàng hy vọng cỡ nào Dung Vũ Ca là tiểu thư khuê các nhà nọ mà không phải là yêu tinh không kiêng nể gì, vừa chân thật vừa phóng đảng.

“Dung Vũ Ca, người đem quần áo mặc vào, hở ra như vậy còn ra thể thống gì!” Vệ Minh Khê nhủ mảy, không tự chủ vẫn còn giáo huấn một phen, ánh mắt rất tự giác nhìn sang một bên, quả nhiên là người được giáo dục tốt, phi lễ chó nhìn. Nhưng đều là nữ tử thì kỳ thật giáo dưỡng như vậy là không cần thiết, trừ phi trong lòng có quỷ.

“Mẫu hậu vừa chậm lụt, vừa cổ hủ, nhưng người ta hết lần này đến lần khác vừa thấy mẫu hậu đã vui mừng.” Dung Vũ Ca thở dài. Vệ Minh Khê thật

chậm hiểu, đã nhìn thấy dáng người kêu gọi của người ta lại còn làm như không thấy, thật sự là đã kích lòng tự tin của người ta mà.

Vệ Minh Khê đứng dậy, cũng phát hiện y phục của mình đã bị thay đổi bằng một bộ y phục thanh sắc.

“Dung Vũ Ca, quần áo của ta đâu?” Vệ Minh Khê có vẻ giận hỏi.

“Người không thể mặc đạo bào đi Giang Nam được, ta giúp người thay một bộ nam trang, chỉ có giả nam trang mới dễ dàng che dấu tai mắt người khác, ta chỉ đổi áo ngoài thôi à, còn cái gì khác cũng chưa làm!” Nửa câu sau của Dung Vũ Ca thật sự rất có cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Vệ Minh Khê tự nhiên là không nghĩ tới, chỉ là cảm thấy Dung Vũ Ca nói đúng, nam trang sẽ tiện lợi hơn một chút, cũng không quá để ý nửa câu sau của Dung Vũ Ca, hơn nữa đây là lần đầu tiên giả nam trang, thật sự cảm thấy không được tự nhiên!

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê một thân trang nhã nam tử, thực rất hài lòng vì đã thay cho Vệ Minh Khê bộ trang phục này, lập tức đem tiểu thư khuê tú Vệ Mỹ nhân biến thành Vệ công tử khí độ bất phàm.

“Trên đường đi Giang Nam người không phải là Vệ Minh Khê, mà là Vệ Chi. Vệ công tử à, ở đâu ra mà có Vệ công tử tuấn nhã đến như vậy nè?” Dung Vũ Ca đứng dậy tựa sát vào Vệ Minh Khê, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Vệ Minh Khê, không đứng đắn đùa giỡn nói.

Vệ Minh Khê nghe vậy, mặt liền đỏ lên, đẩy ngón tay Dung Vũ Ca ra, Dung Vũ Ca quả nhiên không bao giờ đổi tính, không bao giờ đứng đắn được cả!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Dĩ Nhiên Ai Cũng Sẽ Động Tâm, Đâu Chỉ Có Mình

“Mau mặc y phục vào đi!” Vệ Minh Khê nhú mày nói.

“Vệ công tử, người ta không đẹp sao?” Dung Vũ Ca đứng dậy, mặc cho chân bông rớt xuống giường, thân thể mềm mại không xương hướng vào người Vệ Minh Khê mà tựa. Kia là cái yếm phong tao đồ thắm bao quanh lấy bộ ngực no tròn, cặp đùi thon dài hoàn toàn hé lộ trong không khí, vòng eo mềm mại cùng da thịt đều lộ ra nét hồng hào tươi sáng...

Dung Vũ Ca đem vẻ xinh đẹp câu hồn cố tình biểu hiện vô cùng lâm ly tấn trí, ánh mắt nhìn Vệ Minh Khê lại càng toả nhiệt mang theo đầy vẻ khao khát. Một vưu vật như vậy, một khi biểu lộ cũng làm cho một nữ tử như Vệ Minh Khê có chút mặt đỏ tai hồng. Không được, đây rõ ràng là việc không hợp lẽ!

“Dung Vũ Ca, không được làm loạn!” Vệ Minh Khê hết sức trấn định mình, kháng cự không cho Dung Vũ Ca tới gần.

Dung Vũ Ca cả người đều toả ra vẻ hút hồn, gọi cảm, tràn đầy tình ý làm cho Vệ Minh Khê cảm thấy vô cùng khó xử. Hết lần này đến lần khác Dung Vũ Ca luôn cố tình giữ khoảng cách giữa nàng và mình rất gần, cả mùi hoa nồng đậm đều là hàm chứa tình ý, muốn mình lưu giữ mãi hương vị này.

Dung Vũ Ca quả thật đã vô cùng hao tổn tâm cơ để câu dẫn, trong thiên hạ người có thể ngăn được sự câu dẫn này, sợ là ngoại trừ Vệ Minh Khê thì không còn ai khác.

Vệ Minh Khê cảm thấy thân thể dần có chút khô nóng. Dung Vũ Ca thật là yêu nghiệt phóng đảng, nhưng cả người lại tản ra lực hấp dẫn trí mạng. Vệ Minh Khê đột nhiên đẩy Dung Vũ Ca ra, nàng sợ hãi Dung Vũ Ca bao nhiêu, lại càng thêm sợ hãi cảm giác hiện tại của mình, thậm chí trong đầu mình còn có ý niệm muốn giang tay ôm lấy nàng. Thật sự quá hoang đường! Minh sao lại có ý niệm đáng xấu hổ đến thế chứ?

Lúc Vệ Minh Khê đẩy Dung Vũ Ca, tay đột nhiên chạm phải da thịt của nàng, cảm giác nhu mẫn cực kì, tuy rằng chỉ mới chạm lướt qua nhưng đã đủ khiến Vệ Minh Khê hoảng sợ vô cùng. Vệ Minh Khê theo bản năng không tự chủ được, vội chạy ra khỏi khoang thuyền!

Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng Vệ Minh Khê chạy trốn chết, thật đáng ghét, lại hất hui mình, chẳng lẽ mình coi còn chưa đủ sao? Bộ dáng mẩu hậu rõ ràng là thích muốn chết mà còn tỏ ra xấu hổ nữa, hay là do mình còn chưa đủ xinh đẹp, chưa đủ yêu nghiệt? Mẩu hậu thực đã thương lòng tự trọng của người ta mà, chẳng lẽ nữ nhân câu dẫn nữ nhân lại khó đến vậy sao?

Dung Vũ Ca luôn luôn đối với vẻ ngoài của mình vô cùng tự tin, vậy mà giờ phút này lại khó có thể khiến Vệ Minh Khê sinh ra dù chỉ là một chút dao động. Nhưng nàng vốn không hề biết rằng đối với kiểu câu dẫn của cực phẩm yêu nghiệt như nàng đã khiến Vệ Minh Khê phải rối loạn không thôi.

Dung Vũ Ca cũng cảm lấy một bộ bạch sắc nam trang đã được chuẩn bị từ trước để mặc vào. Dung Vũ Ca vốn là muốn cải trang thành loại nam tử phiêu dật không nhiễm chút khói bụi trần thế, chính là có ý khoe khoang về phong tao xuất chúng của mình. Đương nhiên là không muốn trở thành loại hương vị vô dục vô cầu, dù thế nào cũng vẫn phải thật phong tao a!

Vệ Minh Khê đứng nơi đầu thuyền mặc cho gió thổi, trong đầu đều là ngọc thể câu hồn của Dung Vũ Ca, mị nhãn như tơ, bộ dáng yêu mị cực kì khiến

nàng tâm tình hoảng hốt. Vệ Minh Khê nắm chặt tay áo mình, mọi người đều thích thú gì tốt đẹp, Dung Vũ Ca lại vốn là vưu vật như thế, dĩ nhiên thế nhân thấy đều sẽ động tâm, không phải chỉ có riêng mình mình. Đúng là như vậy rồi, Vệ Minh Khê tự lẩm nhẩm thôi miên chính mình hết lần này đến lần khác, phải một lúc sau nổi bọt rớt trong lòng mới dịu xuống.

Lúc Vệ Minh Khê nhìn thấy Dung Vũ Ca mặc nam trang chỉ có một cảm giác, Dung Vũ Ca nhìn thế nào cũng tựa như một gia thế công tử, bộ dạng nhàn nhã chơi bời, vô ưu vô lo. Đương nhiên đây đều là Vệ Minh Khê có thành kiến, Dung Vũ Ca tuy rằng hàm dưỡng không bằng Vệ Minh Khê nhưng cũng không phải không có chút nào, ít nhất cũng có vẻ của một công tử tuấn tú, đủ sức làm cho nữ nhân nhìn thấy đều phải đỏ mặt không thôi.

“Dung công tử phong độ như thế, lại tuấn tú vô song, Vệ nương tử có động tâm không?” Dung Vũ Ca quen thói nói giỡn với Vệ Minh Khê, tựa hồ người vừa rồi làm ra hành động kinh thế hãi tục kia không phải nàng, thật sự rất tự nhiên.

“Dung Vũ Ca, trên đường nam hạ không được lập lại chuyện vừa rồi, bằng không ta sẽ trở về!” Vệ Minh Khê không quên cảnh cáo Dung Vũ Ca.

“Vừa rồi là chuyện gì?” Dung Vũ Ca giả ngu hỏi.

“Dung Vũ Ca!” Sự tình như vậy Vệ Minh Khê làm sao mà có can đảm nhắc lại, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng Dung Vũ Ca giả ngu, liền thẹn quá hoá giận nhìn Dung Vũ Ca quát!

“Thì ra mẫu hậu tức giận cũng biết quát người khác a!” Dung Vũ Ca ngạc nhiên nói, mẫu hậu thật là đáng yêu.

Vệ Minh Khê phát hiện mỗi lần mình đối mặt với Dung Vũ Ca là chẳng còn thấy đầu tu dưỡng tốt đẹp trước kia nữa, mặt hơi đỏ lên. Đều là tại Dung Vũ Ca không tốt! Vệ Minh Khê sinh hờn dỗi, không thèm để ý tới Dung Vũ Ca nữa. Dung Vũ Ca vừa thấy Vệ Minh Khê phớt lờ mình liền nhanh chóng mềm nhũn.

“Được rồi, mẫu hậu nói không làm, thì ai mà dám làm thế nữa!” Nàng cũng không dám làm gì quá phận, dù sao lúc nàng mới lên thuyền cũng đã được không ít phúc lợi, nghĩ đến chuyện mình làm với Vệ Minh Khê lúc nàng hôn mê liền cảm thấy có chút chột dạ.

“Thuyền bao giờ sẽ cập bờ?” Vệ Minh Khê hỏi Dung Vũ Ca. Khi mình đứng đây còn có thể nghe được thanh âm sóng vỗ mạn thuyền khi con thuyền rẽ nước, hai bên bờ sông chỉ lác đác vài ngọn đèn le lói, vậy mà giữa màn đêm yên tĩnh này, những thứ đơn giản đó lại dễ dàng phá vỡ sự cô tịch. Loại cảm giác này đối với Vệ Minh Khê mà nói là một loại cảm thụ hoàn toàn xa lạ.

“Sáng mai sẽ đến, kinh thành có lẽ đã tràn ngập băng tuyết, nhưng nơi này vẫn có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của Giang Nam” Dung Vũ Ca nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đem không khí trong trẻo nhưng pha chút lạnh lạnh vào tận phế quản. Nàng thích loại cảm giác này, cảm giác được cùng Vệ Minh Khê ở cùng một chỗ.

Lúc này thuyền đột nhiên lắc mạnh, thiếu chút nữa đem Vệ Minh Khê hất xuống sông, may mà Dung Vũ Ca nhanh tay lẹ mắt ôm lấy Vệ Minh Khê mới không để nàng bị ngã.

“Có chuyện gì thế?” Dung Vũ Ca tức giận hỏi thuyền phu, thiếu chút nữa đã đem mẫu hậu bảo bối của mình rớt xuống sông rồi, trời tối như vậy mà mẫu hậu lại không biết bơi, đây là chuyện nguy hiểm cỡ nào chứ!

“Dung công tử, bởi vì trời quá tối mà thuyền lớn đối diện tựa hồ không nhìn thấy thuyền chúng ta, đụng phải một cái cho nên thuyền mới lay động kịch liệt như thế……” Thuyền phu giải thích.

“Đáng giận, hiếm khi bản công tử tiết kiệm mà thuê thuyền nhỏ, vậy mà lại còn bị thuyền lớn đụng vào, ta muốn nhìn xem thử một chút, là ai dám đụng vào bản công tử!” Dung Vũ Ca tức giận nói.

Kỳ thật Dung công tử thuê thuyền cũng không tính là nhỏ, nhưng mà thuyền đối diện còn lớn hơn nhiều, xem ra người đối diện không phú tât quý, Dung công tử vẫn nên nhịn một chút thì hơn.

Vệ Minh Khê thông thả thoát ra từ trong lòng Dung Vũ Ca, vừa rồi nếu Dung Vũ Ca không giữ lấy mình thì thật đúng là có khả năng rơi vào lòng sông mất. Rốt cuộc nàng có bao nhiêu quan tâm đến mình mới có thể cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã đem mình ôm vào trong lòng đây?

“Nếu không có gì đáng ngại, cứ cho qua đi.” Vệ Minh Khê thản nhiên nói, hoàn toàn không giống một nữ nhân vừa bị làm cho kinh hoảng.

“Thuyền gia, các người có sao không?” Người ở thuyền đối diện hướng các nàng hô, xem ra đối phương không phải kẻ ý thế hiếp người, tựa hồ còn là người phi thường biết phân rõ phải trái.

“Đương nhiên có chuyện!” Dung Vũ Ca tức giận kêu lên.

“Tiểu thư nhà ta mời các người lên thuyền gặp mặt, nếu có tổn thương gì, tiểu thư nhà ta sẽ bù đắp!”

“Là thuyền của Giang gia, khó trách thuyền lại lớn như vậy, Giang gia đại tiểu thư có tiếng là thông tình đạt lý. Dung công tử, các người cứ yên tâm đi lên đi!” Sau khi thuyền gia thấy rõ thuyền đối diện mới yên tâm quay sang nói với Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê bị mời lên thuyền lớn, tuy Dung Vũ Ca thuê thuyền quả thật khá lớn nhưng thuyền đối diện lại lớn hơn rất nhiều, hơn nữa lại tráng lệ, vô cùng khí phái, xem ra chủ nhân quả thật là người có bối cảnh.

“Giang Nam có Tính Giang đại gia tộc, chẳng những là Giang Nam vọng tộc lại còn là thủ phủ của cả Giang Nam, chẳng lẽ chính là Giang gia này sao?” Dung Vũ Ca đứng trên boong thuyền quay lại hỏi Vệ Minh Khê.

“Hai vị công tử, thỉnh vào bên trong!” Tỳ nữ mời Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê tiến vào khoang thuyền, từ việc tỳ nữ rất thông hiểu lễ phép là có thể nhìn ra chủ nhân tu dưỡng thế nào, Giang gia đại tiểu thư tựa hồ tu dưỡng không kém.

Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê nghe được tiếng đàn, cảm nghệ cũng không kém, đây là đánh giá trong lòng Vệ Minh Khê. Kỳ thật không kém trong lòng Vệ Minh Khê đã có thể coi là phi thường giỏi rồi, trình độ này cơ hồ so với Dung Vũ Ca cũng không kém là bao nhiêu.

Cảm nghệ cũng hay như vậy, Dung Vũ Ca nghĩ mà phát ghét, phiền chết được, thiên hạ này sao lắm người lợi hại đến thế, nếu vậy không lẽ mình cũng không có gì lợi hại hay sao?

Càng vào bên trong mới phát hiện thuyền này so với tưởng tượng còn muốn lớn hơn nhiều.

“Hai vị công tử mời ngồi, thuyền các người có bị tổn hại gì không?”

Tiếng đàn dừng lại, thanh âm như chim hoàng oanh vô cùng dễ nghe truyền đến. Dung Vũ Ca nhíu mày nhìn chủ nhân của thanh âm này. Diện mạo miễn cưỡng cũng coi là được đi, bất quá vẫn không đẹp bằng mình, nhưng khí chất lại có chút quen thuộc, đúng, cùng một bộ dáng tiểu thư khuê các giống Vệ Minh Khê. Chỉ với điểm ấy đã khiến Dung Vũ Ca nhìn không vừa mắt.

“Người ta thiếu chút nữa đã bị hất xuống sông, bị một phen kinh hoàng, người định bồi thường chúng ta như thế nào đây?” Dung Vũ Ca không khách khí nói.

Vệ Minh Khê lắc đầu, Dung Vũ Ca thoát nhìn cứ như một kẻ ác bá, nếu Dung Vũ Ca thật sự là nam nhân thì chính xác là kẻ ác bá rồi, cũng may nàng là nữ tử, Vệ Minh Khê thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Dung Vũ Ca Đấu Giang Ngung Nguyệt - Nữ Nhân Tranh Phong

“Tối nay hà giang một mảnh tối đen, để xảy ra việc hai thuyền va chạm cũng chỉ là vô tình, mong hai vị thứ lỗi. Nếu như có chỗ nào tổn hại, Giang gia xin một mực bù đắp, tuyệt không chối từ.” Giang Ngung Nguyệt ôn nhu giải thích.

Giang Ngung Nguyệt đầu tiên chú ý tới người mang trang phục hoa lệ vừa bước đến là Dung Vũ Ca. Thật sự là một mỹ nam tử. Giang Ngung Nguyệt vốn theo phụ thân vào nam ra bắc nhiều năm, tuần nam mỹ nữ nàng từng gặp cũng không ít, nhưng cho tới bây giờ cũng không có một người nào có thể như nam tử trẻ tuổi trước mặt, làm cho người ta dù chỉ nhìn qua một lần vẫn khó có thể quên, đẹp đến mức làm tổn thương mắt người khác. Rốt cuộc là nam hay là nữ? Có lẽ là nữ tử thì đúng hơn, Giang Ngung Nguyệt thầm nghĩ.

“Nếu là vô tình thì không cần tính toán làm gì, chúng ta trở về thuyền đi.” Vệ Minh Khê lạnh nhạt nói, chuẩn bị kéo Dung Vũ Ca rồi đi.

Lúc này Giang Ngung Nguyệt mới chú ý tới thanh y nam tử vừa cất tiếng nói, người này từ lúc tiến vào không nói một lời nào. Mặc dù bộ dáng không loá mắt bằng người trẻ tuổi kia nhưng sau khi nhìn kỹ, Giang Ngung Nguyệt lại dời mắt không được. Về ngoài thanh nhả tự nhiên, như đoá hoa sen cao quý, người khiêm tốn lại ôn nhu như ngọc, đột nhiên làm cho Giang Ngung Nguyệt có loại cảm giác như thể tìm thấy người trong mộng, mắt liền có chút hoa. Nguyên lai người trong mộng của mình thật sự tồn tại!

Giang Ngung Nguyệt theo bản năng muốn lưu lại người trước mắt, có lẽ cùng giống người xinh đẹp vừa rồi, cũng là một nữ tử, nhưng mà Giang Ngung Nguyệt càng tình nguyện tin người trước mắt là một nam tử hơn, cho dù là nữ tử cũng chẳng sao cả.

“Bình thủy tương phùng chính là duyên phận, công tử xin dừng bước, yến tiệc lập tức sẽ được dâng lên, nếu đã đúng lúc như vậy, sao không lưu lại uống vài chén rồi hân đi?” Giang Ngung Nguyệt như trước ôn nhu hỏi.

“Vệ công tử, người nói vị Giang tiểu thư này là coi trọng người hay là coi trọng ta, Dung công tử đây?” Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê khe khẽ hỏi, phần nhiều là đùa cợt.

Dung Vũ Ca nhìn ra Tính Giang nữ tử này cùng loại khuê trung nữ tử chỉ chờ mai mối hoàn toàn bất đồng. Giang gia Giang đại tiểu thư Giang Ngung Nguyệt năm nay hai mươi tuổi vẫn còn chưa gả cho ai, nghe nói cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, bộ dạng quốc sắc thiên hương không nói lại còn gia tài bạc vạn, nhưng mắt lại cao quá đầu, đã từng tuyên bố nếu không thể tìm được hảo lang quân, thà rằng ở lại khuê phòng vĩnh viễn cũng không lấy chồng.

“Không cần người bôi xấu danh tiết!” Vệ Minh Khê thấp giọng cảnh cáo Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca này mở miệng luôn chẳng phân biệt được nặng nhẹ.

Lúc này Vệ Minh Khê mới nhìn qua Giang Ngưng Nguyệt. Giang Ngưng Nguyệt rất đẹp, vẻ đẹp hoàn toàn bất đồng so với Dung Vũ Ca. So với vẻ đẹp nhìn đến loá mắt của Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê lại càng dễ dàng tiếp nhận vẻ đẹp dịu dàng tựa như dải lụa đào nơi vầng trăng sáng trên cao của Giang Ngưng Nguyệt, lại càng giống hình ảnh yếu điệu thực nữ mà Vệ Minh Khê biết được qua thư sách, điều này khiến Vệ Minh Khê sinh ra vài phần hảo cảm.

Vệ Minh Khê tin chắc, loại nữ tử chuyên gây tai hoạ giống như Dung Vũ Ca dù sao cũng chỉ là số ít. Thực nữ chân chính nên giống như mình hoặc như người con gái trước mắt này.

Dung Vũ Ca khó chịu, Vệ Minh Khê nhìn Giang Ngưng Nguyệt, lại còn nhìn thật lâu nữa. Lúc nàng nhìn mình đâu có bao giờ nhìn lâu như vậy, đã vậy trong mắt còn lộ ra quang mang tán thưởng, trong khi nhìn mình lại chỉ biết nhủ mảy.

Trong lòng Dung Vũ Ca có loại cảm giác rất vi diệu, thực sự chán ghét cảm giác này! Tuy rằng biết Vệ Minh Khê mặc dù có nhiều thi cũng không đại biểu cho cái gì, dù sao Vệ Minh Khê cho tới bây giờ vẫn không phải là một người thích nữ tử, chỉ là mình dự đoán nàng thích mình thôi.

“Được thôi, đã có tiệc rượu, chúng ta nếu từ chối thì thật là bất kính!” Dung Vũ Ca hồi đáp, kéo Vệ Minh Khê ngồi xuống. Mỹ nữ đệ nhất Giang Nam, Giang Ngưng Nguyệt rốt cuộc có năng lực gì? Hơn nữa Dung Vũ Ca phi thường hiếu kỳ, người Giang Ngưng Nguyệt coi trọng rốt cuộc là mình hay là Vệ Minh Khê?

Rất nhanh Vệ Minh Khê liền phát hiện Giang Ngưng Nguyệt cùng chính mình suy nghĩ bất đồng. Giang Ngưng Nguyệt không phải dạng nữ tử bình thường chỉ nhốt mình tại khuê phòng. Nàng không phải dạng chỉ biết giới hạn trong những lý luận suông mà đã đi khắp đại giang nam bắc, kiến thức uyên bác, cử chỉ khéo léo, tùy từng loại nhân sinh mà ứng xử. Tuy rằng khéo léo, biết cách thích ứng nhưng lại không làm cho người ta có cảm giác quá mức thể tục. Thật sự là kì tài nữ tử!

Giang Ngưng Nguyệt rất am hiểu cách mở đầu câu chuyện, luôn tìm được chủ đề làm cho người ta cảm thấy hứng thú mà bàn luận, cách nói năng cử chỉ từ đầu tới cuối đều nhìn không ra khuyết điểm gì. Dung Vũ Ca bắt đầu dĩ không thể không thừa nhận nữ nhân Giang Ngưng Nguyệt này xác thực có tài năng. Hơn nữa rất nhanh Dung Vũ Ca đã cảm giác được người nàng xem trọng chính là Vệ Minh Khê!

Nữ nhân đối với sở hữu của mình vốn luôn đặc biệt miễn cảm. Giang Ngưng Nguyệt tuy rằng che dấu rất khá nhưng vẫn làm cho Dung Vũ Ca cảm giác được tâm ý của nàng, khiến cho Dung Vũ Ca có cảm giác bị uy hiếp mà trước nay chưa từng có.

Vệ Minh Khê cũng không nói gì, nàng chỉ ở một bên an tĩnh nghe Giang Ngưng Nguyệt cùng Dung Vũ Ca nói chuyện phiếm. Nói đến kiến thức chân chính, Dung Vũ Ca tựa hồ rơi xuống hạ phong, dù sao Giang Ngưng Nguyệt đã đi qua rất nhiều chỗ, đã gặp qua rất nhiều người, nhìn tận mắt, nghe tận tai, so với người hàng năm đều ở kinh thành như Dung Vũ Ca hoàn toàn bất đồng.

Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, cũng nên để cho Dung Vũ Ca sửa lại cái tính không biết trời cao đất rộng kia đi, Vệ Minh Khê cười thầm trong lòng.

Kỳ thật Dung Vũ Ca bất quá chỉ thua Giang Ngưng Nguyệt ở lịch duyệt mà thôi. Vệ Minh Khê không biết Dung Vũ Ca vốn có vô số cơ hội có thể đi khắp thiên hạ, lẽ ra lịch duyệt sẽ không hề thua kém Giang Ngưng Nguyệt là bao, nhưng chính Dung Vũ Ca đã tình nguyện bỏ qua thế giới phồn hoa dục hoặc bên ngoài, vì người kia cam tâm ở lại kinh thành, bỏ qua hết thảy.

“Nếu là tiệc rượu, làm sao có thể thiếu được tửu lệnh đây?” Dung Vũ Ca quả thật thông minh, biết trước có chỗ ngắn, tắc có chỗ dài, mỗi người chắc chắn đều có ưu khuyết điểm, nhanh chóng bỏ qua lĩnh vực mình không am hiểu, chọn đúng thứ mình am hiểu mà xuống tay.

Vệ Minh Khê khẽ nhún mày, tửu lệnh trong cung không thường xuyên chơi, mà chơi cũng không có gì vui, lại không thể biểu hiện hơn Hoàng Thượng quá nhiều, bằng không Hoàng Thượng sẽ mất hứng. Mà y cùng các tần phi khác thi thố thì lại hoàn toàn không xứng tài nghệ cấp bậc, lại càng không có ý nghĩa.

“Tửu lệnh?” Giang Ngưng Nguyệt cũng hăng hái, nàng biết hai người trước mắt xuất thân không phải tầm thường. Người tự xưng là Dung Vũ quý khí bức người, giờ tay nhắc chân đều có cảm giác càn rỡ, trong lúc lơ đãng lộ ra chút khí chất kiêu diễm, chỉ có người từ nhỏ đã được sủng ái cùng thân phận không thấp mới có thể dưỡng thành loại khí chất như vậy, Giang Ngưng Nguyệt suy đoán.

Do đó Dung công tử nếu không phải công chúa thì cũng là quận chúa gì đó, dung mạo lại tuyệt thế, có tính tình phẩm chất như vậy cũng là chuyện tự nhiên.

Còn Vệ Chi, là công tử hay là tiểu thư đây? Giang Ngưng Nguyệt nhìn Vệ Chi, cảm thấy giống nữ tử, có chút yếu nhược, nhưng nếu là nữ tử sao lại có khí độ như vậy?

Giang Ngưng Nguyệt từ năm mười ba tuổi bắt đầu đi theo phụ thân khắp nơi buôn bán, chưa dạng người nào chưa gặp qua nhưng lại chưa bao giờ gặp qua nữ tử như vậy, cũng chưa bao giờ từng thấy một nam tử thế này. Hơn nữa nếu là nữ tử, hiện tại cũng đã hai sáu hai bảy tuổi, chắc hẳn đã sớm gả làm vợ người ta, nếu đã là vợ người thì nên ở nhà giúp chồng dạy con mới đúng, chỉ có là nam tử thì còn có thể giải thích được.

Ánh mắt Dung Vũ nhìn đích thị là ánh mắt dành cho tình nhân, nhưng y lại có ý né tránh, phát hiện này làm cho Giang Ngưng Nguyệt có chút vui sướng trong lòng.

Thi hành tửu lệnh, bởi vì có Vệ Minh Khê gia nhập, Giang Ngưng Nguyệt dần dần rơi xuống hạ phong. Giang Ngưng Nguyệt quản lý thương hội Giang Nam to như vậy, nào có nhiều thời gian đọc sách đâu, tuy rằng hiểu biết không kém nhưng ở trước mặt thiên hạ đệ nhất tài nữ như Vệ Minh Khê vẫn kém

hơn rất nhiều, cố gắng của Dung Vũ Ca mấy năm nay cũng không phải là vô ích, chơi từ lệnh bại bởi Vệ Minh Khê là thua trong vui vẻ, chỉ cần thắng Giang Ngưng Nguyệt là tốt rồi.

Giang Ngưng Nguyệt thua, bị phạt rất nhiều rượu. Dung Vũ Ca nhằm đúng lúc Giang Ngưng Nguyệt thất bại, cố ý nói thua phải phạt rượu. Nàng biết Vệ Minh Khê không thích loại người uống rượu say rồi thất thố nên cố tình muốn để Giang Ngưng Nguyệt uống thật nhiều rượu, sau đó cứ việc thất thố cho Vệ Minh Khê xem!

Nữ nhân tranh phong ghen tuông thật sự là đáng sợ a! Dung Vũ Ca vì mình mà tính toán, mà Giang Ngưng Nguyệt cũng không kém, nàng cảm thấy nếu mình rơi xuống hạ phong, chắc chắn Vệ Chi sẽ không ngồi nhìn mình bị Dung Vũ Ca khi dễ.

Nếu Vệ Chi là người như vậy, sẽ không phải là người Giang Ngưng Nguyệt sở cầu. Nếu Vệ Chi vì mình xuất đầu, hiển nhiên sẽ rất dễ dàng trêu chọc Dung Vũ ghen tị. Nữ nhân ghen tị tất sẽ phạm sai lầm.

Vệ Minh Khê hiển nhiên không biết hai nữ nhân ở đây đều đang vì mình mà đấu tâm cơ, nhưng nàng thấy Dung Vũ Ca chơi xấu khiến cho Giang Ngưng Nguyệt phải uống rất nhiều rượu, sắc mặt Giang Ngưng Nguyệt lại thoáng có chút không vui. Thoạt nhìn Dung Vũ Ca quả thật đang khi dễ Giang Ngưng Nguyệt, mà trên thực tế cũng đúng là như thế.

Vệ Minh Khê lắc đầu, tính cách này của Dung Vũ Ca khi nào mới có thể sửa được đây? Trừ mình ra, Dung Vũ Ca không đem bất luận kẻ nào dễ vào mắt, bất cứ ai ở trong mắt nàng đều bị xem nhẹ, không có một chút phân lượng nào.

Một người có kinh nghiệm thương trường, một kẻ lại luôn ở hậu cung làm mấy chuyện xấu, kẻ tám lạng người nửa cân, lại còn có một nữ nhân hoàn toàn không biết thế thái nhân tình, vì thế lại càng thêm náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Lửa Ghen Hùng Hực Đốt

“Thua rượu của ta không cần phải uống.” Vệ Minh Khê quả thật là người mềm lòng, hơn nữa đối với ngoại nhân vẫn luôn lấy lễ đối đãi. Nhưng Dung Vũ Ca lại không xem là vậy, nàng chán ghét diện mạo Giang Ngưng Nguyệt, nàng chán ghét ý đồ Giang Ngưng Nguyệt biểu hiện đối với Vệ Minh Khê, nàng lại càng chán ghét Vệ Minh Khê giờ phút này thiên vị Giang Ngưng Nguyệt.

“Ngưng Nguyệt đa tạ Vệ công tử.” Giang Ngưng Nguyệt hướng Vệ Minh Khê cười ngại ngùng. Là Giang gia đại tiểu thư, những lúc khiến nàng ngượng ngùng thế này thực không nhiều lắm. Vệ Minh Khê thấy Giang Ngưng Nguyệt hướng mình cười cũng lễ phép mỉm cười đáp lại.

Vệ Minh Khê cười kỳ thật không có hàm ý gì đặc biệt bên trong, nhưng đối với Dung Vũ Ca, hai nàng giống như đang ở trước mặt mình mà liếc mắt đưa tình vậy. Nữ nhân khi đó kỳ vốn luôn tự suy diễn mà không theo nguyên tắc nào cả, giờ phút này lửa ghen đích thị đang hùng hực cháy làm tâm Dung Vũ Ca đau đớn.

“Ta chưa bao giờ biết Vệ công tử lại là người thương hương tiếc ngọc đến thế, muôn ôm mỹ nhân về sao?” Dung Vũ Ca ghen đến độ có thể nghĩ được vị đắng chua trong lời nói, làm cho Vệ Minh Khê phải nhú mày. Dung Vũ Ca nói những nói cuối cái gì đó, đã biết rõ mình là nữ giả nam trang lại còn nói năng như vậy.

“Dung công tử, xin cần trọng hành động lời nói, đừng thuận miệng mà nói lung tung!” Thanh âm Vệ Minh Khê trầm thấp, chất chứa ý tứ giáo huấn trong ngôn từ. Đối với Vệ Minh Khê mà nói, Dung Vũ Ca là người trong nhà nên mới nặng lời như vậy.

Nếu là bình thường Dung Vũ Ca bị giáo huấn sẽ không đặt trong lòng, nhưng mà Vệ Minh Khê vừa mới thiên vị Giang Ngưng Nguyệt xong, ngay sau đó lại ở trước mặt Giang Ngưng Nguyệt nói mình không đúng. Dung Vũ Ca tức giận, không thích dạng tính cách đó của Vệ Minh Khê chút nào, ghét Vệ Minh Khê chết được!

Dung Vũ Ca hờn dỗi liền rót rượu uống, một ly tiếp nối một ly, uống càng lúc càng nhiều. Rượu này tuy không nặng nhưng cũng là hảo tửu, lúc mới uống vào thì không thấy gì nhưng về sau tác dụng lại rất mạnh. Uống xong mấy chén, sắc mặt Dung Vũ Ca bởi vì hơi rượu mà nổi lên vẻ đỏ ửng, kiều mỵ vô cùng, phong thái nữ tử hiện nguyên hình, sóng mắt mê ly câu hồn, thân thể mềm nhũn xụi lơ tựa vào người Vệ Minh Khê. Còn đâu là biểu hiện của một nữ tử được giáo dục tốt chứ, Vệ Minh Khê bất giác cau mày.

Dung Vũ Ca ban đầu vốn muốn Giang Ngưng Nguyệt quá chén, làm cho nàng say rượu mà thất thố, không nghĩ tới chính mình lại đem mình uống say. Tuy rằng không đến nỗi quá mất phong thái, nhưng Vệ Minh Khê quả thật không thích người say rượu. Trong mắt nàng, chỉ có người phóng túng mới có thể say rượu, là đại biểu cho một người phẩm tính còn chưa đủ nội liễm tự kiềm chế.

Mặt Vệ Minh Khê trầm xuống, nàng tuy rằng không biết Dung Vũ Ca vì cái gì lại làm loạn, còn có vẻ không được tự nhiên, nhưng nhìn đến mị thái Dung Vũ Ca sau khi say rượu vẫn cảm thấy không vui cùng lo lắng.

“Dung công tử, rượu này nhìn như ôn hòa nhưng lực độ lại phi thường mạnh mẽ, người đừng uống nữa, ta sợ người sẽ say đó.” Giang Ngưng Nguyệt

nhắc nhở Dung Vũ Ca. Lời Giang Ngưng Nguyệt tuy là nói với Dung Vũ Ca nhưng tầm mắt lại lạc lên người Vệ Minh Khê.

Tuy Vệ Minh Khê chỉ ngồi một chỗ, nhưng vẫn tản mát ra loại khí chất thanh nhã. Từ khi tiệc rượu bắt đầu đến giờ, Vệ Minh Khê thủy chung đều như kẻ ngoại nhân, không mê luyến, không phóng túng, không nói nhiều, tiến thoái thoả đáng, tự giữ nội liễm, đây mới chân chính là chính nhân quân tử.

“Không cần ngại giả bộ hảo tâm!” Dung Vũ Ca hướng Giang Ngưng Nguyệt nói. Nàng đâu cần Giang Ngưng Nguyệt làm bộ làm tịch, biểu hiện tác phong của một tiểu thư khuê các như thế.

“Xá đệ đã say rượu, ta mang hân trở về, Vệ Chỉ xin đa tạ Giang tiểu thư đã chiêu đãi!” Vệ Minh Khê hướng Giang Ngưng Nguyệt khách khí nói, chuẩn bị rời khỏi thuyền Giang gia. Dung Vũ Ca say làm mọi chuyện cứ rối tinh rối mù.

Vệ Minh Khê đỡ Dung Vũ Ca dậy thật là vất vả. Nàng không nghĩ tới một bầu rượu nho nhỏ lại có thể làm cho Dung Vũ Ca say đến như vậy, mà rõ ràng từ lượng Dung Vũ Ca vốn không kém. Vậy mà vừa rồi Giang Ngưng Nguyệt uống hai bầu cũng không thất thố khiến Vệ Minh Khê phải âm thầm bội phục.

“Vệ Minh Khê, ta chán ghét người, người đối người khác đều tốt, chỉ riêng đối với ta không tốt.....” Dung Vũ Ca sau khi say rượu liền đem ủy khuất trong lòng mình nói ra.

Chân mày Vệ Minh Khê lại càng níu chặt, nàng cảm thấy từ ngày gặp được Dung Vũ Ca, nàng luôn có cảm giác đau đầu phi thường. Không ổn, Dung Vũ Ca thần trí hồ đồ tùy ý kêu tên mình, cũng may Dung Vũ Ca say rượu, mồm miệng không rõ, hơn nữa thanh âm cũng nhỏ, bằng không hậu quả thật sự khó có thể tưởng tượng.

Cái gọi là say rượu còn có ba phần tỉnh, Dung Vũ Ca kỳ thật đúng là chỉ say đến bảy phần, còn ba phần vẫn tỉnh táo, cho nên cũng không làm chuyện gì quá phận, nhưng ở trong mắt Vệ Minh Khê cũng đã đủ thất thố rồi. Mỵ sắc yêu kiều không thể che dấu làm cho người ta kinh diễm, hơn nữa cũng làm cho người ta cực kì lo lắng.

“Nếu Vệ công tử không chê cứ tạm thời ở lại đây, thuyền này cũng đang trên đường nam hạ, vừa lúc tiện đường. Dung tiểu thư dung nhan diễm lệ, mỵ sắc hơn người, sau khi say rượu, tư thái nữ tử lộ ra không thể sai được. Nếu như rời thuyền, kẻ phạm phu tục tử thấy được ta sợ là sẽ có chuyện không hay.” Lời này của Giang Ngưng Nguyệt đã trực tiếp vạch trần thân phận nữ tử của Dung Vũ Ca, hơn nữa lời này của Giang Ngưng Nguyệt nói thật đúng trọng tâm, tư thái Dung Vũ Ca lúc này thật chẳng khác gì Đắc Kì hạ phạm, mị cốt câu hồn. Thật đúng là tuyệt sắc yêu cơ!

Dung Vũ Ca là người vốn mang vẻ đẹp như thế, là loại sắc đẹp khuynh đảo chôn hồng trần, là loại vẻ đẹp câu hồn người nhất, cũng dễ dàng mê hoặc lòng người nhất. Nếu để cho người bình thường nhìn thấy sợ là không khỏi nổi lên lòng xấu xa, hưởng hủ điều Giang Ngưng Nguyệt hy vọng nhất là có thể lưu lại Vệ Minh Khê.

“Ta không muốn nhìn thấy nàng, hồ ly tinh.....” Dung Vũ Ca nghe vậy lập tức lên tiếng phản đối, nàng không muốn Vệ Minh Khê ở lại trên thuyền này, để cho hồ ly tinh này có cơ hội dòm ngó sao! Kỳ thật lúc này Dung Vũ Ca so với Giang Ngưng Nguyệt lại càng giống hồ ly tinh hơn. Đã là hồ ly tinh lại kêu người khác là hồ ly tinh, càng thể hiện bộ dáng của một nữ nhân hư hỏng.

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca lúc này tuy rằng còn mặc nam trang nhưng trên mặt phỉếm đỏ ửng giống như đoá mầu đơn kiều diễm, mị nhân như tơ, sóng mắt mê hồn, thân thể như thể không xương dán lên người mình, nếu không có mình đỡ nàng sợ là sớm đã gục xuống rồi.

Vệ Minh Khê liếc Dung Vũ Ca một cái, nàng cùng Dung Vũ Ca là thân phận hai nữ tử, một khi xuất môn bên ngoài lẽ ra phải vạn phần cẩn thận, Dung Vũ Ca lại cố tình lộ vẻ họa thủy như thế, đúng như lời Giang Ngưng Nguyệt nói, nếu xuống thuyền thực làm cho người ta không thể yên tâm.

“Vậy quấy rầy Giang tiểu thư rồi.” Vệ Minh Khê tỏ vẻ xin lỗi hướng Giang Ngưng Nguyệt nói, Dung Vũ Ca thật sự luôn làm cho người ta phải quan tâm đến nàng. Vệ Minh Khê khẽ lắc đầu.

“Các người đi theo ta, ta giúp người đỡ nàng.” Lúc Giang Ngưng Nguyệt vừa đưa tay đỡ Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca liền đẩy nàng ra, ai cần nàng giúp chứ: “Ai cần người đỡ ta, giả mù sa mưa.....”

Giang Ngưng Nguyệt không phản ứng gì, Dung Vũ Ca càng thất thố, càng chứng tỏ khí độ mình tốt.

“Ta tự đỡ nàng là được rồi!” Mặc dù có điểm khó khăn nhưng thật ra Vệ Minh Khê nguyện ý tự mình giúp đỡ Dung Vũ Ca hơn. Nàng đoán Dung Vũ Ca đại để không thích Giang Ngưng Nguyệt, cũng không thích Giang Ngưng Nguyệt đụng chạm vào nàng.

Vệ Minh Khê lại lạnh lùng trừng mắt nhìn Dung Vũ Ca một cái, Dung Vũ Ca liền im bất. Đây là dấu hiệu cho thấy Vệ Minh Khê đang tức giận phi thường. Mặc dù hiện tại thần trí có chút hồ đồ nhưng theo bản năng nàng vẫn ngoan ngoan ngậm miệng lại!

Sau đó Giang Ngưng Nguyệt đưa Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca tới khoang thuyền tốt nhất.

“Ta cùng Dung tiểu thư đều là nữ tử, ta thay người chiếu cố Dung tiểu thư được chăng?” Nữ nhân này lúc này rất yêu nữ, cũng quá xinh đẹp, Giang Ngưng Nguyệt không yên lòng khi để Vệ Minh Khê ở cùng nàng một chỗ.

“Không cần, ta cùng nàng cũng đều là nữ tử, ta tự chiếu cố nàng là được rồi.” Vệ Minh Khê mỉm cười nói, hiện tại giấu diếm thân phận mình cũng không còn ý nghĩa gì nữa, hơn nữa nào có đạo lý làm phiền đại tiểu thư nhà người ta tự mình chiếu cố một tưu quý đầu.

“Nữ tử?” Tuy rằng ngay từ đầu nàng cũng liệu trước vài phần nhưng khi nghe chính miệng Vệ Minh Khê nói vẫn có chút thất vọng, Giang Ngưng Nguyệt chỉ còn biết lẳng lặng nhìn Vệ Minh Khê.

“Có vấn đề gì sao?” Vệ Minh Khê không hiểu vì sao Giang Ngưng Nguyệt lại nhìn mình như vậy. Nếu Giang Ngưng Nguyệt có thể đoán trúng Dung Vũ Ca là thân phận nữ tử thì theo lý cũng phải đoán được thân phận mình mới đúng.

“Không, không thành vấn đề.....” Giang Ngưng Nguyệt lấy lại tinh thần, có chút bối rối hỏi đáp.

“Người ta nghĩ ngươi là công tử, muốn gả cho ngươi, nhưng ngươi lại vốn là nữ tử, haha.....” Vệ Chi chính là nữ tử, chân chính là nữ tử, tức chết ngươi rồi, cái đồ hồ ly tinh kia.....” Dung Vũ Ca không bị ai ngăn cản mở mồm tiếp tục nói, nàng muốn làm cho Giang Ngưng Nguyệt phải khó chịu. Nữ nhân một khi ghen tị, đầu có dễ dàng buông tha đối thủ.

Giang Ngưng Nguyệt bị nói trúng tâm tư, mặt hơi đỏ lên, tuy rằng nàng cố che dấu cực nhanh nhưng vẫn để cho Vệ Minh Khê thấy được.

Nhìn thấy Giang Ngưng Nguyệt mặt đỏ lên, trong lòng Vệ Minh Khê đột nhiên có chút khó chịu. Dung Vũ Ca này thật đúng là miệng quạ đen mà, Vệ Minh Khê chỉ hận không thể đem miệng Dung Vũ Ca vá lại cho rồi. Dung Vũ Ca uống say thật đúng là làm cho người ta tức chết!

Lúc trước Giang Ngưng Nguyệt nghĩ mình là nam tử, hiện tại biết mình là nữ tử chắc sẽ không thích mình nữa đâu. Dù sao Giang Ngưng Nguyệt cũng là một tiểu thư khuê các, chắc không giống Dung Vũ Ca có loại ý tưởng hoang đường như vậy, Vệ Minh Khê thầm nghĩ. Thật may mắn vừa nãy mình đã nói cho Giang Ngưng Nguyệt biết mình là nữ tử!

“Ngươi còn dám nói bấy nữa, ta sẽ quăng ngươi xuống sông!” Vệ Minh Khê uy hiếp Dung Vũ Ca, còn làm như không thấy được vẻ xấu hổ thoáng qua vừa rồi của Giang Ngưng Nguyệt.

“Được rồi mà, người ta sẽ ngoan ngoãn nghe Chi nhi nói, Chi nhi đừng có hung dữ với người ta nữa nha.....” Dung Vũ Ca ôm lấy Vệ Minh Khê làm nũng, lại còn lấy thân thể của mình cọ lên người Vệ Minh Khê, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Giang Ngưng Nguyệt làm bộ đáng lẽ lưỡi khinh bỉ, chọc quê nàng.

Giang Ngưng Nguyệt chán ghét sắc mặt Dung Vũ Ca như vậy. Dựa vào cái gì mà nàng chần chừ sau khi mình biết Vệ Chi là nữ nhân sẽ không thích nữa, chẳng lẽ nàng có thể thích nữ tử còn mình thì không thể sao?

Giang Ngưng Nguyệt nhanh chóng nhìn chằm chằm Vệ Minh Khê, nàng muốn biết sau khi Dung Vũ Ca làm ra loại hành động làm cho người khác đỏ mặt như vậy, Vệ Minh Khê sẽ phản ứng thế nào.

Hành động quá mức thân mật cùng tư thái làm nũng ỷ của Dung Vũ Ca thực sự làm cho Vệ Minh Khê thấy mất tự nhiên. Đã thế Giang Ngưng Nguyệt còn cố tình nhìn chằm chằm mình khiến Vệ Minh Khê phi thường xấu hổ, mặt thoáng đỏ lên. Vì có cảm giác chột dạ, nàng đẩy Dung Vũ Ca tránh xa một chút, nhưng như vậy lại càng cố tình gây cho người ta cảm giác nàng giấu đầu lòi đuôi.

Kỳ thật giờ phút này Vệ Minh Khê tựa như bị người khác phát hiện ra tình cảm của mình vậy, một chút cũng không tự nhiên, hoàn toàn muốn phủ nhận sự tình này.

May mắn lúc này trời đất tối đen, làm cho Vệ Minh Khê cảm giác mình có thể che giấu một chút chột dạ trong lòng. Nhưng nàng không biết nhãn lực Giang Ngưng Nguyệt vô cùng tốt. Giang Ngưng Nguyệt nhìn thấy Vệ Minh Khê lúc này hoàn toàn bất đồng với vẻ bình tĩnh vừa rồi, trên mặt chỉ thoáng một chút biểu hiện nhỏ nhoi, xem ra mặc dù trong lòng nàng có chút cảm giác kỳ quái, nhưng cũng không chán ghét loại cảm giác này.

“Giang tiểu thư, sắc trời cũng đã không còn sớm nữa, ngươi cũng về nghỉ ngơi đi, nàng có ta chiếu cố là được rồi.” Vệ Minh Khê nhanh chóng che dấu vẻ bối rối, hạ lệnh trục khách.

“Vậy các ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi!” Giang Ngưng Nguyệt không phải giống như Dung Vũ Ca có thể dai như da trâu, nàng bị hạ lệnh trục khách đành phải bắt đắc dĩ rồi đi.

“Chi nhi rốt cục cũng đem nàng đuổi đi, nàng thực đáng ghét, Chi nhi cũng đáng ghét.....” Dung Vũ Ca oán giận, hoàn toàn không biết Vệ Minh Khê đang tức giận phi thường. Đã uống rượu lung tung không đúng nơi đúng lúc, uống đến say rồi mà giờ phút này lại còn dám nói hươu nói vượn!

“Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê rõ ràng đang tức giận, găm nhẹ tên Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca vốn đang đầy một bụng ủy khuất, bị quát lại càng thêm buồn lòng.

“Ngươi lại quát ta, ngươi vừa rồi thiên vị nàng thì cũng thôi đi, lại còn ở trước mặt nàng nói này nói kia ta, hiện tại lại còn quát ta. Ngươi đối với nàng thì ôn nhu như vậy, đối với ta lại phát hỏa, mặt mày nhăn nhó, ngươi biết rõ người ta thích ngươi, ngươi lại còn giúp nàng.....” Dung Vũ Ca nói xong liền khóc oà, nàng chán ghét Vệ Minh Khê đối tốt với nữ nhân khác, nàng cũng không thích Vệ Minh Khê hung dữ với mình.....

Vệ Minh Khê ngăn cả người, bồn ý là muốn giáo huấn hành động bốc đồng của Dung Vũ Ca một chút nhưng cuối cùng lại để ác nhân cáo trạng trước, tranh thủ khóc nháo cho mình xem. Vệ Minh Khê muốn mở miệng giáo huấn mà không được, bởi vì Dung Vũ Ca khóc tựa hồ rất thương tâm. Mà Vệ Minh Khê lại luôn mềm lòng, đối với việc Dung Vũ Ca khóc lóc như thế thực không có cách, hơn nữa Dung Vũ Ca càng khóc càng dữ, nếu không dỗ nàng, nàng sẽ tiếp tục khóc mãi cho xem.

“Được rồi, đừng khóc nữa, chưa nói gì ngươi ngươi đã khóc trước, đừng náo loạn nữa.” Vệ Minh Khê thờ dãi nói, nàng sao lại phải để ý đến người bốc

đồng như Dung Vũ Ca thế này?

“Vệ Minh Khê, ta ghét người chết được, người chỉ biết quát mắng ta thôi sao? Chỉ biết giúp Giang Ngưng Nguyệt, chỉ biết đối với người khác ôn nhu khách khí, chỉ biết cười với người khác.....” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê vừa khóc vừa nói, nước mắt chảy dài từng giọt từng giọt, thoát nhìn giống như bị uy khuất cực kỳ.

Kỳ thật chuyện Dung Vũ Ca để ý chỉ là vừa rồi Vệ Minh Khê giúp Giang Ngưng Nguyệt một lần nhỏ nhỏ, hủ dấm chua Dung Vũ Ca thật đúng là lớn kinh người.

Dung Vũ Ca mượn rượu khóc nháo không thôi làm cho Vệ Minh Khê thiết tình thúc thủ vô sách. Vệ Minh Khê bị Dung Vũ Ca khóc đến mức tâm đều rối loạn, theo bản năng đem Dung Vũ Ca ôm chặt vào lòng: “Vừa rồi miễn rượu cho nàng là vì Giang Ngưng Nguyệt là ngoại nhân, lẽ không thể bỏ, không thể quá thất lễ với nàng, người là người một nhà, hơn nữa người có chỗ thất lễ, đương nhiên ta phải chỉ ra.....”

Vệ Minh Khê nghiêm trang giải thích vì thấy Dung Vũ Ca vẫn lần quần chuyện này không tha. Vệ Minh Khê rốt cục cũng biết Dung Vũ Ca khóc nháo là vì cái gì, thì ra nàng để ý chuyện này, nhưng Vệ Minh Khê cảm thấy chuyện đó rất hợp lý mà. Tâm nhân Dung Vũ Ca thật là nhỏ, Vệ Minh Khê trầm nghĩ, bất quá vẫn nên dụ dỗ Dung Vũ Ca ngừng khóc đã rồi nói sau.

Dung Vũ Ca nghe vậy quả nhiên ngừng rơi nước mắt, Vệ Minh Khê nói Giang Ngưng Nguyệt là ngoại nhân mà mình là người một nhà, thân sơ vừa nhìn là biết ngay. Nghĩ như vậy Dung Vũ Ca mới cảm thấy lòng có chút thoải mái, nhưng vừa rồi Vệ Minh Khê cười với Giang Ngưng Nguyệt khiến mình thực sự rất đồ kỵ.

“Người cười với nàng thân thiết như vậy, người ta tự nhiên là đồ kỵ thôi, về sau không được nở nụ cười như vậy nữa với người khác.....” Dung Vũ Ca đành chỉ nước mắt, hàm chứa giọng mũi hướng Vệ Minh Khê nói, vừa giống làm nũng lại vừa giống oán giận.

“Đó là lẽ nghi, không thể không cười, chẳng lẽ lại nghiêm mặt nói chuyện sao?” Vệ Minh Khê rốt cục cũng biết hôm nay Dung Vũ Ca chuyện bé xé ra to nguyên lai là bởi vì đồ kỵ. Trong lòng Vệ Minh Khê đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhưng kỳ quái nhất là tâm tình lại tốt thần kỳ.

“Người ta mặc kệ!” Dung Vũ Ca bá đạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyneh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

“Bốc đồng quá.” Vệ Minh Khê đưa tay nhẹ nhàng sờ đầu Dung Vũ Ca, mỉm cười nói, giờ phút này Vệ Minh Khê hoàn toàn không phát hiện vẻ tươi cười của mình đây yêu chiều Dung Vũ Ca.

“Tâm tính thiện lương của người ta mới vừa rồi đau lắm, trong lòng buồn bực, thân thể nóng quá, người sờ xem.....” Dung Vũ Ca bắt lấy tay Vệ Minh Khê đặt lên ngực mình. Vệ Minh Khê cảm giác được trong lòng bàn tay một cảm giác mềm mại, nhìn vào tiếp xúc mập mờ lúc này làm cho Vệ Minh Khê khê đỏ mặt.

Cảm giác hoảng hốt lại trời dậy, Vệ Minh Khê theo bản năng muốn rút tay về, không muốn tiếp tục ở trong khoảng cách quá gần và vô cùng thân thiết với Dung Vũ Ca nhưng nàng lại không đồng ý, càng đem thân thể dính sát vào Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê thật đáng ghét, ôm người ta nhiều một chút khó đến vậy sao?

“Vệ Minh Khê, người không được cử động, người còn cử động ta khóc cho người xem!” Dung Vũ Ca giọng mũi hàm chứa uy hiếp, nhưng một chút lực uy hiếp đều không có.

Vệ Minh Khê nhẹ nhàng cốc trán Dung Vũ Ca một cái: “Người nhanh ngủ đi, không được náo loạn nữa, lần sau mà còn uống say, ta sẽ không tha cho người.....”

Dung Vũ Ca nhìn đôi môi Vệ Minh Khê hơi hé mở, nhìn đến miệng khô lưỡi đắng. Nàng nhớ cảm giác khi được thưởng thức địa phương tuyệt vời đó, ước chi thêm một lần được nhắm nháp mật ngọt bên trong.....

Vệ Minh Khê còn chưa nói xong lời dạy dỗ, môi đã bị Dung Vũ Ca che lấp. Đầu lưỡi càn rỡ của Dung Vũ Ca lập tức xâm nhập vào đôi môi còn chưa kịp phòng bị của nàng, liếm láp cánh hoa đang hé mở, tham lam nuốt lấy mật ngọt bên trong ấy. Đầu lưỡi càn rỡ xâm nhập nóng bừng như lửa cháy, gát gạo quần lấy đầu lưỡi ngượng ngùng có chút ngây ngốc của Vệ Minh Khê, cực lực mời Vệ Minh Khê cùng nhau nhảy múa. Lửa lòng như thiêu như cháy rõ lên môn một, nào đẩy, nào kéo, hơi thở chung quanh phút chốc đều trở nên đậm mĩ.

Vệ Minh Khê vô luận là thân thể hay tâm lý đều không kịp phòng bị, bất thành lình lại bị như thế làm cho nàng có chút chống đỡ không được. Nàng cảm giác thân thể dâng lên một cỗ cảm giác xa lạ, có chút nóng, có chút tê dại, còn có chút ít khát vọng nói không nên lời, cảm giác kì quái làm cho thân thể nàng vô lực phản kháng.

Vệ Minh Khê cảm giác thân thể mình dần có chút nhũn ra, tay nàng vô thức bám lấy thắt lưng Dung Vũ Ca, mặc cho cơ thể Dung Vũ Ca dán lên người mình. Nàng cảm giác được nhiệt độ trên người Dung Vũ Ca càng lúc càng trở nên nóng rực như thiêu đốt, cảm thấy thân thể càng ngày càng mềm mại, tựa hồ như nước trong, vừa chạm một cái liền tan ra. Kì quái nhất là cảm giác này lại rất tuyệt, khiến thân thể Vệ Minh Khê không tự chủ được, bắt giắc cũng dán về phía Dung Vũ Ca.....

Mà thân thể Dung Vũ Ca lại càng thêm khó chịu, Dung Vũ Ca có cảm giác mình như đang bị thiêu đốt trong biển lửa, thân thể nhu nhược không xương hướng về phía Vệ Minh Khê, khát vọng Vệ Minh Khê ôm chặt lấy mình, tựa như giờ phút này, chặt chẽ đến mức đem thân thể cả hai hoà làm một.

Không, nàng còn muốn nhiều hơn nữa, nàng muốn cùng Vệ Minh Khê mặt đối mặt, muốn cùng Vệ Minh Khê da thịt cùng da thịt thân mật tiếp xúc, muốn nghe được Vệ Minh Khê ở dưới thân mình vui hoan mà rên rỉ, cũng mong ước được Vệ Minh Khê đối với mình như thế.....

Dung Vũ Ca thuận theo khát vọng trong lòng, đôi môi trong lúc đó càng thêm nhiệt tình, càn rỡ câu dẫn Vệ Minh Khê cùng nhau phóng túng, cực lực thiêu động đoàn hoà điểm sâu trong đáy lòng Vệ Minh Khê.

Tay Dung Vũ Ca ở trên người Vệ Minh Khê càng thêm lớn mật di dời khắp nơi, một chân chen lấn vào giữa hai chân Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng đem Vệ Minh Khê đẩy ngã xuống giường, càng lúc nàng lại càng muốn làm thêm nhiều chuyện.....

Vệ Minh Khê đột nhiên lấy lại tinh thần, nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân đang gần trong gang tấc, hoảng sợ đẩy Dung Vũ Ca ra khỏi người. Lần này thật sự đã hoàn toàn dọa nàng choáng váng, vừa rồi nàng đã cùng Dung Vũ Ca làm cái gì? Nàng cùng Dung Vũ Ca chủ động hôn nhau sao, đắm chìm vào trong đó, lại còn xuất hiện cảm giác khiến người ta phải xấu hổ như thế.

Nếu lúc trước Vệ Minh Khê đều phản kháng mọi dụ dỗ của Dung Vũ Ca thì lúc này đây, nàng quả thật đã bị Dung Vũ Ca dụ dỗ thành công. Đây rõ ràng là loạn luân. Nghĩ đến từ loạn luân, Vệ Minh Khê có cảm giác kinh khủng. Cũng khó cho Vệ Minh Khê, từ nhỏ đến lớn, đừng nói là sai lầm nho nhỏ nàng cũng rất ít phạm phải, loại tội lỗi lớn như loạn luân này tất nhiên không bao giờ dính đến nàng.

Vệ Minh Khê không dám nhìn Dung Vũ Ca, nàng không biết Dung Vũ Ca sẽ thấy thế nào về mình, chỉ biết chạy nhanh ra khỏi khoang thuyền.

Nàng là Vệ Minh Khê, từ nhỏ đến lớn, dù là cho tới bây giờ hành động đều không có khuyết điểm, vậy mà lại ở dưới nụ hôn của Dung Vũ Ca mà trầm luân. Vệ Minh Khê giờ phút này đeo vô số lần tự trách móc cùng sợ hãi, tự trách mình trầm luân, lại sợ hãi lực hút của Dung Vũ Ca đối với mình. Nàng biết lực hút của Dung Vũ Ca đối với mình càng ngày càng tăng, nàng càng ngày càng khó thuyết phục tim của mình.

Dung Vũ Ca nằm trên giường, thân thể sau khi động tình vẫn còn một chút khô nóng, nhưng trong tâm lại trống rỗng. Nàng tuy có vài phần say nhưng đầu óc vẫn thanh tỉnh. Sao mình lại yêu thương Vệ Minh Khê, nữ nhân đó có quá nhiều thứ không bỏ xuống được. Đã biết rõ nếu bất chấp lao đầu vào, kết quả có lẽ sẽ phải chịu đau thương, nhưng nàng đã quá yêu Vệ Minh Khê, yêu đến mức không thể quay đầu.

Nước mắt Dung Vũ Ca vô thanh vô thức chảy xuống, rõ ràng bị cự tuyệt không chỉ một lần, nhưng vì cái gì lần này lại thương tâm đến vậy? Vệ Minh Khê đã bắt đầu đáp lại mình, hẳn là nên cao hứng mới đúng. Dung Vũ Ca lau nước mắt, cố vui vẻ thầm nghĩ.

Có lẽ giờ phút này trong tiềm thức Dung Vũ Ca đã biết, tương lai Vệ Minh Khê khiến mình đau đớn không phải chỉ có vậy.

Vệ Minh Khê đứng mặc cho gió thổi hồi lâu, cơ hồ đến khi phía chân trời hiện lên màu trắng mới trở lại khoang thuyền.

Khi Dung Vũ Ca cảm giác được Vệ Minh Khê đi vào, nàng nhanh chóng nhắm hai mắt lại giả bộ ngủ, nàng biết Vệ Minh Khê giờ phút này nhất định không dám đối mặt với mình.

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca vẫn đang ngủ say, lặng lẽ đến gần nàng, ngắm nhìn dung nhan Dung Vũ Ca khi ngủ. Dung nhan có một không hai thiên hạ, nhìn không ra chút tí vết nào, quả nhiên là họa thủy, là tai họa làm rối loạn lòng mình.

Vệ Minh Khê vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Dung Vũ Ca, sau đó thờ dài một tiếng, khẽ rút tay về. Dung Vũ Ca cũng không biết hành động này của Vệ Minh Khê rốt cuộc hàm ý đại biểu cho cái gì.

Đứng bên ngoài cả đêm, Vệ Minh Khê rốt cuộc không thể không thừa nhận nàng bị Dung Vũ Ca hấp dẫn, vô số lần thôi miên đều không lừa được tim của mình. Nhưng thân phận mình cùng Dung Vũ Ca có khoảng cách không nhỏ, cho dù có động tâm nàng cũng sẽ không nói cho Dung Vũ Ca biết, cũng không cho phép mình trầm luân trong bể tình của Dung Vũ Ca. Nàng không thể vượt qua cửa ải đó, nên nhìn Dung Vũ Ca chỉ có thể thờ dài.

Vệ Minh Khê nằm xuống một góc khác trên giường, mắt cứ mở đến đến khi trời hừng sáng, mà Dung Vũ Ca nằm bên cạnh một đêm dài không ngủ.

“Dung Vũ Ca.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng gọi Dung Vũ Ca.

“Ừ?” Dung Vũ Ca khó hiểu nhướng mày nhìn Vệ Minh Khê, khó có dịp Vệ Minh Khê chủ động bắt chuyện cùng mình.

“Cái kia..... đêm qua..... chuyện đêm qua phát sinh.....” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca có chút nói không thành lời.

“Đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Ta chỉ nhớ rõ ngơoi miễn rượu cho Giang Ngưng Nguyệt, ta không vui nên uống rất nhiều, sau đó còn phát sinh chuyện gì

sao?” Dung Vũ Ca kéo tay áo Vệ Minh Khê, tò mò hỏi.

Nàng đã quên, Vệ Minh Khê thở dài nhẹ nhõm một hơi, quên cũng tốt, tránh cho lúng túng, tránh cho mình còn muốn nói rất nhiều.....

Dung Vũ Ca nhìn biểu tình Vệ Minh Khê thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng kỳ thật rất khó chịu. Nhưng nàng biết Vệ Minh Khê nhất định sẽ phủ định toàn bộ cảm giác đối với mình, sẽ cực lực cùng mình dạy dỗ một đồng đạo lý to tát, nàng không thích nghe những thứ như vậy, nàng sẽ càng khó chịu hơn nữa.

Nếu mẫu hậu đã có ý kháng cự như vậy thì cứ thuận theo ý nàng đi, mình coi như không biết là được rồi. Dung Vũ Ca phát hiện thì ra mình lại có thể vì Vệ Minh Khê mà cam chịu như thế, nhưng thật ra trong lòng nàng vẫn có điểm chưa xót.

Vệ Minh Khê động tình, nhưng khi nào mới có thể nhận tình ý của mình đây? Nghĩ đến nụ hôn nồng nhiệt đêm qua, trong lòng Dung Vũ Ca vẫn tràn ngập ánh mặt trời, từng bước đến gần nàng, tuy rằng quá trình gian nan nhưng kết quả sẽ vô cùng mỹ mãn. Dung Vũ Ca tự cô vũ mình, lập tức lại thêm mười phần tin tưởng.

“Hai vị đêm qua ngon giấc không?” Giang Ngưng Nguyệt từ khoang thuyền đi ra hỏi Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca.

“Tốt lắm, cảm ơn Giang tiểu thư đã chiêu đãi.” Vệ Minh Khê khách khí trả lời.

Dung Vũ Ca tròn mắt, đêm qua ngủ một chút cũng không ngon, mẫu hậu nói dối.

“Không tốt, giường vừa chật hẹp vừa cứng rắn, thuyền cũng không êm, cứ lắc qua lắc lại” Dung Vũ Ca vạch lá tìm sâu.

Giang Ngưng Nguyệt cười có chút xấu hổ, Dung Vũ Ca chân tướng đúng là đứa nhỏ được cưng chiều hóa hư, thật có chút làm cho người ta chán ghét.

Vệ Minh Khê hướng Dung Vũ Ca trừng mắt, Dung Vũ Ca liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Bao lâu thì thuyền sẽ cập bến?” Vệ Minh Khê hỏi.

“Một canh giờ nữa sẽ đi đến sông Tần Hoài, các người muốn đi Kim Lăng sao?” Giang Ngưng Nguyệt hỏi.

“Chúng ta đến Kim Lăng sẽ xuống!” Dung Vũ Ca không muốn tiếp tục ở trên thuyền Giang gia, cứ nghĩ đến việc có thể tránh xa Giang Ngưng Nguyệt liền rất vui vẻ.

“Vừa lúc, nhà của ta cũng ngay tại Kim Lăng, có thể mời các người đến quý phủ làm khách không?” Giang Ngưng Nguyệt cười hỏi.

“Không cần đâu, chúng ta tùy ý đi đây đó, không tính lưu lại Kim Lăng lâu, không nên quấy rầy quý phủ.” Vệ Minh Khê cười lãnh đạm, cự tuyệt lời mời của Giang Ngưng Nguyệt. Các nàng cùng Giang Ngưng Nguyệt không thân cũng chẳng quen, chỉ là bình thủy tương phùng mà thôi.

Tuy rằng Dung Vũ Ca bắt mắt Vệ Minh Khê lại cười với Giang Ngưng Nguyệt lịch sự tao nhã đến vậy, nhưng nghe Vệ Minh Khê cự tuyệt đề nghị của Giang Ngưng Nguyệt, tâm tình Dung Vũ Ca lập tức tốt hơn nhiều.

“Vậy thôi, vạn nhất có khó khăn thì cứ thể đến Giang phủ tìm ta.”

Giang Ngưng Nguyệt vẫn cố mỉm cười, che dấu mất mát trong lòng. Vệ Minh Khê tuy rằng tỏ ra thân thiết nhưng không dễ dàng thân cận.

Thiên hạ đều nói Kim Lăng phồn hoa, Vệ Minh Khê lên bờ bắt quạ là muốn thử nghiệm phong thái đất Kim Lăng, nhưng mục đích của Dung Vũ Ca cũng không phải như thế. Người ta đều nói sông Tần Hoài danh kỳ như mây, Dung Vũ Ca vốn là chuẩn bị lôi kéo Vệ Minh Khê đi thanh lâu, nơi hoa thom khoe sắc, việc nữ nữ nhất định không phải ít, tự nhiên là muốn cho mẫu hậu được mở rộng kiến thức.

Thuở nhỏ Dung Vũ Ca cũng đã đến Giang Nam một lần, đối với những địa phương ăn chơi hay ho ở Giang Nam rõ như lòng bàn tay.

Vì thế giả phượng hư hoàng Dung công tử liền lôi kéo Vệ công tử không biết nhân tình thế thái gì vào thanh lâu bên sông Tần Hoài.

Dung Vũ Ca chọn một thanh lâu có vẻ xa hoa, cái tên cũng khá văn nhã không thô tục. Thanh lâu ban ngày không buôn bán, buổi tối mới mở cửa làm ăn, cho nên Vệ Minh Khê tự nhiên không biết mình ban ngày ban mặt bị Dung Vũ Ca kéo vào thanh lâu, bằng không một đời hoàng hậu hiền lương này sợ là có chết cũng không dám bước vào.

Tuy rằng nói ban ngày không buôn bán nhưng Dung Vũ Ca kia đưa ra một túi bạc đầy thì tự nhiên là khách quý, một đám yến yến oanh oanh buổi tối liền ra ngoài tiếp khách.

Tú bà thanh lâu này cấp bậc so với thanh lâu khác có vẻ cao hơn, tuổi cũng không lớn, cũng không giống tú bà thanh lâu bình thường tô son trát phấn thật nhiều, cho nên vào thanh lâu mà Vệ Minh Khê vẫn còn không biết mình rốt cuộc đi vào địa phương nào, chỉ là không biết vì sao Dung Vũ Ca cứ cứng rắn lôi kéo mình tới nơi này.

Thế gian này làm sao có công tử tuần tú như vậy, xem ra là hai nữ tử giả trang, hơn nữa lại là hai nữ tử không phú cũng quý. Nữ tử đến thanh lâu đúng là có chút ly kỳ, nhưng tú bà dù sao cũng đã gặp qua nhiều đại nhân vật, chuyện ly kỳ cổ quái hơn cũng đã từng gặp, nên tuy thấy lạ nhưng cũng không nói gì.

Dung Vũ Ca kéo tú bà đến một bên khe khẽ nói nhỏ một phen, Vệ Minh Khê không biết Dung Vũ Ca cùng nàng kia nói gì đó, chỉ thấy ánh mắt nàng kia nhìn mình có chút giống như chột hiệu ra, còn có chút kỳ quái.

Tú bà trầm nghĩ, hai nữ tử này thật đúng là kinh thế hãi tục, có tình cảm mờ ám còn không nói, vậy mà lại còn dám tới thanh lâu tập tành chứng kiến người ta làm chuyện đó! Bộ dạng diễm lệ của nàng làm cho các cô nương ở đây đều âm thầm thất sắc, làm cho nữ tử có thể mê một cũng đúng, dù sao nàng trong mắt hàm mi, không giống như là con gái quy củ đáng hoàng. Nhưng nữ tử kia thoát nhìn tư văn nhã nhặn, trông rất thanh nhã, giống một tiểu thư khuê các an thủ bốn phần, sao lại cũng có niềm mê luyến như thế, quả nhiên là thói đời thay đổi.

Tú bà ánh mắt phi thường cổ quái nhìn Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê bị nhìn có cảm giác không thoải mái cực kỳ, nàng bất an kéo tay Dung Vũ Ca, nàng không thích không khí nơi này, cảm giác thực quỷ dị.

Dung Vũ Ca trở tay nắm lấy Vệ Minh Khê: “Chỉ là ăn bữa cơm, xem biểu diễn mà thôi, đừng lo lắng!” Dung Vũ Ca nói nhẹ nhàng mà thực ra ý đồ lại vô cùng tà ác!

Tú bà nhìn hai người động tay động chân, quả nhiên là có tình cảm mờ ám, rất thân mật. Hiểu rõ có sự rồi tú bà liền thu bạc, chuẩn bị đi xuống an bài mọi thứ dựa theo yêu cầu của Dung Vũ Ca, phải chọn hai nữ nhân xinh đẹp, hơn nữa còn phải cao nhã, tự nhiên, tình cảm nồng nhiệt như xuân, còn phải tú lệ nữa.

Haiz, kỳ thật tú bà rất muốn xiu cho rồi, tự nhiên thì có thể, vấn đề là tình cảm như mùa xuân, lại còn phải tú lệ, cao nhã nữa sao? Thiệt là hại não mà, nhưng đã làm ở thanh lâu Kim Lăng xa hoa này, tú bà nhất định sẽ làm khách hàng tận hứng mà về, cao nhã chứ gì, nhất định có thể!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47

Thanh lâu này bố trí đặc biệt vô cùng lịch sự và tao nhã, gió nhẹ thoang thoảng cuốn bức rèm che, làm người ta cảm giác vài phần phiêu đảng giống như lạc vào giữa chốn bồng lai tiên cảnh. Nơi nơi treo đầy các bức mỹ nhân đồ, mỗi mỹ nữ một sắc thái riêng loại nào cũng có, cũng có lẽ đều là hoa khôi nổi danh ở sông Tần Hoài cả. Các loại tư thái hết sức phong tao lại câu hồn người, không những không làm cho người ta có cảm giác phạm tục mà còn rất lay động lòng người. Xem ra người đến thanh lâu này thân phận cũng không thấp, quả nhiên là thanh lâu cao cấp ở Tần Hoài.

“Dung Vũ Ca, chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, vì sao phải đi vào tận trong này?” Vệ Minh Khê chưa bao giờ một mình đi xa nhà quá, xuất môn ra bên ngoài, đối với địa phương mình không quen thuộc vẫn có một chút bất an. Hơn nữa lâu này rất kỳ quái, đại sảnh treo đầy mỹ nhân đồ không nói, ngay cả hành lang trên tường cứ đi vài bước cũng đều có, hơn nữa là càng đi vào trong lại càng xinh đẹp, mà kỳ quái nhất là càng lúc y phục trên người nữ tử trên các bức họa lại càng ít, làm cho Vệ Minh Khê không dám nhìn thẳng chút nào.

“Chỉ nhi, có ta ở đây, không cần lo lắng, phong cảnh bên trong tuyệt đẹp.” Dung Vũ Ca nắm chặt tay Vệ Minh Khê, nhẹ giọng nói. Lúc này mẫu hậu như thể thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi mới lần đầu xuất môn, rõ ràng đối mặt với thế giới bên ngoài tò mò không thôi nhưng lại khắp nơi e ngại, thật sự đáng yêu cực kỳ. Ở trong mắt Dung Vũ Ca, bất luận Vệ Minh Khê như thế nào cũng đều hồ đồ cho là tốt đẹp.

“Không được gọi ta là Chỉ nhi!” Vệ Minh Khê không quên chỉnh Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca thật sự là càn rỡ, Chỉ nhi không phải là cái tên nàng tùy ý có thể gọi, lớn nhỏ phải rõ ràng.

“Được rồi, Vệ công tử nói cái gì thì chính là cái đó.” Mẫu hậu là quý họp hỏi, có thể mà cũng không cho kêu, Dung Vũ Ca nói qua quýt.

Vệ Minh Khê lại nhủ mảy, Dung Vũ Ca căn bản không đem lời mình nói lọt vào tai, hoàn toàn không coi mình là trường bối. Tuy thế nàng cũng không buông tay Dung Vũ Ca ra, lúc này nàng phải đối mặt với thế giới mới chỉ biết được qua trang sách, chưa bao giờ chân chính trải qua, cho nên quả thật tồn tại chút bất an.

“Dung Vũ Ca, nơi này thực kỳ quái.....” Vệ Minh Khê nhìn bên trong, lúc này nữ tử trên các bức họa y phục đều biến mất, thiên hình vạn trạng, thật là phong tao gợi cảm. Vệ Minh Khê nhìn đến mức trên mặt có chút nóng rang, địa phương này rốt cuộc là thế nào? Thân thể khoe khoang kêu gọi, uống phí trình tiết nữ tử.

“Mẫu hậu, phải tỉnh tâm, không phải vạn sự giai không sao?” Lúc này Dung Vũ Ca dẫn một câu trong kinh phạt, thật sự là rất cao minh. Vệ Minh Khê vừa nghe, tâm tình chấn động, thấy Dung Vũ Ca nhìn những nữ tử khóa thân, ngực lộ nhũ hoa căng tròn nhưng nàng vẫn bình tĩnh không hề biến sắc, nàng liền cảm thấy mình vậy mà lại còn không bằng Dung Vũ Ca. Xem thường thế tục, vậy mà mình lại chỉ biết dùng ánh mắt thế tục mà đánh giá những bức họa này, thành ra trong lòng sinh thêm vài phần kính trọng Dung Vũ Ca.

Kỳ thật giờ phút này lời Dung Vũ Ca nói với Vệ Minh Khê là có ý lấy ánh mắt nghệ thuật mà đánh giá những bức họa này, mà cái người bị tăng tăng lễ giáo trói buộc như Vệ Minh Khê lúc mới đầu nhìn tất nhiên rất khó có thể lấy ánh mắt nghệ thuật mà xét, vừa nghe Dung Vũ Ca nói thế liền lập tức cảm thấy xấu hổ, rất nhanh liền hòa theo cảnh giới trong lời Dung Vũ Ca. Nhưng kỳ thật cảnh giới cao trong lời Dung Vũ Ca căn bản không cao như những gì Vệ Minh Khê nghĩ, hiển nhiên Vệ Minh Khê là đem Dung Vũ Ca cao thượng hóa .

Vốn Dung Vũ Ca có thể bình tĩnh như thế là vì từ trước đã xem qua mấy bản nữ nữ giao hoan xuân cung đồ, sớm đã học tập qua, nên mấy bức họa này bất quá giống một bữa tráng miệng mà thôi. Cái nàng chờ mong là xuân cung đồ “thực tế”, dù sao trực tiếp chứng kiến nàng còn chưa bao giờ gặp qua, hôm nay là kiến thức thực a.

Xem bộ dáng mẫu hậu là biết mẫu hậu thật sự còn thuần khiết, nói cũng kỳ quái, bình thường lúc nữ tử xuất giá, mẫu thân chắc chắn sẽ lôi từ đáy hòm ra một hai bản xuân cung họa kín đáo đưa cho nữ nhi, năm đó Vệ Minh Khê xuất giá, mẫu thân nàng không đưa cho sao?

Vệ Minh Khê thật sự rất muốn lấy ánh mắt phi thường cao độ mà đánh giá những bức họa càng ngày càng lộ liễu, càng ngày càng hương diễm này. Nhưng khi nàng xem đến bức hai nữ tử ôm nhau, tuy rằng chỉ là ôm nhau, nhưng rõ ràng y quan hai người đều không mặc, ôm như vậy hoàn toàn không phải cái ôm đơn thuần, càng dễ dàng làm cho người ta nảy sinh ý nghĩ kỳ quái.....

Vệ Minh Khê nhìn xung quanh tổng quan tất cả các bức, càng về sau lại càng quá phận, đủ loại tư thế nữ nữ giao hoan đồ, làm cho Vệ Minh Khê bị một trận đá kích trước nay chưa từng có. Nữ tử cùng nữ tử không ngờ cũng có thể làm chuyện nam nữ vợ chồng, trước hôm nay Vệ Minh Khê chưa bao giờ biết nữ tử cùng nữ tử cũng có thể như thế.....

Dung Vũ Ca nhìn bên trong bức sau so với bức trước lại càng hương diễm, một bộ so với một bộ càng thêm chân thật, woah, xuân cung đồ trước kia nàng đọc qua cùng những thứ này hoàn toàn không thể so sánh, làm cho người ta nhìn xem phải tim đập chân run, không biết mẫu hậu có thể tiêu hóa được hay không? Dung Vũ Ca nhìn về phía Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê ngẩng đầu nhìn lại Dung Vũ Ca, lấy loại ánh mắt phi thường sắc bén mà nhìn.

“Dung Vũ Ca, đây rốt cuộc là địa phương gì?” Vệ Minh Khê lạnh lùng hỏi Dung Vũ Ca.

“Chỉ nhi không phải đã đoán ra sao?” Dung Vũ Ca hỏi. Vệ Minh Khê tức giận, phải, mặc dù biết nàng sẽ tức giận nhưng vẫn phải mang nàng đến, bằng không Vệ Minh Khê vĩnh viễn cũng không biết nữ tử cùng nữ tử còn có thể làm chuyện như vậy.

Ngờ khi Dung Vũ Ca khinh bạc như vậy làm cho Vệ Minh Khê vô cùng tức giận, nữ tử đến thanh lâu còn ra thế thống gì, Dung Vũ Ca hoàn toàn không để ý đến danh tiết bản thân sao? Vệ Minh Khê lạnh lùng trừng mắt nhìn Dung Vũ Ca, chuẩn bị xoay người ra khỏi nơi này.

Nhưng Dung Vũ Ca đã nhanh tay điểm huyết đạo Vệ Minh Khê, đem Vệ Minh Khê kéo vào trong lòng.

“Nếu đã đến đây, tiền cũng đã đưa, sao không xem hết rồi hẵng đi.” Dung Vũ Ca đem Vệ Minh Khê ôm chặt trong lòng, nhẹ giọng dụ dỗ Vệ Minh Khê.

“Dung Vũ Ca, ta lệnh cho ngươi lập tức giải trừ huyết đạo cho ta!” Sắc mặt Vệ Minh Khê trầm hắc xuống.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê do dự một chút, chậm rãi giơ tay lên điểm luôn á huyết Vệ Minh Khê, dù sao mẫu hậu cũng đã tức giận, thôi thì xem như tiền phạt cũng phải tiền đến tây thiên (đại ý đã lỡ làm thì làm cho đến nơi đến chốn).

Dung Vũ Ca ôm lấy Vệ Minh Khê nhưng không dám nhìn thẳng đôi mắt lạnh băng của nàng, nàng sợ ánh mắt như vậy, ánh mắt kiểu ấy sẽ khiến mình phải thỏa hiệp, chỉ còn cách gắt gao ôm chặt lấy Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca đánh một chuông, cửa phòng lập tức mở ra. Trên chiếc giường bên trong có hai nữ tử trẻ tuổi chỉ mặc yếm lụa mỏng manh, yêu hoặc mị tà đang hôn nhau, tận tình tận hưởng thân thể đối phương, trong không khí nơi nơi tràn đầy hơi thở dục tính

Vệ Minh Khê nhắm mắt lại, nhưng bên tai vẫn còn tràn ngập thanh âm vừa như thống khổ vừa như vui thích rên rỉ, trong lòng Vệ Minh Khê chưa từng trải qua việc gì khó chịu hơn thế này.

Dần dần, hai người kia ngày càng nhập tâm, tựa hồ như quên mất những người đứng xem, tựa hồ trong mắt đều chỉ có đối phương, thì thầm tình tứ, ôn mị triền miên, đúng là nhu tình nhập cốt, biểu diễn hương diễm cực gọi tình.

Tú bà đứng một bên vì thể hiện về tự nhiên, có cảm tình, rất có trách nhiệm bắt đầu giải thích, có cảm tình dĩ nhiên liền cao nhã.

“Các nàng vốn là hai nữ tử có giao hảo đặc biệt tốt tại đây, ngay từ khi mới bắt đầu vào thanh lâu, vẫn luôn tương cứu nhau lúc hoạn nạn, cùng ăn cùng ngủ, cảm tình giống như đôi phu thê. Lâu trung nữ tử vốn bạc mệnh, đương lúc hồng nhan thì thịnh khí, người người nghênh đón, nhưng khi khô sở lại không có chỗ nhờ, hồng nhan về già không ai đoái hoài. Nam tử vốn nhiều kẻ bạc tình, chỉ biết vui một đêm xuân rồi thôi, chỉ có nữ tử mới biết nỗi khổ của nữ tử.....” Tú bà nói xong không khỏi thở dài.

Vệ Minh Khê mở mắt, nhìn về phía hai kẻ đang sa vào lưới tình. Hai nữ tử yêu thương nhau, tình cảnh lại không làm cho nàng cảm thấy thấp hèn, có lẽ là vì có phần hữu tình bên trong. Trong lòng Vệ Minh Khê cũng chẳng phải phản cảm một màn này, nhưng nhìn một màn giao hoan không kiêng nể gì như vậy, Vệ Minh Khê vẫn cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Nhưng vì cái gì các nàng lại có biểu tình say mê như vậy? Chuyện phòng the không phải rất khó chịu sao? Hay là nam với nữ so với nữ cùng nữ có cảm giác bất đồng? Trong lòng Vệ Minh Khê chợt sinh ra nghi vấn to đùng.

Dung Vũ Ca xem đến lúc nhập tâm, không khỏi đem Vệ Minh Khê ôm chặt hơn nữa. Cảm thấy miệng khô lưỡi đắng liền uống một hớp lớn nước trà, khát vọng của nàng đối với Vệ Minh Khê ngày càng sâu sắc, chung quy cũng sẽ có một ngày nàng bị thứ tà niệm ấy bức phát điên thôi.

Vệ Minh Khê cảm giác được Dung Vũ Ca ôm mình ngày càng chặt, hơi thở Dung Vũ Ca phả lên mặt mình có chút nóng hổi, cảnh tượng đã như vậy, lại được ôm ấp khít khao như thế, Vệ Minh Khê đột nhiên có loại ảo giác khuôn mặt hai nữ tử từ đó biến thành mặt chính mình cùng Dung Vũ Ca. Vệ Minh Khê vì cái tưởng tượng đột phát đó mà sợ hãi cùng cực.

“Chỉ nhi, ngươi có biết ta ở trong mộng đã lặp đi lặp lại cảnh tượng như thế vô số lần với ngươi không” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng ghé sát tai Vệ Minh Khê thì thầm.

Vệ Minh Khê nghe vậy liền hoảng hốt, sao Dung Vũ Ca lại có thể có giấc mộng phóng đảng như thế? Đây là chuyện không đúng, là không thể, là không được, không bao giờ được phép !

“Chỉ nhi.....” Dung Vũ Ca ở bên tai Vệ Minh Khê gọi vô số lần nữ danh Vệ Minh Khê, một tiếng, một thanh đều như thể câu hồn đoạt phách, quán quất tâm can Vệ Minh Khê, làm tâm nàng dao động. Vệ Minh Khê bắt đầu có cảm giác sợ hãi.

“Chỉ nhi.....” Dung Vũ Ca đem Vệ Minh Khê ôm chặt hơn nữa, Vệ Minh Khê có thể cảm giác được hai khoả mềm mại trước ngực Dung Vũ Ca đều đè ép lên lưng mình, bị đè ép đến biến hình. Vệ Minh Khê cảm giác thân thể mình tựa hồ như bị thân thể Dung Vũ Ca ôm chặt đến nhu hoà làm một, đến mức hơi phát đau. Nàng cảm giác được dục vọng hoàn toàn không thêm che dấu của Dung Vũ Ca đối với mình, thứ dục vọng lộ liễu làm cho người ta kinh hãi.

Dung Vũ Ca đã sớm bảo tú bà cùng hai nữ tử đang biểu diễn kia lui xuống, còn nàng chỉ lẳng lặng ôm Vệ Minh Khê, ôm thật chặt lấy Vệ Minh Khê, cố gắng bình ổn khẩn cầu trong đáy lòng đối với Vệ Minh Khê.

Qua hồi lâu Dung Vũ Ca mới giải huyết đạo cho Vệ Minh Khê, nàng biết kế tiếp sẽ phải đối mặt với lửa giận của Vệ Minh Khê như thế nào, nhưng nàng tuyệt không hối hận đã làm cái chuyện mà thoát nhìn có chút quá đáng đó, bởi vì nàng biết chuyện ngày hôm nay đối với Vệ Minh Khê không phải là không có ý nghĩa gì, tuy rằng có khả năng Vệ Minh Khê sẽ vô cùng tức giận.

Vệ Minh Khê được giải huyết đạo, căn bản không thêm nhìn Dung Vũ Ca, nàng chỉ thầm nghĩ phải lập tức rời thanh lâu. Nếu để cho người trong thiên hạ biết Vệ Minh Khê tiến vào thanh lâu... Vệ Minh Khê ngay cả nghĩ cũng không dám.

Dung Vũ Ca không thể làm gì khác hơn là nhanh đi theo Vệ Minh Khê. Từ lúc đó về sau vô luận nàng cùng Vệ Minh Khê nói cái gì, Vệ Minh Khê một câu cũng không thêm nói. Dung Vũ Ca có làm hành động vô cùng thân thiết gì, Vệ Minh Khê cũng đều lạnh lùng nhìn nàng, cho đến khi Dung Vũ Ca không dám lặp lại mới thôi.

Dung Vũ Ca bị lạnh nhạt thật sự thương tâm nhưng đành bất lực, nàng biết lần này Vệ Minh Khê đã quyết tâm, nếu không có một cơ hội nào khác, nàng cũng không biết Vệ Minh Khê còn phớt lờ mình đến bao lâu nữa!

Kỳ thật chịu khổ sở đâu chỉ có Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê cũng không tốt hơn gì. Đêm đó Vệ Minh Khê mơ thấy nàng cùng Dung Vũ Ca làm chuyện cảm kỳ ấy, giấc mộng đó làm lòng nàng nổi lên cảm giác tội lỗi. Nàng giận Dung Vũ Ca, nếu không có Dung Vũ Ca bức bách đến thế, chính mình sẽ không phải rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này.

Về phương diện khác, nàng cũng không ngờ chính bản thân mình lại có thể động tâm vì thứ tình cảm nghịch luân đó. Cho nên vì trừng phạt Dung Vũ Ca, cũng là trừng phạt chính mình, nàng đành đối với Dung Vũ Ca lạnh lùng. Nhưng mỗi lần nhìn thấy biểu tình Dung Vũ Ca vì bị mình đối xử lạnh lùng mà khổ sở, lòng nàng có chút day dứt, cũng có chút đau!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tâm Sự Của Tiểu Vũ Ca

“Vệ Minh Khê, ngươi đúng là kẻ nhất gan!” Dung Vũ Ca rốt cục chịu không nổi hướng Vệ Minh Khê quát.

Vệ Minh Khê không dám nhìn Dung Vũ Ca, cũng không có trả lời, trên thực tế, nàng quả thật chính là người nhất gan, cái gọi là ôn thuận hiểu chuyện, thẳng thừng mà nói chỉ là nhất gan mà thôi. Trước đây khi nàng xem các tiểu hài tử khác nghịch tặc, kỳ thật trong lòng nàng rất hâm mộ nhưng lại không dám đi ra ngoài, nàng sợ hãi có thể bị trách cứ. Cứ thế càng lớn lại càng thêm nhất gan.

Vệ Minh Khê xoay người muốn đi, thấy thế Dung Vũ Ca liền kéo Vệ Minh Khê lại: “Vệ Minh Khê, nếu ngươi không đủ dũng khí vậy ta gánh thêm cho ngươi phần nữa không được sao?” Dung Vũ Ca hỏi, nàng tình nguyện gánh thêm hai lần dũng khí cũng không được sao?

Vệ Minh Khê quay đầu lẳng lặng nhìn Dung Vũ Ca. Nàng thật ngây thơ, lời nói thực chân thành tha thiết, có lẽ chỉ có thiếu nữ vô tư như nàng mới có sự ngây thơ như thế. Dung Vũ Ca nói nghe thật khả ái, làm cho người ta có loại xúc động tưởng như muốn đem nàng ôm vào trong lòng, ôn nhu xoa đầu nàng. Lúc này đây Vệ Minh Khê hoàn toàn đối với Dung Vũ Ca có cảm giác như một trưởng bối dung túng vâng bái.

Một người vốn đã nhất gan, thì càng lớn lại càng nhất gan như thế, hiện tại mình cũng đã ba mươi hai tuổi, đã là mẫu thân, là thê tử của người ta, là một quốc gia chi hậu, còn là mẫu nghi thiên hạ, nếu tùy hứng làm bậy như vậy thực cách mình quá xa .

Dung Vũ Ca, chờ ngươi đến niên kỉ như ta, nếu còn có tấm lòng son như vậy thì ta sẽ tin.” Đây là lần đầu tiên sau hai ngày Vệ Minh Khê hướng Dung Vũ Ca nhàn nhạt mỉm cười, không lạnh không nóng nói.

“Mười mấy năm sau ai cũng không nói chính xác được, nhưng ngươi không thể bắt ta đợi thêm mười mấy năm nữa, ta cũng đã đợi mười mấy năm rồi. Ngươi không biết những ngày tháng ta đếm thời gian chờ đợi lớn khôn, thời gian quả thực dài như vô tận, truy đuổi thời gian thực sự rất khó khăn để chịu đựng, lại luôn sợ hãi không đuổi kịp ngươi.....” Dung Vũ Ca nói xong mắt liền đỏ lên.

“Nói vậy, mười mấy năm trước ngươi mới mấy tuổi?” Vệ Minh Khê vẫn không dám nhìn Dung Vũ Ca, vẫn cố ra vẻ dửng dưng nói. Nàng không tin khi Dung Vũ Ca còn nhỏ đã có tình cảm như vậy!

Dung Vũ Ca vĩnh viễn nhớ rõ lúc sáu tuổi lần đầu tiên tiến cung rồi lạc đường, khi nàng đang đi dọc ven hồ liền nghe được tiếng tiêu du dương, rồi đuổi theo tiếng tiêu mà đến. Chính là bóng lưng ấy đã làm cho Dung Vũ Ca cả đời khó quên. . .

Đó là một nữ tử với mái tóc dài như dòng suối chảy, một thân bạch y lẻ loi một mình bên kính hồ, bạch y theo gió phấp phồng. Hơi thở thanh nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa hồ muốn dung nhập cùng làn nước lạnh băng, để cho Dung Vũ Ca cứ ngỡ như tiên nhân lạc bước chôn phàm trần.

Dung Vũ Ca đứng phía bên kia nhìn đến ngây ngẩn cả người. Nàng là ai? Là thần tiên sao? Dung Vũ Ca muốn gọi nàng quay lại, nhưng yết hầu không phát nổi ra tiếng, chỉ có thể tro mắt nhìn bạch y nữ tử kia xoay người rời đi.

Khi Dung Vũ Ca nhìn thấy nàng lần nữa là ở trên đại yến, ở khoảng cách rất xa. Bạch y nữ tử kia đã thay đổi xiêm y, là một bộ cung bào đỏ thắm. Nàng chính là Cửu mẫu, người chưa từng cùng hoàng đế cửu cửu đến phủ Dung đại tướng quân.

Dung Vũ Ca thực vui vẻ, nàng không phải thần tiên là tốt rồi, như vậy ngày sau có thể thường xuyên nhìn thấy nàng. Khi ấy Dung Vũ Ca còn nhỏ, không có nhiều ý tưởng phức tạp lắm, chỉ là bản năng muốn được gặp lại người ấy, bản năng muốn thân cận nàng, nhưng người kia lại rất lạnh lùng. Tiểu Vũ Ca đối với nàng không hiểu sao có chút sợ hãi cùng ngượng ngùng.

“Thật sự là hài tử xinh đẹp, ngày sau nhất định khuynh quốc khuynh thành.” Hài tử xinh đẹp này, các công chúa so với nàng thật sự là kém cỏi hơn, khó trách Hoàng Thượng không thương nữ nhi mình mà lại thương yêu đến tận xương cốt nữ nhi bên ngoài này.

Vệ Minh Khê nhìn hài tử kia tựa hồ có chút ngượng ngùng, khen ngợi nói. Phạm là người làm cha làm mẹ đều hy vọng nữ nhi mình được khen. Nam hài đều hy vọng được khen thông minh, mà nữ nhi chắc chắn hy vọng được khen dung mạo bên ngoài.

“Vũ Ca, tới đây ra mắt Cửu mẫu.” Vũ Dương kéo Dung Vũ Ca qua. Nói cũng kỳ quái, từ nhỏ Vũ Ca đã là đứa nhỏ không sợ người lạ, là đứa nhỏ miệng lưỡi khéo léo ngọt ngào, gặp ai cũng đều có thể thân thiết được, là đứa nhỏ luôn đem đến niềm vui cho trưởng bối, chưa từng gặp qua tư thái xấu hổ ngượng ngùng của tiểu nữ nhi như lúc này, làm cho Vũ Dương cảm thấy có chút lạ lùng.

“Vũ Ca ra mắt Cửu mẫu.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê mà mặt đỏ bừng. Người chưa bao giờ biết khăn trương là gì như Dung Vũ Ca giờ lại khăn trương đến độ không biết đặt tay ở đâu.

Vũ Dương vốn không thích mang Dung Vũ Ca tiến cung, luôn cảm thấy hoàng cung quá mức phức tạp, đối với sự trưởng thành của nữ nhi không tốt, trước kia luôn lấy cớ Vũ Ca tuổi quá nhỏ mà từ chối lời Hoàng Thượng mời.

Trước kia khi Vệ Minh Khê bồi Cao Hân đi qua tướng quân phủ một hai lần lại luôn tình cờ đứng lúc Dung Vũ Ca bị gia gia cùng nãi nãi mang đi, luôn bỏ qua cơ hội gặp mặt, cho nên Dung Vũ Ca chỉ biết mình có một hoàng hậu Cửu mẫu nhưng lại chưa bao giờ gặp qua.

“Trưởng công chúa ngày sau nhất định phải mang tiểu quận chúa vào cung cùng thái tử làm bạn nhiều mới được.” Vệ Minh Khê hướng Dung Vũ Ca mỉm cười, rồi quay lại nói với Vũ Dương công chúa vài câu khách sáo.

Mặt Dung Vũ Ca lại càng đỏ hơn. Nàng nờ nụ cười với mình! Dung Vũ Ca đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, nàng như thế nào lại không dám thân thiết cùng càn rỡ với Vệ Minh Khê? Các vị đại nhân đều thích mình quần lấy bọn họ, ngẫu nhiên nói vài câu càn rỡ khiến bọn họ vui vẻ, nhưng chỉ duy nhất ở trước mặt Vệ Minh Khê, nàng cái gì cũng không dám làm, nhưng trong lòng lại vô cùng khát vọng muốn tiếp cận người này. Nhưng chính là càng mong ước lại càng không dám làm.

Chỉ là bắt đầu từ lúc ấy nàng thường xuyên chạy đến hoàng cung, nhìn xem thì giống như nàng đi tìm Cao Hiên chơi đùa, nhưng trên thực tế, nàng rất chán ghét chơi cùng Cao Hiên, vừa ngốc lại vừa hay khóc, nhưng nàng lại rất thích nhìn thấy Vệ Minh Khê.

Mỗi lần đi tìm Cao Hiên nàng đều cô vũ Cao Hiên cùng đi tìm Vệ Minh Khê. Rất nhiều thời điểm đi tìm Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê đều đang đọc sách, chỉ là mỗi lần nhìn thấy Cao Hiên đến nàng đều buông sách xuống, bồi Cao Hiên nói chuyện. Mà ánh mắt nàng nhìn mình luôn khách khí mà xa lạ khiến Dung Vũ Ca có loại cảm giác Vệ Minh Khê không thích mình.

Mỗi lần nhìn thấy Vệ Minh Khê cùng Cao Hiên thân thiết nói chuyện, trong lòng Dung Vũ Ca đổ kị chết được, cho nên cứ xoay người ở bất cứ địa phương nào mà Vệ Minh Khê nhìn không tới đều tận tình khi dễ cùng trêu chọc Cao Hiên, nào biết được hành vi ác liệt của mình đều bị Vệ Minh Khê biết được.

Khi đó Vệ Minh Khê quả thật không thích Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca cho người khác có cảm giác ngây thơ mà càn rỡ, nhưng Vệ Minh Khê đã sớm nhìn

thấu Dung Vũ Ca, cảm thấy đứa nhỏ này tâm nhãn rất nhiều, rất quý quyết. Nàng không thích đứa nhỏ như vậy, hơn nữa Dung Vũ Ca còn nhỏ tuổi cũng đã biết diễn trò, ở trước mặt Hoàng Thượng cùng những người khác đã diễn trò, mà ở trước mặt mình cũng diễn trò ngoan ngoãn.

Rõ ràng Dung Vũ Ca khinh thường nhi tử mình, cực kỳ khinh thường nhi tử mình nhưng lại thường xuyên tìm đến Hiên nhi để chơi đùa. Khi ở trước mặt mình thì giả bộ ngoan ngoãn, đối tốt với Hiên nhi mọi cách, nhưng chỉ cần nơi nào không có mình, thì chắc chắn sẽ khi dễ Hiên nhi, Hiên nhi từ nhỏ đã bị nàng cố tình đùa giỡn xoay vòng vòng, nhưng lại không một lời oán thán. Bọn họ lại đều là tiểu hài tử nên Vệ Minh Khê cũng không tiện ra mặt, cho nên cứ để mặc Dung Vũ Ca khi dễ nhi tử mình, nhưng ấn tượng với nàng lại càng thêm không tốt.

Hơn nữa từ nhỏ Dung Vũ Ca đã có thể nhìn ra được là có dáng dấp một mỹ nhân, làm cho Vệ Minh Khê có cảm giác Dung Vũ Ca sau khi lớn lên nhất định là một tai họa. Nhưng thế nào Vệ Minh Khê cũng không nghĩ tới Dung Vũ Ca cuối cùng lại chính là tai họa của mình.

Dung Vũ Ca rất nhanh đã nhận ra, trước mặt Vệ Minh Khê vô luận nàng ngoan ngoãn bao nhiêu, Vệ Minh Khê đối xử với mình vĩnh viễn đều là khách khí mà xa cách, giống như một trường bối, thậm chí còn không phải thật lòng thích mình.

Dung Vũ Ca cảm thấy cứ như thế căn bản là không được. Qua mười tuổi, sớm đã là đứa nhỏ trưởng thành, Dung Vũ Ca rất nhanh liền nhận thấy được nàng đối với Vệ Minh Khê không đơn giản chỉ đơn thuần là muốn tới gần. Mỗi lần nhìn thấy Vệ Minh Khê nàng đều hy vọng Vệ Minh Khê có thể chân tình thực lòng cùng mình nói chuyện, cười với mình.

Có lần Cao Hiên khóc, nàng thấy Vệ Minh Khê bẽ thái tử biểu đệ ngốc nghếch kia, lòng nàng dâng lên cảm giác ghen tị nồng nặc. Nàng hy vọng người Vệ Minh Khê ôm chính là mình. Ngày đó, lòng đố kỵ của nàng trút hết lên người Cao Hiên, Cao Hiên đương nhiên vẫn ngốc nghếch không nói cho Vệ Minh Khê biết, nhưng mà nàng không biết Vệ Minh Khê vẫn biết được.

Rất cực cũng có lần nàng dụng kế làm cho Cao Hiên đẩy nàng ngã xuống, cố ý để cho Vệ Minh Khê nhìn thấy, nàng còn cố ý khóc thật thê thảm cho Vệ Minh Khê xem. Tuy rằng Vệ Minh Khê không thích mình nhưng rốt cuộc vẫn là người mềm lòng, cuối cùng rốt cuộc cũng như ý nguyện để cho Vệ Minh Khê bế nàng một chút, tuy rằng chỉ là một chút nhưng Dung Vũ Ca cũng phát hiện ra mình ở trong vòng tay Vệ Minh Khê nhịp tim lại đập thật nhanh, tâm cũng trở nên thực ấm áp, rất ấm áp a, chỉ muốn vĩnh viễn được Vệ Minh Khê ôm vào trong lòng.

Kỳ thật Vệ Minh Khê đánh giá Dung Vũ Ca cũng không sai, Dung Vũ Ca từ nhỏ tâm nhãn đã rất nhiều, từ lúc đó đã mưu tính một sự tình, ý đồ của Dung Vũ Ca đối với Vệ Minh Khê cũng bắt đầu nảy mầm từ ngày ấy.

Khi đó việc học của thái tử dần dần nhiều lên, Dung Vũ Ca cũng không thể thường xuyên lôi kéo Cao Hiên đi tìm Vệ Minh Khê được. Dung Vũ Ca có cảm giác cứ để như vậy không được, nàng đối với Vệ Minh Khê đã không đơn giản chỉ nhìn là thỏa mãn, cho nên trở về suy nghĩ sâu xa ba ngày, làm ra một kế hoạch trường kỳ, vì lúc ấy nàng đã nhận ra ngăn cách giữa nàng và Vệ Minh Khê là vô số thực tế trở ngại, nhưng nàng luôn cố nghĩ mọi biện pháp để nhất nhất vượt qua. Nàng phải có được Vệ Minh Khê!

Nếu muốn có được Vệ Minh Khê thì cần phải biết Vệ Minh Khê suy nghĩ cái gì, cho nên Vệ Minh Khê xem sách gì nàng trở về cũng đọc sách ấy. Vệ Minh Khê biết làm gì nàng cũng muốn bắt chước, dần dần thời gian vào cung ít hẳn đi. Ngày ngày nàng nhẫn nại đè nén khát vọng muốn nhìn thấy Vệ Minh Khê, chỉ an phận ở nhà chăm chỉ học hành rèn luyện.

Nhưng mà Vệ Minh Khê rất trí tuệ, chỉ cần sách nàng xem qua cũng đủ khiến Dung Vũ Ca vất vả đến rơi lệ, nhưng mỗi khi nghĩ đến Vệ Minh Khê lợi hại như vậy, trong lòng Dung Vũ Ca liền trào dâng một nỗi kiêu ngạo vô hạn. Nàng ưu tú như vậy, thật không hổ là nữ nhân ta xem trọng. Vì thế Dung Vũ Ca liền đem vất vả hóa thành ngưỡng mộ để tự điều tiết lại bản thân, nói đến năng lực điều tiết của mình, Dung Vũ Ca vẫn rất tự tin.

Từng ngày qua nàng luôn hy vọng mình lớn lên thật nhanh để còn thực hiện kế hoạch mà nàng đã vạch ra. Mấy năm ấy qua đi nàng một chút cũng không nhẹ nhàng.

Khi nàng mười sáu tuổi, khinh công Dung Vũ Ca đã thực cao cường. Đã rất lâu nàng chưa được thấy Vệ Minh Khê, trong lòng nghĩ đến phát hoảng liền vội vã đi Phụng Nghi cung. Có lẽ là Dung Vũ Ca vận khí rất tốt, khi đó vừa lúc Tĩnh Doanh bị Vệ Minh Khê phái ra ngoài làm chút chuyện, Dung Vũ Ca liền ở trên mái nhà Phụng Nghi cung mà nhìn coi Vệ Minh Khê.

Rình coi là tất nhiên, nhưng mà rình coi được cảnh Vệ Minh Khê tắm lại là ngẫu nhiên. Nếu Dung Vũ Ca có thể đoán trước được ngày sau bởi vì một lần rình coi đêm nay mà hàng đêm đều bị vây trong giấc xuân mộng tươi đẹp khôn cùng, cho dù đã hai năm vẫn bị vây trong trạng thái bút rứt thì Dung Vũ Ca hy vọng thả rằng mình chưa từng rình coi Vệ Minh Khê tắm còn hơn. Nhưng quá khứ thì không thể vấn hồi, Dung Vũ Ca đã nhìn thấy được, hơn nữa lại là hình ảnh cả đời khó quên.

Dung Vũ Ca không thể nào quên được lúc nhìn từng kiện từng kiện y phục Vệ Minh Khê rơi xuống, tim đập thình thịch như muốn bay ra ngoài.

Nàng nuốt nước miếng vô số lần, mắt ngay cả chớp cũng không dám chớp lấy một lần, nhìn chăm chăm y phục Vệ Minh Khê rơi xuống. Mái tóc tán loạn thật dài, vuu vạt tròn tròn vừa đủ lớn, lại còn đôi chân thon dài, vòng eo mảnh khảnh, thắt lưng mềm mại, chiếc bụng bằng phẳng, rồi sau khi tất cả y phục buông xuống, thấp thoáng nụ tầm xuân như ẩn như hiện.....

Thẳng đến khi Vệ Minh Khê tắm rửa xong, mặt Dung Vũ Ca vẫn còn đỏ hồng nóng rực, tận đến khi hồi phủ nàng vẫn còn ở trạng thái lâng lâng như bay khỏi thực tại. Trong đầu nàng tràn ngập ý nghĩ kỳ quái, đích thực thiếu nữ tư xuân. Từ lúc vô ý rình coi phải cảnh sắc ấy làm cho Dung Vũ Ca đối với Vệ Minh Khê nảy sinh khát vọng càng ngày càng không thể vấn hồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hoàng Thiên Không Phụ Khổ Nhân Tâm*

**Trời xanh không phụ người có lòng*

Vệ Minh Khê nhớ lại, tựa hồ đúng là trước đây ở trước mặt mình Dung Vũ Ca đều có vẻ nhu thuận. Trước kia Vệ Minh Khê quả chưa bao giờ nghĩ tới, hiện tại nghĩ kỹ lại, lúc ấy Dung Vũ Ca tỏ vẻ ngoan ngoãn quả thật có vài phần tâm ý bên trong.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca nhìn đau thương như vậy làm cho người ta phải đau lòng. Người con gái luôn thích vui cười, phong hoa tuyết đại ấy, nữ tử luôn luôn tràn ngập thanh xuân mà càn rỡ, hơn nữa còn có bao nhiêu nét dụ hoặc mê người, vậy mà con người tuyệt thế vô song ấy lại đối với mình tình ý chấp mê bất ngộ. Nàng là thê tử của Hiên nhi, còn là con dâu mình, cho nên mình càng không thể động tâm, ngàn vạn lần không thể, dù có động tâm đi chăng nữa cũng chỉ có thể chất chứa trong lòng, nhất định phải tỏ ra không thêm để ý.

Vệ Minh Khê xoay người rời đi, vẫn không một tiếng động, quyết tâm cự tuyệt Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca nhìn bóng dáng Vệ Minh Khê quay đi, nàng cắn chặt môi dưới, ánh mắt đỏ bừng, phải khắc chế hồi lâu mới không để nước mắt chảy xuống.

Vệ Minh Khê, người nghĩ rằng ta bị người đối xử như vậy thì sẽ buông người ra sao? Vậy thì người làm rồi! Dù sao từ nhỏ đến lớn cũng đã không ít lần người làm cho ta khổ sở.

Ở Kim Lăng ngày người ba ngày, cuối cùng Vệ Minh Khê quyết định tiếp tục Nam hạ. Đi sớm về sớm, cũng tránh cho mình cùng Dung Vũ Ca tiếp tục một mình chung đụng. Ở cùng Dung Vũ Ca bên cạnh, dù chỉ một khắc thời gian cũng làm cho Vệ Minh Khê cảm giác hít thở không thông. Nếu cứ tiếp tục như thế, Vệ Minh Khê cũng không tin tưởng mình còn có thể đem Dung Vũ Ca đẩy ra được không nữa.

“Vệ công tử, các người muốn thuê thuyền sao? Các người định đi đâu?” Tình cờ Giang Ngưng Nguyệt cùng Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca không hẹn mà gặp bên bờ sông.

“Chúng ta chuẩn bị đi Tụ hiền các.” Vệ Minh Khê thân nhiên hỏi đáp. Dung Vũ Ca đứng bên người Vệ Minh Khê nhìn thấy Giang Ngưng Nguyệt, mày liền nhíu lại. Sao lại còn gặp nữ nhân này?

“Trùng hợp như vậy sao? Chúng ta vừa lúc cũng Nam hạ, nếu không chê thì ta cũng không ngại chung một đường, trên đường cũng có người chiếu cố.” Giang Ngưng Nguyệt lập tức mời Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca đồng hành.

“Vậy Vệ Chi đa tạ Giang tiểu thư.” Vệ Minh Khê đáp ứng lời Giang Ngưng Nguyệt. Dù sao nàng cùng Dung Vũ Ca rút cuộc cũng là hai nữ tử, đơn độc xuất hành có chút không an toàn. Thứ hai, nàng sợ hãi khi cùng Dung Vũ Ca một chỗ, nếu có Giang Ngưng Nguyệt thì cũng vừa lúc giải trừ được khổ cảnh này.

“Ta không cần đi nhờ thuyền Giang Gia!” Dung Vũ Ca bốc đồng phản đối, đâu phải các nàng không thuê nổi thuyền, vì sao phải quá giang thuyền của Giang gia?

“Tùy người.” Vệ Minh Khê thân nhiên nói, sau đó không để ý tới Dung Vũ Ca, trực tiếp đi theo Giang Ngưng Nguyệt lên thuyền.

Dung Vũ Ca đứng bên bờ sông đầu tranh tư tưởng hồi lâu, nàng thấy Vệ Minh Khê cùng Giang Ngưng Nguyệt vừa đi vừa cười, nhìn vô cùng lóa mắt. Rốt cục lúc thuyền chuẩn bị li khai, Dung Vũ Ca đành ngoan ngoãn theo lên thuyền, đứng đó không nói được một lời, chỉ u oán hờn dỗi nhìn Vệ Minh Khê.

Giang Ngưng Nguyệt cảm thấy không khí giữa hai người có chút quỷ dị nhưng cũng không để ý. Lần này so với lần trước trong yến tiệc, Vệ Chi nói nhiều hơn, không giống lần trước kiệm lời như vậy, đối với mình so với lần trước cũng nhiệt tình hơn vài phần. Giang Ngưng Nguyệt không biết Vệ Minh Khê có tình tìm đề tài nói chuyện trời đất, bất quá là vì muốn làm cho mình không được nhớ tới Dung Vũ Ca, phục hồi hỗn độn trong lòng.

Vệ Minh Khê nói năng tao nhã, uyên bác văn hoa, làm cho Giang Ngưng Nguyệt bội phục không thôi, mình ở trước mặt Vệ Minh Khê cứ như hải đồng vừa biết chữ.

Vệ Chi thật lợi hại! Giang Ngưng Nguyệt tâm sinh mê mẩn. Trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cơ hồ không chỗ nào không biết, nói có sách, mách có chứng, lại toàn những điều chưa bao giờ mình được nghe thấy. Giang Ngưng Nguyệt mỉm cười, nghe Vệ Chi nói chuyện, đây cũng là một loại hưởng thụ. Thanh âm kia như nước chảy vào lòng mình, cảm giác thư sướng nói không nên lời.

Giang Ngưng Nguyệt nhìn Vệ Minh Khê, trong mắt tràn đầy ngưỡng mộ. Vệ Minh Khê kia tràn ngập phong độ của người trí thức, gương mặt trắng nõn, tú nhả mà văn hoa. Nàng thực sự là nữ nhi quân tử, là một nữ tử điển phạm, tựa như vầng minh nguyệt trên cao, trong treo lạnh lùng mà cao cao tại thượng.

Từ nhỏ Giang Ngưng Nguyệt cũng tự cho mình là nữ tử hơn người, nhưng từ ngày gặp Vệ Minh Khê, nàng là người duy nhất làm cho mình từ lúc chào đời tới nay có thể tín phục, xuân tâm nhất thời rối loạn.

Chưa bao giờ Vệ Minh Khê đem lòng thoải mái đàm luận với mình như thế. Nàng tuy tràn đầy học thức, nhưng luôn luôn để ở trong lòng, vậy mà giờ đây lại chỉ nói với Giang Ngưng Nguyệt, vì sao chưa từng cùng mình chia sẻ? Dung Vũ Ca nhìn Giang Ngưng Nguyệt, trong lòng tràn đầy ghen tị, chỉ biết trừng mắt nhìn hai người!

Rốt cục cũng có người gọi Giang Ngưng Nguyệt ra ngoài, chỉ còn lại Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca ở lại. Vệ Minh Khê đã sớm nhìn thấy vẻ mặt Dung Vũ Ca âm trầm, chẳng qua cứ làm bộ như không thấy.

Giang Ngưng Nguyệt vừa đi, Dung Vũ Ca lại càng nhìn chăm chăm Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê bị nhìn, cảm giác vô cùng không được tự nhiên. Dung Vũ Ca lúc này giống như là oan hồn trượng phu đang nhìn thiếu phụ tươi trẻ, nhìn mình cực kỳ u oán, làm cho Vệ Minh Khê không hiểu sao có chút cảm giác tội lỗi. Nhưng Vệ Minh Khê lại thấy chuyện này hoang đường vô vớ vẩn cực kỳ, nàng nhanh chóng tìm cho mình chuyện gì đó để làm, triệt để coi Dung Vũ Ca là không khí.

Vệ Minh Khê chuyên tâm nhìn cảnh sắc tú lệ đặc hữu của Giang Nam, cảnh sắc kia như thi như họa làm cho Vệ Minh Khê tâm niệm vừa động, cầm giấy và bút mực vẽ. Cảnh sắc Giang Nam xinh đẹp tuyệt trần dần dần hiện lên dưới ngòi bút Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca càng thêm u oán, cảnh sắc này có đẹp mắt bằng mình không? Nàng thà nhìn non sông xấu xí cũng không nguyện ý nhìn mình. Nhưng khi nhìn bộ dáng Vệ Minh Khê lúc vẽ, Dung Vũ Ca nhìn đến ngây ngốc, trong lúc nhất thời quên mất buồn khổ mấy ngày gần đây, chỉ biết say đắm ngắm nhìn.

Mẫu hậu vẽ thật sự là thế gian nhất tuyệt. Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê họa, tâm sinh tán thưởng. Vệ Minh Khê vẽ bức nào, ngày sau bức đó nhất định đều là vật chi bảo vô giá truyền lại đời sau. Khó trách hữu thừa tướng vì thích thi họa, đành làm mất dầy cổ sức tiến cung hướng Vệ Minh Khê cầu một bộ làm truyền gia chi bảo.

Vệ Minh Khê thật sự là kì nữ tử, Dung Vũ Ca kiêu ngạo nghĩ!

Vệ Minh Khê nhìn Giang Nam phồn hoa hiện lên dưới ngòi bút mình, nàng cảm thấy tựa hồ còn thiếu một thứ gì đó. Ngẩng đầu lên vừa lúc thấy Giang Ngưng Nguyệt ở một đầu thuyền, kia đúng là hình tượng nữ tử Giang Nam điển hình. Mỹ mạo dịu dàng hàm súc, thân hình mềm mại như tơ liễu theo gió nhẹ đưa, kia chân chính là Kinh Thi ý cảnh, hữu nữ nhân hề, tại thủy nhất phùng (bóng mỹ nhân đứng bên dòng nước chảy!?) Vệ Minh Khê ý khởi liền đem Giang Ngưng Nguyệt đưa vào bức họa.

Dung Vũ Ca nhìn mà choáng váng. Nữ tử Vệ Minh Khê họa đầu tiên không ngờ lại là Giang Ngưng Nguyệt mà không phải là mình!

Dung Vũ Ca không thể tin nổi. Nàng vẫn cho rằng Vệ Minh Khê không tiếp nhận mình đều là do lễ giáo thế tục, thì ra không phải vậy.

Dung Vũ Ca cảm giác bị đả kích nặng nề trước nay chưa từng có, so với việc bị Vệ Minh Khê lần lượt cự tuyệt còn thương tổn hơn nhiều. Thì ra, thì ra thật sự Vệ Minh Khê không phải không thể chấp nhận nữ tử mà là nàng từ đầu tới cuối cũng không thích dạng nữ tử như mình. Cũng đúng, tính tình Vệ Minh Khê như vậy tuyệt đối sẽ không thích dạng người càn rỡ, tính cách bốc đồng tùy hứng như mình. Nàng là muốn giáo huấn mình, muốn nói cho mình biết tới bây giờ nàng cũng chưa hề thích mình.....

Bởi vì một bức họa này, tự tin trong lòng Dung Vũ Ca trong nháy mắt đều sụp đổ, niềm tin tan rã. Dung Vũ Ca đem mặt mình vùi vào đầu gối, đột nhiên cảm thấy lạnh, lạnh quá..

Giang Ngưng Nguyệt quả thật tương đối phù hợp với thẩm mỹ của Vệ Minh Khê, nhưng việc Vệ Minh Khê đem Giang Ngưng Nguyệt vào bức họa bất quá chỉ vì hợp tình hợp cảnh, những thứ khác đơn giản là do Dung Vũ Ca nghĩ quá nhiều mà thôi.

Giang Ngưng Nguyệt là nữ tử Giang Nam điển hình, bề ngoài dịu dàng, bên trong lại hàm chứa sự cứng cỏi cùng khôn khéo, cùng cảnh sắc Giang Nam rất hoà hợp. Dung Vũ Ca kia một thân hoa quý yêu chiều, dường như thích hợp với hơi thở phù hoa chốn kinh đô hơn.

Họa sĩ vốn vô tâm, người xem lại có ý, câu nói đó không nghĩ ngờ gì nữa, vô cùng hợp với hoàn cảnh lúc này.

Ngay cả Giang Ngưng Nguyệt khi bất tri bất giác đi đến phía sau Vệ Minh Khê, nhìn thấy bức tranh vẽ mình, tâm cũng liền nhảy nhót không thôi. Nàng đối với mình có lẽ cũng không phải là vô tâm.

“Bức tranh này đẹp quá!” Giang Ngưng Nguyệt kinh thán, họa kĩ thật cao siêu, so với những họa sư nàng đã gặp qua đều lợi hại hơn gấp bội.

“Nhàn rồi vô sự nên tùy tay họa mà thôi. Nếu người thích ta tặng người.” Vệ Minh Khê cười nói. Nhưng ở trong mắt Dung Vũ Ca lại rõ ràng giống như người hữu tình, ta có ý, còn mình chỉ là kẻ dư thừa mà thôi. Tự tin từng có rất nhiều trong lòng Dung Vũ Ca bị đánh cho tan nát, ngay cả sức chiến đấu bảo vệ chủ quyền cũng đều tiêu thất.

“Cám ơn Vệ công tử.” Tuy rằng biết Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca đều là nữ tử, nhưng nàng biết Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca cái nam trang vì tiện cho việc xuất hành, nên Giang Ngưng Nguyệt vẫn lấy danh công tử để xưng hô các nàng.

“Không cần khách khí, còn chưa có cảm tạ lần trước đã chiều đãi cùng lần này đưa chúng ta Nam hạ mã.” Vệ Minh Khê vốn nghĩ đưa bức họa coi như tạ lễ, dù sao cũng chỉ là bình thủy tương phùng, Giang Ngưng Nguyệt cũng coi như đối với các nàng có chút ân huệ.

Nàng nghĩ Giang Ngưng Nguyệt thoát nhìn là người có tính tình nhân hậu, hẳn là không nặng tiền tài, đưa cái có tâm ý so với trực tiếp đưa bạc đáp tạ thì

tốt hơn nhiều, hơn nữa làm nữ nhi của Giang Nam thủ phủ nhất định không thiếu bạc.

Vệ Minh Khê vốn là người đơn thuần, chẳng qua là đơn thuần muốn đưa một bức họa đáp tạ mà thôi. Trong suy nghĩ của nàng, bức họa tựa hồ cũng chẳng đáng giá gì cho lắm. Nàng tuy đơn thuần, nhưng trong mắt Giang Ngưng Nguyệt cùng Dung Vũ Ca ma nói lại không đơn giản tí nào, dù sao đối với suy nghĩ của nhiều người thì trao tặng như thế cũng có quá nhiều hàm nghĩa.

Dung Vũ Ca nhìn chằm chằm bức họa kia, hận không thể đem bức họa ấy thiêu thành tro bụi, có cảm giác giống như hai người giao phó tín vật đính ước cho nhau.

Dung Vũ Ca gất gao nắm chặt tay lại, hít sâu một hơi khác chế nổi xúc động muốn đem bức họa kia xé bỏ. Nàng không thể lại bốc đồng, Vệ Minh Khê không thích người như vậy. Vệ Minh Khê thích người hiền lương thực đức như thế cơ. Nàng cũng sẽ đoan trang, cũng sẽ biến thành loại người mà Vệ Minh Khê thích.

Nhưng Dung Vũ Ca vẫn sợ mình khác chế không nổi tâm tình lúc này, đành xoay người rời đi. Nàng không chịu được khi thấy Vệ Minh Khê cùng nữ tử khác nói chuyện cười đùa vui vẻ.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca đột nhiên không nói tiếng nào quay đầu rời đi, cảm giác Dung Vũ Ca rất kì quái, từ khi lên thuyền tới giờ nàng vẫn không nói tiếng nào. Sao tự nhiên lại đột nhiên an phận thế? Có chút thất thường! Vệ Minh Khê sầu lo nhìn bóng dáng Dung Vũ Ca, muốn gọi Dung Vũ Ca quay lại, nhưng cuối cùng muốn nói lại thôi.

Vào buổi tối sau khi ăn xong cơm chiều, Dung Vũ Ca lại lập tức li khai, một mình đi ra ngoài. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca không giống bình thường quần lấy mình liền xác định Dung Vũ Ca quả thật có chuyện gì đó, trong lòng có chút lo lắng muốn đi tìm Dung Vũ Ca.

Đúng lúc ấy Giang Ngưng Nguyệt lưu Vệ Minh Khê lại. Nàng thấy Dung Vũ Ca cả ngày thất thường, nhưng cũng nhìn ra buổi tối nay tâm tư Vệ Minh Khê cũng bất định, nàng đột nhiên cảm thấy có phải mình đã hiểu sai ý hay không. Nàng muốn hỏi dụng ý khi Vệ Minh Khê đưa bức họa cho mình, vì một khi thuyền đến bến sông, Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca sẽ lập tức từ biệt. Nếu không hỏi rõ ràng, trong lòng nàng thực không thoải mái.

“Người có thích ta không?” Giang Ngưng Nguyệt bất chấp rụt rè, trực tiếp hỏi thẳng, hoặc là vì Vệ Minh Khê cũng là nữ tử như mình nên nàng mới có can đảm hỏi thế.

Vệ Minh Khê đột nhiên nhìn chằm chằm Giang Ngưng Nguyệt, không hiểu vì sao Giang Ngưng Nguyệt đột nhiên hỏi mình như vậy, chẳng lẽ sự thực Dung Vũ Ca đoán đúng như vậy sao? Vì sao lại luôn có nữ tử thích mình như thế? Vệ Minh Khê thực khó hiểu.

Giang Ngưng Nguyệt nhìn biểu tình Vệ Minh Khê liền biết mình quả thật mình hiểu sai ý. Biểu tình Vệ Minh Khê thật không có dính dáng gì tới một chút cái gọi là tình yêu.

“Quả nhiên là như thế. Người không thích ta nhưng ta lại thích người.” Giang Ngưng Nguyệt cười khổ nói.

“Ta là nữ tử.” Vệ Minh Khê nói không nên lời cự tuyệt, chỉ có thể đem thân phận nữ tử làm cơ chối từ.

“Ta không cần biết người có thân phận gì, ta chỉ cầu chân tâm mà thôi!” Giang Ngưng Nguyệt nhìn Vệ Minh Khê nói rất chân thành làm tâm Vệ Minh Khê chấn động. Chỉ cầu chân tâm mà thôi, nhưng người trong tâm mình lại chính là Dung Vũ Ca, là người nhìn tưởng như một tiểu hài tử bốc đồng nhưng lại có thể chạm đến được chỗ sâu thẳm trong tâm linh mình.

Nhưng chỉ có tâm hồn là vẫn là không đủ, tựa như Dung Vũ Ca vậy. Cho dù là người trong lòng mình nhưng cũng là con dâu mình. Thân phận như vậy nhất định là không có kết quả nếu yêu nhau.

Trên mặt Vệ Minh Khê chợt lóe qua nét đau đớn, Giang Ngưng Nguyệt biết đó không phải bởi vì mình. Trong lòng nàng đã có người nhưng lại không cách nào cùng người nọ gần nhau nên mới có biểu tình đau đớn như thế.

“Thật có lỗi, ta là Vệ Minh Khê.” Vệ Minh Khê thân nhiên cười nói, nàng biết hiện tại những lời này là đủ rồi, không cần giải thích nhiều thêm nữa.

Vệ Minh Khê, thiên hạ đệ nhất tài nữ, hoàng hậu tài đức sáng suốt sao? Giang Ngưng Nguyệt quả nhiên ngây ngẩn cả người. Giang Ngưng Nguyệt đột nhiên hiểu được, Vệ Minh Khê là nữ khách, mà chính nàng chỉ là phong cảnh trên đường mà thôi.

Nếu nàng chính là Vệ Minh Khê, vậy nữ tử dung nhan khuynh quốc khuynh thành kia có thể chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, thái tử phi Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca yêu say đắm Vệ Minh Khê như vậy, Vệ Minh Khê cũng lại có tình. Đó chính là vì sao trên người Vệ Minh Khê lại luôn nhân nhạ một tầng đậm đậm ưu thương, có lẽ phần nhiều là loại tình cảm giãy dụa trong vô lực.

“Vệ Minh Khê, người lẽ ra nên ở hoàng cung ngày ngày ngốc ngốc thì hơn, trên người người có loại khí chất dễ dàng làm cho người ta động lòng, ra hoàng cung sẽ chỉ gây họa cho một ít nữ tử vô tội mà thôi, người cũng không nên tùy tiện về nữ tử khác.” Giang Ngưng Nguyệt ra vẻ thoải mái nói, nhưng nước mắt từng giọt rơi rơi. Lần đầu tiên động tâm không ngờ lại chết yểu như vậy.

“Thực xin lỗi.” Vệ Minh Khê nhìn nước mắt Giang Ngưng Nguyệt, có chút mờ mịt giải thích. Nàng không biết vì sao năm nay lại gặp phải số hoa đào như vậy, mà lại cô tình đều là nữ tử.

“Người có thể giống mẫu thân ôm ta một chút được không?” Giang Ngưng Nguyệt nhìn Vệ Minh Khê về cầu xin, chỉ cần coi Vệ Minh Khê giống mẫu thân, như trường bối, có lẽ có thể quên được.

May mà Giang Ngưng Nguyệt tỉnh căn vừa chớm, còn kịp bút ra. Đáng thương nhất là Dung Vũ Ca, sớm đã trăm luan, vốn không có khả năng quay đầu được nữa.

Vệ Minh Khê do dự một lát, nhẹ nhàng đem Giang Ngưng Nguyệt ôm vào trong lòng.

Dung Vũ Ca không cam lòng để Vệ Minh Khê cùng hồ ly tinh kia một chỗ, khi quay trở lại đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng Vệ Minh Khê đem Giang Ngưng Nguyệt ôm vào lòng. Một khắc ấy Dung Vũ Ca cảm giác máu huyết cả người đều đông lại, lạnh, rất lạnh, đó là loại đau đớn không thể chịu đựng nổi.

Dung Vũ Ca không phải người chịu yên lặng rồi đi. Nàng bị thương, nàng nhất định phải làm cho Vệ Minh Khê biết. Nàng đột ngột vọt ra, để cho Vệ Minh Khê nhìn thấy nàng đột nhiên xuất hiện. Dung Vũ Ca thoát nhìn đôi mắt đỏ bừng, tựa hồ như muốn khóc. Nhìn ra được Dung Vũ Ca đang rất đau đớn, tâm Vệ Minh Khê chợt nhói lên, theo bản năng lùi về ôm lấy tay Giang Ngưng Nguyệt.

“Vệ Minh Khê, ta hận ngươi!” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê bật khóc hét lên, rồi điên cuồng chạy ra ngoài, hơi thở điên cuồng như dã thú bị thương làm cho Vệ Minh Khê có chút kinh hãi, theo bản năng cũng đuổi theo nàng.

Lúc này thuyền vừa lúc cập bờ, Dung Vũ Ca xuống thuyền chạy vào trong rừng cây, nàng sợ mình không thể không được muốn giết Giang Ngưng Nguyệt, đành trốn đi để tự xoa dịu vết thương!

Vệ Minh Khê cũng rời thuyền, nàng căn bản không đuổi kịp Dung Vũ Ca, chỉ có thể trở mắt nhìn Dung Vũ Ca biến mất. Trong lòng Vệ Minh Khê cảm thấy nỗi khủng hoảng trước nay chưa có, nàng tìm thật lâu nhưng căn bản tìm không thấy Dung Vũ Ca!

Vệ Minh Khê đột nhiên cảm thấy chỉ cần Dung Vũ Ca trở về, cái gì nàng cũng có thể đáp ứng, cái gì cũng đều có thể thương lượng. Nàng sợ hãi khi Dung Vũ Ca cứ như vậy biến mất ở trước mắt mình, loại bất lực này trước nay nàng chưa bao giờ gặp phải.

Vệ Minh Khê ở trong rừng cây không ngừng quay lại tìm kiếm, rốt cục hoàng thiên không phụ khổ nhân tâm, ở dưới một gốc cây đại thụ cao lớn Vệ Minh Khê đã tìm thấy Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca đang đứng trên một cành cây mảnh khảnh đưa lưng về phía mình, làm cho Vệ Minh Khê nhìn mà lòng run sợ.

“Dung Vũ Ca, ngươi lập tức xuống cho ta, trên đó rất nguy hiểm!” Vệ Minh Khê lo lắng hướng Dung Vũ Ca hô, nơi đó ít nhất cũng cao mấy chục thước, vạn nhất rơi xuống thì làm sao bây giờ? Trong lòng Vệ Minh Khê tràn ngập sợ hãi cùng cực.

Dung Vũ Ca nghe tiếng liền quay lại nhìn về phía Vệ Minh Khê, thần sắc nàng rất lo lắng. Không phải nàng đang ôm nữ nhân khác sao? Nàng còn để ý mình làm gì? Minh biến mất, không phải nàng không cần phiền não nữa sao?

Dung Vũ Ca đột nhiên giống như bị trượt chân, cố ý rơi xuống cùng với một tiếng kêu sợ hãi. Vệ Minh Khê trở mắt nhìn Dung Vũ Ca rơi xuống, trái tim tựa hồ như ngừng đập, nàng lập tức chạy nhanh hướng chỗ Dung Vũ Ca rơi xuống, khoảnh khắc ấy, trong óc nàng chỉ có một ý niệm duy nhất: phải đón được Dung Vũ Ca, nàng không muốn Dung Vũ Ca có chuyện, một khắc ấy, trừ Dung Vũ Ca ra, cái gì cũng không còn quan trọng!

Dung Vũ Ca vốn có khinh công, tận lực làm giảm bớt trọng lực rơi xuống. Nàng muốn Vệ Minh Khê đang điên cuồng chạy tới sẽ đỡ được mình, nỗi đau trong tâm Dung Vũ Ca cũng có chút tiêu tan. Thì ra Vệ Minh Khê vẫn để ý đến mình.

Nàng được Vệ Minh Khê ôm lấy, cùng Vệ Minh Khê ngã xuống đất, nhưng Vệ Minh Khê vẫn gắt gao ôm chặt mình, giống như mình là thứ trân quý nhất của nàng vậy.

Khoảnh khắc ấy, chính là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời Dung Vũ Ca.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Vệ Minh Khê Thừa Nhận Lòng Mình

Dung Vũ Ca cảm giác được Vệ Minh Khê vẫn ôm chặt lấy mình, quay nhìn lại thấy khuôn mặt Vệ Minh Khê vẫn còn trắng bệch khiến nàng đột nhiên có chút đau lòng, nhưng vui vẻ lại càng nhiều hơn.

“Đừng sợ, ta không sao, nàng có bị thương không?” Dung Vũ Ca lập tức đứng lên, chỉ sợ đề hòng Vệ Minh Khê mất, muốn nhìn Vệ Minh Khê một chút xem nàng có bị thương hay không.

“Dung Vũ Ca, sau này không cho phép ngươi làm ta sợ như thế nữa!” Vệ Minh Khê ôm lấy Dung Vũ Ca một lần nữa, trong lòng nhớ tới mà vẫn sợ, chỉ có đem Dung Vũ Ca gắt gao ôm vào lòng thì loại cảm giác sợ hãi, trái tim tưởng như ngừng đập này mới dịu đi.

“Đừng sợ, là ta không tốt, là ta lại bốc đồng nữa.” Dung Vũ Ca ôm lấy Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng vỗ về sóng lưng, đôi môi dịu dàng hôn những sợi tóc đang toán lác trong gió của nàng. . . Thân thể nàng khẽ run nhè nhẹ truyền lại tin tức rất rõ ràng, Vệ Minh Khê quan tâm mình, trong lòng Dung Vũ Ca hiện lên niềm vui sướng trước nay chưa từng có.

Vệ Minh Khê như trước vẫn ôm chặt Dung Vũ Ca, vừa rồi nàng rất sợ, sợ không tìm thấy Dung Vũ Ca... Từ nhỏ đến lớn trong lòng Vệ Minh Khê chưa từng khủng hoảng đến như vậy, như thể linh hồn mình tan nát.

“Nàng thực sự sợ ta biến mất? Khi ta biến mất, nàng nghĩ gì?” Dung Vũ Ca nâng cằm Vệ Minh Khê, buộc Vệ Minh Khê nhìn thẳng vào mắt mình, ánh mắt tràn đầy đều là mong mỏi.

Khi đó ư? Nàng đã nghĩ, chỉ cần Dung Vũ Ca trở về thì cái gì nàng cũng đều có thể đáp ứng, nàng không muốn Dung Vũ Ca biến mất!

Trong nháy mắt lúc Dung Vũ Ca rơi xuống, nàng đã biết trong lòng mình Dung Vũ Ca sớm đã không còn là con dâu nữa, nàng là sự tồn tại chiếm toàn tâm toàn trí, toàn trái tim nàng. Nhưng khi Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, sau khi mọi nỗi sợ hãi đều đã lắng đọng, nàng lại có chút do dự. Nàng muốn né tránh ánh mắt Dung Vũ Ca nhưng Dung Vũ Ca quyết không cho phép nàng làm vậy.

“Nhìn ta, nói cho ta biết nàng có để ý đến ta, nàng thực sự yêu ta!” Thanh âm Dung Vũ Ca tựa như thôi miên, dụ dỗ Vệ Minh Khê cùng nàng rơi xuống vực sâu.

“Dung Vũ Ca.....” Vệ Minh Khê chần chờ làm cho mắt Dung Vũ Ca nheo lại. Nàng chán ghét Vệ Minh Khê nhất gan như thế.

“Nếu đã không thêm để ý, vậy ta đi là được.....” Dung Vũ Ca làm bộ đứng lên muốn đi, làm cho trong lòng Vệ Minh Khê tràn đầy sợ hãi. Nàng không muốn Dung Vũ Ca đi, liền theo bản năng bắt lấy Dung Vũ Ca, ôm chặt vào lòng.

“Đừng đi!” Thanh âm Vệ Minh Khê mang theo một chút cầu xin.

“Nàng có biết lưu ta lại có ý nghĩa gì không?” Dung Vũ Ca vui mừng nói. Giờ phút này Vệ Minh Khê thật sự rất sợ hãi, bằng không nếu là lúc bình thường, nàng như thế nào lại không biết Dung Vũ Ca chỉ là hù dọa nàng thôi? Dung Vũ Ca làm sao dám bỏ đi, vì Dung Vũ Ca vĩnh viễn không thể sống ở nơi không có Vệ Minh Khê!

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca rồi chần chờ gật đầu một cái.

“Vậy nàng đáp ứng cùng ta ở chung một chỗ?” Dung Vũ Ca mừng rỡ như điên hỏi.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca kia dung nhan kiều diễm như đoá hoa xuân, chậm rãi gật đầu thêm một cái. Trước mắt cứ lưu lại Dung Vũ Ca đã rồi tính sau, những thứ khác không muốn nghĩ nữa.

Dung Vũ Ca chợt có cảm giác mình như đang nằm mơ vậy.

“Ôm ta, ôm chặt ta đi.” Dung Vũ Ca ôm Vệ Minh Khê, cũng để Vệ Minh Khê ôm mình. Nàng muốn cảm thụ hơi thở Vệ Minh Khê, nhiệt độ cơ thể Vệ Minh Khê, để nói cho nàng biết đây thực sự cũng không phải là giấc mộng.

Vệ Minh Khê nghe lời nép vào lòng Dung Vũ Ca, ngửi hương thơm đặc hữu trên người Dung Vũ Ca, cảm thụ được thân thể ấm áp của nàng, mọi kinh hãi mà bản thân phải chịu đựng trong tối nay mới bình phục. Nàng không cách nào lừa gạt chính mình thêm nữa, nàng thật lòng để ý Dung Vũ Ca, nàng khó có thể kháng cự lại Dung Vũ Ca được nữa rồi.

Đây là Giang Nam, không có ai biết Vệ Minh Khê, cũng không có người biết mối quan hệ giữa các nàng, như thế nàng có thể hơi phóng túng bản thân một chút. Vệ Minh Khê âm thầm vì chính mình mà tìm một cái cớ.

Vệ Minh Khê ôm Dung Vũ Ca, buông bỏ hết mọi cảnh giới trong lòng, lúc này nàng mới cảm giác được nàng thực sự thích được như thế này, để chịu đến mức làm cho người ta trầm mê. Vệ Minh Khê vui mặt vào cổ Dung Vũ Ca, cảm thụ niềm hạnh phúc ấm áp.

Dung Vũ Ca kéo gương mặt về, để cách mặt Vệ Minh Khê một khoảng, nàng muốn ngắm nhìn khuôn mặt ấy. Đây chính là nữ nhân mà nàng khát vọng hơn mười năm, rốt cục cũng có ngày nàng có thể đem người ấy chân chính ôm vào lòng, cảm giác thật chân thật.

Khi ánh mắt si mê của Dung Vũ Ca cùng ánh mắt lo lắng của Vệ Minh Khê giao nhau cùng một điểm, Dung Vũ Ca nhẹ nhàng cúi xuống, đôi môi dịu dàng đặt lên môi nàng, Vệ Minh Khê không hề cự tuyệt, để mặc cho đôi môi mềm mại ấy hướng về phía mình.

Môi Vệ Minh Khê thực rất mềm! Dung Vũ Ca vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng thưởng thức vành môi cong cong hoàn mỹ ấy, đó chính là đôi môi của nữ nhân cao quý nhất trên đời, đó là đôi môi của nữ nhân mà Dung Vũ Ca yêu thương nhất! Dung Vũ Ca cũng không cho như vậy là có thể thỏa mãn, Vệ Minh Khê đột nhiên thuận theo lại làm lòng Dung Vũ Ca nổi lên cơn khát vô bờ.

Lưỡi nàng khẽ tách đôi hàm răng, lùa vào nơi cấm địa, Vệ Minh Khê bởi vì Dung Vũ Ca quá mức nhiệt tình mà khuôn mặt trắng nõn tú nhả cũng nhiễm một tầng hương sắc đỏ ửng, tựa như đoá hoa đào nở rộ nơi băng thiên tuyết địa, hết sức chói mắt khiến Dung Vũ Ca nhìn đến ngẩn ngơ.

Vệ Minh Khê đẹp quá! Đẹp làm cho người ta cảm thấy cao cao tại thượng, không thể tới gần. Nữ nhân tốt đẹp như vậy từ hôm nay trở đi chính là nữ nhân của mình! Dung Vũ Ca nghĩ đến liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn, nàng muốn ở trên người Vệ Minh Khê đặt thật nhiều ấn ký chỉ thuộc về mình.

Dung Vũ Ca mời gọi chiếc lưới thơm tho đang bơi vì ngượng ngùng mà tìm cách né tránh của Vệ Minh Khê, làm cho nó không còn chỗ nào để trốn, để cho chiếc lưới tình xảo của Dung Vũ Ca vòng quanh nó, câu dẫn nó cùng nhau cộng vũ (nhảy múa), cùng nhau phóng túng.

Vệ Minh Khê cảm giác được thân thể mình giống như mọi khí lực đều bị rút ra hết vậy, tay nàng gắt gao quấn lấy tấm thân mềm mại của Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca cũng gắt gao ôm chặt Vệ Minh Khê, làm cho thân thể Vệ Minh Khê cùng thân thể của mình chặt chẽ gắn cùng một chỗ, nàng hết sức toàn lực khiêu khích ngọn lửa tình âm i cháy trong lòng Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca bắt mắt Vệ Minh Khê nhút nhát, rốt cục đem Vệ Minh Khê bức đến không đường thối lui khiến Vệ Minh Khê đành bắt đầu ngượng ngùng đáp lại. Nàng cảm giác thân thể mình càng ngày càng nóng, loại cảm giác xa lạ như vậy làm Vệ Minh Khê theo bản năng có chút kháng cự mà vận vẹo thân thể.

Dung Vũ Ca cảm giác được thân thể Vệ Minh Khê cử động, vận vẹo làm cho cơ thể Dung Vũ Ca càng phát ra lửa nóng lên. Dung Vũ Ca chậm rãi từ từ hôn xuống, từ chiếc cằm nhỏ xinh đến cái cổ nõn nà, chỉ hận một nỗi không thể đem Vệ Minh Khê ăn sạch sẽ cho thỏa cơn đói khát. Tay nàng theo bản năng bám vào hông, khẽ cời đai lưng Vệ Minh Khê xuống, tay trái lại ở trên người Vệ Minh Khê mà khắp nơi du dòi.

Vệ Minh Khê cảm giác thân thể càng ngày càng như có lửa đốt, cảm giác giống như bị hàng trăm con kiến cắn vậy, nàng cảm giác được động tác của Dung Vũ Ca liền đưa tay nắm lấy bàn tay Dung Vũ Ca đang đặt trên bụng mình.

“Không được!” Vệ Minh Khê cố xuất ra một tia thanh tỉnh, đột nhiên lớn tiếng cự tuyệt.

Trên mặt Dung Vũ Ca lập tức nổi lên một nỗi thất vọng miên man. Mẫu hậu thoát nhìn thì có vẻ thích nhưng lẽ nào vẫn không thể nào vượt qua được chướng ngại trong lòng sao? Dung Vũ Ca cảm thấy nếu cứ để tiếp tục như vậy chắc chắn sớm muộn gì nàng cũng sẽ bứt rứt mà chết mất.

Nàng muốn mẫu hậu, muốn đến độ sắp phát điên rồi, nhưng chỉ cần mẫu hậu một ngày không chuẩn bị tốt, nàng vẫn sẽ nhẫn nhịn, nàng sẽ không miễn cưỡng mẫu hậu. Dung Vũ Ca miễn cưỡng cười vui, đem đai lưng đã cời buộc lại.

Vệ Minh Khê không lừa được mình, nàng thực sự thích cảm giác cùng Dung Vũ Ca hoà vào nhau lúc này, nhưng trong lòng lại nói cho nàng biết đây là chuyện không đúng, chỉ là khi Vệ Minh Khê nhìn thấy nét ừ ừ như đoá hoa héo tàn trong đáy mắt Dung Vũ Ca liền có chút không nỡ.

“Không thể ở đây.....” Vệ Minh Khê vốn đã nhỏ giọng giờ thanh âm lại càng nhỏ hơn, lập tức đem mặt vùi vào cổ Dung Vũ Ca, giấu đi nét ngượng ngùng tràn đầy trên mặt. Nếu chuyện đã không thể thay đổi được nữa thì có đánh chết Vệ Minh Khê cũng không ở chốn núi rừng hoang vu này mà phát sinh loại chuyện đáng xấu hổ ấy.

Dung Vũ Ca nghe vậy mặt lập tức đỏ như tiết gà, tinh thần lập tức khôi phục. Thì ra Vệ Minh Khê không phải cự tuyệt chuyện này mà là cự tuyệt địa điểm phát sinh chuyện này, nghĩ thế Dung Vũ Ca liền cảm thấy nhân sinh thiết là tốt đẹp, đồng thời cũng tự khinh bỉ mình một chút. Rừng núi hoang vắng như thế này, làm sao có thể để mẫu hậu hưởng cảm giác tốt đẹp nhất ở đây? Nàng nhất định phải làm cho mẫu hậu thể nghiệm cảm giác tuyệt vời nhất mới được.

“Vậy chúng ta về trước đã rồi nói sau.” Dung Vũ Ca nở nụ cười rạng rỡ đầy họa thủy, cực kỳ câu hồn.

Vệ Minh Khê đứng dậy phủi bụi đất, đem mái tóc tán loạn nhẹ nhàng sửa sang lại một chút, lúc xác định mình đã chỉnh tề mới chuẩn bị trở về. Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê không dời mắt, Vệ Minh Khê luôn là người cẩn thận tỉ mỉ như vậy đó, sẽ không bao giờ để mình trông chật vật không chịu nổi.

“Người sao không chỉnh trang lại một chút?” Vệ Minh Khê cau mày. Dung Vũ Ca vẫn để yên bộ dáng lười nhai vừa rồi.

“Bởi vì ta thích Chỉ nhi giúp ta.” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê làm nũng nói.

Vệ Minh Khê lắc đầu. Dung Vũ Ca làm nũng làm người ta phát rùng mình ớn lạnh, nhưng Vệ Minh Khê cũng không cự tuyệt yêu cầu của nàng, đưa tay thay Dung Vũ Ca mang lại chiếc hài vừa rồi trong lúc ngã bị văng ra. Dung Vũ Ca cho dù bộ dáng có chật vật thì nhìn vẫn xinh đẹp bức người. Dung Vũ Ca nhất định là yêu nghiệt chuyển thế, bằng không mình như thế nào lại bị nàng mê hoặc cả tâm hồn đây? Vệ Minh Khê trầm nghĩ.

Nhìn bộ dáng ôn nhu dịu dàng của Vệ Minh Khê, trong lòng Dung Vũ Ca trào dâng cảm giác vô cùng ngọt ngào. Mẫu hậu quả thật là người ôn nhu, từ nay về sau nàng sẽ có thể hưởng thụ loại sủng ái ôn nhu mà nàng vốn chỉ dành cho Cao Hiến. Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, liền tặng cho Vệ Minh Khê một nụ cười vô cùng sáng lạn khiến mặt nguyệt phải thất sắc.

Vệ Minh Khê có chút kinh ngạc khi nhìn thấy thuyền Giang gia vẫn còn chưa đi, Giang Ngưng Nguyệt vẫn đang đợi các nàng sao!

Vệ Minh Khê muốn rút bàn tay đang nắm chặt tay Dung Vũ Ca về, bởi ở trước mặt người ngoài Vệ Minh Khê vẫn không thể thoải mái được, nhưng Dung Vũ Ca nhất quyết không cho Vệ Minh Khê tránh thoát, đặc biệt lại ở trước mặt tình địch. Chỉ cần nghĩ đến việc vừa rồi Vệ Minh Khê ôm Giang Ngưng Nguyệt là trong lòng nàng tựa như còn vương một cây gai, rất không thoải mái.

Giang Ngưng Nguyệt nhìn Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca hai người tay trong tay xuất hiện, từ lúc Vệ Minh Khê đuổi theo Dung Vũ Ca chạy ra ngoài nàng đã sáng tỏ. Giờ nhìn các nàng thần thái vô cùng thân thiết xuất hiện, âm thầm quan sát hồi lâu. Ánh mắt nhìn chăm chú của Giang Ngưng Nguyệt không khỏi làm cho Vệ Minh Khê thấy lúng túng, cảm giác như có tật giat mình .

Dung Vũ Ca nhìn thẳng Giang Ngưng Nguyệt, ánh mắt tràn đầy uy hiếp cùng không khách khí, Giang Ngưng Nguyệt mà lại quần quít lấy Vệ Minh Khê

thì nàng tuyệt đối sẽ không dễ yên.

“Đưa hai thùng nước ấm vào khoang thuyền, chúng ta muốn tắm rửa.” Dung Vũ Ca ra lệnh, hoàn toàn không coi mình là khách.

“Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê thấp giọng cảnh cáo Dung Vũ Ca. Nàng biết Dung Vũ Ca rất có địch ý với Giang Ngưng Nguyệt nhưng dù sao người ta cũng là chủ, các nàng là khách, không thể quá đáng quá.

“Thật có lỗi, nàng được chiều quá hóa hư, quá mức bốc đồng.” Vệ Minh Khê hướng Giang Ngưng Nguyệt cười áy náy.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê tựa hồ không vui, mới không tính nguyện thu hồi bộ dạng lớn lối của mình lại, rồi giữ chặt tay Vệ Minh Khê nói: “Ta mệt quá, chúng ta về khoang thuyền nghỉ ngơi trước được không?” Dung Vũ Ca làm nũng.

Gia đình Giang gia kỳ thật rất muốn đem tiểu tử không biết tốt xấu này ném xuống sông làm mồi cho cá cho rồi, dám vô lễ với đại tiểu thư nhà mình như thế.

“Chuẩn bị cho họ đi.” Giang Ngưng Nguyệt mặt không chút biểu tình, chỉ thần nhiên phân phó gia đình đi làm.

“Đại tiểu thư, hẳn thật không biết điều, chúng ta coi như là Giang Nam đại phú hộ, sao có thể để hắn làm càn như thế?”

“Thân phận của hắn chúng ta đặc tội không nổi đâu.” Giang Ngưng Nguyệt thần nhiên nói, hiển nhiên cao quý nhất là thân phận hoàng thân quốc thích!

“Dung Vũ Ca, ngươi có thể thu hồi tính tình đại tiểu thư kia của ngươi hay không? Chúng ta xuất môn ra bên ngoài phải biết điều một chút, tránh gây thêm phiền toái.” Vệ Minh Khê theo thói quen giáo huấn Dung Vũ Ca.

“Ngươi lại giáo huấn ta, ngươi chính là che chở Giang Ngưng Nguyệt, ngươi vừa rồi còn ôm nàng ấy.....” Dung Vũ Ca nhớ lại cảnh tượng Vệ Minh Khê ôm Giang Ngưng Nguyệt liền cảm thấy trong lòng cực kì không thoải mái, Vệ Minh Khê rõ ràng đối Giang Ngưng Nguyệt có hảo cảm.

“Đây là hai chuyện khác nhau mà.....” Vệ Minh Khê có chút đau đầu. Dung Vũ Ca rõ ràng là không thêm phân rõ phải trái. Vệ Minh Khê không biết rằng một khi nữ nhân nổi cơn ghen quá thật chính là loại động vật không có lý lẽ nào có thể giải thích được!

“Ngươi chính là thích Giang Ngưng Nguyệt! Ngươi đi mà ôm nàng ấy đó, còn tìm ta trở về làm gì? Ngươi rõ ràng thích nàng ta.....” Dung Vũ Ca tính tình quen thói ở đâu cũng thích đùa giỡn, vẫn léo nhéo chuyện đó không tha.

“Dung Vũ Ca!” Thanh âm Vệ Minh Khê trầm hẳn xuống. Dung Vũ Ca mà nói thêm gì nữa Vệ Minh Khê sẽ nổi giận. Nàng cảm thấy trước kia Dung Vũ Ca rõ ràng không phải như thế, tuy rằng tùy hứng bốc đồng, được nuông chiều quen thói nhưng cũng không phải không nói đạo lý.

Đó là đương nhiên, trước kia Dung Vũ Ca không biết Vệ Minh Khê có thích mình hay không, hiện tại đã biết Vệ Minh Khê thích mình thì đương nhiên sẽ càng làm tới.

Mắt Dung Vũ Ca lập tức đỏ lên, thoát nhìn như muốn khóc: “Ghét ngươi nhất, ngươi làm sao không biết nàng ấy thích ngươi, lại còn chủ động ôm nàng? Rõ ràng biết người ta sẽ dè dặt mà.....” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê hét.

Vệ Minh Khê nhìn bộ dáng Dung Vũ Ca như vậy cũng không nói nổi lời trách cứ nào nữa, Vệ Minh Khê mềm lòng. Về sau chỉ cần mắt Dung Vũ Ca đỏ lên là đại khái có thể đem Vệ Minh Khê ăn sạch sẽ rồi.

Vừa lúc ấy có người mang nước ấm tiến vào, gia đình đem vào xong liền đi ra ngoài, lưu lại không gian cho Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê.

“Dung Vũ Ca, ngươi biết ta cùng Giang tiểu thư không có gì.” Vệ Minh Khê nói không ra mấy lời tình tứ nổi da gà nhưng vẫn ngoan ngoãn thuận theo mấy điều Dung Vũ Ca hy vọng mà giải thích một chút.

“Không biết, dù sao ngươi cũng đã làm cho ta khổ sở!” Dung Vũ Ca nghĩ lại cũng biết Vệ Minh Khê thực sẽ không cùng Giang Ngưng Nguyệt có cái gì, nhưng một màn kia lại luôn làm cho nàng không thoải mái.

Vệ Minh Khê thở dài, vì sao nàng cảm thấy hiện tại Dung Vũ Ca còn ép người hơn so với trước?

“Chỉ nhi, giúp ta xoa lưng một chút có được không?” Vệ Minh Khê phát hiện Dung Vũ Ca đã bắt đầu thoải mái cời y phục. Vệ Minh Khê có chút không theo kịp tính tình Dung Vũ Ca, rõ ràng vừa rồi còn khóc lóc om sòm mà giờ đã lập tức làm nũng với mình.

Vệ Minh Khê nhìn thoáng qua, tầm mắt tự giác lướt qua thân hình kiều mỵ của Dung Vũ Ca rồi nhanh chóng dời đi: “Ngươi cứ tắm trước đi, ta đi ra ngoài một chút.”

Vệ Minh Khê nói xong liền chạy trốn. Phi lễ chó nhìn! Nhưng thế nào thì Vệ Minh Khê vẫn nhớ rõ cảnh tượng vừa rồi liếc qua một cái, so với lần trước ở thanh lâu còn muốn hương diễm hơn nhiều. Vệ Minh Khê cảm giác trên mặt nóng rang. Dung Vũ Ca thực đúng là đồ họa thủy.

Dung Vũ Ca chu miệng, Vệ Minh Khê này đúng là nữ nhân không hiểu phong tình, tắm xong lại ra câu dẫn nàng mới được!

“Ta tắm xong rồi, Vũ Ca giúp Chi nhi tắm có được hay không?” Tuy rằng không thể để cho Vệ Minh Khê phục vụ mình nhưng nàng lại càng khát vọng phục vụ mẫu hậu. Chi cần nghĩ đến cảnh tượng hương diễm ấy là Dung Vũ Ca có cảm giác hưng phấn đến mức khí huyết như chảy ngược.

“Không cần!” Vệ Minh Khê cự tuyệt, như vậy có vẻ rất không đàng hoàng, mặc dù ở trong cung đều có cung nữ hầu hạ, nhưng chỉ cần nghĩ đến người làm việc đó lại Dung Vũ Ca thì Vệ Minh Khê vẫn không thể tiếp nhận!

Mẫu hậu thực thẹn thùng, Dung Vũ Ca tiếc nuối nghĩ.

Vệ Minh Khê tắm rửa xong, cảm thấy mệt cực kì, lúc chuẩn bị ngủ thì Dung Vũ Ca không biết từ lúc nào đã chui vào phía sau Vệ Minh Khê, từ sau lưng ôm lấy nàng, ngón tay bình thản đặt lên bụng Vệ Minh Khê, mỗi hướng vào cổ Vệ Minh Khê, phá một luồng nhiệt khí.

Vệ Minh Khê mở to mắt, cảm giác được hơi thở trên người Dung Vũ Ca bao quanh lấy mình, nàng cũng dung túng để mặc thân thể mình nằm trong lòng Dung Vũ Ca, cảm thụ được vòng tay mềm mại thơm mát trên cơ thể mình, cảm giác hoàn toàn bất đồng khi ở bên cạnh phu quân.

Nhưng Dung Vũ Ca cũng không phải chỉ ôm Vệ Minh Khê là thỏa mãn, nàng vẫn còn một lòng mơ tưởng đến chuyện vẫn chưa làm xong trong rừng cây lúc ấy, vốn định cùng mẫu hậu làm một màn uyên ương tắm tiên, đáng tiếc mẫu hậu quá ngượng ngùng nên đành từ bỏ.

Người vốn đã thêm thường Vệ Minh Khê lâu như vậy thì làm sao có thể để yên cho đành. Tay Dung Vũ Ca như con rắn nhỏ, cực kì không an phận, từ bụng Vệ Minh Khê dần trượt lên trên. Vệ Minh Khê theo bản năng bắt lấy bàn tay mềm mại đang đặt trên bụng mình, trong lòng nàng vẫn có chút sợ hãi, sợ hãi đối với chuyện sắp xảy ra, nhưng sâu thẳm bên trong lại mơ hồ có chút mong đợi.

“Chỉ nhi, ta thật sự rất muốn, rất muốn nàng, ngay cả trong mộng cũng muốn cùng Chi nhi hoan lạc, nghĩ đến Chi nhi không mặc y phục ở dưới thân ta, tựa như hai nàng ở thanh lâu vậy, muốn đối với Chi nhi muốn làm gì thì làm.....” Dung Vũ Ca, con người càn rỡ này, ở sau lưng Vệ Minh Khê nhẹ nhàng to nhỏ miêu tả giấc xuân mộng nàng hằng mơ đêm đêm, miêu tả rất chân thật làm cho Vệ Minh Khê nghe mà mặt đỏ tai hồng, Dung Vũ Ca thật phóng đảng.....

“Không cho nói, không đàng hoàng chút nào.....”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ngọn Lửa Tình Âm Ỉ Đã Từ Lâu

“Không cho nói, không đàng hoàng chút nào.....”

Vệ Minh Khê theo bản năng đem khuôn mặt đỏ bừng vùi vào chăn. Dung Vũ Ca thật là quá phóng đảng, loại chuyện này sao có thể tùy tiện không hề giấu diếm mà thốt ra như vậy?

“Chỉ nhi, chuyện này đâu có gì khiến người ta cảm thấy xấu hổ, thực sự rất tốt đẹp mà. Chẳng lẽ nàng không muốn cùng ta da thịt tương thân, thể xác hoà hợp sao?”

Nhìn Vệ Minh Khê vùi mặt vào chăn, Dung Vũ Ca mỉm cười, niềm sung sướng khê trào dâng trong lòng. Nàng càng thừa thắng xông lên, chẳng những không ngoan ngoãn dừng lại mà ngược lại còn ghé sát bên tai Vệ Minh Khê mà tiếp tục thì thầm những lời ân ái treu chọc lòng người. Tâm Vệ Minh Khê trước kia như nước lạnh hồ sâu nay lại vì Dung Vũ Ca khuấy đảo mà nổi lên rung động, cảm giác dần nóng lên.

Thanh âm mềm mại ngọt ngào như thể từng con trùng nhỏ chui vào lòng Vệ Minh Khê, cảm giác ngứa ngáy rạo rực xa lạ trong rừng lúc trước lại nhẹ nhàng bị khơi dậy. Vệ Minh Khê càng đỏ bừng mặt hơn, cảm giác như vậy thực khiến người ta phải xấu hổ mà, mặt lại vùi vào chăn, cơ hồ muốn đem mình chôn luôn trong ấy.....

Cảm giác được động tác không tự nhiên của Vệ Minh Khê, lời Dung Vũ Ca lại càng thêm quá phận gợi tình. Mà tay Dung Vũ Ca cũng không nhàn rồi, lời nói đến đâu thì tay đi theo đến đó, làm cho lý trí Vệ Minh Khê theo mỗi câu nói của Dung Vũ Ca lại càng lúc càng yếu mềm. Bàn tay của nàng như linh xà xuất động, sớm đã thoát khỏi trói buộc mà hướng hai gò đất kia thăm dò, ngón tay chậm rãi trượt vào vào trung y, cách cái yếm tơ lụa nhẹ nhàng vuốt ve, treu đùa đôi bông đào đầy đặn mềm mại.....

“Chỉ nhi.....”

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê tựa hồ đã muốn nhuyển ra thì biết tình cảnh mà vô số lần mình gặp trong mộng nay đã sắp thành sự thật.....

“Dung Vũ Ca.” Thanh âm Vệ Minh Khê hàm chứa chút kiều mỵ bình thường khó gặp, nhẹ nhàng gọi tên Dung Vũ Ca làm nàng cảm giác như xương cốt mình đều mềm nhũn, nàng biết Vệ Minh Khê tựa hồ đã động tình.

“Ừ?” Dung Vũ Ca nhẹ giọng trả lời.

“Ngoan ngoan ngủ thôi!” Vệ Minh Khê miễn cưỡng đem chút lý trí còn lại uy nghiêm nói, lúc này thanh âm Vệ Minh Khê tựa như đóa hoa đang run rẩy, rõ ràng đã động tình nhưng vẫn còn cố lấy lý trí ra khắc chế.

“Cái gì?!” Dung Vũ Ca không thể tin, thanh âm vốn đầy dục tính trong nháy mắt cao vút lên. Sao có thể như vậy? Mẫu hậu không phải đã sắp mềm lòng sao? Hiện tại sao lại làm vậy chứ!

“Dung Vũ Ca, ngoan ngoan ngủ không được sao?” Vệ Minh Khê ngữ khí nhu hòa năn nỉ nói. Việc này là không đúng, tuy rằng trong lòng nàng quả thật có mấy phần khát vọng nhưng một khi vượt qua ranh giới này, Vệ Minh Khê sợ ngày sau khó có thể quay đầu lại được, cho nên phải dùng chút lý trí còn lại cố kiềm chế mình.

“Không được! Ta muốn Chỉ nhi. Chỉ nhi không phải nói trong rừng không được sao? Vậy ở nơi này vì cái gì mà không thể?” Dung Vũ Ca bất mãn, cái miệng nhỏ nhắn cũng chu lên. Nàng mặc kệ, mẫu hậu sao có thể lâm trận lùi bước, mẫu hậu nào biết người ta đã chờ đợi ngày này bao lâu rồi đâu?

“Vệ Minh Khê, nàng không cảm giác được sao? Nàng phải biết ta khát vọng mức nào được cùng nàng dung hoà một thể!” Dung Vũ Ca bắt lấy tay Vệ Minh Khê đặt lên ngực mình.

“Nơi này, nơi này là thuyền Giang gia.....” Vệ Minh Khê do dự lại tìm thêm một cái cớ: “Trước tiên cứ ngoan ngoan ngủ đi được không...” Vệ Minh Khê xoay người đối mặt Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng một chút. Ánh mắt ấy toát lên vẻ mất mát làm trái tim Vệ Minh Khê khẽ nhói đau.

“Ừ, vậy thôi cứ theo lời Chỉ nhi đi.....” Ngữ khí Dung Vũ Ca chùng xuống, như thể đứa nhỏ bị đoạt mất cục kẹo đường nhưng vẫn hết sức biểu hiện nhu thuận. Tuy vậy nổi mắt mắt trong lòng vẫn toát ra theo câu nói.

Vệ Minh Khê nhu tình đồ dành, Dung Vũ Ca lại nghĩ đến khi còn bé bị Cao Hiên đẩy ngã trật chân mới được Vệ Minh Khê ôm ấp vỗ về vô cùng ấm áp, giờ ngắm lại thế này cũng đã quá hạnh phúc rồi, tuy rằng thực lòng không tình nguyện dừng lại như vậy nhưng Dung Vũ Ca phát hiện thật sự mình rất khó để có thể miễn cưỡng Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê chỉ lẳng lặng ôm Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca cũng thuận theo đem mặt vùi vào lòng Vệ Minh Khê. Giờ phút này hai người không nói thêm lời nào, chỉ im lặng hưởng thụ khoảnh khắc ngọt ngào ôn nhu này.

Dung Vũ Ca an tĩnh như vậy, đang tiến vào mộng đẹp sao?

Vệ Minh Khê an lòng trở lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Vừa rồi, vừa rồi chính mình thiếu chút nữa không kìm nén được, Giang Nam hành còn một khoảng thời gian nữa, mấy ngày tới hai người nhất định phải ở cùng một chỗ, phải làm sao bây giờ? Vệ Minh Khê khẽ thở dài, thân thể vẫn còn chút dư âm khô nóng.

Tựa như phiêu hốt lạc bước vào mộng cảnh, Vệ Minh Khê đang mê man theo giấc mộng tiên cảnh mờ ảo kia, đột nhiên một cơn gió nhẹ không biết từ đâu thổi đến làn hơi nước vào đôi mắt nặng trĩu con buồn ngủ của nàng, bỗng chốc một cảm giác kỳ dị chậm rãi xông lên đầu...

“Dung Vũ Ca!” Con buồn ngủ hoàn toàn tiêu thất, Vệ Minh Khê kinh hô một tiếng.

Trên tay đưa đến cảm giác tràn ngập co giãn, mùi hoa ngọt lịm không khiến người ta chán ghét quẩn quít nơi chóp mũi, ở trước ngực lại vô cùng mềm mại, còn có chuyển động vuốt ve nơi bụng mình, bàn tay đang đặt lên người truyền đến xúc cảm mịn màng như tơ... Vệ Minh Khê ý thức được Dung Vũ Ca căn bản không mạnh mẽ che thân đang dán chặt lấy mình, thân kinh Vệ Minh Khê lập tức khản trương hẳn lên.

Trước mặt là Dung Vũ Ca sóng mắt hàm tình đang tự cắn lấy môi dưới của nàng, rõ ràng là yêu nữ, hoàn toàn loã thể nép vào ngực mình, mà tay mình lại đang ôm trọn lấy kiều đồn (~mông~) của nàng, Vệ Minh Khê cả kinh thiếu chút nữa đã từ trên giường nhảy cẫng lên.

Không phải thỏa thuận là không làm gì rồi sao?

Người ta cũng muốn tỉnh tâm ngủ mà. Dung Vũ Ca cảm thấy mình thực sự đã rất cố gắng nhu thuận, nhưng mà cơ thể nhu nhuyễn đang trong lòng mình, nàng làm sao mà ngủ được đây? Thường cái gì càng ép buộc mình không muốn thì trong đầu lại càng khắc chế không được mà nảy sinh những ý nghĩ kỳ quái, mà khắc chế không được nhất là khát vọng đối với Vệ Minh Khê....

“Dung Vũ Ca, y phục của ngươi đâu!” Vệ Minh Khê cố trấn định hỏi.

“Ta cảm thấy nóng quá nên cởi ra, hơn nữa ta cũng chỉ muốn gần Chỉ nhi hơn một chút.....” Dung Vũ Ca ra vẻ đương nhiên nói.

“Mau mặc y phục vào, để vậy không tốt.....” Bởi vì thiếu một tầng chướng ngại kia mà cảm giác mềm mại trên người Dung Vũ Ca truyền tới rất rõ ràng.

Tuy nói là chỉ gần sát thân mình, nhưng phối hợp với tấm chăn không biết đã bị đá xuống chân từ khi nào, cho dù là vô tình cũng vẫn có thể nhìn thấy cảnh xuân quang vô hạn kia, Vệ Minh Khê bối rối đến mức không biết nên làm thế nào cho phải.....

“Chỉ nhi, chúng ta đều là nữ tử, có cái gì không tốt đâu? Hay là Chỉ nhi xấu hổ?” Dung Vũ Ca yêu nghiệt hướng Vệ Minh Khê cười, thứ mềm mại trước ngực lại nhẹ nhàng lướt qua người Vệ Minh Khê, ngữ khí thật ngây thơ vô tội.

Dung Vũ Ca biết rõ nàng cùng mình tuy có quan hệ nhưng Vệ Minh Khê chắc chắn tuyệt không thừa nhận hai nàng có quan hệ nữ tử không bình thường.

“Dung Vũ Ca, mau đem y phục mặc vào!” Vệ Minh Khê quay đầu sang một bên, cuống quýt tăng thêm khoảng cách giữa mình cùng Dung Vũ Ca.

“Ta không muốn! Ta nóng quá, Chỉ nhi, nàng không nóng sao?” Dung Vũ Ca đưa tay hướng vạt áo không biết từ khi nào trong lúc ngủ đã bị mở ra, nhẹ luồn vào.

“Dung Vũ Ca... nguoi!” Đôi nữ phong bất chợt bị nắm lấy khiến Vệ Minh Khê tròn to hai mắt, nhìn thẳng về mặt vô tội nhưng trong mắt vô hạn yêu mị của Dung Vũ Ca, trong nháy mắt cổ cùng hai má đều ửng đỏ ửng lên, rồi lại kinh sợ không biết nên phản ứng thế nào.

“Chỉ nhi thật mềm mại...” Theo tay Dung Vũ Ca vuốt ve thăm dò, vạt áo Vệ Minh Khê vốn đã bị hé mở, nay lại càng mở rộng. Vệ Minh Khê ban đầu còn đồ người, lúc này mới phản ứng kịp, vội vã nắm chặt vạt áo. Giới cho Dung Vũ Ca tay mất lạnh lẽ, bắt lấy cổ tay Vệ Minh Khê, lật người một cái đem Vệ Minh Khê vững vàng đè dưới thân.

“Chỉ nhi, thật sự ta nhìn không được, Chỉ nhi.....” Dung Vũ Ca tràn ngập thâm tình cùng ham muốn đối với nữ nhân mà nàng yêu thương mười hai năm thấp giọng cầu xin, trên mặt biểu tình đầy thống khổ khó khăn ..

Vệ Minh Khê nhìn có vài phần không đành lòng, nàng vuốt ve khuôn mặt khiến người ta vô cùng kinh diễm của Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, xem như là cho phép.

Dung Vũ Ca quả thật rất hiểu Vệ Minh Khê, biết giả bộ đáng thương nhất định sẽ hữu dụng, nhưng mà đối với Vệ Minh Khê tính kế như vậy khiến nàng có một chút bất an.

“Chỉ nhi, ta thật sự có thể chứ? Ta sẽ nhẫn nại!” Dung Vũ Ca dối lòng nói.

Vệ Minh Khê nhẹ nhàng cười một tiếng, Dung Vũ Ca kia thiết nhỏ mọn, đã muốn ăn thịt lại còn giả vờ cao thượng. Vệ Minh Khê đột nhiên có cảm giác mình luôn dung túng đứa nhỏ này làm mấy chuyện xấu xa.

“Tốt lắm, vậy cứ vậy đi, ngủ thôi.” Vệ Minh Khê cười nói.

“Không được, mẫu hậu hư quá, biết rõ người ta dối lòng mà còn nói vậy.....” Dung Vũ Ca nói xong, lập tức vui đầu vào cổ Vệ Minh Khê, bắt đầu nhẹ nhàng hôn mút cái cổ kêu gọi ấy. Vệ Minh Khê có cảm giác như bị con kiến gặm nhắm từng chút, cảm giác nhồn nhột và có chút tê dại, nàng cực lực muốn khắc chế loại cảm giác này.

Dung Vũ Ca nhìn về mặt ả nhân của Vệ Minh Khê, nàng đầu cần mẫu hậu chịu đựng vất vả như vậy.

Môi Dung Vũ Ca đưa thẳng một đường xuống dưới, kéo trung y Vệ Minh Khê rơi xuống lộ ra một mảng da thịt tuyết trắng, lại nhìn đến xương đòn hơi nhô lên, thực kêu gọi khiến Dung Vũ Ca lưu luyến không rời. Môi Dung Vũ Ca cơ hồ muốn đem toàn bộ da thịt của Vệ Minh Khê đều hôn qua hết, còn có cảm giác càng mê người hơn đang chờ nàng xâm nhập, thăm dò. Dung Vũ Ca cảm thấy mỗi một tác da thịt trên người Vệ Minh Khê đều làm cho nàng mê muội.

Dung Vũ Ca dần dần đem môi dời xuống, đây là địa phương quen thuộc khiến nàng bất giác nhớ lại lần trước thiết xấu hổ khi nàng lên làm chuyện xấu, so với làm tiểu tặc vụng trộm ăn trái cấm thì lần này rốt cục cũng có thể quang minh chính đại mà triu mến rồi. Tay Dung Vũ Ca khẩn cấp đặt lên cặp song nhũ mềm mại, cách cái yếm ôn nhu xoa nắn.

Vệ Minh Khê cảm giác thân thể mình ngày càng trở nên không giống mình, mỗi một tác da thịt bị Dung Vũ Ca chạm đến đều trở nên dị thường mãnh cảm. Nóng quá, vừa khó chịu lại vừa khoái hoạt, còn có loại cảm giác rạo rức khó có thể gọi tên. Hạt hồng đậu nho nhỏ kia vì môi Dung Vũ Ca mà dần dần trở nên cứng lại, dù cho vẫn còn cách một lớp yếm mỏng.

Vệ Minh Khê khắc chế không được đưa tay nắm chặt sàng đan, theo nhịp điệu Dung Vũ Ca trêu chọc mà tay Vệ Minh Khê càng lúc càng nắm chặt, nhưng dù thế nào nàng cũng là không dám đem cảm giác khiến người ta xấu hổ đó hóa thành âm thanh mà phát tiết ra ngoài. Trong lòng Vệ Minh Khê, đó vẫn là việc khiến người ta cảm thấy thẹn thùng xấu hổ....

Dung Vũ Ca ngừng đầu hôn Vệ Minh Khê, đầu lưỡi găt giao triền, quán quít lấy đầu lưỡi Vệ Minh Khê, một nụ hôn đầy nóng bỏng: “Chỉ nhi, không cần chịu đựng vất vả như thế, cứ thuận theo thanh âm của thân thể mình, nàng thực sự thích ta làm vậy mà phải không.....” Dung Vũ Ca đưa tay cời yếm Vệ Minh Khê xuống, nhìn đến đôi tiểu bạch thỏ no tròn không lớn không nhỏ mà trắng mịn, Dung Vũ Ca như thể nhập ma, môi lập tức áp lên mà liếm mút, có chút kim long không động mà dùng sức hơi quá.

“Đau.....” Vệ Minh Khê kêu lên, nhưng ngoài đau ra lại còn có chút hơi tê dại. Nàng cảm giác thân thể càng ngày càng nóng, cơ hồ muốn đem mình thiêu cháy mất rồi. Khuôn mặt Vệ Minh Khê vì kích thích phiến tình mà nhiễm một tầng đỏ ửng.

“Ta thôi chút sẽ không còn đau nữa” Dung Vũ Ca đau lòng nói, hướng hai hạt hồng đào mà thôi một luồng nhiệt khí ấm áp. Vệ Minh Khê cơ hồ khắc chế không được mà khẽ rên một tiếng

Dung Vũ Ca thật giống như tiểu hài tử âu yếm món đồ chơi ưa thích, đối với cặp song nhũ càng ngày càng sung sướng cứ thế đùa bỡn hồi lâu, làm cho Vệ Minh Khê chịu đủ mọi hành hạ. Vệ Minh Khê cảm giác thân thể mình căng lên đầy hứng khởi, loại cảm giác khiến người ta phải xấu hổ đỏ mặt này lại tràn ngập trong đầu khiến nàng chỉ biết đem mặt vui vào gối.

“Dung Vũ Ca..... mau chút.....” Nhanh một chút chấm dứt sự hành hạ này.

Dung Vũ Ca nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn, trong nháy mắt Dung Vũ Ca có cảm giác trái tim mình như ngừng đập. Giờ phút này Vệ Minh Khê xinh đẹp bức người, dung nhan như nhuộm đoá hoa đào còn mang theo nét thanh nhã đặc hữu, dù bị dục tình ảnh hưởng nhưng khí chất cũng không hề thay đổi, nhưng so với loại khí chất cao quý xa vời mọi ngày lại có chút bất đồng.

Dung Vũ Ca dám khẳng định hoàng đế cửu cửu nhất định chưa bao giờ thấy qua Vệ Minh Khê như vậy, bằng không những kẻ được xưng tụng là tuyệt sắc trong thiên hạ đều đã ảm đạm thất sắc. Dung Vũ Ca dám chắc tất cả những ai gặp được Vệ Minh Khê lúc này đều sẽ phải động tâm.

Trên thực tế Cao Hàn quả thật chưa từng thấy qua, bằng không hậu cung ba ngàn nhất định chỉ độc sủng một người.

“Chỉ nhĩ giờ phút này thật đẹp, đẹp đến mức làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.....” Dung Vũ Ca nhẹ giọng nói, làm Vệ Minh Khê càng thêm ngượng ngùng.

Khi môi Dung Vũ Ca trượt đến vùng bụng bằng phẳng, Vệ Minh Khê có cảm giác bụng mình trở nên nóng rực đến mức có thể nổ tung.

“Dung Vũ Ca.....” Vệ Minh Khê bất lực thốt tên Dung Vũ Ca. Nàng không biết giờ phút này mình muốn gì nữa. Nàng muốn Dung Vũ Ca dừng lại, nhưng đến khi Dung Vũ Ca dừng lại, nàng lại cảm thấy trống vắng, hư không...

“Ta ở đây.....” Dung Vũ Ca an ủi Vệ Minh Khê, nàng bắt lấy tay Vệ Minh Khê đặt lên lưng mình, nàng muốn Vệ Minh Khê hoà nhập vào màn tình ái nóng bỏng này.

Vệ Minh Khê khắc chế không được cũng ôm lấy Dung Vũ Ca, cảm giác Dung Vũ Ca như thể khúc gỗ cứu sinh cuối cùng nàng nắm được mà ghi lấy thật chặt.

Dung Vũ Ca đem tiết khổ Vệ Minh Khê từ từ cởi ra, còn Vệ Minh Khê chỉ có thể ngượng ngùng khép chặt lấy hai chân. Dung Vũ Ca nhìn nụ tầm xuân mơ hồ ẩn hiện mà trở nên mê muội, nàng muốn, thực rất muốn được nhìn thấy tiên cảnh bên trong...

Dung Vũ Ca kéo nhẹ hai chân Vệ Minh Khê nhưng nàng vẫn phản kháng, không cho Dung Vũ Ca tách ra. Dung Vũ Ca chỉ còn cách dùng chính thân thể mình xâm nhập giữa hai chân Vệ Minh Khê, không cho nàng khép lại nữa, chỉ có thể để mặc Dung Vũ Ca muốn làm gì thì làm. Vệ Minh Khê ngượng đến cơ hồ phát khóc.

“Vũ Ca, không...đừng...đừng mà.....” Vệ Minh Khê nức nở cầu xin, nhưng Dung Vũ Ca lúc này sớm đã khắc chế không được dục hoặc mất rồi, nàng chẳng những không thuận theo lời Vệ Minh Khê mà ngược lại đem hai chân Vệ Minh Khê càng mở rộng, Dung Vũ Ca giống như nhập ma nhìn chăm chăm cánh hoa phấn hồng dính một tầng sương mờ ảo, dịch thủy trong suốt, mê người đến cực điểm.

Cảm giác khiến người ta xấu hổ đến cực điểm này làm cho Vệ Minh Khê như thấy có một dòng nước ấm chảy ra, khiến nàng càng ngượng ngùng không dám nhìn Dung Vũ Ca, nhưng lại sợ Dung Vũ Ca làm ra chuyện gì quá phận hơn thế nên đành không thể không nhìn.

“Đừng..... nhìn.....mà” Vệ Minh Khê giữ chặt Dung Vũ Ca, nhưng đúng lúc này Dung Vũ Ca bất chợt úp mặt chôn vào đó, hơn thế lại còn lớn mật dùng đầu lưỡi.....

Vệ Minh Khê nhìn gương mặt Dung Vũ Ca đang nhấp nhô giữa hai chân mình, bất luận thân thể hay tâm lý cũng đều chịu đả kích trước nay chưa từng có, nàng cơ hồ bị Dung Vũ Ca bức cho điên rồi! Rõ ràng là chuyện cực kì đáng thẹn nhưng thân thể lại giống như đang bay lên, lâng lâng run rẩy, vô số khoái cảm lạ lùng bùng nổ mãnh liệt.... Nổi xấu hổ cùng khoái cảm hành hạ Vệ Minh Khê đến quần quai.....

Dung Vũ Ca hút càng lúc càng nhiều mật ngọt, nàng nhìn khuôn mặt Vệ Minh Khê sau khi động tình thực cực hạn câu hồn, nàng yêu vô hạn Vệ Minh Khê phong tình giờ phút này, hận không thể ngay lập tức moi trái tim ra mà dâng lên cho nàng.

Dung Vũ Ca có cảm giác mỗi khi lưỡi mình treu chọc đoá hoa ấy, thân thể Vệ Minh Khê luôn run rẩy vô ngần, Vệ Minh Khê rốt cục cũng khó có thể tự kiềm chế nữa mà rên thành tiếng, bởi vì nàng cũng bị thứ khoái cảm như sóng cuộn trào này dồn dập bao phủ.

Dung Vũ Ca thử đưa ngón tay tiến nhập mật huyết ướt át kia, cảm giác được bên trong nóng hổi mà co bóp, cơ hồ muốn đem ngón tay Dung Vũ Ca hút chặt. Dung Vũ Ca nghe thấy Vệ Minh Khê khắc chế không được thanh âm, nàng thực thích nghe thấy tiếng mẫu hậu như vậy...

Lúc đạt tới đỉnh điểm, Vệ Minh Khê rốt cục chịu không nổi mà bật khóc, cũng không biết là vì không chịu nổi cảm giác hoàn toàn xa lạ như vậy hay là bởi vì nàng hoàn toàn phóng túng mà xấu hổ. Nàng không dám nhìn Dung Vũ Ca. Giờ nàng cùng Dung Vũ Ca xem như chân chính đứng nghĩa loạn luân, không thể quay đầu.

Dung Vũ Ca nhìn về phía Vệ Minh Khê, mái tóc đen hơi tán lác, kia dung nhan kiều diễm tận cùng, còn có vài giọt lệ vương nơi khoé mắt... Nhìn Vệ Minh Khê lúc này làm cho Dung Vũ Ca thực đau lòng.

Dung Vũ Ca nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi Vệ Minh Khê. “Chỉ nhĩ, đây không phải chuyện sai lầm, đây là chuyện hai người yêu nhau phát sinh một cách tự nhiên, là chuyện rất tốt đẹp.” Dung Vũ Ca thì thầm an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chúng Ta Sẽ Xuống Địa Ngục Phải Không?

“Dung Vũ Ca, chúng ta sẽ xuống địa ngục phải không?” Vệ Minh Khê kéo tấm chăn trùm ti che lấy thân thể mình cùng Dung Vũ Ca.

“Không đâu, cho dù xuống địa ngục ta cũng sẽ nhận hết mọi tội lỗi, nàng chẳng qua bị ta dụ hoặc mà thôi.” Dung Vũ Ca vuốt ve mái tóc người yêu, nhẹ nhàng nói. Nàng muốn đem mọi trách nhiệm đều đặt hết lên người mình, nàng không muốn trong lòng Vệ Minh Khê có bất cứ gánh nặng gì, hơn nữa cho tới bây giờ nàng cũng không tin vào thuyết quỷ thần.

“Hiên nhi.....” Vệ Minh Khê nghĩ đến Cao Hiên, lòng dâng lên cảm giác tội lỗi nặng nề. Nàng đã cùng thê tử của con làm chuyện nghịch luân, nàng lẽ ra không nên không cưỡng nổi dụ hoặc này, tất cả đều là lỗi của nàng.

“Nàng hối hận sao?” Dung Vũ Ca nhìn biểu tình tràn đầy mặc cảm tội lỗi của Vệ Minh Khê, tâm tình không khỏi trầm xuống.

“Nhưng nàng là thê tử hấn, ta vốn nên làm tốt bổn phận trưởng bối của mình, sao lại có thể cùng nàng làm ra chuyện như vậy.....” Có đôi khi con người ta kỳ quái như thế đó, tại thời điểm đó thì không cảm thấy chút tội lỗi nào, nhưng khi khoảnh khắc ấy trôi qua, cảm giác hối hận lại dâng lên như sóng trào, cơ hồ muốn đem Vệ Minh Khê vùi lấp...

“Vệ Minh Khê, ta chỉ muốn biết, nếu nàng quên đi thân phận thái tử phi của ta, thì nàng có thích chuyện vừa rồi không?” Dung Vũ Ca nâng cằm Vệ Minh Khê, buộc Vệ Minh Khê phải nhìn thẳng vào mắt mình. Ánh mắt Dung Vũ Ca như thể muốn đem Vệ Minh Khê nhìn xuyên suốt đến tận linh hồn.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, chần chờ rồi gật đầu, kia như là thứ độc dược đầy dụ hoặc, dù biết rõ một khi nếm thử sẽ đoạn trường, nhưng dù có thế nào cũng không kháng cự nổi ma lực đó mà nuốt vào.

“Vậy là đủ rồi, đây là Giang Nam, không phải hoàng cung. Nàng hiện tại là Vệ Chi, không phải Vệ Minh Khê, nàng trở lại làm một Vệ Minh Khê chân thật với lòng mình không tốt sao? Thích cái gì, muốn cái gì, đều thuận theo tâm mình không được sao? Coi như chúng ta trộm mấy ngày hạnh phúc chẳng lẽ không thể? Tất cả mọi phiền não, bao giờ về hoàng cung muốn từ chối cũng đâu từ chối được đúng không?” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng dỗ dành, hôn lên hai má Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê có chút né tránh nhưng Dung Vũ Ca đưa tay giữ chặt lấy nàng, không cho Vệ Minh Khê tránh được.

Vệ Minh Khê ngăn ngừa, kia chỉ là biện pháp trị phần ngọn không thể trị phần gốc: “Nếu Hiên nhi biết.....” Vệ Minh Khê căn bản không dám tưởng tượng sẽ thế nào nếu chuyện đó xảy ra. Lúc nàng ở dưới thân Dung Vũ Ca vui hoan, căn bản là không để Hiên nhi trong đầu.

“Hắn sẽ không biết, chúng ta có thể giấu hắn cả đời mà, hắn tương lai chính là hoàng đế, bên người cũng không phải chỉ có một nữ nhân là ta, hắn sẽ giống cũu cũu thôi, tương lai sẽ có rất nhiều phi tử. Chỉ nhi, tạm thời quên hắn được không? Lúc này chỉ nghĩ đến một mình ta không được sao? Người không biết đâu, từ nhỏ đến lớn, người ta ghen tị nhất chính là thái tử biểu đệ, cho nên mới hay khi dễ hắn như thế.” Dung Vũ Ca tiếp tục dụ dỗ, lúc này mà không tìm được cơ giúp Vệ Minh Khê thoát tội, chắc Vệ Minh Khê sẽ bị cảm giác tội lỗi dìm chết mất.

Vệ Minh Khê vẫn còn chút hoang mang, nhưng giờ phút này tâm lý so với vừa rồi dễ chịu hơn rất nhiều. Sự tình dù sao cũng đã phát sinh, trừ việc gạt Hiên nhi ra thì thật sự không còn biện pháp nào khác, hơn nữa Dung Vũ Ca nói cũng có chút đạo lý, hắn sau này là hoàng đế, không có khả năng chỉ độc sủng một người, hắn về sau cũng sẽ giống phụ hoàng hắn có rất nhiều, rất nhiều phi tử.

“Chỉ nhi luôn làm lòng ta đau, luôn luôn tạo cho mình vô số rắc rối, đem chính mình bó buộc thật chặt.....” Dung Vũ Ca ôm chặt lấy Vệ Minh Khê, nàng sẽ không để cho Vệ Minh Khê lùi bước.

Ngón tay Dung Vũ Ca men theo cần cổ trắng mịn của Vệ Minh Khê từ từ chậm rãi vuốt ve xuống dưới. Dung Vũ Ca phát hiện khát vọng của nàng đối với Vệ Minh Khê luôn mãnh liệt như thế, luôn muốn nhìn thấy Vệ Minh Khê ở dưới thân mình lần lượt, lần lượt nở rộ.

“Dung Vũ Ca, không được.....” Vệ Minh Khê có cảm giác bàn tay xấu xa của Dung Vũ Ca lại tiếp tục đặt trên thân thể xích lô của mình mà hoạt động, bàn tay nàng đi đến chỗ nào, chỗ đấy đều dấy lên một ngọn lửa. Thân thể vừa trải qua một trường hoan lạc, vẫn còn dị thường mẫn cảm.

Dung Vũ Ca phát hiện để kích thích thân thể Vệ Minh Khê có vẻ chậm, nhưng một khi đã tiến nhập trạng thái, thân thể của nàng sẽ trở nên đặc biệt mẫn cảm, sau đó sẽ chậm rãi nở rộ, thanh nhã cùng yêu mỹ, là cực hạn mỹ lực.

Dung Vũ Ca thấy thật may mắn khi Vệ Minh Khê có thể chất như thế, may mà cũu cũu quen được nữ nhân hầu hạ, lại là nam nhân không có tính nhẫn nại mà từ từ khai phá, cho nên đã tự đánh mất bảo tàng tốt đẹp nhất thiên hạ!

“Chỉ nhi, chúng ta đã bước được một bước rồi, lần đầu tiên cùng lần thứ hai không có gì bất đồng.....” Dung Vũ Ca tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất yêu tinh dụ hoặc lòng người, không ngừng cổ vũ mê hoặc Vệ Minh Khê.

“Nhưng mà.....” Vệ Minh Khê rụt rè yếu ớt chống cự, đã có lần đầu tiên tất nhiên sẽ có lần thứ hai, thứ ba... Con người ta chính là từ lần đầu tiên mà bắt đầu sa đọa.

Ngón tay Dung Vũ Ca từ từ trượt vào giữa hai chân Vệ Minh Khê, ở mật huyết vẫn còn chút ướt át nhẹ nhàng ấn xuống hạt đậu nho nhỏ trên cánh hoa, thân thể Vệ Minh Khê chịu không nổi kích thích liền cong lên, nhỏ giọng khẽ “ừm” một tiếng.

“Thích ta làm như vậy sao?” Dung Vũ Ca khẽ liếm vành tai Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng hỏi, ngón tay lại càng không an phận ở trên cánh hoa mà triu mến vuốt ve. Cảm giác như bị chiếc lông vũ khẽ lướt qua làm cho Vệ Minh Khê khó nhịn cực kỳ, bên tai lại còn truyền đến thanh âm dâm mị của Dung Vũ Ca, trong nháy mắt khuôn mặt Vệ Minh Khê nhuộm một màu hồng ửng, thân thể rất thành thực đưa ra đáp án, dần dần đã uồn ứ căng cứng, đem tay Dung Vũ Ca phủ đầy sương.

“Thân thể Chỉ nhi đẹp quá, ta trước kia từng nhìn lên Chỉ nhi tắm, lúc ấy mới mười sáu tuổi thôi. Hai năm nay mỗi lần nhìn thấy Chỉ nhi ta đều muốn đổi Chỉ nhi làm chuyện này.....” Dung Vũ Ca tham lam đưa đầu lưỡi tiến nhập vành tai Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng liếm qua. Vệ Minh Khê cảm giác thân thể mình như bị dòng điện đánh trúng, tê dại vô cùng, lại nghe lời Dung Vũ Ca nói, mặt càng thêm đỏ bừng, Dung Vũ Ca tại sao có thể như vậy.....

Trước kia vẫn cảm thấy ánh mắt Dung Vũ Ca nhìn mình rất kỳ quái, thì ra là..... Vừa tưởng đến Dung Vũ Ca mang tâm tư như thế, Vệ Minh Khê càng thêm nóng rực cả người.

Dung Vũ Ca rất nhanh bắt đầu đợt tập kích thứ hai. So với lần đầu tiên, lần này thân thể Vệ Minh Khê nhanh chóng nóng rực hơn, mãnh liệt hơn. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca lặn ngụp giữa hai chân mình, lại nghe thấy thanh âm Dung Vũ Ca hút nước mật chảy ra, càng xấu hổ cực kì, cũng không dám nhìn tiếp, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt lại, nhưng thính giác cùng xúc giác lại càng thêm mẫn cảm.

Vệ Minh Khê mở mắt đúng lúc Dung Vũ Ca cũng ngẩng đầu lên nhìn Vệ Minh Khê. Dung Vũ Ca vì nhiễm dục tình mà mặt mày đỏ bừng, diễm lệ như đoá mầu đơn xinh đẹp. Dung Vũ Ca đẹp quá! Sắc đẹp làm cho người ta có cảm giác tim đập nhanh hơn.

“Vũ Ca thực xinh đẹp.....” Vệ Minh Khê phát ra lời tán thưởng từ nội tâm.

Dung Vũ Ca được ca ngợi thì tâm can càng thêm hưng phấn, đây là lần đầu tiên Vệ Minh Khê trực tiếp khen mình. Nếu mẫu hậu nhận ra chính nàng giờ phút này phong tình đến nhường nào thì sẽ biết nàng mới là nữ tử tuyệt sắc nhất thiên hạ, mình căn bản so ra còn kém.

“Chỉ nhi mới đẹp nhất.” Dung Vũ Ca ngẩng đầu che lại đôi môi Vệ Minh Khê, hôn đến mức cơ hồ muốn đem không khí trong phổi nàng vét sạch mới luyến tiếc phân li, ngón tay đột nhiên đưa vào huyết động nóng ấm làm Vệ Minh Khê phải khẽ rên thành tiếng. Vẻ mặt cực lực khắc chế khoái cảm của Vệ Minh Khê làm cho đầu Dung Vũ Ca muốn nổ tung.

Dung Vũ Ca nuốt nước miếng, nàng cảm giác thân thể mình cũng đang hoảng hốt đói khát như vậy, thực muốn để mẫu hậu đối với mình làm chuyện đồng dạng. Tay nàng chuyển động cũng nhanh hơn làm Vệ Minh Khê cơ hồ không chịu nổi.

“Vũ Ca, dừng lại... nhanh... quá...” Dung Vũ Ca nghe lời liền chậm lại, nhưng lại khiến Vệ Minh Khê cảm giác thân thể mình càng thêm khó chịu, mà nàng vốn không thốt nổi lời cầu xin nên thân thể chỉ biết theo bản năng mà vận vẹo. Dung Vũ Ca khẽ cười, tiếp tục ở trên người Vệ Minh Khê làm mấy chuyện xấu xa, căn rở.....

Đột nhiên một trận co rút, thân thể Vệ Minh Khê đã đạt tới cao trào, qua hồi lâu mới bình phục. Lúc này Vệ Minh Khê mới tìm được một tia lý trí, nhưng nàng cảm giác Dung Vũ Ca vẫn còn ở trên người mình mà vận vẹo. Vệ Minh Khê đột nhiên có chút sợ, lại thêm lần nữa sao, nhưng lập tức nàng cảm giác được Dung Vũ Ca cùng vừa rồi bất đồng. Giờ phút này Dung Vũ Ca dùng chính thân thể nàng ma sát với thân thể mình, cặp ngọc thỏ mềm mại đè ép lên song nhũ mình, đến nỗi Vệ Minh Khê có thể cảm giác được điểm cương cứng của nàng đang đè ép lên nhũ hoa của mình.

Vệ Minh Khê không biết Dung Vũ Ca muốn làm gì, thân thể mình bởi vì Dung Vũ Ca cọ xát mà nổi lên một chút khác thường. Nàng nhận ra Dung Vũ Ca đưa hai chân kẹp lấy chân mình, giữa hai chân nàng truyền đến thứ gì đó rất ướt át, lạ lùng. Vệ Minh Khê đột nhiên ý thức được Dung Vũ Ca đang làm gì, lập tức kinh ngạc nhìn nàng.

“Dung Vũ Ca.....” Vệ Minh Khê thiếu chút nữa không thốt nổi thành lời.

“Ta cũng có chút khó chịu, cứ để mặc ta làm là được rồi.” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê mỉm cười, đem chân Vệ Minh Khê gấp càng chặt hơn, cảm giác đè ép khiến nàng tràn đầy khoái cảm. Nàng biết bản thân mình đang chờ mong Vệ Minh Khê đối với mình làm chuyện tương tự, bất quá hiện tại Vệ Minh Khê không dám làm gì cả, mẫu hậu quá ngại ngùng.

Ừ, mà cũng có lẽ là do chính mình quá phóng đảng thôi, Dung Vũ Ca thầm nghĩ. Mà âu đó cũng là chuyện đương nhiên, không có gì phải thẹn với lương tâm cả. Bởi vì nàng cũng chỉ muốn một mình mẫu hậu mà thôi, nếu có phóng đảng thì cũng chỉ phóng đảng với một mình mẫu hậu.

Vệ Minh Khê nằm im không dám động, nàng biết giờ phút này Dung Vũ Ca rất cần mình, nhưng mà làm chuyện như Dung Vũ Ca vừa rồi, Vệ Minh Khê thật không có đủ dũng khí. Cho nên nàng không dám động, nhưng khi nhìn bộ dáng khổ sở của Dung Vũ Ca, nàng lại có vài phần không nỡ.

Dung Vũ Ca chờ thân thể mình bình phục mới đem đầu dụi vào lòng Vệ Minh Khê: “Ôm ta ngủ thôi.” Dung Vũ Ca làm nũng nói, mà Vệ Minh Khê cũng nghe lời đem Dung Vũ Ca áp ủ trong lòng. Cảm giác được da thịt trắng mịn, mềm mại như tơ lụa của nàng, đột nhiên cảm thấy Dung Vũ Ca thực sự là vu vật, là người mà thiên hạ đều hận không thể đem nàng chiếm làm của riêng.

Mới nếm thử hương vị khoái lạc của ái ân, Vệ Minh Khê có chút mệt ôm chặt Dung Vũ Ca, nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Riêng Dung Vũ Ca vẫn mở mắt ngắm nhìn Vệ Minh Khê, nàng như thế nào cũng nhìn không đủ, chỉ cần nằm trong lòng Vệ Minh Khê liền cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Nhân Sinh Ô Trọc Này, Vẫn Có Người Trong Sáng Sao?

Nói đến Tiểu Hoa, sau sự kiện đạo cô ở Liên Tâm điện, cho dù là người đối với hầu hết thị phi trong cung đều rất khờ khạo như nàng cũng không khó để liên tưởng. Mới mấy ngày trước thái tử phi cùng quý phi bàn bạc cách đối phó Hoắc chiêu nghi, vài ngày sau lập tức Hoắc chiêu nghi xảy ra chuyện, chắc chắn là do thái tử phi và quý phi hãm hại. Tiểu Hoa đột nhiên sợ hãi, nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Hoắc chiêu nghi như thế, nàng không khỏi động lòng trắc ẩn.

“Hoắc chiêu nghi vô tội phải không? Là người cùng thái tử phi hãm hại nàng phải không?” Tiểu Hoa lên tiếng chất vấn Đồng Vân Nhu đang lười biếng nằm trên giường.

Đồng Vân Nhu hé mắt nhìn tiểu cung nữ như ăn gan hùm mặt gấu trước mặt, nàng quên mất thân phận mình là gì rồi sao, sao dám dùng loại thái độ ấy cùng đường đường là quý phi nói chuyện? Đồng Vân Nhu không thèm để ý tới nàng, tiếp tục ăn bỏ đào. Trong cung cuộc sống thật sự nhàm chán đến phát cuồng, dù là hoa bảo cảm y, dù là son phấn hải vị, nhưng trong lòng luôn luôn buồn bã khôn nguôi.

“Người sao có thể luôn hãm hại người khác như thế? Lúc trước là ta, bây giờ lại muốn hãm hại Hoắc chiêu nghi, sao người có thể độc ác như vậy chứ?” Tiểu Hoa tới gần Đồng Vân Nhu, nàng tức giận phi thường, nàng chán ghét Đồng Vân Nhu coi thường sinh mệnh người khác.

“Là nàng hại ta trước, lần trước chính nàng hạ dược làm cho ta xấu hổ, nếu không nhờ hoàng hậu thiên vị, người phải chết chắc chắn là ta! Còn nữa, ai cho người dùng loại thái độ như vậy cùng ta nói chuyện? Lần sau còn dám tái phạm, đừng trách bản cung không khách khí!” Cung nữ chết tiệt, dựa vào cái gì nói mình ác độc? Đồng Vân Nhu tức giận nói.

“Nhưng mà..... nhưng mà, rốt cuộc không phải người vẫn bình an vô sự sao? Người không thể bỏ qua cho nàng được ư? Vì sao nhất định phải trả thù?” Nàng vẫn cảm thấy Hoắc Liên Tâm không phạm vào tội như vậy, không đáng bị người ta hại mà chết oan uổng.

“Người thật sự là ngây thơ đến buồn cười, sự tình đã định kết cục rồi, hiện tại dù có nói gì cũng đều vô ích mà thôi.” Đồng Vân Nhu trào phúng cười lạnh, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình làm sai, Hoắc Liên Tâm mà không chết, thì chính mình phải chết, đâu phải lần nào cũng may mắn như lần trước thoát tội như vậy.

“Hoắc chiêu nghi rõ ràng bị oan uổng, nàng cho dù chết cũng không đáng phải chết dưới tội danh đó.” Tiểu Hoa vẫn cảm thấy nàng nên nói cho Hoàng Thượng biết Hoắc chiêu nghi vô tội. Mình cũng từng trải qua chuyện này, lấy tâm so tâm mà nói, chính mình lúc đó đã hy vọng cỡ nào có người đứng ra thay mình nói lời công đạo, nhưng mà không có ai cả. Loại tuyệt vọng này Tiểu Hoa hiểu rất rõ, cho nên lòng đồng tình với Hoắc Liên Tâm cũng tăng gấp đôi.

“Sự tình này hoàng hậu cũng biết rõ mấu chốt đằng sau, người không phải cảm thấy nàng rất thiện lương sao? Nhưng chính nàng cũng chấp nhận điều đó, vậy một tiểu cung nữ như người cứ cố bảo vệ chính nghĩa làm gì, người không thấy nực cười sao?” Đồng Vân Nhu nhướn mày tiếp tục châm chọc.

Tiểu Hoa im lặng, nàng không tin hoàng hậu cũng biết nội tình, hoàng hậu là người thiện lương, chắc chắn sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh. Trong lòng Tiểu Hoa cực kỳ mâu thuẫn, nàng không ngu ngốc, chẳng qua rất nhiều chuyện nàng không so đo. Nàng là người biết chân tướng sự việc, nên nếu nàng không đứng ra, Hoắc chiêu nghi nhất định sẽ chết, nhưng nếu nàng đứng ra, Hoàng Thượng có thể tin lời nàng không? Nếu tin, có lẽ Hoàng Thượng cũng sẽ trị tội Đồng quý phi.

“Ta cảm thấy người thực đáng sợ!” Tiểu Hoa xoay người đi ra ngoài, nàng không dám đương nổi chức vị chúa cứu thế, nàng chỉ có thể khiển trách nữ nhân ác độc này mà thôi.

Đồng Vân Nhu không tự chủ bóp nát bỏ đào đang cầm trong tay, nàng vậy mà lại bị một tiểu cung nữ cái gì cũng không hiểu khinh thường. Nàng không có sai, nàng bắt quá là phòng vệ mà thôi, người không vi mình, trời tru đất diệt.

Hoắc Liên Tâm bị ban tội chết, làm cho mấy ngày sau đó Tiểu Hoa đều không muốn cùng Đồng Vân Nhu nói chuyện, đạo bất đồng bất tương vi, đã không cùng chí hướng thì nói nhiều cũng vô ích, lòng chính nghĩa vốn đã ăn sâu vào trong xương cốt Tiểu Hoa rồi. Nhưng lẽ ra là người ở thế dưới người ta, không thể không cúi đầu, cho nên thái độ nàng đang đối kháng Đồng Vân Nhu lúc này không phải là một hành động tích cực, mà là tiêu cực đối kháng.

Đồng Vân Nhu nhìn Tiểu Hoa một chút đã cảm thấy chướng mắt, một tiểu cung nữ mà thôi, còn bày đặt học cái gì “sĩ phu giả bộ thanh cao”, thỉnh thoảng lại còn dùng lỗ mũi mà nhìn mình. Cho nên Đồng Vân Nhu tâm tình tốt thì cho Tiểu Hoa ăn cơm, tâm tình không tốt thì bỏ đói nàng hai ba bữa. Vốn Tiểu Hoa khi sắc có điểm hồng nhuận nay lại không sai không kém gầy đi một vòng, khuôn mặt tròn trịa cũng héo lại, gầy hơn so với trước, nhưng lại có thêm vài phần thùy mị.

Đồng Vân Nhu nhìn Tiểu Hoa gầy đi trông thấy liền nghĩ, một tiểu cung nữ cũng có thể được vỗ béo tốt như vậy, xem ra thức ăn trong hoàng cung không tệ nhưng gầy đi trông vẫn đẹp mắt hơn. Đồng Vân Nhu nhìn khuôn mặt Tiểu Hoa nhỏ lại thì thấy thuận mắt hơn nhiều.

Riêng Tiểu Hoa mỗi lần nhìn mình trong gương đều thở dài buồn tẻ, gần đây bộ dáng mình càng ngày càng không giống mình, mới đi theo Đồng Vân Nhu

có hai tháng đã bị hành hạ thành tiểu tụy đến thế này. Lúc mới tiến cung mặt tròn tròn khá ái, giờ đã biến thành mặt trái xoan nhỏ nhắn mất rồi, nàng thiệt là đáng thương mà. Tiểu Hoa đối bụng, trong lòng vô hạn ai oán.

Bất quá mà nói, gần đây Đồng Vân Nhu tựa hồ càng ngày càng không có tinh thần, hành hạ mình cũng càng ngày càng ít, tựa hồ mỗi lần Hoàng Thượng lâm hạnh xong nàng đều có vẻ sống dở chết dở, thoạt nhìn còn có chút đáng thương nữa. Được Hoàng Thượng sủng hạnh không phải rất cao hứng sao? Tiểu Hoa có chút khó hiểu.

Từ sau khi Hoắc Liên Tâm chết đi, hoàng thượng lại càng chuyên cần chạy đến chỗ Đồng Vân Nhu hơn. Mà dạo này cứ gần hoàng thượng là Đồng Vân Nhu lại có cảm giác rợn cả tóc gáy, trong lòng cực kỳ ám ảnh u sầu. Vốn bình thường chỉ có chút thô lỗ, nhưng từ sau khi ăn đủ loại đan dược ngổn ngang gì đó quả thực như đời mạng người ta, mỗi lần đều giống như bị cưỡng gian vậy, đã thế lại còn phải cố yếu mị mà rên rỉ cho y xem, Đồng Vân Nhu cảm giác mình may ra là gái thanh lâu mới có thể giả bộ nổi nữa!

Vốn hoàng đế lâm hạnh phi tử, cung nữ đứng hầu một bên là chuyện tự nhiên, nhưng bình thường mỗi khi hoàng đế đến Đồng Vân Nhu đều tìm đủ có đủ Tiểu Hoa đi. Nhưng hôm nay không kịp đuổi Tiểu Hoa đi thì hoàng thượng đến, vì lần này y không để thái giám đến thông báo một tiếng trước đã đột nhiên tới, rồi lập tức đem Đồng Vân Nhu áp dưới thân.

Tiểu Hoa sững sờ một lúc mới phát hiện giờ phút này đích thực là hiện trường thực tế của cái gọi là xuân cung đồ, nhưng chợt nhìn thấy trên mặt Đồng Vân Nhu chợt lóe qua chút không được tự nhiên. Nàng không thích Hoàng Thượng, Tiểu Hoa đột nhiên có loại ý thức này.

Nhân sinh thuần khiết mười chín năm Tiểu Hoa, vậy mà trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã trải qua nữ nữ chuyện, giờ lại được thấy nam nữ chuyện. Nàng nhìn Đồng Vân Nhu, cùng lần trước ở dưới thân mình có chút giống, nhưng cũng hoàn toàn không giống, rõ ràng đều là tiếng kêu mị hoặc nhưng sao lần này nghe thấy miễn cưỡng như vậy?

Tiểu Hoa nhìn động tác thô lỗ của Cao Hàn, bất giác nhíu mày. Hắn làm đau Đồng Vân Nhu, nhưng Đồng Vân Nhu vẫn cố gắng phải tươi cười, không thể cự tuyệt Hoàng Thượng! Không hiểu sao Tiểu Hoa cảm thấy hiện tại Đồng Vân Nhu rất đáng thương, mọi bất mãn đối với nàng lúc trước trong nháy mắt đều tan biến.

Qua hồi lâu khi Cao Hàn rốt cuộc đã rời đi, Đồng Vân Nhu mới dùng chân lựa bao lấy thân thể vừa rồi bị chà xéo, trong lòng nàng không biết đã nguyên rủa hoàng đế mau chóng biến thành thái giám bao nhiêu lần mà nói. Bất quá Đồng Vân Nhu cảm thấy sau khi Cao Hàn ăn đan dược, tuy rằng sức chiến đấu kéo dài không ít nhưng thân thể càng ngày càng không còn cường tráng như trước, tay chân tựa hồ có chút héo rũ, nếu vẫn cứ phục dụng đan dược lung tung như thế, sợ là sẽ sớm như đèn dầu sắp cạn.

“Có phải rất khó chịu hay không?” Tiểu Hoa thương hại hỏi.

Đồng Vân Nhu hé mắt, nàng đâu có thăm đến mức để cho một tiểu cung nữ thương hại.

“Bản cung rất thoải mái, vì được Hoàng Thượng hết dạ yêu chiều!” Đồng Vân Nhu không tự chủ đề cao âm lượng. Đồng Vân Nhu vốn là người tràn đầy tự tôn, càng tự tôn càng dễ tự ái, tự nhiên khi người ta nói thế thì cảm thấy như thể bị tát vào mặt.

“Nói dối!” Tiểu cung nữ rất không hiểu nhân tình thế thái, chẳng thèm chừa tí mặt mũi nào cho Đồng quý phi, cứ một mũi phá tan lời nói dối.

“Làm càn, đừng tưởng rằng bản cung không dám trị tội ngươi.” Bị vạch trần lời nói dối, Đồng Vân Nhu thẹn quá hoá giận hướng Tiểu Hoa quát. Đột nhiên Tiểu Hoa cảm thấy giờ phút này Đồng Vân Nhu rất giống con mèo nhỏ cong lưng thủ thế phòng vệ, cổ giương nanh múa vuốt phô trương thanh thế, làm cho người ta muốn vuốt ve bộ lông của nàng, làm cho nàng bình tĩnh trở lại.

Tiểu Hoa vô thanh vô tức đem Đồng Vân Nhu ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, lúc này Tiểu Hoa hoàn toàn đem Đồng Vân Nhu trở thành tiểu miêu mà đối đãi. Nàng thiệt giống nó mà, vuốt ve vài cái, thêm một chút kiên nhẫn để biểu đạt thiện ý, tiểu miêu đang nổi giận kia sẽ dần an tĩnh lại.

Đồng Vân Nhu rõ ràng đang muốn trách tội Tiểu Hoa, nhưng từ chối hồi lâu rốt cuộc cũng từ bỏ an định xuống. Nàng cần người an ủi, tuy rằng dù có đánh chết nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Làm quý phi, thái độ của Tiểu Hoa đối với mình đủ để chết vô số lần, nhưng Đồng Vân Nhu lại chỉ bỏ đối nàng vài bữa cơm, mà không quá gây khó khăn cho nàng. Bởi từ trong tiềm thức nàng đã muốn dung túng Tiểu Hoa, bằng không cũng sẽ không cho phép nàng đối với mình như thế. Cuộc đời này nàng đã tiếp xúc với quá nhiều thứ ô trọc, ngay chính bản thân nàng cũng dần trở nên ngày càng xa lạ, nhưng Tiểu Hoa lại rất trong sạch. Nàng thực sự hâm mộ nàng ấy, lớn lên ở nơi ô trọc này nhưng vẫn giữ được tâm hồn trong sáng như thế.

Đồng Vân Nhu ở trong lòng Tiểu Hoa dần dần an tĩnh lại. Nàng thích hơi thở trên người Tiểu Hoa, đó là hơi thở trong trẻo, làm linh hồn người ta cũng theo đó mà lắng đọng.

Tiểu Hoa nhìn Đồng Vân Nhu nằm im trong vòng tay mình, nàng khẽ nhón miệng cười, thật giống như con mèo nhỏ nàng trộm nuôi ngày trước, tính tình rất xấu, thường xuyên cáo mình bị thương, nhưng lúc ôn thuận lại rất đáng yêu.

“Ta thay ngươi xoa một chút thuốc nhé.” Tiểu Hoa đưa tay kéo tấm chăn hồng sắc, muốn thay Đồng Vân Nhu đang toàn thân xích lô thoa thuốc, có lẽ da thịt mềm mại của Đồng Vân Nhu sẽ có rất nhiều chỗ bumps. Tiểu Hoa cảm thấy bị Hoàng Thượng sủng hạnh cũng không phải chuyện gì tốt, Hoàng Thượng thật sự rất thô lỗ, một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc, đáng thương cho Đồng quý phi.

Ti từ bị kéo ra, Tiểu Hoa nhìn thân thể Đồng Vân Nhu cả người xích lô kêu gọi, đột nhiên mặt đỏ bừng, nhớ lại lần đó chính đáng người mềm mại này đã gắt gao quấn quanh mình, cảm giác thực mềm mại nhu nhuyễn, rất thoải mái a.

Hiển nhiên Đồng Vân Nhu cũng nhớ tới sự việc hoang đường mình bị hạ được ngày đó, mặt cũng dần đỏ lên, dù sao đã cùng nhau kinh qua chuyện đó, cảm giác cũng có chút bất đồng. Đồng Vân Nhu giờ phút này không khỏi có chút lúng túng.

“Ta cái gì cũng chưa nghĩ hết, thoa thuốc thôi!” Tiểu Hoa có chút bối rối nói, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi, có tật giật mình.

Đồng Vân Nhu mặt vốn đã ửng đỏ, nháy mắt lại càng đỏ bừng. Cung nữ chết tiệt này, thật sự là đáng giận!

May thay mấy ngày sau, nỗi tra tấn của Đồng Vân Nhu cũng tạm thời dừng lại, nghe nói là do gần đây Hoàng Thượng thích xử nữ, tựa hồ cùng tu tiên có liên quan. Cho nên đến Vân Phương điện không còn quá nhiều như trước, Đồng Vân Nhu cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại có chút đồng tình với mấy nữ tử bị hoàng đế phá thân. Hoàng thượng càng ngày càng hoang đường, hoàng hậu mà biết sẽ làm sao đây? Đồng Vân Nhu đột nhiên có chút tò mò.

Lại nghe nói gần đây thái tử biểu hiện khiêm tốn cùng tiến bộ, làm cho các đại thần rất tán thưởng, mà các đại thần lại đối với việc Hoàng Thượng luyện đan phi thường bất mãn, lũ lượt nhiều lần can gián. Vì thế Hoàng Thượng đối với thái tử lại càng ngày càng gây nhiều sức ép.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Nhu Tình

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê đang say giấc trong lòng mình, trong tâm không nói hết lời thỏa mãn. Nàng đưa tay vén những sợi tóc thật dài của Vệ Minh Khê đưa lên chớp mũi. Thơm quá! Dung Vũ Ca hít sâu một hơi dài. Tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve ngũ quan tứ nhĩ của Vệ Minh Khê, khó có thể tin người nhìn như không thực giữa chốn nhân gian khói lửa này khi động tình lại xinh đẹp dường ấy, khiến cho người ta phải trầm mê. Nghĩ đến đêm qua Vệ Minh Khê ở dưới thân mình vui hoan, Dung Vũ Ca vẫn còn chút khí huyết không thông.

Mỗi Dung Vũ Ca rơi xuống gương mặt Vệ Minh Khê, tựa như mưa bay liên tiếp không ngừng, mỗi nàng dần dần đi xuống, cơ hồ muốn hôn hết từng tác từng tác da thịt...

Vệ Minh Khê đang ngủ cảm giác được thân thể có chút khác thường liền mở to đôi mắt, đôi môi Dung Vũ Ca đang ngậm lấy hạt hồng đậu của mình, trong lúc ngón tay đang ở giữa hai chân mình như có như không mà loạn động. Cảm giác quen thuộc đêm qua một lần nữa lại tràn về, làm cho Vệ Minh Khê thiếu chút nữa lại bật lên tiếng rên rỉ.

“Dung Vũ Ca, dừng lại!” Vệ Minh Khê bỗng chốc thanh tỉnh, nhanh chóng bắt lấy bàn tay xấu xa của Dung Vũ Ca, không cho nàng tiếp tục. Giữa ban ngày ban mặt làm như vậy thật không ổn.

“Gọi người ta là bảo bối đi, gọi tên cảm thấy xa lạ lắm.” Dung Vũ Ca dùng chính thân thể mềm mại của mình cọ xát Vệ Minh Khê, thanh âm ngọt ngào, nũng nịu. Phàm những hài tử hay thích làm nũng đều tương đối thông minh, vì những lúc làm nũng luôn có vẻ dễ dàng đạt được thứ mình muốn.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, “Bảo bối?” Cái từ nghe ớn vậy Vệ Minh Khê thế nào cũng mở miệng không nổi. Nhưng khi nhìn vẻ mặt chờ mong cùng bộ dáng làm nũng của Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê thật sự nói không nên lời cự tuyệt, nàng đành dung túng xoa đầu Dung Vũ Ca: “Thôi mau đứng lên dọn dẹp gọn gàng đi, lỡ người khác đi vào nhìn thấy sẽ không hay.” Vệ Minh Khê thấy trên giường một đám hỗn độn, đều là kết quả do một màn phóng túng đêm qua lưu lại, mặt Vệ Minh Khê hơi đỏ lên.

“Muốn người ta rời giường cũng được, hôn người ta một cái đi!” Dung Vũ Ca quấn lấy chân, ăn vạ nói.

Vệ Minh Khê nhìn bộ dáng y như tiểu hài tử của Dung Vũ Ca, bất đắc dĩ tới gần nàng, như chuồn chuồn điểm nước nhẹ nhàng hôn lên trán Dung Vũ Ca, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Người ta là muốn đầu lười cùng nhau giao triền nồng nhiệt chứ đâu phải nộ hôn đơn giản vậy đâu. Mà thôi quên đi, tính tình mầu hậu ngược ngùng như vậy, có thể chủ động đã quá tốt rồi, trông cậy nàng chủ động nhiệt tình hôn mình, so với bắc thang lên trời còn khó hơn. Nghĩ thế nên tâm tình Dung Vũ Ca rất tốt, tươi cười rục rờ như hoa nở mùa xuân, quả là muốn người khác mau chóng quên đi mùa hè.

“Người xoay qua chỗ khác đi, ta phải thay y phục.” Vệ Minh Khê ra lệnh cho Dung Vũ Ca xoay người, nàng thật sự ngược ngùng khi ở dưới ánh mắt như lang như hổ của Dung Vũ Ca mà thay quần áo.

“Người ta muốn xem Chỉ nhi, Chỉ nhi thật đẹp, mà sao cứ hay xấu hổ vậy, tính tình này phải sửa đổi mới tốt.” Dung Vũ Ca chống cằm, nghiêm trang nhìn Vệ Minh Khê nói, làm như thẹn thùng là tật xấu lớn lao gì lắm không bằng.

“Người toàn nói hươu nói vượn, mau ngó qua chỗ khác đi.” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, lại nhẹ nhàng nói lần nữa, nhưng vẫn mang mang theo vài phần nghiêm túc. Dung Vũ Ca cảm thấy mình y như bị thê tử quản nghiêm, chỉ cần về mặt Vệ Minh Khê hơi nghiêm túc tí xíu, mình đã không tự chủ được mà phải nghe lời. Dung Vũ Ca ơi, người thiệt không có tiền đồ mà.

“Vậy ta che mắt lại, nàng thay đi, ta sẽ không nhìn lên.” Dung Vũ Ca lập tức dùng bàn tay nhỏ bé xinh đẹp che kín hai mắt mình, tỏ rõ quyết tâm không nhìn lên của mình.

Vệ Minh Khê thấy thế, không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng thay một bộ y phục mới. Vậy mà chưa kịp thay xong đã phát hiện năm ngón tay vốn khép chặt kia không biết từ khi nào đã mở ra thật rộng, lộ ra đôi mắt to tròn đang nhìn mình không chớp, Dung Vũ Ca thật sự là..... Vệ Minh Khê chịu thua lắc lắc đầu.

“Người ta không có nhìn lên.....” Dung Vũ Ca vì chột dạ mà thanh âm nhỏ xíu. Mẩu hậu nhỏ mọn, ngày hôm qua sờ cũng đã sờ rồi, nhìn thì cũng đã nhìn hết rồi, giờ có xem một chút cũng đâu mất miếng thịt nào đâu. Ồ thì, thì cũng lắm người ta cũng cho nàng xem lại là huê thôi.

Dung Vũ Ca là người thuộc phái hành động, trong lòng nghĩ thế nào thì lập tức làm vậy. Nàng đứng dậy, để mặc tấm chăn hồng roi xuống lộ ra thân thể mềm mại gọi cảm mê người, làm cho người ta giống như đứng hình không thể thở nổi. Vệ Minh Khê nhìn mà tròn mắt hốc mồm, sao nàng có thể một chút cũng không cảm thấy xấu hổ như thế?

Vệ Minh Khê lần nữa ý thức sâu sắc được Dung Vũ Ca không phải nữ tử bình thường. Nhìn vóc người ngạo nhân kia của Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê đột nhiên nhớ tới đêm qua thân hình này mềm mại cỡ nào, còn chặt chẽ cỡ nào quấn lấy thân mình, đột nhiên trên mặt nóng bừng.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê hơi đỏ mặt, mẩu hậu then thùng a, xem ra không phải một chút phản ứng cũng không có. Dung Vũ Ca lại đem thân thể cực phẩm của mình dán lên người Vệ Minh Khê, tay bá lấy cổ nàng: “Chỉ nhì, sao tự nhiên mặt nàng hồng hồng vậy?”

Vốn khuôn mặt chỉ hơi ửng đỏ, giờ lại vì những lời này mà trong nháy mắt đã thành đỏ bừng: “Đừng nháo nữa, mau mặc y phục đi.” Vệ Minh Khê đẩy Dung Vũ Ca đang bám dính lấy mình ra, trấn định lại, cố ý nghiêm mặt nói.

Hu hu, mẩu hậu chẳng hiểu phong tình gì hết, Dung Vũ Ca vẻ mặt buồn bã nhìn Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê nhìn vẻ mặt yêu nghiệt của Dung Vũ Ca, có chút yêu chiều, cũng có chút bất đắc dĩ.

“Chỉ nhì, ta lại đổi thành nữ trang được không? Như vậy chúng ta có thể đường đường chính chính là một đôi, thuận tiện uy hiếp một ít hồ ly tinh không biết tự lượng sức mình!” Mà uy hiếp hồ ly tinh họ Giang kia mới là trọng điểm.

“Người vẫn nên mặc nam trang thì hơn, bằng không sẽ gây thêm phiền toái.” Vệ Minh Khê không thương lượng nói, cho dù mặc nam trang cũng đã ngăn không nổi vẽ họa thủy kia, nếu đổi lại thành nữ trang thì cũng không khá hơn gì, mà Vệ Minh Khê tư tâm cũng không nguyện ý để vẽ xinh đẹp ấy cho người khác ngắm nhìn.

“Vậy nàng đáp ứng ta không được thân thiết với hồ ly tinh nữa.” Dung Vũ Ca thì thầm.

“Nào có ai là hồ ly tinh?” Vệ Minh Khê cảm thấy buồn cười, yêu nghiệt nhất là Dung Vũ Ca, nàng nào có tư cách nói người khác là hồ ly tinh.

“Ngày hôm qua nàng còn họa hồ ly tinh!” Dung Vũ Ca vẫn đề trong lòng chuyện ngày hôm qua. Lòng dạ hẹp hòi nhỏ mọn vĩnh viễn đều là bệnh chung của nữ nhân a!

“Thiếu nàng một phần nhân tình, đưa một bức họa cũng đâu có gì quá đáng.” Vệ Minh Khê không cảm thấy có cái gì không đúng ở đây cả.

“Nàng họa sơn họa thủy là tốt rồi, lại còn đem nàng vào làm chi?” Dung Vũ Ca hờn giận bĩu môi nói, lại còn vẽ đẹp như vậy nữa, làm cho ai cũng hiểu lầm.

Vệ Minh Khê nhất thời cứng họng, chỉ là đột nhiên cao hứng, cảm thấy Giang Ngưng Nguyệt là một nữ tử Giang Nam điển hình, nếu có thể vẽ vào thì bức tranh càng thêm hoàn mỹ thôi. Để cho Dung Vũ Ca cùng Giang Ngưng Nguyệt hiểu lầm, quả thật là có chút ngoài ý muốn của nàng. Xem ra ngày sau không thể tùy tiện người nào cũng họa.

“Lần sau ta sẽ chú ý, sẽ không tùy tiện họa ai nữa.” Vệ Minh Khê gật đầu nói.

“Chỉ nhì ngoan, nàng có thể họa người, nhưng chỉ có thể họa ta thôi!” Dung Vũ Ca ôm lấy thắt lưng Vệ Minh Khê, bá đạo nói.

“Ở bên ngoài không được làm ra hành động quá thân thiết, biết không?” Vệ Minh Khê không yên tâm dặn dò, chuyển ngay nội dung đề tài đang nói.

“Chỉ nhì, nàng chưa đáp ứng người ta!” Dung Vũ Ca không buông tha vẫn tiếp tục yêu cầu vừa rồi.

Vệ Minh Khê đành bất đắc dĩ gật đầu. Dung Vũ Ca này thật đúng là tiểu hải tử bốc đồng, thế nào cũng phải cầm được cục kẹo đường trong tay mới chịu bằng lòng bỏ qua.

“Người cũng phải thu liễm tính tình một chút, không được hướng Giang tiểu thư mà phát ra tính tình đại tiểu thư nữa, ta không thích người cứ cố tình gây sự.” Vệ Minh Khê cố ý nói như vậy, muốn Dung Vũ Ca thu liễm tính cách bá đạo của nàng một chút.

“Người ta có tình gây sự hồi nào!” Giả bộ đoan trang, cũng không phải chỉ có Giang Ngưng Nguyệt mới biết, ta cũng sẽ đoan trang, không có gì có thể làm khó Dung Vũ Ca này cả, Dung Vũ Ca phản đối nói.

Dung Vũ Ca nắm tay Vệ Minh Khê cùng nhau đi ra khoang thuyền, Vệ Minh Khê thấy có người liền ngăn tay Dung Vũ Ca lại, dù sao bọn họ cũng đang giả trang thành nam tử, hai đại nam nhân mà nắm tay nhau thì đúng là phi thường kỳ quái.

“Nhị vị công tử đêm qua ngủ ngon giấc chứ?” Giang Ngưng Nguyệt đầu tiên nhìn về phía Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê cùng ngày hôm qua có chút bất đồng, còn bất đồng ở chỗ nào thì thực không nói ra được. Lại nhìn đến nét mặt toả sáng của Dung Vũ Ca, cùng vẻ mặt giận dữ và không muốn ai tới gần ngày hôm qua cũng hoàn toàn không giống.

“Tốt lắm, đa tạ Giang tiểu thư chiều đãi.” Vệ Minh Khê hướng Giang Ngưng Nguyệt thân nhiên nói.

“Giang tiểu thư, ngày hôm qua có nhiều chỗ thất lễ, mong Giang tiểu thư thông cảm!” Dung Vũ Ca đột nhiên xin lỗi làm Vệ Minh Khê cùng Giang Ngưng Nguyệt đều vô cùng kinh ngạc. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca đột nhiên trở nên ôn hòa hữu lý, vô cùng vừa lòng. Tuy rằng cũng biết Dung Vũ Ca xin lỗi căn bản là không có mấy phần chân tình hay áy náy bên trong, nhưng người biết lễ nghĩa so với người thất lễ thì luôn tốt hơn.

Giang Ngưng Nguyệt cũng rất kinh ngạc, Dung Vũ Ca là loại người can rờ không sợ trời không sợ đất, khiến nàng phải phải xin lỗi tựa hồ là chuyện xa vời mà thôi. Tuy rằng Dung Vũ Ca xin lỗi không có chân tình thực ý, nhưng khiến nàng có thể hạ thấp tư thái như thế là không dễ dàng, hay phải khen Vệ Minh Khê dạy dỗ thành công đây?

Giang Ngưng Nguyệt đột nhiên cảm thấy có chút ghen tị, nàng vì cái gì có thể được Vệ Minh Khê ưu ái như thế? Rõ ràng nhìn vào quan hệ của hai người không thể nào có kết quả gì tốt mới phải.

“Không có gì đáng ngại, là ta chiều đãi không chu toàn.” Giang Ngưng Nguyệt khách khí trả lời. Kỳ thật đề thái tử phi nói lời xin lỗi, đúng là làm cho người ta thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà sợ hãi), nàng thật sự không dám nhận cũng không cần thiết phải nhận. Giang Ngưng Nguyệt nhìn Vệ Minh Khê hài lòng mỉm cười, tự nhiên hiểu được, thì ra người ta làm thế là cho nàng xem, xem ra Dung Vũ Ca vì Vệ Minh Khê cũng hạ không ít công phu thời gian.

“Chùng nào thì có thể đến Tụ hiền các?” Vệ Minh Khê hỏi, vài ngày nữa là đến đầu tháng ba rồi.

“Tối nay là có thể đến rồi, Vệ công tử muốn tham gia thiên hạ luận tài năm năm một lần ở Tụ hiền các sao?” Giang Ngưng Nguyệt hỏi.

Vệ Minh Khê khẽ gật đầu, đó vốn là nỗi tiếc nuối lớn nhất trong lòng tổ phụ.

“Lần này Tụ hiền các luận tài nhất định rất thú vị, năm đó trằng luận giữa Lí Huyền và Vệ Tử Phong đến bây giờ vẫn còn được thế nhân xưng tụng, truyền lại thành giai thoại.” Giang Ngưng Nguyệt đột nhiên đối với sự kiện thiên hạ luận tài mừng ba tháng ba tại Tụ hiền các có chút tò mò. Có thể hay không bởi vì có thiên hạ đệ nhất tài nữ Vệ Minh Khê gia nhập mà bất đồng?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Cân Quốc Bất Nhượng Tu Mi

Giang Lăng phong cảnh hữu tình, trước có Lăng Giang, sau có Võ lâm sơn tú lệ, chiếm hết mọi ưu ái của thiên nhiên. Mỗi khi đến mừng ba tháng ba hằng năm, thủy triều Lăng giang lại dâng cao làm cho khung cảnh càng thêm tráng lệ, thu hút vô số du khách đến tham quan. Văn nhân mặc khách cũng theo đó kết bạn mộ danh mà đến: ngắm kỳ cảnh, thi thơ văn chương, múa bút đề thơ, thể hiện đầy đủ nét phong tao. Tiền triều Lí Hiền vương là chi sĩ phong nhã, ngày trước có ba ngàn môn khách, thường tụ tập cùng một nơi ngâm thi ca phú, vẽ chữ đối câu, vì vậy mà Tụ hiền các mới được lập nên.

Ngày qua tháng lại, văn nhân nhã khách đều thích vãng lai Tụ hiền các, cùng lên đài cao vọng cảnh, sau đó bàn thi luận sách, vì thế mới sinh ra sự kiện năm năm một lần tại Tụ hiền các luận tài. Bởi vì được tiên hoàng coi trọng, nên luận tài tại Tụ hiền các trở thành nơi thiên hạ tề tụ long trọng vô tiền khoáng hậu. Tuy là một hoạt động không chính thức nhưng lại hoàn toàn không kém với khoa cử ba năm một lần là bao, thậm chí còn nổi danh hơn.

Tiên hoàng cũng từng phá cách trọng dụng những anh tài siêu quần bạt tụy nổi danh từ các cuộc luận tài, nên từ đó Tụ hiền các trở thành nơi một số sĩ tử không tham gia khoa cử nhưng vẫn tiến vào tìm kiếm chút danh vọng.

Nhưng hai mươi lăm năm trước, khi Giang Nam đệ nhất tài tử Lí Huyền đánh bại đại học sĩ Vệ Tử Phong, được tiên đế phong làm thiên hạ đệ nhất tài tử. Đặc biệt ban thưởng cho chức quan hoàng gia Đại học sĩ, đây là bậc nào ưu đãi nhưng Lí Huyền lại nhất mực cự tuyệt, không muốn nhập triều đường, chỉ

nguyện ở Giang Nam giảng bài dạy học, sống một cuộc sống nhàn vân đã hạc bình thường.

Lí Huyền từ sau chuyện ấy tài danh chấn động thiên hạ, còn là một quân tử không màng danh lợi nên càng được chúng văn nhân ngưỡng mộ ca tụng. Do đó mà Tự hiền các mỗi lần thiên hạ luận tài liền sinh ra rất nhiều người noi gương ở ẩn. Không chút nào khoa trương khi nói thiên hạ văn nhân lợi hại đệ nhất không phải là Trạng Nguyên mà là quân thủ Tự hiền các, tên cũng như nghĩa, là người quân tử đứng đầu.

Vệ Minh Khê bước xuống thuyền, đặt chân lên bờ Giang Lăng. Đây chính là địa phương mà nàng hâm mộ đã lâu, là nơi mà tổ phụ năm đó phải âm thầm rời đi.

Vệ Minh Khê nhìn quanh bốn phía, lúc này đã là đầu tháng ba, Giang Lăng tràn đầy xuân ý. Vài ngọn liễu rủ nhuốm một màu xanh biếc, một đường xuôi thẳng về phương nam, càng đi càng ấm áp. Vệ Minh Khê hít sâu một hơi, cảm giác thật thoải mái!

“Chỉ nhĩ tựa hồ rất thích Giang Lăng?” Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê thân thiết nói. Nếu người ngoài nhìn vào, sẽ thấy Dung Vũ Ca dựa vào Vệ Minh Khê rất gần, gần gũi đến mức cơ hồ muốn đem môi mình chạm vào vành tai Vệ Minh Khê. Nhưng Vệ Minh Khê lúc này tâm tình đang mãi đắm chìm trong niềm vui sướng được đến Giang Nam, căn bản là không để ý.

Dung Vũ Ca nhìn thấy dọc theo đường đi có không ít thư sinh, so với ở kinh đô khi mở khoa cử cũng tương tự, xem ra đều cùng một dạng người.

“Chúng ta đến ven đường uống chén trà được không?” Giang Ngưng Nguyệt đề nghị làm cho Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca có chút kinh ngạc. Giang gia đại phú ở Giang Nam lại đi uống trà bên vệ đường sao, cùng thân phận nàng có chút không hợp.

“Rất kỳ quái phải không? Đi rồi sẽ biết.” Giang Ngưng Nguyệt thần bí nói.

“Lão bá, ta muốn một ấm trà ngon nhất.” Giang Ngưng Nguyệt mang theo đám người Vệ Minh Khê đến một trà quán trông không chút nào thu hút, hướng bạch phát lão ông nói.

“Vẫn theo quy cũ nhé.” Lão ông mặc dù nhìn ra ba người không phú cũng quý nhưng thái độ vẫn nhàn tĩnh thân nhiên không đổi.

“Giang Lăng là nơi có nhiều trà quán nhất, bất luận vào trà quán nào, cấp bậc cũng không hơn không kém bao nhiêu, nhưng mỗi nhà đều cất giữ một ít trà cực phẩm trân quý, có thể lấy uống như trà bình thường, đây là chuyện thích ý cỡ nào.....”

“Nhưng mà không phải ai cũng có thể uống được, muốn uống trà ngon thì phải đối được tất cả liên đối ở đây, nên đến nay món trà trân quý nhất của ta vẫn còn đang cất giữ.....” Lão ông cười ha hả nói, âm thầm đánh giá ba nữ tử trước mắt, một người tú nhả thanh cao, một người xinh đẹp kiều diễm, một người như hoa lan thanh khiết, xem ra đều là nữ tử của danh gia vọng tộc nào đó.

Vệ Minh Khê cảm thấy rất thú vị, nàng ngẩng đầu nhìn, có sáu thượng liên (vẽ trên), xếp theo thứ tự từ dễ đến khó, xem ra cũng đơn giản.

“Vệ công tử, người tới đối đi.” Giang Ngưng Nguyệt nhắc váy, nhẹ nhàng ngồi vào ghế, ưu nhã chờ Vệ Minh Khê đối.

“Ta đối là được rồi, không cần Vệ công tử nhà ta phải xuất mã đâu!” Dung Vũ Ca xung phong nhận việc, độ khó ấy đối với Chỉ nhĩ mà nói bất quá chỉ như một bữa ăn mà thôi.

Dung Vũ Ca đối xong, làm cho lão ông vừa xem vừa liên tục gật gù, xem ra nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp này cũng có vài phần năng lực.

“Lão hủ xin dâng trà.” Lão ông lập tức bưng một chén trà nhỏ lên.

Đối với nhà bình dân mà nói đây cũng được xem như trà ngon, nhưng đối với Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca thường xuyên được uống qua loại trà cực phẩm của cung đình quý tộc mà nói thì chỉ có thể xem như loại trà hạ đẳng.

“Ta cứ tưởng là loại trà trân quý nào chứ, xem ra chỉ thế mà thôi, đã thế chỉ cho một chung nhỏ như vậy, lão đầu hẹp hòi quá.....” Dung Vũ Ca nói thầm, thiệt cho mình vừa rồi còn hưng phấn như vậy, chơi không đẹp gì hết, phần thưởng chẳng làm mình hứng thú gì cả.

Vệ Minh Khê lắc đầu, tại một nơi đơn sơ thế này, được uống loại trà như vậy xem như không tệ rồi, chẳng lẽ Dung Vũ Ca cho là sẽ có Cực phẩm đại hồng bào sao? Vệ Minh Khê thật muốn cốc đầu Dung Vũ Ca một cái, không cho nàng nói lung tung nữa.

Lão ông cười: “Muốn uống trà trân quý, còn phải xem bản sự!” Lão đầu lật lại liên đối vừa rồi, mặt sau lại thêm sáu liên khác nữa, lần này quả thật gia tăng thêm phần khó khăn, thậm chí còn có chút ngoắc ngoáy.

Vệ Minh Khê cũng nổi lên một chút hứng thú: “Dung công tử, người tiếp tục đối đi!” Dung Vũ Ca này là nha đầu không biết trời cao đất rộng là gì, cũng nên để cho nàng ném chút mùi khờ sở.

Giang Ngưng Nguyệt vừa xem qua đã biết thật là khó, chính mình cũng không thể đối lại toàn bộ. Nàng ngẩng đầu nhìn Vệ Minh Khê đang hàm chứa ý cười trên tức nhìn Dung Vũ Ca, chợt ý thức được Vệ Minh Khê muốn mượn việc này chèn ép lòng kiêu ngạo của Dung Vũ Ca xuống.

“Tuy rằng so với vừa rồi khó hơn nhiều, nhưng ta là Dung Vũ Ca, không phải chỉ là cái gốic đầu hoa.....” Dung Vũ Ca nhìn về mặt Vệ Minh Khê cùng Giang Ngưng Nguyệt giống như chuẩn bị xem kịch vui, trong lòng buồn bực nghĩ. Dù Giang Ngưng Nguyệt có chê cười thì mặc nàng, dù gì chỉ là ngoại

nhân, nhưng mình là người của Chi nhi, Chi nhi sao cũng mang ý cười xấu như vậy? Hu hu, mẩu hậu đến Giang Nam liền biến thành người xấu, không che chở thì thôi, lại còn học đòi bỏ đá xuống giếng!

Dung Vũ Ca vất vả và lăm mõi đối xong năm câu, nhìn đến câu cuối cùng, khó quá, cái liên đối đáng ghét, từ trên xuống dưới đã đủ khó rồi, từ dưới ngược lên trên lại càng khó hơn!

“Người ta không đối được!” Dung Vũ Ca suy nghĩ cả nửa ngày, hướng Vệ Minh Khê làm nũng nói. Người ta sinh ra kém mẩu hậu nhiều năm như vậy, tự nhiên không đọc nhiều sách bằng mẩu hậu, nên không đối được cũng là chuyện tự nhiên chứ bộ, mà Giang Ngưng Nguyệt nhất định cũng không đối được.

“Đối được năm câu cũng đã rất tốt rồi.” Lão ông khẳng định, sáu liên này trước giờ vẫn chưa ai đối hết được, nên đối được năm liên coi như là lợi hại nhất cho tới bây giờ rồi.

“Vệ công tử, ngơoi xem, lão đầu cũng nói ta không tệ mà.” Dung Vũ Ca kéo kéo tay áo Vệ Minh Khê, muốn cho Vệ Minh Khê biết mình không quá kém

“Được rồi, coi như ta nhìn lầm ngơoi, bề ngoài như bình hoa, nhưng xem ra cũng không đến nỗi là bình hoa.” Vệ Minh Khê nói xong, mặt Dung Vũ Ca lập tức đen lại. Mẩu đang khen mình hay là xỏ xiên mình vậy!?

Giang Ngưng Nguyệt cùng lão đầu nghe xong cười không ngớt, cảm thấy Vệ công tử dùng hình tượng miêu tả chính xác cực kỳ, Dung Vũ Ca quả thật thoát nhìn không lợi hại như vậy.

“Vệ công tử!” Dung Vũ Ca bắt mẫn đề cao âm lượng. Mẩu hậu sao có thể trước mặt ngoại nhân nói mình giống bình hoa đây? Làm gì có bình hoa nào xinh đẹp, lợi hại như mình chứ?

“Vệ công tử, có muốn thử một lần không?” Lão đầu nhìn người từ đầu tới cuối đều khí định thần nhàn hỏi, người này thoát nhìn hàm dưỡng không thấp, có lẽ sẽ đối được.

“Vậy đề ta thử xem” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng xuất hạ liên (ra về dưới), đám người Dung Vũ Ca sau khi ngẫm nghĩ, đồng loạt trầm trồ khen ngợi.

“Vệ công tử quả nhiên tài hoa, làm lão hủ bội phục không thôi.” Lão đầu không khỏi tán dương.

“Đó là đương nhiên, chàng là Vệ Chi mà.....” Còn là nữ nhân của Dung Vũ Ca ta! Dung Vũ Ca so với chính mình được khen còn kiêu ngạo hơn, tựa hồ cái đuôi cũng vênh lên tới trời.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca kia tư thái như khổng tước xoè đuôi, có chút đau đầu, nữ nhân này không biết khiêm tốn là gì cả sao?

“Lão bá quá khen rồi, chi là xảo hợp thôi” Vệ Minh Khê khiêm tốn nở nụ cười.

Hào khí độ! Lão ông đã gặp qua vô số Giang Nam tài tử, nhưng khí độ cũng không thể so sánh với được với nữ tử đang giả nam trang này. Xem ra, căn cước bất nhượng tu mi (tài hoa không nhất thiết chỉ có đáng mày râu)

“Lão hủ ra ngoài pha trà, trân quý trà, cuối cùng cũng có người tri tâm thương thức.” Lão ông cảm thấy mỹ mãn liền đi ra ngoài pha trà.

Giang Lăng quả nhiên là nhân tài đồng đức, chỉ một lão bá ven đường cũng đã có tài học như thế, vậy Giang Lăng thực chất còn bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ đây? Vệ Minh Khê đột nhiên có chút chờ mong cuộc luận tài ở Tự hiền các hai ngày tới.

“Vệ công tử quả nhiên danh bất hư truyền, Ngưng Nguyệt đúng là đại khai nhãn giới.” Giang Ngưng Nguyệt nhìn Vệ Minh Khê chân tâm nói.

Dung Vũ Ca nhủ mảy, Giang Ngưng Nguyệt có ý gì? Chẳng lẽ nàng đã biết thân phận Chi nhi? Nữ nhân của mình không cần nàng ngưỡng mộ, hồ ly tinh đáng ghét, Dung Vũ Ca không thích nhìn thấy Giang Ngưng Nguyệt.

“Về dưới kì thật cũng không quá khó.” Vệ Minh Khê thần nhiên cười nói.

Trà ngon của lão giả quả nhiên được dâng lên rất nhanh.

“Thỉnh ba vị từ từ thưởng trà, lão hủ rất hân hạnh chiêu đãi các vị khách nhân.”

Động tác Vệ Minh Khê ưu nhã uống trà làm cho Dung Vũ Ca cùng Giang Ngưng Nguyệt đều nhìn đến ngây người, giờ phút này Vệ Minh Khê đích thực là một công tử tao nhã tuấn tú.

“Cực phẩm đại hồng bào?” Vệ Minh Khê kinh ngạc nhướn mày, nhìn không chớp mắt. Trà quán này thực sự có Cực phẩm đại hồng bào sao, loại trà quý hiếm mà cung đình cũng ít có. Sản lượng đại hồng bào hàng năm cực thấp, một năm mới tiến cung mấy lạng, chính mình cũng luyện tiếu không dám dùng. Lão ông này sợ là lai lịch không nhỏ a.

“Ta cũng uống xem” Dung Vũ Ca cũng nhanh chóng uống một ngụm, quả nhiên là Cực phẩm đại hồng bào. Mẩu hậu yêu uống trà, không ít lần nàng thay mẩu hậu cho người đi khắp nơi thu mua các loại trà ngon, nhưng chỉ duy độc mỗi loại này là thực sự khó cầu.

“Xem ra Vệ công tử thực thích uống trà, hai ngày đến có thể thử đi dạo qua các trà quán một chút, việc kinh hi ngoài ý muốn giống vậy chắc không phải là ít.” Giang Ngưng Nguyệt cười nói, Giang Lăng chính là địa phương tràn ngập những thứ ngoài ý muốn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Xa Xa Trên Chiếc Thuyền, Có Hai Người Yêu Nhau

“Người rót cuộc muốn kéo ta đi đâu vậy?” Vệ Minh Khê bị Dung Vũ Ca nắm tay chạy vội vàng trên đường lớn, bất đắc dĩ đành phải la Dung Vũ Ca, chạy trên đường như thế trông thật bất nhã.

“Nàng cứ đi theo ta là được.” Dung Vũ Ca ngoái đầu hướng Vệ Minh Khê thân nhiên cười, nhất tiểu khuyển thành, làm Vệ Minh Khê ngơ ngẩn ngẩn nhìn, tưởng như mình hoá mất.

Vệ Minh Khê nhất thời quên khuấy dựa, mặc cho Dung Vũ Ca cầm tay mình chạy nhanh trên phố, khoảnh khắc ấy trong mắt nàng chỉ có hình ảnh Dung Vũ Ca, quên đi thân phận của bản thân, chẳng qua cứ đi theo nàng như thế, trong lòng không hiểu sao cảm thấy thực an bình.

“Đừng chạy nữa.....” Không biết Dung Vũ Ca đã chạy bao lâu, chỉ biết Vệ Minh Khê cảm thấy chân mình sắp nhũn cả ra rồi, đành năn nỉ nói. Nàng đâu còn là thiếu nữ mười tám đôi mươi, theo không nổi sức lực của Dung Vũ Ca.

“Tốt lắm, rốt cục cũng đem Giang Ngưng Nguyệt cái đồ hồ ly tinh chướng mắt ấy bỏ rơi rồi.” Dung Vũ Ca vui vẻ nói. Đây là Giang Nam, là thế giới của riêng hai người nàng cùng mẫu hậu, làm sao có thể để hồ ly tinh Giang Ngưng Nguyệt phá hỏng được?

“Người đó.....” Còn tưởng chuyện gì quan trọng, Dung Vũ Ca vẫn là trước sau như một, không bao giờ thay đổi, là người rất bốc đồng, Vệ Minh Khê nhẹ nhàng cốc trán Dung Vũ Ca một cái.

Dung Vũ Ca xoa xoa trán, cười rục rịch như mặt trời sớm mai. Mẫu hậu gần đây không giống trước kia luôn thích giáo huấn mình, xem ra nàng càng ngày càng sùng ái mình à!

“Chỉ nhi, nàng theo ta đến đây.” Dung Vũ Ca nắm lấy tay Vệ Minh Khê, dắt nàng đi về phía ven hồ, cùng một lão bá nói vài câu, ông lão liền đem chiếc thuyền độc mộc đang nằm vất vẻo bên bờ đưa cho các nàng mượn.

“Đã đến Giang Nam, làm sao có thể không thử cảm giác chèo thuyền ra giữa hồ cùng thả câu ngắm cảnh chứ.” Nói xong nàng liền nhảy lên thuyền trước: “Chỉ nhi, nàng lên đi, để ta đỡ nàng.....” Dung Vũ Ca giục Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê nắm chặt tay Dung Vũ Ca, vô cùng cẩn trọng nhảy lên thuyền. Mà chiếc thuyền độc mộc bởi vì Vệ Minh Khê nhảy lên cứ lắc lư qua lại, khiến cho Vệ Minh Khê vốn không rành thủy tính sợ tới mức hoa dung thất sắc, nàng ôm chặt lấy Dung Vũ Ca, chỉ sợ nếu bất cẩn sẽ ngã xuống hồ.

Đột nhiên được Vệ Minh Khê chủ động ôm lấy mình làm cho Dung Vũ Ca hoa tâm nở rộ, nhìn thấy Vệ Minh Khê vẻ mặt kinh hồn táng đảm, đem thương yêu ôm chặt vào lòng, không cho nàng ngã xuống.

Chờ thuyền vững vàng Vệ Minh Khê mới phát hiện chính mình vừa rồi thực vô dụng bỏ nhào vào lòng Dung Vũ Ca, trên mặt khẽ phỉếm hồng, trước kia dù Thái Sơn có sụp nàng cũng không đổi sắc, không hiểu sao gần đây càng ngày càng thể hiện ra tư thái tiểu nữ nhi. Trong lòng Vệ Minh Khê âm thầm ngưng ngừng.

Vệ Minh Khê mất tự nhiên vội đẩy Dung Vũ Ca ra, Dung Vũ Ca lập tức cảm giác được nàng có chút khác thường.

“Nàng sao vậy?” Dung Vũ Ca vô cùng ôn nhu nói.

“Không sao, người sẽ chèo thuyền sao?” Vệ Minh Khê vội đổi đề tài, nàng sẽ không nói cho Dung Vũ Ca biết nàng đột nhiên phát hiện thì ra mình cũng chỉ là nữ tử bình thường, hy vọng có một người bao bọc để nương tựa. Cảm giác an toàn và ỷ lại như vậy nàng chưa bao giờ cảm nhận được từ trên người phụ quân. Nhưng từ sau khi Dung Vũ Ca xuất hiện, Vệ Minh Khê mới phát hiện mình càng lúc càng mềm yếu.

“Cái gì có thể làm khó được Dung Vũ Ca này? Dễ hơn ăn cháo!” Dung Vũ Ca lên mặt nói, cằm mái chèo khua khoáng lung tung, nhưng mà càng chèo thuyền càng xoay vòng vòng hoặc đi ngược lại, lúc này mặt dù có dày như da trâu cũng phải xấu hổ mà thùng mặt.

Vệ Minh Khê thấy thuyền nhỏ cứ xoay vòng cùng thân thái lo lắng của Dung Vũ Ca, không khỏi bật cười thành tiếng.

Dung Vũ Ca nghe thấy tiếng cười giòn tan của Vệ Minh Khê, gương mặt phút chốc đỏ rần. Được rồi, có đôi khi sĩ diện quá cũng không tốt. Nàng ngẩng đầu nhìn Vệ Minh Khê, nhìn ngây dại, Vệ Minh Khê cho tới bây giờ nếu có cười cũng chỉ là nụ cười đậm nhả, có khi nào nàng cười thoải mái đến như vậy đâu.

Nghe tiếng cười của Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca đột nhiên cảm thấy nếu đời này cứ mãi ở nơi Giang Lăng này thì tốt rồi.

Dung Vũ Ca vốn mơ tưởng rất nhiều về tương lai, nhưng nàng biết những điều đó sẽ chẳng thể nào trở thành hiện thực, bởi nàng biết Vệ Minh Khê không bao giờ dám nghĩ về ngày sau.

“Vì sao nhìn ta mãi vậy?” Vệ Minh Khê nhú mày hỏi Dung Vũ Ca vẫn đang ngây ra nhìn mình không chớp mắt.

“Ta muốn nhìn Chỉ nhi cả đời này.” Dung Vũ Ca chân thành nói.

“Quạt nước theo hướng ngược lại đó, nhẹ nhàng thôi, đem mái kia đưa cho ta, ta cũng muốn thử.” Vệ Minh Khê cố ý nói sang chuyện khác, những phút giây phóng túng ngắn ngủi ở Giang Nam này làm cho nàng không dám nghĩ đến tương lai.

Dung Vũ Ca đương nhiên biết Vệ Minh Khê đang muốn trốn tránh, chẳng qua cũng không dám phơi bày, chỉ sợ mọi hạnh phúc giờ phút này trong nháy mắt sẽ theo con gió mà đi mất. Dung Vũ Ca đem mái chèo bên kia đưa cho Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê tiếp nhận rồi nhẹ nhàng rẽ nước, tiểu thuyền từ từ hướng về giữa hồ, bóng lưng hai người cũng dần dần nhỏ lại.

“Cả đời này ta cũng chưa từng nghĩ tới, ta có ngày có thể ở Giang Nam chèo thuyền thả câu.” Vệ Minh Khê cầm cần câu cảm thán nói, những thứ này hết thấy đều mới lạ.

“Nếu Chỉ nhi thích cuộc sống như vậy, chúng ta có thể ở lại Giang Nam cả đời.” Dung Vũ Ca ngồi phía sau Vệ Minh Khê, lưng tựa lưng, nhẹ nhàng nói.

“Dung Vũ Ca, ngươi biết rõ đây là chuyện không thể nào.” Vệ Minh Khê khẽ thở dài.

“Có cá mắc câu!” Dung Vũ Ca ra vẻ vui vẻ nói, nàng biết nàng đối kháng không nổi với Vệ Minh Khê, rõ ràng là làm bộ vui vẻ nhưng giọng nói vô cùng trầm buồn.

“Vũ Ca.....” Vệ Minh Khê muốn nói lại thôi.

“Chỉ nhi là tất cả của ta, mà ta, chẳng qua là một phần mà nàng muốn khước từ.....” Dung Vũ Ca nói thật nhỏ.

“Ta.....” Chính Vệ Minh Khê cũng không tin tưởng bản thân, nàng vốn không biết làm thế nào để giải quyết đoạn tình cảm này.

Dung Vũ Ca nghe được sự do dự trong lời Vệ Minh Khê, tâm nàng phút chốc trầm xuống. Vốn đã biết rõ kết quả, tại sao vẫn khiến Vệ Minh Khê phiền lòng, làm chính mình thương tâm?

Dung Vũ Ca xoay người, từ phía sau ôm lấy người yêu của nàng: “Vệ Minh Khê, dù thế nào cũng không được phép vứt bỏ ta!” Dung Vũ Ca tựa cằm lên vai Vệ Minh Khê cầu khẩn, nàng nếu so với Vệ Minh Khê còn khủng hoảng hơn nhiều lắm.

“Đây là Giang Nam, ngươi không phải đã nói không cần nghĩ đến cái gì khác sao?” Vệ Minh Khê tiếp tục né tránh. Hiện tại là Giang Nam, cứ toàn tâm mà tận hưởng phút giây trước mắt đi, nhưng Vệ Minh Khê biết, cho tới bây giờ phóng túng cũng không phải là tính cách của mình.

“Ừ, không nghĩ đến cái khác nữa.” Dung Vũ Ca vùi mặt vào lưng Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng nói, nàng thích thời khắc bình yên này.

Dung Vũ Ca thu cần câu, nàng sớm đã không còn tâm trí để câu, mà cá cũng đã chạy mất. Còn Vệ Minh Khê tuy vẫn im lìm thả câu, nhưng cũng không có con cá nào mắc bẫy.

Vệ Minh Khê nhìn từng vòng tròn nước lan nhẹ trên mặt hồ, trong lòng dấy lên chút tình cảm khó nói thành lời. Dung Vũ Ca một tay ôm chặt lấy mình, mặt áp trên lưng mình, tay kia lại ở trên lưng mình mà nhẹ nhàng phác chữ. Nàng cảm giác được, những chữ mà Dung Vũ Ca viết chính là: Vệ Minh Khê, ta yêu nàng.

Trong lòng Vệ Minh Khê không hiểu sao tràn ngập thế lương. Ta sinh người chưa sinh, người sinh ta đã lão, hận không cùng người tương phùng lúc cả hai còn chưa xuất giá. Nhưng các nàng cùng là nữ tử, còn mang thân phận như vậy, tất cả, tất cả chung quy đều là nghiệt duyên, hai nàng mãi mãi không thể cùng nhau sánh bước.

Trong phút giây, Giang Nam hành cũng trở nên vô cùng âm đạm.

Dung Vũ Ca nắm tay Vệ Minh Khê, chuẩn bị trở về khách điểm.

“Chúng ta hiện tại là thân phận nam tử, cứ nắm tay như vậy có chút không ổn.....” Vệ Minh Khê chần chờ nói.

“Ồ trong mắt đại bộ phận chúng nhân, ta là nữ tử còn nàng là nam tử, trừ người không có mắt ra mới có thể cảm thấy chúng ta đều là nam tử.” Trên thực tế quả thật như vậy, bởi vì Dung Vũ Ca quá đẹp, đẹp đến nỗi đại bộ phận mọi người đều nhìn ra ngay tiểu công tử có khuôn mặt ngạo nhân này là một nữ tử. Dung Vũ Ca vốn quá bắt mắt, ngược lại không để mắt người nữ tử có khí độ bất phàm là Vệ Minh Khê, nên người ta mới hiểu lầm nàng là nam tử.

“Vũ Ca, ngươi nhìn xem bên kia, cô gái leo lên cái cây cao thế, ta sợ nàng rớt xuống mất.....” Vệ Minh Khê lo lắng nhìn một tiểu nữ hải tâm mười ba, mười bốn tuổi đang vắt vẻo trên một cây đại thụ nói.

Dung Vũ Ca ngoái đầu lại nhìn, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ dàng rơi xuống, tự làm tự chịu, nàng không muốn nhúng mũi vào chuyện người khác.

“Vũ Ca, ta nhớ khinh công ngươi rất tốt, ngươi đem nàng xuống dưới đi.” Vệ Minh Khê là người rất tốt, điểm này không thể nghi ngờ.

Dung Vũ Ca nhú mày, người ta không muốn ôm người khác, người ta từ đầu đến cuối chỉ muốn ôm một người thôi, người đó chính là mẫu hậu.

“Không cần giúp, chưa chắc nàng sẽ rơi xuống mà.....” Dung Vũ Ca tìm có thoái thác, nhưng mà đúng lúc ấy lại nghe thấy tiếng cô gái kinh hô, nàng quả nhiên trượt ngã!

“Chết tiệt” Dung Vũ Ca khê nguyên rủa một tiếng, xem ra không giúp cũng không được. Dung Vũ Ca vội tung người nhảy lên, tiếp được thiếu nữ đó.

Nếu thời gian có thể dừng lại để chiêm ngưỡng thì một màn này tuyệt đối là duy mỹ, hoàn toàn phù hợp với tình cảnh trong mộng của bất kỳ thiếu nữ nào. Một công tử trẻ tuổi tuấn mỹ, tuyệt thế vô song từ trên trời giáng xuống, ôm lấy mình, cứu mình, trong lúc nhất thời khiến thiếu nữ nhìn đến ngây ngốc, quả thực so với tình nhân trong mộng còn tuyệt vời hơn. Làm cho tâm trí nàng thiếu nữ cuồng loạn cả lên.

Nữ tử này đúng là loại người không có mắt mà vừa rồi Dung Vũ Ca nói đến, có thể đem bộ dạng yêu nghiệt của Dung Vũ Ca làm thành nam tử. Điều này cũng khó trách, một nữ tử ra đời chưa lâu, lịch duyệt chưa đủ, tầm mắt có vụng về cũng không tính là kỳ quái.

Dung Vũ Ca chân vừa chạm đất liền “Bịch!” một tiếng vang thật lớn, thiếu nữ có diện mạo khá ái ngọt ngào bị Dung Vũ Ca trực tiếp ném xuống đất. Vệ Minh Khê nhìn mà lắc đầu thở dài, Dung Vũ Ca sao lại có tính tình ác liệt đến vậy?

Nữ hài tử đang từ trong giấc mộng êm đềm phút chốc bừng tỉnh. Thân thể nàng bị ném xuống đất, đau đến mức muốn la mắng người khác, có cảm giác như đang từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục. Sao trên đời lại có loại nam nhân không có phong phạm như vậy? Cảnh tượng tình nhân trong mộng cũng vỡ tan thành mây khói.

“Ngươi...ngươi sao có thể đối xử với người khác như vậy!” Thiếu nữ từ trên đất bò dậy, phùng phùng lửa giận chỉ thẳng vào mặt Dung Vũ Ca dùng dưng chất vấn. Ai ngờ nhìn thấy Dung Vũ Ca ung dung dùng tay phủi quần áo, làm như vừa rồi chạm phải cái gì rất bẩn, thì càng thêm tức giận.

Dung Vũ Ca nhìn nữ tử kiêu ngạo trước mặt, khê nhú mày, nếu không phải vừa rồi ta ra tay thì nàng đã mất mạng, lại còn không biết cảm tạ ân nhân.

“Xú nữ, cút ngay cho ta!” Dung Vũ Ca không thêm để ý, trực tiếp nắm tay Vệ Minh Khê đang đứng phía sau, hoàn toàn không nhìn đến nữ tử trước mặt, chuẩn bị cùng Vệ Minh Khê trở về khách điếm.

Xú nữ ư! Hải Đường lớn như vậy đây là lần đầu tiên bị người ta kêu là xú nữ, hơn nữa lại còn bị chính nam tử làm cho mình xuân tâm vừa động kia gọi, làm cho Hải Đường cảm thấy mình bị vũ nhục thật nặng nề.

“Cái tên ẻo là kia, ngươi nói rõ xem, ai là xú nữ?” Hải Đường giữ chặt Dung Vũ Ca, không cho nàng đi.

Người ta vốn là nữ nhân, đương nhiên ẻo là rồi, xú nữ này sao phiền toái đến vậy?

“Ta nói ngươi chính là xú nữ đấy, thì sao?” Dung Vũ Ca khoanh tay trước ngực, giống như một đứa trẻ không bao giờ lớn cùng tiểu nữ hài kia đứng bên đường cãi nhau ỏm tỏi. Nhớ năm đó nàng tại kinh đô được xưng là tiểu bá vương, chỉ có mình khi dễ người khác, nào có chuyện để người khác phạm đến mình. Hai kẻ đồng dạng đều bị cung chiêu mà hư ở cùng một chỗ, gây ra bạo hoá hoành tráng đến thế nào chắc ai cũng có thể tưởng tượng được.

“Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê nhìn thấy càng lúc càng nhiều người hiếu kỳ vây quanh chỗ này xem, nàng liền gấp gấp lên tiếng áp chế Dung Vũ Ca. Kỳ thật Vệ Minh Khê rất muốn làm bộ như không biết Dung Vũ Ca, cũng đã là nữ nhân mười tám tuổi rồi lại còn chấp nhặt với thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi. Nàng không xấu hổ thì mình cũng đủ thấy xấu hổ lắm rồi!

“Chỉ nhì, ngươi lại đây xem xem, người ta hào tâm cứu nàng, nàng không biết cảm ơn thì thôi, lại còn ăn cháo đá bát. Thối đời bây giờ thực là... Lòng người đúng là khó lường!” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê một bên làm nũng, một bên quở trách Hải Đường.

Hải Đường nhìn mà nổi da gà, sao lại có nam nhân ghê tởm như vậy? Ở bên đường làm nũng còn không nói, so với nữ nhân còn muốn nữ tính hơn. Mặc dù Hải Đường rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật đang xảy ra trước mắt, nam nhân so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn này dù có làm cái gì nữa cũng không cảm thấy thái quá.

Nếu không phải Vệ Minh Khê được giáo dưỡng tốt, thì nàng thực rất muốn lật mặt giáo huấn Dung Vũ Ca một phen. Nàng đem người ta trực tiếp ném xuống đất, người bình thường nào có thể cảm ơn đây? Nhưng Vệ Minh Khê luôn là Vệ Minh Khê, nên nàng chỉ có thể đứng đó, bắt đắ đi nhìn Dung Vũ Ca làm nũng với mình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tụ Hiền Các

Mùng ba tháng ba.

Dung Vũ Ca nhìn mái tóc Vệ Minh Khê được búi thẳng, một thân thanh sắc nam trang, tuy nhìn thoáng qua thì chỉ là trang phục thư sinh tầm thường, nhưng mặc lên người Vệ Minh Khê lại có tư vị hoàn toàn bất đồng. Dung Vũ Ca chống cằm, nhìn chăm chăm Vệ Minh Khê.

“Có gì không ổn sao?” Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca nhìn mình không chớp mắt thì lo lắng hỏi, chỉ sợ chính mình còn có cái gì không ổn.

“Vệ công tử tuần tú như thế, lại đầy bụng kinh luân, sợ là sẽ làm cho tất cả nữ tử Giang Nam đều phải động tâm và tan nát cõi lòng cả, ta nên làm thế nào cho phải đây?” Dung Vũ Ca cười nói, cầm mũi đội lên giúp Vệ Minh Khê, còn trộm hôn nàng một cái. Vệ Minh Khê tuy không chịu thừa nhận mình là dạng người mà nữ nhân thích, nhưng giờ phút này Vệ công tử thực sự là mẫu người trong mộng của các thiếu nữ Giang Nam.

“Không đứng đắn!” Mặt Vệ Minh Khê ửng đỏ, nàng đối với các hành động nhiều lúc vô cùng thân thiết của Dung Vũ Ca vẫn rất thẹn thùng.

“Chờ Vệ công tử nhà ta đánh bại quần hùng, đoạt được quân thù chi danh, sẽ có một đám nữ tử khuê các ngưỡng mộ Vệ công tử tài hoa mà không thèm lấy chồng. Nhưng tuyệt đối không cho phép nàng đối với nữ nhân khác tùy tiện tươi cười, người ta sẽ ghen đó!” Dung Vũ Ca bá đạo nói.

“Thiên hạ anh tài nhiều, quân thù nào có dễ dàng đoạt được như vậy, nếu ta có thể nhìn tận mắt, nghe tận tai thiên hạ luận tài dù chỉ một lần tại Tụ Hiền Các thì đã đủ thấy mỹ mãn rồi.” Vệ Minh Khê thần nhiên nói, nàng tuy là thiên hạ đệ nhất tài nữ, nhưng mà chưa bao giờ cùng người chân chính lợi hại thi thố qua, cho nên Vệ Minh Khê cảm thấy đoạt được danh quân thù không phải đơn giản như lời Dung Vũ Ca nói.

Dung Vũ Ca vòng tay ôm lấy Vệ Minh Khê, cho dù Vệ Minh Khê không đạt được quân thù vị đi nữa nhưng chắc chắn sẽ đại phóng quang mang khiến người ta phải kinh diễm.

“Người ta ngưỡng mộ Vệ công tử nhất, trong mắt ta, Vệ công tử là người lợi hại nhất” Dung Vũ Ca ghé sát Vệ Minh Khê, đôi môi nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai nàng, lại dùng thanh âm mỉa mai hoặc lòng người khe khẽ nói. Nếu là nam tử mà nghe nói như vậy, chỉ sợ là xương cốt đều sẽ nhũn cả ra, mà Vệ Minh Khê bị đùa giỡn quần bách cực kỳ, lỗ tai cũng khẽ phấp phồng.

“Dung Vũ Ca, không được hồ nháo!” Vệ Minh Khê thấp giọng nhắc Dung Vũ Ca, yêu tinh này thật sự là càng ngày càng không đứng đắn, luôn làm chuyện khiến người ta xấu hổ.

“Ai kêu nàng tối hôm qua không để ý tới người ta, cự tuyệt người ta.” Dung Vũ Ca làm bộ như ủy khuất nói, tối hôm qua câu hoan bị cự tuyệt, lại còn bị đuổi xuống giường.

Thật ra Dung Vũ Ca chỉ cần ôm lấy Vệ Minh Khê là muốn làm chuyện xấu, sợ chính mình khắc chế không được động tay động chân với nàng, thế nên mới không cố quần lấy nàng mà ngoan ngoãn sang phòng khác ngủ.

Nàng xem, người ta kỳ thật là người hiểu chuyện lắm chứ bộ, vì để cho Chi nhi có tinh thần tham gia Tụ hiền các luận tài hôm nay, người ta đã phải hy sinh vĩ đại đến cỡ nào a!

“Hết thầy đều phải có chừng có mực, không thể quá trầm mê vui hoan ái tình sắc dục.” Vệ Minh Khê đứng đắn giáo dục nữ nhân vô độ trước mặt.

Vệ Minh Khê từ nhỏ đã được dạy bảo rằng không thể quá sa đà vào bất cứ chuyện gì, như vậy sẽ dễ dàng mất đi tâm tính chính mình, bất lợi cho tu thân dưỡng tính. Liên tục hai buổi tối hoan ái làm cho Vệ Minh Khê có chút khó có thể tự giữ mình nữa, người luôn luôn tự hạn chế thâm nghiêm như nàng dĩ nhiên cảm thấy đây là chuyện không nên.

Mẫu hậu là sợ đắm chìm vào dục tình rồi không thể tự kiềm chế sao? Dung Vũ Ca nghĩ đến đây có chút đau đầu, mẫu hậu khi còn bé nhất định bị mấy cái nội qui linh tính giáo dục nhiều lắm, không hiểu được khi hai người yêu nhau mà ham muốn đối phương là chuyện tự nhiên đến cỡ nào.

Mẫu hậu sợ hãi trầm mê vào hoan ái, nhưng mà nàng thật rất thích thấy mẫu hậu sa vào bể tình, muốn nhìn thấy gương mặt như đoá hoa quỳnh nở rộ giữa màn đêm, kinh diễm và quyến rũ làm người ta phải say mê.

“Nhưng mà ta rất thích bộ dáng mẫu hậu ở dưới thân ta mà vui hoan, thực sự rất đẹp.” Dung Vũ Ca ái muội nói.

“Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê ra vẻ trấn định nhưng gương mặt vẫn không khỏi hiện lên một chút hồng. Nàng sợ nhất là Dung Vũ Ca đem chuyện khiến người ta cảm thấy xấu hổ ấy nói ra lời, cho nên mặt liền xụ xuống, cảnh cáo Dung Vũ Ca không được phép nói lung tung nữa.

“Vệ công tử thẹn quá hoá giận, thôi ta không nói nữa.” Dung Vũ Ca cười nói. Vệ công tử thẹn thẹn thùng thùng a, nàng phải bảo vệ mẫu hậu nhà nàng thật kỹ mới được, tránh cho bị đám hồ ly tinh Giang Nam đùa giỡn. Nàng nghĩ thế mà không biết người thích đùa giỡn Vệ Minh Khê nhất lại chính là hồ ly tinh trước mắt này.

Tụ hiền các rất lớn, cơ hồ hàng năm đều phải sửa chữa xây rộng thêm, đến bây giờ đã phi thường hùng vĩ đồ sộ, như một toà tháp cao lớn đứng sừng sững bên bờ Lăng giang.

Tụ hiền các phân làm bốn tầng, chỉ có ở tầng đầu tiên biểu hiện tài nghệ siêu quần bạt tụy mới có thể thượng nghị tăng, từ tầng thứ nhất lên tầng thứ hai cơ hồ tỉ lệ là một trên một trăm người, nhưng theo số lượng người tham gia càng ngày càng nhiều, có thể lên tầng thứ hai lại càng ngày càng khó.

Đến tầng thứ hai nhân số bắt quá chỉ còn được trăm người, trăm người này lại chỉ có mười người có thể lên được tầng ba, quân thủ chính là sẽ xuất hiện trong số mười người này.

Sau khi lên tầng hai, sẽ có nhân sĩ chuyên môn đảm trách tiến hành ghi chép lại tình hình thực tế các lần luận tài để cho hậu nhân thường giám. Mỗi lần luận tài, văn tập cơ hồ cao tới một thước, cuối cùng sẽ được xem xét biên soạn và hiệu đính thành ba quyển sách, để vào tầng cao nhất ở Tự hiền các, xem như lưu vào sử sách.

Bình thường Tự hiền các sẽ mở cửa cho toàn bộ dân chúng đều có thể tham gia, nhưng hôm nay đặc biệt chỉ đón tiếp các tài tử thư sinh từ khắp nơi trên cả nước đổ về tụ hội. Trong lúc nhất thời Tự hiền các đã tụ tập vô số thư sinh.

Vệ Minh Khê đến Tự hiền các, nhìn đầu đầu cũng tấp nập thư sinh tài tử, bất giác nở nụ cười.

“Chỉ nhi vì sao lại cao hứng đến thế?” Dung Vũ Ca khó hiểu hỏi.

“Thiên hạ anh tài trùng trùng, há sợ quốc gia không thịnh!” Vệ Minh Khê cười nói.

“Vậy cũng chưa chắc, không ít kẻ lợi dụng muốn đục nước béo cò.” Dung Vũ Ca phản bác, thật giả lẫn lộn đầu nói trước được.

“Đục nước béo cò đúng là không ít, nhưng người có chân tài thực học cũng không thiếu, chỉ cần thử qua một chút sẽ biết rõ lòng dạ thôi.”

“Tiên sinh nhà ta thỉnh hai vị công tử lên tầng hai.” Người mời không ngờ là lão bá nơi trà quán hôm trước.

“Sao lại là ngươi? Chúng ta không phải là cần thi thố mới có thể đi lên sao?” Dung Vũ Ca kinh ngạc hỏi.

“Lão hủ, lão hủ ngày thường chính là trà quán lão ông, ta đem về trên của tiên sinh nhà ta để ở nơi đó cho có vẻ văn nhã, không nghĩ tới lại có thể bị Vệ công tử đối được, tiên sinh nhà ta đối với Vệ công tử có vài phần tò mò.” Tư thái lão ông lúc này cùng với lão đầu bán nước trà lúc trước hoàn toàn bất đồng.

Vệ Minh Khê đối vị tiên sinh được nhắc đến cũng có mấy phần tò mò, lão ông này đã bắt phàm như thế, vậy tiên sinh nhà lão phải lợi hại đến cỡ nào đây?

“Lão ông xin dẫn đường.” Vệ Minh Khê khiêm tốn nói.

Vệ Minh Khê ngẩng đầu, ngồi kia là một lão nhân đại khái hơn tám mươi tuổi, râu tóc tựa tuyết trắng, nhưng ánh mắt toát ra vẻ cơ trí, tràn ngập khí chất đại nho, cùng tổ phụ năm đó có chút tương đồng. Trong thiên hạ người có thể có khí chất như tổ phụ, đại khái chỉ có thể là người đã đánh bại tổ phụ, Lí Huyền, người được mọi người tôn xưng là thánh nho.

“Văn bối Vệ Chi ra mắt tiên sinh.” Vệ Minh Khê cung kính hành lễ, trên đời này người có thể làm cho hoàng hậu phát ra từ nội tâm mà hành lễ sợ là duy nhất chỉ có người trước mặt.

Dung Vũ Ca thấy thái độ Vệ Minh Khê cung thuận như vậy, liền biết ngay người có thể làm cho Vệ Minh Khê hạ thấp tư thái nhất định không đơn giản, cũng noi theo mà cung kính hành lễ. Người Vệ Minh Khê tôn kính, năng tự nhiên cũng phải tôn kính.

“Chi là hương thảo, phẩm tính cao khiết, tổ phụ ngươi đối với ngươi hẳn là kỳ vọng rất cao, hôm nay vừa thấy, đã có thể nhìn ra phong phạm của Vệ Tử năm đó.” Lí Huyền tán dương gật đầu. Năm đó Lí Huyền được thế nhân tôn xưng là thánh nho, còn Vệ Tử Phong lại được tôn xưng là Vệ Tử, đây là tôn xưng đối với người đức cao vọng trọng nhất, năm đó hai người cũng được xưng tụng là nam bắc quân tử.

“Tổ phụ cũng thường xuyên nhắc tới tiên sinh, nói tài học của tiên sinh là thiên hạ vô song, văn bối thực lòng rất ngưỡng mộ.” Vệ Minh Khê khiêm tốn nói.

Dung Vũ Ca cũng ngẩng đầu, thấy lão đầu giống như Phật Di Lặc, nhìn qua bên cạnh ai ngờ là tiểu nha đầu ngày hôm qua, chẳng lẽ là oan gia ngõ hẹp sao?

“Gia gia, ngày hôm qua chính là hán đã khi dễ ta!” Dung Vũ Ca ngẩng đầu Hải Đường mới nhìn rõ được mặt nàng, không phải chính là nam nhân vô lại ngày hôm qua sao? Hải Đường lập tức cùng gia gia cáo trạng.

Thiếu nữ kia dĩ nhiên lại là tôn nữ của Lí Huyền, Dung Vũ Ca ngày hôm qua đúng là khi dễ người ta, đương trường bị người cáo trạng, Vệ Minh Khê không khỏi có chút lúng túng.

Người được xưng là thánh nho chắc hẳn phải rất độ lượng, sẽ không vì việc nhỏ này mà tính toán so đo chứ? Dung Vũ Ca vô lại nghĩ, quả thực giới tu dưỡng khi dễ người khác.

“Kỳ thật sự tình là như thế này, ngày hôm qua tiểu muội muội trèo lên cây trượt chân ngã xuống, ta tiếp được nàng, có thể là bởi vì nàng quá nặng, tay ta ôm nàng không cẩn thận nên bị trượt, khiến nàng té xuống đất. Văn sinh thật sự là không cẩn thận, thật sự là đáng chết!” Dung Vũ Ca ngoài mặt là nhận tội, trên thực tế là nói cho Lí Huyền biết chính mình là ân nhân cứu mạng tôn nữ ngài.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca nhẹ nhàng lắc đầu, nàng đã thiếu chút nữa quên Dung Vũ Ca là người giao hoạt cỡ nào.

“Ngươi nói vậy, ngươi rõ ràng đã tiếp được ta nhưng lại cố tình ném ta xuống đất!” Hải Đường cực kỳ tức giận, cái gì mà nói mình quá nặng? Thực giáo

hoạt, hẳn rõ ràng chính là cố ý, lại còn mắng mình là xú nữ làm cả đêm hôm qua mình bởi vì nhớ đến những lời này mà khí huyết sôi trào.

Dung Vũ Ca đối Hải Đường biểu hiện vô cùng thân thiện mỉm cười, vẻ mặt bình thản, bộ dáng điềm nhiên.

Lí Huyền lúc này mới chú ý tới Dung Vũ Ca. Bộ dáng họa thủy, giữa mi mắt có yêu tà chi khí, không phải là chính khí. Nếu là nam tử, nhất định là gian trá âm tà, nếu là nữ tử thì chắc chắn họa thủy hồ mị. Tướng này cực âm mà khắc dương, nhưng kỳ quái một nỗi, ngoài tướng họa thủy lại còn có tướng hoa đào, cũng là cực kì hiếm thấy. Mi mắt tình trường, nhất định cả đời vì tình mà khổ.

Phạm là người tính cách cao thượng, đối với diện mạo họa thủy lại giả hoạt như Dung Vũ Ca thực sự không thể có cảm tình được, tựa như lúc trước Vệ Minh Khê cũng không thích Dung Vũ Ca vậy.

Thứ duy nhất Vệ Minh Khê không học chính là phương thuật. Tổ phụ từng nói qua, nhân tất có thiên mệnh, cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi, bằng không lúc trước nhìn thấy diện mạo của Dung Vũ Ca chắc chắn sẽ không dám để Cao Hiến lấy nàng.

Tướng mạo Vệ Minh Khê lại làm cho Lí Huyền yêu thích. Vệ Minh Khê vận nam trang thật giống Vệ Tử Phong năm đó, cho nên Lí Huyền mới liếc mắt một cái đã nhận ra Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê mặt mày thanh nhã cao khiết, như đoá thanh liên kiều ngạo nở rộ, không nhiễm bụi trần, quả thật là hình tượng nữ quân tử được nhắc đến trong cổ thư, là thể gian nữ tử điển phạm. Lí Huyền càng nhìn càng vừa lòng, hơn nữa khó nhất chính là tài học của nàng một chút cũng không thua Vệ Tử năm đó.

“Hải Đường!” Thanh âm Lí Huyền hơi trầm xuống, Hải Đường liền khựng lại.

“Hải tử này tính cách quái đản, ta không quản giáo thật tốt, là lỗi của ta.” Vệ Minh Khê lại cúi người đem trách nhiệm đổ lên người mình.

“Vừa rồi ta đã nhận lễ rồi, do ngươi là văn bối, ta là trường bối, nhưng lần này lão phu xin không dám nhận.” Lí Huyền nhanh đứng dậy. Nàng là quân, mình là thần, phải có lễ giáo.

“Chủ thượng cũng không biết ta nam hạ, cho nên lần này nam hạ ta cũng không phải ta. Nam hạ cũng chỉ là hành động bốc đồng, hy vọng sẽ không mang đến phiền toái cho tiên sinh, tiên sinh cứ đối đãi ta như văn bối là được.” Vệ Minh Khê khẩn cầu nói.

“Ừ, nếu đã như vậy, lão phu đành mạo phạm coi ngươi là văn bối vậy.” Lí Huyền nói. Hoàng hậu nam hạ, quả thật không thể để nhiều người biết, miễn cho thêm phiền toái, đến thời điểm tất yếu còn phải thay nàng che dấu mới được.

“Tạ ơn tiên sinh!” Vệ Minh Khê khẽ cười.

“Vốn ngươi không thể tham gia Tụ hiền các thiên hạ luận tài, nhưng lão phu cũng không phải người cổ hủ, cho nên trực tiếp đề danh cho ngươi thượng đẳng nhị đẳng, lão phu rất muốn ôn lại một chút cảm giác lâm ly tấn trí hai mươi lăm năm trước.” Lí Huyền không phải người cổ hủ, cũng không để ý thân phận nữ tử của Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca vừa rồi bị Lí Huyền nhìn rất không thoải mái, luôn luôn cảm thấy ánh mắt Lí Huyền rất sắc bén, tựa hồ muốn đem mình nhìn thấu.

“Lão nhân kia nhìn ta như vậy làm chi? Bị nhìn thế thực không thoải mái!” So với bị một đám sắc lang nhìn càng không thoải mái.

“Gọi là tiên sinh, không cho phép ngươi không chút phân biệt lớn nhỏ! Tiên sinh biết tướng thuật, phỏng chừng đã nhìn rõ ngươi là phường họa nước ương dân.” Vệ Minh Khê thuận miệng nói, không nghĩ lại thực sự bị nàng đoán trúng.

“Ai họa quốc ương dân, hơn nữa có Chỉ nhi ở đây, ta còn có thể gieo họa cho ai đây?” Dung Vũ Ca phản đối nói, muốn ôm lấy Vệ Minh Khê.

“Không được ở bên ngoài làm ra hành động thân mật như thế!” Vệ Minh Khê tránh được, dùng thanh âm trầm thấp cảnh cáo Dung Vũ Ca, sau đó hướng tầng cao nhất ở Tụ hiền các đi đến.

Hu hu, Dung Vũ Ca chu miệng, mẫu hậu còn nghiêm túc cảnh cáo, xem ra thật sự không thể làm loạn nữa rồi, bằng không mẫu hậu sẽ rất tức giận.

“Tên eo là kia, ngươi đứng lại đó cho ta!” Hải Đường gọi Dung Vũ Ca, nàng vừa rồi cảm thấy dường như nam nhân vô lại này tựa hồ muốn ôm lấy Vệ Minh Khê, là nhìn nhầm sao?

“Tiểu nha đầu, ngươi gọi ta làm chi?” Xét thấy gia gia nàng là người Vệ Minh Khê tôn kính, nàng nhân tiện đối tiểu nha đầu này khách khí một chút.

“Ta làm sao mà nhỏ, ta cũng đã mười sáu rồi.” Hải Đường tức khí bĩu môi, không biết vì sao lại nguyện ý cùng nam nhân này cãi lộn!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Vệ Minh Khê, Nàng Có Biết Ghen Hay Không?

“Dung Vũ Ca, đừng để ta lại phải nhìn thấy bộ dáng tiểu thư ngang ngược của ngươi một lần nữa.” Vệ Minh Khê nghe thấy thanh âm hai thiếu nữ cãi nhau liền quay đầu lãnh đạm nói một câu, sau đó tiếp tục hướng Tự hiền các tầng cao nhất đi đến. Vệ Minh Khê tuy rằng dung túng Dung Vũ Ca hơn so với trước kia, nhưng cũng không có nghĩa Vệ Minh Khê thích nhìn thấy bộ dáng được cung chiều không nói phải trái của Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nghe vậy, lại thấy Vệ Minh Khê lãnh đạm xoay người rời đi thì lòng khê nhói đau. Chỉ cần nghe Vệ Minh Khê nói không muốn thấy bộ dáng của mình như vậy thôi, trong lòng liền khó chịu, trên đời này, duy độc Vệ Minh Khê không giống người khác cung chiều mình.

Dung Vũ Ca có tính tình như vậy cũng không thể trách nàng. Dù gì nàng là người có bối cảnh quyền lực nhất trong số hoàng thân quốc thích, không những vậy Cao Hàn từ nhỏ đã thương yêu chiều chuộng, nâng niu nàng như viên dạ minh châu trong lòng bàn tay. Mỗi khi nàng cùng các công chúa khác cãi nhau, dù đánh cho công chúa mặt mày tím bầm, vậy mà khi các nàng ấy chạy tới cáo trạng với Cao Hàn thì y chỉ ôm lấy mỗi mình nàng, chỉ sợ nàng bị người khác khi dễ, mà người bị khi dễ là các công chúa ngược lại bị xử phạt vô cùng nghiêm khắc.

Từ đó về sau mỗi khi hoàng tử công chúa nào thấy Dung Vũ Ca, không người nào không cúi đầu nịnh bợ lấy lòng nàng. Cao Hiến cũng theo đó bị Dung Vũ Ca khi dễ mà không có lấy một câu oán hận nào.

Dung gia lão phu phụ lại càng khoa trương hơn, hoàn toàn dung túng Dung Vũ Ca theo hướng vô pháp vô thiên. Có thể nói, trong thiên hạ này ngoại trừ Vệ Minh Khê cùng Vũ Dương công chúa thì không có người nào có thể làm cho Dung Vũ Ca kiêng kỵ.

“Được rồi, người ta sẽ nghe lời nàng mà, không được không để ý tới người ta đó!” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê hô. Vệ Minh Khê nói như thế nào thì cứ làm y theo như thế là tốt nhất. Ngày hôm qua nàng cũng thế, vì ngoại nhân mà tức giận mình, cho nên đêm qua bị đuổi xuống giường một chút cũng không dám trái ý.

Tuy rằng trong lòng Dung Vũ Ca đầy một bụng ủy khuất, nhưng tuyệt đối không dám làm trái ý Vệ Minh Khê, chỉ sợ Vệ Minh Khê thật sự chán ghét mình quá ngang ngược. Dung Vũ Ca phát hiện mình thực rất nghe lời Vệ Minh Khê, ngay cả mẫu thân cũng không thể khiến nàng vâng lời như thế.

Vệ Minh Khê giảm cước bộ, khóe miệng khẽ nhếch lên. Dung Vũ Ca tuy rằng được nuông chiều, nhưng cũng coi như biết nghe lời, điều này làm cho Vệ Minh Khê cảm thấy Dung Vũ Ca coi như vẫn còn chút khả ái. Vệ Minh Khê vốn không biết rằng trong thiên hạ, duy nhất chỉ có nàng mới có khả năng làm cho Dung Vũ Ca nghe lời thế thôi.

Hải Đường nhìn theo, trong lòng cực kì không thoải mái. Người trước mặt rõ ràng là loại không biết kiêng kỵ chuyện gì, tựa hồ ai cũng không sợ, nhưng vì sao đối với thanh y nam tử bề ngoài lạnh lùng kia lại nhu thuận đến thế.

Hải Đường không thích Dung Vũ Ca ngoan ngoãn nghe lời Vệ Minh Khê, nàng thà rằng Dung Vũ Ca đối với ai cũng đều ngang tàng không kiêng nể còn hơn. Nàng tuy không thích Vệ Chi, nhưng cũng không thể tìm ra ở Vệ Chi có tật xấu nào.....

“Sao ngươi phải nghe lời hắn như vậy?” Hải Đường không vui hỏi.

“Ai cần ngươi lo!” Dung Vũ Ca nói xong, đột nhiên hít sâu một hơi dài: “Ta nói này tiểu muội muội, ngươi đừng cứ mãi quẩn quít lấy ca ca, ca ca đã có người trong lòng rồi, không có hứng thú với tiểu nha đầu như ngươi đâu.....” So với ngữ khí nửa câu đầu rất không khách khí, nửa câu sau ngữ khí lại vô cùng hòa ái dễ gần, người ta đã đáp ứng mẫu hậu thì sẽ làm theo như những gì mẫu hậu muốn.

Hải Đường then đỏ cả mặt, tâm tư vốn đơn thuần nay lại bị Dung Vũ Ca tại chỗ vạch trần, trong lòng vô cùng khó chịu: “Ai thích ngươi, ngươi... ngươi là đồ xú nam tử.....” Hải Đường hướng Dung Vũ Ca quát.

Nếu bình thường Dung Vũ Ca bị người khác lớn tiếng, khẳng định cũng sẽ quát lại, nhưng Dung Vũ Ca không biết đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, không những không giận mà còn cười, vẻ mặt không có chút nào hạo ý.

“Là ca ca sai rồi, Hải Đường đáng yêu như thế, nhất định có rất nhiều công tử theo đuổi. Phía trên phong cảnh rất đẹp, Hải Đường có muốn cùng ta lên lầu ngắm cảnh không?” Dung Vũ Ca trưng ra bộ dáng đứng chuẩn một tên công tử chuyên môn đi dụ dỗ thiếu nữ nhà lành ngay ngổ không biết gì.

Hải Đường nhìn Dung Vũ Ca kia tuần mỷ đến cực hạn, có chút thất thần, nàng đột nhiên cảm giác Dung Vũ Ca giờ phút này như thần tiên lạc đến chốn này, vô luận tính cách Dung Vũ Ca có ác liệt cỡ nào, nhưng Dung Vũ Ca quả thật có vẻ bề ngoài không thể chê vào đâu được, dễ dàng mê hoặc các thiếu nữ nhỏ bé ngây thơ chưa đủ đạo hạnh.

Hải Đường lấy lại tinh thần, mặc dù trong lòng vui sướng, nhưng cũng biết Dung Vũ Ca đột nhiên thay đổi sắc mặt nhất định đang có chủ ý quái quỷ gì đó.

“Được thôi, để xem ai sợ ai!” Hải Đường rất muốn biết Dung Vũ Ca rốt cuộc có ý định gì, nên vẫn làm như bất mãn mà mạnh miệng nói.

Tầng cao nhất ở Tự hiền các có quang cảnh vô cùng đẹp, chẳng những có thể nhìn toàn cảnh Giang Lăng thành, hơn nữa còn có thể thấy dòng Lăng giang sóng biếc cuộn trào, khung cảnh vô cùng hoành tráng a! Vệ Minh Khê nhìn mà cảm khái!

“Hải Đường muội muội, ngươi xem, ngọn núi kia có phải là Vô Lâm sơn hay không?” thanh âm thân thiết của Dung Vũ Ca đột nhiên truyền đến tai Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê có chút kinh ngạc, vừa rồi còn đối người ta hung hãn thế, sao lúc này lại thân thiết đến thế?

Vệ Minh Khê nghi hoặc nhìn về phía Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca cùng Hải Đường đang dựa vào nhau rất gần, Dung Vũ Ca còn chủ động nắm tay Hải Đường, hiển nhiên Dung Vũ Ca không biết hành động này của nàng đã tạo thành ảnh hưởng thế nào với tiểu cô nương đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy chỉ thấy một màu đỏ ửng.

Nhìn một màn này, Vệ Minh Khê đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng chỉ cố chuyển tầm mắt, tiếp tục bất động thanh sắc trông về phía xa ngắm cảnh.

Dung Vũ Ca vì được nuông chiều quá mức, quả thật có chút làm cho người ta đau đầu, nhưng nếu nàng chủ động lấy lòng, Vệ Minh Khê tin tưởng trong thiên hạ không ai có thể chống đỡ được một Dung Vũ Ca ôn tình, huống chi một tiểu cô nương chưa hiểu rõ thể thái nhân tình, làm sao chống đỡ được mị lực của Dung Vũ Ca, dễ dàng buông hạ vũ khí đầu hàng.

Vệ Minh Khê không biết mình làm sao vậy, rõ ràng chính mình hy vọng Dung Vũ Ca không kiêu ngạo hống hách, có thể cùng tiểu cô nương kia hoà thuận vui vẻ, nhưng khi thấy các nàng thật sự ở cạnh nhau, trong lòng lại không thể nào cao hứng nổi.

Đương nhiên người vốn không có kinh nghiệm gì về phương diện tình cảm như Vệ Minh Khê không ý thức được mình đang ghen, mà chính Vệ Minh Khê cũng không nguyện ý thừa nhận mình là người nhỏ nhen như thế.

Dung Vũ Ca len lén nhìn về phía Vệ Minh Khê, sao không có chút phản ứng gì vậy? Dung Vũ Ca trong lòng do dự, nếu đổi lại là nàng thì nàng đã sớm xông lại đây, trong lòng cũng đã sớm tan nát thành nhiều mảnh rồi. Nhưng sắc mặt mẫu hậu dù một chút cũng không biến đổi, chẳng lẽ mẫu hậu không sợ mình và người khác thân mật sao?

Trong lòng Dung Vũ Ca y như đưa đám! Không được, không được khóc.

“Kia đương nhiên là Võ Lâm sơn! Thế nhân đều biết Võ Lâm sơn ở sau Tự hiền các, người sao ngốc thế.....” Hải Đường toàn lực cố ý duy trì bộ dáng đáng ghét của Dung Vũ Ca, nhưng thanh âm lại thực thẹn thùng.

Ngủ ngốc ư? Thôi ta nhìn, Dung Vũ Ca hít một hơi, nàng đương nhiên biết đó là Võ Lâm sơn, chẳng qua vì không có đề tài nào để nói mà thôi. Nếu không phải muốn mẫu hậu vì mình mà ghen một lần thì đâu cần phải giả bộ ngủ ngốc như thế này?

“Trên núi kia có phải có một toà miếu hay không?” Dung Vũ Ca lại hỏi, ngữ khí càng thêm vô cùng thân thiết, ánh mắt thỉnh thoảng liếc trộm Vệ Minh Khê. Hu hu, Vệ Minh Khê sao vẫn không thèm nhìn qua vậy!

“Ngủ ngốc, đó là thư viện, Giang Lăng thư viện, sao trên đời có người ngốc như ngươi chứ!” Hải Đường không khách khí quở trách Dung Vũ Ca. Ngốc quá sức tưởng tượng, Hải Đường trong lòng khi dễ nghĩ, nhưng vẫn cảm thấy hân có điểm khả ái.

“Vậy à!” Dung Vũ Ca lại nhìn Vệ Minh Khê, nàng vẫn cứ điềm nhiên coi mình và Hải Đường như không tồn tại. Vệ Minh Khê đáng ghét! Sao một chút phản ứng cũng không có? Hừ, còn lần nữa mà vẫn không để ý, nàng chắc chắn sẽ tức giận.

“Hải Đường, gió lớn quá, hình như có hạt cát rơi vào mắt ta, Hải Đường thổi giúp ta đi.....” Thanh âm đáng thương của Dung Vũ Ca tiếp truyền đến tai Vệ Minh Khê, mà Vệ Minh Khê vẫn như trước bất động thanh sắc.

Giờ phút này Dung Vũ Ca vô cùng ai oán, nàng thật sự tức giận, Vệ Minh Khê thì ra một chút cũng không thèm để ý đến mình! Người lẽ ra phải ghen thì không tức giận, nhưng kẻ đi trêu hoa ghẹo nguyệt ngược lại đầy một bụng oán khí.

Kỳ thật người bình thường đều biết đây là tầng cao nhất ở Tự hiền các, cao hơn mặt đất những mười thước, cho dù gió có thổi to hơn nữa thì cát căn bản cũng không thổi được đến đây, hơn nữa giờ là mùa xuân, nào có gió lớn như thế đâu? Dung Vũ Ca đơn thuần là đang giả bộ, đương nhiên người thông minh như Vệ Minh Khê đã hiểu ra, cũng sáng tỏ Dung Vũ Ca rốt cuộc muốn làm cái gì.

Biết rõ Dung Vũ Ca bắt quả đang đùa giỡn nàng bằng một trò hí kịch vụng về, nhưng điều không thể phủ nhận là bộ dáng vụng về này so với cái gì khác cũng có nhiều tác dụng hơn. Vệ Minh Khê nghe Dung Vũ Ca cứ trái một câu Hải Đường, phải một câu Hải Đường, trong lòng lại càng không thoải mái.

Hải Đường ngửi được một cỗ hương hoa dễ chịu, lại nhìn Dung Vũ Ca tiến đến trước mặt mình, dung nhan kia so với mình còn xinh đẹp hơn bội phần, dù muốn cũng tìm không ra một chút tí vết nào trên mặt. Hải Đường không hiểu sao tìm mình lại đột nhiên đập rộn ràng, gương mặt phút chốc hồng lên như trái táo.

Dung Vũ Ca nhìn mặt Hải Đường đỏ ửng, trong lòng lại càng thêm buồn bực. Người đó mặt làm cái gì, người ta đâu phải muốn câu dẫn người! Nhưng mà Dung Vũ Ca à, cái này mà không tính là câu dẫn thiếu nữ vô tri thì cái gì mới phải đây?

Vệ Minh Khê rốt cục cũng phải đảo mắt về phía Dung Vũ Ca cùng Hải Đường, Hải Đường đang đỏ mặt thổi hạt cát vô hình trong mắt Dung Vũ Ca. Vệ Minh Khê khẽ nheo mắt, nhưng rất nhanh liền khôi phục trạng thái bình thường, lập tức xoay người đi vào lầu các bên trong, bắt đầu lật xem mấy tầng thư trân quý, cố cưỡng chế trái tim đang mất bình tĩnh của mình.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê tiến vào tầng thất, không biểu hiện dù chỉ một tia hờn giận, rốt cục cũng không nhận được tính khí công chúa của mình nữa.

“Được rồi, không cần thổi nữa!” Dung Vũ Ca lãnh đạm nói, mặt đổi sắc so với lật sách còn nhanh hơn, xoay người chuẩn bị đi tìm Vệ Minh Khê kêu

khóc om sòm.

Hải Đường lẳng lặng nhìn Dung Vũ Ca, đột nhiên ý thức được, hẳn cùng mình chẳng qua là biểu diễn cho người khác nhìn, chỉ là lợi dụng mình mà thôi. Nước mắt trong nháy mắt từ từ chảy xuống, không biết vì sao trong lòng có chút đau. Hải Đường chạy ra khỏi Tự hiền các, nàng cũng không biết chính mình rốt cuộc làm sao vậy?

Vệ Minh Khê đang mở ra một quyển sách thì bị Dung Vũ Ca đoạt lấy.

“Vệ Minh Khê, ngươi sao một chút cũng không để ý!” Dung Vũ Ca tức giận chất vấn.

“Cái gì?” Vệ Minh Khê làm bộ như nghe không hiểu, trong lòng nàng vốn cũng có chút giận, nhưng nhìn thấy bộ dáng Dung Vũ Ca hùng hổ như muốn bốc hỏa, ngược lại tự dung hết giận.

“Vệ Minh Khê!” Dung Vũ Ca gầm nhẹ, hết lần này đến lần khác nàng thực sự không có biện pháp với Vệ Minh Khê, chỉ biết trừng mắt chăm chăm nhìn nàng thôi.

“Ở ngoài cung không được phép kêu loạn tên ta!” Vệ Minh Khê nhàn nhạt nói, vẻ vân đạm phong thanh (điềm nhiên bình thản) của nàng hoàn toàn chọc giận Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca đột nhiên ôm lấy Vệ Minh Khê, đem nàng ép lên giá sách rồi cường hôn nàng, hàng loạt thư tịch trên giá đều nhất loạt bị rơi xuống đất. Vệ Minh Khê bị ép tới mức không cách nào nhúc nhích, nàng đột nhiên cảm thấy mình rất vô tội, Dung Vũ Ca đi triều hoa gheo nguyệt, mình không ăn giấm chua chẳng lẽ cũng là lỗi của mình sao?

Lúc môi Dung Vũ Ca chạm đến môi Vệ Minh Khê bất giác lại biến thành ôn nhu. Nàng đối với nữ nhân này vốn chưa bao giờ có thể tức giận quá nhiều.

Dung Vũ Ca vươn đầu lưỡi liếm hàm răng đang đóng chặt của Vệ Minh Khê, nữ nhân này luôn thích đem lòng mình phong bế thật chặt, mà nàng thì vẫn luôn hi vọng Vệ Minh Khê có thể coi trọng mình hơn một chút.

Vệ Minh Khê dần dần buông lỏng, để cho đầu lưỡi Dung Vũ Ca xâm nhập, cũng theo Dung Vũ Ca hôn càng ngày càng nhiệt tình, lưỡi cùng lưỡi dung hoà. Bị Dung Vũ Ca khiêu khích, Vệ Minh Khê bất tri bất giác đưa tay quấn quanh cổ Dung Vũ Ca.

Có thể cho phép Dung Vũ Ca ở bên ngoài làm càn như vậy thực tình rất hiếm thấy ở Vệ Minh Khê, nhưng cũng chỉ có Vệ Minh Khê biết rõ vừa rồi vì nhìn thấy Hải Đường vì Dung Vũ Ca mà thổ cát, bộ dáng vô cùng thân thiết đó khiến lòng nàng đau như dao cắt đến thế nào.

Dung Vũ Ca yêu vô cùng những giờ phút hiếm hoi được Vệ Minh Khê nhiệt tình thế này, khi tay nàng đang muốn thâm nhập nội y Vệ Minh Khê thì bị Vệ Minh Khê ngăn lại.

“Nơi này không được!” Vệ Minh Khê cự tuyệt Dung Vũ Ca cứ điềm nhiên chẳng phân biệt được nơi nào mà cầu hoan, đây là địa phương diễn ra thiên hạ luận tài, thánh khiết như thế, nàng làm sao có thể cùng Dung Vũ Ca ở chỗ này mà làm chuyện như vậy đây? Vệ Minh Khê đối với việc vừa rồi mình nhiệt tình hôn lại Dung Vũ Ca tự dung cảm thấy có chút xấu hổ.

“Ừ.....” Dung Vũ Ca ngừ khí có chút mất mát, lại nghe lời nàng không làm tiếp chuyện gì quá phận, chỉ ôm chặt lấy Vệ Minh Khê, bình ổn xao động trong lòng.

“Dung Vũ Ca, buông ta ra đi.....” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng khấn cầu, như ở trong lòng tình nhân mà làm nũng.

Dung Vũ Ca thật sự rất yêu Vệ Minh Khê lúc này, giờ mới có cảm giác Vệ Minh Khê như tình nhân chân chính, ngọt ngào như mật.

“Không được, để cho ta ôm một chút, chỉ một chút thôi.....” Dung Vũ Ca làm nũng nói, nàng hận không thể lúc nào cũng ở bên Vệ Minh Khê, dù một phút cũng không rời xa.

“Vậy...chỉ một chút thôi đấy.” Vệ Minh Khê đối với Dung Vũ Ca hiếm hoi dung túng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tân Quân Thủ Tự Hiền Các

Tổng cộng có một trăm mười hai người, thêm Vệ Minh Khê nữa là một trăm mười ba người tiến vào Tự hiền các tầng thứ hai. Trải qua chọn lựa từ tầng thứ nhất, số còn lại đều là các bậc tài ba đại sĩ, siêu quần bạt tụy, cơ hồ có thể nói những người này đều là tinh anh từ các nơi tụ về, nếu có thể lên được tầng ba tất sẽ dương danh thiên hạ.

Vào lúc này ở Giang Lăng người được bàn tán sốt dẻo nhất chính là tân tài từ Giang Thông đứng đầu thế hệ Giang Nam, là môn sinh đặc ý nhất của Lí Huyền, là người lần này có hi vọng cao nhất đoạt được quân thủ.

Vệ Minh Khê được Lí Huyền đề cử trực tiếp tiến vào tầng thứ hai, lập tức khiến cho mọi người chú ý. Phải biết rằng Lí Huyền nơi nào cũng có môn sinh nhưng chưa bao giờ tiến cử bất kỳ một ai, không biết Vệ Chi là thần thánh phương nào lại có thể được tiến cử đây?

Do đó cái tên Vệ Chi lập tức được bàn tán ầm ĩ ở Giang Lăng. Vệ Chi rốt cuộc là ai? Là kỳ nhân phương nào, sao trước đây chưa từng nghe thấy? Mọi giả thuyết đều được khắp nơi bàn luận xôn xao cả lên, làm cho cái tên Vệ Chi đột nhiên tràn đầy sắc thái thần bí.

May mà cái tên Chi này, chính là dùng để che dấu tai mắt người.

Kỳ thật ý nghĩa chân chính của việc tổ chức thiên hạ luận tài năm năm một lần là ở việc thử thách những kẻ tinh anh, vì quãng thời gian thi thử thường kéo dài đến những mười ngày mà đa số người bình thường đều không vượt qua được. Mỗi ngày không những phải duy trì toàn tâm toàn lực, còn phải giữ vững đầu óc thanh tỉnh, là loại tỷ thí vô cùng trường kỳ mỏi mệt, càng về sau càng giống như hành hạ tinh thần, không hề tiêu sái phong lưu như người ngoài vẫn nghĩ.

Nếu nhất thời thắng lợi có thể là may mắn, nhưng suốt mười ngày phải thi đua cân não thì chỉ có may mắn là không đủ. Không chỉ cần phải sáng tạo nhanh nhẹn mà còn phải nhẫn nại bảo trì sức lực, cho nên vị trí quân thủ là không hề dễ dàng đạt được.

Vệ Minh Khê xuất trường không kinh diễm như mọi người vẫn tưởng, ít nhất cũng không bộc lộ tài năng nhiều như Giang Thông, vốn là người đang mang tư thế của tân quân thủ. Do biểu hiện của Vệ Minh Khê không nổi bật như Giang Thông nên rất nhiều người ôm kỳ vọng đối với nhân vật thần bí này đều thấp phần thất vọng.

Tuy vậy Vệ Minh Khê biểu hiện vẫn rất vững vàng, vẫn duy trì phong độ ở mức tiêu chuẩn, cũng được xem là một nhân vật đặc biệt. Riêng Giang Thông vẫn luôn giữ vững vị trí đứng đầu, cơ hồ khiến mọi người đều nghĩ vị trí quân thủ lần này nhất định là Giang Thông. Bởi vì đích thực là thiên tài, tâm tư mẫn tiệp, so với bất kỳ ai đều nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Dung Vũ Ca có chút buồn bực, nàng muốn mẫu hậu chỉ cần thốt một tiếng cả thiên hạ đều phải kinh ngạc, dùng phương thức hoa lệ mà xuất trường, nhưng mẫu hậu vẫn nhất nhất bảo tồn thực lực, làm cho cái tên Tĩn Giang tiểu bạch kiểm (mặt trắng) kia thu hết cả hào quang, nhìn hấn đặc ý đến nỗi lỗ mũi đều muốn hướng lên trời. Hừ, đến phút cuối sẽ biết người nào lợi hại!

Giang Thông năm nay mới hai mươi bốn tuổi, quả thật đã thông minh từ thuở thiếu thời, ba tuổi biết chữ, năm tuổi có thể làm thơ, lớn lên lại anh tuấn tiêu sái, thiếu niên đặc ý nên có vài phần tự phụ ngạo thị thiên hạ, hấn vốn cho là danh vị quân thủ nhất định là vật trong lòng bàn tay.

Riêng Lí Huyền vẫn như trước bất động thanh sắc, Vệ Minh Khê từ ngày đầu tiên đến nay vẫn duy trì vị trí thứ mười trong mười người đứng đầu, không chút suy suyển, nếu Giang Thông có tâm chú ý, sẽ biết đây không phải chuyện tầm thường. Vệ Minh Khê so với tổ phụ nàng tựa hồ là trò giỏi hơn thầy, nữ tử lại có tài hoa như vậy, thực đáng tiếc...

Đến ngày thứ tám, lưu lại còn chưa quá sáu mươi người, phần lớn đều đã cực kì mệt mỏi. Mặc dù Giang Thông vẫn giữ vững vị trí ở thế đầu, nhưng trên gương mặt tuổi trẻ không còn giữ được vẻ thông dong nữa. Chỉ có Vệ Minh Khê vẫn bảo trì vẻ nhàn nhiên tào nhả, không một tia mỏi mệt.

Giang Thông lúc này mới cả kinh, mấy ngày trước Vệ Chi đâu biểu hiện mạnh mẽ như vậy, hấn cũng không để mắt đến người này, giờ mới phát hiện mỗi một vòng Vệ Chi đều nhất nhất giữ ở vị trí thứ mười, đây chỉ là trùng hợp sao?

Giang Thông quay lại nhìn Lí Huyền, Lí Huyền nhìn ánh mắt Giang Thông liền khẽ cười, lúc này Giang Thông mới chú ý tới, đáng tiếc đã muộn. Hấn cũng nên bị người khác kiềm tỏa một chút nhuệ khí, chuyện này đối với thiếu niên đặc chí như Giang Thông vốn là chuyện tốt.

Vệ Minh Khê lúc này mới chú ý Giang Thông đang nhìn mình chằm chằm, nàng cũng chỉ cười nhẹ đáp lại. Giang Thông là nhân tài, đáng tiếc tuổi còn quá trẻ.

Vệ Chi lấy tư thái đệ thập danh tiến vào tầng thứ ba, còn Giang Thông vẫn là người đứng nhất, nhưng hấn biết kỳ thật Vệ Chi hoàn toàn có khả năng nghịch chuyển tình thế vào hai ngày cuối cùng, nhưng Vệ Chi lại không làm vậy, nhân vật này thật thâm sâu khó lường. Đột nhiên Giang Thông đối với việc mình có thể đoạt được quân thủ vị cũng không còn nắm chắc như trước.

Vệ Chi ngoại trừ là người được Lí Huyền đề cử ra thì bởi vì do không bộc lộ tài năng gì nên không được nhiều người chú ý đến, chỉ có một số ít vẫn đề ý đến nàng.

“Vệ huynh!” Sau khi kết thúc luận tài đệ nhị tầng, Giang Thông gọi Vệ Minh Khê lại.

“Có chuyện gì?” Dung Vũ Ca mở miệng chặn hỏi, đem Vệ Minh Khê bảo hộ phía sau. Tên tiểu bạch kiểm này không biết có phải vì không so được với mẫu hậu nên muốn giờ trò gian trá không?

Giang Thông nhìn Dung Vũ Ca đứng một bên, người luôn luôn đặt mắt cao hơn đầu như hấn nhìn cũng thấy loá mắt. Đẹp quá! Nhưng nhìn Dung Vũ Ca

một mực bảo vệ Vệ Minh Khê, về quan tâm cùng tư thái thân mật làm hẳn có chút thất vọng, xem ra giai nhân phương tâm đã có chốn.

“Có việc gì sao?” Vệ Minh Khê lạnh nhạt hỏi.

“Ta hy vọng ba ngày sau ở vòng cuối cùng luận tài trên Tự hiền các Vệ huynh sẽ không bảo tồn thực lực nữa, ta thực hy vọng có thể cùng Vệ huynh chân chính ganh đua cao thấp.”

“Ta tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó.” Vệ Minh Khê gạt đầu, lúc ấy tổ phụ ở tầng thứ hai vẫn ổn định bài danh thứ nhất, đến cuối cùng lại bại bởi Lí Huyền, từ lúc ấy thiên hạ luận tài mới trở thành trọng điểm chú ý của nàng.

Vòng cuối cùng, ai sẽ đứng đầu Tự hiền các đây? Thế nhân đều nghĩ nhất định sẽ là Giang Thông, hẳn sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn vẫn diễm nhiên xuất hiện, lại là chuyện ngoài ý muốn phi thường lớn. Thiên hạ luận tài vòng cuối, Vệ Minh Khê không hề bảo trì tư thái trầm ổn như trước, mà như nhược ung kích trường không một loại (chìm ung yếu ớt một bước vút lên trời xanh), một tiếng kinh người, làm cho toàn trường khiếp sợ không thôi.

Vệ Minh Khê đỉnh đặc hùng biện, Giang Thông nhiều lần bị phản bác nhưng hoàn toàn không có lực đánh trả, thực lực cách xa vừa nhìn đã thấy ngay.

Người như vậy so với thiên tài còn muốn lợi hại hơn, làm cho sĩ tử ở dưới huyết mạch đều căng lên, đều gia nhập trận doanh cùng với .

Giang Thông, cũng muốn thử phản bác Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê lấy một địch chín mà thần thái vẫn thần nhiên, y như cũ không thể đánh bại, tâm tư cẩn mật làm cho người ta sợ hãi than thở không thôi!

Lấy một địch chín, trước đó chưa từng có qua, có người còn nói, trận này có lẽ có thể so sánh ganh đua cao thấp cùng tràng luận năm đó giữa Lí Huyền cùng Vệ Tử Phong.

Năm đó trường quân tử chi luận giữa Lí Huyền cùng Vệ Tử Phong sở dĩ được thế nhân truyền tụng chính là bởi vì hai người đều có tài năng kinh thế, thực lực lại ngang bằng như nhau, bất phân thắng bại, mọi người chỉ có thể ngẩng đầu mà nhìn, không thể xen vào. Đó là cuộc quyết đấu của hai nam tử có học thức cao nhất trong thiên hạ.

Nếu là người, nhất định phải có khiếm khuyết, vì sao nhiều anh tài như vậy lại không thể đánh bại được một mình Vệ Chi? Trừ phi hẳn là thần, thế nhân cũng không tin Vệ Chi là thần, cho nên tất cả mọi người cũng muốn phản bác Vệ Chi, ngay cả một ít người đứng xem cũng không khỏi gia nhập trận biện luận này, lần này luận tài thực chưa từng gay cấn như vậy, thắng bại khó phân.

Dung Vũ Ca thấy đôi mắt Vệ Minh Khê quang mang lóng lánh sáng ngời liền biết nàng đang rất hưởng thụ trận biện luận này. Dung Vũ Ca biết Vệ Minh Khê cũng không để ý thắng bại thế nào, nàng chỉ toàn lực ứng đối, hưởng thụ loại cảm giác vô cùng sáng khoái này.

Hôm nay Vệ Minh Khê sẽ chinh phục khắp thiên hạ, để cho cả thiên hạ bởi vì nàng mà chế phục. Khí thế ấy, phong thái ấy làm Dung Vũ Ca mê luyến đến điên cuồng. Dung Vũ Ca nâng cằm, si mê ngây ngốc ngắm nhìn Vệ Minh Khê thần thái tung bay, rực rỡ như vầng thái dương. Chỉ nhĩ giờ phút này nhất định rất vui vẻ, phải không?

Giang son xuất hiện nhân tài, Vệ Minh Khê có tài hoa kinh thế, nữ tử như vậy, cho dù là thanh danh tài nữ đệ nhất thiên hạ cũng xem như ủy khuất cho nàng. Nàng có tài trị quốc, nếu là nam tử nhất định là thần tử rường cột quốc gia! Đáng tiếc, đáng tiếc thay! Lí Huyền không khỏi lắc đầu cảm thán.

Lí Huyền nhìn lần biện luận kịch liệt này, đột nhiên nghĩ tới hai mươi lăm năm trước, hùng tâm tráng chí tuổi xé chiều liền được khơi dậy, cũng đứng lên gia nhập cuộc luận tài.

Lần này biện luận, cuối cùng bởi vì có Lí Huyền gia nhập mà Vệ Minh Khê khẽ rơi xuống hạ phong lúc kết thúc, nhưng Vệ Minh Khê dù bại cũng vinh quang. Quân thù vị, trong lòng mọi người đều hiểu được mà không cần tuyên bố.

“Trước khi người đoạt được quân thù vị, lão phu còn có một đề muốn khảo nghiệm người!” Đề này không phải cho Vệ Chi, mà chính là dành cho hoàng hậu Vệ Minh Khê.

“Thỉnh tiên sinh ra đề mục!” Vệ Minh Khê thần nhiên tiếp nhận.

“Đương kim chủ thượng luyện đan, không màng triều chính, người cảm thấy phải làm thế nào để ứng phó?” Vấn đề Lí Huyền hỏi thực bén nhọn, làm cho mọi người cũng nghĩ đến vấn đề chính trị nghiêm trọng nhất gần đây.

Khi tiên hoàng còn tại vị xử lý chính trị rất bình ổn, sau khi Hoàng Thượng đăng cơ cũng coi như anh minh, nhưng từ khi người trầm mê luyện đan liền hoang phế triều chính, lầm tin lời đạo sĩ gièm pha, không ít lương thần bị cách chức. Xây đạo quán vô số, lãng phí nhân lực tài lực, nay còn lệnh bắt xử nữ vào cung khiến lòng người bàng hoàng. Nếu còn tiếp tục như vậy, giang sơn sợ khó có thể giữ nổi.

Vệ Minh Khê sừng sốt, vấn đề này nàng không dám nghĩ đến, người kia là phu quân của nàng. Phu không hiền, thê cũng không hơn. Hiển nhiên phu quân nàng không nghe lời mình can gián, rường cột nước nhà bị cách chức nàng cũng có nghe nói, hôm nay xem ra dân đã bắt đầu than oán.

“Quân già, có thể già cư chi.” Vệ Minh Khê tỏ rõ lập trường chính trị, lấy ngôn ngữ phi thường mịt mờ cho thấy, quân không hiền thì hoàng quyền có thể mất, nhường cho lương thần lương tướng trị quốc vậy.

Lí Huyền gật đầu, để vương luyện đan, để lại tai họa to lớn cho quốc gia. Để vương không hiền, hoàng hậu trị quốc cũng vị tất không thể!

Nếu quốc sách này của Vệ Minh Khê có thể trở thành hiện thực thì chính là phúc của dân chúng. Thái tử vẫn nhược, hoàng hậu phụ chính trị quốc cũng không có gì không tốt.

Dung Vũ Ca nghe Lí Huyền đưa ra vấn đề thì cả kinh, thật đúng là lão hồ ly, biết rõ mẫu hậu đến Giang Nam tham gia Tụ hiền các thiên hạ luận tài bất quá vì tiếc nuôi việc Vệ Tử Phong năm đó bại trận, không hề có ý đồ chính trị gì, vậy mà lão hồ ly cứ hướng mẫu hậu vào chủ đề chính trị.

Thực rõ ràng, Lí Huyền rất coi trọng tài trị quốc của mẫu hậu. Phải biết rằng trong triều đình không hề thiếu quan viên là môn sinh của Lí Huyền, lực ảnh hưởng chính trị ở Giang Nam hoàn toàn không thua gì hoàng đế.

Mượn tràng luận lần này làm cho người trong thiên hạ bị Vệ Chi thuyết phục, ngày sau vạn nhất hoàng đế càng thêm ngu ngốc, mâu thuẫn giữa hoàng đế cùng hoàng hậu càng ngày càng gay gắt, nếu tin đồn năm đó Vệ Chi chính là hoàng hậu hiền minh truyền ra, uy danh của hoàng hậu sẽ càng thêm cùng cổ. Hơn nữa thanh danh hoàng hậu xưa nay rất tốt, Lí Huyền đứng đầu đại nho lại đầu nhập vào phe hoàng hậu, cứu cứu mất hoàng quyền cũng không phải không có khả năng.

Hơn nữa mẫu hậu lại là người đọc sách, mà người đọc sách thì vốn trong xương cốt đều có một đặc điểm chính là tâm ưu thiên hạ. Nếu cứu cứu kháng kháng một mực chấp mê bất ngộ, mẫu hậu sợ là khó có thể đem thân để ngoài cuộc được nữa. Mà Dung Vũ Ca ghét nhất dính dáng đến những vấn đề chính trị này.

Dung Vũ Ca cảm thấy bọn họ đã xem nhẹ một vấn đề rất nghiêm trọng, chính là vấn nhân dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể tạo phản. Chỉ cần cứu cứu vẫn nắm chặt quân quyền thì bọn họ chính là đem mẫu hậu đẩy đến nơi đầu sóng miệng gió, ngày sau có thể bảo vệ được mẫu hậu hay không thì kỳ thật phải xem tay cầm trọng binh là Dung đại tướng quân, cũng chính là phụ thân của mình.

Dung Vũ Ca thở dài, nằng nhất định sẽ thiên về Vệ Minh Khê, nhưng mẫu thân nhất định sẽ thiên về cứu cứu, đến lúc đó phụ thân chính là người khó xử nhất!

Vệ Minh Khê cũng hiểu ý tứ của Lí Huyền, nhưng hậu cung không thể tham gia vào chính sự, Vệ Minh Khê không thể làm gì khác hơn là tạm thời giao cho văn quan, chỉ hy vọng Hoàng Thượng có thể kịp thời hồi đầu chuyển ý, dân tâm mà mất thì không dễ dàng thu lại được.

Vệ Minh Khê đưa ra ngôn luận chính trị, thoả mãn tâm ý người đọc sách, không hề nghi ngờ chút nào nàng sẽ đoạt vị trí quân thủ, kể cả người bại trận là Giang Thông cũng đều đối với nàng một lòng kính nể không thôi.

Đến cuối cùng, Vệ Minh Khê vẽ một bức mặc hoạ*, cầm tú giang sơn, treo ở Tụ hiền các, làm cho người ta lẫn lẫn sợ hãi. Vệ Chi thật sự thần kì!

(*mặc hoạ: vẽ bằng cách vẩy mực)

“Trời sinh Vệ Chi sao còn sinh Giang Thông có ích gì!” Giang Thông thua tâm phục khẩu phục, quyết định trở về tiếp tục vui đầu khổ học, ngày sau tái gan đua cao thấp.

“Vệ huynh, sang năm khoa khảo chúng ta cùng tiến kinh ứng thí, lại tranh tài cao thấp, thế nào?” Giang Thông hỏi Vệ Minh Khê.

“Người tưởng một năm thời gian là có thể đuổi kịp Chi nhi nhà ta sao? Người có thể chắc chắn thế không?” Dung Vũ Ca cười hỏi.

Mặt Giang Thông lập tức đỏ lên, trên thực tế hắn cũng cảm giác chính mình có đọc sách thêm mười năm vị tất cũng chưa theo kịp. Tuy Giang Thông mặc dù có chút tự phụ nhưng thua người khác vẫn có thể chịu được, nhưng bị nói trắng ra trước mặt như thế vẫn có chút không chịu được.

“Vũ nhi!” Vệ Minh Khê quát nhẹ một tiếng, biết rõ người đọc sách da mặt mỏng lại còn nói thế, thật muốn đánh cái mông Dung Vũ Ca một cái, bằng không nha đầu kia chẳng bao giờ nhớ được lời giáo huấn. Vệ Minh Khê không dám ở bên ngoài kêu loạn tên Dung Vũ Ca liền chỉ chọn một chữ để kêu.

“Ta không đặt tâm tư lên con đường làm quan, sợ là không thể cùng Giang huynh ứng thí, với tài của Giang huynh nhất định sẽ dành được ít nhất là đệ nhị Trạng Nguyên.” Vệ Minh Khê tỏ ý khen ngợi Giang Thông một phen, không có chút đắc ý sau khi thắng lợi, ngược lại khiêm tốn làm cho Giang Thông phải thẹn thẹn, người này thực đúng là có phong phạm của tiên sinh.

“Đáng tiếc cho Vệ huynh có tài trị quốc, nhưng mỗi người có chí riêng của mình, chẳng qua thật đáng tiếc.” Giang Thông thở dài nói, có tài trị quốc như thế lại không tận trung cho quốc gia, quả thật là lãng phí, nhưng ai cũng có chí của riêng mình, thôi quên đi.

Giang Thông mới xoay người chợt nghe thanh âm quyến rũ nồng nịu của Dung Vũ Ca, rõ ràng giống hệt Đát Ki bên cạnh Trụ vương. Tuy rằng nam tử đều ngăn không nổi nữ sắc như vậy, nhưng hắn cảm thấy Vệ huynh thân cốt đôn hậu, sợ không chống nổi nàng kia tác quái vô độ, ngày sau sợ là sẽ chìm vào nữ sắc. Giang Thông vốn là tài tử phong lưu, thanh lâu gì đó cũng không hiếm lần lai vãng, có ý nghĩ như vậy cũng không có gì kỳ quái.

“Vệ công tử, đây là lần đầu tiên gọi người ta thân thiết như vậy.” Dung Vũ Ca làm nũng nói. Vệ Minh Khê tuy rằng thua, nhưng biết tài học của mình không dưới Lí Huyền thì cũng vui vẻ, hơn nữa lần này luận tài, quả thật làm cho người luôn luôn không màng danh lợi như nàng cũng có vài phần đắc ý. Khí độ không thua gì nam tử, tổ phụ nếu còn sống hẳn là sẽ vì mình mà tự hào!

“Mỗi lần chọn ra được quân thủ đều sẽ tọa thuyền du Lăng giang, dọc theo bờ sẽ có vô số nữ tử vây xem, tú cầu mong tìm lang quân như ý được ném ra nhiều đến mức đếm không xuể, Vệ công tử nhất định làm cho vô số nữ tử đem tâm mê luyến.....” Dung Vũ ca ảm ức nói, ghét nhất là Chi nhi còn không cho mình đổi lại nữ trang, uy hiếp Giang Nam nữ tử một chút.

“Người nói càn cái gì đó? Người biết rõ ta là nữ tử kia mà!” Vệ Minh Khê thấy bốn phía không có người liền nhẹ nhàng nói cùng Dung Vũ Ca.

“Cho dù nàng là nữ nhân thì vẫn có nữ nhân vì nàng mà thần hồn điên đảo.” Dung Vũ Ca nhìn thấy Giang Ngưng Nguyệt núp ở dưới tàng cây cách đó không xa đang nhìn chằm chằm Vệ Minh Khê, miệng không khỏi chu lên.

“Người xem lại chính mình đi.” Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca trề môi, cảm thấy đáng yêu liền nhẹ nhàng néo mũi nàng, buồn cười nói.

Tâm tình Vệ Minh Khê quả thật đúng là tốt lắm a! Dung Vũ Ca kinh thần nghĩ, lại chủ động có hành động thân mật như vậy với mình.

Giang Ngưng Nguyệt nhìn Vệ Minh Khê ở phía xa xa, dù đã tự nói với mình không thể có loại vọng niệm như vậy nữa, dù người nắm tay Vệ Minh Khê là mình đi chăng nữa thì nhất định mình cũng không thể cùng nhau đến cuối cùng, nhưng nếu có thể được Vệ Minh Khê ưu ái thì cho dù tan xương nát thịt cũng coi như đáng giá, phải không?

Gặp được người như vậy, kiếp này sợ mình nhìn ai khác cũng thấy chướng mắt! Giang Ngưng Nguyệt nhìn người đối với ai cũng đều lãnh đạm Vệ Minh Khê, duy độc với Dung Vũ Ca mới có hành động thân thiết như vậy liền khẽ thở dài. Chung quy cũng chỉ là trắng trong nước, hoa trong gương, chỉ là vô ích mà thôi.

Lần này ở Tự hiền các luận tài duy trì hơn nửa tháng thì chấm dứt, Lí Huyền nói tài năng của Vệ Chi đệ nhất thiên hạ, không có người nào hoài nghi. Trên Tự hiền các lấy một địch trăm, còn một bộ cầm tú giang sơn hoa lệ xuất thần nhập hóa đã đi vào truyền kì...

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Gió Xuân

“Người kia mới là Vệ Chi!” Phạm là nữ tử trong thành Giang Lăng đã kết hôn hay chưa thành hôn cơ hồ đều đem hai bờ Lăng giang vây chặt như nêm cối. Người đã kết hôn thì đến xem náo nhiệt, người chưa thì đến để tuyển chọn hôn phu, thật là vô cùng náo nhiệt.

“Ta thích vị tiểu công tử bên cạnh cơ, rất anh tuấn a!” Bởi vì cách nhau một khoảng, nhìn không đủ rõ ràng cho nên một ít nữ tử vụng về nhìn trúng ngay Dung Vũ Ca đang đứng làm nền.

“Người kia tuấn tú như thế, vừa thấy là biết ngày sau chắc chắn là phường trêu hoa ghẹo nguyệt, phù phiếm bề ngoài, vẫn là Vệ công tử tốt hơn, thanh lịch cao khiết đến cỡ nào, lại tài trí hơn người.....” Vài nữ tử khác hướng Vệ Minh Khê si mê ngày ngốc nhìn.

“Vệ Chi tuy lợi hại, nhưng người xem thân thể kia quá đơn bạc, ta lại thích Giang Thông cơ, cao lớn anh tuấn.....”

Cơ hồ các nữ tử chưa xuất giá ở Giang Nam đều như lang như hổ nhìn chằm chằm Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca, còn có cả Giang Thông nữa. Dung Vũ Ca xem như mở rộng tầm mắt, người ta đều nói nữ tử Giang Nam uyển chuyển dịu dàng, mà giờ nhìn thế nào cũng thấy nữ tử ở đây so với kinh thành còn hung hãn hơn. Nếu không phải cách một khoảng sông, không chừng ánh mắt của họ đã đem tất cả nam tử trên thuyền đoạt đi mất.

Dung Vũ Ca ưỡn thẳng sống lưng, đứng chắn trước mặt Vệ Minh Khê, ngăn trở một số nữ tử hoa si ngây ngốc nhìn Vệ Minh Khê, nhưng mà bờ thì có hai bên, Dung Vũ Ca dù có chỉ có thể chặn một bên, muốn chặn hết cũng không được.

Dung Vũ Ca buồn bực vô cùng: “Chi nhi, nàng xoay mặt qua ta đi.....” Dung Vũ Ca bá đạo nói. Du sông cái gì chứ, hành động câu dẫn người ta tào bạo như vậy, xem ra mấy kẻ thư sinh nhìn như đứng đắn đích thị đầy một bụng dâm, Dung Vũ Ca trong bụng không ngừng chửi bới người đọc sách, đương nhiên không bao gồm nữ thần của nàng, mẫu hậu đại nhân rồi.

Vệ Minh Khê cảm thấy Dung Vũ Ca căn bản chính là thích hồ nháo, nếu nàng đem thân mình hoàn toàn đối diện Dung Vũ Ca, vậy không phải đang cùng Dung Vũ Ca mặt đối mặt sao? Từ thế kia ái muội cỡ nào chứ? Ở trước mắt bao người, dù có đánh chết Vệ Minh Khê cũng làm không được.

“Đừng náo loạn nữa, rất nhanh sẽ đến nơi thôi.” Vệ Minh Khê nhẫn nại dụ dỗ Dung Vũ Ca, kỳ thật Vệ Minh Khê cũng không quen bị một đám nữ tử nhìn mình chằm chằm, nhìn đến mức Vệ Minh Khê thấy chột dạ sợ hãi, cảm thấy ngay từ đầu nên cực lực từ chối lời đề nghị của Lí Huyền đi mới đúng. Quên đi, việc đến đâu hay đến đó vậy.

Không may là, lúc này vừa khéo tú cầu bay đầy trời đều hướng đến đây, Vệ Minh Khê thiếu điều choáng váng, đây là tình huống gì vậy? Rất nhanh nàng đành tự giác trốn sau lưng Dung Vũ Ca, điều này làm cho Dung Vũ Ca cũng có chút vừa lòng.

Nhưng Dung Vũ Ca nhìn vô số tú cầu đều hướng Vệ Minh Khê bay đến thì thoáng bực mình. Nói như thế nào thì hiện tại mình cũng là công tử văn nhã,

sao tú cầu lại có thể ít hơn Vệ Minh Khê nhiều đến vậy?

“Tên tiểu tử thúy chưa dứt sữa kia thật sự đáng ghét, tú cầu người ta cũng không phải vứt cho hắn, hắn che phía trước Vệ công tử làm chi?” Có nữ tử tú cầu bị Dung Vũ Ca ngăn trở tức giận nói. Tuy rằng tiểu tử kia thực tuấn tú, nhưng nữ tử thường đối với nam tử chừng chạc thành thực luôn có hứng thú cao hơn, mà trọng yếu nhất là Vệ Chi lại hết sức nổi bật ở Tụ hiền các, ngày sau chắc chắn tiền đồ vô lượng, tự nhiên đại bộ phận nữ tử đều nhắm ngay y!

Dung Vũ Ca gương mặt tối sầm lại, đáng giận, cái gì mà chưa dứt sữa? Người ta chỉ là chưa trở mã hết có được hay không! Vệ Minh Khê là nữ nhân của Dung Vũ Ca, đương nhiên không thể để cho mấy nữ nhân như lang như hổ đó nhòm ngó!

Ngắm hoa đáng, đoán đồ đèn, Lăng giang thực sự vô cùng náo nhiệt. Tiệc rượu tổ chức đến đêm khuya còn chưa tàn, lúc hành tẩu lệnh được một nửa thời điểm thì Vệ Minh Khê chợt phát hiện Dung Vũ Ca đột nhiên không ở trong phạm vi tầm mắt mình, liền có chút nóng lòng muốn rời đi.

Vệ Minh Khê làm như tửu lượng yếu, giả bộ say mà rời đi, nhưng Vệ Minh Khê là nhân vật chính, các thư sinh làm sao chịu thả người, nàng phải cố gắng khước từ nhiều lần lắm mới rời đi được.

Ra khỏi tiệc rượu, Vệ Minh Khê đi khắp nơi tìm Dung Vũ Ca, nàng vừa rời rõ ràng vẫn còn đây, sao chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi?

Vừa rời bị một đám thư sinh chen nhau vây quanh đẩy ra, Dung Vũ Ca bất đắc dĩ phải ngồi cách Vệ Minh Khê một khoảng khá xa. Nhìn Vệ Minh Khê cùng đám thư sinh kia đàm luận kinh sách, bộ dáng tựa hồ rất vui vẻ, nàng có cảm giác như mình bị bỏ rơi, tư vị cực kỳ không thoải mái liền quay đầu rời đi. Nàng muốn biết rốt cuộc bao lâu Vệ Minh Khê mới chú ý tới việc mình biến mất.

Cửa một gian sương phòng đột nhiên bật mở, Vệ Minh Khê bị cưỡng chế kéo vào. Thình lình xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm cho Vệ Minh Khê hơi chấn kinh, cảm giác được thất lung bị người ta mạnh mẽ ôm lấy, nhưng vừa định giãy dụa thì ngửi được mùi hoa quen thuộc, tâm Vệ Minh Khê mới yên ổn trở lại. Dung Vũ Ca muốn hù chết mình mới cam tâm sao?

“Vệ công tử, được hoan nghênh thực dễ chịu hen!” Ngửi khí Dung Vũ Ca sức nức mùi dấm chua.

“Ngươi vì sao đột nhiên rời đi, dọa ta sợ muốn chết!” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng trách.

“Ai kêu nàng bỏ rơi người ta.” Dung Vũ Ca từ sau lưng ôm lấy Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng trách hờn. May mà mẫu hậu còn đi tìm mình, bằng không nàng sẽ rất tức giận.

“Kia không phải tình huống bất đắc dĩ sao?” Vệ Minh Khê giải thích.

“Đúng vậy, hiện tại toàn Giang Lăng, không, phải là khắp thiên hạ người gây chấn động nhân tâm nhất chắc chắn là Vệ công tử, được mọi người săn đón âu cũng là tự nhiên.” Dung Vũ Ca tiếp tục hờn dỗi nói, cả người ta cũng bị bỏ mặc suốt cả một buổi tối!

Vệ Minh Khê nghe thấy trong lòng liền không thoải mái, Dung Vũ Ca nói như thể mình tham mộ hù vịnh vậy: “Dung Vũ Ca, ngươi mà còn nói như vậy, ta sẽ tức giận!” Vệ Minh Khê hơi không vui nói.

“Người ta chỉ nói lấy thôi mà? Được rồi, Vệ công tử không cần tức giận, Vệ công tử lần này đến Giang Nam có vui vẻ không?” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng đẩy Vệ Minh Khê khiến nàng đột nhiên ngã ngồi lên ghế thái sư trong sương phòng. Dung Vũ Ca thừa thế nhảy qua ngồi lên đùi Vệ Minh Khê, hành động phóng đảng làm cho Vệ Minh Khê phút chốc đỏ mặt lên. Tư thế này thật sự rất.

“Dung Vũ Ca.” Mặt Vệ Minh Khê hồng lên trông thấy.

“Người ta chỉ là muốn cùng Chi nhi tâm sự mà thôi, Chi nhi nghĩ đi đâu thế?” Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng lúng túng của Vệ Minh Khê, khuôn mặt đỏ bừng như trái táo càng làm cho nàng muốn trêu chọc Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê nghe vậy, chẳng những mặt đỏ, ngay cả cổ cũng đều đỏ lên. Rõ ràng Dung Vũ Ca hành động phóng đảng như thế rất dễ chọc người ta hiểu lầm, đã thế Dung Vũ Ca còn cố tình nói mình không đứng đắn hiểu sai ý, thực làm cho người ta tức chết mà. Được rồi, vừa rời trong nháy mắt quả thật Vệ Minh Khê có ý nghĩ sai lệch, nhưng nàng không biết Dung Vũ Ca chính là muốn hiệu quả như vậy .

“Vệ công tử, sau này sẽ không hối hận đã theo ta đến Giang Nam chứ?” Dung Vũ Ca vừa nhẹ nhàng hỏi Vệ Minh Khê, vừa nghịch ngợm vuốt tóc đen xinh đẹp của nàng, nhẹ nhàng đùa giỡn, tựa hồ thật sự chỉ là nói chuyện phiếm thôi.

“Không hối hận, ta rất vui vẻ.” Vệ Minh Khê nghiêm túc hồi đáp. Mấy ngày thiên hạ luận tài gần đây làm nàng rất vui vẻ, như chưa bao giờ từng được vui vẻ như thế, vứt bỏ tất cả, cái gì cũng không nghĩ đến.

“Ta biết Chi nhi sẽ thích mà.” Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê vui vẻ, liền nở nụ cười thật tươi, đẹp đến mức làm cho người ta phải say lòng.

“Vũ nhi, cảm ơn người.” Vệ Minh Khê chủ động ôm lấy eo Dung Vũ Ca, tựa cằm lên vai nàng.

“Ngốc quá, chỉ cần nàng vui, nàng dù muốn ta hái sao trên trời, ta cũng nguyện ý, ta sẽ yêu thương nàng cả đời này.....” Dung Vũ Ca vuốt ve mái tóc người yêu, nhẹ nhàng nói. Nữ nhân này, cho tới bây giờ cũng không biết cách phóng túng chính mình. Không sao, về sau mình sẽ đem đến cho nàng thực nhiều điều vui vẻ.

“Tốt lắm, vậy người đem sao trên trời hái xuống cho ta đi.” Vệ Minh Khê mỉm cười nói, nghiêng đầu ngắm nhìn khuôn mặt Dung Vũ Ca, đột nhiên thực hiểu kì, Dung Vũ Ca sẽ trả lời vấn đề này thế nào đây?

Dung Vũ Ca sừng sốt, mẫu hậu không ngờ cũng thích vui đùa như vậy, đã biết rõ kia chỉ là so sánh thôi mà: “Chỉ nhi hư, biết rõ ý tứ người ta rồi lại còn muốn khi dễ.....” Dung Vũ Ca làm nũng nói.

“Không có nổi bản sự như vậy thì đừng có nói khoác!” Vệ Minh Khê cười trêu nói, tâm tình vô cùng tốt.

“Chỉ nhi đúng là không hiểu phong tình mà!” Dung Vũ Ca hờn trách: “Bất quá Chỉ nhi thật rất lợi hại, ngày thường có bao giờ thể hiện thông tuệ quá thế đâu?” Nhưng không khỏi khen ngợi nói.

“Tổ phụ ta từng nói, nếu ta là nam tử, nhất định là thần tử có khả năng trị thế, còn nếu là nữ tử, tất sẽ thành mẫu nghi thiên hạ.” Vệ Minh Khê nghĩ đến tổ phụ đã mất, khẽ thở dài, không nghĩ tới một lời lại thành sự thật, nàng thực sự lên làm hoàng hậu.

“Trước kia ta thường cảm thấy tiếc nuối, mình vốn đầy bụng tài hoa, chỉ vì là nữ tử mà không có chỗ thi triển, ngược lại phải che dấu khắp nơi, nhưng mà đến giờ ta lại thấy thoải mái. Nữ tử thì thế nào? Đầy bụng kinh luân cùng tài hoa thì thế nào? Dù có lên làm quân thù cũng bất quá chỉ thế thôi.” Chính nguyện kiếp sau lại cho ta được làm một nữ tử bình thường.

“Ta thích mẫu hậu là nữ tử, nam tử nào có thơm như vậy đâu?” Dung Vũ Ca đem mặt vui vào cổ Vệ Minh Khê, thu lấy hương thơm của nàng. Vệ Minh Khê là nữ tử mới tốt, Dung Vũ Ca nâng chiếc cằm xinh đẹp của Vệ Minh Khê, đôi môi hồng tươi tấn áp lên làn môi mềm mại của nàng, một trận triển miên, thật lâu mới chia lìa...

“Chỉ nhi có biết, hôm nay lúc Chỉ nhi tiêu sái chỉ điểm giang sơn, bác bỏ luận điệu mọi người, làm cho thiên hạ bị Vệ Chi thuyết phục, ta đã suy nghĩ gì không?” Dung Vũ Ca ghé sát đôi môi khẽ thì thầm vào tai Vệ Minh Khê, hơi thở nóng bỏng, thơm như hoa lan phả vào tai nàng, làm cho Vệ Minh Khê có cảm giác râm ran ngứa ngáy hết cả người.

Vệ Minh Khê không dám đáp, biết lời Dung Vũ Ca sắp nói nhất định can rờ cực kỳ, làm cho người ta phải cảm thấy thẹn mới thôi.

“Ta chính là suy nghĩ, muốn đem Vệ Chi coi bỏ hết, kia bạch ngọc da thịt, nhất định so với đậu hủ còn trơn mềm hơn.... Ta nghĩ muốn hôn lên từng tấc, từng tấc da thịt Vệ Chi... Nghĩ đến lúc Vệ Chi ở dưới thân ta mà hoan ái, rên rỉ nhẹ nhàng, kinh diễm cùng quyến rũ đến tận cùng... Nhất định, so với thời điểm Vệ Chi nghiêm chỉnh đầy bụng kinh luân còn làm cho lòng người khó nhịn. Bọn họ cũng không biết, trong thiên hạ này, ta xem người đó mới đúng là Vệ Chi, chỉ muốn đối với Vệ Chi, ở giờ phút này được làm chuyện quá phận như vậy.....”

“Vũ Ca, đừng nói nữa.....” Vệ Minh Khê đưa tay che miệng Dung Vũ Ca, không cho nàng tiếp tục nói thêm bất cứ lời nào khiến người ta phải xấu hổ nữa, rõ ràng trường hợp trang trọng như vậy, Dung Vũ Ca lại chỉ biết tưởng tượng những chuyện gì đó không đứng đắn thôi!

“Kêu Vũ nhi, ta thích Chỉ nhi gọi ta như vậy.....” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng đưa môi ngâm lấy ngón tay thon dài mà Vệ Minh Khê đang đặt trên môi mình, nhẹ nhàng đưa lưỡi quét lấy, thậm chí còn có tình chọn ngón giữa, hành động mang tính ám chỉ mờ ám cùng kích tình như thế, cơ hồ làm Vệ Minh Khê như chim sợ cành cong, vội rút tay về, nhưng cảm giác ướt át, thậm chí còn có chút nóng rực vừa rồi nơi ngón tay như vẫn còn vương vấn.....

Dung Vũ Ca từ trên đùi Vệ Minh Khê đứng dậy, đem người yêu đã thẹn thùng đến độ không dám nhìn thẳng mình ôm lấy hương giường đi đến. Trương nữ màn che, loáng thoáng tóc đen giao triền, tay ngọc quấn quanh, hồng lẳng phiêu bồng, oanh oanh thì thầm, đúng là tràn đầy xuân sắc.....

Giang Nam một đêm xuân phong đến, hoa đào nở rộ, mưa xuân triền miên...

Hải Đường thấy Dung Vũ Ca rời khỏi tiệc rượu, nàng cũng lập tức đi ra tìm, sau đó nhìn thấy Vệ Minh Khê bị Dung Vũ Ca kéo vào sương phòng, nàng lập tức chạy đến thì phát hiện cửa sương phòng đã bị khóa. Hai người bọn họ hai đại nam nhân ở trong cùng một căn phòng, còn khóa cửa làm chi?

Cô bé Hải Đường ngây thơ hồ nghi lấy tay đâm thủng một lỗ nơi cửa sổ, liếc nhìn thấy Dung Vũ Ca phóng đăng, phong tao ngồi trên đùi Vệ Minh Khê, xem tư thế kia là biết họ Dung kia đang câu dẫn Vệ Chi. Hải Đường nghe không rõ bọn họ khe khẽ thì thầm cái gì, nhưng thoát nhìn chỉ thấy mỗi bộ dáng vô cùng thân thiết, đích thị có gian tình.....

Bọn họ không ngờ lại có quan hệ câu thả như vậy! Lúc trước hai người vô cùng thân thiết, Hải Đường đã có vài phần hoài nghi, nhưng thật sự sau khi tận mắt nhìn thấy vẫn thực sự bị đá kích trầm trọng, trong đầu hiện lên rất nhiều từ ngữ, đoạn tụ chi phích (1), long dương chi hảo (2), phân đào (3).....

Hải Đường dù sao còn là thiếu nữ chưa chồng, nhìn thấy hai người hôn rồi không dám nhìn tiếp nữa, xoay người bỏ chạy ra ngoài. Mối tình đầu trong sáng của thiếu nữ hoàn toàn bị một màn này đập nát.

Nàng như thế nào lại có thể thích được cái lên nương nương khang ấy? Vậy mà nàng đã thực sự thích cái tên ẻo là ấy, Hải Đường khinh bỉ chính mình, thuận tiện cực độ nguyên rửa cái tên bị Hải Đường coi là nam nhân vô si ẻo là Dung Vũ Ca.

May mà thiếu nữ sơ luyện cũng không đến nỗi quá chấp mê, tình ti chưa sâu, còn có thể sớm chặt đứt.

1. Đoạn tự chi phích: điển tích này được bắt nguồn từ mối tình “đoạn tự” giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền. Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau. Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “gợi quynh rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gồi lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cổ này.

(để biết thêm chi tiết : <http://ellentien2512...y-ao-chi-phich/>)

2. Phân đảo: Thời Xuân Thu, Vệ quốc đại phu Di Tử Hà được Vệ Linh Công sủng ái. Có một ngày, Di Tử Hà ở vườn trái cây bởi Linh Công du ngoạn. Hắn từ trên cây hái xuống một quả đào, thấy ngọt lành ngon miệng, phi thường dễ ăn liền lập tức đem nửa còn lại đưa Vệ Linh Công ăn. Vệ Linh Công khen ngợi: “Di Tử Hà đối ta thật tốt quá! Thứ mình cho là mỹ vị lại luyện tể không ăn mà để dành cho ta.” Nhưng mà, đến khi Linh Công thấy Di Tử Hà già đi, nhan sắc phai tàn liền không thích Di Tử Hà nữa, chuyện dễ Quân vương ăn quả đào thừa lại biến thành tội danh, cũng bởi vậy là bị trừng phạt.

3. Long dương chi hảo: Thời Chiến quốc có Long Dương Quân là một cậu học trò vô cùng khôi ngô tuấn tú. Anh ta được Ngụy vương say mê vô cùng, đồng sàng cộng chẩm (ăn cùng ngủ cùng), rất được sủng ái.

Một ngày hai người cùng đi thuyền câu cá, Long Dương Quân câu được hơn mười con cá, cá cắn câu ngày càng nhiều, thế nhưng nước mắt lại rơi, Ngụy vương thấy vậy liền hỏi có chuyện gì, Long Dương Quân nói: “‘Khi đại vương câu được con cá lớn, trong lòng sẽ rất vui vẻ. Thế nhưng lưỡi câu rất nhanh chóng sẽ được thả xuống nước để tìm con cá to hơn, còn con cá vừa câu được sẽ bị vứt đi mà không được ngó ngang tới nữa. Thần không dám liên tưởng đến, như nay thần có thể được sự sủng ái của đại vương, có được một địa vị hiển hách trong triều đình, thần dân thấy thế, đều rất kính trọng thần, nhưng khắp trời đất này, người dung mạo tuấn tú nhiều không đếm xuể, bên ngoài người ta đồn đại rằng thần sở dĩ được đại vương sủng ái, là vì dung mạo của mình. Thần tự lo lắng rằng mình cũng giống như con cá vừa bị mắc câu, sợ ngày mình bị bỏ đi không còn xa nữa, như thế thần làm sao mà không khóc được?’”

Sau đó Ngụy vương ra một sắc lệnh trong cả nước rằng: Từ nay về sau nếu có người bàn luận mỹ nhân, nếu bị phát hiện sẽ bị giết mà không cần định tội. Câu thành ngữ “Long Dương chi hảo” cũng bắt nguồn từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Sóng Gió Bắt Đầu

“Hoàng Thượng, đã một tháng người không thượng triều rồi!” Vũ Dương công chúa ở trong phủ đứng ngồi không yên.

“Vài ngày trước trầm bị nhiễm phong hàn, phải dưỡng bệnh một thời gian. Trầm ngày ngày lao tâm khổ tứ, vất vả quốc sự, cũng phải cho trầm nghỉ ngơi một vài ngày chứ.” Cao Hân tìm cớ biện bạch.

“Nếu không phải Hoàng Thượng vì luyện đan mà không màng quốc sự là tốt rồi, nếu sinh bệnh, vậy thì tìm ngự y đến xem, đạo sĩ không có tác dụng gì đâu!” Vũ Dương công chúa ôn hòa nói, nhìn bảo đệ của mình sắc mặt hư nhược không bằng ngày trước, lại trầm mê luyện đan, trong lòng nàng cực kỳ lo lắng. Hiện tại có thể ở trước mặt Cao Hân nói thế, đại khái cũng chỉ có bảo tỷ của hân, Vũ Dương công chúa mà thôi.

“Hoàng tỷ, trầm tự biết thuốc tác, tỷ cứ yên tâm đi!” Cao Hân phản biện nói.

“Trương Sĩ Diêm học thức uyên bác, cương trực ghét a dua nịnh bợ, đối với sĩ tử, quan viên rất có danh vọng. Người trực xuất hân thế, ta sợ sẽ khiến người đọc sách bất mãn. Trương Sĩ Diêm là một nhân tài, Hoàng Thượng nên khôi phục chức quan cho hân đi.” Vũ Dương lo lắng nói, trực xuất lương thân không phải việc tốt đẹp gì.

“Trương Sĩ Diêm, cái lão nho sinh đó, ở trên đại điện, trước mặt văn võ bá quan dám mắng trầm là hôn quân, nếu trầm không cho lão nho sinh và cái lũ đó một bài học, còn gì là thiên uy? Chính vụ triều đình hoàng tỷ không nên hỏi đến thì hơn, người đọc sách trong thiên hạ chắc chắn sẽ không làm loạn được, trong lòng trầm biết rất rõ!” Cao Hân không muốn nói chuyện này nữa, Vũ Dương công chúa thấy đệ đệ như vậy cũng không nói gì thêm, dù sao

hắn là hoàng đế chí tôn, người khác không thể nhiều lời.

“Cao tổ đoạt được thiên hạ cũng không phải dễ dàng, Hoàng Thượng cần phải cân nhắc kỹ càng, ta sẽ không cảm rảm nữa.” Vũ Dương công chúa đi rồi Cao Hân không hiểu sao lại thấy thực phiền não. Hắn cầu tiên được có gì không đúng? Nếu hắn có thể trường sinh bất lão, giang sơn Cao gia chắc chắn có thể thiên thu vạn đại!

Vũ Dương thấy khuyên bảo không có hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là hy vọng đệ đệ ngoài việc trừ bỏ luyện đan ra sẽ không làm ra chuyện gì quá phận khác nữa. Chỉ cần có nàng ở đây, nàng sẽ bảo vệ giang sơn cho y, bá quan văn võ tuy có oán hận nhưng tay không nắm thực quyền, sẽ không gây ra được chuyện gì.

Vũ Dương sau khi hồi phủ, tâm tình vẫn còn sầu muộn, nhớ tới nữ nhi duy nhất của mình đã đi Đông Đô ba tháng, ngay cả một phong thư cũng không có, giờ đột nhiên nghĩ đến thực khiến người ta lo lắng.

“Tiểu quận chúa không ở trong phủ đã mấy tháng, công chúa vẫn đều đặn cho người quét tước phòng tiểu quận chúa mỗi ngày, xem ra công chúa rất thương nhớ nàng.” Nha hoàn phụ trách quét tước đang tán gẫu, chợt nhìn thấy Vũ Dương xuất hiện ở trước cửa phòng liền chạy nhanh ra hành lễ: “Công chúa thiên tuế!”

“Các người lui xuống đi!” Vũ Dương ra lệnh cho bọn nha hoàn tất cả đều lui xuống. Rồi đi đến ngồi vào chiếc ghế trong thư phòng Dung Vũ Ca, nhìn khắp nơi bày đầy mấy thứ ly kỳ cổ quái gì đó, hài tử này từ nhỏ đã khác xa với những hài tử yếu ớt nhà người khác, tính tình không lúc nào yên tĩnh, xem trên bàn bày bừa đầy thứ thì biết. Lưu ly cầu, còn có kiến từ làm từ lông không tước, ... toàn là mấy thứ đồ quái lạ.

Nhưng trên giá sách lại có không ít thư tịch, cổ thư, sử sách gì gì đều có, nhìn kỹ mới phát hiện sách trong thư phòng này có vài phần tương tự với thư phòng của hoàng hậu đệ tước (em dâu) nàng. Nàng vốn cho là nữ nhi của mình tuyệt đối không thích xem mấy thứ sách vở nghiêm chỉnh này mới đúng, đã sử cái gì, chắc chắn tiểu nữ nhi nhà mình lên lút xem mấy cuốn tiểu thuyết tình yêu thì có.

Vũ Dương đứng lên, tiện tay rút mấy bản tàng thư chuẩn bị lật xem mới phát hiện giá sách phía sau có ám cách (ngăn bí mật), Vũ Dương có chút tò mò mở ra, bên trong không ngờ lại chứa đầy họa trục. (cuộn tranh)

Thông thường phụ mẫu đối với những gì thuộc về riêng tư của nữ nhi vốn luôn tò mò, nhưng có những thứ lẽ ra không nên nhìn thấy thì tốt hơn, ít nhất Vũ Dương sẽ không phải khiếp sợ như giờ khắc này. Nếu có thể, nàng tình nguyện chính mình cho tới bây giờ chưa từng đặt chân vào thư phòng nữ nhi.

Vũ Dương tò mò mở ra họa trục, người bên trong không ngờ là Vệ Minh Khê. Mới ban đầu, Vũ Dương suy đoán lẽ ra nữ nhi đại khái phải vẽ tranh gia đình hạnh phúc bên nhau, đem hoàng đế cừu cừu của nàng, thái tử phu quân, còn có phụ thân nàng cùng chính mình đều họa vào mới đúng.

Vì để chứng thật suy đoán này, Vũ Dương lại mở ra bức thứ hai, vẫn là Vệ Minh Khê. Bức thứ ba, bức thứ tư, ... đến bức thứ mười vẫn là Vệ Minh Khê, đủ loại kiểu dáng, lại còn họa rất sống động có thần!!

Trong lòng Vũ Dương vô cùng kinh ngạc, nếu nói những bức họa này còn chưa đại biểu cho cái gì, thì hiện tại khi Vũ Dương nhìn đến bức họa này, trong nháy mắt cả người lạnh run, là một bức xuất dục đồ (tranh khoa thân). Vẫn là Vệ Minh Khê nhưng không mặc thứ gì, dáng người như ẩn như hiện, không phải Vệ Minh Khê tư thái đoan trang thường ngày mà là một Vệ Minh Khê quyến rũ, nhưng đích xác là Vệ Minh Khê!

Tay Vũ Dương run run, bức họa trên tay rơi xuống mặt đất, những bức tranh Vệ Minh Khê làm cho Vũ Dương sợ hãi đến cực điểm. . .

Nàng không tin, không tin nữ nhi luôn luôn làm mình kiêu ngạo lại có ý niệm đại nghịch bất đạo như vậy trong đầu, nên bắt đầu hoảng loạn tìm kiếm chứng cứ xác thực để chứng minh nữ nhi trong sạch, nhưng kết quả lại càng làm cho nàng sợ hãi. Nàng tìm được rất nhiều, rất nhiều xuân cung đồ (đại khái là truyện xx), cho dù nàng lớn như vậy cũng chưa từng xem qua quá nhiều xuân cung họa đến thế, hơn nữa đều là nữ nữ mà không có lấy một bộ nào là nam nữ cả!!!

Mặt Vũ Dương trắng bệch, nàng nhớ lại mới thấy, từ nhỏ tính cách nữ nhi đã rất can rở, nhưng duy độc ở trước mặt Vệ Minh Khê mới có thể biểu hiện nhu thuận. Trước năm mười lăm tuổi ngẫu nhiên nhìn thấy Vệ Minh Khê còn đỏ mặt, giờ ngẫm lại tất cả mới cảm thấy kinh hãi.

Vệ Minh Khê chân trước vừa đi Đông Đô, con gái của mình chân sau cũng lập tức đi theo nàng.

Vũ Ca gả cho Hiến nhi, nghe nói mỗi ngày dậy sớm đều đi thỉnh an hoàng hậu, chẳng hiểu cả buổi ngần ngợ làm gì mà đến lúc chính Ngọ mới hồi phủ thái tử. Lúc ấy Vũ Dương còn tưởng rằng nữ nhi hiểu chuyện, hiểu được phải phụng dưỡng mẹ chồng, nhưng bây giờ nghĩ lại, mới nhận ra thì ra là vậy, làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi!

Từ nhỏ hài tử này đã mê đắm cái giường, làm gì có khi nào sáng sớm chịu dậy thỉnh an mình, thế nhưng ngày ngày dậy sớm đi thỉnh an Vệ Minh Khê, chẳng lẽ mẹ chồng so với mẹ ruột còn trọng yếu hơn sao?

Nó điên rồi sao? Vệ Minh Khê đối với nó là gì? Nó không biết sao? Vệ Minh Khê là cừu mẫu, Vệ Minh Khê là mẹ chồng của nó nữa! Vũ Dương thật sự mong rằng chính mình chưa từng bước vào thư phòng này nửa bước, còn hơn là biết được cái bí mật kinh thế hãi tục này! Nàng không thể để Vũ Ca mắc thêm lỗi lầm nữa!

“Người đâu! Lập tức đi Đông Đô, đem thái tử phi tìm về cho ta!”

“Chúng ta cần phải trở về!” Đang ăn cơm Vệ Minh Khê đột nhiên nói một câu, làm cho Dung Vũ Ca đang định đưa đũa ra gấp đột ngột dừng lại.

“Khó có được một lần đến Giang Nam, chúng ta du ngoạn thêm vài ngày nữa cũng được mà!” Dung Vũ Ca cố ra vẻ thoải mái nói, nàng kỳ thật không muốn để Vệ Minh Khê trở về.

“Kỳ thật tiểu Vũ Ca nhà ta là muốn mang người bỏ trốn!” Thanh âm Liễu Tam nương đột nhiên vang lên.

“Các người sao lại ở chỗ này?” Dung Vũ Ca kinh ngạc hỏi Dung Quý cùng Liễu Tam nương đột nhiên xuất hiện.

Vệ Minh Khê nhìn một đôi phu phụ không biết từ đâu ra, mà hai người bọn họ thì cứ nhìn chăm chăm mình.

“...”

“Ừm, nàng là nữ nhân, tiểu Vũ Ca quả nhiên thích nữ nhân!” Dung Quý đánh giá một lượt, sau đó đưa ra kết luận.

“Anh tuấn, cử chỉ thanh nhã, thì ra tiểu Vũ Ca thích loại người này.” Liễu Tam nương cùng Dung Quý hoàn toàn coi Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca là không khí, ở ngay trước mặt hai người mà thảo luận về Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê lúng túng mặt đỏ bừng, chuyện như vậy vốn không phải là chuyện quang minh chính đại gì, vậy mà phu phụ lão cứ thoải mái bàn luận, hơn nữa một chút cũng không thêm kiêng dè. Nàng vốn đã sớm nghe nói Dung lão phu phụ tính tình quái đản, nay xem ra quả thật không sai chút nào.

Dung Vũ Ca nhìn lão đầu bọn họ không chút kiêng kỵ ăn nói lung tung, làm Vệ Minh Khê lúng túng vô cùng, thực muốn chạy ra đánh hai người đang tiếp tục thảo luận một trận. Mẫu hậu vốn da mặt mỏng, chắc chắn chịu không nổi bọn họ bình loạn như vậy.

“Ta nói này, các người sao lại ở trong này?” Dung Vũ Ca đề cao âm lượng, cảnh tỉnh Dung lão phu phụ rằng các nàng vẫn tồn tại.

“Tự nhiên các thiên hạ luận tài năng nhiệt như vậy, chúng ta đến xem nào nhiệt đúng dịp nhìn thấy người” Hai lão đã âm thầm quan sát Vệ Minh Khê được ba ngày, cũng nhìn thấy hình thức Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca chung đụng thế nào, tiểu Vũ Ca làm nũng tuy rằng thấy ghê, nhưng cũng rất đáng yêu.

“Vậy các người trước không đến, bây giờ mới xuất hiện làm gì?” Dung Vũ Ca vừa nghĩ đến chuyện mình cùng Vệ Minh Khê bị rình xem mấy ngày liền cảm thấy cả người không thoải mái, cảm giác như bị kẻ biến thái theo dõi vậy.

“Tôi hôm qua vốn đã muốn tìm người rồi, nhưng đúng lúc thấy người đem nàng ta kéo vào sương phòng, bà nội người đương nhiên sẽ không quấy rầy người. Nhờ làm hồng chuyện tốt của người, người thế nào cũng khóc cho mà coi” Dung Quý rất vô tội hồi đáp liền bị Liễu Tam nương véo một cái. Lão già ngu ngốc, nói trắng ra như vậy làm cái gì chứ!

Dung Vũ Ca ho khan một tiếng. Được rồi, tuy rằng bà nội rất chu đáo, nhưng lão đầu đầu cần phải nói trắng ra như vậy chứ, không thấy mặt mẫu hậu sắp dán xuống bàn luôn rồi sao?

Vệ Minh Khê xấu hổ cực kỳ, rốt cục cũng biết vì sao Dung Vũ Ca lại càn rỡ đến vậy, đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn!

“Nói mới thấy, lão đầu này, lúc trước ta vẫn cảm thấy nàng nhìn rất quen mắt, giờ đến gần, thật đúng là càng nhìn càng quen mắt a!” Liễu Tam nương kéo tay áo lão đầu, nói rất nghiêm túc.

“Ừm, quả thật, nàng rất giống kẻ đáng thương Cao Hiên” Dung Quý thuận miệng nói, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó liền tròn to hai mắt mà nhìn. Trước kia tiểu Vũ Ca từng nói người đó đã vừa là thê tử, vừa là mẫu thân người khác rồi, vậy nữ nhân này chắc không phải là Vệ Minh Khê, Vệ hậu chứ?

Dung Quý thiếu chút nữa bị rượu mình đang uống làm cho sặc, khẩu vị tiểu Vũ Ca cũng quá nặng rồi, thê tử hay mẫu thân người ta cũng coi như thôi đi, đâu cần chọn luôn cừu mẫu kiêm mẹ chồng

“Ừm, đúng vậy, thật sự rất giống kẻ đáng thương Cao Hiên!” Liễu Tam nương lại còn nghiêm trang hồi đáp.

Sự thật bọn họ cũng chưa từng gặp qua Vệ Minh Khê, nhưng thái tử Cao Hiên khi còn bé vốn thường xuyên chạy tới phủ công chúa tìm Dung Vũ Ca đi chơi, kỳ thật không phải để chơi cùng mà là quen thói bị nàng ngược đãi thì đúng hơn.

Hai lão gặp qua Cao Hiên vài lần, luôn là lúc bị Dung Vũ Ca khi dễ mà nước mắt nước mũi tèm lem, đáng thương cực kỳ. Lần trước lúc tiểu Vũ Ca thành gia thất, bọn họ chưa đi xem tôn nữ tể thế nào (cháu rể), nhưng thấy Cao Hiên vẫn như trước giống nhau, liền biết chỉ có tiểu Vũ Ca mới khi dễ hắn thôi!

Liễu Tam nương cũng lập tức hiểu ra, tròn to hai mắt nhìn Dung Vũ Ca, không khỏi nói: “Tiểu Vũ Ca, khẩu vị người nặng ghê” Nàng cùng Dung Quý không hề hổ là phu thê, ngay cả liên tưởng cũng giống nhau!

Vệ Minh Khê căn bản chính là đứng không được, ngồi cũng không xong, lúng túng đến mức không dám cùng đôi phu phụ không chút kiêng nể này nói chuyện. Trên thực tế nàng căn bản không biết nói gì, nàng là trưởng bối, lại cùng con dâu của mình có quan hệ như vậy, còn bị trưởng bối đồng lứa nói

thẳng trước mặt như thế, bảo sao không xấu hổ, như thế nào còn tự tại được? Thực xấu hổ đến cực điểm mà!

“Cái kia..... Ngươi không cần mắt tự nhiên, ta biết chắc là tiểu Vũ Ca câu dẫn ngươi!” Liễu Tam nương cảm giác được nàng cùng lão đầu nói sai rồi, ở trước mặt người làm mẹ lại nói nhi tử nàng là kẻ đáng thương, đã thế còn giáp mặt vạch trần gian tình, như vậy tựa hồ không tốt lắm.....

“Ồ ờ, chúng ta biết rõ mà, mặc dù khẩu vị tiểu Vũ Ca quá nặng rồi, nhưng chúng ta cũng có thể thông cảm mà, ngươi nhất định là bị tiểu Vũ Ca, tiểu họa thủy này dẫn dụ, nhất thời cảm lòng không được.....” Dung Quý tiếp tục càng bôi càng đen, làm cho Vệ Minh Khê cơ hồ muốn bỏ chạy khỏi nơi này ngay lập tức!

“Trời ơi! Các ngươi nói ít đi một câu được không? Nếu nàng bỏ đi, các ngươi lấy cái gì bồi thường cho ta?” Dung Vũ Ca tức giận nói, nhìn lại Vệ Minh Khê mặt đỏ đến độ sắp bốc khói đến nơi, nàng sẽ không đề cho hai lão nhân già đã già mà còn không hiểu chuyện này khi dễ tâm can bảo bối của nàng nữa.

“Các ngươi cứ chậm rãi dùng, ta ăn no rồi.....” Vệ Minh Khê không muốn quá mất lễ, nhưng thật sự là già gốc không nổi nữa rồi.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê căn bản chưa ăn mấy miếng đã vội vã li khai liền tức giận trừng mắt nhìn hai lão đầu chuyên ăn nói lung tung, liếc một cái sắc lẹm rồi quay người đuổi theo Vệ Minh Khê.

“Ngươi xem, nói lung tung cho lắm, dọa Vệ Minh Khê da mặt mỏng chạy mất tiêu rồi, tiểu Vũ Ca nếu không đỡ được, trở về khẳng định sẽ nháo nhào với chúng ta!” Liễu Tam nương thâm oán lão già.

“Thiết nghĩ ngươi so với ta nói cũng không ít đâu!” Dung Quý nhũn mảy, sao có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu mình vậy.

“Bất quá, khẩu vị tiểu Vũ Ca nặng quá!” Liễu Tam nương vô cùng cảm khái!

“Xem tình hình Vệ Minh Khê kia, Dung Vũ Ca sợ là trên đường câu dẫn phải chịu khổ không ít!” Nữ nhân như vậy thực không nên câu dẫn chút nào, tiểu Vũ Ca chắc phải tốn không ít công phu, nếu nàng chạy mất, thế nào nàng cũng oán bọn họ cả đời, Liễu Tam nương trầm nghĩ.

“Vệ Minh Khê là nữ tử như vậy, không cùng một loại người với chúng ta, tiểu Vũ Ca thích người như thế, sợ là ngày sau khó quay đầu!” Dung Quý cảm khái nói, thân phận các nàng quá đặc thù, Dung Quý chỉ còn biết thờ dài.

“Tiểu Vũ Ca đã đề ý ai thì nhất định sẽ không quay đầu, tiểu Vũ ca yêu ai không yêu, không ngờ lại yêu ngay Vệ Minh Khê! Ài!” Liễu Tam nương cũng thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Khổ Nhục Kế

Vệ Minh Khê hồi hã rồi đi, lời Dung lão phu phụ làm cho nàng quá xấu hổ, khó có thể chấp nhận được. Dung Vũ Ca có càn rỡ như thế nào đi chăng nữa thì nàng bất quá cũng chỉ là thiếu nữ mười tám, nàng cho dù không tuân theo lễ giáo thì cũng xem như không, nhưng mình thì sao, mình đã không còn trẻ nữa, lại theo nàng làm chuyện hoang đường này, tất cả đều là do mình không tốt!

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê gấp gấp đi như thế, trong lòng thấp thoáng chút dự cảm bất an. Vệ Minh Khê vốn là người như vậy, có thể làm cho nàng bước vào loại quan hệ nghịch luân này nữa bước cũng đã vô cùng khó khăn, nay lại bị hai lão nhân nói thế, chỉ sợ nửa bước kia cũng sẽ rút về.

“Vệ Chi, tiểu quý nhất gan! Ngươi đứng lại cho ta!” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê hô, tuy rằng nàng có thể đuổi theo kịp rất dễ dàng, nhưng điều nàng muốn là Vệ Minh Khê tự dừng lại. Đây là việc không to tát gì, nhưng Dung Vũ Ca có cảm giác nếu Vệ Minh Khê dừng lại thì trong lòng nàng mình vẫn còn có chút phân lượng hơn so với cái gọi là lễ giáo.

Vệ Minh Khê nghe tiếng Dung Vũ Ca phía sau, không chế không được càng chạy nhanh hơn, tựa hồ chỉ cần thoát khỏi Dung Vũ Ca là mấy vấn đề này sẽ không tồn tại nữa. Trong một khắc, Vệ Minh Khê giống như con đà điểu chỉ muốn vùi đầu trong cát mà trốn thôi!

Vệ Minh Khê ngay cả mình cũng không thuyết phục nổi mình, nàng đã gây ra chuyện hoang đường cỡ nào? Khi nàng hồi kinh, nàng làm sao đối mặt với Hiền nhi đây?

Vệ Minh Khê càng nghĩ càng sợ, lúc trước là không dám tưởng, hiện tại bị hai lão nói thế, mọi sự tình vốn ám ảnh sau lưng, tất cả đều hiện ra trong nháy mắt.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê chạy, tựa hồ như muốn chạy trốn khỏi mình càng xa càng tốt, tâm không khỏi đau đớn. Nàng đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể làm cho thế giới của Vệ Minh Khê nghiêng về phía mình, có phải hay không rồi sẽ có một ngày, mình sớm muộn cũng sẽ bị nàng vứt bỏ?

Dung Vũ Ca không cam lòng, nàng sử dụng khinh công bay đến trước mặt Vệ Minh Khê, ngăn không cho nàng chạy nữa.

“Vệ Minh Khê, nàng sợ để người khác biết quan hệ giữa nàng và ta đến vậy sao?” Dung Vũ Ca hướng thân thể ép sát Vệ Minh Khê, làm cho Vệ Minh Khê không sao nhúc nhích được. Nàng sợ thấy một Dung Vũ Ca như vậy, quá mức chấp mê bất ngộ. Nếu mình ngay từ đầu không để Dung Vũ Ca vượt qua giới hạn.....

“Vũ Ca, chúng ta quay đầu đi, loại quan hệ như vậy vốn không được phép tồn tại.....” Vệ Minh Khê do dự nói, nàng biết Dung Vũ Ca nhất định không thích nghe những lời này, nhưng Vệ Minh Khê không có biện pháp an lòng nào khác để mình không mắc thêm bất kì lỗi lầm nào nữa!

“Vệ Minh Khê, ta đang ép nàng sao?” Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng khổ sở của Vệ Minh Khê, chợt nhận ra, thì ra nàng làm cho mẫu hậu khôn khổ như thế. So với bất kì ai trên đời này, nàng không phải là người luôn mong muốn mẫu hậu luôn luôn tốt đẹp, luôn luôn vui vẻ sao?

“Dung Vũ Ca, là lỗi của ta!” Vệ Minh Khê vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt kiều diễm của Dung Vũ Ca. Chính mình nếu có thể tự kiềm chế bản thân, có lẽ nàng sẽ không khiến Dung Vũ Ca càng lún càng sâu, Vệ Minh Khê tự trách mình thậm tệ.

“Ta trước kia thường nghĩ, nếu có ai làm cho Vệ Minh Khê không vui, chắc chắn ta sẽ làm cho hắn biến mất khỏi thế gian này. Nhưng hôm nay, người làm cho Vệ Minh Khê không vui nhất lại chính là ta, Dung Vũ Ca. Mẫu hậu yên tâm, người muốn trở lại làm một Vệ Minh Khê như ngày trước, vậy thì hãy trở về, ta sẽ không làm khó dễ người nữa. Phải biết rằng, ta là người không muốn nhìn thấy người khổ sở nhất, cho nên Dung Vũ Ca sẽ ngoan ngoãn làm thái tử phi, còn Vệ Minh Khê sẽ tiếp tục đường hoàng làm hoàng hậu.....” Dung Vũ Ca cố hết sức mới có thể làm cho mình thốt lên nổi những lời này.

Xem ra Dung Vũ Ca rất không thích hợp làm thánh nhân. Rất muốn khóc nhưng Dung Vũ Ca vẫn cố nín, vát và lẩm mẩm đem nước mắt nuốt vào lòng.

“Vũ Ca.....” Dung Vũ Ca biểu tình bi thương đều hiện ra trên mặt, nàng vốn là hài tử được nuông chiều, có thể nói ra những lời uỷ khúc cầu toàn như vậy làm cho Vệ Minh Khê đau lòng, nhưng Vệ Minh Khê chỉ biết nhìn Dung Vũ Ca, không biết nên nói lời gì cho phải.

“Mẫu hậu, người về trước đi, để cho ta yên tĩnh một chút, để ta có thể hạ quyết tâm đem tình cảm đối với người chôn chặt trong đáy lòng.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê cố nín nụ cười, so với khóc còn khó coi hơn.

Tìm Vệ Minh Khê đập nhanh, cõi lòng khẽ nhói đau. Nàng vẫn hy vọng Dung Vũ Ca yêu mình, nàng không muốn Dung Vũ Ca thật sự cắt đứt tình yêu dành cho mình, nhưng nếu Dung Vũ Ca có thể rút lại thứ tình cảm đó, vậy đối với nàng, đối với mình, cả hai đều tốt.

Vệ Minh Khê đáp lại Dung Vũ Ca một nụ cười thanh nhã: “Đừng đi lâu quá, đừng để ta lo lắng.” Sau đó thì xoay người rời đi.

Dung Vũ Ca nhìn bóng lưng Vệ Minh Khê, nước mắt không ngừng tuôn rơi, bỏng rát. Vệ Minh Khê chẳng lẽ không phát hiện những lời mình nói đều là giả sao? Mỗi một câu mình nói, đều để thử dò xét tâm Vệ Minh Khê. Thì ra Vệ Minh Khê thật sự hy vọng mình không yêu nàng, không quấy rầy nàng thêm nữa. Nàng muốn làm hoàng hậu cao cao thánh khiết, nàng không cần Dung Vũ Ca! Dung Vũ Ca với nàng mà nói chẳng là gì cả!

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê đi càng ngày càng xa, nàng không muốn Vệ Minh Khê cứ như vậy buông bỏ mình, cảm giác này so với cái chết còn đau khổ hơn!

Dung Vũ Ca nhìn theo Vệ Minh Khê đến khi chỉ còn thấp thoáng bóng lưng xa xa, bỗng tung người nhảy vào dòng Lăng giang.

Vệ Minh Khê! Nếu đã không cần ta nữa, vậy người cứ để ta ngủ yên dưới lòng sông này đi, dùng cả đời người để nhớ thương ta, nếu không, người đời này đừng nghĩ thoát khỏi ta!

Vệ Minh Khê đang đi chợt nghe tiếng vật gì rơi xuống nước liền ngừng lại, nàng hốt nhiên xoay người, đúng lúc nhìn thấy Dung Vũ Ca nhảy xuống sông. Trái tim bỗng chốc tê dại, nàng không muốn Dung Vũ Ca xảy ra chuyện, nếu không cả đời này nàng sẽ không tha thứ cho mình!

Vệ Minh Khê ngay cả nghĩ cũng không kịp nghĩ, cũng muốn nhảy xuống sông nhưng thân mình đột nhiên bị Liễu Tam nương kéo lại, ngay sau đó Dung Quý lập tức nhảy xuống.

“Người không biết bơi, để cho lão gia tử xuống là được rồi!” Liễu Tam nương tức giận nói. Nếu để cho Vệ Minh Khê nhảy xuống, sợ là khi tiểu Vũ Ca trở lại chắc chắn sẽ nổi điên với mình cùng lão già. Tuy rằng Liễu Tam nương thực sự rất muốn để Vệ Minh Khê cũng nhảy xuống, thường thức một chút cái gọi là “độ ấm” của Giang Lăng thánh ba, ai bảo nàng làm cho tôn nữ bảo bối của mình khổ sở.

Từ nhỏ đến lớn, tiểu Vũ Ca chưa từng vì ai mà khóc như vậy, nước mắt lã chã tuôn rơi làm cho mình cùng lão già đều cực kỳ đau lòng, nhưng nàng vẫn không thể để Vệ Minh Khê rời đi. Bọn họ cũng chưa từng nghĩ tiểu Vũ Ca vì Vệ Minh Khê có thể yêu cuồng liệt đến vậy, không tiếc tất cả vì Vệ Minh Khê.....

Vệ Minh Khê gặp đến độ nước mắt đều rơi ra nơi khoe mắt, tâm nàng đau đến không thở nổi.

Dung Vũ Ca, người nhất định không thể có việc, người không thể dùng biện pháp như vậy để trừng phạt ta!

Dung Vũ Ca, người mau ra đây, bằng không ta sẽ tức giận!

Dung Vũ Ca!

Dung Vũ Ca.....

“Lâu như vậy, bọn họ sao còn không lên?” Vệ Minh Khê nắm thật chặt tay Liễu Tam nương, nàng không nghĩ tới Dung Vũ Ca sẽ làm ra hành động cương liệt đến thế. Vệ Minh Khê đột nhiên nhớ tới lần trước, mình nếu không chạy tới kịp, nàng có phải hay không..... Vệ Minh Khê nghĩ đến đây, không khỏi tràn ngập sợ hãi, nước mắt lại càng cuộn cuộn tuôn rơi.

Liễu Tam nương cảm giác bàn tay bị nắm có chút đau, nhìn gương mặt Vệ Minh Khê nhạt nhòa nước mắt, bạo vũ lê hoa, bi thương cùng cực khiến người ta phải động dung. Xem ra Vệ Minh Khê cũng không phải không thêm đề ý tiểu Vũ Ca, con giận trong lòng cũng dần dần tiêu thất. Biết khổ sở như thế thì nên cung chiêu tiểu Vũ Ca nhà chúng ta thật tốt, cứ để nàng ở dưới nước lâu một chút, bằng không, người sẽ không biết đề ý tiểu Vũ Ca !

“Yên tâm, chúng ta là người Dung gia, chính là Lăng giang yên bất tử*.” Liễu tam nương trấn an. Dung Quý nhà nàng là ai chứ? Tung hoành giang hồ vô địch thủ, làm sao có thể bị nước sông chìm chết đuối?

(*yên bất tử: không thể chết đuối được)

“Nhưng mà.....” Tuy rằng Liễu Tam nương đã nói như vậy nhưng Vệ Minh Khê vẫn thập phần lo lắng.

Đúng lúc này, một tiếng nước động vô cùng lớn, Dung Quý ôm Dung Vũ Ca từ dưới sông vọt lên không trung, sau đó nhảy lên bờ. Thân thể Vệ Minh Khê mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất, xem như có thể an tâm một chút.

“Uống khương thang.” Vệ Minh Khê ngồi bên mép giường, thản nhiên nói.

“Không phải nàng đang giận ta đấy chứ?” Dung Vũ Ca nhìn sắc mặt lạnh nhạt không rõ tâm tình của Vệ Minh Khê, thấp thòm bất an hỏi. Cái nàng muốn nhìn là bộ dáng khẩn trương của Vệ Minh Khê, nàng không muốn thấy Vệ Minh Khê xoay người rồi đi, Vệ Minh Khê có thể mắng mình bốc đồng ngang bướng, nhưng Dung Vũ Ca biết, dù sao thì sau này, Vệ Minh Khê chắc chắn sẽ không dám nói mấy lời linh tinh đại loại như quay đầu gì gì nữa.

“Người miệng nói không bức ta, người vốn biết rõ ta lo lắng, người biết rõ như vậy, ngược lại còn làm cho ta không thể bỏ xuống được, lại còn làm ta lo sợ như thế.....” Vệ Minh Khê nói không được nữa, nàng vừa nghĩ đến hành động không muốn sống của Dung Vũ Ca, tâm lập tức khủng hoảng.

Nhìn nhân thân Dung Vũ Ca lúc đó u oán như thế, nàng vì sao lại tin lời Dung Vũ Ca? Dung Vũ Ca tuy miệng nói không ép, nhưng hành vi lại đem mình ép không còn đường thối lui .

“Lúc ấy nàng đi rồi, ta cảm giác tâm như tro tàn, nhân gian không còn gì lý thú, Lăng giang lại gần như vậy, người ta không biết sao liền nhảy vào.....” Thanh âm Dung Vũ Ca, theo sự chú mục của Vệ Minh Khê, càng ngày càng nhỏ lại.

“Dung Vũ Ca, lần sau không cho phép làm thương tổn chính mình như vậy, khiến ta khổ sở!” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng ra lệnh.

“Nàng về sau cũng không được nói hối hận nữa, nàng phải biết những lời này giằng xé tâm can ta, làm lòng ta đau đớn đến thế nào. Nếu nàng thật sự không cần ta, vậy cứ để ta chết đi!” Dung Vũ Ca nghiêm túc nói.

“Dung Vũ Ca, chúng ta sẽ xuống địa ngục thôi!” Vệ Minh Khê thở dài.

“Ta không sợ, chỉ cần đời này được cùng nàng ở chung một chỗ, bất cứ cái gì ta cũng không quản !” Dung Vũ Ca kiên định nói, cái gì lễ giáo luân thường đạo lý? Tất cả toàn thứ vớ vẩn!

Nhưng mà ta sợ, Vệ Minh Khê không dám đem suy nghĩ trong lòng nói ra, “Uống canh đi, nhiễm phong hàn sẽ không tốt.” Vệ Minh Khê cầm thìa nhẹ nhàng khuấy, thổi một chút cho đỡ nóng rồi múc một thìa đưa lên miệng Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, nét tươi cười dần dần nở trên khuôn mặt. Nếu có thể đổi lấy nhu tình của Vệ Minh Khê như giờ phút này thì dù có nhảy xuống Lăng giang mười lần đi chăng nữa, nàng cũng nguyện ý, bất quá lần sau đổi thành tháng sáu thì tốt hơn, tháng ba nước sông thật đúng là rất lạnh. Nghĩ đến thời mà Dung Vũ Ca đã muốn rùng mình.

Dung Vũ Ca hé cái miệng nhỏ nhắn, đem khương thang nuốt xuống, sau đó mặt mày nhăn nhó đến mức không thể nhăn hơn.

“Sao vậy? Có phải nóng quá không?” Vệ Minh Khê hóp thử một ngụm, đầu có nóng.

“Khó uống quá à.....” Dung Vũ Ca làm nũng nói.

“Ai kêu người nhảy, tự tìm khổ, đáng đời!” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nói, một chút cũng không đồng tình với nữ nhân cố ý làm mình khổ sở này, nhưng vẫn cảm lấy chén đường bên cạnh, thả hai viên vào khuấy.

“Người ta không uống đâu, ngoại trừ Chỉ nhi mới cho ta.....” Dung Vũ Ca đùa giỡn, lại nổi lên tính tình đại tiểu thư.

“Ngoan, đừng ngang bướng, đem chén khương thang này uống hết đi!” Vệ Minh Khê vốn tính nhẫn nại dụ dỗ nói, chẳng lẽ thực sự bắt mình mớm cho nàng sao?

“Chỉ nhi dùng môi của mình chứa canh rồi mớm cho người ta đi, người ta khốn khổ như vậy là do Chỉ nhi làm hại.” Dung Vũ Ca không e lệ đưa ra yêu cầu vô lý, còn làm cho người ta phải đỏ mặt không thôi.

“Đừng hồ nháo!” Vệ Minh Khê gương mặt ửng đỏ, đưa cho nàng ba phân vãi thôi, nàng lập tức muốn luôn một phùng nhuộm. Dung Vũ Ca là loại nữ nhân được voi đòi tiền mà.

“Chỉ nhi, thật sự rất khó uống mà.” Dung Vũ Ca mặt mày nhăn nhó khổ sở, giống như một tiểu hài tử bốc đồng, kéo kéo tay áo Vệ Minh Khê, thiếu chút nữa đem khương thang trong tay Vệ Minh Khê đánh đổ, chính là không muốn uống thứ khương thang khó ngửi kia !

“Chỉ nhi.” Dung Vũ Ca chu chu cái miệng, trong mắt tràn đầy bất mãn cùng oán. Vệ Minh Khê đột nhiên ghé sát lại, gần đến mức làm cho Dung Vũ Ca tim đập rộn ràng. Rốt cục dưới ánh mắt vô cùng chờ mong của Dung Vũ Ca, nàng cũng được như ý nguyện, được Vệ Minh Khê chủ động đặt đôi môi lên làn môi của mình. Một miệng chứa đầy khương thang thông qua lưỡi cùng môi truyền lại, nhất loạt trôi xuống bụng Dung Vũ Ca trong nháy mắt.

Nhìn Dung Vũ Ca cười giống như đóa ngọc, Vệ Minh Khê thấy chiều này quả thật so với vừa rồi dụ dỗ nàng uống canh hiệu quả hơn nhiều, liền trực tiếp hóp thêm mấy ngụm, môi chạm môi mớm cho Dung Vũ Ca, mà Dung Vũ Ca cũng vô cùng phối hợp nuốt hết. Lặp đi lặp lại vài lần, một chén khương thang lớn, uống hết một giọt cũng không thừa. Dung Vũ Ca còn chưa thỏa mãn, đưa lưỡi liếm vành môi, thật dễ uống, tình yêu của mẫu hậu chính là được truyền tới như thế a.

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca liếm nhẹ cánh môi hồng đỏ thắm, mặt lại đỏ lên, lập tức đứng dậy: “Người nghỉ ngơi đi, ta trở về phòng.” Vệ Minh Khê đang muốn đứng lên lại bị Dung Vũ Ca từ phía sau bắt ngờ ôm lấy, Vệ Minh Khê lúc này mới phát hiện, y phục trên người Dung Vũ Ca bởi vì vừa rồi ướt đầm phải thay ra nên giờ nàng không hề mặc một chút gì cả.

“Bây giờ tháng ba, nước Lăng giang rất lạnh. Chỉ nhi, lưu lại với người ta, người ta lạnh lắm.” Dung Vũ Ca giả bộ đáng thương tiếp tục làm nũng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Dục Cầu Bất Đạt

Vệ Minh Khê khẽ tránh vòng tay của Dung Vũ Ca, nhưng Dung Vũ Ca ôm nàng rất chặt. Vệ Minh Khê thờ dài, đành thỏa hiệp, nàng xoay người lại, vội vàng kéo chân đắp lên thân thể Dung Vũ Ca vốn đang lộ rõ ra ngoài: “Nếu lạnh như thế sao còn không mặc y phục?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng trách.

“Chỉ nhi thật chẳng hiểu phong tình gì cả.” Dung Vũ Ca nhẹ giọng thì thào, nhưng vẫn để cho Vệ Minh Khê nghe được. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca hơi cúi đầu, dung nhan tuyệt mỹ có chút trắng nhợt, suối tóc đen thật dài khẽ tán lác, làm cho trong lòng Vệ Minh Khê khẽ rung động.

Dung Vũ Ca đẹp đến mức nào, nàng vẫn biết, Dung Vũ Ca yêu nghiệt mê người ra sao, nàng cũng hiểu, khát vọng trong lòng Dung Vũ Ca, nàng cũng mơ hồ cảm nhận được, chỉ là.

“Người nghỉ gì trong đầu thì cũng thôi đi, ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đêm nay không được phép không an phận, bằng không ta sẽ sang phòng khác ngủ.” Vệ Minh Khê cời ngoại bào, nói rộng trung y, nhẹ nhàng kéo chăn, đem thân mình nằm gọn trong ổ chăn ấm áp cùng Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê chui vào liền lập tức đem thân mình dựa sát lại.

“Thật sao, chỉ cần Chỉ nhi lưu lại, người ta sẽ ngoan ngoãn.” Dung Vũ Ca đưa tay cùng chân cuốn chặt lấy Vệ Minh Khê, làm cho nàng có chút không được tự nhiên, hơn nữa Vệ Minh Khê cảm giác được thân thể Dung Vũ Ca không một mảnh vải, dán sát lên thân mình, lại càng mất tự nhiên hơn, bèn quay lại cầm lấy trung y bên cạnh đưa cho Dung Vũ Ca.

“Ngoan ngoãn mặc vào đi!” Vệ Minh Khê nghiêm mặt nói.

“Ừm.” Dung Vũ Ca không tình nguyện, tùy tiện nhận lấy bộ y phục mặc vào lại càng như ẩn như hiện, vô cùng gợi cảm. Dung Vũ Ca bắt lấy tay Vệ Minh Khê đặt lên vòng eo mảnh khảnh của mình, còn thân thể lại càng nằm sát vào lòng Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê chợt có cảm giác vô lực trước nữ nhân này. . .miệng nói ngoan ngoãn nhưng hành động lại bằng mặt chứ không bằng lòng, cố tình dẫn dụ mình, rõ ràng ràng là không chịu an phận mà.

“Đừng hồ nháo nữa!” Vệ Minh Khê hơi thở có chút không yên ổn, Dung Vũ Ca hương thơm như đoá hoa lan, từng luồng nhiệt khí nóng bỏng phả vào cổ mình, khiến cơ thể mình tự dưng ngứa ngáy khó nhịn. Vệ Minh Khê biết loại cảm giác này cùng lúc trước hoàn toàn bất đồng.

Vệ Minh Khê có chút miệng khô lưỡi khô, sao nàng cảm thấy Dung Vũ Ca giờ phút này thực mê người đến vậy, làm cho người ta có cảm giác chỉ muốn làm cái gì đó.....

“Chỉ nhĩ không muốn ta sao? Chỉ nhĩ không muốn thử cảm giác dùng ngón tay của mình chạm lên từng tắc, từng tắc da thịt của ta sao? Chỉ nhĩ không muốn nhìn bộ dáng của ta ở dưới thân Chỉ nhĩ vui hoan rên rĩ sao.....” Môi Dung Vũ Ca cách mặt Vệ Minh Khê thật gần, thanh âm mập mờ phóng đảng, thì thầm rót vào tai Vệ Minh Khê.....

Bộ dáng dụ dỗ của Dung Vũ Ca như vậy thì cho dù là thánh nhân cũng sẽ bị nàng dẫn dụ, bằng chứng là Vệ Minh Khê đã hoàn toàn thất thủ, tim đập rộn ràng trong lồng ngực.

Vệ Minh Khê cảm giác được tay mình bị Dung Vũ Ca áp lên vòng eo mịn màng của nàng, nhẹ nhàng dẫn tay mình trượt lên làn da trẻ trung, trắng mịn như lụa ấy, cảm giác so với vuốt lên tơ tằm còn khiến người ta yêu thích hơn, không rời tay. Bàn tay vô thức thuận theo từ bên hông trượt xuống cái bụng nhỏ nhắn, cảm giác tuyệt vời đến mức khiến cho Vệ Minh Khê quên cả giây dựa, thậm chí có chút mê muội thuận theo dẫn dụ của Dung Vũ Ca, mặc cho tay mình trượt lên da thịt non mềm.....

Tuy rằng Vệ Minh Khê biểu hiện còn rất bị động, nhưng mà Dung Vũ Ca chỉ cần nghĩ đến bàn tay Vệ Minh Khê đang thực sự dán lên da thịt mình, được nàng vuốt ve liên giống như bị điện giật, thân thể khẽ run rẩy. Dung Vũ Ca chưa từng nghĩ tới, chỉ có một cái vuốt ve mà mình đã có phản ứng lớn như vậy.

Dung Vũ Ca khẽ rên một tiếng, nàng có thể tưởng tượng được bộ dáng mình ở dưới thân Vệ Minh Khê phóng đảng thế nào, bởi vì người đó là Vệ Minh Khê nên nàng mới có cảm giác mãnh liệt đến thế.....

Dung Vũ Ca cỡ nào hy vọng Vệ Minh Khê có thể chủ động hơn một chút, một khi Vệ Minh Khê muốn mình, nàng chắc chắn sẽ không còn muốn quay đầu nữa. Còn như bây giờ, Vệ Minh Khê cùng chính mình lúc nào cũng dây dưa không rõ, mình muốn Vệ Minh Khê “yêu” mình, muốn đến sắp phát điên rồi!

Dung Vũ Ca bắt lấy tay Vệ Minh Khê đặt lên đôi tiểu bạch thủ mềm mại đầy đặn của mình, mà Vệ Minh Khê giờ phút này hoàn toàn bị Dung Vũ Ca dẫn dắt, cảm giác được trong lòng bàn tay một khối mềm mịn vô cùng.

Vệ Minh Khê vừa mới đặt tay lên, thần kinh Dung Vũ Ca lập tức căng thẳng, nàng sợ Vệ Minh Khê sẽ rút tay về...

Điều làm cho Dung Vũ Ca cảm thấy may mắn chính là cho đến bây giờ Vệ Minh Khê cũng không có biểu hiện gì chán ghét. Khi bàn tay Vệ Minh Khê đặt lên cặp song nhũ so với nàng còn đầy đặn mềm mại hơn, tay liền vô thức nhẹ nhàng đè xuống, hai hạt hồng đậu cũng lập tức se cứng lại. Dung Vũ Ca cảm giác được Vệ Minh Khê đã bắt đầu chủ động liên buông tay mình ra, để cho Vệ Minh Khê tự do phát huy, thân thể nàng yêu thích từng cái đụng chạm của Vệ Minh Khê. Tuy chỉ là những động tác nhẹ nhàng, nhưng vẫn làm cho nàng có phản ứng mãnh liệt.

Giờ phút này đầu óc Vệ Minh Khê đã hoàn toàn bị vây trong trạng thái hỗn loạn, nàng chỉ biết thân hình trẻ trung khêu gợi mà mê người kia đang dẫn dụ mình. Theo bản năng nàng cảm thấy tư thế nằm lúc này không thật khiến nàng tận hưởng, thân thể khẽ động, liền dễ dàng đem Dung Vũ Ca đặt dưới thân, hiển nhiên cũng vì Dung Vũ Ca cực kì phối hợp với Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca đúng như ý nguyện được nằm dưới thân Vệ Minh Khê, lòng tràn đầy chờ mong hành động tiếp theo của mẫu hậu. Vệ Minh Khê bởi động tình mà khuôn mặt nhiễm một tầng đỏ ửng, bộ dáng lại vô cùng ôn thuận dịu dàng. Trong trường hợp thế này, dù cho có là thánh nhân cũng biến thành đại đã lang, Vệ Minh Khê không phải thánh nhân, tất nhiên đã động tâm, nhưng do bản tính vốn ôn hoà nên nàng vẫn như trước không chút vội vàng mà chậm rãi thăm dò từng tắc thân thể của Dung Vũ Ca.

Vệ Minh Khê đặt môi lên cánh môi mềm mại của Dung Vũ Ca, thu lấy hương thơm mê người ấy, đầu lưỡi Dung Vũ Ca cuồng nhiệt cùng đầu lưỡi Vệ Minh Khê nhảy múa, cơ hồ muốn đổi khách thành chủ. Nàng cảm giác được những ngón tay Vệ Minh Khê đặt trên thân thể mình bắt đầu hoạt động, chạm đến đâu, da thịt nơi đó giống như bị thiêu đốt, thân thể nóng hừng hực, tràn đầy khát khao. Dung Vũ Ca đưa tay ôm lấy Vệ Minh Khê, đem thân thể mình hướng vào thân thể người yêu, hy vọng có thể giảm bớt cảm giác nóng rực bức bối mà mình đang phải chịu đựng....

Đôi môi Vệ Minh Khê dần dần di động xuống dưới, ôn nhu hôn vào cần cổ trắng ngần của Dung Vũ Ca, làm nàng chịu kích thích khẽ rên một tiếng, kia rõ ràng là thanh âm vui sướng cực kì, dễ nghe đến mức làm cho Vệ Minh Khê càng thêm mê mẩn.

Khi đôi môi tiến đến vùng đồi núi cao ngất ấy, Vệ Minh Khê chỉ biết ngây người mê muội ngắm nhìn, rõ ràng mình cũng đồng dạng có những thứ này, nhưng cho đến bây giờ mới biết, thì ra có thể làm người ta mê luyến đến thế.....

Tự dưng đến đây thì không biết phải làm gì nữa, trong nháy mắt Vệ Minh Khê ngẩn người, làm cho Dung Vũ Ca chờ đến mức hoảng hốt, nàng khát vọng Vệ Minh Khê có thể âu yếm mình, khát vọng Vệ Minh Khê thưởng thức mình.

“Chỉ nhĩ.....” Dung Vũ Ca ôm lấy cổ Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng kéo thấp đầu Vệ Minh Khê xuống một chút, để khuôn mặt nàng áp vào cặp nhũ phong mềm mại....

Nếu đến lúc này Vệ Minh Khê mà còn không biết làm gì nữa thì thật sự quá nghiêm chỉnh rồi. Vệ Minh Khê rốt cục không phụ sự mong đợi của Dung Vũ Ca hôn nhẹ lên nụ hoa kia, từ tốn ngậm lấy nó, Dung Vũ Ca cơ hồ thiếu chút nữa đã hét lên. Tận mắt nhìn thấy Vệ Minh Khê cúi đầu thưởng thức mình, Dung Vũ Ca có cảm giác một cỗ nhiệt lưu đang cuộn cuộn chảy xuống.....

“Nóng quá.” Dung Vũ Ca theo bản năng vịn vẹo thân thể. Vệ Minh Khê rất ôn nhu nhưng cũng đủ khiến nàng như thể bị bức điên rồi. Dung Vũ Ca trực tiếp nắm lấy ngón tay Vệ Minh Khê tiến nhập đoá hoa đã hé mở từ lâu, cảm giác ẩm ướt nóng ẩm khiến Vệ Minh Khê cả kinh, mọi hồn phi phách tán, mọi lý trí phút chốc đều trở lại.

Giờ phút này Dung Vũ Ca tuy yêu mị đến tận xương, làm cho người ta có cảm tưởng muốn đem nàng thưởng thức từng chút một, nhưng Vệ Minh Khê không dám, nàng sợ, sợ nếu bước qua ranh giới cuối cùng ấy, nàng sẽ không còn đường thối lui.

Vệ Minh Khê rút tay về, đem y quan không chỉnh tề trên người Dung Vũ Ca sửa sang lại rồi nhẹ nhàng dỗ dành: “Ngủ đi.”

Dung Vũ Ca không thể tin nhìn Vệ Minh Khê. Lúc này nàng đang bị dục bị hỏa thiêu đốt, nhưng Vệ Minh Khê, nữ nhân đáng giận này lại nói nàng hãy ngủ đi, thật không thể tin nổi.

Dung Vũ Ca muốn khóc, thân thể nàng vẫn còn nóng hừng hực như thiêu như đốt, tuy rằng nàng còn trẻ, thời gian còn nhiều, nhưng mà nàng thật rất đau đớn...

“Chỉ nhi, người ta muốn mà.” Dung Vũ Ca không thẹn thùng nói, làm cho Vệ Minh Khê đỏ bừng cả mặt. Sao Dung Vũ Ca có thể đem những lời này nói ra? Không tuân thủ tí qui củ nào của nữ nhi cả.

“Ngoan, ngủ đi.” Vệ Minh Khê ôm lấy Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng dỗ dành, cảm thấy mình thật là đáng chết. Mình vừa rồi sao cứ y như nhập ma, sao đối với Dung Vũ Ca lại làm ra chuyện như vậy?

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, biết hôm nay nhất định dục cầu bất đạt. Xem ra câu dẫn lại thất bại, nhưng cũng không thể làm gì khác. Vệ Minh Khê, nàng thật biết cách hành hạ ta mà, một ngày nào đó chắc chắn ta sẽ khiến nàng không thể xuống giường được, hừ!

Nhưng dù sao đêm nay thế nào cũng không ngủ được, Dung Vũ Ca tiếp tục thở dài! Ánh mắt tràn đầy u oán truyền lại làm cho Vệ Minh Khê có chút chột dạ...

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vệ Minh Khê Đền Bù thiệt Hại

Tối hôm qua Vệ Minh Khê ngủ cũng không yên ổn, Dung Vũ Ca cứ rúc vào lòng mình, đẩy ra một chút nàng lại càng dính sát lại, làm cho Vệ Minh Khê bất đắc dĩ chỉ biết thở dài. Thật ra Vệ Minh Khê không có thói quen có thêm một người trên giường, nhưng từ khi có Dung Vũ Ca, mới bắt đầu hình thành thói quen này.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca đang ngủ say, ngón tay nhẹ nhàng vén những lọn tóc dài đang rủ xuống trên gương mặt nàng, lộ ra dung nhan phong hoa tuyết nguyệt, lạnh lẽo ngấm nhìn đến xuất thần. Nữ nhân mĩ mạo này vốn là thể tử của Hiến nhi, nhưng hiện giờ nàng đang ngủ trên giường của mình, trong lòng Vệ Minh Khê chợt có cảm giác vô cùng phức tạp.

“Mẫu hậu, người ta muốn mà...” Dung Vũ Ca nói mơ, làm cho bàn tay Vệ Minh Khê đang âu yếm vuốt ve mái tóc nàng chợt khựng lại, gương mặt cũng ửng đỏ. Dung Vũ Ca ngay cả trong mộng cũng không đang hoang, Vệ Minh Khê có thể tưởng tượng ra Dung Vũ Ca đang mơ thấy cái gì. Nghĩ đến tình cảnh tối qua, gương mặt lại càng đỏ bừng hơn trước.

Vệ Minh Khê lay nhẹ thân mình Dung Vũ Ca, kêu nàng rời giường. Dung Vũ Ca mơ mơ màng màng mở đôi mắt, thấy ghét, mộng đẹp tự dưng bị phá hỏng giữa chừng, nếu là người khác đánh thức chắc chắn Dung Vũ Ca đã bộc phát tính tình đại tiểu thư. Nhưng khi nhìn thấy Vệ Minh Khê lại si ngốc cười ngây ngô, đưa tay nâng khuôn mặt Vệ Minh Khê, khẽ hôn nàng, hành động quá đối thân thiết khiến Vệ Minh Khê ngượng ngùng, nhẹ nhàng tránh né.

“Đừng làm rộn, mau rời giường thôi.” Vệ Minh Khê nghiêm mặt nói, bằng không Dung Vũ Ca sẽ không chịu nghe lời.

“Không muốn, người ta còn muốn ngủ, tối qua thân thể đói oi là đói, chưa có ngủ ngon.” Lời Dung Vũ Ca rõ ràng là oán trách Vệ Minh Khê tối qua khiến nàng dục cầu bất đạt, đến nỗi một đêm lẫn qua lộn lại cũng không ngủ được, mà đáng giận là Vệ Minh Khê rõ ràng biết mình khó chịu nhưng vẫn cố ý làm bộ ngủ thiếp đi. Ghét Vệ Minh Khê chết được!

Vệ Minh Khê thật ra rất muốn giả ngu, bởi vì trong lòng nàng không biết làm thế nào với Dung Vũ Ca, rõ ràng toàn những lời nữ tử bình thường không dám nói, nhưng sao nàng có thể nói ra không chút kiêng kỵ nào như vậy!?

“Nữ tử không thể nói năng liều như thế!” Vệ Minh Khê nghiêm trang dạy dỗ, có những thứ vốn đã ăn sâu trong tâm niệm Vệ Minh Khê, tỷ như lễ giáo chẳng hạn.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê cười, mẫu hậu nghiêm chỉnh quá, khí thế dạy dỗ y như khi ở trong cung làm hoàng hậu nương nương hiền minh không thể

xâm phạm, bắt quá mầu hậu hiện tại đầu phải hoàng hậu nương nương, mà chính là nữ nhân của mình!

Dung Vũ Ca yêu thích những lúc Vệ Minh Khê bôi vì chống đỡ mình càn rỡ không được nên phải cố thể hiện bộ dáng nghiêm trang hướng mình giáo huấn. Thực khả ái mê người khiến người ta phải ngẩn ngơ hồ đồ!

“Ta vừa rồi nói gì lộ liễu lắm sao?” Dung Vũ Ca ra dáng ngây thơ vô tội, đem câu nói của Vệ Minh Khê hỏi ngược lại. Vệ Minh Khê đột nhiên cảm thấy Dung Vũ Ca thực xảo quyết vô lại, may mà mình được giáo dưỡng tốt. Câu nói vừa rồi tuy không có gì lộ liễu nhưng “ý tứ” trong đó rõ ràng mình vừa nghe đã hiểu được ngay, nàng nói vậy không lẽ ý nói do tự mình nghĩ sai lệch hay sao?

“Phải nói là đối bụng, sao lại nói là thân thể rất đối?” Vệ Minh Khê nhú mày hỏi.

“Bụng chẳng lẽ không thuộc về thân thể sao? Đã đối bụng thì thân thể tất nhiên cũng đối chứ sao!” Mầu hậu không ngờ lại cùng mình cãi cò, Dung Vũ Ca cảm thấy vui thích vô cùng, nhìn đến bộ dáng không chịu thua của Vệ Minh Khê, thật đáng yêu làm cho người ta chỉ muốn đặt nàng dưới thân mà khi dễ một phen. Mà thật ra dù Vệ Minh Khê có bộ dạng thể nào thì Dung Vũ Ca cũng cảm thấy nàng đáng yêu cả!

“Coi như miệng lưỡi người lợi hại!” Vệ Minh Khê thấy mình biện giải không thắng, cảm thấy mất mặt liền đứng dậy, bắt đầu mặc y phục vào, không thềm nói chuyện với Dung Vũ Ca nữa.

“Miệng ta thật sự rất lợi hại sao? Có phải làm cho Chỉ nhi rất thoải mái hay không?” Dung Vũ Ca hoa si nhìn bóng lưng Vệ Minh Khê, hỏi không đứng đắn tí nào. Ở thì Chỉ nhi thoải mái là tốt rồi.

Đề tài nào cũng có thể bị Dung Vũ Ca vụn vẹo ra thành như vậy, Vệ Minh Khê đang mặc y phục chợt dừng tay, tự nhiên muốn bóp chết Dung Vũ Ca ngay tức thì.

“Dung Vũ Ca, ngươi ngâm miệng lại cho ta!” Vệ Minh Khê lạnh lùng ra lệnh. Rất rõ ràng nếu Dung Vũ Ca nói thêm cái gì nữa, nàng sẽ giận thật cho coi.

“Chỉ nhi không hiểu tình thú gì hết.” Dung Vũ Ca nhỏ giọng ai oán.

“Ngươi không phải đã sớm biết thế sao?” Vệ Minh Khê lãnh đạm nói, chỉnh trang lại y phục rồi đến ngồi trước bàn trang điểm, cầm lấy chiếc lược làm bằng gỗ đào, nhẹ nhàng chải tóc.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê lãnh đạm như thế, cũng nhanh tay mặc y phục, nhanh chóng thu dọn giường gối rồi đi đến phía sau Vệ Minh Khê, rất tự nhiên tiếp nhận lấy cây lược gỗ trong tay nàng.

“Dĩ nhiên ta biết rõ Chỉ nhi vừa nhát gan vừa cổ kỵ, Chỉ nhi đối với người khác lãnh đạm, Chỉ nhi có đôi khi rất không thú vị, Chỉ nhi có đôi lúc khiến người ta phải giận, nói không chừng ngày sau sẽ làm ta thương tâm, nhưng ta vì cái gì vẫn yêu nàng như thế này đây? Chớp mắt một cái đã yêu nàng mười mấy năm, nhất định là nàng đã dùng tình chú với ta, bỏ bùa ta, làm cho ta càng lún càng sâu. Nàng không biết ta yêu nàng đến mức nào, bởi vì tình yêu của nàng dành cho ta nhất định so với ta không bằng.”

Dung Vũ Ca nhẹ nhàng đưa ngón tay cùng cây lược đào nho nhỏ chải mái tóc đen dài của Vệ Minh Khê. Từ khi bị Thước Nhi cười nàng không chải nổi đầu cho mầu hậu, nàng trở về đã luyện tập thật tốt, hiện tại động tác đã vô cùng thuần thục linh hoạt.

Vệ Minh Khê không đáp lời, mà thực chất giờ phút này nàng cũng không biết nói gì để hồi đáp Dung Vũ Ca, nếu nói yêu, nàng vẫn thấy có gì đó thực xa lạ. Nàng chỉ biết bản thân mình không muốn Dung Vũ Ca biến mất, nàng chỉ biết khi Dung Vũ Ca gặp chuyện không may nàng thực sự rất lo lắng, nỗi lo không thua gì so với tình cảm dành cho thân sinh nữ tử của mình. Nàng đối với Hiên nhi nhất định là yêu, vậy đối với Dung Vũ Ca cứ coi là yêu đi. Nhưng mà, tuy yêu hai người nhưng lại là thứ tình cảm xung đột với nhau. Vệ Minh Khê chợt cảm thấy, mình dù có một bụng tài hoa cũng tìm không ra biện pháp nào lưỡng toàn.

“Quả thật là không hiểu phong tình mà, lúc này nàng lẽ ra phải có chút bày tỏ gì mới đúng!” Dung Vũ Ca khẽ giận nói, nhưng trong lòng biết rõ, trong tâm Vệ Minh Khê đối với mình vẫn còn do dự. Đáng chết, lẽ ra ban đầu không nên gả cho thái tử triều đình, để bây giờ biến thành một bức tường trong lòng Vệ Minh Khê, không sao vượt qua được.

“Vũ Ca.” Vệ Minh Khê muốn nói lại thôi.

“Mà thôi, ta thà rằng nàng không hiểu phong tình, cũng không muốn nàng nói gì khiến ta phải khổ sở.” Dung Vũ Ca mỉm cười. Trong lòng nàng có bao nhiêu đau khổ, cũng chỉ có nàng biết được thôi.

Vệ Minh Khê cũng không nói tiếp nữa. Tâm tư của Dung Vũ Ca đối với mình, nàng làm sao lại không biết. Mấy tháng trước Dung Vũ Ca ngay cả chải một kiểu tóc hơi phức tạp chút cũng không biết, hiện tại so với Tĩnh Doanh còn khéo léo nhanh nhẹn hơn. Thực khó cho một đại tiểu thư từ nhỏ đã quen được người ta hầu hạ như nàng, nay lại khuất thân phục thị mình.

“Vũ Ca, ngươi hà tất ủy khuất mình như vậy, không cần vì ta mà làm ra cái gì, có lẽ không đáng đâu.” Vệ Minh Khê thở dài nói.

“Ta vì Chỉ nhi làm hết thấy, đều là ta cam tâm tình nguyện, mà cũng là do ta thích nữa, giống như lúc này vì Chỉ nhi mà chải đầu vậy. Ta thích những khoảnh khắc ấm áp thân thiết cùng Chỉ nhi, không có khoảng cách nào cả, cho nên tóc của Chỉ nhi, ngày sau chỉ có thể để ta chải, Tĩnh Doanh cũng không được!” Dung Vũ Ca bá đạo nói.

Vệ Minh Khê chợt kéo Dung Vũ Ca ngồi lên đùi mình, Dung Vũ Ca chỉ thiếu chút nữa là tim đã nhảy ra khỏi lồng ngực. Mầu hậu không phải cảm động

muốn hôn mình đấy chứ? Được ngồi trên đùi mẫu hậu, có chút xấu hổ, nhưng cũng đã mong đợi từ lâu!!

Trong đầu Dung Vũ Ca tràn ngập toàn ý nghĩ kỳ quái, nàng hoàn toàn quên mất Vệ Minh Khê là người đứng đắn thế nào. Nàng kéo mình vào lòng để thân thiết gì đó, tuyệt đối không thể nào!

“Ta không có tài cán vì người làm gì nhiều, nhưng bất quá ta có thể họa mi cho người.” Vệ Minh Khê chân thành nói, thuần túy là muốn đáp lễ mà thôi.

“Vẽ lông mi?” Ngờ ngẫm Dung Vũ Ca lúc đầu có chút thất vọng, nhưng ngay lập tức tâm trạng nhảy nhót cả lên. Mẫu hậu họa mi cho mình, chẳng phải rất giống trượng phu họa mi cho ái thiếp sao? Cảnh tượng kia, chỉ cần tưởng tượng Dung Vũ Ca đã thấy đáng yêu đến cực điểm.

“Ta chưa từng họa cho người nào, không biết có thể họa tốt hay không? Thôi nên quên đi.” Vệ Minh Khê nghe ngữ khí mát mẻ của Dung Vũ Ca, nghĩ lại sợ mình họa không tốt, trong lòng cũng có chút do dự liền quyết định rút lui.

“Người ta muốn Chỉ nhi họa mi, nhất định sẽ rất đẹp, rất đẹp mà!” Dung Vũ Ca lòng tràn đầy chờ mong Vệ Minh Khê vẽ mi cho mình. Nàng có thể tưởng tượng được mình sẽ đẹp thế nào, yêu nghiệt thế nào khi xuất hiện trước mắt thế nhân.

Vệ Minh Khê cầm lấy mi bút, nhẹ nhàng phác họa đôi mi cong cong hoàn mỹ của Dung Vũ Ca, biểu tình vô cùng nghiêm túc, ghé sát vào mặt Dung Vũ Ca, hơi thở nhẹ nhàng quần quýt, hết thấy đều làm cho Dung Vũ Ca hạnh phúc muốn rơi lệ, thực sự cảm giác so với nằm mộng còn có phần không chân thật hơn.

Vệ Minh Khê không hề biết hành động tùy hứng này của mình lại mang đến cho Dung Vũ Ca cảm giác hạnh phúc trước nay chưa từng có đến thế nào, nàng chỉ biết chuyên tâm tỉ mỉ họa cho Dung Vũ Ca thôi.

Vệ Minh Khê thu bút, hài lòng nhìn đôi mày liễu trước mặt, vừa vặn chạm phải ánh mắt câu nhân kia, lập tức bị hút vào. Vệ Minh Khê vô thức nhẹ nhàng tiến lại, đặt môi lên cánh môi mềm mại của Dung Vũ Ca, có lẽ ngay cả chính nàng cũng không biết hành động ấy như thế nào lại phát sinh.

Ngày sau Vệ Minh Khê cuối cùng tổng kết được, không thể cùng Dung Vũ Ca nhìn nhau, bằng không chắc chắn sẽ bị nàng câu mất hồn phách!

Giống như là bây giờ, Vệ Minh Khê hoàn toàn vô ý thức bị Dung Vũ Ca câu dẫn!

Dung Vũ Ca lòng tràn đầy chờ mong, môi cùng môi quần quýt triền miên, kia ôn nhu lại dần thêm gấp gáp, hôn càng lúc càng sâu, ý loạn tình mê. Họa bút trong tay Vệ Minh Khê bất giác rơi xuống khiến nàng giật mình, lúc ấy mới phát hiện giờ phút này nàng cùng Dung Vũ Ca tư thế rất ái muội. Mới sáng sớm, nàng sao cũng trở nên can rở giống Dung Vũ Ca như thế? Vệ Minh Khê tự khiển trách mình.

Dung Vũ Ca chưa thỏa mãn, liếm nhẹ khoé môi, vẫn có cảm giác ăn không no a! Mẫu hậu không thể một lần để mình được ăn no sao?

“Họa tốt lắm, người dọn dẹp gọn gàng đi, ta đi ra ngoài trước.” Vệ Minh Khê chạy trời chết.

Dung Vũ Ca cười cười lắc đầu, đến khi nào thì mẫu hậu mới không then thùng nữa đây? Dung Vũ Ca ngắm nhìn mình trong gương, khí sắc coi như không tính đi, nhưng vì sao hôm nay tự ngắm lại còn thấy mình đẹp hơn so với thường ngày vậy?

“Tiểu Vũ Ca đâu?” Dung Quý hỏi Vệ Minh Khê.

“Nàng sắp đi ra rồi đấy.” Vệ Minh Khê hồi đáp.

“Nàng có khỏe không?” Liễu Tam nương hỏi, ánh mắt nhìn Vệ Minh Khê như thể đang nhìn cháu dâu. Bộ dạng so với tuyệt thế dung mạo của người nhà Dung gia thì không được tốt lắm, chỉ có thể xem như thanh tú, mặt mày thanh nhã như đoá thanh liên, nhưng thật ra cũng chỉ coi là được. Tuy rằng nói nàng ba mươi hai tuổi, so với tiểu Vũ Ca lớn hơn rất nhiều, nhưng nhìn đi nhìn lại nhiều lắm chỉ khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, đứng chung một chỗ chẳng những không khác biệt mà ngược lại rất xứng đôi. Tuy nhìn nàng ôn hòa dễ gần, nhưng nếu ra vẻ uy nghiêm thì sợ là so với cô con dâu công chúa Vũ Dương còn bức người hơn. Ngày sau bị ăn gấu gao ắt hẳn là tiểu Vũ Ca rồi!

Nói cũng kỳ quái, người Dung gia đều bị nửa kia của mình ăn hiếp, Dung Quý bị Liễu Tam nương trị còn không nói, Dung Trực nổi danh là nghe lời Vũ Dương công chúa, chỉ sợ Dung Vũ Ca cũng không ngoại lệ.

“Rất tốt.” Vệ Minh Khê đối với ánh mắt sắc bén của Liễu Tam nương có chút không tự nhiên, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định, không chút sợ hãi.

“Người Dung gia chúng ta, cả đời chỉ biết yêu một người, một khi đã yêu, chính là yêu đến chết, nếu không được sẽ tự hủy diệt, hoặc nếu không tự hủy, thì chắc chắn sẽ yêu đến không còn đường lui. Tuy rằng người thân phận đặc thù, nhưng nếu nàng đã yêu thương người, chúng ta cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở làm ngơ, chỉ hy vọng lần sau đừng để chúng ta nhìn thấy nàng vì người mà tìm đến cái chết, không muốn sống nữa. Phận làm trưởng bối, có người nào không hy vọng con cháu mình bình an đâu? Nàng là tâm can bảo bối trong lòng Dung gia chúng ta, không chấp nhận để người khác khi dễ!” Dung gia quả không hổ danh chuyên bao che khuyết điểm người nhà.

Dung Quý kéo Liễu Tam nương qua, dùng phúc ngữ nói chuyện: “Người dùng thái độ ấy nói với Vệ Minh Khê, không sợ hù dọa nàng chạy mất, bảo bối của người sẽ oán hận người cả đời sao?”

“Nàng đoạt tâm can bảo bối của chúng ta, đương nhiên phải đối với tiểu Vũ Ca tốt, chẳng lẽ người muốn tiếp tục nhìn thấy tiểu Vũ Ca vì nàng mà đòi

sống đòi chết sao? Hơn nữa, Vệ Minh Khê là người dễ dàng bị dọa như vậy sao? Nếu đúng thật nàng vô dụng như thế, làm sao xứng đôi với tiểu Vũ Ca nhà chúng ta?” Liễu Tam nương nói là nói như thế nhưng vẫn thu liễm thái độ đối với Vệ Minh Khê một chút, dù sao hiện tại người sáng suốt đều biết, gia gia nãi nãi không đáng giá tiền, chỉ có người trong lòng mới đáng giá thôi! Ài, nữ nhân lớn rồi không quản được, tấm lòng chỉ biết hướng ra ngoài thôi!

“Ta hiểu, việc này là trách nhiệm của ta.” Vệ Minh Khê áy náy nói, nàng không từ chối lại ngoan ngoãn đồng ý làm cho Liễu Tam nương muốn mở miệng trách cứ cũng không được. Vệ Minh Khê là loại nữ tử như vậy, trêu chọc tới nàng hoàn toàn là tự mình làm khổ mình, sao tiểu Vũ Ca cứ nhất định phải siêu lòng trước nữ tử này đây?

“Ta không phải bắt ngươi cùng tiểu Vũ Ca ở chung một chỗ vì ngươi áy náy, mà ta chỉ hy vọng ngươi có thể kiên định một chút để ở bên nàng!” Liễu Tam nương thở dài nói.

“Các ngươi đang nói cái gì vậy?” Dung Vũ Ca xuân quang đầy mặt đi ra, trên người tràn đầy hạnh phúc, có ngăn cũng ngăn không được. Liễu Tam nương nhìn tư thái kia của tôn nữ, nàng đang hoàn toàn đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc. Hiện tại có bao nhiêu hạnh phúc, ngày sau ắt hẳn có bấy nhiêu thống khổ, trong lòng Liễu Tam nương không khỏi căng thẳng, lo lắng!

“Hôm nay khí sắc hồng nhuận, chắc cả đêm qua xuân quang vô hạn, vân vũ không ngừng a.....” Dung Quý nói được một nửa, nhìn thấy tiểu Vũ Ca trừng mắt với mình mới ý thức được bên cạnh còn có một Vệ Minh Khê da mặt mỏng, liền lập tức ngừng lại. Nếu lại giống lần trước dọa nàng chạy mất, lại hành hạ một phen thì chắc tiểu Vũ Ca sẽ oán bọn họ đến chết mất!

“Không được nói lung tung, tâm can bảo bối của ta chạy mất, các ngươi đền cho ta được không?” Dung Vũ Ca trừng mắt nhìn hai lão.

Vệ Minh Khê nghe thấy gương mặt lập tức đỏ rần, xấu hổ đành quay mặt nhìn sang nơi khác, lão nhân không quy củ, trẻ nhỏ cũng bắt kính! Dung gia độc đáo thế nào cuối cùng Vệ Minh Khê cũng hiểu được.

“Nói xem, các ngươi không cảm thấy người ta hôm nay đặc biệt sao?” Dung Vũ Ca hỏi Dung lão phu phụ.

Dung Quý phu phụ hai mặt nhìn nhau, sau đó phối hợp nhìn lại Dung Vũ Ca, vẫn là bộ dạng họa thủy kia, đâu có xấu đi đâu!

“Lông nì, có phải hay không đẹp hơn mọi khi?” Dung Vũ Ca vẻ mặt nhộn nhạo không kiềm được gấp gấp hỏi.

Vệ Minh Khê đứng bên chỉ muốn tìm cái động chui vào luôn! Dung Vũ Ca thật đúng là..... là đồ thích khoe khoang mà.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chuẩn Bị Trở Về

“Gần đây chỉ ngần ngừ trong ba tháng mà cả nước đều lan truyền nghi án trẻ con mất tích, quan phủ ghi án đã không dưới một trăm vụ, nghe nói năm nay là một năm quý ám, ngàn năm có một, yêu ma quỷ quái hoành hành, chuyên ăn thịt trẻ con.....”

Dung Quý vừa ăn vừa thuật lại chuyện không yên ổn gần đây nhất trong thiên hạ.

“Yêu ma quỷ quái luôn luôn là lời nói vô căn cứ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?”

Dung Vũ Ca tò mò hỏi, nàng luôn thích nghe mấy việc kì bí, nhưng trên thực tế đây đều là mấy trò gạt người mà thôi.

“Ngươi thấy chuyện này thế nào?”

Liễu Tam nương hỏi Vệ Minh Khê.

“Yêu ma quỷ quái bất quá chỉ là cách nói mê hoặc nhân tâm, nhất định là có nguyên do.”

Vệ Minh Khê cau mày, cảm thấy trong chuyện này có gì đó kỳ quái, trẻ con mất tích, chuyện lớn như vậy, triều đình sao không có người nào coi trọng?

“Lúc Hiến đế luyện đan.....”

Dung Quý đang nói đột nhiên ngừng lại, đôi đũa trong tay Vệ Minh Khê bắt chợt rơi xuống đất. Cỗ thư có nói qua, lúc Hiến đế luyện đan từng dùng tim hải nhi để luyện đan, do đó mới xuất hiện lời đồn đãi yêu ma hoành hành, khiến lòng người hoảng sợ.....

Vệ Minh Khê bắt gặp lạnh run cả người, Hoàng Thượng luyện đan không quá nửa năm, đã trầm mê như thế, năm đó Hiến đế dùng tim trẻ con luyện đan đã đủ hoang đường, Cao Hàn cũng muốn giẫm lên vết xe đổ đó hay sao? Vệ Minh Khê không dám tưởng tượng, nếu Cao Hàn cứ tiếp tục luyện đan thì

sẽ gây nên tình cảnh nào?

Dung Vũ Ca tâm vốn nhỏ nhen, nàng không muốn quản chuyện thiên hạ, nhưng cũng cảm giác được chuyến Giang Nam hành này có lẽ đã đến phút cuối cùng. Cầm bàn tay giá lạnh của Vệ Minh Khê, trong lòng có cảm giác hít thở không thông.

Dung Vũ Ca biết rõ, nàng không lưu được Vệ Minh Khê!

Vệ Minh Khê bản chất thiện lương, nếu nàng là một nữ tử ngốc nghếch chỉ biết việc nhà thì có lẽ không có gì phải lo. Nhưng vì có làm sao, nàng cứ học đủ thứ, từ sử sách đến quốc sách, nữ tử học nhiều như vậy để làm chi? Yêu nước thương dân để làm gì?

Dung Vũ Ca từ đầu đến cuối chỉ là một nữ tử ích kỷ, nàng bản chất đúng là họa thủy, vì người nàng yêu mà sẵn sàng hy sinh thiên hạ, thiên hạ ở trong mắt Dung Vũ Ca chẳng là gì cả! (nguyên tác: chó má không bằng)

Đúng lúc này, trên lầu có vài hành khách vắng lại đến từ kinh đô đang thảo luận những tin tức gần đây.

“Người biết không, Trương Gia Nhân chiếm đoạt nhà dân, cưỡng đoạt dân nữ, gia quyến nàng kia giữa đường cản kiệu thái tử kêu oan, kỳ thật mọi người đều nghĩ có làm vậy cũng vô ích, Thái tử vẫn nhọc có ai không biết. Nhưng chuyện không ngờ đến là thái tử vốn yếu đuối lại dám chống lại Hoàng Thượng, chọc lên gai rồng, xông vào phủ quốc sư giải cứu thiếu nữ, còn đập phá phủ quốc sư nữa. Hoàng Thượng vì việc này mà nổi trận lôi đình, nghe nói ở ngự thư phòng chẳng những giận dữ tuyên bố muốn phế thái tử, lại còn cầm nghiên mực ném vào thái tử, thái tử bị ném trúng ngay trán, máu chảy không ngừng, trước mắt vẫn còn ở Đông cung tỉnh dưỡng...”

“Không ngờ thái tử vẫn nhọc cũng có lúc anh hùng, xứng danh nhi tử của Vệ hậu, làm người ta thoả mãn nhân tâm. Thái tử ngày sau nếu có thể đăng cơ.....”

“Thái tử có thể giữ vững yên ổn ngôi vị hay không còn khó nói, dù sao Vệ hậu vẫn còn tại Đông Đô đại quốc tự ăn chay niệm phật, không có Vệ hậu hậu thuẫn, thái tử cũng yếu thế đi nhiều.....”

Vệ Minh Khê nghe vậy, mặt liền trắng bệch, Hiên nhi sao dám chống lại Hoàng thượng lúc này? Không được, nàng phải lập tức trở về, nếu không tình cảnh Hiên nhi sẽ vô cùng nguy hiểm. Thái tử càng đắc nhân tâm, Hoàng Thượng càng không tha cho hắn!

Toàn thân Vệ Minh Khê lạnh run, không biết thương thế Hiên nhi thế nào? Ai cũng không thể thương tổn nhi tử nàng, dù người kia có là trượng phu nàng cũng không được!

Dung Vũ Ca trong lòng nằng thảm Cao Hiên, người cái đồ ngu ngốc này, không có việc gì lại học cái dừng của kẻ thất phu để làm chi? Khiến mẫu hậu người lo lắng, người sẽ vui vẻ sao? Hay nghĩ có thể lập tức thành đại anh hùng sẽ rất vui thích? Cao Hiên thực đáng giận!

“Thu dọn đi, ngày mai trở về Đông Đô, cũng nên hồi kinh rồi.”

Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nói.

“Vệ Minh Khê, chúng ta không thể xa chạy cao bay, mặc kệ những chuyện phiền toái này sao?”

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, khổ sở hỏi.

“Không được nói bốc đồng như thế! Thiên hạ này không yên ổn, ta đã không phải là một thế tử tốt, nếu không thể khiến trượng phu trở về chính đạo thì ta cũng muốn hết sức vì thiên hạ mà giữ vững thái bình, hơn nữa Hiên nhi cần ta!” Vệ Minh Khê nói, không có bất kỳ thương lượng nào.

“Vậy nàng nhất định phải đáp ứng ta, sau khi trở về không cho phép không để ý tới ta!”

Dung Vũ Ca thấy nói gì cũng đều vô dụng, chỉ cầu sau khi hồi kinh Vệ Minh Khê không tránh né mình là tốt rồi.

“Vũ Ca, ta hiện tại không thể hứa hẹn với người điều gì, nhưng ta sẽ tận lực tìm một biện pháp lưỡng toàn.....” Vệ Minh Khê cũng không biết phải nói gì.

“Biện pháp lưỡng toàn? Nàng rõ ràng nghĩ không được, chỉ trả lời ta cho có lệ thôi!”

Dung Vũ Ca tức giận hướng Vệ Minh Khê quát, có lẽ nàng biết những ngày tháng hạnh phúc đã không còn nhiều, nên lại càng luống cuống bất an.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca cuống cuống khổ sở, nàng biết Dung Vũ Ca rối loạn, nhưng nàng quả thật lực bất tòng tâm, theo bản năng xoay người ôm lấy Dung Vũ Ca, muốn Dung Vũ Ca bình tĩnh trở lại.

Dung Vũ Ca giống như con báo nhỏ đang giương nanh múa vuốt, nhưng ở trong lòng Vệ Minh Khê lại từ từ bình ổn trở lại. Đáng giận, biết rõ rằng Vệ Minh Khê sẽ thương tổn mình, nhưng chỉ cần nàng hơi trấn an, mình liền buông khí giới đầu hàng.

Dung Vũ Ca giận Vệ Minh Khê, cũng giận chính bản thân mình, một bụng đầy hỏa không chỗ nào phát tiết liền há mồm quay ra cắn vành tai Vệ Minh Khê một cái.

Vệ Minh Khê bị đau, kêu lên một tiếng, nhưng biết Dung Vũ Ca chẳng qua không muốn về, cũng không hé miệng nói gì. Dung Vũ Ca rốt cuộc vẫn rất thương yêu Vệ Minh Khê, cắn một cái, thấy Vệ Minh Khê đau lập tức đau lòng, đổi cắn thành liếm, mà Vệ Minh Khê cũng tùy nàng làm vậy.....

“Tiểu Vũ Ca, ngươi giận gia gia sao?”

Dung Quý ngữ khí đáng thương hỏi, từ ngày hôm qua đến giờ, nàng cũng không thêm đề ý đến mình.

“Biết rõ Vệ Minh Khê mềm lòng, ngươi lại mượn việc này phiền nàng, ngươi có ý làm cho ta khổ sở!”

Thật ra Dung Vũ Ca cũng biết, nàng trút giận cho ai khác cũng không đúng, dù sao vừa nghe thấy Cao Hiến có chuyện, Vệ Minh Khê một lòng chỉ muốn bay về kinh đô. Nàng vẫn một bụng buồn bực nhưng không thể hướng Vệ Minh Khê phát tác, nên đành phải hướng Dung Quý mà trút giận thôi.

“Ai kêu ngươi yêu thương Vệ Minh Khê, chuyện này vốn đã định như vậy rồi, đừng có đổ thừa cho ta. Gia gia nài nỉ còn có việc, sẽ không cùng các ngươi hồi Đông Đô, một thời gian nữa sẽ đi kinh đô tìm các ngươi.”

Đông Đô Đại quốc tự.

Vũ Dương công chúa phái người đến đón thái tử phi, Tĩnh Doanh đã từ chối rất nhiều lần, nhưng cứ mãi từ chối cũng không phải là biện pháp. May thay lúc Tĩnh Doanh đang rất khó xử thì Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca rốt cuộc đã trở lại, cảm giác thần kinh căng thẳng bây giờ mới được buông lỏng.

“Hoàng hậu nương nương vạn phúc, công chúa tư niệm thái tử phi đã lâu, đặc biệt phái lão nô mời thái tử phi hồi cung!”

Từ ma ma hướng Vệ Minh Khê thỉnh an, thuận tiện đưa ra ý của Vũ Dương công chúa. Từ ma ma đã đi theo Vũ Dương hơn ba mươi năm, nàng tinh mắt nhận thấy Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca mấy ngày trước rõ ràng không có ở Đại quốc tự nội viện, bất quá chỉ là hai kẻ giả dạng, tuy trong lòng biết rõ nhưng cũng không vạch trần.

“Ma ma, mẫu hậu cũng sắp hồi kinh, ta theo mẫu hậu cùng nhau trở về là tốt rồi!”

Dung Vũ Ca nói, kỳ quái, sao mẫu thân lại phái Từ ma ma tự mình đến Đại quốc tự tìm mình trở về đây?

“Vũ Ca theo ta đã lâu làm cho công chúa ưu tâm, bản cung cũng cảm thấy áy náy, sáng sớm ngày mai bản cung sẽ cùng Vũ Ca hồi cung.”

Vệ Minh Khê tự nhiên cũng muốn nói vài lời khách sáo.

Vũ Dương công chúa có tiếng là thương nữ nhi, nhưng việc phái người tới đón Dung Vũ Ca cứ như là sợ Dung Vũ Ca bị mình khi dễ vậy. Vũ Dương công chúa có vẻ không phải người lòng dạ hẹp hòi như thế, trong lòng Vệ Minh Khê cũng thấy có vài phần kỳ quái.

“Từ ma ma, mẫu hậu sao lại đột nhiên cho ngươi đến đây?” Từ mama là nữ nương của Dung Vũ Ca, lại là thị tì bên người Vũ Dương, cho nên thân phận có điểm đặc thù, Dung Vũ Ca không thể trực tiếp đuổi Từ ma ma đi, chỉ có thể tùy tiện đáp lời hỏi han ân cần của Từ ma ma.

“Công chúa sợ tiểu quận chúa ở bên ngoài không thể chiều cổ bản thân thật tốt, nên sai lão nô đi theo bên người để hầu hạ, thương thay tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.....”

Từ mama nói rất nhiều, nhưng dĩ nhiên nàng không nói cho Dung Vũ Ca biết công chúa nói mình chú ý một chút, không được để tiểu quận chúa cùng hoàng hậu nương nương một chỗ, nàng cũng không biết rốt cuộc vì sao. Chỉ là bộ dáng tiểu quận chúa đối xử với hoàng hậu nương nương không giống con dâu đối đãi mẹ chồng, có chút kỳ quái, nhưng cũng không nói được kỳ quái ở chỗ nào.

“Tốt lắm, Từ mama, trời tối rồi, bản cung cũng mệt mỏi.....”

Dung Vũ Ca một lòng nhớ thương đều là Vệ Minh Khê, muốn lập tức đem Từ ma ma đuổi đi, lên vào khuê phòng Vệ Minh Khê. Mẫu hậu không ở bên người, nàng làm sao ngủ được đây? Hơn nữa sắp tới ngày hồi cung, nàng càng phải dính lấy Vệ Minh Khê chặt hơn nữa, làm sao chịu bỏ phi?

Vệ Minh Khê ngồi ở thềm phòng xếp bằng, nhắm mắt lại, quãng thời gian ở Giang Nam cùng Dung Vũ Ca sớm chiều ở chung, cứ một màn lại một màn hồi tưởng, làm cho nàng tĩnh tâm không được. Phải đột ngột trở về kinh thế này, trong lòng Vệ Minh Khê có chút căng thẳng, sau khi hồi kinh không thể giống như lúc phóng túng ở Giang Nam. Nghĩ đến khoảng thời gian tận tình hoan ái ngày ấy, trong lòng Vệ Minh Khê có chút cảm giác tội lỗi.

Dung Vũ Ca mãi mới thoát khỏi Từ ma ma, lập tức lên vào phòng Vệ Minh Khê thì thấy nàng đang ngồi thiền. Vệ Minh Khê có đôi khi quá nghiêm chỉnh, mà nàng vốn không muốn một Vệ Minh Khê quá mức nghiêm trang, như vậy sẽ khiến nàng cảm thấy mình và người ấy cách nhau rất xa.

“Chỉ nhi có phải đang nghĩ đến ta hay không?”

Dung Vũ Ca xuất hiện phía sau Vệ Minh Khê, hôn lên vành tai Vệ Minh Khê, ái muội hỏi.

Thân thể Vệ Minh Khê mềm nhũn, không hiểu vì sao thân thể nàng càng ngày càng dễ dàng bị Dung Vũ Ca trêu chọc, nhưng nơi này là chùa miếu, Dung Vũ Ca sao có thể càn rỡ như thế?

“Vũ Ca, đây là Phật đường, không được hò nháo……”

Vệ Minh Khê không có can đảm ở nơi chùa miếu linh thiêng làm việc cấm kỵ ấy, nhanh chóng ngăn Dung Vũ Ca lại.

“Ta mặc kệ là ở nơi nào, dù sao đều phải hồi cung, người ta chỉ muốn ở trên người Chỉ nhi lưu lại vô số ấn ký, tránh cho Chỉ nhi hồi cung sẽ quên mất ta……”

Dung Vũ Ca theo vành tai Vệ Minh Khê hôn dần xuống cằm cổ trắng nõn, tình, sắc so với trước kia đều nhiệt tình hơn rất nhiều, làm cho Vệ Minh Khê khó có thể chống đỡ được nụ hôn nồng cháy ấy, cơ thể nóng rực như bị phỏng.

“Vũ Ca, không được……”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Xuân Thì

Dung Vũ Ca không quản được nhiều như vậy, nàng chỉ biết hiện tại mình rất muốn Vệ Minh Khê, muốn nhìn thấy Vệ Minh Khê ở dưới thân mình yêu điểm nở rộ. Nụ hôn càng ngày càng nóng rực, mang theo chân tình nồng đậm, trong lúc ấy ngón tay cũng khéo léo luôn vào thất lung Vệ Minh Khê……

“Vũ Ca, dừng lại……”

Vệ Minh Khê thấp giọng cầu xin, nàng cảm giác được cỗ nhiệt khí kia đang ở trong thân thể mình di chuyển không ngừng, thân thể cũng bắt đầu vô lực. Tay nàng nắm chặt y bào, cổ khắc chế nỗi dục vọng đang bắt đầu trào dâng như sóng cuộn……

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê mềm lòng, càng thêm ra sức khiêu gợi. Mỗi nàng lần theo cằm cổ trơn bóng trượt về phía trước, đôi môi như lửa nóng chạm đến nơi nào, nơi ấy y như bị hỏa diễm thiêu đốt, ở trên người Vệ Minh Khê tạo thành từng đợt, từng đợt sóng nhiệt. Giờ phút này khát vọng của Dung Vũ Ca so với bình thường còn cao hơn gấp bội, hấp tấp như sợ mình sắp bị vứt bỏ, muốn thấy Vệ Minh Khê nhiệt tình phản ứng theo mình, để ổn định nỗi bất an trong lòng.

Thân thể Vệ Minh Khê ngày càng vô lực, dựa hẳn vào người Dung Vũ Ca, tay Dung Vũ Ca nhẹ nhàng trượt xuống eo Vệ Minh Khê cởi bỏ dây buộc quanh lưng, đồng thời vén cổ áo ra hai bên, lộ ra xương đòn vô cùng mê người. Dung Vũ Ca đưa đôi môi tham lam dán lên bờ vai mềm mại ấy, ngón tay từ từ tiến vào giữa hai chân Vệ Minh Khê, cách lớp quần áo nhẹ nhàng nhu lông bộ vị nắn cảm kia.

Vệ Minh Khê bị kích thích khẽ cong người, Dung Vũ Ca ra sức phối hợp cả tay và lưỡi, tận lực làm Vệ Minh Khê hài lòng, nàng thích nhìn thấy một Vệ Minh Khê ý loạn tình mê, một Vệ Minh Khê quỳ rũ dưới thân mình. Nàng yêu thích mỗi khi Vệ Minh Khê cố gắng nhẫn nhịn, chỉ phát ra tiếng rên khe khẽ, hết thảy mọi thứ của Vệ Minh Khê, nàng đều muốn……

Dung Vũ Ca dùng thân thể của mình phủ lên người Vệ Minh Khê, đem nàng đặt dưới thân, tiện cho mình muốn làm gì thì làm, y bào rộng thùng thình của nàng bị Dung Vũ Ca biến thành một đồng hồ xoắn, lộ ra cả vai trắng nõn như ẩn như hiện. Lúc này Vệ Minh Khê không còn dằn vặt lạnh lùng và vô tâm như bình thường nữa, mà có chút ấm áp, có chút mơ hồ, nhưng cũng vô cùng câu hồn, làm cho Dung Vũ Ca mê mẩn đến thần hồn điên đảo.

Dung Vũ Ca đưa chân xâm nhập vào giữa hai chân Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng ma sát đoá hoa yêu kiều giữa đồng ruộng xanh tươi, tay còn lại ôm chặt đồn bộ Vệ Minh Khê, nhu tình vuốt ve, xoa nắn, thậm chí dù cách cái khố vẫn tham lam muốn tiến vào khe rãnh bên trong, thiếu chút nữa đã dò vào tiểu huyết dưới khố, làm cho Vệ Minh Khê khắc chế không được quần chặt lấy cổ Dung Vũ Ca, cố chống lại khoái cảm đang lan tràn khắp nơi.

Lý trí Vệ Minh Khê càng lúc càng bạc nhược, thân thể càng ngày càng không chống cự nổi sự trêu chọc của Dung Vũ Ca, thậm chí nàng có thể cảm giác được giữa hai chân mình đang có một cỗ ẩm ướt khiến người ta phải xấu hổ, cảm giác được thân thể mình đang đang từ từ nghiêng hợp theo Dung Vũ Ca làm mấy chuyện xấu xa, chân bắt tri bất giác đặt lên hông Dung Vũ Ca dù hành động đó làm cho Vệ Minh Khê đỏ bừng mặt, nàng cảm giác thân thể kia tựa hồ không còn là của mình, bắt đầu biểu tình đòi có ý thức của riêng nó……

Vệ Minh Khê trong vô thức đáp lại làm cho Dung Vũ Ca càng hưng phấn, khí huyết sôi trào, kéo áo của Vệ Minh Khê xuống.

Không đủ! Vĩnh viễn không đủ! Nàng muốn Vệ Minh Khê dứt bỏ hết thảy mọi trói buộc để đáp lại mình, nàng muốn Vệ Minh Khê có thể giống như mình, không chỗ nào cấm kỵ mà hưởng thụ hoan ái.....

Vệ Minh Khê cảm giác được Dung Vũ Ca dùng đầu gối đưa vào giữa hai chân mình, nhẹ nhàng ma sát phiến mềm mại kia, tay Vệ Minh Khê lại càng quấn chặt lấy cổ Dung Vũ Ca, không chế không được ngửa mặt đưa đầu về phía sau.

Đang chìm trong mê đắm, nàng chợt nhìn thấy bức họa Phật tổ trên bức tường trong thiền phòng. Phật tổ lộ vẻ mỉm cười, ánh mắt như đang ngó chừng các nàng, như thể nhìn thấu cả linh hồn của nàng. Vệ Minh Khê giống như bị tạt một gáo nước lạnh, vô cùng chợt dạ, đột ngột đẩy Dung Vũ Ca ra khỏi người nàng.

Dung Vũ Ca đang trầm mê vui đầu vào hoan ái, làm sao liệu được Vệ Minh Khê lại đột nhiên đẩy mình ra, nhất thời chưa kịp chuẩn bị tinh thần, vô cùng ngạc nhiên nhìn chằm chằm Vệ Minh Khê. Rõ ràng Vệ Minh Khê đang có dấu hiệu động tình, nàng rõ ràng thích mình chiều chuộng thân thể nàng, vì sao lại đột nhiên đẩy mình ra?

Nhân lúc đó, Vệ Minh Khê chỉnh lại y phục quần áo bị Dung Vũ Ca cởi bỏ. Thần Phật không coi vào đâu, sao có thể làm ra chuyện xấu xa này?

“Thần Phật đang nhìn, không thể xem thường thần linh.”

Vệ Minh Khê không được tự nhiên nói, vốn làm việc này đã là vạn phần cấm kỵ, hiện tại đang ở nơi chùa miếu, lại càng thêm cấm kỵ đến cực hạn, Vệ Minh Khê làm sao dám tiếp tục.

Dung Vũ Ca nhìn bức họa Phật tổ trong phòng, quả thực muốn phát cuồng. Dung Vũ Ca cho tới bây giờ không bao giờ quản thần Phật cái gì, nàng chỉ biết nàng muốn Vệ Minh Khê đến điên rồi!

Nàng kéo Vệ Minh Khê lại, muốn tiếp tục cùng nàng mây mưa hoan ái:

“Sắc tức là không, bọn họ nhìn không thấy đâu.”

Dung Vũ Ca ngại biện, mỗi lần muốn đặt lên môi Vệ Minh Khê thì bị nàng nhẹ nhàng tránh được, thành ra nụ hôn môi lại khẽ rơi xuống gương mặt Vệ Minh Khê.

“Dung Vũ Ca, đừng làm khó ta.”

Vệ Minh Khê nghiêm túc nói.

Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng nghiêm trang của Vệ Minh Khê, trong lòng biết rằng đêm nay đã không còn vót vát được gì nữa, lông mày rất nhanh đã kết lại thành một khối.

“Vệ Minh Khê, ta hận nhất những lúc nàng nghiêm chỉnh!”

Dung Vũ Ca bắt đầu oán giận nói. Kỳ thật không thể trách được Dung Vũ Ca, mong nàng cho mình chút hoan ái cũng không được, hiện tại để mình cho nàng chút hoan ái cũng không xong, vô cùng bất mãn cũng là điều hợp lý. Đáng giận là thân thể Vệ Minh Khê rõ ràng đã bị mình làm cho động tình, nàng sao có thể nói dừng là dừng được! Mẫu hậu không sợ tổn thương thân thể sao? Đang động tình mà ngừng lại, khổ sở biết chừng nào.

Nhưng thật ra khi Vệ Minh Khê cầm cuốn kinh Phật tụng niệm, rất nhanh đã bình phục thân thể đang nóng bừng, chỉ đáng thương cho Dung Vũ Ca cứ nhìn chằm chằm Vệ Minh Khê, một lần lại một lần thờ dài, còn gì khổ hơn nhìn được mà ăn không được, vừa thèm vừa đói.

“Vũ Ca, xem cái này sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca buồn bã, có chút không đành lòng, cho nên rất tốt bụng cầm một quyển kinh Phật đưa cho Dung Vũ Ca, đáng tiếc nàng đã đánh giá quá cao cảnh giới tinh thần của Dung Vũ Ca, đưa kinh Phật cho Dung Vũ Ca xem, khác nào đàn gảy tai trâu!

“Ta gỡ bức họa đó xuống, chúng ta tiếp tục được không?”

Dung Vũ Ca làm nũng hỏi.

“Đây là nội viện Đại quốc tự, là nơi thanh tu, không được phép làm vậy!”

Vệ Minh Khê lãnh đạm cự tuyệt, cho dù có lấy bức họa xuống thì vẫn là ở cấm địa Phật môn, Dung Vũ Ca rõ ràng chỉ là bị tai trộm chuông thôi.

“Vậy chúng ta đi ra khách điểm bên ngoài Đại quốc tự được không?”

Dung Vũ Ca tiếp tục hỏi, toàn bộ đầu óc đều là dâm trùng.

“Dung Vũ Ca! An tĩnh cho ta, bằng không thì trở về phòng đi ngủ!”

Vệ Minh Khê trầm mặt, Dung Vũ Ca đầy bụng toàn là chuyện kia, thật sự là gỗ mục không thể khác a!

Hành động này của Dung Vũ Ca nếu đặt ở hiện đại, sẽ giống như đôi nam nữ yêu đương vội trộm chuyên môn đi tìm phòng mà bày tỏ tình yêu, lúc đó Vệ Minh Khê mới không ngại mà đặc biệt cùng Dung Vũ Ca đi ra ngoài tìm phòng.

Dung Vũ Ca sụ mặt xuống, vô cùng đáng thương nhìn Vệ Minh Khê.

“Chỉ nhì.....”

Ngờ khi Dung Vũ Ca nói có bao nhiêu u oán liền có bấy nhiêu u oán, so với oán phụ còn u oán hơn.

“Sao người mỗi ngày đều dùng không hết tinh lực, cứ thích hành hạ người ta, ngoan ngoãn ngủ đi.”

Vệ Minh Khê vỗ nhẹ đầu Dung Vũ Ca, bắt đắc dĩ dỗ dành.

“Người ta yêu nàng quá nên mới vậy mà!”

Dung Vũ Ca bĩu môi nói, nhưng thật ra vẫn ngoan ngoãn nằm trên đùi Vệ Minh Khê, vô cùng an phận.

“Ng Sloan, ngủ đi.”

Khỏe miệng Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nâng lên, dịu dàng tao nhã mỉm cười làm cho Dung Vũ Ca nhìn đến ngây dại.

“Chỉ nhì, sau này nhất định phải luôn luôn cười với ta như vậy, không được nghiêm mặt với ta.....”

Dung Vũ Ca bá đạo nói.

Vệ Minh Khê không trả lời, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Dung Vũ Ca. Khuôn mặt này quá yêu nghiệt, Vệ Minh Khê trầm nghĩ, còn Dung Vũ Ca đang rất hưởng thụ cảm giác ngón tay Vệ Minh Khê ở trên mặt mình nhẹ nhàng vuốt ve, nàng thích Vệ Minh Khê đối xử với mình thân mật như thế.

Trên đường hồi kinh, vì ngại có Từ ma ma ở đó, Dung Vũ Ca chỉ có thể lén lút thân mật với Vệ Minh Khê, buổi tối giống như tiểu tặc lén vào phòng Vệ Minh Khê, trời vừa hừng sáng liền trở về phòng mình, bởi vì sáng nào Từ ma ma cũng đứng chờ nàng ngay tại cửa phòng làm cho Dung Vũ Ca không lúc nào ngủ đủ giấc, nhưng cho dù là thế, đêm đêm nàng vẫn lén vào phòng Vệ Minh Khê. Dung Vũ Ca đối với chuyện khuê phòng vẫn rất siêng năng, rất duy trì tinh thần đem thân thể Vệ Minh Khê nghiên cứu hoàn toàn thấu triệt.

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca mệt như vậy, liền không cho Dung Vũ Ca làm ra chuyện khiến người ta mặt đỏ tim đập nữa, nhưng nàng không kìm nổi Dung Vũ Ca. Đặc biệt càng gần tới kinh thành, Dung Vũ Ca lại càng phát tác vô độ, ồ ạt thiếu chút nữa làm Vệ Minh Khê không xuống giường được.

Từ ma ma nhìn Vệ Minh Khê hiện tại luôn cảm thấy nàng cùng trước kia có chút bất đồng, trước kia là đoan trang ôn hòa, nhưng mặt mày lạnh lẽo, giống như không nhuộm chút khói bụi nhân gian, bây giờ tuy rằng tính tình vẫn đoan trang ôn hòa, nhưng mặt mày có vẻ thêm vài phần quyến rũ, tựa hồ nhìn trẻ trung hơn trước, nhìn nàng như tân nương mới gả, mới nếm thử xuân lộ, kiều diễm khiến người ta phải triu mến.

Từ ma ma tự nhiên thấy ý tưởng này vô cùng hoang đường, thời gian này đi theo bên người Hoàng hậu nương nương, trừ mình và mấy nữ nhân ở ngoài, căn bản không có nam tử nào khác, huống hồ Hoàng hậu nương nương tuyệt đối là băng thanh ngọc khiết.

Tác phong Vệ Minh Khê trong dĩ vãng đã sớm hình thành hình tượng Vệ Minh Khê cao cao tại thượng, bất khả xâm phạm trong lòng tất cả mọi người. Từ ma ma nghĩ, có thể do Đông Đô khí hậu tốt, ngay cả khí sắc tiểu quận chúa so với lúc ở kinh đô cũng tốt hơn nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng diễm, càng lúc càng xinh đẹp họa thủy, công chúa mà thấy chắc chắn sẽ thêm phần kiêu ngạo!

Từ mama thực sự đã sai lầm rồi, Vũ Dương công chúa mà thấy sợ là càng thêm u buồn mới đúng. Dung Vũ Ca càng yêu nghiệt, căn bản là nhờ công lao của Vệ Minh Khê, Vũ Dương làm sao kiêu ngạo cho nổi.

Quả thật nữ nhân đã trải qua tình yêu luôn có chút bất đồng, đừng nói Từ ma ma phát hiện, ngay cả Tĩnh Doanh cũng cảm thấy Hoàng hậu nương nương so với trước kia còn làm cho người ta kinh diễm hơn.

Trước kia nương nương làm cho người ta có cảm giác không thể xâm phạm, không thể thân cận, rất tự nhiên khiến người ta cảm thấy nàng lãnh lãnh thanh thanh mà tạo thành khoảng cách, cho nên Hoàng Thượng vẫn không thường lưu lại Phượng Nghi cung. Nhưng hiện tại nương nương tựa như đoá tuyết liên đột nhiên nở rộ, lạnh lùng nhưng mang theo vài phần yêu diễm, kích thích người ta sinh thêm vài phần dục vọng, so với Dung Vũ Ca muốn phần đẹp đẽ kia lại còn có lực hút trí mạng hơn. Điều này làm cho Tĩnh Doanh lo lắng, Hoàng Thượng nếu nhìn thấy nàng, chỉ sợ ba ngàn hậu cung phải ảm đạm thất sắc!

Hiển nhiên hai người kia tuy trong cuộc nhưng lại không phát hiện ra chút thay đổi nho nhỏ này. Khi Tĩnh Doanh chải đầu cho Vệ Minh Khê liền làm như vô thức nhắc đến.

“Nương nương tựa hồ xinh đẹp hơn rất nhiều.” Tỉnh Doanh đột nhiên mở miệng tán thưởng.

“Tỉnh Doanh mà cũng biết nói chuyện lấy lòng bản cung a.”

Vệ Minh Khê thản nhiên cười nói, nàng biết tư sắc mình đặt trong hậu cung tuyệt đối không thuộc loại thượng thừa, nhưng được Tỉnh Doanh khen tặng cũng mang đến cho nàng niềm vui. Vệ Minh Khê hiển nhiên không chú ý tới chỉ riêng khí chất của mình đã có thể đem giai lệ hậu cung hạ thấp xuống, nay cộng thêm băng lãnh đã rồi, lại thêm muôn phần xinh đẹp, làm cho nàng càng thêm hấp dẫn.

“Tỉnh Doanh không nói dối, giờ phút này nương nương có thêm chút khí chất nào đó không sao nói rõ, ta sợ Hoàng Thượng một khi nhìn thấy, nhất định sẽ động tâm.”

Tỉnh Doanh vẫn kiên định nói.

“Lão nô cũng cảm thấy nương nương so với năm đó gả vào hậu cung còn đẹp hơn vài phần.”

Từ ma ma đứng ở một bên cũng nhanh nhẹn hòa theo nói, quả nhiên không phải ảo giác của mình.

Dung Vũ Ca đang ở một bên, rất muốn chải đầu cho Vệ Minh Khê mà không được, nghe tới đây liền quay lại nhìn Vệ Minh Khê, có vài phần kinh hãi. Khó trách mấy tối nay mình cảm thấy nàng ngày càng xinh đẹp, lúc trước vẫn cho là trong mắt tình nhân hoá Tây Thi, giờ xem ra không phải là ảo giác, nếu cứ cừ cừ mà chú ý tới, thì mình nên làm thế nào cho phải?

Trong lòng Dung Vũ Ca có chút khản trương, nàng vất vả lắm mới hòa tan được Vệ Minh Khê, không thể bị cừ cừ không công mà chiếm được, hơn nữa nàng hiện tại không thể chịu được nếu Vệ Minh Khê bị cừ cừ thân cận, hưởng chi là đồng sàng cộng chẩm. Nghĩ đến đây, Dung Vũ Ca vô cùng sầu lo.

Vệ Minh Khê sững sờ nhìn mình qua gương, đêm đêm lúc Dung Vũ Ca thì thâm tình tứ luôn nói mình ngày càng xinh đẹp, nàng vẫn tưởng đây là những lời thường dùng để lấy lòng tình nhân, nay cả Tỉnh Doanh lẫn Từ ma ma đều nói như vậy, kia có lẽ có vài phần là thật.

-----oOo-----

Bị tai trộm chuông: Ngày xưa, có một tên trộm đến nhà người họ Phạm ăn trộm, nhưng khi đến nơi thì mọi thứ trong nhà đều đã dọn đi cả, không có gì để lấy, chỉ còn lại một cái chuông lớn trong sân, tên trộm nghĩ: Cái chuông này có thể bán kiếm được chút tiền, thế là hắn nhắc lên thử nhưng nó quá nặng, không cách nào chuyển đi nổi. Hắn bèn nghĩ: Nếu đập vỡ cái chuông ra từng mảnh thì có thể đem về được, thế là hắn tìm một cái búa gỗ nhẹ một cái, nhưng âm thanh lại vang đi rất xa. “Chết rồi! nếu bị hàng xóm nghe được thì làm sao đây?” Nghĩ thế, hắn liền bị hai tai mình lại.

Tên trộm cho rằng mình không nghe được tiếng chuông thì người khác cũng không nghe được. Bạn nghĩ xem, hắn hành động như thế có thông minh không? Hắn tự dối được mình, nhưng có thể dối được người khác chăng!

Ý nghĩa: Khi bạn làm một việc gì sai thì nên thừa nhận, vì trước sau gì mọi người cũng đều biết việc của bạn làm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chuyện Tình Cung Nữ - Quý Phi

Từ khi nhìn thấy được mặt yếu đuối của Đồng Vân Nhu, Tiểu Hoa cảm thấy vị Quý phi nương nương so với mình còn nhỏ hơn hai tuổi này kỳ thật cũng không đáng giận, thậm chí còn có chút đáng yêu. Tuy rằng chỉ có ngày đó nàng ở trong lòng mình xem như có chút ôn thuận, còn bình thường giống như tiểu lão hồ hung dữ thích giương nanh múa vuốt. Nhưng ở trong mắt Tiểu Hoa mà nói, nàng chỉ là con tiểu miêu không có chút uy hiếp nào, nếu như hươu móng vuốt, chẳng qua là phô trương thanh thế mà thôi. Cho nên hiện tại, dù chỉ một chút Tiểu Hoa cũng không sợ Quý phi nương nương!

Đồng Vân Nhu cứ mỗi lần nhìn thấy Tiểu Hoa lại trừng mắt một cái, nếu trên thế giới có thuốc điều trị hối hận, thì nhất định ngày đó nàng tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn nằm trong lòng tiểu cung nữ ấy, đến nỗi bây giờ Đồng Vân Nhu cảm thấy Tiểu Hoa nhìn mình bằng thứ ánh mắt dành cho tiểu miêu, không chút kiêng kỵ nào, dù một chút cũng không sợ mình, đường đường là Quý phi nương nương nhưng hoàn toàn không có uy nghiêm!

Đồng Vân Nhu cảm thấy mình càng lúc càng khó xử, tự dung đem mặt yếu đuối của mình bộc lộ trước mặt một kẻ thấp kém hơn mình, làm cho nàng cảm thấy bản thân tựa hồ càng thêm nhỏ yếu, nàng không thích cảm giác như thế này. Vì vậy nàng không thể để Tiểu Hoa thấy được mặt tốt nào của mình nữa, cực lực muốn trong cảm nhận của Tiểu Hoa tạo nên hình tượng uy nghiêm, nhưng nàng lại không biết từ sau khi việc cầu tha kia xảy ra, ở trong lòng Tiểu Hoa nàng đã không còn chút hình tượng gì gọi là uy nghiêm cả, tiếng kêu kêu nọ tận xương, thanh âm rên rỉ ngọt ngào, ... ảnh tượng ấy đã khắc sâu trong lòng Tiểu Hoa.

Đồng Vân Nhu đối đãi Tiểu Hoa vẫn bình thường như lúc trước, cao hứng thì thường cái đùi gà, mất hứng thì bỏ đói liền đôi ba bữa, tuyệt đối là loại chủ tử tâm tình bất định, tuy rằng như thế nhưng trong cảm nhận của Tiểu Hoa lại bất đồng, cho nên đối với Đồng Vân Nhu cũng không oán hận giống như lúc

trước, chỉ cảm thấy Đồng Vân Nhu chẳng qua là thẹn quá hoá giận!

Đồng Vân Nhu nhìn Tiểu Hoa bị bỏ đói hai bữa, giờ phút này nàng như lang như hổ đói khát ngồi gặm đùi gà, vẻ mặt thỏa mãn cùng đáng về hạnh phúc, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu, mặt đầy vẻ cảm kích nhìn mình, hoàn toàn không nghĩ đến nàng bị bỏ đói hai bữa là do quý phi nương nương tính tình có chút biến thái trước mặt.

Tính tình Đồng Vân Nhu quả thật có chút mâu thuẫn, giống như nàng luôn thích nhìn Tiểu Hoa những thời khắc thế này, tựa hồ mình đã ban cho nàng thật nhiều ân huệ. Xem ánh mắt kia đang nhìn mình tràn đầy cảm kích, không như lúc trước khi nàng ném một khúc xương cho một con chó hoang, nó không biết cảm ơn mà chỉ ngậm xương bỏ chạy. Đồng Vân Nhu sẽ vô cùng vui vẻ nếu ai đó biết dùng ánh mắt cảm kích để nhìn nàng, vì điều này làm cho nàng có cảm giác rất thành tựu, hơn nữa Tiểu Hoa lại không bao giờ ghi thù nhớ hận, làm cho Đồng Vân Nhu tương đối hài lòng. Người như vậy vốn không biết phản bội, nên đối với Tiểu Hoa nàng rất an tâm trong lòng.

Cho nên Đồng Vân Nhu rất yêu thích tiết mục này, trước tiên cứ bỏ đói Tiểu Hoa hai bữa, sau đó lại thưởng cho cái đùi gà, lần nào cũng chuẩn, đây có thể coi là trò tiêu khiển vui nhất đối với cuộc sống cung đình vốn nhàm chán của Đồng Vân Nhu. Tiểu Hoa lại không thêm phản kháng, thực như kẻ ngốc không phát hiện mình bị trêu chọc, hoàn toàn không biết mình bị nàng coi như sủng vật để đùa giỡn.

Đồng Vân Nhu lười biếng nằm nghiêng trên giường, nhắm mắt nhìn Tiểu Hoa đang ra sức ăn như lang như hổ. Thực ngu ngốc! Đồng Vân Nhu thầm nghĩ trong lòng, nhưng kiểu ngu ngốc này lại làm cho tâm tình mình rất tốt.

Nhưng hôm nay Đồng Vân Nhu còn chưa hưởng thụ màn tiêu khiển xong thì Cao Hàn đột nhiên xuất hiện. Gần đây hàng đêm Cao Hàn đều yêu cầu xử nữ thị tẩm, nhưng hôm nay lại đột nhiên nhớ ra mình còn có một quý phi thiên kiều bá mị liền quyết định tới đây. Xử nữ nói cho cùng đều là ngây ngô, ăn có nhiều hơn nữa thì cũng chỉ như ăn rau xanh, có chút nuốt không nổi nữa, làm sao so với được với Đồng Vân Nhu vốn là vưu vật trên giường, câu hỏi vô cùng? Đồng Vân Nhu giờ phút này ở trong mắt Cao Hàn giống như cái đùi gà kia, làm cho người ta muốn ăn ngay tức khắc.

Cao Hàn không để cho hạ nhân bẩm báo đã trực tiếp đi vào Vân Phương điện, mới tỉnh cờ thấy được thấy khung cảnh này, một tiểu cung nữ đang cầm đùi gà ăn như lang như hổ, còn Đồng Vân Nhu tư thái xinh đẹp đang nằm trên giường xem nàng.

Cao Hàn chưa bao giờ gặp qua cảnh tượng như vậy, cũng chưa bao giờ thấy hạ nhân ở trước mặt mình không hề có hình tượng gì mà gặm lấy gặm để, tựa hồ được ăn là việc vô cùng hạnh phúc, làm cho hắn cảm thấy có chút thú vị.

Đồng Vân Nhu thấy Cao Hàn đột nhiên xuất hiện ở tẩm cung mình liền lập tức đứng dậy, nàng nghĩ hoàng đế gần đây thích xử nữ chắc sẽ không nhớ đến mình, không nghĩ tới hắn vẫn còn quyền uy không quên mình, được ân sủng như thế, nhưng dù cố gắng cao hứng nàng cũng không cao hứng nổi!

Cao Hàn tới gần Tiểu Hoa, nhìn vào gò má nàng, xem ra cũng có vài phần tư sắc, gần đây hắn đối với xử nữ lại có chút nhạy cảm, cho nên càng muốn nhìn rõ tiểu cung nữ này.

“Người, ngẩng đầu lên!” Cao Hàn ra lệnh.

Cao Hàn ra lệnh làm cho Đồng Vân Nhu cả kinh, Tiểu Hoa từ sau khi vào Vân Phương Điện, khuôn mặt vốn tròn tròn nay đã thon nhỏ lại, thành ra có vài phần tư sắc, Hoàng Thượng dạo này lại ham thích xử nữ, Đồng Vân Nhu thầm nghĩ không ổn.

Tiểu Hoa ngẩng đầu lên thấy Cao Hàn thì sợ tới mức đánh rơi luôn cái đùi gà, ngơ ngác nhìn hắn. Gần đây hình tượng Cao Hàn trong cảm nhận của Tiểu Hoa không khác gì đại sắc ma. Mới ngày trước vài cung nữ tỷ muội hơi đẹp mắt, bị Hoàng Thượng tình cờ nhìn thấy lập tức bị chiêu đi thị tẩm, lúc trở về thân thể toàn là vết bầm, vô cùng đáng thương. Cho nên giờ phút này bị Cao Hàn nhìn như vậy, Tiểu Hoa rất sợ hãi, chỉ biết ngốc nghếch ngơ ngác nhìn chằm chằm Cao Hàn.

Cao Hàn lúc này mới nhìn rõ mặt Tiểu Hoa, tuy có vài phần tư sắc, nhưng do vừa rồi ăn đùi gà nên dầu mỡ dính đầy miệng, làm cho Cao Hàn khê cau mày. Thô tục, nhan sắc này không được, trong cung này chỉ cần hươu tay đã có một đám.

Đồng Vân Nhu lạnh cả người, ở trong cảm nhận của nàng, Tiểu Hoa là người “sạch sẽ” hiếm có, nàng chỉ biết, nàng không muốn con người sạch sẽ này biến mất!

Đồng Vân Nhu đi đến gần Cao Hàn:

“Hoàng Thượng, người tới Vân Phương điện sao không để hạ nhân thông báo một tiếng? Thần thiếp sẽ chuẩn bị sẵn sàng để nghênh đón Hoàng Thượng.”

Đồng Vân Nhu ngọt ngào yêu kiều làm nũng, thân thể dựa vào Cao Hàn, dùng cơ thể mình cọ cọ lên người Cao Hàn, Cao Hàn được vuốt ve nhanh chóng bùng lên dục hỏa, ngay lập tức đem Tiểu Hoa ném ra khỏi đầu, so với cái kẻ ngây ngô như rau củ bữa sáng kia thì Cao Hàn vẫn yêu thích cá hơn cả, cho nên Tiểu Hoa rất nhanh đã bị Cao Hàn quên mất.

Tiểu Hoa nhìn Đồng Vân Nhu không giống như bình thường, cố ý tìm cách lấy lòng Hoàng Thượng, tìm mọi cách câu dẫn, đối với Hoàng Thượng vui mừng quá mức cần thiết. Tiểu Hoa đột nhiên cả kinh, nàng chợt hiểu được giờ phút này vì sao Đồng Vân Nhu so với bình thường lại còn hư tình giả ý hơn, nàng đang bảo vệ mình!

Tiểu Hoa tuy rằng không thông minh nhưng cũng không ngốc đến mức thái quá, ý thức được điều này làm cho hốc mắt Tiểu Hoa hoe đỏ. Nàng chỉ là một tiểu cung nữ, cho dù bị hoàng đế chà đạp cũng không ai đồng tình, không ai quan tâm. Từ nhỏ mệnh nàng cũng tựa như cỏ dại, không đáng giá tiền, không ai quý trọng.

Tựa như khi còn bé nàng bị bệnh, chủ nhân không cho nàng khám bệnh, không cho mua thuốc, nếu lỡ sắp chết sẽ bị quắn một tấm chiếu manh, bị ném tới nơi rừng núi hoang vu, sống sót được là do nàng mệnh lớn. Từ nhỏ nàng đã là hài tử có số mệnh thấp kém, được người ta quý trọng còn bảo vệ như thế này là lần đầu tiên. Lòng Tiểu Hoa chợt trào dâng luồng ấm áp như sóng nhiệt ôm trọn lấy nàng, tràn ngập cảm xúc không nói nên lời. Chỉ biết là, nếu người khác đối tốt với nàng dù chỉ một phần, nàng sẽ lấy gấp mười phần mà hồi báo.

Đồng Vân Nhu hôm nay như thế đối với nàng, đời này, nàng dù có vì Đồng Vân Nhu mà làm trâu làm ngựa cũng cam tâm tình nguyện...

Giờ phút này Cao Hàn đã bị Đồng Vân Nhu mềm mại đáng yêu tận xương cấu dẫn mất hồn phách, hăng hái dâng cao, dục hoả bùng bùng, chỉ muốn phiến vân phúc vũ một phen, cho nên chưa kịp uống thuốc đã lên ngựa khai chiến, nhưng chưa kịp đi vào hán đã xuất ra hết, điều này làm cho Cao Hàn cả kinh. Tại sao có thể như vậy? Hán binh thường dùng được có thể thượng nữ tử cả đêm cũng không mỏi mệt, thậm trí khí thể vẫn bùng bùng, không nghĩ đến hôm nay còn chưa chiến đã hạ khí giới đầu hàng.

Cao Hàn đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng lúc này đây lại liên quan rất lớn đến tôn nghiêm của một nam nhân, Cao Hàn đành phải đứng dậy, mở ra hộp thuốc vẫn mang theo người, uống hai ba viên liền khôi phục thần dũng khi xưa. Có vậy trong lòng y mới nhẹ nhõm một chút.

Thật ra trong lòng Cao Hàn đã bắt đầu mơ hồ cảm giác thuốc kia tựa hồ không ổn, nhưng hán không biết là, hiện tại hán căn bản không thể bỏ thuốc được, thứ nhất hán hoàn toàn lệ thuộc vào nó, thứ hai, nếu không có thuốc, sợ là nửa thân dưới của hán đã bị phế.

Vốn Đồng Vân Nhu tưởng là Cao Hàn không thể tiếp tục, nhưng sau khi uống thuốc lập tức khỏe mạnh bình thường. Đồng Vân Nhu thầm nghĩ thuốc kia thật sự muốn đòi mạng người mà. Nàng rất nhanh không chịu được sự thô bạo của Cao Hàn, đau đến nỗi không còn sức lực để giả bộ nữa. Nàng rõ ràng là thống khổ rên rỉ, nhưng vào tai Cao Hàn lại cho rằng Đồng Vân Nhu lăng lợ dục tình, càng mạnh bạo nàng càng thích thú, nên hán càng thô bạo hơn, làm cho Đồng Vân Nhu chỉ biết thầm chửi rủa Cao Hàn là loài cầm thú.

Đồng Vân Nhu tưởng là trận tra tấn này sẽ kéo dài thật lâu, ai ngờ lại kết thúc sớm ngoài ý muốn. Nàng biết thân thể hoàng đế đã bất lực, nếu không có đan dược, sợ là động phòng y cũng không thể. Hơn nữa y rõ ràng tăng liều lượng lên rất nhiều, trước kia mỗi lần một viên, nhưng vừa rồi uống những hai ba viên, mà loại dược kia chỉ là loại dược lấy mạng người thôi.

Mấy tháng qua, hằng đêm đều hoan lạc, nào có một nam nhân nào có thể chịu được kiểu phóng túng như vậy, hơn nữa còn sử dụng thuốc, căn bản không cho thân thể có thời gian nghỉ ngơi, tinh lực không bị vết sạch mới kỳ quái!

Cao Hàn đi rồi, tấm cung lại khôi phục về yên tĩnh phi thường, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hô hấp cũng có thể nghe rõ mồn một.

Đồng Vân Nhu nằm lỳ trên giường, thân thể đau đến mức không thể nhúc nhích được. Tiểu Hoa bưng một chậu nước ấm đi vào, cầm lấy khăn nóng bắt đầu nhẹ nhàng lau chùi thân thể vô cùng mềm mại nhưng tràn đầy vết bầm tím của Đồng Vân Nhu.

Đồng Vân Nhu tựa như tượng gỗ, mặc cho Tiểu Hoa lau chùi thân thể, nàng cảm giác từ thân thể đến tâm linh mình đều rất dơ bẩn. Trong mắt Cao Hàn mình bất quá chỉ là kẻ phóng đảng lăng lợ, mà có lẽ Tiểu Hoa cũng nghĩ như vậy.

“Nếu muốn khóc, thì hãy khóc đi, cảm giác sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Tiểu Hoa nhẹ nhàng nói, động tác lại càng ôn nhu.

“Ta không khóc!”

Đồng Vân Nhu làm ra vẻ mạnh mẽ nói, mặt vùi vào gối, phải khắc chế thật lâu mới nhịn xuống không chảy nước mắt.

“Trước kia lúc ta ở nhà chủ nhân cũ, bị một nhóm di thái thái (vợ bé) khi dễ cũng thường nhịn không khóc, nhưng càng nhẫn lại càng khó chịu, sau ta len lén chạy ra bên ngoài khóc lóc một hồi, mới cảm thấy tốt hơn rất nhiều.”

Tiểu Hoa thờ dài nói, nàng cảm giác Đồng Vân Nhu lúc này cùng mình ngày đó rất giống nhau, lại càng thêm thương cảm, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng nàng, muốn đem an ủi truyền đến cho nàng.

“Người là kẻ ngu ngốc, ta không phải là người!”

Đồng Vân Nhu khe khẽ nói, nàng có thể cảm giác được bàn tay Tiểu Hoa rất ôn nhu, thậm chí có thể mang đến cảm giác ấm áp, làm cho tâm nàng không còn lạnh lẽo nữa.

Tiểu Hoa thay Đồng Vân Nhu lau xong phần lưng liền đưa tay kéo lấy vòng eo mềm mại của nàng, xoay Đồng Vân Nhu hướng về phía mình, chuẩn bị giúp nàng lau chùi phần trước mặt.

Tiểu Hoa nhìn dáng người nàng mềm mại là lướt, vùng ngực đầy đặn no tròn, kia vòng eo bằng phẳng, còn có mông rùng rậm đen mượt như ả như hiện, chợt nhớ tới đêm kia, mặt không khỏi đỏ rần.

Đồng Vân Nhu nhìn vào mắt Tiểu Hoa, thân thể mình lại không chút che đậy bại lộ trước mặt nàng, nhìn gương mặt một màu đỏ ửng không che dấu của Tiểu Hoa, tự dưng bị một trận thẹn thùng bao phủ, nhanh tay kéo chăn đem thân thể mình giấu đi.

“Trước tiên lau cho sạch sẽ rồi để ta giúp ngươi bôi thuốc, sẽ dễ chịu hơn một tí”

Tiểu Hoa kéo chân ra, chiếc khăn nóng ẩm lại trượt trên da thịt Đồng Vân Nhu, quả thật làm cho nàng dễ chịu hơn rất nhiều. Khăn ẩm men theo cần cổ trắng nõn đi xuống, rất nhanh đã áp lên cặp nhũ phong đầy đặn, nhẹ nhàng lau nhưng lại mang đến cảm giác khác thường.

Đồng Vân Nhu không dám nhìn Tiểu Hoa. Không biết có phải nàng ảo giác hay không mà nàng cảm thấy thời gian lau khăn ở nơi đầy đặn ấy so với nơi khác đều lâu hơn nhiều lắm.

Mặt Tiểu Hoa càng lúc càng hồng, tay nàng vẫn còn cảm giác quen thuộc, nàng nhớ rõ buổi tối hôm ấy, tay nàng cũng từng lưu lại nơi này mà ve vuốt chơi đùa. Tuy rằng nàng không dám lơ đãng, nhưng nàng cũng không bỏ được, vẫn lưu luyến chỗ mềm mềm ấy, sờ rất thích.

“Này, ngươi không cần lau mãi nơi đó, lau cả chỗ khác đi!”

Đồng Vân Nhu cảm giác chỗ mềm mại của mình ngày càng có cảm giác khác thường, thấy Tiểu Hoa còn không chịu lau sang chỗ khác mới xác định không phải mình có ảo giác, rốt cục nhìn không được gần nhẹ Tiểu Hoa. Đáng giận, ngay cả một tiểu cung nữ cũng khi dễ mình!

“Được.”

Tiểu Hoa có chút tiếc nuối lên tiếng, nghe lời đem khăn ẩm nhẹ nhàng lau đến thắt lưng và vòng eo, lại làm cho thân thể Đồng Vân Nhu một lần nữa khơi lên một ngọn lửa âm i cháy.

Cuối cùng Tiểu Hoa kéo nhẹ hai chân Đồng Vân Nhu ra, nàng theo bản năng khép chặt lại, không cho Tiểu Hoa kéo ra, không cho Tiểu Hoa lau bên trong, có cảm giác rất xấu hổ.

“Đừng nhúc nhích, bên trong cũng phải lau qua một chút.”

Tiểu Hoa bất nhẫn nói, cưỡng chế tách hai chân Đồng Vân Nhu ra, bên trong vẫn còn một ít chất lỏng nhìn bẩn bẩn. Tiểu Hoa cảm thấy không thoải mái, cầm khăn nhẹ nhàng lau chùi cánh hoa mềm mại vẫn còn sưng đỏ bên trong.

Đồng Vân Nhu cảm giác cực kỳ không tự nhiên, nàng không có thói quen bại lộ chỗ tư mật của mình trước mặt Tiểu Hoa, mà đáng giận nhất là các nàng còn từng xảy ra việc câu thả ấy, làm sao Đồng Vân Nhu chịu được?

Nhưng Tiểu Hoa không giống Đồng Vân Nhu nghĩ nhiều như vậy, nàng lau rất nhiều lần, xác định rất sạch sẽ rồi mới vừa lòng ngắm nhìn đóa hoa hồng diễm ấy. Giờ phút này Tiểu Hoa mới phát hiện, đóa hoa ấy xinh đẹp mê người đến mức nào. Nàng nhớ rõ, nơi này nàng cũng từng thưởng thức qua, nếu nhẹ nhàng liếm nàng, Đồng Vân Nhu sẽ có phản ứng rất mãnh liệt. . .

Đồng Vân Nhu thấy Tiểu Hoa nhìn chằm nơi đó, mặt càng đỏ bừng, thân thể tự dưng có cảm giác khác thường nhanh chóng lan rộng toàn thân. Đồng Vân Nhu vội vàng khép chân lại, che đi khu vườn đầy xuân sắc.

“Ai cho ngươi xem!” Đồng Vân Nhu thẹn quá hoá giận quát.

“Dù sao trước kia cũng đã xem qua, giờ nhìn một chút cũng không mất đi miếng thịt nào mà!”

Tiểu Hoa thành thực nói, vẫn nhìn chưa đủ mà!

“Ngươi còn nói nữa, ta sẽ giết ngươi!”

Đồng Vân Nhu phô trương thanh thế kêu gào.

Tiểu Hoa đem Đồng Vân Nhu kéo vào lòng, ôm lấy nàng nói:

“Ngươi sẽ không làm vậy đâu, bằng không vừa rồi đã không giúp ta .”

Tiểu Hoa hoàn toàn coi Đồng Vân Nhu là con mèo nhỏ mà đối đãi.

“Ta không phải vì ngươi!”

Đồng Vân Nhu nhanh chóng phủ nhận, nàng không phải vì tiểu cung nữ này, chắc chắn không phải!

Nữ nhân khẩu thị tâm phi nhất có lẽ chính là nàng!

“Lần sau không cần vì ta mà hy sinh như thế, không đáng, mạng của ta không đáng giá tiền.”

Tiểu Hoa ôm lấy Đồng Vân Nhu chân thành nói, nàng thừa rằng mình khó chịu, cũng không muốn nhìn thấy Đồng Vân Nhu khó chịu.

“Ta đã nói ta không phải vì ngươi, ngươi không cần tự mình đa tình có được hay không!”

Đồng Vân Nhu đề cao âm lượng phù nhận, nàng chắc chắn không vì tiểu cung nữ này mà hy sinh nhiều như vậy, nàng chẳng qua không muốn để một người “sạch sẽ” hiếm hoi biến mất mà thôi.

“Về sau ta sẽ đối tốt với ngươi.”

Tiểu Hoa chân thành nghiêm túc hứa hẹn.

“Ai cần chứ!”

Đồng Vân Nhu tiếp tục không tự nhiên nói, nhưng thực ra trong lòng đối một câu này lại khẽ cảm động. Đối tốt với nàng, cho tới bây giờ chưa từng có ai nói với nàng thật lòng chân thành như thế!

Nữ nhân, quả nhiên là loại động vật rất dễ dàng cảm động!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Khiêu Vũ Dưới Rừng Đào

“Ngày mai sẽ về đến kinh đô rồi.”

Dung Vũ Ca thở dài, nếu có thể không trở lại thì thật tốt biết bao!

“Trở về kinh đô không thể giống như Giang Nam, không chỗ nào cố kỵ như thế nữa.”

Vệ Minh Khê dặn dò, nghĩ đến việc hồi cung, cảm giác bất an trầm trọng càng thêm đè nặng trong lòng.

“Nàng không phải dự tính sau khi hồi cung sẽ không thêm đề ý đến ta nữa đấy chứ?” Dung Vũ Ca lo lắng hỏi.

“Trong cung nhiều tai mắt, đương nhiên phải thu liễm một chút. Vũ Ca, quan hệ giữa chúng ta không thể quang minh chính đại được, trở về rồi đừng làm ta khó xử được không?”

Ngữ khí Vệ Minh Khê mang theo chút khẩn cầu.

“Nàng yên tâm, ta sẽ không để nàng phải lo lắng. Trước mặt người ngoài ta tự nhiên sẽ thu liễm, nhưng đến lúc chỉ có hai người chúng ta, nàng không được lãnh đạm với ta, được không?” Dung Vũ Ca nắm chặt tay Vệ Minh Khê hỏi. Nàng sợ nhất một khi hồi cung Vệ Minh Khê liền xem như mọi chuyện ở Giang Nam như chưa từng xảy ra.

Vệ Minh Khê khẽ gật đầu, xem như đồng ý.

“Phía sau dịch quán có một phiến rừng đào, chúng ta đi tản bộ đi.....”

Dung Vũ Ca kéo tay Vệ Minh Khê, hướng rừng hoa đào sau dịch quán chạy đến.

Vệ Minh Khê bị Dung Vũ Ca lôi kéo, hai người lại đều mặc váy bào hoa lệ, trong khi chạy, làn váy khẽ phiêu bồng, từng sợi tóc dài theo gió phi tán, cảm giác tuyệt mỹ nói không nên lời...

“Hoa đào nở rộ, mùa xuân đã về rồi.....”

Vệ Minh Khê khẽ thở dài, nàng rời cung hơn bốn tháng, những tháng ngày hoa mộng ở Giang Nam đã sắp kết thúc, giấc mộng đào viên kia cũng đến lúc phải hồi tỉnh...

Ánh tịch dương chiếu rọi dung nhan tuyệt thế của Dung Vũ Ca, làm Vệ Minh Khê đột nhiên sinh ra loại ảo giác mình đã từng trải qua cảm giác này ở một khoảnh khắc nào đó trong quá khứ xa xăm...

“Rừng đào này thật đẹp!”

Dung Vũ Ca cũng thở dài theo, nàng đưa tay đón những cánh hoa bị làn gió thổi tung bay giữa trời, quay đầu nhìn về phía Vệ Minh Khê, thấy Vệ Minh Khê đang nhìn mình, trong mắt đều tràn ngập hình ảnh của mình, làm cho lòng nàng phút chốc tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Giờ khắc này chỉ nguyện là vĩnh viễn...

“Chỉ nhi, ta khiêu vũ cho nàng xem nhé?” Dung Vũ Ca nở nụ cười khuynh thành tuyệt thế, hỏi Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê gạt đầu, nàng vẫn nhớ rõ điệu nhảy của Dung Vũ Ca, đẹp đến mức làm cho người ta nghẹt thở, sâu trong trí nhớ vẫn còn hình ảnh đóa hoa quỳnh ấy nở rộ nơi băng thiên tuyết địa, xinh đẹp mê người, giờ phút này nàng lại muốn nở rộ một lần nữa. Tim Vệ Minh Khê không khỏi đập rộn lên, nàng biết, vẻ đẹp ưu mỹ đệ nhất thiên hạ này chỉ có vì mình mới nở rộ.

Vệ Minh Khê lấy ra đoản tiêu luôn mang theo bên người, vì nàng hoà cùng điệu vũ. Tiếng tiêu du dương triển miên kia dung nhập vào linh hồn Dung Vũ Ca, cũng dung hòa theo điệu nhảy tuyệt mỹ của nàng, phối hợp hoàn mỹ như thiên y vô phùng (áo trời không vết vá). Thân thủ Dung Vũ Ca nhẹ nhàng thoát tục, tựa hồ như tiểu tinh linh phiêu dật chung quanh Vệ Minh Khê. Tầm mắt Vệ Minh Khê dù một khắc cũng luyến tiếc không muốn rời khỏi Dung Vũ Ca, mà trong mắt Dung Vũ Ca cũng không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì khác ngoài Vệ Minh Khê.

Dưới ánh tịch dương, giữa rừng hoa đào nở, giờ khắc này đã khắc sâu vào linh hồn cả hai, trở thành kí ức tuyệt mỹ vĩnh hằng nhất trong sâu thẳm trái tim mỗi người...

Vệ Minh Khê có cảm giác lúc này khi Dung Vũ Ca nhảy múa tựa như một tiểu tinh linh không biết an phận, làm người ta khó có thể nắm giữ lấy. Nàng chán ghét cảm giác như vậy, cho nên liền đưa tay ôm lấy vòng eo tinh tế mềm mại của Dung Vũ Ca, cảm thụ nhiệt độ thân thể nàng chân chân thật thật ở trong lòng mình, mới cảm thấy có chút an tâm...

“Múa không đẹp sao?”

Dung Vũ Ca kia dù có càn rỡ đến đâu thì ở trong lòng Vệ Minh Khê liền lập tức an phận, vì quá chú tâm để nở rộ khoảnh khắc ưu mỹ nhất của mình trước mắt ái nhân, làm cho nàng khê thờ dốt. Nàng thích cảm giác mỗi khi Vệ Minh Khê chủ động đem mình ôm vào lòng, nàng thích Vệ Minh Khê đối với mình biểu hiện ra ngoài chút ít bá đạo.

“Thật là tốt quá, làm cho người ta lo lắng, chỉ sợ nếu không ôm vào lòng thì sẽ theo gió bay mất.” Vệ Minh Khê tựa cằm lên vai Dung Vũ Ca, thì thào nhỏ nhẹ.

Dung Vũ Ca cười rạn rờ như vàng dương toả nắng, nàng cảm thấy thời khắc này Vệ Minh Khê thực phong tình, khó có dịp nghe được nàng nói lời tình thoại, khiến Dung Vũ Ca nghe mà thư sướng cả tâm hồn.

“Nếu sợ ta theo gió bay đi, vậy nàng cần phải ôm ta chặt hơn chút!” Dung Vũ Ca vui vẻ nói, giờ phút này nàng đã tạm thời quên đi nỗi bất an khi hồi kinh.

“Dung Vũ Ca, ngươi nhất định là yêu tinh!”

Vệ Minh Khê nói nhỏ, thuận theo ý Dung Vũ Ca càng ôm chặt lấy vòng eo nàng, nữ tử này dùng vô số sợi dây vô hình quấn chặt lấy trái tim mình. Rõ ràng giữa các nàng không nên có lực hút như vậy, nhưng mà càng ngày lại càng vui sâu, không thể tự kiềm chế nổi!

“Ta chỉ là muốn phá hư đạo hạnh của nàng, ai ngờ nàng lại quá mức nghiêm chỉnh, muốn khơi gợi được nàng thực hết sức khó khăn, lúc nào cũng đem người ta từ trong lòng đẩy ra!”

Dung Vũ Ca rời nàng ra, sau đó lại vịn lấy thắt lưng Vệ Minh Khê, hai mắt đối diện nhau, mị nhãn như tơ, ánh mắt câu hồn.

“Hoàng hậu nương nương, tiểu Quận chúa, các người ở đâu?”

Thanh âm Từ ma ma từ xa truyền đến, Vệ Minh Khê phản xạ có điều kiện lập tức đẩy Dung Vũ Ca ra, Dung Vũ Ca buồn bực vô cùng, câu trước vừa nói khỏi miệng, sau một giây liền nhanh chóng ứng nghiệm.

Từ ma ma đáng ghét! Người ta vất vả lắm mới có thể cùng mẫu hậu đại nhân vốn nghiêm chỉnh nói vài câu tâm tình, thân thiết trong chốc lát, thế mà Từ ma ma lại như thể âm hồn bất tán, thật sự là đáng giận mà! Nhưng nàng vốn không biết Từ ma ma có nhiệm vụ tránh để cho nàng cùng Hoàng hậu nương nương chung đụng một mình, chẳng qua đang rất cố gắng hoàn thành trách nhiệm mà thôi!

“Có chuyện gì vậy?” Ngữ khí Dung Vũ Ca bất mãn hỏi Từ ma ma.

“Nương nương cùng tiểu Quận chúa nên dùng bữa tối rồi.”

Từ ma ma cảm thấy hình thức tiểu Quận chúa và Hoàng hậu nương nương ở chung quá kỳ quái, vừa rồi tiểu Quận chúa vừa nắm tay nương nương vừa chạy ra ngoài, nào có con dâu nào càn rỡ với mẹ chồng như thế? Các nàng thực sự kỳ quái a.

“Bản cung biết rồi.” Vệ Minh Khê vẫn thản nhiên trả lời, nàng nhìn thấy ánh mắt Từ ma ma lộ vẻ kỳ quái, Dung Vũ Ca vừa rồi kéo mình đi ra, sợ là đã bị nàng nhìn thấy.

“Nương nương cùng tiểu Quận chúa ở trong này làm gì vậy?” Từ ma ma thử dò xét.

“Vũ Ca nói nơi này có rừng hoa đào rất đẹp nên mới kéo ta đến đây xem, nàng vẫn cứ tâm tính như tiểu hài tử thế đấy, nói cái gì là muốn làm cái đấy, ta cũng mới vừa khiển trách nàng mấy câu.....”

Vệ Minh Khê nhàn nhạt trả lời, nàng rất ít khi nói dối nên người bình thường cũng sẽ không hoài nghi.

“Mẫu hậu, người ta biết sai rồi.” Dung Vũ Ca le lưỡi nói, mẫu hậu nói dối so với ai khác đều tự nhiên hơn.

Dung Vũ Ca từ nhỏ đã ít nhiều tùy hứng. Từ ma ma cũng biết rõ. Thì ra là bị nương nương nói vài câu, khó trách ngừ khí tiểu Quận chúa không tốt. Tiểu Quận chúa từ nhỏ tính tình đã luôn càn quấy, trừ Vũ Dương công chúa ra, người bình thường vốn không thể quản được nàng. Hoàng hậu nương nương là mẹ chồng mà nói nàng, nàng cũng không thể đối với Hoàng hậu nương nương mà tức giận. Xem ra nhân phẩm nương nương quả thật rất tốt, ngay cả tiểu Quận chúa cũng có thể thuyết phục được. Từ ma ma âm thầm cảm thán Vệ Minh Khê là mẹ chồng biết cách dạy dỗ nàng dâu. Nếu mà để Từ ma ma biết “mẹ chồng dạy dỗ nàng dâu” đến tận trên giường thì phản ứng không biết thú vị đến cỡ nào a!

Vệ Minh Khê rốt cuộc vẫn là Hoàng hậu, lại là Hoàng hậu có thanh danh vô cùng tốt, nên Cao Hàn theo lý phải xuất cung nghênh đón, hơn nữa ít nhất đã hai mươi năm phu thê, còn có cái gọi là tình nghĩa bên trong. Hẳn cho là Vệ Minh Khê trở về đại đế sẽ cùng mình thỏa hiệp, cho nên ngày hôm nay khi Vệ Minh Khê về, tâm tình hẳn rất tốt, đích thân ra cửa cung nghênh đón, nghi lễ chào mừng cũng rất lớn, coi như cấp cho Vệ Minh Khê chút mặt mũi.

Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca vừa bước xuống kiệu liền nhìn thấy Cao Hàn một thân long bào, lập tức hướng Cao Hàn cung lễ, y vội đỡ lấy tay Vệ Minh Khê.

“Hoàng hậu của trẫm cuối cùng đã trở về, Hoàng hậu không ở đây mấy tháng, trẫm đêm không thể ngủ, trong lòng nhớ thương Hoàng hậu.”

Cao Hàn rõ ràng là trọn mắt nói dối, người trong thiên hạ đều biết hắn gần đây hàng đêm đều chiêu xử nữ vào thị tẩm.

Vệ Minh Khê cảm giác bàn tay khô héo và thô ráp của Cao Hàn áp lên tay mình, làm cho nàng có cảm giác khó chịu. Nàng nhìn kỹ Cao Hàn, mới ngần ngừn mấy tháng mà so với trước kia hắn già đi rất nhiều, một chút cũng không còn vẻ anh vĩ như ngày trước, cũng có lẽ do tâm tình thay đổi, hiện tại nhìn Cao Hàn thậm chí còn có cảm xúc chán ghét.

“Tạ Hoàng Thượng còn nhớ thương thần thiếp”. Vệ Minh Khê khách khí mà xa cách trả lời.

Ngừ khí Vệ Minh Khê như thế làm cho Cao Hàn có chút tức giận, hắn đã tự mình tới đón, xem như cấp cho Vệ Minh Khê chút ít mặt mũi, vậy mà nữ nhân này lại không biết điều, Cao Hàn vô cùng chán ghét bộ dáng thanh cao lúc này của Vệ Minh Khê. Nhưng dù sao Vệ Minh Khê cũng vừa trở về, hắn cũng không tiện phát tác. Quên đi, Vệ Minh Khê vĩnh viễn đều một dạng đức hạnh thế này, không một chút nhiệt tình nào, mà hắn cũng không có hứng thú đi tiếp khuôn mặt lạnh băng này của nàng.

Dung Vũ Ca nhìn cữu cữu cầm tay Vệ Minh Khê, cảm giác vô cùng chướng mắt. Tuy rằng lần trước Cao Hàn trở về cũng nắm tay Vệ Minh Khê như vậy, nhưng cảm giác chán ghét lần này so với lần trước còn mãnh liệt hơn nhiều. Lần trước, Vệ Minh Khê vô luận là thân thể hay tâm hồn đều vẫn là thê tử của cữu cữu, nhưng lần này không giống vậy! Cả người Vệ Minh Khê đều là của mình, nàng một chút cũng không thích người khác chạm vào Vệ Minh Khê, dù là cữu cữu cũng không được!

Tay Dung Vũ Ca nắm chắc thành nắm đấm, khắc chế hồi lâu mới có thể kiềm chế không xông lên đem tay Cao Hàn hất văng.

“Vũ Ca có thể khuyên mẫu hậu trở lại, có công lớn, trẫm tất có trọng thưởng!” Cao Hàn nhìn Dung Vũ Ca vẫn như trước xinh đẹp động lòng người, cười tươi nói. Mấy tháng không gặp, nàng lại càng thêm câu hồn.

“Phụ hoàng hiểu rõ Vũ Ca nhất, ban thưởng này Vũ Ca trước tiên sẽ nhớ kỹ, khi nào Vũ Ca muốn gì sẽ lại hướng phụ hoàng cầu xin!” Dung Vũ Ca làm nũng nói.

“Hảo hảo, trẫm tùy ý ngươi.” Cao Hàn dung túng nói.

Vệ Minh Khê trong lòng có chút hờn giận, nàng không thích thấy Dung Vũ Ca hướng Cao Hàn làm nũng, tuy rằng lúc này Dung Vũ Ca chẳng qua là đang diễn trò, nhưng nàng vẫn không thích! Bất quá nàng rất nhanh liền che dấu cảm xúc bất mãn lại.

“Hoàng hậu ở Đại quốc tự có quen không?” Cao Hàn ra vẻ săn sóc hỏi.

“Nhờ phúc Hoàng Thượng, hết thảy đều tốt.”

Vệ Minh Khê hướng Cao Hàn thân nhiên cười nói, Cao Hàn nhất thời có chút xuất thần, vốn luôn cảm thấy Vệ Minh Khê có chút bất đồng, nhưng mà vẫn không nói ra được làm sao bất đồng. Không đợi Cao Hàn suy nghĩ cẩn thận, Vệ Minh Khê đã thu lại nụ cười, vẻ lạnh lùng lại hiện ra, đây mới là cảm giác Cao Hàn quen thuộc, đoan trang tao nhã, ôn hòa lễ độ, nhưng lại xa cách không thể tới gần.

“Thời gian Hoàng hậu ở Đại quốc tự sợ là quá kham khổ, vì thế hôm nay trẫm cố ý vì Hoàng hậu thiết yến, tẩy trần cho Hoàng hậu.” Cao Hàn nói.

“Hoàng Thượng, sao không thấy Hiền nhi?”

Vệ Minh Khê ngay từ đầu đã phát hiện nhi tử mình không ở nơi này, trong lòng liền tràn ngập lo lắng. Hiền nhi nếu không có việc gì nhất định sẽ ra nghênh

tiếp, giờ không đi ra, có phải bị thương rất nặng hay không? Vệ Minh Khê không thể yên lòng được.

“Đúng vậy, phụ hoàng, thái tử đâu?” Dung Vũ Ca cũng hỏi.

Sắc mặt Cao Hàn có chút mất tự nhiên, Cao Hiên sau khi bị nghiền mực ném trúng vẫn luôn ở Đông cung dưỡng thương, nghe nói hôn mê vừa tỉnh. Cao Hàn vốn là tính cùng Vệ Minh Khê hoà giải, nhưng Cao Hiên dù sao cũng là nhi tử duy nhất của Vệ Minh Khê, giờ phút này Vệ Minh Khê hỏi Cao Hiên làm cho Cao Hàn không thể đáp lời, cũng không thể nói chính mình lấy nghiền mực ném hấn.

“Thái tử bữa trước ở ngự thư phòng nhất thời vô ý, ngã đập đầu vào cạnh bàn ở ngự thư phòng nên bị thương, Hoàng Thượng đã chuẩn người không cần đi ra tiếp giá.” Một cận thần nhanh trí bên cạnh thay Cao Hàn giải vây, làm cho Cao Hàn rất vừa lòng.

“Thái tử bị thương? Có đáng ngại hay không? Ngự y đã xem qua chưa?” Vệ Minh Khê bắt lấy tay Cao Hàn, khẩn trương hỏi, nàng rốt cuộc là Hoàng hậu, dù Hoàng đế đưa ra lí do giải thích gì thì cũng không thể trước mặt vạch trần, nhưng nhi tử bị thương, làm mẫu thân đương nhiên Vệ Minh Khê phải đề tâm.

“Ngự y đã xem qua, tịnh dưỡng vài ngày sẽ không có gì đáng ngại cả!” Cao Hàn căn bản không có đi thăm Cao Hiên, chỉ là thuận miệng nói, để cho Vệ Minh Khê bớt lo lắng.

“Hoàng Thượng, thần thiếp thật sự không có tâm tình tham gia yến hội, còn chưa nhìn thấy Hiên nhi, tuyệt đối sẽ không an tâm được.....” Vệ Minh Khê nhìn Cao Hàn đầy khẩn cầu.

“Vây trăm ân chuẩn để người đi Đông cung thăm thái tử trước.”

Trên mặt Cao Hàn không bộc lộ rõ tâm tình, nhưng mà Dung Vũ Ca biết cừu cừu tức giận. Dung Vũ Ca thầm nghĩ, làm hoàng đế thật là có tính thích duy ngã độc tôn, mẫu thân lo lắng cho nhi tử vốn là chuyện hợp tình hợp lý, cừu cừu chẳng lẽ cảm thấy hấn thiết yếu so với nhi tử còn trọng yếu hơn sao?

“Phụ hoàng, ta cũng đi trước thăm thái tử phụ quân.” Dung Vũ Ca hướng Cao Hàn nói một tiếng, theo sát phía sau Vệ Minh Khê, bãi giá Đông cung.

Cao Hàn nhìn Vệ Minh Khê đi xa dần, khẽ cau mày, hấn vẫn luôn cảm thấy hiện tại Vệ Minh Khê càng ngày càng không ôn thuận như ngày trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Không Có Gì Để Giải Thích, Vì Con Thực Sự Yêu Vệ Minh Khê

Cao Hiên vừa thấy hai nữ nhân mà mình mỗi ngày đều tưởng niệm nhớ mong, lập tức từ trên giường ngồi dậy: “Mẫu hậu, Vũ Ca, hai người đã trở lại sao, cô cô người sao không báo cho ta biết sớm?” Cao Hiên hưng phấn hỏi.

Vũ Dương công chúa đứng lên, nhìn Vệ Minh Khê cùng nữ nhi, ánh mắt sắc bén dò xét hai người. Vệ Minh Khê khuôn mặt ưu tâm, ngược lại nữ nhi mình rất bình đạm, không phải là biểu hiện mà một thế tử nên có.

“Người đang bị thương, nếu nói cho người biết nhất định sẽ đòi ra ngoài tiếp giá, cho nên cô cô mới không nói cho người biết.” Vũ Dương công chúa quan tâm nói.

“Hiên nhi, vết thương có nặng lắm không? Có đau hay không? Đã truyền ngự y xem qua chưa.....”

Vệ Minh Khê liên tục hỏi mấy vấn đề, nhìn trên đầu nhi tử còn quần lụa trắng, đau lòng nói không nên lời.

“Mẫu hậu, cũng không có gì đáng ngại, ngự y nói qua hai ngày nữa có thể khỏi hấn. Mẫu hậu cùng Vũ Ca ở Đông Đô có tốt không?”

Cao Hiên nhìn Vệ Minh Khê rồi tầm mắt liền lập tức chuyển tới Dung Vũ Ca ở bên cạnh, có phải vì quá lâu không được gặp nàng hay không mà sao hấn cảm thấy Vũ Ca càng thêm xinh đẹp động lòng người như thế?

Không những tốt mà còn là quá tốt, trong lòng Vệ Minh Khê sinh ra vô số cảm giác áy náy, nàng lại cùng thế tử hấn.... Vệ Minh Khê lại càng thêm day dứt khi đối mặt với nhi tử của mình.

“Thái tử biểu đệ, người mau chóng dưỡng thương cho tốt đi, tránh để cho chúng ta lo lắng.”

Nói đúng hơn là tránh cho Vệ Minh Khê phải lo lắng, Dung Vũ Ca cũng thuận thế nói vài lời quan tâm khiến Cao Hiên vô cùng vui sướng, Vũ Ca thực sự có quan tâm đến mình!

Ánh mắt Vũ Dương có chút âm trầm, nàng thấy rõ ràng từ lúc Vũ Ca vào cửa đến giờ, số lần nàng nhìn trộm phu còn không bằng số lần nàng nhìn Vệ Minh Khê!

“Vũ Ca, chúng ta cứ để cho mẫu tử bọn họ hàn huyên, mẹ con chúng ta cũng nên tâm sự một chút.” Vũ Dương hết sức khắc chế ngữ khí của mình mới tránh được việc lộ ra quá nhiều cảm xúc.

Vệ Minh Khê một lòng đều đặt lên người Cao Hiên, không phát hiện Vũ Dương có dị thường, nhưng thật ra Dung Vũ Ca lại nhạy cảm phát giác được. Đã mấy tháng không gặp mình, mẫu thân lẽ ra phải vô cùng vui sướng mới đúng, vì sao nàng tựa hồ cảm giác trong giọng nói mẫu thân có chút nghiêm khắc?

“A, vâng.” Tuy rằng trong lòng Dung Vũ Ca cũng nghi ngờ nhưng vẫn nghe lời cùng mẫu thân bước ra ngoài, trước khi đi cũng không quên liếc mắt nhìn Vệ Minh Khê một cái rồi mới đi. Vệ Minh Khê biết nàng phải đi nhưng không hề ngăn đầu, nàng còn bận hỏi han Cao Hiên. Dung Vũ Ca trong lòng chua xót, nàng đã biết một khi hồi cung, địa vị nàng ở trong mắt Vệ Minh Khê chắc chắn sẽ không có phân lượng bằng Cao Hiên.

Dung Vũ Ca trước khi đi liếc nhìn Vệ Minh Khê, đó hoàn toàn là hành động vô thức, nhưng ở trong mắt Vũ Dương lại cơ hồ làm cho thân thể nàng có chút run lên. Thật sự quá hoang đường!

Cao Hiên kỳ thật hy vọng mẫu hậu cùng Dung Vũ Ca đều ở lại đây, dù sao hán đã lâu không thấy Vũ Ca, trong lòng nhớ mong đến phát cuồng, nhưng cô cô đã nói vậy thì cũng chỉ có thể tro mắt nhìn cô cô cùng Dung Vũ Ca rời đi, ánh mắt dõi theo thẳng đến khi thân ảnh Dung Vũ Ca tiêu thất mới thu về.

Vệ Minh Khê cũng thấy rất rõ ràng, nhi tử nhớ mình còn không bằng nhớ đến Dung Vũ Ca, phận làm mẫu thân có chút chua xót, mặt khác, nhi tử đối Dung Vũ Ca có tình thâm lại làm cho nàng vừa áy náy vừa bất an. Vệ Minh Khê cảm thấy mình là người mẫu thân đáng hận nhất, sau lưng nhi tử lại cùng thể tử hán làm ra việc cầu thả như vậy, hán nếu biết nhất định sẽ hận mình. Vệ Minh Khê không dám nghĩ tiếp, lại càng không dám để cho hán biết.

“Thương thế này làm sao bị?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng vuốt đầu Cao Hiên, đau lòng hỏi.

Cao Hiên nhìn Vệ Minh Khê, chần chờ một chút, mẫu hậu vừa trở về, hán không muốn làm cho mẫu hậu thất vọng, hán không nghĩ sẽ nói cho mẫu hậu biết hán chọc phụ hoàng tức giận, cho nên Cao Hiên quyết định nói dối.

“Nhi thần không cẩn thận đụng vào, không có việc gì đâu, sẽ mau lành mà.” Cao Hiên thấy mẫu thân lo lắng bèn cố trấn an.

“Phụ hoàng người có nhiều nhi tử, đã thương người hán cũng không đau lòng, nhưng người là cốt nhục duy nhất của mẫu hậu, mẫu hậu sao có thể để cho hán làm người bị thương đây?”

Vệ Minh Khê lần đầu tiên đối với Cao Hiên biểu hiện ra vẻ oán hận. Cao Hiên làm cái gì Vệ Minh Khê cũng đều có thể nhẫn nhịn, duy độc không thể thương tổn Hiên nhi! Đã có lần đầu tiên, ngày sau sẽ có lần thứ hai, giờ có mình ở đây sẽ không để Cao Hiên hán tùy ý thương tổn Hiên nhi!

Rõ ràng sau vụ việc thái tử xâm nhập phủ quốc sư đại náo, mối quan hệ giữa hoàng đế và thái tử đã hiển lộ vết rách, mà mâu thuẫn giữa người vốn một lòng che chở thái tử là hoàng hậu cùng hoàng đế cũng ngày càng trở nên sâu sắc!

“Mẫu hậu, hán là phụ hoàng!”

Cao Hiên cười khổ nói, rõ ràng những chuyện phụ hoàng làm gần đây đều sai, nhưng tại sao mình ngược lại vẫn bị trách cứ? Chỉ bởi vì hán là Hoàng Thượng nên hán có thể làm xằng làm bậy sao? Cao Hiên vốn thiện lương mà trong lòng đối phụ thân mình cũng tự dưng nảy sinh vài phần oán hận.

“Mẫu hậu biết, Hiên nhi, người không cần nghịch ý hán, vô luận hán làm chuyện gì.” Vệ Minh Khê vỗ nhẹ lên lưng Cao Hiên, chuyện này cứ giao cho mình là được rồi.

“Nhưng ta nhìn thấy lại phiền lòng, hán sao có thể vì luyện đan mà dung túng quốc sư làm xằng bậy được?” Cao Hiên oán giận nói, phụ hoàng anh minh làm cho hán phải kính nể ngày trước đâu rồi?

Vệ Minh Khê che miệng Cao Hiên lại, câu trách móc này không thể truyền tới tai Cao Hiên, bằng không thái tử vị của Hiên nhi sẽ tràn ngập nguy cơ, một khi thái tử bị phế, bọn họ sẽ không có kết cục tốt.

“Hiên nhi, mẫu hậu biết trong lòng người oán, mẫu hậu đều biết hết, nhưng người không thể nói ra miệng, nếu những lời này đến tai phụ hoàng người, tình cảnh người sẽ nguy hiểm. Hiên nhi, đáp ứng mẫu hậu, đừng để mẫu hậu lo lắng, nếu không vì mẫu hậu thì cũng hãy vì Vũ Ca mà suy nghĩ một chút……” Vệ Minh Khê nói với Cao Hiên.

Cao Hiên vừa nghĩ đến Dung Vũ Ca liền chần chờ, hán hiểu vì mình là thái tử nên mới có thể lấy Vũ Ca, nếu không phải thái tử thì phụ hoàng đã đem Vũ Ca gả cho hoàng tử khác, trong cảm nhận của phụ hoàng chắc chắn còn thương Vũ Ca hơn thương mình. Nhưng mà cái gì cũng không thể nói, cái gì cũng không thể làm, thật quá uất ức rồi, hán đường đường là堂堂 nam nhi thân cao bảy thước, nếu không làm được gì, sợ là Vũ Ca cũng khinh thường mình!

“Hiên nhi, người có tâm vì thiên hạ như thế là tốt rồi, phần tâm này cứ lưu đến lúc về sau làm hoàng đế mà dùng. Mẫu hậu nhất định sẽ làm người đăng cơ, để người làm một hoàng đế tốt.”

Vệ Minh Khê nghiêm túc nói với Cao Hiên, dù có phải đem ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng người kéo đổ xuống cũng không hối tiếc!

Cao Hiên nghe Vệ Minh Khê nói như vậy, tâm cũng an định, từ nhỏ đến lớn chỉ cần hán muốn, mẫu hậu đều có thể giúp hán đoạt tới tay, về sau làm

hoàng đế , nhất định sẽ không giống phụ hoàng hoang đường như vậy, nhất định phải làm một hoàng đế tốt!

“Mẫu hậu, ta nhất định phải làm hoàng đế, để Vũ Ca làm hoàng hậu, có như vậy thì sẽ không ai có thể cướp Vũ Ca của ta đúng không?” Cao Hiên nghĩ đến việc chỉ cần mình biến thành nam nhân quyền thế nhất thiên hạ, sau đó làm nên một phen sự nghiệp sẽ nhất định làm cho Dung Vũ Ca nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Vệ Minh Khê nhìn Cao Hiên, trong lúc nhất thời đáp không nên lời, hẳn không biết người cướp đi Dung Vũ Ca lại chính là mẫu thân hắn! Vệ Minh Khê bị Cao Hiên nhìn không hiểu sao có chút chột dạ.

“Mẫu hậu?” Cao Hiên thấy Vệ Minh Khê lặng thinh không đáp liền nhẹ nhàng gọi một tiếng, lúc này Vệ Minh Khê mới lấy lại tinh thần.

“Ừ, nhi tử của ta tương lai nhất định sẽ là hoàng đế.”

Những thứ khác, Vệ Minh Khê không có cách nào trả lời Cao Hiên, duy độc ngôi vị hoàng đế này là có thể cam kết. Hiên nhi nếu làm hoàng đế, nhất định sẽ có ba ngàn giai lệ chờ hắn, từ xưa nào có đế vương nào hậu cung ba ngàn chỉ độc sủng một người đâu?

“Đã mấy tháng không gặp mẫu thân, thật nhớ mẫu thân quá.....” Dung Vũ Ca nín tay Vũ Dương công chúa, làm nũng nói, muốn hóa giải bầu không khí yên lặng không hề bình thường lúc này.

Nếu là bình thường, Vũ Dương công chúa sẽ lộ ra vẻ vui mừng tươi cười, đáng tiếc lúc này Vũ Dương cười không nổi, chỉ muốn lập tức đi tới tẩm cung thái tử phi.

Trong lòng Dung Vũ Ca tự dưng có loại dự cảm bất an, khi còn bé mặc dù đã từng có lúc khiến mẫu thân tức giận nhưng cũng chưa từng có tình cảnh như vậy, tựa hồ có chuyện gì đã xảy ra...

“Mẫu thân, chúng ta vì sao phải về tẩm cung?” Dung Vũ Ca dò hỏi.

“Vũ Ca, nói cho mẫu thân, con có chuyện gì gạt ta không?” Vũ Dương quay đầu nghiêm túc hỏi Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nặn ra một nụ cười, ra vẻ kỳ quái hỏi: “Mẫu thân, nữ nhi có chuyện gì có thể gạt mẫu thân sao?” Trừ Vệ Minh Khê ra, nàng thật sự trăm phần trăm là một hài tử ngoan.

“Thật không?” Ngờ ngợ Vũ Dương làm Dung Vũ Ca không hiểu sao lạnh cả người, chẳng lẽ mẫu thân đã biết cái gì? Không thể nào! Vừa rồi không hề dối Vệ Minh Khê làm ra hành động gì vô cùng thân thiết khiến người ta phải hoài nghi mà!

“Đương nhiên!” Chỉ cần không có chứng cứ, Dung Vũ Ca có chết cũng không thừa nhận.

“Vậy vật trên bàn kia là cái gì?” Vũ Dương tức giận chỉ mảy họa trục, chất vấn Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca hồ nghi mở mảy họa trục trên bàn, dĩ nhiên nhận ra ngay đó là tranh họa Vệ Minh Khê năm đó! Những họa trục này Dung Vũ Ca rất quen thuộc, bên trong có hình Vệ Minh Khê với đủ loại kiểu dáng, mà nghiêm trọng nhất là một bộ Đông cung họa nàng dựa theo cảnh tượng xuân mộng mà họa ra bản thân cùng Vệ Minh Khê trần truồng lỏa thể giao triền. Bức họa kia làm cho Dung Vũ Ca ngay cả một cơ hội giải thích cũng không thể.

Dung Vũ Ca ngẩng đầu nhìn Vũ Dương công chúa, cắn môi thật chặt, không nói, nhất định không nói, coi như là chấp nhận đi. Đáng về không có gì để biện hộ của Dung Vũ Ca làm cho Vũ Dương cực kỳ tức giận, nàng đã hi vọng Dung Vũ Ca có thể giải thích, nói với mình đây là do nàng trẻ con tùy hứng, tùy tiện họa loạn, nhưng Dung Vũ Ca lại cứ thế chấp nhận, như thể sét đánh giữa trời quang, làm cho Vũ Dương công chúa vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý vô số lần cũng không chịu nổi mà phải vịn lấy cái bàn mới có thể chống đỡ được thân thể mình.

“Người không thể cho ta một lời giải thích hợp lý sao?” Vũ Dương công chúa tức giận hỏi, nàng sợ nhất bộ dáng bất cần không quan tâm này của nữ nhi, nói như vậy chứng minh rằng nàng ngay cả chút cổ kị cơ bản cũng không màng.

“Không có gì để giải thích, vì con thực sự yêu Vệ Minh Khê!” Dung Vũ Ca nhìn chằm chằm mẫu thân, nói cho mẫu thân biết nàng không phải nhất thời tùy hứng, nàng thật sự chân thành.

“Người có biết nàng và người đều là nữ nhân hay không, hơn nữa nàng còn là cữu mẫu của người, hiện tại lại còn là mẹ chồng người kia mà?” Vũ Dương công chúa giận đến nổi thân thể đều phát run.

“Nàng là nữ nhân nên con mới lại càng thêm mê luyến nàng! Cữu mẫu thì sao? Con yêu nàng, cho dù nàng là thần tiên trên trời đi nữa con cũng không quản.....” Dung Vũ Ca vốn nghĩ tình yêu của nàng không có sai, nếu có sai, vậy thì đó là lỗi của ông trời, trời cao đáng lẽ không nên để nàng gặp được Vệ Minh Khê, như vậy nàng cũng sẽ không yêu thương người đó.

“Chát!”

Nghe nữ nhi nói lời đại nghịch bất đạo không biết hối cải, Vũ Dương công chúa rốt cục khắc chế không được tát nàng một cái. Dung Vũ Ca lớn như vậy, đây là lần đầu tiên bị đánh, trong lúc nhất thời hai người nhìn đối phương sừng sờ ngơ ngẩn cả người.

Dung Vũ Ca cảm giác trên mặt bóng rất đau đớn: “Mẫu thân, con thật sự yêu nàng, người cứ coi như không biết được không?” Dung Vũ Ca nhìn Vũ Dương công chúa, cầu khẩn nói.

“Ta là mẫu thân ngươi, không một mẫu thân nào có thể mặc nữ nhi mình mắc thêm lỗi lầm được!” Vũ Dương không thể tin nhìn nữ nhi của mình. Nàng sao lại có ý nghĩ đại nghịch bất đạo như vậy?

“Mẫu thân, dù sao con cũng giống phụ thân năm đó, đã yêu sẽ không quay đầu!” Dung Vũ Ca đối với tình cảm trong lòng mình cho tới bây giờ chưa bao giờ dao động.

“Vệ Minh Khê, nàng có biết không? Hay nàng cũng cùng người hồ nháo, làm chuyện nghịch luân xấu xa này?” Vũ Dương hỏi.

Nếu Vệ Minh Khê không biết, thì xem như nữ nhi mình tương tư đơn phương mà thôi, vậy thì còn tốt, nhưng nàng sợ Vệ Minh Khê cũng biết, đây mới là điều đáng sợ nhất !

Kỳ thật Vũ Dương có lo lắng như vậy cũng không phải là không có căn cứ, bởi vì người Dung gia luôn luôn không vương bận cấm kỵ thế tục, vì yêu cơ hồ không việc gì không dám làm, hơn nữa người Dung gia lại trời sinh nữ mào, mà nữ nhi lại càng hậu sinh khả úy, bộ dạng còn họa thủy khuyển quốc hơn, là người chuyên làm rối loạn nhân tâm. Nếu Vệ Minh Khê là nam tử tuyệt đối sẽ trốn không thoát lòng bàn tay nữ nhi, nhưng Vệ Minh Khê lại là nữ tử, thậm chí còn là một nữ tử luôn tự hạn chế thậm chí nghiêm, điều này làm cho Vũ Dương đối Vệ Minh Khê vẫn ôm một chút hy vọng.

Dung Vũ Ca nhũ mảy, nàng ghét mẫu thân nói nàng cùng Vệ Minh Khê là việc xấu xa, nhưng nàng lại không dám để cho mẫu thân biết Vệ Minh Khê đã biết và cũng đã đáp lại tình cảm của mình, bởi vì nàng biết lòng Vệ Minh Khê đối với mình yếu ớt cỡ nào. Mẫu thân chỉ cần đi đến chỗ Vệ Minh Khê hỏi chút vấn một chút, cũng đủ để nàng nhượng bộ lui binh rồi, cho nên Dung Vũ Ca thật không dám mạo hiểm như vậy.

“Nàng không biết, nàng chỉ nghĩ hoặc vì sao con đối xử với nàng ân cần như thế. Nàng luôn rất nghiêm chỉnh, không hiểu được tâm tư của con, nữ tử như nàng sao có thể dễ dàng bị con mê hoặc được?” Dung Vũ Ca cười khổ nói, kiểu nói dối nửa thật nửa giả luôn là kiểu có sức thuyết phục nhất!.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Vì Một Cái Ôm Này, Ta Cái Gì Cũng Không Còn Sợ Nữa

Vũ Dương công chúa hơi an tâm, may mà Vệ Minh Khê còn không bị nghiệp chương này mê hoặc. Không được! Không thể tiếp tục để cho nghiệp chương này ở bên Vệ Minh Khê nữa!

“Từ hôm nay trở đi ngươi không được mỗi ngày đều đi Phượng Nghi cung thỉnh an, cứ ngoan ngoãn ở Đông cung cho ta!” Vũ Dương công chúa ra lệnh.

“Mẫu thân, bao nhiêu năm nay con chỉ yêu một mình nàng, vì có thể tiếp cận nàng nên con mới nguyện ý gả cho thái tử biểu đệ” Dung Vũ Ca quỳ xuống, cầu xin Vũ Dương.

“Ngươi nên sớm chặt đứt ý niệm đại nghịch bất đạo trong đầu này đi, nếu ngươi vẫn cứ khăng khăng một mực, vậy xem như bản cung không có loại nữ nhi như ngươi!” Vũ Dương lạnh lùng nói, rốt cuộc tất cả những sai lầm này từ đâu mà đến? Hoàng Thượng trầm mê luyện đan, chính mình chỉ có thể giận mà không thể khuyên nài, nay ngay cả nữ nhi cũng làm chuyện hoang đường như thế, điều này làm cho Vũ Dương bị đá kích nghiêm trọng.

“Mẫu thân.” Dung Vũ Ca nhìn bóng dáng Vũ Dương lạnh lùng rời đi, suy sụp ngồi phịch dưới đất, ôm lấy đầu gối, run rẩy úp mặt xuống. Làm sao bây giờ? Trước mắt tạm thời mẫu thân sẽ không tìm đến Vệ Minh Khê, nhưng mẫu thân vốn là người sâu sắc, nàng nhất định sẽ đi dò thử Vệ Minh Khê. Nếu nàng tìm tới Vệ Minh Khê, lấy tư thái trưởng bối đối Vệ Minh Khê mà thuyết giáo, nàng nhất định sẽ dao động.

Dung Vũ Ca không sợ mẫu thân phản đối, dù sao cũng có liên hệ huyết mạch, không phải mẫu thân nói đoạn thì có thể đoạn, nhưng nàng sợ là sợ Vệ Minh Khê kia không đủ kiên định. Bất quá nàng chỉ là yêu thương Vệ Minh Khê mà thôi, vì cái gì hết lần này đến lần khác lại không thể đường đường chính chính yêu thương nàng? Dung Vũ Ca ảo não ôm đầu, thực đáng hận!

“Cô cô đâu?” Cao Hiên nhìn Dung Vũ Ca kỳ quái hỏi, cô cô cùng Vũ Ca tán gẫu thật là lâu, ước chừng phải đến hai canh giờ là ít, hán cùng mẫu hậu đều đã nói đến không còn lời nào để nói nữa rồi.

“Mẫu thân có việc, đã đi về trước rồi.” Ngỡ khi Dung Vũ Ca có chút trầm thấp đáp.

Vệ Minh Khê nghe giọng nói Dung Vũ Ca, cảm giác được nàng có chút khác thường, rất muốn hỏi nàng làm sao nhưng đang ở trước mặt Cao Hiên, nàng không dám hỏi, chỉ là trong lòng có chút nghi hoặc.

“Ngày đó may là có cô cô.....” Cao Hiên cảm kích nói.

Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca cùng Cao Hiên ba người bắt đầu nói chuyện phiếm, nhưng từ khi Dung Vũ Ca tiến vào, Vệ Minh Khê tự nhiên có chút không yên lòng, chỉ đáp lời Cao Hiên cho có, Dung Vũ Ca cũng như vậy.

Dung Vũ Ca cực lực muốn che dấu cảm xúc của mình, không muốn để Vệ Minh Khê phát hiện, nhưng nàng thực sự là không vui vẻ nổi.

“Hiên nhi, ngươi còn bị thương, cũng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, cứ ngủ một giấc đi, mẩu hậu phải hồi cung rồi.” Vệ Minh Khê giúp Cao Hiên đắp chăn, chuẩn bị bãi giá hồi cung.

“Thái tử biểu đệ, ngươi nằm xuống đi, ta đi tiễn mẩu hậu.” Dung Vũ Ca nói xong, liền đi theo sau Vệ Minh Khê ra ngoài.

Ở một góc bên ngoài tầm cung thái tử, Vệ Minh Khê đột nhiên kéo Dung Vũ Ca sang một bên, tránh sự chú ý của thái giám cùng thị vệ. Tỉnh Doanh ở phụ cận canh chừng, để Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca có cơ hội ở cùng một chỗ.

“Ngươi làm sao vậy?” Vệ Minh Khê lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là cứ nghĩ đến việc mẩu hậu phải về Phượng Nghi cung, sau đó không thể cùng mẩu hậu sớm chiều ở chung nên trong lòng có chút khó chấp nhận.” Dung Vũ Ca nửa thật nửa giả nói.

Vệ Minh Khê nghe vậy liền tin, giờ phút này gần gũi Dung Vũ Ca mới phát hiện gò má trắng nõn của nàng hơi sưng đỏ. Vệ Minh Khê nâng cầm Dung Vũ Ca lên, nhìn kỹ quả nhiên có chút hồng, lòng tự dưng nhói đau. Nàng vừa rồi cùng Vũ Dương công chúa ở chung một chỗ, cái này nhất định là bị Vũ Dương công chúa đánh. Mẩu thân đánh nữ nhi là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng Vũ Dương công chúa vốn rất thương nữ nhi, có chuyện gì khiến nàng phải tức giận đến mức có thể xuống tay nặng như thế?

“Mặt của ngươi sao vậy? Vũ Dương công chúa đánh ngươi sao? Phải chăng nàng đã biết cái gì?” Vệ Minh Khê khẩn trương hỏi.

Vừa rồi đã cố ý thoa được, che dấu vết đỏ rồi mới tiến vào, nhưng vẫn không thể gạt được ánh mắt mẩu hậu.

“Mẩu thân hỏi ta ở Đông Đô Đại quốc tự sao có thể ở lâu đến vậy, nàng vốn biết tính ta không chịu được ở nơi chùa miếu quá lâu mà, ta đành nói với mẩu thân ta không ở Đông Đô cùng ngươi, một mình chạy tới Giang Nam. Nàng cảm thấy ta quá vô phép vô thiên, không chịu ở bên mẹ chồng không nói, lại còn thân là thiếu nữ mà khắp nơi chạy loạn. Ta cãi nàng mấy câu, nàng tức giận liền lỡ tay tát ta một cái. Nếu nàng biết chuyện của ta và ngươi, vậy còn tệ hơn nữa!” Dung Vũ Ca cười nói, nói dối vô cùng lưu loát, bộ dáng lại có chút lo lắng thực sự đem Vệ Minh Khê lừa gạt mất.

Vệ Minh Khê tạm thời đã tin, chuyện giữa mẹ con các nàng, nàng cũng không muốn nhiều lời, chỉ là có chút đau lòng ôm lấy Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng: “Còn đau không? Hảo nữ hài không nên cùng mẩu thân tranh cãi.” Vệ Minh Khê thở dài nói.

Vệ Minh Khê ôn nhu làm cho Dung Vũ Ca xúc động muốn khóc. Dung Vũ Ca cũng ôm chặt lấy Vệ Minh Khê. Vì cái ôm này, Dung Vũ Ca cảm thấy cái gì nàng cũng không còn sợ nữa.

“Chỉ cần nàng ôm ta, ta sẽ không đau nữa.” Dung Vũ Ca đem mặt vùi vào cổ Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng nói nhỏ.

Thời khắc êm đềm đó thực sự không kéo dài được lâu, Vệ Minh Khê còn chưa cảm nhận đủ hơi ấm của Dung Vũ Ca, cảm giác ấy nảy trong lòng lại trào lên, làm cho nàng chỉ biết thở dài.

“Ta vừa hồi cung, phòng chừng còn có rất nhiều sự vụ cần tiếp nhận, sợ là không có nhiều thời gian ở cùng ngươi, chúng ta có lẽ sẽ một thời gian không thể gặp mặt. Ngươi mỗi ngày đều đi Phượng Nghi cung cũng sẽ khiến người khác chú ý, mấy ngày nay ngươi cứ ngoan ngoãn ở Đông cung thay ta chiếu cố Hiên nhi được không?” Vệ Minh Khê sợ Dung Vũ Ca không đáp ứng liền nhẹ giọng dỗ dành.

Dung Vũ Ca có chút thương cảm, trong lòng rất không thích việc an bài như vậy, nhưng cũng không thể nê hà, thời gian này mẩu thân nhất định sẽ để người theo dõi mình, mình cũng không nên đi Phượng Nghi cung. Vừa rồi còn muốn nghĩ làm cách nào mới có thể bảo Vệ Minh Khê mấy ngày này không nên gặp mặt, nay lại bị Vệ Minh Khê dành nói trước, tâm tình lại càng chùng xuống. Trong lòng Vệ Minh Khê rốt cuộc vẫn nghĩ đến nhi tử bảo bối của nàng trước tiên.

Vệ Minh Khê đợi hồi lâu cũng không thấy Dung Vũ Ca đáp lại, liền có chút nóng lòng.

“Vũ Ca?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Ừ, được.....” Thanh âm Dung Vũ Ca có chút hư nhược đáp lại. Quyết định của nàng đã như vậy, mình còn có thể thế nào đây? Phía trước lại còn phải khổ não nghĩ cách thoát khỏi tai mắt của mẩu thân, nếu đi Phượng Nghi cung gặp nàng, sẽ lộ mất.

“Vũ Ca.....” Vệ Minh Khê muốn nói lại thôi. Thái độ Dung Vũ Ca như vậy làm cho lòng nàng cũng không dễ chịu hơn là mấy, nàng không đơn giản chỉ là vì trốn Dung Vũ Ca mà quả thật có việc phải làm, việc này lại không muốn để Vũ Ca biết, nàng không nên bị mình cuốn vào.

“Yên tâm, ngươi ta sẽ chiếu cố tốt nhi tử bảo bối của nàng!” Dung Vũ Ca cười nói. Vệ Minh Khê muốn làm cái gì, nàng trong lòng mơ hồ hiểu được. Vệ Minh Khê đã không muốn làm mình khó xử, không muốn để mình bị cuốn vào vòng tranh đấu quyền lực này, nàng chẳng lẽ không biết mình có thể vô điều kiện luôn đứng về phía nàng sao? Thì ra nàng vẫn không đủ tin nhiệm mình.

Thấy Dung Vũ Ca đã khôi phục bộ dáng nghịch ngợm thường ngày, Vệ Minh Khê cũng có chút an tâm. Nàng buông Dung Vũ Ca ra, dù sao hiện tại không thể giống như lúc ở Giang Nam, người khác mà thấy được sẽ không tốt.

Tay Dung Vũ Ca vừa mới hạ xuống, trong tâm cũng lập tức suy sụp. Hạnh phúc ngắn ngủi chỉ là thoáng qua, tuy rằng Dung Vũ Ca không rời khỏi vòng tay Vệ Minh Khê, nhưng nàng vẫn cố thu liễm một chút. Mẫu thân mới vừa đi, ngay sau đó sợ là sẽ lập tức phải người đến Đông cung giám sát nhất cử nhất động của mình.

“Ta giờ sẽ về Phụng Nghi cung, ngươi phải hảo hảo chiếu cố Hiên nhi, chiếu cố cho mình nữa.” Vệ Minh Khê dặn một tiếng liền xoay người rời đi.

“Vệ Minh Khê.....” Dung Vũ Ca nhìn bóng dáng Vệ Minh Khê quay lưng cất bước, trong lòng cảm thấy hụt hẫng như đánh mất thứ gì đó, kim lòng khôngặng đem thanh âm trong lòng bật thốt thành tiếng gọi. Nàng chỉ là muốn nói, Vệ Minh Khê, đừng đi, ở lại giúp ta!

Vệ Minh Khê quay đầu: “Hử?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn gọi tên nàng thôi.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê cười, tựa hồ như tiểu hài tử tinh nghịch thường ngày.

Vệ Minh Khê khẽ nghiêm mặt: “Ồ trong cung, không được phép tùy tiện gọi tục danh của ta!”

“Người ta biết, mẫu hậu!” Dung Vũ Ca bocc đồng hướng Vệ Minh Khê lớn tiếng hô, tiếng kêu khiến cho Đông Đô thị vệ đều phải quay lại nhìn.

Vệ Minh Khê xoay người nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt lại mỉm cười, nhìn Dung Vũ Ca như vậy, sao lại cảm thấy rất ấm áp? Thật sự là kỳ quái mà.

Vệ Minh Khê vừa vào Phụng Nghi cung thì phát hiện Cao Hàn sắc mặt âm trầm ngồi trên nhuyễn tháp.

“Hoàng hậu, nàng có biết trẫm đã ở chỗ này chờ nàng suốt ba canh giờ không?” Cao Hàn tức giận nói. Dám để cho đường đường là nhất quốc chi quân chờ ba canh giờ, Vệ Minh Khê cũng thật cao giá!

“Thần thiếp không biết Hoàng Thượng đang đợi, thần thiếp đáng chết!” Vệ Minh Khê cúi đầu, thái độ dịu dàng ngoan ngoãn giải thích.

“Thôi, thái tử không việc gì chứ?” Cao Hàn thấy bộ dáng Vệ Minh Khê ôn thuận như thế, con tức giận cũng bớt chút ít.

“Lần này bị thương hơi nặng, sợ là phải tu dưỡng thêm hai ba tháng.” Vệ Minh Khê ra vẻ sầu lo nói, cứ để Hiên nhi có nhiều thời gian nghỉ ngơi một chút đi.

Trước cũng đã tu dưỡng gần hơn một tháng rồi giờ lại còn muốn tu dưỡng hai ba tháng nữa, xem ra thương thế cũng khá nặng. Thái tử dù mình có không thích thế nào đi nữa thì rốt cuộc cũng vẫn là nhi tử của mình, là trượng phu Vũ Ca, là con rể hoàng tử, cho nên Cao Hàn có chút áy náy vì đã ném nghiên mực hơi quá tay.

“Hoàng hậu giận trẫm?” Thái tử hần đã tỏ khó với mẫu hậu hần, chính mình lấy nghiên mực ném hần, hoàng hậu sợ là đầy một bụng bất mãn với mình!

“Thái tử không cần thận trọng vào bàn, có liên quan gì đến Hoàng Thượng đâu?” Vệ Minh Khê về mặt nghi hoặc hỏi.

Cao Hàn nhìn chăm chăm Vệ Minh Khê, nàng tựa hồ thật sự không biết chân tướng, điều này làm cho Cao Hàn yên tâm, nhưng lập tức Cao Hàn lại nghĩ, cho dù Vệ Minh Khê có biết thái tử chính là do mình làm bị thương thì như thế nào? Hần vừa là quân vừa là phụ, quân phụ giáo huấn thần tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hoàng hậu có thể làm gì được hần?

“Người đầu mau tới thay y phục cho trẫm cùng hoàng hậu, tối nay trẫm ở lại Phụng Nghi cung.” Hoàng hậu ngày đầu tiên trở về, theo lý hần cũng nên ở lại Phụng Nghi cung. Hậu cung đông phi tần, nhưng Cao Hàn thật sự cũng không để tâm, người duy nhất hần tôn trọng bất quá chỉ có Vệ Minh Khê, những tần phi khác đều chỉ là đồ chơi mà thôi.

Vệ Minh Khê khẽ sùng sốt, tuy rằng trong lòng vạn lần không muốn, nhưng hần là phu, mình là thê, trượng phu muốn lưu lại qua đêm là chuyện đương nhiên, nàng nào có biện pháp cự tuyệt.

Các cung nữ thay ra ngoại bào của Cao Hàn và Vệ Minh Khê, chỉ còn lại trung y. Cao Hàn nhìn chăm chăm thê tử đã mấy tháng không gặp, phát hiện nàng tựa hồ càng ngày càng trẻ đẹp hần lên, nhất thời làm cho Cao Hàn nhìn không chán mắt, tựa hồ như hần chưa từng thật sự nhìn kỹ Vệ Minh Khê, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

“Hoàng hậu, tựa hồ đã thật lâu không được thấy bộ dáng nàng xỏa tóc, nàng thả ra cho trẫm xem đi.....” Cao Hàn nâng cằm Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng ra lệnh.

Vệ Minh Khê trong lòng thầm nghĩ không ổn, nhưng nàng cũng không thể không làm theo, phút chốc khi mái tóc đen dài xỏa xuống tán lác, tư vị phong tình nói không nên lời, làm cho lòng Cao Hàn rung động không thôi: “Trẫm cảm thấy sau khi hoàng hậu từ Đông Đô trở về tựa hồ có thay đổi, trở nên càng ngày càng trẻ đẹp, làm cho trẫm khó kiềm lòng được.....” Hiềm có lúc Cao Hàn ôn nhu nói, tay lần tới bên hông Vệ Minh Khê sờ soạng, muốn cời bỏ trung y của nàng.

Vệ Minh Khê kích động đè tay Cao Hàn lại: “Hoàng Thượng, thần thiếp có nguyệt sự, sợ là.....” Vệ Minh Khê lập tức bịa một cái cớ, vốn nàng mỗi lần

nguyệt sự trong cung đều có ghi lại, cũng may Vệ Minh Khê đi ra ngoài đã ba bốn tháng, làm gián đoạn quá trình ghi chép, cho nên còn có thể lấy nguyệt sự làm cơ để cự tuyệt Cao Hàn.

Cao Hàn mất hứng thu tay lại, thoáng tức giận liếc nhìn Vệ Minh Khê một cái, quay đầu liền ngủ ngay, thôi thì ngày mai vẫn cứ nên tìm xử nữ sạch sẽ thì tốt hơn, hôm nay tạm thời quên đi.

Vệ Minh Khê thấy Cao Hàn đã ngủ thì âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lần này có thể dùng nguyệt sự làm cơ, lần sau sẽ thế nào đây? Vệ Minh Khê có chút đau đầu, nàng phát hiện hiện tại nàng căn bản không muốn bị Cao Hàn đụng chạm, mặc dù đó là nghĩa vụ thể tử của nàng, nhưng nàng vẫn không muốn! Lần sau nhất định phải nghĩ ra biện pháp chặn dứt ý niệm này trong đầu Hoàng Thượng!

Tuy rằng giường rất lớn, nhưng Cao Hàn vẫn cách thật sự rất gần, trên người Cao Hàn có loại hương vị làm cho Vệ Minh Khê có ác cảm, đó là di chứng lưu lại sau khi dùng đan dược. Vệ Minh Khê đột nhiên nhớ nhung hương thơm mềm mại trên người Dung Vũ Ca, nếu không có nàng, có lẽ có thể xem như miễn cưỡng chịu được ý. Nhưng sau khi được ôm một người như Dung Vũ Ca, hơi thở đục ngầu trên người kẻ kia lại càng khó có thể chịu được.

Ngày đầu tiên Hoàng hậu trở về, Hoàng Thượng đã ngủ lại Phượng Nghi cung, Dung Vũ Ca nghe tin tức như thế chỉ biết nằm trên giường trần trọc, lòng như lửa đốt, không tài nào ngủ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tiên Yến Chi Biến

Ngày thứ ba sau khi Vệ Minh Khê hồi cung, Cao Hàn mở đại yến chiêu đãi toàn triều văn võ bá quan, còn đặc chuẩn cho mang theo phu nhân tới tham dự yến hội. Yến này bề ngoài giống như ban thường hoàng hậu nương nương vừa mới trở về từ Đông Đô, lấy tên là Tiên yến, thoát nhìn bề ngoài Hoàng Thượng vô cùng coi trọng hoàng hậu tài đức sáng suốt của mình, chỉ duy có Vệ Minh Khê là dự cảm sắp có điềm chẳng lành, yến hội này xem ra sẽ có sự việc phát sinh.

Vóc dáng Vệ Minh Khê so với Dung Vũ Ca cũng không sai biệt lắm, đều là dạng nữ tử cao ráo mảnh mai, nhưng Vệ Minh Khê thoát nhìn thon gầy hơn một chút. Thắt lưng nhỏ nhắn, vòng eo tinh tế như nhánh dương liễu, cung bào mặc trên người nàng là thích hợp nhất. Không phải ai mặc cung bào cũng có được phong thái nhất đẳng như vậy nhưng Vệ Minh Khê lại dễ dàng làm được. Cung bào mặc lên người nàng toát ra tư thái của một nhất quốc chi hậu, cao quý mà đoan trang, thanh nhã, còn có loại tư vị bất khả xâm phạm.

Cao Hàn nhìn Vệ Minh Khê, vì sao sau khi Vệ Minh Khê từ Đông Đô trở về, hắn luôn cảm thấy nàng có điểm bất đồng? Vẫn là ngũ quan ấy không có gì thay đổi, vẫn ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng cảm giác lại không giống như trước. Hiện tại Vệ Minh Khê giống một nữ nhân sinh động hơn chứ không phải loại lạnh lùng như bức tượng hay như con rối gỗ ngày trước nữa.

“Hoàng hậu, đây là trẫm vì nàng ban yến hội, nàng có thích không?” Cao Hàn kéo tay Vệ Minh Khê, cười hỏi. Vệ Minh Khê phát hiện Cao Hàn so với trước kia càng thích đối với mình biểu hiện ra hành động vô cùng thân thiết, nhưng hiện tại chỉ khiến Vệ Minh Khê vô cùng chán ghét. Nhưng nàng cũng không thể bỏ tay y ra, chỉ có thể miễn cưỡng nhẫn nại, bộ dáng nhất quán thân nhiên mỉm cười.

Đối với yến tiệc này, Cao Hàn làm sao có thể quên được Dung Vũ Ca, tuy rằng thái tử không tới nhưng Dung Vũ Ca vẫn đặc biệt được ân sủng tham dự. Dung Vũ Ca cùng mẫu thân là Vũ Dương công chúa ngồi cùng nhau, bởi vì thân phận tôn quý cho nên cách chỗ hoàng hậu thượng vị rất gần, làm cho Dung Vũ Ca có thể nhìn Vệ Minh Khê thật rõ ràng.

Dung Vũ Ca đã ba ngày không được gặp Vệ Minh Khê, tâm can vô cùng nhức nhối, mới ba ngày mà nàng đã gầy đi không ít. Nhìn Cao Hàn nắm tay Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê cũng không có một tia dị sắc nào, ở trong mắt người ngoài mà nói, kia đúng là hình ảnh đôi phu thê tương kính như tân.

Dung Vũ Ca nắm chặt cung bào, tưởng chừng như sắp đem cung bào cào rách.

Vũ Dương công chúa thấy nữ nhi tràn ngập khát khao nhìn chăm chăm nữ nhân khác, lại còn là thân cữu mẫu của nàng, trong lòng vô cùng tức giận. Từ ngày nàng biết chuyện hoang đường này, đêm nào cũng không ngủ nổi, nàng dù nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông, nữ nhi làm sao có thể thích một nữ nhân, lại là nữ nhân hơn nàng nhiều tuổi như vậy? Vũ Dương thừa nhận Vệ Minh Khê là một nữ nhân tốt, nhưng dù có thế thì cũng chỉ là một nữ nhân!

“Dung Vũ Ca, ngươi thu liễm một chút cho ta!” Vũ Dương công chúa ghé sát tai Dung Vũ Ca, lấy thanh âm chỉ hai người nghe được cảnh cáo Dung Vũ Ca.

Vệ Minh Khê đưa mắt quét qua một vòng văn võ bá quan bên dưới, thiếu một vài trung thần, lại thêm một số nịnh thần, sao hắn lại quá hồ đồ như vậy. Tầm mắt Vệ Minh Khê cũng dễ dàng tìm được Dung Vũ Ca bên cạnh Vũ Dương công chúa. Bản thân Vệ Minh Khê vốn là người luôn che giấu tình cảm bên trong, nên ở trước mặt chúng nhân, nàng lại càng thêm thu liễm tình cảm, nàng chỉ khẽ nhìn vào mắt Dung Vũ Ca một chút rồi nhanh chóng dời đi.

Vũ Dương thấy Vệ Minh Khê biểu hiện lãnh đạm cũng có chút yên tâm. May mà chỉ có một mình nữ nhi mình thích hồ nháo, Vệ Minh Khê rốt cuộc cũng

là nữ nhân làm cho người ta yên lòng.

Tương phản với Vũ Dương, Dung Vũ Ca dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ mới mười tám tuổi, yêu sâu đậm một người thì mặc dù có tình che dấu nhưng vẫn có thể nhìn ra chút manh mối.

Dung Vũ Ca thấy ánh mắt Vệ Minh Khê chỉ dừng lại trên người mình trong khoảnh khắc ngắn ngủi liền dời đi, tuy rằng biết rõ phẩm tính nàng như vậy, hành động cẩn thận như thế bất quá cũng chỉ là bình thường, hơn nữa phản ứng như vậy mới không khiến cho mẩu thân chú ý, nhưng trong lòng Dung Vũ Ca vẫn mất mát khó chịu, điều đó cũng chứng minh tình cảm trong lòng Vệ Minh Khê còn chưa tới độ kim lòng không động.

Vệ Minh Khê nhìn Vũ Dương công chúa, nhẹ nhàng cười khẽ với nàng, Vũ Dương có chút mất tự nhiên gượng cười đáp lại. Đối với Vệ Minh Khê, Vũ Dương không tìm ra có điểm gì không được, nhưng nữ nhi mình lại đối với nàng có tình cảm như thế, làm cho Vũ Dương đối Vệ Minh Khê có loại cảm xúc phức tạp nói không nên lời.

Cao Hàn ban yến hội lớn như vậy cũng không đơn giản chỉ vì chúc mừng Vệ Minh Khê hồi cung, hẳn vốn là có dụng ý khác. Lúc yến hội tiến hành được một nửa, Cao Hàn mới lộ ra ý đồ chân chính của mình.

“Triều đại này được bệ hạ dẫn dắt, mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, bốn bể thái bình, Hoàng thượng nhất định thiên thu muôn đời……” Quốc sư chọn rất đúng thời điểm vuốt mông ngựa, làm cho không ít đại thần ở trong bụng thầm chửi y hèn mọn. Quốc thái dân an? Kia kinh đô xuất hiện việc hại tử mất tích, làm cho lòng người hoảng sợ, thế này làm sao gọi là quốc thái dân an? Nhưng ở trước mặt hoàng đế, tất cả chỉ có thể nén giận mà không dám nói gì.

“Trăm tin tưởng, việc trăm luyện đan không phải chỉ vì cá nhân trăm, mà còn là vì thiên hạ mà suy nghĩ. Nếu trăm có thể trường sinh bất lão, vậy thiên hạ của trăm cũng sẽ thái bình vĩnh cửu! Các ngươi là trọng thần của triều đình, gánh vác giang sơn xã tắc, là lương thần trăm không thể thiếu, trăm hy vọng các ngươi cũng có thể trường sinh bất lão, cho nên trăm đã lệnh cho quốc sư cũng thay các ngươi luyện đan, tiên đan này đều là quốc sư vì trăm cùng các ngươi mà luyện……” Cao Hàn nghĩ phần đông chúng nhân phản đối chuyện luyện đan là do bọn họ không biết diệu dụng của tiên đan, nếu cho bọn họ hẳn dụng được, sau khi biết được diệu dụng của tiên đan thì sẽ không phản đối nữa.

Vệ Minh Khê cả kinh, không thể tin nhìn Cao Hàn. Hoàng Thượng điên rồi sao? Bản thân hẳn luyện đan chưa đủ hay sao lại còn tính để cho chúng thần cùng sử dụng? Mới chỉ một mình hắn dùng, thiên hạ này đã mất đi bao nhiêu tiểu hài tử? Nếu các đại thần cũng phục dụng, ngày đó thiên hạ tất sẽ đại loạn!

Vũ Dương cũng cả kinh, hắn thật là hoàng đế đầy hùng tâm tráng chí năm đó hay sao? Hẳn chẳng lẽ nghĩ mọi người nếu cùng nhau dùng cái hắn gọi là tiên đan thì cũng có thể cùng nhau thành tiên hay sao?

Dung Vũ Ca cũng kinh ngạc, chẳng lẽ đầu cừu cừu bị đập vào đầu rồi, bằng không sao có thể nghĩ ra chuyện để cho tất cả mọi người cùng nhau dùng thứ đan được vớ vẩn này? Đan được kia thành phần chắc chắn không những có thần tiên tán cùng xuân dược, mà còn hàm chứa không ít độc dược khiến sinh mạng người ta bị rút ngắn, ngoại trừ việc dễ dàng bị nghiện, còn làm cho người ta tinh lực khô kiệt dẫn đến vong mạng, ngoài ra thì không có một chút ưu việt nào cả.

Dung Vũ Ca dù sao cũng có được kiến thức rộng rãi thừa hưởng từ gia gia nãi nãi, cho nên đối với mấy trò của đám đạo sĩ này chỉ cần liếc mắt là hiểu. Nói sao thì thần tiên tán ở Trung Nguyên cũng không nhiều người biết, nếu để tất cả cùng dùng, đến lúc đó đều sẽ bị nghiện, cũng không thể bỏ được thứ được đó, đến đó quả thực có thể sẽ biến thành trò khôi hài.

Các đại thần lại được thêm một phen kinh hãi thất sắc, từ xưa để vương chết bởi đan dược vô số kể, thứ đan dược kia không phải cái gì tốt cả, bọn họ không phải hoàng đế, không có khát vọng trường sinh bất lão như vậy, cho nên vẫn rất lý trí, trong lòng đều rành mạch trong tay mình không phải tiên đan diệu dược cái gì, mà chính là độc dược đó! Bá quan văn võ chỉ cần nhìn Hoàng Thượng thì biết rõ, chỉ mới ngắn ngủi mấy tháng mà y đã gầy yếu đi không ít, không còn anh vĩ như ngày trước nữa, vậy thử hỏi còn ai dám nuốt thứ đan dược này vào đây?

Càng bị thăm là, chính mình dùng còn không tính, lại còn muốn đưa cho thế tử dùng! Các đại thần nắm chặt đan dược trong tay, tay chân đều phát lạnh, không một ai dám nuốt vào trước!

“Hoàng Thượng, không bằng để cho Hoàng Hậu tài đức của chúng ta phục dụng tiên đan trước?” Ánh mắt quốc sư âm hiểm, cười tủm tỉm nói. Quốc sư cùng Thái tử từng có va chạm cho nên muốn làm khó Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca neho mắt, lão đạo sĩ chết tiệt, dám để cho Chi nhi dùng thứ không sạch sẽ gì đó, nhất định không thể tha cho hắn! Hiện tại việc cấp bách nhất là không thể để cho Chi nhi dùng thứ đan dược này, tuy rằng dùng một hai lần sẽ không nghiện, nhưng rốt cuộc cũng không phải thứ tốt, nhưng nếu Chi nhi không dùng, nhất định sẽ chọc giận cừu cừu. Cừu cừu thật đáng giận! Thật sự là càng ngày càng làm cho người ta chán ghét! Dung Vũ Ca thầm nghĩ.

Văn võ bá quan đều quay lại nhìn chằm chằm vào Vệ Minh Khê. Nếu hoàng hậu phục dụng đan dược này, bọn họ dù không muốn cũng phải dùng, nhưng nếu hoàng hậu không dùng……

Cao Hàn thấy văn võ bá quan cũng không dùng được, trong lòng vô cùng tức giận. Lũ người chết tiệt này, đã không biết ơn trăm ban tiên đan lại còn dám biểu hiện như thế phải nuốt độc dược, làm cho Cao Hàn cảm giác uy nghiêm hoàng đế của mình bị hoại nghi một cách trầm trọng.

“Trăm một mảnh tâm ý, hoàng hậu cũng không nên cô phụ!” Cao Hàn cười nói, nhưng trong giọng nói lại vô cùng uy hiếp. Không muốn dùng cũng phải nuốt vào cho ta! Làm hoàng hậu, làm thế tử, phải biết giữ mặt mũi cho trượng phu mình.

Quốc sư ân cần tự mình đem đan dược đưa đến trước mặt Vệ Minh Khê, cười âm hiểm.

Dung Vũ Ca thấy Cao Hàn cùng quốc sư không chịu bỏ qua nhất quyết muốn cho Vệ Minh Khê nuốt vào thứ đan dược đòi mạng ấy, nàng rất muốn đứng lên ngăn cản nhưng lại bị phụ thân Dung Trục điểm huyệt. Dung Vũ Ca lòng nóng như lửa đốt nhìn Vệ Minh Khê bị bức bách, thân thể cũng không thể động, ngay cả thanh âm cũng không thể phát ra, giờ khắc này nàng vô cùng hận chính mình và mẫu thân. Vệ Minh Khê cần được bảo hộ, mà mình cái gì cũng không làm được!

Vệ Minh Khê nhìn ánh mắt chú mục của mọi người đang chăm chăm vào mình, nếu nàng dùng thứ đan dược này, vậy các đại thần cũng phải dùng, nàng sao có thể để cho chuyện hoang đường như vậy phát sinh? Quân không hiền, nhưng hậu không thể không hiền.

“Hoàng Hậu, Hoàng Thượng ban thưởng tiên đan, nhất định phải dùng, không nên cô phụ tâm ý Hoàng Thượng!” Quốc sư khí thế bức nhân nói, cơ hồ muốn làm cho Vệ Minh Khê phải chịu khuất phục.

Vệ Minh Khê bỗng nhiên đứng thẳng dậy, con người vốn theo bản năng mà phản ứng, lúc đứng thẳng lên, khí thế và dũng khí so với khi ngồi cũng nhiều hơn vài phần.

Vệ Minh Khê đưa tay tiếp nhận đan dược, làm tất cả mọi người nghĩ nàng sẽ nuốt vào, khiến Dung Vũ Ca lo lắng đến chảy nước mắt. Vệ Minh Khê vuốt ve khoả đan dược quốc sư dâng lên trong tay, đột nhiên thả xuống, từng viên, từng viên, lăn xuống thảm, vương vãi khắp nơi.

“Sinh lão bệnh tử vốn là thiên mệnh, bản cung không cần trường sinh bất lão!” Vệ Minh Khê lạnh lùng nói, một khắc kia, khí thế Vệ Minh Khê làm cho người trong thiên hạ đều bị khuất phục, một khắc kia khiến cho cả đại điện im lặng một chút thanh âm đều không có. Vệ Minh Khê bộc phát ra khí thế cường đại, làm cho không ít đại thần vốn sùng kính hoàng hậu, nay khẽ hô một tiếng, tất cả đều quỳ xuống!

Cao Hàn nhìn Vệ Minh Khê không biết tốt xấu như thế thì phi thường tức giận, lại nhìn xuống vãn vô bá quan đang quỳ trước Vệ Minh Khê, làm cho hắn tức giận đến tay chân run rẩy.

“Vệ Minh Khê! Trẫm cho ngươi một cơ hội nữa, mau phục dụng tiên đan, đối với việc ngươi vừa rồi làm càn, trẫm có thể chuyện cũ bỏ qua, bằng không trẫm sẽ lập tức phế ngươi!” Cao Hàn thịnh nộ uy hiếp nói. Vệ Minh Khê, người vốn rất ít khi trái ý hẳn lại dám ở trước mặt một kẻ vốn luôn luôn coi trọng mặt mũi là hắn mà hung hăng giáng một bạt tai, hơn nữa lại còn là trước mặt vãn vô bá quan!

Vệ Minh Khê vẫn ung dung nở nụ cười, nụ cười kia lúc này quả thực vô cùng khuynh quốc khuynh thành!

Nước mắt Dung Vũ Ca thôi không rơi nữa, chưa từng có giờ phút nào rõ ràng ý thức được như lúc này, nữ nhân này sao lại xinh đẹp đến nhường ấy, khí thế làm cho người ta phải chịu khuất phục, thân hình mảnh mai kia lại cất giấu ý chí cường đại biết bao, làm cho người ta không khỏi tưởng hướng nàng mà quỳ lạy. Người nàng yêu, quả nhiên rất vĩ đại!

“Vệ Minh Khê, đừng tưởng rằng trẫm không thể phế ngươi.” Bộ dáng Vệ Minh Khê dùng dung làm cho lửa giận trong lòng Cao Hàn càng bốc lên, khiến cho thân thể vốn đã không được khỏe như trước của hắn bị lửa giận công tâm, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Hành động này của Vệ Minh Khê đã khuất phục được lòng của vãn vô bá quan, lại khiến người trong thiên hạ khâm phục. Quả nhiên là một bậc nhất đại hiền hậu!

Vị Vệ Minh Khê tài đức sáng suốt theo ghi chép sau này, do các nhà sử học gia quan phương ghi lại, vì việc này nàng được lưu danh thiên cổ hiền hậu, lưu vào sử sách. Lần đại yến này được người sau gọi là: “Tiên yến chi biến”, làm cho thanh danh Vệ hậu mãi lưu vào sử xanh!

Vũ Dương nhìn một màn này, lại nhìn chăm chăm Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê hảo lợi hại, đường đường là bậc đế vương chí tôn đã bị nàng dẫm nát dưới chân! Đại thần có thể nghịch ý Hoàng Thượng, nhưng Vệ Minh Khê thì không được! Về công, nàng đã khiêu chiến quân quyền, về tư, nàng lại khiêu chiến phu quyền, về công nàng đứng, nhưng về tư nàng lại tội đáng chết vạn lần!

Vũ Dương công chúa đầu tiên là trưởng công chúa, là thành viên hoàng tộc, từ nhỏ đã chịu sự giáo dục rằng uy nghiêm hoàng tộc cao hơn hết thảy, tiếp theo nàng mới là thân tỷ tỷ của Cao Hàn. Tuy rằng Cao Hàn hoang đường, nhưng rốt cuộc vẫn là người trong nhà, cho nên Vũ Dương vẫn che chở Cao Hàn. Hành động này của Vệ Minh Khê không thể nghi ngờ là đã giáng cho đệ đệ mình một cái bạt tai, cho nên Vũ Dương đối Vệ Minh Khê tâm sinh bất mãn.

Hơn nữa Vũ Dương mơ hồ cảm giác được, mục đích của Vệ Minh Khê không chỉ đơn giản như thế, mà như thể cơ hồ muốn cho người trong thiên hạ biết, nàng cùng hoàng đế đứng ở lập trường đối lập, để người trong thiên hạ biết nàng có bao nhiêu tài đức sáng suốt, còn hoàng đế có bao nhiêu ngu ngốc, phải chăng nàng đang rắp tâm có ý?

“Từ nay về sau, ngươi cùng Vệ Minh Khê phải phân rõ giới hạn!” Vũ Dương ra lệnh cho Dung Vũ Ca.

“Nàng là mẫu thân của phu quân ta!” Dung Vũ Ca lúc này cũng không biết xấu hổ lời Cao Hiền ra làm cái cớ, Vũ Dương tức giận kéo tay áo Dung Vũ Ca lên, đầu thủ cung sa đỏ tươi vẫn còn.

“Ngươi coi Cao Hiền là phu quân sao? Các ngươi đã viên phòng sao?” Vũ Dương bức hỏi.

Dung Vũ Ca không nói, chỉ biết quay đầu, không dám đối mặt mẫu thân.

Vệ Minh Khê có thể không phải là hoàng hậu, Cao Hiền có thể không phải nữ tử (con rể) Dung gia, nhưng hoàng đế nhất định vẫn phải là hoàng đế, Dung Vũ Ca như trước vẫn có thể làm thái tử phi! Vũ Dương chính là nghĩ như vậy.

Chương 72: Tư Tâm Của Nữ Nhân

Hoàng thượng hôn mê bất tỉnh, vậy người có quyền lực lớn nhất lúc này chính là Hoàng hậu, cho nên không một ai dám truy cứu trách nhiệm Hoàng Hậu đã làm cho Hoàng Thượng tức giận, hơn nữa tuyệt đại bộ phận đại thần lại âm thầm cảm thấy may mắn vì chính mình tránh được một kiếp. Cái gì mà loạn thất bát tao tiên đan, ai cũng thừa dịp hoàng đế ngất đi mà nhanh chóng vớt hết, sau đó mới làm ra dáng lo lắng cho long thể.

Vũ Dương công chúa tuy bắt mất Vệ Minh Khê, nhưng chỉ cần một ngày Vệ Minh Khê còn là hoàng hậu, nàng so với mình vẫn uy quyền hơn, mình cũng không thể làm gì được nàng, hơn nữa giờ phút này biểu hiện của Vệ Minh Khê làm nàng khá vừa lòng, bộ dáng vô cùng lo lắng, cũng không biết là thực sự lo lắng hay vẫn là diễn trò!

Chỉ có Vũ Dương là thực sự lo cho thân thể Cao Hàn, Hoàng Thượng không thể vẫn cứ tiếp tục dùng đan dược, nếu cứ tiếp tục, hậu quả thế nào Vũ Dương cũng không dám tưởng tượng! Hoàng Thượng đang độ tráng niên, sao có thể chỉ vì người ta nói mấy câu mà tức giận ngắt xiếu? Xem ra việc cấp bách nhất là trừ bỏ quốc sư, khiến Hoàng Thượng bỏ được tật nghiện đan.

Vũ Dương tuy rằng bắt mất Vệ Minh Khê, nhưng thật ra cũng không phải quyết liệt muốn phế Vệ Minh Khê. Nàng lo lắng nhất vẫn là thân thể đệ đệ, nàng cảm thấy nếu đệ đệ không luyện đan, hay từ bỏ không dùng đan nữa thì Vệ Minh Khê cũng không thể tạo nên sóng to gió lớn gì!

“Hoàng Thượng thế nào?” Vệ Minh Khê lo lắng hỏi ngự y, kỳ thật chuyện nàng lo lắng không phải tất cả đều là giả, nàng không thích Cao Hàn hiện tại tự tung tự tác, nhưng cũng không hề muốn Cao Hàn chết. Dù gì đã làm hai mươi năm phu thê, dù không có tình thì vẫn còn chút nghĩa.

“Hoàng Thượng chỉ là nhất thời lửa giận công tâm, không có chuyện gì lớn, tuy nhiên.....” Ngự y muốn nói lại thôi.

“Tuy nhiên cái gì?” Vũ Dương cũng lo lắng hỏi.

Ngự y vẫn không dám nói, thật ra từ sau khi có quốc sư Cao Hàn đã không truyền ngự y xem bệnh nữa. Tuy hấn có bệnh, nhưng ăn đan dược vào liền cảm thấy thần thanh khí sảng, so với dược ngự y kê công hiệu vừa chậm lại khó uống thì tốt hơn nhiều, cho nên đây là lần đầu từ sau khi Cao Hàn dùng đan dược tới nay mới cho ngự y xem bệnh. Nếu các ngự y nói đan dược không tốt, ngược lại sẽ chọc giận Cao Hàn, đưa tới họa sát thân cũng không chừng.

“Tuy nhiên cái gì? Ngự y cứ nói đừng ngại, bản cung sẽ không trách tội người!” Vệ Minh Khê cắt lời làm cho ngự y hơi yên tâm, hiển nhiên ngự y cũng đã nghe qua chuyện vừa rồi ở Tiên yển, biết Vệ hậu là người tài đức sáng suốt, nên ở trước mặt Hoàng Hậu mới có can đảm nói.

“Thỉnh người xem ngón tay Hoàng Thượng, đầu ngón tay đã chớm đen kịt, da thịt ố vàng, cơ thể bắt đầu héo rút, độc dược trong đan lắng đọng trong cơ thể tuy rằng không quá nặng nhưng cũng không nhẹ, nếu cứ để như thế ta sợ long thể Hoàng Thượng chống đỡ cùng lắm chỉ được ba năm.....”

Kỳ thật khoảng thời gian ba năm chỉ là tiên đoán trong trường hợp lạc quan nhất, mà điều kiện tiên quyết là lượng đan dược hiện tại không gia tăng thêm, nhưng rõ ràng Hoàng Thượng đã hoàn toàn ỷ lại vào thứ thuốc đó, nếu không sử dụng thì căn bản không thể chịu đựng nổi, liều lượng chỉ càng tăng chứ không giảm, đến khi đan đó không thể nâng cao tinh thần được nữa, sợ là.....

“Nói vậy, Lịch đế luyện đan ít nhất phải hai, ba mươi năm mới trúng độc đan mà bệnh mất, Hoàng Thượng luyện đan bắt quá mới có mấy tháng, làm sao có khả năng chỉ sống được không quá ba năm!” Vũ Dương tức giận chất vấn!

Ngự y hoảng sợ vội vàng quỳ xuống: “Đại công chúa, bình thường đế vương luyện đan đều chỉ được vài năm, như Hiến đế chỉ được ba năm thì mất, chỉ có Lịch đế là trường hợp ngoại lệ, Lịch đế luyện đan cực ít khi gần nữ sắc, mà Hoàng Thượng sau khi dùng đan dược hàng đêm đều vui xuân, có khi một đêm mấy nữ tử, chuyện này dù là thanh niên cường tráng cũng gây ra tổn thương thật lớn, huống hồ thân thể Hoàng Thượng.....” Lịch đế tinh thông thuật luyện đan, tự mình luyện đan nên không đem xuân dược cùng thần tiên tán thêm vào, liều lượng bao nhiêu thì trong lòng tự có ước lượng, nhưng Hoàng Thượng dùng đan dược quả thật là đòi mạng, chẳng những có xuân dược, lại còn có thần tiên tán.

Thần tiên tán khi nghiện có thể làm cho liều thuốc trong khoảng thời gian ngắn đề cao công hiệu. Hơn nữa Hoàng Thượng hàng đêm đều miệt mài phóng túng, bình thường nam tử nếu làm quá mức, tinh lực khô kiệt, nhất định thân vong, huống chi Hoàng Thượng còn dùng thứ tiên đan đòi mạng ấy, đem hai mươi, ba mươi năm tuổi thọ rút ngắn vô số lần.....

“Có giải pháp nào không?” Vũ Dương ngẫm lại xác thực có vài phần đạo lý, việc cấp bách bây giờ là tìm cách giải quyết tình trạng này thì hơn.

“Việc này vô cùng nan giải, ngoại trừ việc không dùng đan dược nữa cũng không còn cách nào, Hoàng Thượng dù sao còn đương độ tráng niên, có thể từ từ đem độc này bài trừ, tu dưỡng một thời gian, có lẽ có thể khôi phục.....” Nếu có thể ngừng sử dụng đan dược, có lẽ còn có thể cứu, nhưng đã nghiện đan thì sánh với bệnh nan y còn khó trị hơn, ngự y vẫn không sao vui nổi.

“Hoàng Hậu thấy sao?” Vũ Dương hỏi Vệ Minh Khê, nàng muốn thử Vệ Minh Khê, muốn biết hành vi đại nghịch vừa rồi là vì bản thân nàng nhân cách

thanh cao không cho phép, hay mục đích chính là lợi dụng tình thế muốn giúp nhi tử nàng thượng vị? Nếu là dạng người trước, nàng có lẽ còn bội phục Vệ Minh Khê, nhưng nếu là dạng người sau, vậy thì không thể tha thứ!

“Bản cung luôn luôn không tán thành Hoàng Thượng luyện đan.” Lập trường của nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi. Nàng đương nhiên là hy vọng Cao Hàn có thể khôi phục lại là Cao Hàn ngày trước, nhưng tựa hồ rất khó a!

“Chúng ta cường chế làm cho Hoàng Thượng cai đan được thì thế nào?” Vũ Dương hỏi Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê sùng sốt, nếu thế thì phải giam cầm Hoàng Thượng, cường chế cấm hẳn dùng đan. Nếu mình cùng Vũ Dương công chúa hợp tác, giam cầm Hoàng Thượng thì cũng không phải không có khả năng, nhưng mà sau đó thì phải làm sao?

Vệ Minh Khê rất hiểu Cao Hàn, mình đã khiêu chiến uy nghiêm của hắn một lần, đã khiến cho kẻ nhỏ mọn như hắn phật ý, giờ nếu lại liên hợp với Vũ Dương công chúa cường chế hắn giới đan, vậy đó có thể coi là lần thứ hai. Sau khi Cao Hàn khôi phục sẽ khó có thể dung tha mình cùng Hiền nhi. Hắn sẽ không cho phép người khác lập đi lập lại nhiều lần khiêu chiến oai nghiêm đế vương của hắn.

Nhưng Vũ Dương lại không giống vậy, nàng là tỷ tỷ mà Cao Hàn kính yêu, mình chỉ là thê tử, thê tử còn có thể lập người khác, nhưng tỷ tỷ thì chỉ có một. Vũ Dương một lòng vì hắn suy nghĩ, hảo ý ấy sẽ không bị hiểu lầm, nhưng nếu là hảo ý của mình thì chưa chắc!

Dù sao vẫn còn có thái tử, chắc chắn sẽ không khiến Cao Hàn bớt hiềm nghi mình nóng lòng giúp đỡ thái tử thượng vị. Vệ Minh Khê thực lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan!

Dung Vũ Ca ở một bên nghe vậy, vô cùng căng thẳng. Tuy rằng mẫu thân xuất phát là vì cứu cửu mà suy nghĩ, nhưng lại muốn giam lỏng thiên tử, đây là điều tối kỵ. Cứu cửu một khi từ bỏ tiên đan, vẫn vô bá quan lại quy tâm, dân tâm ổn định sẽ qua cầu rút ván, sẽ gây khó dễ cho Vệ Minh Khê và thái tử biểu đệ, nếu thật sự có người phải chết, Dung Vũ Ca thà rằng kẻ đó là Cao Hàn, điểm ấy có thể nói là nàng tư tâm.

“Mẫu thân, biện pháp này không được, giam giữ thiên tử là tử tội, mặc dù mẫu thân là đại công chúa, mẫu hậu là hoàng hậu thì cũng không thể làm thế!” Dung Vũ Ca lập tức lên tiếng phản đối.

Vũ Dương tức giận trừng mắt liếc Dung Vũ Ca. Nàng chỉ một lòng hướng về Vệ Minh Khê, nàng phải nhớ rõ, người dùng đan được là thân cửu cửu của nàng, là người nhất mực yêu thương nàng từ khi nàng còn nhỏ!

Ai cũng không phải thánh nhân, mỗi người đều có tư tâm riêng. Vũ Dương muốn cứu thân đệ đệ, dù có hy sinh kẻ khác cũng không thêm đề ý; Vệ Minh Khê vừa muốn tự bảo vệ mình, lại càng muốn bảo vệ nhi tử của mình; mà Dung Vũ Ca thì chỉ hy vọng người trong lòng mình bình an, ngoài ra còn có một ít tâm tư u ám khác.

Ba nữ nhân đều không thể nói là thiện lương, ở phương diện này, kẻ thiện lương nhất có lẽ chỉ có kẻ đến bây giờ cái gì cũng không biết, chính là Cao Hiền.

Lúc Vệ Minh Khê cùng Vũ Dương còn chưa đạt thành hiệp nghị, Cao Hàn đã tỉnh lại.

“Vệ Minh Khê, ngươi thật lợi hại, trước mặt vô bá quan, coi lời trăm nói như gió thoảng!” Cao Hàn vừa tỉnh đã hướng tới Vệ Minh Khê làm khó dễ, Vệ Minh Khê vội quý xuống.

“Hoàng Thượng, thần thiếp không muốn người mắc thêm lỗi lầm nào nữa!” Vệ Minh Khê quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu ưỡn ngực, không có nửa điểm áy náy cùng sợ hãi. Bộ dáng ấy làm cho Cao Hàn run tay chỉ thẳng Vệ Minh Khê, tức giận đến không thể nói nổi thành lời!

“Ngươi có tin trăm dám lập tức phế ngươi?” Cao Hàn uy hiếp. Vệ Minh Khê dám ở trước mặt người khắp thiên hạ đối đầu với chính mình!

“Hoàng Hậu, Hoàng Thượng hiện tại còn nổi nóng, ngươi đi ra ngoài trước đi, bản cung cùng Hoàng Thượng có vài lời muốn nói.” Vũ Dương thấy Cao Hàn bị kích động, sợ hắn lại bị Vệ Minh Khê chọc tức, vội nói lời hoà giải.

Vệ Minh Khê cũng biết nếu mình cùng Cao Hàn cứ căng thẳng mãi thế, đối với chính mình cũng không có lợi gì, nên trước hết liền đi ra ngoài.

Dung Vũ Ca vẫn muốn lưu lại, nàng lo lắng, sợ mẫu thân cùng cửu cửu thương lượng đối phó Vệ Minh Khê.

“Vũ Ca, ngươi cũng đi ra đi!” Vũ Dương cũng buộc Dung Vũ Ca ly khai.

Dung Vũ Ca không thể không đi ra ngoài. Mẫu thân tuy rằng có chút bất mãn với Vệ Minh Khê, nhưng chắc cũng chưa tới mức muốn trừ bỏ nàng cho thống khoái, Dung Vũ Ca tự trấn an mình. Nàng đột nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn làm cho đầu thủ cung sa của mình tiêu thất, làm cho mẫu thân nghĩ mình đã thất thân với Cao Hiền, như vậy mẫu thân mới có thể xác định Cao Hiền là con rết của nàng, đến lúc đó, mẫu thân mới không vội vã muốn đối phó Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca đi ra ngoài thì thấy Vệ Minh Khê đang ngồi đầu nhìn ánh trăng. Dưới ánh nguyệt quang, khuôn mặt vốn nõn nà lại càng thêm trắng bệch, bóng dáng lạnh lẽo cô đơn, làm cho người ta nhìn mà thương tâm.

“Nàng ổn chứ?” Dung Vũ Ca tới gần Vệ Minh Khê, thân thiết hỏi.

“Ngươi biết không? Ta hiện ngang lần liệt không đơn giản chỉ vì thành toàn chính nghĩa thiên hạ, có lẽ còn có phần tư lợi bên trong, mà có lẽ phần nhiều là

muốn mua danh chuộc tiếng, ta đại khái chắc sẽ nổi danh, xem như được lọt vào sử xanh!” Vệ Minh Khê mỉm cười nói.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê. Nữ nhân này, bất luận có tư tâm như thế nào cũng vẫn làm người ta cảm giác nàng rất trong sạch. Tư tâm lớn nhất trong lòng nàng, bất quá cũng chỉ là tự bảo vệ mình cùng bảo hộ thái tử biểu đệ mà thôi. Mẫu hậu xem ra yêu cầu đạo đức rất cao, đến nỗi hiện tại chỉ vì chính mình có chút tư tâm mà cũng áy náy.

“Ừ, ái nhân của ta đáng lý nên được lưu vào sử xanh từ lâu rồi mới phải!” Dung Vũ Ca phản đối. Trong mắt nàng cái gì thiện lương, chính nghĩa đều là thứ vứt đi cả. Vệ Minh Khê là tất cả của nàng, Dung Vũ Ca thừa nhận mình vì yêu có thể bất chấp tất cả, quả thực là một kẻ hỗn đản.

“Chỉ nhi, nàng chỉ là một nữ nhân, thứ hư danh này, không cần thiết dùng chừng mực của thánh nhân mà gây khó dễ cho bản thân.”

Dung Vũ Ca nhìn xa xa phía trước, là người mẫu thân phải đến giám sát mình, khẽ nhủ thầm. Đáng giận, khó có được cơ hội cùng mẫu hậu một chỗ, lại bị những người này phá hỏng.

“Tình Doanh, ta muốn cùng mẫu hậu một chỗ, ngươi giúp ta thoát khỏi bọn họ!” Dung Vũ Ca dùng phúc ngữ cùng Tình Doanh nói chuyện.

Được rồi, từ sau khi thái tử phi cùng hoàng hậu nương nương từ Giang Nam trở về, Tình Doanh chỉ biết nàng phải tùy thời vì Dung Vũ Ca muốn yêu đương vụng trộm mà tìm cách giải quyết phiền toái, điểm ấy Tình Doanh đành nhất mực phải nhận mệnh, cho nên nàng rất nhanh biến mất trong màn đêm, không biết khi nào đã đến phía sau đám người hầu Vũ Dương phải tới, điểm huyết bọn họ.

Dung Vũ Ca thấy Tình Doanh đã giải quyết xong hai kẻ theo sát mình liền lôi kéo Vệ Minh Khê vào một ngôi đình hẻo lánh.

Vệ Minh Khê cơ hồ là bị Dung Vũ Ca cứ thế kéo đi, lòng thầm khẽ nhủ. Dung Vũ Ca xác định chung quanh không có người liền lập tức ôm lấy Vệ Minh Khê, hơi ẩm làm cho Vệ Minh Khê vốn muốn trách cứ Dung Vũ Ca không biết xấu hổ đành chìm xuống, ngoan ngoãn để cho nàng ôm chặt.

Dung Vũ Ca vui đùa vào cổ Vệ Minh Khê, tham lam hít lấy hơi thở nóng bỏng trên người nàng. Ba ngày qua tương tư khổ sở, nàng ở Đông cung đã sắp phát điên rồi, chỉ có thể nhìn bộ dáng Cao Hiên có vài nét tương đồng Vệ Minh Khê mà ngẩn người.

Dung Vũ Ca ôm càng ngày càng chặt, cơ hồ muốn đem mình hoà nhập vào cơ thể Vệ Minh Khê, chặt đến nỗi làm cho xương cốt Vệ Minh Khê có chút đau. Vệ Minh Khê khẽ kêu một tiếng, chân tướng Dung Vũ Ca lúc này chính là một con báo nhỏ đói khát. Nàng đột nhiên rất hâm mộ Dung Vũ Ca, chỉ quan tâm nữ nhi tình trường, không vì thế sự mà u u phiền!

Vệ Minh Khê thở dài một hơi, đưa tay ôm lấy thắt lưng Dung Vũ Ca. Hơi thở thơm mát mềm mại này, có lẽ có thể khiến mình tạm thời quên đi hiện thực cung đình tranh đấu khốc liệt..

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Phế Vệ Minh Khê?

“Trẫm muốn phế Vệ Minh Khê!” Con giận trong lòng Cao Hàn còn chưa tiêu tan, hậm hực nói với Vũ Dương công chúa.

“Hiện tại người trong thiên hạ đều biết Vệ hậu tài đức sáng suốt, cũng không hề có khuyết điểm gì, làm sao nói phế là phế được?” Vũ Dương công chúa chất vấn Cao Hàn. Nay vẫn vô bá quan, đặc biệt là giới văn sinh nho sĩ đều hướng về phía Vệ Minh Khê, nếu phế bỏ nàng chỉ càng thêm mất đi dân tâm, càng làm cho mọi chuyện vốn phức tạp lại càng thêm khó giải quyết, vậy nên không thể phế, mặc dù lần này Vệ Minh Khê quả thực quá phận.

“Nhưng mà nàng ở trước mặt văn võ bá quan.” Cao Hàn nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi văn võ bá quan quỳ lạy Vệ Minh Khê, trong lòng mơ hồ bất an, cái này đích thực là khiêu chiến với quyền lực của hắn!

“Hoàng Thượng luyện đan vốn đã là chuyện không đúng, giờ còn bắt văn võ bá quan làm theo thì lại càng hoang đường, nàng làm như vậy cũng không có gì sai!” Vũ Dương thẳng thừng nói, nàng cũng không thể dung túng đệ đệ làm xằng bậy thêm nữa!

“Hoàng tử, sao người lại nói thế? Đan dược kia rất hữu hiệu.” Cao Hàn thấy tỷ tỷ vốn từ lúc mình đăng cơ đến nay chưa bao giờ gay gắt đối với mình như thế, tâm cũng có vài phần cổ kị.

“Hữu hiệu? Người sáng suốt đều thấy rõ người cả người đều gầy sọc đi, nếu không có đan dược kia thì người đâu đến nỗi, ta xem kia chẳng phải là tiên đan gì cả, chỉ là độc dược mà thôi!” Vũ Dương lạnh lùng nhìn Cao Hàn nói. Vũ Dương công chúa mà nổi giận thì không ai cãi lại được nàng.

“Vệ Minh Khê đã như vậy, bây giờ người cũng như thế, các người muốn trăm tử chết có phải không?” Cao Hàn thấy ngay cả tỷ tỷ cũng không kiêng kị gì uy nghiêm hoàng đế của hắn mà mở miệng giáo huấn thì có chút khó thở, chỉ thẳng vào Vũ Dương mà quát. Tỷ tỷ không phải luôn luôn đứng về phía mình sao? Sao lại theo Vệ Minh Khê đáng giận như thế?

“Chẳng lẽ thấy đệ đệ mình hoang đường, thân là tỷ tỷ lại không thể nói sao?” Vũ Dương nhún mày hỏi. Từ nhỏ hắn vốn là một đệ đệ nhu thuận nghe lời tỷ

tỷ, hiểu học tiến tới, hùng tâm tráng chí, hiện tại sao lại biến thành như vậy?

“Trẫm là Hoàng Thượng, mặc dù ngươì là Đại công chúa, nhưng dù có tôn quý như thế nào cũng không thay đổi được thân phận ngươì thấp hơn trẫm một bậc, cho nên ngươì không có tư cách thuyết giáo trẫm.” Lâm Hoàng đế, phải có quyền lực tối cao nhất mà không phải ai cũng có thể hướng dẫn thuyết giáo, không để ý đến uy nghiêm của hần!

Vũ Dương nhìn Cao Hàn, nở nụ cười tự giễu, hần là thiếu niên năm đó hăng hái tuyên bố phải làm thiên cổ nhất đế sao? Hần là người đã nói sẽ làm cho nàng cảm động, là đệ đệ thân yêu nhất của nàng hay sao?

“Hoàng tỷ, trừ bỏ mẫu phi, người là người thân nhất của ta.”

“Hoàng tỷ, Hàn nhi nhất định sẽ vì người mà tìm một nam tử ưu tú đệ nhất thiên hạ làm phò mã.”

“Ngày sau dù ta có đăng cơ, người cũng vẫn là tỷ tỷ của Hàn nhi, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi. Hàn nhi làm gì không đúng, tỷ tỷ nhất định phải nói với ta, như vậy Hàn nhi vẫn có thể làm một minh quân.”

Cao Hàn và Vũ Dương bởi vì nẫu thân xuất thân thấp hèn, ở trong cung không được coi trọng, nên tỷ đệ ở trong cung thường xuyên bị các hoàng tử công chúa đắc thế khác khi dễ. Đặc biệt là Cao Hàn, bởi vì trước đây bộ dạng nhỏ gầy nên luôn bị coi là đối tượng trọng điểm dễ khi dễ. Tỷ tỷ giống như nẫu thân, tuy Vũ Dương chỉ lớn hơn Cao Hàn hai tuổi, nhưng từ nhỏ đã luôn che chở cho đệ đệ mình, tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn!

Phần đông hoàng tử công chúa, ngoại trừ vài người do phi tần đang được sủng ái sinh ra nên có thể được tiên hoàng nhớ kỹ, phần đông như Cao Hàn và Vũ Dương tự nhiên không hề được đặt trong mắt tiên hoàng. Một lần tiên hoàng đi ngang qua nơi hoàng tử công chúa học tập, nhìn thấy các hoàng tử khi dễ Cao Hàn, Vũ Dương chắn phía trước, không cho người khác khi dễ đệ đệ mình, khí thế quật cường nên khiến cho tiên hoàng chú ý.

Dáng vẻ Vũ Dương so với phần đông công chúa là người xinh đẹp nhất, nhưng bởi vì bình thường ít khi xuất hiện nên tiên hoàng cũng không chú ý rằng mình còn có một nữ nhi xinh đẹp như thế, mà tối trọng yếu là gương mặt Vũ Dương lớn lên lại giống hần, cho nên tiên hoàng lập tức yêu thích nữ nhi này. Tùy tiện hỏi mấy vấn đề, Vũ Dương đều đối đáp rất tốt, làm cho tiên hoàng rất vừa lòng. Ngày đó cũng là ngày xoay vần đổi mệnh Vũ Dương và Cao Hàn. Sau Cao Hàn được lập làm thái tử, rồi lên ngôi hoàng đế, Vũ Dương đều đóng vai trò hết sức quan trọng.

Cao Hàn vốn cực kỳ ý lại Vũ Dương, từ thuở thiếu niên đã kính yêu tỷ tỷ, lại thêm quan hệ huyết mạch tương liên, thân tình gắn bó hiếm thấy trong gia đình đế vương, nhưng hôm nay đệ đệ lại phủ định toàn bộ, điều này làm cho Vũ Dương cực kỳ đau lòng.

“Sai, là ta sai lầm rồi, là ta tự cho mình là đúng, đem người vốn sẽ trở thành Hoàng đế năm đó là Lý đệ giam ở lãnh cung, Hoàng Thượng lẽ ra phải là hần mới đúng? Hần vốn nên sớm đăng cơ nhưng cuối cùng lại phải chết!” Vũ Dương phát tay áo rồi đi, nàng quá thất vọng với Cao Hàn. Hần muốn ép buộc như thế nào thì cứ ép buộc đi, nàng cũng không quan nữa.

Cao Hàn thấy Vũ Dương phát tay áo rồi đi, nghĩ đến năm đó nếu không có tỷ tỷ, bản thân mình cũng không thể có vị trí hôm nay, trong lòng hối hận vừa rồi đã lỡ lời, nhưng mà làm một hoàng đế, nếu không kể đến thể diện mà đi giải thích trái phải, đó chỉ là nói nhảm mà thôi. Cao Hàn chỉ là có chút phần nộ, nhưng đúng là không thể phê hoàng hậu, dù sao vừa rồi hần cũng chỉ là nóng giận nhất thời, sau khi phê hậu, lợi hại thế nào hần vẫn biết.

Vũ Dương rồi đi, buông tay mặc kệ. Vệ Minh Khê muốn tranh quyền, vậy cứ để cho nàng tranh đi, Vũ Dương không tin Vệ Minh Khê dựa vào một ít văn sĩ thư sinh thì có thể nháo loạn đến tận trời. Trọng binh trong tay trượng phu nàng mới là mấu chốt. Đến lúc đó đệ đệ rơi xuống hạ phong thì sẽ biết mình đã sai rồi.

Nàng biết rõ tính cách Cao Hàn, chính là loại chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Đừng nhìn hần hiện tại làm hoàng đế uy phong, kỳ thật trong cốt tủy, một chút yếu đuối gì đó vẫn không thay đổi.

Vũ Dương biết có những người lúc nhỏ càng yếu đuối thì lớn lên lại càng là muốn cường đại, càng không cho phép người khác khiêu chiến uy nghiêm của mình, nhưng sâu trong cốt tủy vẫn là một kẻ quá mức yếu đuối, tựa như đệ đệ của nàng vậy.

“Vũ nhi nếu là nam tử, nhất định sẽ là thái tử của trẫm!” Năm đó phụ hoàng đã từng ôm nàng thờ dài mà nói như vậy.

“Vũ nhi không phải nam nhi, nhưng Hàn nhi là nam nhi, Hàn nhi có thể làm thái tử!” Vũ Dương đương nhiên không quên vì đệ đệ mà nói tốt cho y.

Lúc ấy phụ hoàng chỉ nở nụ cười mà không đáp, có lẽ là phụ hoàng đã sớm liệu đến ngày hôm nay.

Tiên hoàng cùng Vệ Từ Phong có quan hệ vô cùng tốt, không giống quan hệ quân thần bình thường, tiên hoàng thường xuyên mang theo Vũ Dương nữ phần nam trang cùng đi Vệ phủ chơi cò, vừa lúc nghe được Vệ Từ Phong đang cùng tôn nữ bảy tuổi nói chuyện.

“Chỉ nhi nếu là thân nam tử, nhất định là lương thần giúp nước, nếu là thân nữ nhi, nhất định có thể là bậc mẫu nghi thiên hạ!” Lời Vệ Từ Phong thờ dài rơi vào tai tiên hoàng, tiên hoàng nghiêng ngẫm liền nở nụ cười.

Khi ấy Vũ Dương mười lăm tuổi, nhìn Vệ Minh Khê khi đó mới bảy tuổi, nàng biết nữ hài này được xưng là thần đồng, nổi danh là tiểu tài nữ, nổi bật nhất trong thế hệ mình. Nàng đã gặp qua Vệ Minh Khê vài lần, an tĩnh nội liêm, không giống hài đồng bình thường, xác thực có phong phạm nữ tử đại gia, mặt mày so với nữ tử bình thường đều trí tuệ thanh nhã hơn nhiều, mà phụ hoàng thương nàng cũng không thua gì mình.

“Tốt lắm, Vệ khanh, lời này chính là lời ngươì nói, trẫm không có miễn cưỡng ngươì, ngày sau cứ để cho tiểu Chi nhi làm hoàng hậu, trong số nhi tử của ta cho nàng chọn một người, nàng chọn người nào, ta sẽ để cho người đó làm thái tử!” Tiên hoàng nửa thật nửa giả nói.

Vệ Minh Khê nhủu mày, nàng mới bảy tuổi, không nghĩ sớm như vậy đã bị định việc chung thân đại sự.

Vũ Dương mới mười lăm tuổi nhưng khứu giác chính trị lại cực kỳ nhạy bén, lập tức ý thức được cơ hội cho đệ đệ Cao Hàn đã tới liền nhanh chóng rèn sắt khi còn nóng, bổ sung nói: “Phụ hoàng, đại hoàng huynh, nhị hoàng huynh, tam hoàng huynh, tứ hoàng huynh đều đã qua tuổi hai mươi, đều đã lập phi, ngũ hoàng huynh tính lại hảo nữ sắc, lục hoàng huynh tính cách chất phác, thất hoàng huynh phẩm tính không hợp, bát hoàng huynh sùng võ thô lỗ sẽ bồi nhọ nhả nhận, cửu hoàng huynh lại bệnh sắp mất, thập nhất đến thập ngũ hoàng đệ đều so với Chi nhi nhỏ hơn, xem ra Hàn nhi lấy Chi nhi là tốt nhất!”

“Hàn nhi lấy Chi nhi, sợ là sẽ ủy khuất Chi nhi.” Tiên hoàng do dự nói. Nói thật, nhi tử của hắn kỳ thực không có ai có thể xứng đôi với Chi nhi, Hàn nhi thì chỉ miễn cưỡng có thể tạm coi là được.

“Hoàng Thượng, lời này không thể nói đùa!” Vệ Tử Phong đương nhiên không hy vọng tôn nữ mình gả nhập vào gia đình đế vương, hắn vừa rồi bất quá chỉ là nhất thời nói đùa thôi.

“Ai nói trăm đùa? Trăm nói đó là sự thật!” Vệ Tử Phong càng không muốn, tiên hoàng lại càng khẳng khái chấp nhất.

“Hoàng Thượng!” Vệ Tử Phong không vui kêu lên, vì quan hệ của hắn cùng hoàng đế khác hẳn bình thường cho nên mới có thể làm càn như thế! Vệ Tử Phong, Lí Huyền và tiên hoàng ba người quan hệ có chút kỳ lạ, dĩ sử cũng có ghi lại, nhưng sự thật như thế nào, ai cũng không biết.

“Việc này cứ định như vậy đi, tiểu Chi nhi qua mười hai tuổi sẽ gả cho Hàn nhi làm thê tử.” Tính cách tiên hoàng như ngoan đồng, người càng ương ngạnh chống lại hắn, hắn càng phải cùng người đấu đến cùng.

Vì thế trong lúc vô tình Cao Hàn liền trở thành người may mắn nhất thiên hạ.

“Chi nhi, đêm nay ta đến chỗ nàng được không?” Dung Vũ Ca nhẹ giọng hỏi, nàng vốn chỉ muốn đến chỗ không có người của mẫu thân để thoải mái nhìn ngắm, ở cùng một chỗ với mẫu hậu.

“Như vậy không ổn.” Vệ Minh Khê ở trong hoàng cung vốn rất cẩn thận, hơn nữa chuyện hôm nay đã làm cho nàng đủ phiền rồi.

Dung Vũ Ca sớm biết Vệ Minh Khê khẳng định sẽ trả lời như vậy, nên cũng không thêm để ý. Nàng am hiểu nhất chuyện bằng mặt không bằng lòng, nàng chỉ muốn cho mẫu hậu biết, cho dù mẫu hậu có nói không thì buổi tối nàng dù có chết cũng phải đi. Không có hơi ấm của Vệ Minh Khê, nàng sẽ không ngủ yên được.

“Nàng đã đáp ứng ta sau khi hồi cung sẽ không bỏ mặc ta mà.” Dung Vũ Ca ra vẻ mát mắt nói, cố ý khiến cho Vệ Minh Khê có cảm giác áy náy.

“Chờ thêm một chút thời gian nữa rồi hằng tính.” Vệ Minh Khê do dự nói.

“Vệ Minh Khê, nàng nhất như chuột!” Dung Vũ Ca cắn nhẹ vành tai Vệ Minh Khê, liếm nhẹ đầy bất mãn.

“Đừng nháo, nơi này không an toàn!” Vệ Minh Khê không muốn để Dung Vũ Ca tiếp tục mấy hành động mập mờ nữa, nàng biết Dung Vũ Ca là loại người tuy hứng bốc đồng đến thế nào

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Nếu

Dung Vũ Ca không muốn quản nhiều thứ như vậy, nàng dùng thân thể của mình ép Vệ Minh Khê sát vào tường. Vệ Minh Khê bị ép chặt tới nỗi không thể nhúc nhích được.

“Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê tức giận trầm giọng cảnh cáo.

“Chi nhi, một ngày nào đó nàng sẽ bức ta điên mất! Nàng có biết khi ta được nghe tin cứu cứu ngũ lại Phụng nghi cung, ta đã phát điên hay không!? Ta chỉ cần nghĩ đến khả năng cứu cứu làm gì đó thân mật với Chi nhi, ta.” Dung Vũ Ca úp mặt lên vai Vệ Minh Khê, thanh âm nghẹn ngào. Vệ Minh Khê sẽ không bao giờ hiểu được loại cảm giác này, cảm giác bất lực khiến tâm can người ta đau đớn.

Vệ Minh Khê nhận ra Dung Vũ Ca đang rất khó chịu, yếu ớt tựa vào mình, nàng cũng thôi không giãy dụa nữa. Giờ phút này, tâm nàng trở nên vô cùng nhu hoà.

“Nếu ta nói Hoàng thượng thực sự đã bắt ta hầu hạ, người sẽ thế nào?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng hỏi, làm một phép thử nho nhỏ.

Dung Vũ Ca ngẩng đầu nhìn Vệ Minh Khê. Cữu cữu quả thực đã chạm vào nàng sao? Dung Vũ Ca nắm chặt quyền đầu, gắt gao kìm nén niềm xúc động muốn giết người. Lúc này trong lòng Dung Vũ Ca sinh ra một ý tưởng u ám, nếu cữu cữu chết đi thì tốt rồi, có thể thì sẽ không thể chạm vào Vệ Minh Khê được nữa...

Vệ Minh Khê nhìn khoé mắt Dung vũ Ca trong nháy mắt đã đỏ bừng lên, tựa hồ như nước mắt có thể lập tức chảy xuống. Vệ Minh Khê biết, Dung Vũ Ca đang rất cố gắng chế ngự cảm xúc của mình, giống như một tiểu hài tử đang cực lực cố nhịn không khóc, nhưng vô luận có cố gắng thế nào cũng không giấu được uỷ khuất trong lòng.

“Ngốc, hấn vốn chính là phu quân ta, quan hệ của chúng ta mới đúng là hoang đường...” Vệ Minh Khê đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Dung Vũ Ca, khẽ thở dài.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, khoé mắt lại ngày càng thêm đỏ, một giọt nước mắt trong suốt như hạt trân châu rơi xuống, chạm vào da thịt Vệ Minh Khê, lay động tâm linh nàng, khiến nàng động dung. Vệ Minh Khê khẩn trương ôm chặt lấy Dung Vũ Ca, nàng cảm thấy đây chính là số kiếp của mình, định mệnh của nàng cùng Dung Vũ Ca...

“Đừng khóc, khóc rồi mắt sẽ sưng lên, sẽ xấu lắm” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng vỗ về Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca cảm giác Vệ Minh Khê đang ôm nàng rất chặt, trong lòng lại càng thêm khó chịu và uỷ khuất. Cứ nghĩ đến việc Vệ Minh Khê cùng cữu cữu thân thiết, tìm nàng lại nhói lên đau đớn.

Nước mắt lại rơi càng nhiều, cảm giác sợ hãi mất đi thứ mình trân quý làm cho Dung Vũ Ca lại càng ôm chặt lấy Vệ Minh Khê, chặt đến nỗi làm cho xương cốt Vệ Minh Khê đau nhức.

“Ta không để cho hấn chạm vào ta...” Vệ Minh Khê ghé sát vào tai Dung Vũ Ca thì thầm.

Dung Vũ Ca mở to mắt, không thể tin nhìn Vệ Minh Khê. Nghe Chỉ nhi nói cữu cữu không làm gì nàng, Dung Vũ Ca có cảm giác tâm mình tưởng như đã chết nay lại sống lại một lần nữa.

“Thật sao?” Dung Vũ Ca có chút không dám tin liền hỏi lại.

“Ừ”. Vệ Minh Khê nhẹ nhàng gật đầu.

“Cữu cữu thực sự không làm gì nàng?” Dung Vũ Ca vẫn hỏi lại một lần nữa.

Vệ Minh Khê lại gật đầu một cái, thế này mới khiến cho Dung Vũ Ca an tâm. An tâm rồi Dung Vũ Ca mới chúm chím cánh môi hồng, ra chiều bất mãn lắm, mầu hậu khi dễ người ta mà!

“Sao?” Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca thôi không khóc nữa, nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại đang chu ra đầy bất bình, đích thị là bộ dáng tiểu hài tử mà, cảm xúc gì cũng đều thể hiện hết ra trên mặt.

“Mầu hậu khi dễ người ta, biết rõ người ta sẽ khó chịu mà còn gât người...” Dung Vũ Ca bất mãn kháng nghị, làm cho người ta rơi thiết nhiều nước mắt!

“Ta vừa rồi nói là “nếu”, chỉ là giả thiết mà thôi, cũng không tính là lừa.” Vệ Minh Khê giải biện, không ngờ Dung Vũ Ca phản ứng mãnh liệt như vậy làm cho nàng có chút bất ngờ.

“Giả thiết cũng không được, dù có là giả thiết cũng làm cho ta khó chịu!” Dung Vũ Ca không thích cái giả thiết này một chút nào, đưa tay kéo cổ áo Vệ Minh Khê xuống, cắn một cái lên chiếc cổ trắng nõn của nàng. Vệ Minh Khê bị đau, khẽ rên lên một tiếng.

“Về sau không cho phép nàng khi dễ ta!” Dung Vũ Ca cắn xong liền liếm nhẹ. Nàng không phải muốn cố ý cắn mầu hậu đau, chỉ là mầu hậu vừa rồi thực sự làm cho người ta thương tâm khổ sở.

Vệ Minh Khê biết cổ nàng sẽ nhất định lưu lại dấu răng, Dung Vũ Ca đúng là lòng dạ hẹp hòi, Vệ Minh Khê thầm nghĩ. Bất quá Vệ Minh Khê thấy may mắn là Dung Vũ Ca còn chưa mất lý trí mà nhắm phía trên cắn, cũng may cắn ở phía dưới, bằng không lưu lại dấu răng trên cổ sẽ rất nguy hiểm!

Chỗ bị cắn đã không còn đau nữa, lưu lại chỉ còn là một cổ tê dại, môi Dung Vũ Ca lại bắt đầu hướng bốn phía di chuyển. Chiếc cổ mềm mại của Vệ Minh Khê bị giam hãm giữa đôi môi Dung Vũ Ca, mà Dung Vũ Ca lại một chân xâm nhập vào giữa hai chân nàng, đầu gối lại nhằm chỗ mềm mại nhất giữa hai chân Vệ Minh Khê mà nhẹ nhàng cọ xát.

“Vũ Ca, dừng...” Vệ Minh Khê cảm giác thân thể như nhũn ra, đành phải bám trụ lấy Dung Vũ Ca. Ở nơi này vạn vạn lần không được!

Dung Vũ Ca chặn lời Vệ Minh Khê bằng đôi môi của mình, nụ hôn nồng nhiệt làm cho người ta hít thở không thông, khơi lên dục hoả thiêu đốt trong lòng. Tay Dung Vũ Ca đã sớm đặt lên khuôn ngực mềm mại của Vệ Minh Khê mà nhẹ nhàng nhu nhũ. Dung Vũ Ca biết nơi này cũng không phải địa điểm lý tưởng, nhưng nàng không khắc chế được nỗi xúc động muốn được lập tức có được Vệ Minh Khê, tay cũng vội vàng gấp gấp cời cung bảo trên người nàng.

Thân thể Vệ Minh Khê mặc dù có chút không nghe lời, nhưng lý trí thì vẫn còn, nàng kéo cổ áo Dung Vũ Ca xuống, nhắm tâm cắn một cái thật mạnh. Dung Vũ Ca bị đau lập tức ngừng lại.

“Dung Vũ Ca, người đứng là dã thú chỉ biết động dục mà thôi!” Vệ Minh Khê không khách khí đẩy Dung Vũ Ca ra. Đang ở bên ngoài, nàng chắc chắn sẽ không cùng Dung Vũ Ca làm chuyện hoang đường đến thế. Đầu óc Dung Vũ Ca lúc nào cũng chứa đựng toàn ý nghĩ gì đó không đứng đắn!

Dung Vũ Ca nhìn ánh mắt Vệ Minh Khê trong suốt bình tĩnh, nàng quả thực cũng không định làm vậy, nhưng mà đúng là kìm lòng không nổi. Mẫu hậu cần mình, so với mình cần nàng thì mạnh hơn nhiều, đến giờ vẫn còn đau. Bất quá Dung Vũ Ca cảm thấy rất vui vẻ, cái này có thể tính là đau đớn ngọt ngào không nhỉ? Nàng thích mẫu hậu cũng lưu lại trên người mình ấn ký, mà đây chính là bằng chứng rõ ràng nhất!

“Người ta đâu phải là dã thú, người ta sẽ ngoan ngoãn phủ phục dưới thân Chi nhi, để cho Chi nhi muốn làm gì thì làm!” Dung Vũ Ca nghiêm trang nói trước mặt Vệ Minh Khê những lời khiến nàng nghe mà mặt đỏ tai hồng.

Vệ Minh Khê làm sao nghe không hiểu lời Dung Vũ Ca ám chỉ rõ ràng ràng mười phần như thế. Sao trên đời lại có nữ tử phóng đảng như Dung Vũ Ca chứ? Nếu nữ tử khác mà dám nói như vậy, hẳn sẽ bị trói lại rồi thả trôi sông mất.

Mà nếu Dung Vũ Ca mà bị như thế thì nhân tình của Dung Vũ Ca là nàng chắc cũng sẽ không thể may mắn thoát tội đi!

Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng bình tĩnh của Vệ Minh Khê, khẽ cười. Mẫu hậu hiện tại rõ ràng đang giả vờ trấn định để ngăn mình đùa giỡn, da mặt rõ rệt là mỏng mà. Nàng không tin Vệ Minh Khê có thể chịu được bị mình trêu chọc.

“Có phải Chi nhi nghĩ ta rất phóng đảng hay không? Yên tâm đi, Vũ nhi chỉ biết đối với mình nàng phóng đảng mà thôi.” Dung Vũ Ca tới gần tai Vệ Minh Khê, mập mờ nói, làm cho khuôn mặt nàng trong nháy mắt đỏ lên. Miệng Dung Vũ Ca thật đúng là không biết kiêng kỵ gì, làm cho Vệ Minh Khê chống đỡ không nổi.

“Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê kêu đầy đủ cả tên Dung Vũ Ca đầy cảnh cáo, không cho nàng tiếp tục phun ra lời kinh thế hãi tục gì nữa.

“A a mẫu hậu thiệt cứng nhắc quá, nhưng mà Vũ nhi vẫn thích mẫu hậu như vậy!” Dung Vũ Ca rút cục cũng đùa giỡn xong, giúp Vệ Minh Khê sửa sang lại cổ áo đã bị mình biến thành hỗn độn, che khuất dấu răng bị mình cắn trên cổ nàng.

Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng thẹn thùng, khuôn mặt vì hàm tình mà ửng hồng, lòng lại ngứa ngáy, muốn ăn sạch sẽ Vệ Minh Khê ngay!

Vệ Minh Khê nhìn bộ dáng Dung Vũ Ca vì mình mà sửa lại y phục, khẽ nở nụ cười. Vì cái gì nàng lại luôn cố tình lay động tâm mình như vậy? Quan hệ giữa các nàng, càng thân mật lại càng khiến cho người ta cảm thấy tội lỗi. . .

“Sao vậy?” Dung Vũ Ca miễn cưỡng nhận ra được cảm xúc biến hoá trong lòng Vệ Minh Khê.

“Không có việc gì.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng lắc đầu.

Lúc Vũ Dương công chúa đi ra, phát hiện nữ nhi cùng Vệ Minh Khê đứng chung một chỗ, nhìn cảm thấy có chút chướng mắt. Nàng thực sự không nên để các nàng ở cùng nhau!

Vũ Dương ở cách đó không xa nhìn Vệ Minh Khê, nàng lúc này mới phát hiện mình tựa hồ rất ít khi thật sự nhìn Vệ Minh Khê. Đã qua mấy năm mà không có một chút gì biến hoá, thời gian không hề lưu lại nhiều dấu vết trên khuôn mặt nàng, thoát nhìn so với đệ đệ mình thì trẻ hơn rất nhiều, thậm chí cùng nữ nhi mình đứng chung một chỗ căn bản không giống trưởng bối, mà ngược lại lại có vài phần giống với một vị tỷ tỷ có tri thức, hiểu lễ nghĩa.

Vũ Dương thừa nhận Vệ Minh Khê quả thật đặc biệt, khí chất kia, cao cao tại thượng mà trong trẻo lạnh lùng, tựa như vàng minh nguyệt vậy. Sợ là chính vì cái loại khí chất phiêu diêu hư vô ấy của nàng đã khiến nữ nhi mình mê luyến, nhưng Vũ Dương cảm thấy Vệ Minh Khê một chút cũng không chân thật, không đáng để mê luyến!

Nàng nhìn nữ nhi, ánh mắt không kiêng nể gì nhìn chằm chằm Vệ Minh Khê, ánh mắt nóng bỏng làm Vũ Dương kinh hãi không thôi, lại nghĩ đến bức hoạ hoang đường mới nhìn thấy không lâu trước đó, thật sự là không thể tin được làm cho Vũ Dương thấy sợ hãi.

Vũ Dương nhìn chằm chằm Vệ Minh Khê, hy vọng có thể nhìn ra điểm gì đó đáng ngờ để vạch trần, nàng rốt cuộc có biết thứ tình cảm hoang đường mà nữ nhi mình đang dành cho nàng hay không?

Vệ Minh Khê cảm giác được có người đang chăm chú nhìn về hướng này, mà đặc biệt lại là nhắm vào mình, nàng theo bản năng liền dời tầm mắt xoay người lại xem, nhìn thấy Vũ Dương đang lấy ánh mắt dò xét đánh giá mình.

Dung Vũ Ca thấy mẫu thân xuất hiện, không vui chút chím miệng. Nàng giận mẫu thân phái người giám thị mình còn không nói làm gì, vừa rồi lại còn để phụ thân điểm huyết mình, làm cho Vệ Minh Khê phải một mình mạo hiểm đương đầu!

Vũ Dương thấy nữ nhi bĩu môi, trong lòng bức bối. Nữ nhi nuôi lớn như vậy, kết quả vẫn hướng về ngoại nhân, mà hướng về ngoại nhân không nói, đằng này lại còn là hướng về một nữ tử ngoại nhân!

Vệ Minh Khê thấy Vũ Dương công chúa nhìn mình, ánh mắt không ôn hoà như mọi ngày mà sắc bén cực kỳ, nàng biết Vũ Dương công chúa có thể là vì hành động của mình lúc này mà bất mãn, nhưng Vệ Minh Khê lại cảm giác tựa hồ không đơn giản như thế, mà có lẽ còn có nhân tố khác. Nữ nhân đối với cảm xúc nữ nhân, quả nhiên là có phần mẫn cảm.

“Hoàng thượng có khoẻ không?” Vệ Minh Khê quan tâm hỏi.

“Hoàng thượng vẫn còn nổi nóng, sắc trời đã không còn sớm nữa, Hoàng hậu cứ về nghỉ ngơi trước đi, bản cung cũng nên hồi phủ công chúa. Vũ Ca, người cũng nên hồi cung đi!” Ngữ khí Vũ Dương đối Vệ Minh Khê coi như ôn hoà, nhưng đối với Dung Vũ Ca lại nghiêm khắc hơn rất nhiều.

“Vậy bản cung về Phụng Nghi cung trước, sáng mai sẽ đến thăm Hoàng thượng!” Vệ Minh Khê cũng hiểu Cao Hàn hiện tại đang tức giận, cứ để yên cho hân bình tĩnh một chút cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Nửa Đêm Trộm Tình

Tĩnh Doanh và Thước Nhi giúp Vệ Minh Khê thay y bào, cơ thể xinh đẹp thanh mảnh dần dần hiện rõ trong làn hơi nước, thân thể Vệ Minh Khê như ẩn như hiện, xinh đẹp đến mức tựa hồ bất khả xâm phạm.

“Nương nương gây đi nhiều.”

Tĩnh Doanh vừa nhẹ nhàng tưới nước lên thân thể gây guộc đến nỗi lộ ra mấy khớp xương vừa nhẹ giọng nói, không những thế nàng còn thấy dấu răng trên chiếc cổ ngọc nỏ của người. Dung Vũ Ca đúng là tiểu dã thú, dám cắn nương nương, động dục cũng không biết phân nặng nhẹ, Tĩnh Doanh thậm chí trách cứ Dung Vũ Ca.

Vệ Minh Khê nhắm mắt lại, không trả lời, chỉ lẳng lặng cảm thụ làn nước ấm nhẹ nhàng lau rửa thân thể mình, nàng đang tận hưởng những phút giây yên tĩnh và thoải mái trong giờ khắc ít ỏi này.

“Bên kia Hoàng Thượng không có động tĩnh gì sao?”

Tĩnh Doanh lo lắng hỏi, không ngờ Hoàng Thượng lớn tiếng muốn phế nương nương. Tĩnh Doanh khẽ neho mắt, nếu chỉ cần giết Hoàng Thượng là có thể giải quyết mọi vấn đề thì nàng cũng không ngại giết thêm một người.

“Hắn sẽ không phế bản cung, vì tất cả mọi người sẽ phản đối hắn, hắn chắc chắn sẽ không phế đâu.” Vệ Minh Khê vẫn nhắm mắt như trước thản nhiên nói, nàng hiểu Cao Hàn, Cao Hàn là người miệng hùm gan sứa.

“Thái tử phi đâu?” Tĩnh Doanh thuận miệng hỏi, có lẽ so với Hoàng Thượng, thái tử phi còn làm nương nương phiền lòng hơn.

Vệ Minh Khê nghe được ba chữ “Dung Vũ Ca” đột nhiên mở mắt, nhãn tình mông lung như trôi nổi đâu đâu, hiện tại nàng thật sự không biết nên đối xử với Dung Vũ Ca làm sao mới tốt?

“Nàng? Bản cung mà biết làm thế nào mới tốt cho nàng thì tốt rồi...” Vệ Minh Khê thờ dãi nói.

“Lẽ ra lúc trước nô tỳ nên ngăn cản thái tử phi tiếp cận nương nương, sẽ không làm cho nương nương khó xử như thế này.” Tĩnh Doanh đến bây giờ cũng không biết mình rốt cuộc có phải đã làm đúng hay không.

“Chuyện không liên quan đến người, là vấn đề của bản cung, bản cung đáng nhẽ không nên động tâm.” Là do mình không kiềm chế nổi mình.

“Nếu thái tử phi không phải thái tử phi thì tốt rồi.” Vấn đề khiến cho nương nương khó xử không phải do Dung Vũ Ca và nương nương đều là thân nữ nhi, mà vấn đề ở chỗ Dung Vũ Ca là thê tử của Cao Hiến, mẫu thân đoạt vợ của nhi tử, nương nương quả thật rất khó vượt qua được cửa ải này.

Dung Vũ Ca lúc này cũng đang ngâm mình ở thủy trì tại Đông cung, ngón tay nhẹ nhàng đùa nghịch mấy đoá hoa đang dập dòn trên làn nước. Dung Vũ Ca khẽ nâng cánh tay trái, đầu thủ cung sa đỏ tươi vẫn còn nguyên tại nơi đó, tấm thân xử nữ xinh đẹp này mình vẫn vì mẫu hậu mà giữ gìn, Dung Vũ Ca thờ dãi ngẫm nghĩ. Mẫu thân lúc trước vẫn lấy tấm thân xử nữ của mình mà thuyết giáo, nếu phá rồi, mẫu thân cũng không còn lời nào để nói nữa.

Tay phải Dung Vũ Ca nhẹ nhàng trượt trên thân thể, tưởng tượng đó là bàn tay của Vệ Minh Khê, từng ngón tay nàng sẽ vuốt ve lên thân thể mình, nàng sẽ hôn lên từng tác, từng tác cơ thể và Vệ Minh Khê sẽ ở trên người mình... Chỉ cần tưởng tượng cảnh Vệ Minh Khê âu yếm thôi cũng cơ hồ đã khiến thân thể Dung Vũ Ca như bốc cháy...

Dung Vũ Ca cúi đầu xuống nước, nàng cảm thấy mình rất phóng dăng, vì chính biến hoá của thân thể mà cảm thấy thẹn thùng.

Nếu không phải mình ngày thường vẫn khuyên quốc khuyên thành, Dung Vũ Ca có lẽ sẽ hoài nghi mị lực của mình, Vệ Minh Khê chẳng lẽ thật sự một chút cũng không động tâm hay sao? Những lần trước nàng đều dâng lên tận cửa, tìm mọi cách để câu dẫn, vậy mà Vệ Minh Khê thật đưa đến miệng rồi còn có thể phun ra, việc Vệ Minh Khê tự thủ thực sự làm cho Dung Vũ Ca kìm nén khó chịu. Dung Vũ Ca từ dưới vực trồi lên, toàn thân hung hăng

bước ra khỏi mặt hồ, nàng quyết định đêm nay vô luận thế nào cũng phải làm cho Vệ Minh Khê phá tấm thân xử nữ của mình. Câu dẫn, hết sức phóng dăng câu dẫn, nàng không tin không thể làm cho Vệ Minh Khê trầm luân, bằng không sẽ thật phí công mình sinh ra có được dung nhan tuyệt thế và thân thể xinh đẹp đến thế này!

Thân thể ướt sũng của Dung Vũ Ca vừa bước lên, cung nữ ở bên cạnh liền lập tức lấy tấm khăn bạch sắc quấn quanh người nàng, thay nàng lau hết những giọt nước còn vương trên cơ thể.

Dung Vũ Ca ngồi trước gương trang điểm, nhìn mình qua lăng kính, trầm tư nghĩ cách làm sao để thoát được những kẻ mẫu thân phái tới trông chừng. Khoé miệng khẽ nhếch, nàng đã có biện pháp.

“Mau đi gọi thái tử, bảo bản cung kêu hắn đến thị tẩm!” Dung Vũ Ca để cung nữ đi gọi Cao Hiến đến.

Cao Hiến vừa nghe Dung Vũ Ca muốn gặp mình, hơn nữa là chiều mình thị tẩm, mặt đỏ như huyết gà, vui vẻ chạy ngay đến, nhưng vừa bước vào phòng liền bị Dung Vũ Ca điểm á huyết, kéo lên giường, lột y bào, lại để cho thiếp thân thị nữ nằm cùng Cao Hiến, còn bản thân nàng tự dịch dung và thay y phục cung nữ, lập tức ra khỏi Đông cung, trực tiếp chạy đến Phụng Nghi cung.

Tĩnh Doanh bắt gặp một bóng đen đang kích động treo qua cửa sổ tẩm cung hoàng hậu, bóng dáng thật quen thuộc, lại còn mùi nước hoa sực nức đặc trưng của cái kẻ đom đóm kia liền biết có người lại đến trộm tình, việc này trên đường trở về Giang Nam Tĩnh Doanh đã thấy nhiều lần nhưng cũng không thể nói gì. Được rồi, Tĩnh Doanh cũng không nghĩ đến sẽ đem từ “yêu thương vùng trộm” này đặt lên người hoàng hậu nương nương mà nàng tôn kính, mà thật ra kẻ trộm tình chính là thái tử phi cơ mà, còn nương nương bắt quả là người bị hại mà thôi! Nghĩ như vậy, Tĩnh Doanh cũng cảm thấy hợp tình hợp lý hơn.

Vệ Minh Khê đang ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên lồng ngực bị ép đau nhói, có người đang quán lấy thân thể của nàng. Vệ Minh Khê bị quấy nhiễu chợt thức giấc, nghĩ mình vẫn còn đang ở Giang Nam liền nói: “Đừng nháo, ngủ đi!” Nói xong mới giật mình thấy tựa hồ không phải, mình đang ở trong cung, đây là hoàng cung giới bị sâm nghiêm, chớp mắt liền hoàn toàn tỉnh táo.

“Người vào bằng cách nào?” Vệ Minh Khê mở to mắt, nhìn dung nhan quen thuộc, nhíu mày hỏi.

“Nhớ nàng nên tới thôi.” Dung Vũ Ca xốc chặn Vệ Minh Khê lên, chui thân thể của nàng vào.

“Hồ nháo, đây là ở trong cung, bị người khác phát hiện thì biết phải làm sao?” Vệ Minh Khê trầm giọng trách mắng, Dung Vũ Ca đúng là không có chỗ nào cổ kị.

“Người ta nhớ nàng mà, thôi ta biết rồi, nàng một chút cũng không nhớ người ta!” Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê quát mình, liền thu người lùi vào góc giường, làm ra vẻ mình đang giận dỗi, tính tình đúng là chuyên thích đùa giỡn.

Vệ Minh Khê đối với tiểu vô lại Dung Vũ Ca này đúng là không có cách, biết rõ ràng nàng tám phần là giả bộ, nhưng vẫn đành bất đắc dĩ vỗ nhẹ vai Dung Vũ Ca, xem như là làm lành.

“Lần sau không nên xông vào hoàng cung lúc đêm khuya!” Vệ Minh Khê vẫn không quên thuyết giáo.

Dung Vũ Ca thấy hành động làm lành của Vệ Minh Khê, trong lòng liền vô cùng sung sướng: “Nàng không ôm ta sao?” Dung Vũ Ca thăm thĩ. Dung Vũ Ca đúng là loại được voi đòi tiên, chính nàng cũng biết điều đó, nhưng mà nàng chỉ nghĩ đơn giản rằng làm sao cho mẫu hậu thêm cung chiêu mình mà thôi.

Vệ Minh Khê bất đắc dĩ đành vòng tay ôm lấy eo Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca cảm giác được bàn tay Vệ Minh Khê dán lên hông mình, trong lòng mừng thầm, lập tức xoay người mặt đối mặt với Vệ Minh Khê, hai người bốn mắt giao nhau, nhìn dung nhan đối phương, môi cùng môi càng thêm gần, gần gũi đến nỗi có thể cảm giác được hơi thở của đối phương, đôi môi rất cực kim lòng không đành vội quán quýt lấy nhau.

Dung Vũ Ca hôn so với Vệ Minh Khê càng thêm vội vàng, nhiệt liệt triền miên, cơ hồ muốn đem Vệ Minh Khê hôn dòn dập không dứt, nụ hôn càng ngày càng sâu, làm cho Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê hai người đều không thở nổi.

Dung Vũ Ca lại ngựa quen đường cũ giữ lấy thắt lưng Vệ Minh Khê, tay bắt đầu xâm nhập vào trung y của nàng, cách lột quần áo mà nhẹ nhàng xoa nắn đôi ngực mềm mại, môi lại như trước cùng Vệ Minh Khê triền miên giao triền, lưỡi cùng lưỡi chơi đùa nhảy múa, khát khao muốn đem đầu lưỡi Vệ Minh Khê nuốt cả vào bụng.

Ngay lúc Vệ Minh Khê rời môi Dung Vũ Ca, nàng liền đem mặt vùi vào cổ Dung Vũ Ca, buồn bã nói: “Vũ Ca, không được, ta có cảm giác tội lỗi...” Nàng không muốn cùng trượng phu thực hiện nghĩa vụ vợ chồng không nói, lại còn khiến trượng phu tức giận đến ngắt xiu, bây giờ lại cùng con dâu mình làm chuyện cầu tha này, cảm giác tội lỗi sâu đậm không tránh đi đâu được.

Dung Vũ Ca không hề dừng tay: “Chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi, lúc này chỉ nghĩ đến một mình ta thôi, được không?” Dung Vũ Ca đưa tay cới trung y của Vệ Minh Khê, vùi đầu vào đôi nhũ phong no tròn, nàng sẽ không cho Vệ Minh Khê có thời gian hối hận. Dung Vũ Ca ngậm lấy hai hạt hồng đậu, như hải tử bú sữa, dùng sức mút lấy, dụng lực quá nhiều khiến Vệ Minh Khê phát đau, trong lúc ấy ngón tay lại thâm nhập vào sâu cánh hoa phía dưới thân, yêu chiều vuốt ve...

Lý trí Vệ Minh Khê quả nhiên bị Dung Vũ Ca cực lực trêu chọc đánh tan rã, càng lúc càng bạc nhược, căn bản vô pháp chống cự nổi thể công của Dung

Vũ Ca, giờ phút này Dung Vũ Ca tựa như đã thú động dục, cái gì cũng không thể ngăn cản ý đồ cầu hoan của nàng.

Làn môi Dung Vũ Ca chậm rãi lướt xuống, nhẹ nhàng tách đôi chân Vệ Minh Khê ra, kia hoá hoa tiên điểm ướt át, hoàn toàn bại lộ trước đôi mắt nàng, không còn gì có thể che đậy làm cho Dung Vũ Ca xúc động nuốt nước miếng, cảm giác lúc này thật vô cùng mê người. Dung Vũ Ca lập tức vùi đầu vào giữa hai chân Vệ Minh Khê, dùng đầu lưỡi khiêu khích đóa hoa ấy, hút lấy mật ngọt bên trong. . .

Vệ Minh Khê cảm giác được Dung Vũ Ca nhìn chằm chằm vào chỗ tư mật của mình, xấu hổ đến mức cứ cố khép chân lại, nhưng Dung Vũ Ca vẫn ngoan cố đưa đầu tiến sát vào, cứ mỗi lần như thế luôn làm cho Vệ Minh Khê vừa động tình lại vừa e thẹn. Dung Vũ Ca vì nàng làm việc đó luôn làm cho nàng xấu hổ vô cùng, khoái cảm cũng theo đó dâng lên tầng tầng lớp lớp, Vệ Minh Khê đối với việc này lòng luôn chờ mong cùng sợ hãi, thân thể lúc này đã không còn khống chế được. . .

Nhưng Dung Vũ Ca lại đối việc này vui đến quên trời quên đất, nàng yêu thích biểu tình của Vệ Minh Khê khi đó vô cùng, cho nên lại càng thích thú đối với việc trêu đùa, tiếm cận Vệ Minh Khê. . .

Thân thể Vệ Minh Khê còn đang đắm chìm trong dư vị hoan ái, chưa kịp khôi phục thì Dung Vũ Ca chợt kéo tay nàng đặt lên bộ ngực căng tròn của mình mà nhẹ nhàng ma sát, hạt hồng đậu mềm mại kia phút chốc trở nên cứng rắn vô bì, nhìn hai má Dung Vũ Ca phỉm một màu đỏ ửng, Vệ Minh Khê liền sáng tỏ ý đồ của nàng. Vệ Minh Khê ngưng ngưng muốn rút tay về, nhưng Dung Vũ Ca một mực không cho, ngược lại còn dùng lực để ép tay nàng lên đôi ngực mềm mại kia, Dung Vũ Ca úp mặt vào cổ Vệ Minh Khê, ở bên tai nàng khẽ “um” một tiếng, thanh âm động tình đến cực điểm, làm cho hai tai Vệ Minh Khê đều đỏ rực lên. Giờ phút này trên người Dung Vũ Ca toát ra cỗ ma lực khiến cho người ta mê muội, muốn làm chuyện quá phận. . .

“Chỉ nhi, ta muốn nàng muốn ta!” Dung Vũ Ca nói trắng ra khát vọng trong lòng, tay kia nắm lấy bàn tay còn lại của Vệ Minh Khê đem đặt vào giữa hai chân mình, sau đó kẹp chặt lấy những ngón tay thon dài hữu lực của Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê tất nhiên cảm giác được sự mềm mại và ẩm ướt giữa hai chân Dung Vũ Ca, nàng cũng biết điều này nói lên ý nghĩa gì, nhưng nàng không dám động, một chút cũng không dám, bởi vì có một vài thứ cũng tựa như một cái chốt mở, một khi mở ra rồi, có lẽ sẽ có những thay đổi kinh người.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê vẫn một mực do dự thì trái tim đau nhói, chẳng lẽ nàng đã câu dẫn đến như vậy, đã hạ mình đến thế rồi mà nàng dù một chút cũng không động tâm hay sao? Hay Vệ Minh Khê thật sự không thích nữ tử?

“Muốn ta được không?” Ngờ ngẫm Dung Vũ Ca gần như cầu khẩn, nàng ngay cả tôn cũng không cần quản nữa, đây là lần cuối cùng nàng cầu xin Vệ Minh Khê, nếu Vệ Minh Khê thật sự không muốn, vậy từ rày về sau nàng sẽ chặt đứt ý niệm này.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca cơ hồ như sắp khóc, lại tựa hồ như sợ hãi thì cảm thấy đau lòng. Dung Vũ Ca nào biết được khối thân thể mê người này của nàng đối với mình có bao nhiêu sức dụ hoặc, cũng chính vì sức hấp dẫn quá lớn đó, ngược lại khiến cho mình không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ lạc vào mê cung không thể tự kiểm chế, cho nên mới càng thêm cực lực khắc chế.

“Vũ Ca, chúng ta ngủ được không?” Vệ Minh Khê bỗng cũ soạn lại, rốt cục vẫn tái diễn lời cự tuyệt, làm cho mọi dũng khí trong lòng Dung Vũ Ca đều lập tức đóng băng.

Dung Vũ Ca cơ hồ khó chịu đến mức tuyệt vọng. Nàng cũng là nữ nhân, không phải trời sinh phóng đãng, bởi vì Vệ Minh Khê nên nàng mới chấp nhận như vậy, đáng tiếc Vệ Minh Khê căn bản chỉ thấy chướng mắt, khiến cho Dung Vũ Ca cảm thấy cũng là do mình tự mình đa tình.

Nước mắt Dung Vũ Ca từng giọt, từng giọt chảy xuống, nàng muốn lập tức tránh xa Vệ Minh Khê, ít nhất giờ phút này nàng không thể đối mặt với Vệ Minh Khê thêm một khắc nào nữa.

“Ta về trước, lỡ bị người khác phát hiện sẽ không hay. . .” Dung Vũ Ca cố hết sức bình ổn tâm tình, nhưng vẫn nhịn không được mà nghẹn ngào thành tiếng.

Trong lòng Vệ Minh Khê đau đớn, nàng không phải cố ý muốn làm Dung Vũ Ca tổn thương, trong tâm nàng ngàn vạn lần không muốn làm tổn thương Dung Vũ Ca. Chỉ là Dung Vũ Ca còn rất trẻ, có lẽ còn có cơ hội chọn lựa một lần nữa, nàng sợ mình cùng Dung Vũ Ca dây dưa không rõ, sẽ không còn lối thoát. Chẳng qua, Vệ Minh Khê có rất nhiều điều băn khoăn lắm.

Dung Vũ Ca đang bò xuống giường thì Vệ Minh Khê từ phía sau ôm chặt lấy Dung Vũ Ca, không cho nàng đi: “Không phải ta ghét bỏ người, chỉ là có rất nhiều thứ khiến ta sợ hãi. . .”

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Sa Lầy

Dung Vũ Ca không muốn nghe, nàng biết trong lòng Vệ Minh Khê có nhiều điều cố kỵ, nhưng nàng cũng thật sự rất khó chịu, Dung Vũ Ca gỡ vòng tay Vệ Minh Khê vẫn còn đang ôm lấy mình, lúc này một mình yên tĩnh có lẽ sẽ tốt hơn. . .

“Ta không sao đâu, ngày mai sẽ tốt hơn!” Dung Vũ Ca ra vẻ mạnh mẽ nói.

Vệ Minh Khê nhẹ nhàng áp hai tay lên má Dung Vũ Ca, đem mặt nàng quay về phía mình, nhìn hai mắt Dung Vũ Ca đắm lệ, trong lòng không khỏi nhói đau, vội đưa môi xoa đi từng giọt lệ đang khẽ khàng rơi xuống.

“Không phải ta thờ ơ người, cũng không phải là không hợp tác, mỗi lần bên cạnh người ta đều hao tổn rất nhiều tâm tư để khắc chế lòng mình. . .” Vệ Minh Khê vuốt ve gương mặt Dung Vũ Ca, môi tìm môi, chủ động hôn nàng.

Dung Vũ Ca khẽ xoay đầu tránh qua một bên, khiến cho đôi môi Vệ Minh Khê chỉ kịp rơi xuống trên khóe miệng nàng, tay Dung Vũ Ca nín chặt tấm chân nhung, nàng do dự, trong lòng đang kịch liệt đấu tranh, nàng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, nàng không nên tự làm khổ bản thân để cầu toàn nữa, nhưng mặt khác nàng vẫn tham luyến sự ôn nhu của Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca như thế, trong lòng đau đớn không chịu nổi, nhưng chung quy cũng vì mình đã làm tổn thương nàng quá nhiều, một nữ tử có thể đối với người khác chủ động cầu hoan, nàng đã phải cần đến bao nhiêu dũng khí? Cho nên trong lòng Vệ Minh Khê rất bối rối, tại sao mình lại không thể muốn nàng?

Nhưng mà bình thường Dung Vũ Ca cũng không phản ứng mạnh như vậy, sao hôm nay nàng lại như thế? Vệ Minh Khê mơ hồ cảm thấy trong lòng Dung Vũ Ca đang có điều gì đó bất ổn, khẩn trương.

“Nói cho ta biết, hôm nay người làm sao vậy?” Vệ Minh Khê nâng cằm Dung Vũ Ca lên, bắt nàng phải nhìn thẳng vào mắt mình.

Thật ra khi Dung Vũ Ca vừa đối mặt với Vệ Minh Khê, lòng đã dịu hơn phân nửa, nhìn dung nhan nàng đã nhớ thương suốt mười mấy năm qua, nàng biết mình không có biện pháp nào để tức giận Vệ Minh Khê, ngay cả việc lạnh lùng với Vệ Minh Khê cũng hết sức khó khăn. Dung Vũ Ca này thật sự là một kẻ không có tiền đồ, Dung Vũ Ca không giận được Vệ Minh Khê, đành quay sang tức giận chính mình.

Dung Vũ Ca nghiêng đầu, tiếp tục im lặng không để ý tới Vệ Minh Khê, làm cho Vệ Minh Khê lần đầu tiên có cảm giác bị Dung Vũ Ca lạnh nhạt, trong lòng chợt hụt hẫng, bi ai.

“Vẫn còn giận ta sao?” Vệ Minh Khê tiếp tục vuốt ve gương mặt Dung Vũ Ca, cố làm cho Dung Vũ Ca nhìn mình, muốn Dung Vũ Ca biết được trong mắt mình có bao nhiêu khát vọng và khắc chế.

Dung Vũ Ca chăm chú nhìn Vệ Minh Khê, trong ánh mắt chớp động kia chứa đựng một ngọn lửa, có lẽ không lớn, nhưng đủ để chứng minh nàng đối với mình cũng không phải thờ ơ.

Dung Vũ Ca bỏ nhào lên người Vệ Minh Khê, đem tất cả uất ức vừa rồi đều phát tiết ra ngoài: “Vệ Minh Khê, ta ghét nàng, nàng luôn làm cho ta có cảm giác sợ hãi, làm cho ta cảm thấy nàng không yêu ta, luôn sợ hãi nàng sẽ vứt bỏ ta bất cứ lúc nào, lòng ta lúc nào cũng phập phồng bất an. . .” Tay Dung Vũ Ca đánh lên thân thể Vệ Minh Khê, nhưng lại sợ làm nàng đau, rốt cuộc đành bất lực buông lỏng hai tay. Dung Vũ Ca thật sự quá yêu Vệ Minh Khê, nhưng cũng vô cùng hận nàng.

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca buông tay, biết nàng đã chịu thỏa hiệp, cũng âm thầm thả lỏng lòng mình, thân thể chậm rãi trèo lên người Dung Vũ Ca, từ từ đem Dung Vũ Ca đặt dưới thân mình, kéo chăn, đắp lên thân thể mềm mại xịch lõa của mình và Dung Vũ Ca.

Đôi môi của Vệ Minh Khê dần rơi xuống, hôn lên chiếc cằm của Dung Vũ Ca, giờ khắc này, Vệ Minh Khê không muốn tiếp tục khắc chế bản thân mình nữa, muốn đối với Dung Vũ Ca thích làm gì thì làm. Mỗi một tác trên thân thể Dung Vũ Ca đều mê hoặc lòng người, khiến cho người ta phải trầm luân. Vệ Minh Khê không muốn bỏ qua mỹ thực như vậy một lần nữa, đôi môi lại chuyển tiếp hôn xuống cổ Dung Vũ Ca.

“Vệ Minh Khê, ta ghét nàng nhất. . .” thanh âm bất mãn của Dung Vũ Ca đột ngột bị chặn lại, nụ hôn của Vệ Minh Khê giống như mưa bay liên tiếp lên mặt lên cổ nàng, mỗi một tác da thịt được Vệ Minh Khê nâng niu chăm sóc đều nhanh chóng như thiêu như đốt, cảm giác vừa chân thật vừa hư ảo, làm cho Dung Vũ Ca phải cực lực khắc chế bản thân không phát ra bất cứ âm thanh nào, lo sợ nếu lỡ như mình tạo nên động tĩnh gì quá lớn sẽ làm tan vỡ đi giấc mộng đẹp này.

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca phản ứng còn bị động hơn so với mình thì có vẻ không hài lòng. Nàng thích nhìn thấy Dung Vũ Ca phản ứng một cách tự nhiên nhất, mỉa hoặc giống như yêu tình vậy.

Vệ Minh Khê dần hôn xuống phần xương đòn, rồi tới cặp song nhũ đầy đặn, đôi môi miết lấy từng đỉnh nhũ phong khiến Dung Vũ Ca kích thích đến mức nín chặt tấm ra giường, thân thể run nhẹ. Chính nàng cũng không biết tại sao mình lại phản ứng mạnh đến vậy!/? Vệ Minh Khê chỉ cần chạm nhẹ một cái, nàng đã muốn bay lên đến tận không trung. Dung Vũ Ca hắt tấm chăn bông ra, nàng muốn nhìn tận mắt bộ dáng Vệ Minh Khê âu yếm mình, chỉ cần vậy nàng sẽ cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Tay Vệ Minh Khê tìm đến một nửa mềm mại kia bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn, cảm giác nhu nhuyễn co giãn khiến nàng vừa sợ hãi vừa mê luyến, lần đầu tiên chạm vào, nàng đã biết mình chắc chắn sẽ yêu thích cảm giác này.

Kỳ thật Dung Vũ Ca đã không ít lần câu dẫn khiến Vệ Minh Khê phải chịu kích thích rất lớn, nàng đã rất sợ hãi, sợ thân thể Dung Vũ Ca sẽ khiến mình trầm luân vào mê cung tình ái đó, càng sợ lại càng khắc chế bản thân. Nhưng một khi hồng thủy đã thoát khỏi giam cầm, đó sẽ là sức mạnh dời núi lấp biển. Lúc này tất cả lý trí của Vệ Minh Khê đã tắt ngấm, hiện tại nàng là một nữ tử bình thường, mặc cho cảm xúc chi phối hành động.

Dung Vũ Ca nhìn thấy Vệ Minh Khê một bên thì liếm mút, một bên thì vuốt ve, nắn bóp bầu ngực của mình thì khoái cảm lại càng trào dâng mãnh liệt, cảm giác và thị giác cùng một lúc chịu đựng kích thích làm cho con dâ thú trong lòng Dung Vũ Ca lập tức xổng chuồng, nàng rốt cuộc không thể khống chế bản

thân được nữa, bật ra tiếng rên rĩ điên cuồng, thanh âm vừa càn rỡ vừa dễ nghe vọng vào tai Vệ Minh Khê làm cho nàng xấu hổ đỏ mặt. Dung Vũ Ca ở trên giường quả thật rất mãnh liệt, nhưng Vệ Minh Khê không thể phủ nhận nàng rất yêu thích những lúc Dung Vũ Ca như thế này, bộ dáng như yêu tình quyến rũ hèn phách người ta.

Một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng bùng lên trong người Dung Vũ Ca, cảm giác ẩm ướt ấy làm nàng thẹn thùng, phản ứng của cơ thể so với tưởng tượng không ngờ lại còn mãnh liệt hơn gấp bội. Rõ ràng thân thể nàng rất dễ dàng bị Vệ Minh Khê khống chế, chỉ cần Vệ Minh Khê nhẹ nhàng trêu chọc nàng đã hạ gục, kia đây trời khoái cảm như muốn đem nàng nhấn chìm vào trong nó.

Thân thể Dung Vũ Ca giống như chết chìm, bất lực dán chặt lấy người Vệ Minh Khê, cảm giác giữa hai chân trống rỗng. Nhưng dù thế nào nàng cũng không dám nói lời càn rỡ để Vệ Minh Khê thỏa mãn mình, vì vẫn còn ám ảnh những trở ngại tâm lý vừa rồi, chỉ có thể dùng chính cơ thể của mình ma sát vào thân thể Vệ Minh Khê.

Thân thể Vệ Minh Khê bị chà sát thiếu chút nữa đã bốc hỏa, nàng tất nhiên hiểu được nỗi lo lắng trong lòng Dung Vũ Ca, rốt cuộc sau bao ý nguyện ngón tay cũng tiến vào giữa hai chân Dung Vũ Ca, cảm giác được một mảng ướt át khiến Vệ Minh Khê nhoen miệng cười, thân thể Dung Vũ Ca thật mãnh cảm, tuy vậy nàng vẫn tỏ ra nhàn nhã vuốt ve, cơ hồ muốn dầy vò Dung Vũ Ca phát điên lên.

“Chỉ nhi...” Dung Vũ Ca hân hân gọi nữ danh Vệ Minh Khê, nàng bị Vệ Minh Khê hành hạ sắp chết đến nơi rồi, nàng không muốn thế này, nàng muốn nhiều, nhiều hơn nữa, nhưng dù thế nào cũng không chịu mở miệng cầu xin.

Vệ Minh Khê kéo đôi chân Dung Vũ Ca ra, phơi bày dưới tầm mắt nàng là cánh hoa ướt át, dịch thấu trong suốt cực kỳ xinh đẹp. Ánh mắt Vệ Minh Khê vốn luôn vắng lạnh như đáy hồ sâu giờ lại trở nên vô cùng nóng rực. Cả hai đều là nữ nhân, Vệ Minh Khê biết nếu mỗi mình chạm vào nơi đó, Dung Vũ Ca sẽ có phản ứng mãnh liệt đến thế nào, nàng cũng đang mong chờ phản ứng ấy của Dung Vũ Ca...

Dung Vũ Ca nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Vệ Minh Khê cứ nhìn chằm chằm vào nơi giữa hai chân mình, đóa hoa kia không thể khống chế được mà cứ run lên nhẹ nhẹ, dịch thủy càng lúc càng nhiều, Dung Vũ Ca biết trong lòng nàng đang khát vọng điều gì...

Vệ Minh Khê quả nhiên không phụ sự chờ đợi của nàng, vui đầu vào nơi thần tiên ấy...

Dung Vũ Ca cũng không ngờ Vệ Minh Khê thật sự vui đầu vào, đôi môi chạm đến nơi riêng tư nhất của mình, sinh lý và tâm lý cùng lúc chịu đá kích mãnh liệt trước nay chưa từng có. Hoàng hậu nương nương luôn luôn đoan trang cao nhã lạnh lùng lại vì mình mà làm việc này, nhận thức được điều đó đủ để thân thể của Dung Vũ Ca trong nháy mắt động tình đến cực hạn. Đầu lưỡi Vệ Minh Khê chỉ mới vừa bắt đầu trêu chọc, Dung Vũ Ca đã lên đến tuyệt đỉnh vu sơn, bắt đầu run rẩy...

Vệ Minh Khê kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca xấu hổ đến mức quay mặt đi, nàng cảm thấy vô cùng mất mặt với biểu hiện vừa rồi của mình.

Vệ Minh Khê hơi cười cười, hôn lên môi Dung Vũ Ca, làm cho nàng cảm nhận được hương vị của chính mình trên đầu lưỡi Vệ Minh Khê, điều này khiến cho Dung Vũ Ca xấu hổ đến đỏ mặt, nàng không nghĩ tới Vệ Minh Khê lại làm chuyện như vậy, thế nhưng tại sao điều làm cho nàng thẹn thùng lại có thể khiến thâm tâm nàng phấn khởi không thôi.

“Tiểu Vũ Ca của ta cũng biết thẹn thùng sao?!” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng cười nói, Dung Vũ Ca tuy việc làm và lời nói nhìn như có chút càn rỡ, nhưng kỳ thật nàng vẫn còn là một thiếu nữ ngây thơ.

Dung Vũ Ca thích Vệ Minh Khê thốt ra những lời này biết bao, đây mới chính là Vệ Minh Khê!

Vệ Minh Khê tuy chỉ mới kinh qua một lần nhưng đã mê đắm sa lầy, nàng vẫn còn chưa thưởng thức đủ thân thể của Dung Vũ Ca, tay một lần nữa lại để vào giữa hai chân Dung Vũ Ca, dùng ngón tay thon dài mân mê cánh hoa, thần kinh Dung Vũ Ca lại căng thẳng thêm lần nữa.

Vệ Minh Khê đưa ngón tay thử vào sâu hơn một chút, con đường kia sao giống như chưa từng bị khai phá, thật chật hẹp làm cho ngón tay của Vệ Minh Khê thật khó đi vào. Sao lại chật đến thế nhỉ? Vệ Minh Khê trầm nghĩ.

Mỗi lần Vệ Minh Khê tiến vào một nấc, thân thể Dung Vũ Ca lại phản ứng vô cùng mãnh liệt, tựa hồ như tác động lên toàn bộ hệ thần kinh của nàng, khẩn trương cùng khoái cảm làm cho hơi thở Dung Vũ Ca càng lúc càng dồn dập, nàng cảm giác được từng nấc ngón tay Vệ Minh Khê đang chậm rãi tiến sâu vào cơ thể mình.

Ngón tay Vệ Minh Khê đột nhiên bị ngăn cách bởi một màn chắn mỏng manh, phút chốc ý thức được đó là cái gì, Vệ Minh Khê hoảng sợ nhìn Dung Vũ Ca, nàng là xử nữ sao!!!! Không ngờ nàng vẫn còn là xử nữ, điều vừa có chút ngoài ý muốn, vừa có chút trong dự liệu này khiến cho Vệ Minh Khê theo bản năng muốn rút tay về. Nhưng Dung Vũ Ca không cho Vệ Minh Khê có cơ hội nào để lùi bước, nàng chặn tay của Vệ Minh Khê lại, đột nhiên dùng sức đè mạnh vào, ngón tay Vệ Minh Khê lập tức xuyên qua màn chắn mỏng manh kia, làm Dung Vũ Ca đau đớn rên lên một tiếng.

Vệ Minh Khê nhìn ngón tay mình còn vương chút vết máu hồng tươi, không thể tin được nhìn Dung Vũ Ca, nói không ra được tâm tình lúc này, mọi xúc cảm đều biến mất, thay vào đó là nỗi buồn man mác, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này!

“Sao vậy, nàng hối hận sao?” Dung Vũ Ca nhìn biểu tình của Vệ Minh Khê lúc này như ăn phải độc dược, làm cho tim Dung Vũ Ca vô cùng đau đớn. Vệ Minh Khê quả thật luôn biết cách làm cho nàng tổn thương.

Vệ Minh Khê nhìn thấy ánh mắt tổn thương của Dung Vũ Ca, đau lòng đưa tay ôm lấy Dung Vũ Ca: “Không phải đâu, ta chỉ là không rõ cảm xúc bây giờ như thế nào.” Vệ Minh Khê tuy rằng hối hận nhưng cũng không phải người dám làm không dám nhận, khiến Dung Vũ Ca chịu uất ức, cũng không thể để

Dung Vũ Ca biết nàng đang hỏi hận.

Dung Vũ Ca nghe Vệ Minh Khê nói vậy, tâm tình cũng dần ổn định trở lại, nàng biết nếu muốn Vệ Minh Khê có thể lập tức đón nhận, thì đó không phải là Vệ Minh Khê, nhưng thật sự nàng cũng không chịu nổi khi thấy Vệ Minh Khê trốn tránh.

“Có phải đau lắm không?” Vệ Minh Khê ôn nhu hỏi. Nàng vẫn nhớ rõ khi lần đầu mình bị phá thân, đau đến tê tâm liệt phế. Vệ Minh Khê cố dẹp bỏ mọi ưu phiền của mình qua một bên, dỗ dành Dung Vũ Ca.

“Không đau lắm đâu”. Nhìn thấy Vệ Minh Khê dịu dàng dỗ dành, trong nháy mắt nàng đã quên hết cơn đau, vì Vệ Minh Khê, nàng có thể vui vẻ sẵn lòng chịu đựng tất cả.

Vệ Minh Khê ôm Dung Vũ Ca vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, không hề có một ý niệm sắc dục nào, chỉ đơn thuần là an ủi.

“Vũ Ca, đáp ứng ta, tương lai đâu có xảy ra chuyện gì, nàng cũng đừng nhúng tay vào, tự ta sẽ giải quyết được mọi vấn đề, đừng vì ta mà lo lắng.” Vệ Minh Khê đột nhiên nghĩ đến điều gì, sau đó nhẹ nhàng thờ dài nói, nàng không muốn Dung Vũ Ca bị kẹt giữa nàng, Hoàng thượng và Vũ Dương công chúa. Tối qua nàng đã quyết định tiến thêm một bước, đi một bước này có lẽ sẽ đẩy lên một màn tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Dung Vũ Ca không trả lời, Vệ Minh Khê không muốn nàng khó xử, nhưng nàng cũng đã sớm có lựa chọn cho mình, nàng nhất định phải bảo vệ Vệ Minh Khê.

“Vũ Ca, đáp ứng ta đi!” Vệ Minh Khê khẩn khoản nói.

“Ừ, được rồi!” Dung Vũ Ca trả lời, dù sao nàng bằng mặt không bằng lòng đã thành tập quán, đâu phải chỉ có lần này. Dung Vũ Ca vui mặt mình vào lòng Vệ Minh Khê, thu lấy hơi thở trên người nàng.

Tuy rằng Dung Vũ Ca không rời đi, nhưng vẫn không thể không li khai sớm một chút, lúc đi nàng còn mang theo tấm ra giường. Vệ Minh Khê nghi hoặc không biết nàng lấy cái này làm gì? Để Tĩnh Doanh xử lý không phải là được rồi sao?

“Người ta lấy về làm kỷ niệm nhân dịp trở thành nữ nhân của Chi nhi mà!” Dung Vũ Ca vui vẻ cười nói. Lạc hồng ấn ký này nhất định phải để mẫu thân nhìn thấy, nếu không làm sao mẫu thân biết được nữ nhi đã cùng con rể “đặt tay nhau lên đỉnh Vu sơn” đây? Phải mau trở về Đông Cung bố trí một chút, nàng cảm thấy mẫu hậu lẽ ra nên để lại trên người mình nhiều ấn ký hơn một chút, nhiều đến mức khiến cho mẫu thân dễ dàng nhìn thấy mới được.

Dung Vũ Ca vừa đi, mọi cảm xúc trong lòng Vệ Minh Khê đều hoàn toàn tan rã. Nàng là thê tử của Hiến nhi, vậy mà chính Hiến nhi cũng chưa từng chạm qua, nhưng bây giờ nàng lại để cho mình phá thân. Nàng đã từng nói cho mình biết, nàng chưa bao giờ là nữ nhân của Hiến nhi, nàng là nữ nhân của mình, chỉ một mình mình. Vệ Minh Khê cảm thấy một tia vui vẻ lẽ ra không nên có, nhưng cảm giác tội lỗi lại càng nhiều hơn.

Vệ Minh Khê cảm giác đầu óc vô cùng choáng váng, tại sao mọi chuyện lại đi đến mức này? Hiện tại nàng không nghĩ được gì cả, chỉ biết rằng đầu óc một khối hỗn loạn...

Vệ Minh Khê hắt nước lạnh lên mặt, cố làm cho mình tỉnh táo lại, hiện tại không phải thời điểm để suy nghĩ những chuyện như thế, chờ Hiến nhi đăng cơ an toàn rồi tính tiếp, nữ nhi tình trường không thích hợp cho thời điểm này..

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Dung Vũ Ca về đến Đông cung thì phát hiện không ngờ Cao Hiến và thị nữ cũng không làm chuyện gì quá phận, hai bên bắt đầu chỉ đàm luận với nhau, làm cho Dung Vũ Ca tự dung có cảm giác thật bất đắc dĩ. Không phải người ta nói nam nhân đều là cảm thú sao? Tại sao thái tử biểu đệ không giống cừu cừu một chút nào vậy?

“Tối qua nàng đi đâu vậy?” Cao Hiến biết mình chỉ là trượng phu trên danh nghĩa của Vũ Ca, nên dù muốn nhưng cũng không đủ tự tin để chất vấn nàng quá đáng.

“Ai cần ngươi lo”. Dung Vũ Ca nhàn nhạt trả lời. Thực tế nàng cảm thấy rất buồn cười khi Cao Hiến cố tình ra vẻ uy nghiêm, từ nhỏ đến lớn hẳn luôn là một kẻ đáng thương hay bị khi dễ, nên cả đời Cao Hiến cũng đừng hòng nghĩ đến việc ở trước mặt nàng mà xoay chuyển.

“Ta...ta là phu quân của nàng!” Cao Hiến cố ưỡn ngực.

Dung Vũ Ca ghé sát mặt vào Cao Hiên, nhủu mày nhìn hấn chăm chăm. Cao Hiên bị nàng nhìn đến mức chột dạ, trước đây cứ mỗi lần Dung Vũ Ca chuẩn bị muốn chinh hấn đều nhìn như vậy. Mặc dù biết rõ Dung Vũ Ca chắc chắn đầy một bụng xấu xa, nhưng Cao Hiên cũng không đổi được thói quen trở thành cái đuôi chuyên đi theo nàng.

“Tò mò lắm sao?” Hai mắt Dung Vũ Ca chớp chớp nhìn Cao Hiên, đáng vẽ câu hồn đến mức làm cho hấn hoàn toàn vô phương, chỉ còn biết gật đầu theo bản năng.

“Ta đi ngoại tình!” Dung Vũ Ca nói dừng dừng, giống như chuyện đó là chuyện hiển nhiên đôi thì ăn cơm, khát thì uống nước vậy, vô cùng khí khái. Nhớ tới đêm qua nàng và Vệ Minh Khê triển miên, khoé miệng không khác chế được kẻ nhồn nự cười, mặt mày hàm xuân, vô cùng yêu mị.

Cao Hiên không bao giờ nghĩ Dung Vũ Ca sẽ trả lời như vậy, bất động nói không nên lời. Hấn thực sự không biết Dung Vũ Ca nói thật hay đùa, chỉ biết lẳng lẳng nhìn Dung Vũ Ca, xung quanh trời đất cũng biến thành một mảng mờ mịt.

Nhìn thấy bộ dáng chết lặng ngây ngốc của Cao Hiên cũng tương tự với Vệ Minh Khê vài phần, Dung Vũ Ca vươn dài ngón trỏ, nhẹ nhàng ngoắc một cái, ý bảo Cao Hiên lại gần.

Cao Hiên hồn phách đều bay đi đâu mất, như trúng tà bước về phía Dung Vũ Ca. Nếu lúc này Dung Vũ Ca có bảo hấn đi tìm chết, sợ là hấn cũng sẽ làm theo không chút do dự.

Dung Vũ Ca ôm cổ Cao Hiên, không chút khách khí đột nhiên cắn mạnh một cái, làm cho Cao Hiên hết hồn hết to lên. Dầu rằng đỏ bừng cũng lập tức hiện rõ trên cổ y. Dung Vũ Ca cắn một cái còn chưa đủ, còn cắn thêm hai cái nữa, xác định dấu vết trên cổ Cao Hiên đã đủ khiến người ta chú ý mới bỏ qua.

Khuôn mặt Cao Hiên vốn trắng nõn bây giờ đã đỏ ửng, đây là lần đầu tiên Vũ Ca đối với mình thân mật như thế. Tuy rằng không ôn nhu một chút nào nhưng vẫn làm cho tim hấn đập gia tốc, vô cùng vui vẻ.

“Sao đột nhiên nàng... lại cắn ta”. Vị thiếu niên Cao Hiên mặt đỏ bừng lại ngây thơ hỏi yêu nghiệt không biết ôn nhu kia một lần nữa.

“Ai cắn người lo!” Một Dung Vũ Ca mới vừa rồi thiên kiều bá mị như hồ ly tinh, ngay lập tức biến thành tiểu lão hồ gương nanh múa vuốt, đáng vẽ đầy kiều ngạo hư hỏng.

Đây mới là Dung Vũ Ca ương ngạnh mọi ngày, nhưng Cao Hiên lại phát hiện mình thích Dung Vũ Ca như vừa rồi hơn, có phải mình đã thay lòng đổi dạ rồi hay không? Cao Hiên chột dạ nghĩ. Thật ra thì dù cho Dung Vũ Ca có như thế nào y vẫn rất thích nàng.

“Bản cung mệt muốn chết, ta muốn đi ngủ. Trong phòng khách có hai chậu mẫu đơn, người giúp ta đem đến phủ đại công chúa tặng cho mẫu thân đi, nói với người là ta mang từ Đông Đô về tặng nàng.” Mẫu thân vốn thích hoa mẫu đơn, mà mẫu đơn ở Đông Đô lại nổi tiếng khắp thiên hạ nên nàng liền thuận tay mang về hai chậu Diêu hoàng và Ngụy tử để tặng cho người.

“Ừ, ta sẽ đi liền.” Cao Hiên lập tức nghe lời ra ngoài đi tìm trượng mẫu kiểm kê cô cô của hấn.

Dung Vũ Ca nhìn bóng dáng Cao Hiên rời đi, ba vết cắn trên cổ hấn chính là để cho mẫu thân chiêm ngưỡng. Mẫu thân vốn là người đa nghi, nên nàng phải chuẩn bị một vài thứ để cho nàng tin tưởng.

Dung Vũ Ca tháo bỏ y phục, từ từ để lộ ra một thân hình tuyệt mỹ. Tuy rằng tối qua Vệ Minh Khê rất ôn nhu nhưng cũng không tránh khỏi lưu lại một vài vết hôn. Dung Vũ Ca nhớ lại cảnh tượng hoan ái đêm qua cùng Vệ Minh Khê, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Bây giờ bất luận là thể xác hay trái tim, nàng đều đã chân chính thuộc về Vệ Minh Khê.

“Hiên nhi thay mặt Vũ Ca thỉnh an cô mẫu. Cao Hiên đương nhiên không biết ba vết cắn đỏ au trên cổ khiến hạ nhân rất dễ dàng nhìn thấy. Ai cũng biết đêm qua thái tử phi chiêu tẩm thái tử, sáng nay lại có ba vết cắn, chẳng những không có gì đáng trách mà đại bộ phận mọi người đều hâm mộ thái tử thật có điểm phúc.

“Vết thương trên trán Hiên nhi đã đỡ chưa?” Trong số đông đảo các vị hoàng tử hiện tại, Vũ Dương yêu thích nhất là Cao Hiên. Tuy rằng Cao Hiên có vẻ yếu đuối nhưng hấn là một hoàng tử thiện lương không có dã tâm, lại còn là trưởng tử. Y từ bé đã thân cận với nữ nhi của mình, nên nàng đương nhiên đối với đứa cháu này cũng có cảm tình hơn một chút. Vì thế tuy tối hôm qua nàng có vài phần bất mãn với Vệ Minh Khê nhưng cũng không đến mức chán ghét lây cả Cao Hiên.

Vũ Dương đương nhiên cũng thấy được vết cắn trên cổ Cao Hiên. Từ sớm nay nàng đã nghe thông tin thái tử phi chiêu tẩm thái tử, giờ lại nhìn thấy vết cắn trên cổ Cao Hiên, có chút hoài nghi nên tiến lại gần xem, quả thật đúng là vết cắn. Hiên nhi vốn không ham thích nữ sắc, lúc nào cũng khiêm nhường nữ nhi của mình. Đây cũng là một trong những lý do chính khiến Vũ Dương nguyện ý gả nữ nhi cho hấn, cho nên Hiên nhi chắc chắn không dám xuất hiện trước mặt mình với vết cắn của một nữ nhi khác, vậy người có khả năng gây ra cái này nhất định là Vũ Ca.

Tuy rằng đoán như thế, nhưng trong lòng Vũ Dương vẫn rất hoài nghi, nàng biết nữ nhi nhà mình quý quai như thế nào!

“Ta cô mẫu đã chiều cố, thương thế Hiên nhi sẽ nhanh chóng khỏi thôi.” Cao Hiên trước giờ vẫn rất tôn kính cô mẫu. Từ nhỏ bị Dung Vũ Ca khi dễ, hấn không dám nói với mẫu hậu, nhưng toàn bộ đều cáo trạng với Vũ Dương. Bởi vì Cao Hiên không muốn mẫu hậu chán ghét Dung Vũ Ca, nhưng nếu cáo trạng với cô mẫu, cô mẫu nhất định sẽ bênh vực hấn.

“Đêm qua Hiền nhi ngủ lại tẩm cung của thái tử phi?” Vũ Dương công chúa hỏi.

“Vâng, đúng vậy.” Đêm qua ở tẩm cung đợi Vũ Ca cả đêm, cũng không biết nàng đã đi nơi nào. Trong lòng Cao Hiền biết Dung Vũ Ca thích tự do, vô câu vô thúc, cho nên hẳn cũng không hy vọng có thể quản thúc được nàng, mà y căn bản cũng không có năng lực để quản nàng. Chỉ hy vọng Vũ Ca đi đâu thì có thể nói với mình một tiếng, đừng để cho hắn phải lo lắng.

“Vết cắn này là do nàng gây ra?” Vũ Dương lại hỏi.

Cao Hiền nghe vậy, lại nhớ tới tình cảnh vừa rồi, cả mặt đỏ ửng gật đầu một cái.

Thấy biểu tình Cao Hiền cũng không giống như giả bộ, nhưng trong lòng nàng vẫn rất lo lắng. Nữ nhi đối Vệ Minh Khê mê luyến như thế, làm sao có khả năng cùng Cao Hiền viên phòng?

“Vậy nàng đâu rồi?” Vũ Dương công chúa lại hỏi.

“Nàng mệt nên còn lưu lại tẩm cung ngủ. Đúng rồi, nàng biết cô mẫu thích mẫu đơn nên đặc biệt mang từ Đông Đô về hai chậu Diêu hoàng và Ngụy tử tặng cô mẫu” Cao Hiền phân phối hạ nhân đem hai chậu mẫu đơn tiến vào.

Vũ Dương nhìn hai chậu hoa mọc tươi tốt, vô cùng yêu thích, hơn nữa đây còn làm tâm ý của nữ nhi. Nữ nhi tuy một lòng một dạ hướng về Vệ Minh Khê, may mà vẫn còn nhớ rõ thứ mình yêu thích, điểm ấy làm cho Vũ Dương cũng có chút vui mừng. Tuy rằng tính tình Dung Vũ Ca sinh hư do được nuông chiều, nhưng từ nhỏ vẫn là hải tử mà các bậc trưởng bối thương yêu nhất, là bảo bối trong lòng Vũ Dương. Nếu không phải nàng yêu thương Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca có thể coi như là hải tử làm Vũ Dương kiêu ngạo nhất.

“Ít khi nào thấy được hải tử này có chút tâm ý!” Vũ Dương công chúa mỉm cười, khuôn mặt thành thực xinh đẹp, so với Dung Vũ Ca cũng không kém bao nhiêu.

“Bản cung sẽ đi Đông cung thăm nàng”. Trong lòng Vũ Dương mặc dù vui vẻ, nhưng nàng vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng Dung Vũ Ca dễ dàng cùng Cao Hiền viên phòng, cho nên muốn đi Đông cung kiểm nghiệm một phen.

“Hiền nhi, người về trước đi, ta muốn cùng nữ nhi nói chuyện hàn huyên”. Vũ Dương nói với Cao Hiền.

“Vâng ạ” Cao Hiền liền trở về thư phòng đọc sách.

“Ngày hôm qua thái tử phi có ra ngoài không?” Vũ Dương hỏi hai hạ nhân nàng phái tới giám thị hành tung của Dung Vũ Ca.

“Bẩm đại công chúa không có, đêm qua thái tử phi luôn trong tẩm cung, không có đi ra ngoài.”

“Xác định?” Vũ Dương nghiêm nghị hỏi.

“Bẩm không!” Hai người đồng thanh đáp. Đêm qua sau khi thái tử đi vào tẩm cung, cũng chỉ có một cung nữ rời khỏi đây, không hề nhìn thấy thái tử phi. Bọn họ vốn đều là thủ vệ phủ tướng quân, cũng không ít lần thấy Dung Vũ Ca, mà nàng mỗi khi xuất hiện đều rất yêu kiều, đến nỗi ấn tượng của bọn họ đối với Dung Vũ Ca đã hình thành tư tưởng chủ quan, cho nên đêm qua khi một cung nữ thấp kém rời khỏi tẩm cung cũng không làm cho họ chú ý quá mức.

Đúng lúc này Vũ Dương trông thấy thiếp thân thị nữ của Dung Vũ Ca là Thiên Nhi đang cầm khăn trải giường đi qua đang cúi chào Vũ Dương.

“Thiên Nhi, người cầm cái gì trong tay vậy?” Vũ Dương hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, cái này là lúc nô tỳ thu dọn giường buổi sáng mới thấy. Cũng kỳ quái, nguyệt sự của thái tử phi còn chưa tới, không hiểu sao lại có vết máu?” Thiên Nhi khó hiểu nói.

“Đưa đây bản cung xem” Vũ Dương cầm lấy sàng đan, trên bề mặt quả nhiên có vết máu. Vũ Dương tự hỏi không lẽ nàng đã thực sự cùng Hiền nhi viên phòng? Kỳ thật chuyện này cũng không phải không có khả năng, nàng ắt hẳn vì không muốn mẫu thân ở thế đối lập với Vệ Minh Khê nên mới hy sinh trinh tiết. Nếu Cao Hiền có thể an ổn ngồi lên ghế thái tử, cũng chính là bảo vệ Vệ Minh Khê, việc này xem ra có thể là như vậy. Nhưng Vũ Dương vẫn thấy nếu không được nhìn tận mắt thì vẫn không thể xem là đúng được.

“Thái tử phi hiện đang ở đâu?”

“Thái tử phi đang ở bên trong tắm rửa ạ.” Thiên Nhi thành thật trả lời.

Vũ Dương lập tức đi vào, bởi vì Vũ Dương là đại công chúa, lại là mẫu thân của thái tử phi nên không một ai dám ngăn cản nàng. Vũ Dương cứ thế tiến vào liền nhìn thấy thân hình nữ nhi xích loa đang nằm trong hồ, bờ vai trắng nõn nà hiện rõ ràng trên mặt nước. Trên người nàng có nhiều dấu vết ân ái vô cùng chân thật, cái này tuy không thể giả nhưng cũng không thể nói lên điều gì.

“Người giờ tay lên ta xem”. Vũ Dương nói với nữ nhi.

“Mẫu thân, sao người lại tới đây?” Dung Vũ Ca kinh ngạc từ trong làn nước đứng lên, điều này lại càng thuận tiện cho Vũ Dương nhìn thấy rõ ràng dấu vết còn lưu lại của người cùng hoan ái với nàng.

Quả thật Vũ Dương thấy rất nhiều vết hôn, thậm chí trên đùi, trên hông nàng cũng có mờ mờ ần ần rất nhiều ần ký, Vũ Dương cảm thấy xấu hổ vội vàng chuyển dời tầm mắt. Nhìn đến cánh tay bóng loáng của Dung Vũ Ca, dấu thủ cung sa đỏ tươi cũng đã tiêu thất. Vũ Dương lúc này mới khẳng định được nữ nhi đã thực sự không còn tâm thân xử nữ.

“Không phải người đối Vệ Minh Khê có loại tình cảm hoang đường kia sao, sao có thể cùng Hiên nhi viên phòng?” Vũ Dương nhìn thẳng vào mắt Dung Vũ Ca chất vấn.

“Vệ Minh Khê không biết tình cảm của con, người không biết thái tử biểu đệ có hình dạng rất giống nàng sao? Lúc trước con tuyển hán cũng chính vì lý do này. Mẫu thân, hán là hôn phu của con, là nữ tể của người, dù sớm hay muộn ngôi vị hoàng đế cũng là của hán, con cũng sẽ là hoàng hậu, người đứng quản việc của Vệ Minh Khê nữa được không?” Dung Vũ Ca trào phúng nói, có vẻ như rất cam chịu.

“Người rốt cuộc vẫn là vì nàng!” Vũ Dương nheo mắt tức giận, vừa rồi nàng còn có chút cao hứng vì nữ nhi vẫn còn có thể chung đụng với nam tử, không đến mức vô phương cứu chữa. Nhưng kết quả thì sao, Cao Hiên chẳng qua chỉ được coi là kẻ thế thân đáng thương, viên phòng cũng chỉ vì bảo vệ Vệ Minh Khê, điều này làm cho Vũ Dương vô cùng tức giận.

“Không phải người không đồng ý cho con cùng nàng một chỗ sao? Giờ chẳng lẽ còn không cho con bảo vệ nàng?” Dung Vũ Ca hỏi lại mẫu thân. Bề ngoài, nàng tựa hồ đáp ứng mẫu thân không lại gần Vệ Minh Khê, nhưng trên thực tế Dung Vũ Ca đối với mẫu thân chính là bằng mặt không bằng lòng.

“Tốt thôi, chỉ cần người cứ ở một chỗ cùng Hiên nhi, cắt đứt ý niệm hoang đường trong đầu, ta sẽ lập tức đáp ứng người. Ngôi vị hoàng đế này sớm muộn gì cũng sẽ là của Hiên nhi, nhưng ta tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào cướp ngôi vị hoàng đế của con. Chỉ cần Vệ Minh Khê không quá phận nóng lòng muốn cho Hiên nhi đăng cơ, mẫu thân có thể nhắm mắt làm ngơ.” Xem ra Vũ Dương chỉ cần nữ nhi chặt đứt ý niệm hoang đường trong đầu thì nàng tất nhiên sẽ đem thứ tốt đẹp nhất lưu lại cho nữ nhi, bao gồm cả ngôi vị hoàng hậu tương lai.

“Mẫu thân, hoàng đế cửu cửu không còn là hoàng đế cửu cửu ngày trước, Vệ Minh Khê làm hết thảy cũng chỉ vì tự bảo vệ mình. ...” Dung Vũ Ca nói tốt thay Vệ Minh Khê.

“Đủ rồi, chuyện của Vệ Minh Khê, người không cần quản.” Vũ Dương lãnh đạm nói. Nàng không thích nghe nữ nhi nhắc tới Vệ Minh Khê một chút nào hay vì Vệ Minh Khê mà lên tiếng. Vốn Vũ Dương đối Vệ Minh Khê vẫn còn có chút hảo cảm, nhưng từ khi biết nữ nhi đối với nàng có ý niệm như vậy trong đầu, hơn nữa còn thêm cả chuyện đêm qua, nên càng lúc càng không có hảo cảm với nàng.

Vũ Dương công chúa đi rồi, trong lòng Dung Vũ Ca âm thầm thở phào một hơi. May mà đã an bài từ trước không để bại lộ điều gì, mẫu thân ắt hẳn đã tin tưởng, cũng sẽ không còn quá mức hà khắc với Vệ Minh Khê nữa.

Nàng sẽ không bao giờ để mẫu thân và Vệ Minh Khê đứng ở hai phía đối lập..

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Âm Mưu Hạ Sát Vệ Minh Khê

Kể từ khi Hoàng thượng và Hoàng hậu lãnh chiến, mỗi ngày thái tử đều tránh ở Đông cung, văn võ bá quan cũng bắt đầu có dấu hiệu không thể nhẫn nại được nữa. Nhìn bề ngoài triều đình có vẻ sóng yên gió lặng, nhưng thực tế không khí bên trong lại vô cùng quỷ dị.

Hôm nay là sinh thần của hữu tướng, hữu tướng vốn là quan thanh liêm, chưa hề lập bè kết phái, chí hướng chỉ muốn lo cho thân mình, không muốn cùng đồng僚 lai vãng thân mật nên cũng được xem như một lương thần của triều đình. Nhưng dù sao cũng dưới một người trên vạn người nên mỗi lần đến dịp sinh thần, người đến tặng lễ vật đều chật như nêm cối trước phủ hữu tướng, nhưng tất cả đều nhất nhất bị hữu tướng trả về.

Ở chốn quan trường hỗn loạn đã lâu nên ai nấy đều minh bạch, hữu tướng không nhận là một chuyện, nhưng nếu người không tặng lại là một chuyện khác. Vì thế trong chuyện này đã ngầm định một qui luật bất thành văn, cứ mỗi lần sinh thần Lí hữu tướng, các đại thần vẫn tặng lễ vật mặc dù mọi người đều biết hữu tướng không nhận, lại càng ngày càng nhiều coi như ứng phó, cho dù bị trả lại cũng có chút mặt mũi, dù sao hữu tướng cũng sẽ hoàn trả nên cũng không sợ đau lòng.

Từ sau khi Hoàng thượng luyện đan, suốt nửa năm qua người chỉ sùng hạnh một mình quốc sư, đối với hữu tướng cũng dần dần bất hoà nên lần này sinh thần, người tặng lễ cũng chỉ còn một nửa so với năm trước.

“Lòng người khó lường, năm rồi người người chen lấn dẫm đạp lên nhau, nhưng năm nay đều đi tới phủ quốc sư...” Nhi tử của hữu tướng Lí Duyên thở dài cảm khái.

“Không phải rất tốt sao? Năm rồi trong phủ không còn một chỗ trống nào, muốn trả lại đều phải dùng chiêu ép buộc, không nhiều mới tốt”. Hữu tướng

tươi cười phấn khởi. Hiện tại người có thể đưa lễ vật đến đây đều là những nhân tài triều đình có thể tin dùng ngay sau, nếu Hoàng thượng anh minh sẽ biết những kẻ đến phủ quốc sư kia chỉ là loại nịnh thần như cỏ mọc đầu tường, đáng tiếc hiện tại Hoàng thượng...

Hữu tướng thở dài, đang do dự xem có nên cáo lão hồi hương không.

“Phụ thân, đây là lễ vật thái tử đưa tới, cũng thật khó cho phần tâm ý của thái tử trong thời điểm này, đáng tiếc Hoàng thượng hiện tại lại tín nhiệm gian thần, rời xa trung thần...” Lí Lễ bất bình nói.

“Thái tử đưa đến cái gì vậy?” Lí Duyên thuận miệng hỏi.

“Để con mở ra xem. Phụ thân! Không ngờ là họa bút của Hoàng Hậu nương nương!” Lí Lễ kinh hi nói, hẳn biết phụ thân vốn thích tranh của Vệ hậu, năm xưa có kẻ đã trộm mất bức họa của Vệ hậu từng vẽ cho phụ thân, khiến người vẫn canh cánh trong lòng, nhưng cũng không dám đem cái mặt giả nua đi cầu xin Vệ hậu thêm một bức nữa. (chính là Vũ Ca ăn trộm)

Quả nhiên Lí Duyên vô cùng háo hức vội lấy họa trục từ tay nhi tử ra xem, hảo một bộ thương tùng đồ (tranh vẽ cây tùng)! Cây tùng cô đơn lẻ bóng, vươn mình cheo leo trên vách núi cao ngất ẩn hiện giữa tầng mây, cao khiết mà thoát tục, chịu gió mưa rét buốt, cao ngạo đỉnh bạt, chính là khí thế của bậc quân tử! Bức họa này quả thật làm cho người ta phải nghiêng mình kính phục, bản thân Lí Duyên cũng bị khâm phục bởi bức họa có hồn này, nhất là lại càng khâm phục Vệ Minh Khê. Hoàng hậu đứng là bậc nữ lưu quân tử!

Lí Duyên nhìn bức họa suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng dặn dò nhi tử: “Lễ của những người khác đều đưa trở về đi, riêng lễ của thái tử thì có thể lưu lại.”

“Phụ thân, nhi tử không hiểu, người trước kia không phải đã nói một ngày Hoàng thượng còn tại vị thì nhất thiết không được cùng thái tử thân mật lai vãng hay sao? Lễ này của thái tử đáng lẽ không thể nhận, dù phụ thân có thích họa bút của Vệ hậu đi chăng nữa, theo lý cũng không nên nhận mới đúng...” Lí Lễ khó hiểu hỏi phụ thân.

“Lúc này không giống như xưa.” Bức họa này tuy nói là thái tử đưa, nhưng trên thực tế lại là Vệ hậu sai thái tử đem tới. Nếu chỉ là thái tử đưa, hẳn tất nhiên không thể thu, thái tử vô năng, chống đỡ không nổi cục diện triều đình tranh đấu quyền lực, nhưng nếu là Vệ hậu thì hoàn toàn khác. Từ sau Tiên yển bách quan đều hướng về nàng, phẩm tính cao thượng làm cho nhân tâm quy phục, ngày sau thái tử đăng cơ chưa chắc không thể khôi phục được sự anh minh chính trị của Hoàng đế.

Về tư tâm, nếu Hoàng thượng còn tiếp tục luyện đan, còn đường làm quan của mình có thể coi như là kết thúc, nhưng nếu thái tử đăng cơ, thái tử vẫn nhược nhất định sẽ phải dựa vào lão thần, nói mình còn có thể làm thừa tướng mười lần cũng không gì không thể.

Hữu tướng là người chưa bao giờ lập bè kết phái nay lại đứng về chiến tuyến của Hoàng Hậu, làm cho người ta có chút bất ngờ. Nhưng thực ra điều này cũng dễ lý giải, người sáng suốt đều nhìn thấy thân thể Hoàng thượng đã từ từ khô héo, sợ là không qua nổi vài năm nữa. Thái tử tuy rằng vẫn nhược nhưng dù sao vẫn còn trẻ, cho nên dựa vào thái tử cũng là chuyện tự nhiên, hơn nữa bọn họ cũng sợ bị Hoàng thượng buộc dùng đan dược.

Lúc trước không dám dựa vào thái tử là vì cảm thấy thái tử yếu đuối vô năng, không thể làm nên đại sự, nên không ai dám đứng chung chiến tuyến với hắn. Nhưng hiện tại lại bất đồng bởi vì Vệ hậu đã ra mặt. Từ sau Tiên yển, Vệ hậu khí phách quân lâm thiên hạ làm cho người ta bất giác phải cúi mình thần phục, cũng cảm thấy nàng có thể làm nên đại sự. Ngay cả hữu tướng cũng đã chọn chiến tuyến của Hoàng hậu, bách quan vẫn vô liên như dùng được thuốc an thần, lập tức theo sau đứng về phía Vệ Minh Khê. Không phải hình thành bè cánh thái tử, mà lại hình thành bè phái Hoàng Hậu, đúng là chuyện hiếm thấy trong lịch sử.

Sau khi các lực lượng cát cứ triều đình hình thành, Giang Nam lại truyền ra tin tức Hoàng Hậu chính là tân quân thủ Vệ Chi. Dân gian nghe đồn Hoàng Hậu nương nương cải trang đi tuần, hơn nửa năm nay thịnh hội chưa từng có tại Tự hiền các thiên hạ luận tài, văn tài ngạo thị thiên hạ, ngay cả quân tử Lí Huyền cũng nói Hoàng Hậu là nữ trung quân tử, có tài phụ quốc, ngày sau nhất định có thể phụ trợ thái tử làm một minh quân.

Vì thế, việc Vệ Minh Khê cải trang đi tuần tham gia Tự hiền các thiên hạ luận tài cùng hành động bột phát nơi Tiên yển, truyền kì này được lan ra khắp nơi, khiến cho Vệ Minh Khê chiếm được sự ủng hộ đa số của văn sinh nho sĩ. Vốn ở trong mắt dân chúng Hoàng Hậu nương nương đã là người tài đức sáng suốt, nay bởi vì cải trang đi tuần, đậm sắc thái gần gũi nên lại càng được dân chúng kính yêu.

Danh vọng Vệ Minh Khê càng lúc càng lớn, người ủng hộ càng ngày càng nhiều, Cao Hàn lại càng khó có thể tha thứ cho Vệ Minh Khê dám có tâm tư tranh quyền đoạt vị, bắt đầu có ý muốn hạ sát nàng.

Vũ Dương cũng biết thế lực Vệ Minh Khê đã có thể uy hiếp hoàng quyền, đệ đệ cũng càng ngày càng khó có thể dễ dàng tha cho sự tồn tại của Vệ Minh Khê và Cao Hiến. Vũ Dương giận Vệ Minh Khê không chịu an phận, cũng tức giận Cao Hàn không chịu thua kém. Rốt cuộc là nên phế Vệ Minh Khê để Cao Hàn có thể vô ưu, hay giúp đỡ thái tử đăng cơ để Cao Hàn làm Thái Thượng Hoàng đây?

Kỳ thật đến nay Cao Hàn đã làm cho nàng thập phần thất vọng, để cho thái tử đăng cơ, cũng chưa chắc đã không thể, giang sơn rốt cuộc vẫn là của họ Cao, mà Cao Hàn làm Thái Thượng Hoàng, dù thiếu đi chút quyền thế nhưng nói không chừng còn có thể quay đầu trên con đường luyện đan, nhưng Vũ Dương cũng sợ thái tử vô năng, sợ tất cả hoàng quyền đều rơi xuống tay Vệ Minh Khê. Rốt cuộc Vũ Dương vẫn lo sợ Vệ Minh Khê.

Cho nên Vũ Dương quyết định thuận theo Cao Hàn diệt trừ Vệ Minh Khê, nhưng vẫn lưu lại Cao Hiến. Thứ nhất có thể chặn đứt ý niệm hoang đường trong đầu nữ nhi; thứ hai nếu không có Vệ Minh Khê, khi Hiến nhi đăng cơ, hoàng quyền sẽ không rơi vào tay ngoại nhân; thứ ba để cho Cao Hàn đích thân ra mặt, sẽ không sợ nữ nhi có khoảng cách đối với mình.

Vũ Dương sợ nếu mình diệt trừ Vệ Minh Khê, sẽ sinh ra khoảng cách giữa mình cùng nữ nhi, nhưng lại quên mất nếu để Cao Hàn ra mặt diệt trừ Vệ Minh Khê, sẽ làm cho nữ nhi cùng đệ đệ nàng sinh ra bất hoà.

“Hoàng tử, phế Vệ Minh Khê được không?” Rốt cuộc Cao Hàn cũng không phải người ngốc, biết tình cảnh của mình đã vô cùng không ổn, liền vội vàng làm hoà với Vũ Dương.

“Cũng là do người hoàng đế, hiện tại mới biết ngôi vị hoàng đế ngồi không an ổn hay sao, không lẽ cứ phế nàng thì sẽ ổn sao?” Vũ Dương nhíu mày hỏi ngược lại.

“Hoàng tử, trăm biết sai rồi, người luôn hiểu trăm rõ nhất, người đã từng nói, người còn sống một ngày sẽ bảo vệ ngôi vị hoàng đế của ta một ngày, người bảo ta một khi còn ngồi ở ngôi vị hoàng đế, người sẽ không để mẫu tử Vệ Minh Khê bức ta thoái vị, còn bằng không giết ta cho rồi.” Cao Hàn cầu xin. Làm hoàng đế từng ấy năm, Cao Hàn không thể tưởng tượng được có một ngày mình không còn làm hoàng đế nữa.

Vũ Dương nhìn đệ đệ chính một tay mình nuôi nấng, vừa đáng giận lại vừa đáng thương, hiện tại bị bức đến cấp bách mới biết sợ sao?

“Có thể, trước tiên giết chết quốc sư, giải toả sự phản nộ của dân chúng. Không luyện đan nữa, giới nghiêm cai đan. Chỉ có biến người trở lại bình thường mới có thể phế được Vệ Minh Khê! Bất quá người phải đáp ứng Hiền nhi vẫn là thái tử, không cho phép phế hần, thế nào?” Vũ Dương hỏi.

Cao Hàn khẽ do dự, hiện tại hần không thể ly khai đan dược, nhưng cũng không muốn xa rời ngôi vị hoàng đế. Trước tiên cứ đáp ứng hoàng tử đã, chuyện luyện đan cứ để ngày sau diệt trừ Vệ Minh Khê rồi sẽ tìm kẻ khác luyện thay. Việc cấp bách nhất là loại bỏ Vệ Minh Khê, hần không cho phép bất luận kẻ nào uy hiếp ngôi vị hoàng đế của hần!

“Ngày mai trăm sẽ phái người san bằng phủ quốc sư, giết tên loạn thần tặc tử Trương Thiên Nhất, lò luyện đan cũng sẽ án theo ý hoàng tử mà toàn bộ thiêu huỷ!” Cao Hàn nghĩ đêm nay sẽ đến phủ quốc sư lấy đan dược về nhiều một chút, chờ trừ xong Vệ Minh Khê rồi sẽ tìm người luyện tiếp, hết thấy đều nằm trong vòng tính toán của hần.

“Người muốn phế nàng, trước tiên làm việc đó đã.” Vũ Dương nói xong liền xoay người ly khai. Vũ Dương tin tưởng Cao Hàn tuy thích luyện đan, nhưng lại càng thích ngôi vị hoàng đế hơn. Nếu phải chọn lựa giữa hai thứ, hần là hần sẽ chọn ngôi vị hoàng đế.

Vệ Minh Khê nghe nói ngày mai Hoàng thượng sẽ san bằng phủ quốc sư, tâm liền lạnh toát. Nàng không tin Cao Hàn có thể cai được đan dược, cái này chỉ chứng tỏ một điều, chính là hần đang khẩn cấp muốn diệt trừ mình, đành không thể không tạm nhẫn nhượng vì lợi ích toàn cục mà diễn một vở kịch cho Vũ Dương xem.

Một giọt mực trên đầu cây bút trong tay Vệ Minh Khê bất giác rơi xuống tờ giấy Tuyên Thành bên dưới, từ từ lan ra, chờ đến khi nàng lấy lại tinh thần hạ ngọn bút xuống cũng vô pháp thành chữ.

Vệ Minh Khê không nghĩ tới trận tranh đấu quyền lực này lại biến thành ra như vậy, nàng không nghĩ đến việc giết Cao Hàn, chỉ là muốn buộc hần thoái vị, không ngờ lần tranh đấu này đã không thể tránh được nữa, nhưng...

“Nô tỳ có thể dịch dung lẫn vào tẩm cung Hoàng thượng...” Tĩnh Doanh nhìn khuôn mặt tái nhợt của Vệ Minh Khê, chủ động nói.

“Bản cung không nghĩ như vậy...” Sắc mặt Vệ Minh Khê lại càng thêm trắng bệch.

“Nương nương phải vì thái tử mà suy nghĩ. Trong cung tình người bạc bẽo, chỉ khi nương nương còn tại vị mới có thể bảo vệ được thái tử...” Tĩnh Doanh liếc mắt nhìn về phía Dung Vũ Ca đang nấp trong góc nghe lén, thần nhiên nói. Dịch dung lên vào tẩm cung Cao Hàn để ám sát hần, mình vẫn có thể làm được.

Dung Vũ Ca tìm đến Vệ Minh Khê, nghe được chuyện nàng cùng Tĩnh Doanh đối thoại, sắc mặt cũng trắng bệch. Cứu cứu sẽ gây bất lợi cho Vệ Minh Khê sao! Ngày mai một khi cứu cứu san bằng phủ quốc sư, giết Trương Thiên Nhất, huỷ lò luyện đan cho mọi người chứng kiến, thì tình cảnh Vệ Minh Khê sẽ vô cùng nguy hiểm. Dù sao một khi Hoàng thượng khôi phục anh minh, Hoàng Hậu nương nương tài đức sáng suốt cũng không còn quan trọng nữa.

Thì ra mẫu thân vì cứu cứu, thật sự có thể hy sinh Vệ Minh Khê! Quả nhiên người trong hoàng gia tâm đều ngoan độc. Nhưng mà, mẫu thân người hy sinh ai cũng được, nhưng tuyệt đối không thể là Vệ Minh Khê!

Cứu cứu phải chết, nhưng không thể chết trong tay Vệ Minh Khê! Dung Vũ Ca lẳng lặng thối lui.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Hoàng Thượng Băng Hà - Vũ Dương Tìm Giết Vệ

Minh Khê

“Thái tử phi, Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, không muốn gặp bất cứ kẻ nào.” Thị vệ ngăn cản Dung Vũ Ca.

“Bản cung muốn vào gặp phụ hoàng! Nếu người dám cản, ta sẽ mách phụ hoàng chặt đầu người!” Dung Vũ Ca uy hiếp thị vệ.

Khấp cung nga không ai không biết Hoàng thượng sủng ái thái tử phi. Mà thái tử phi được nuông chiều vốn coi trời bằng vung, bọn thị vệ cũng biết thế nên đành ngoan ngoãn thôi lui, để mặc cho Dung Vũ Ca đi vào.

Dung Vũ Ca lặng lẽ quan sát Cao Hàn, thấy da mặt y càng ngày càng vàng ố, dáng vẻ chật vật đúng nghĩa một con nghiện, tay run run mò tìm trong chiếc hộp gỗ khắc hình rồng lấy ra ba viên đan dược, lo lắng như quỷ đói rình mồi, vội chụp lấy cho vào miệng, còn đầu uy nghiêm của bậc hoàng đế, càng nhìn càng khó coi. Nhìn Cao Hàn một hồi, trong tâm Dung Vũ Ca cảm thấy vô cùng phức tạp, nam nhân này mặc dù có nhiều tật xấu, nhưng trước đây thật sự hắn rất thương yêu mình.

Đến khi con nghiện của Cao Hàn dịu xuống y mới phát hiện Dung Vũ Ca đang đứng trong tầm cung của mình. Nếu là người khác Cao Hàn nhất định sẽ trị tội, nhưng nhìn thấy đó là Dung Vũ Ca thì lại rất dung túng nàg.

“Sao Vũ Ca lại đột nhiên đến đây?” Hiếm khi thấy được Cao Hàn hiền lành như vậy, quả thật y rất thương yêu Dung Vũ Ca, trong tất cả hoàng tử công chúa cũng chưa từng thấy ai được hắn sủng ái như thế.

“Phụ hoàng, nghe nói gần đây thân thể phụ hoàng không tốt, Vũ Ca đã bảo ngự trù làm canh gà nhân sâm đem đến cho phụ hoàng. Mẫu thân cũng thường khen ta tri kỷ hiếu thuận đó.” Dung Vũ Ca giống như tiểu hài tử được mẫu thân khen thì đem khoe khắp nơi, Cao Hàn thấy thế thì bất giác nở nụ cười đầy cưng chiều.

“Người có phần tâm ý này làm cho phụ hoàng rất vui mừng, không uổng công phụ hoàng là người hiểu người nhất từ lúc người còn nhỏ” Ở trong mắt Cao Hàn, Dung Vũ Ca ngoại trừ tính tình quá được nuông chiều thì cũng chỉ là tiểu hài tử đơn thuần được trưởng bối yêu thích mà thôi.

“Cái này là đương nhiên, cừu cừu là người hiểu rõ Vũ Ca nhất.” Dung Vũ Ca tươi cười như hoa.

“Vũ Ca và thái tử sao rồi?” Đây là lần đầu tiên từ sau đại hôn của Cao Hiến cùng Dung Vũ Ca hắn mới chủ động hỏi sinh hoạt phu thê của hai người bọn họ.

“Thái tử biểu đệ dễ khi dễ, Vũ Ca luôn khi dễ hắn.” Dung Vũ Ca vui vẻ nói, tựa hồ như cuộc sống phu thê rất khoái trá.

“Về sau đổi cho người một phu quân khác dễ người lại khi dễ nhé?” Cao Hàn cười nói. Cao Hàn đang thử dò xét, xem ra ý tưởng của Cao Hàn và Vũ Dương công chúa không ngờ lại hợp nhau. Thái tử có thể đổi, nhưng thái tử phi không cần đổi.

“Không cần, làm gì có ai dễ khi dễ như thái tử biểu đệ!” Dung Vũ Ca nũng nịu cự tuyệt nhưng trong lòng lại thầm nghĩ, quả nhiên cừu cừu có ý đồ phế thái tử.

“Được, Vũ Ca nói không đổi thì không đổi.” Cao Hàn đã viết xong chiếu thư phế hậu, cũng đã ấn hạ ngọc tỷ. Một khi phế Vệ Minh Khê đi thì thái tử cũng không còn điều gì tốt đẹp.

Thị lực Dung Vũ Ca vô cùng tốt, lập tức nhìn thấy rõ chiếu thư phế hậu trên án thư của Cao Hàn. Lòng bàn tay bắt gặp lạnh run, thực sự không còn cách nào thay đổi hay sao?

“Phụ hoàng muốn phế mẫu hậu sao?” Dung Vũ Ca hỏi.

“Tiểu hài tử không nên quần chuyện người lớn.” Cao Hàn không cho Dung Vũ Ca nhiều chuyện.

“Nhưng mẫu hậu tốt lắm mà!” Dung Vũ Ca ra vẻ khó hiểu.

“Trẫm là Hoàng thượng. Nàng tốt, nhưng bởi vì quá tốt nên trẫm mới thành không tốt. Người không hiểu đâu, lớn lên chút nữa sẽ hiểu, chúng ta sinh ra ở hoàng gia, rất nhiều thời điểm cần phải tâm ngoan thủ lạt (độc ác, vô tình)”.

Cũng chỉ có một mình Dung Vũ Ca mới làm cho Cao Hàn có thể nói ra những lời trong lòng vốn không thể nói cùng người khác như thế này. Cao Hàn xem nhẹ thân tình nhưng đối với hắn, thân nhân chỉ có Vũ Dương và Dung Vũ Ca, dù là nhi tử của chính y, y cũng không thể tin, ai biết bọn chúng có phải đang mong ngóng hắn chết sớm hay không?

Nếu nàng cũng nhẫn tâm, liệu có thể tha thứ được hay không? Nàng chỉ muốn bảo vệ Vệ Minh Khê mà thôi, nhưng cũng không muốn thương tổn bất kẻ nào.

“Việc này cùng việc phụ hoàng luyện đan có liên quan hay sao? Từ sau khi phụ hoàng luyện đan, nhìn người gầy đi rất nhiều. . .” Dung Vũ Ca lo lắng hỏi, ngữ khí không giống như Vũ Dương hay Vệ Minh Khê phản đối hắn quá mãnh liệt làm cho hắn chán ghét, mà ngược lại khiến cho lần đầu tiên Cao Hàn có suy nghĩ nghiêm túc về chuyện này.

Thật ra trong tiềm thức hắn đã sớm cảm giác được thứ đan dược này không phải thứ tốt, giống như hiện tại vậy, nhìn vào gương mình còn không nhận ra

mình. Nhìn mình càng ngày càng gầy yếu đi, làm sao mà hấn không sợ chứ? Nhưng đan dược này làm cho hấn trầm mê khó có thể kháng cự, cho nên vẫn cố tỉnh bỏ qua những điểm không ổn, vẫn hy vọng mình được hoàng thiên chiếu mệnh, sẽ may mắn luyện ra tiên đan chân chính làm cho mình trường sinh bất lão.

“Tiểu Vũ Ca thấy hoàng đế cửu cửu như vậy, có phải cũng rất thất vọng hay không?” Cao Hàn đột nhiên hỏi. Khắp thiên hạ mọi người đều phản đối chuyện mình luyện đan, làm sao hấn không biết hành vi của mình là hoang đường, nhưng khó khăn nhất của con người là phải đối mặt với chính sai lầm của mình.

Dung Vũ Ca lắc đầu: “Nếu như phụ hoàng chỉ là người bình thường, chắc chắn sẽ không bị quá nhiều người chỉ trích, nhưng phụ hoàng là Hoàng đế, cho nên hành động của người mới bị làm lớn chuyện như vậy. Kỳ thật sự tình vốn không nghiêm trọng đến thế.”

Đối với việc cửu cửu trầm mê luyện đan, nàng cũng không chỉ trích nhiều. Hoàng đế cửu cửu mê luyện luyện đan, chấp nê bất ngộ, cũng giống như mình một mực mê luyện Vệ Minh Khê. Việc này sợ là trong mắt người đời cũng là sai lầm nghiêm trọng, nhưng chưa bao giờ nàng thấy bản thân mình làm sai, tâm tình của hoàng đế cửu cửu có lẽ cũng không sai biệt lắm. Hấn cũng không cho rằng hấn sai, người khác có nhiều lời cũng vô ích.

Lời Dung Vũ Ca nói rất hợp ý Cao Hàn, chính bởi vì mình là Hoàng đế, cho nên thế nhân mới khiển trách mình trầm trọng đến vậy, không cho phép mình có một chút sai lầm nào. Nhưng nếu chuyện này đặt lên một thường nhân thì có lẽ chỉ được xem như một chuyện bình thường mà thôi.

“Ta tuy có nhiều hoàng tử công chúa, nhưng người hiểu trầm rõ nhất chỉ có ngươi. Xem ra người hiểu lòng trầm nhất không phải là hoàng tử, mà chính là tiểu Vũ Ca, quả không uổng công từ nhỏ trầm đều đem mọi thứ tốt nhất lưu lại cho ngươi.” Cao Hàn cười nói.

“Ta biết phụ hoàng hiểu rõ Vũ Ca nhất, Vũ Ca mời phụ hoàng dùng canh...” Dung Vũ Ca xoay người, đem ấm canh gà nhân sâm đổ vào chén. Canh gà này hàm chứa một hàm lượng lớn thành phần bột đan dược, một khi cửu cửu chết, bệnh trạng sẽ đại khái giống như dùng đan dược quá liều. Dung Vũ Ca hít sâu một hơi mới đem canh gà đưa cho Cao Hàn.

Tim Vũ Ca đập nhanh, hấn là cửu cửu thân thiết với mình. Cả người Dung Vũ Ca lạnh toát, nàng chưa từng sợ hãi đến vậy nhưng mặt ngoài vẫn cố trấn định, làm cho Cao Hàn không nhìn ra chút manh mối nào.

Dung Vũ Ca đem canh gà đưa đến trước mặt Cao Hàn, muốn xác định nên hỏi lại lần cuối: “Phụ hoàng không chỉ có ý định phế hoàng hậu mà kỳ thật còn muốn giết nàng đúng không?”

Cao Hàn nhướn mày nhìn Dung Vũ Ca, có chút kinh ngạc, đột nhiên cảm giác được tiểu hài tử mình vốn nâng niu trong lòng bàn tay từ thuở nhỏ này vốn không đơn giản như mình tưởng.

“Sao ngươi đột nhiên lại hỏi điều này?” Cao Hàn hỏi.

“Phụ hoàng muốn phế nàng, tất nhiên là nàng đã khiến phụ hoàng tức giận, mà nếu nàng đã khiến người tức giận, thì giết nàng đi không phải tốt nhất sao?” Dung Vũ Ca ngây ngô nói, trong lời nói của nàng dường như sinh mệnh không có một chút đáng giá nào. Bởi vì bản thân Cao Hàn vốn luôn coi thường sinh mệnh kẻ khác, cho nên hấn cũng không cảm thấy lời Dung Vũ Ca nói có gì không đúng.

“Đúng vậy, một khi có người mang lại uy hiếp cho mình thì đừng do dự, cứ diệt trừ hấn!” Cao Hàn gật đầu tán đồng.

Mắt Dung Vũ Ca khẽ giật một cái, thâm hạ quyết tâm đem canh gà dâng cho Cao Hàn, y cũng không hề cảnh giác mà nhận lấy uống. Dung Vũ Ca thấy Cao Hàn uống xong, tự dung cảm thấy sợ chính bản thân mình, người kia chính là cửu cửu của nàng, vô luận hấn đối với người khác thế nào thì tình cảm hấn dành cho nàng cũng là thật lòng, nàng hẳn tâm vậy chắc chắn sẽ bị trời phạt!

Dung Vũ Ca cảm giác được lòng bàn tay mình lạnh ngắt, nàng chưa bao giờ sợ hãi đến mức này. Dung Vũ Ca biết Cao Hàn sớm muộn gì cũng sẽ chết vì dùng đan dược quá liều, việc mình làm chỉ là làm cho việc đó xảy ra sớm hơn chút mà thôi, nhưng mà sự thật vẫn là sự thật, cửu cửu chính là chết trong tay nàng. Nàng đi tới bước này, xem như đã không còn đường quay đầu nữa rồi.

Vốn Cao Hàn vừa dùng ba viên đan dược, nay lại uống thêm canh gà chứa một hàm lượng lớn bột thuốc, độc dược tích tụ quá nhiều dẫn đến tử vong ngay lập tức, làm cho Dung Vũ Ca cũng không thể tin vào mắt mình.

Nàng vội vàng dọn dẹp canh gà, đem hộp đan dược được bao bọc cẩn thận của Cao Hàn mở ra, rải thuốc khắp nơi. Dung Vũ Ca cạy miệng Cao Hàn, đem một viên đan dược nhét vào, tạo thành hiện trường giả Cao Hàn dùng thuốc quá liều mà chết bất đắc kỳ tử. Nàng nhanh chóng bố trí xong rồi lập tức đem canh gà mình mang đến cùng chiếu thư phế hậu hấn viết ly khai hiện trường.

“Hoàng thượng đang dùng dược, bất luận kẻ nào cũng không được phép đi vào, rõ chưa?” Dung Vũ Ca cố gắng trấn định nói với thị vệ, sau đó vội vàng trở về Đông cung. Nàng vô cùng sợ hãi, nàng không dám tưởng tượng mẫu thân sẽ phản ứng thế nào nếu biết Cao Hàn đã chết, chỉ còn biết ở Đông cung lo âu nhấp nhộm đợi tin tức Hoàng thượng bằng hà truyền ra.

Cao Hiến liếc nhìn Dung Vũ Ca, cảm thấy nét mặt nàng có đôi chút dị thường, khuôn mặt tái nhợt, đứng ngồi không yên, làm cho hấn có chút bận tâm.

Khi Tĩnh Doanh tới nơi liền nhìn thấy cảnh tượng miệng Cao Hàn sùi bọt mép, trong miệng ngậm một viên đan dược đang dần hoà tan, trên bàn có rất nhiều thuốc vương vãi khắp nơi, hộp đựng thuốc cũng bật tung rơi đầy trên đất, giống như Hoàng thượng vì dùng thuốc quá liều mà chết bất đắc kỳ tử, hiện trường bố trí thật hoàn mỹ như thiên y vô phùng (áo trời không vết vá). Trong lòng Tĩnh Doanh tuy đã liệu trước vài phần nhưng đến khi nàng tận mắt

nhìn thấy, trong lòng vẫn chịu một cú đả kích mạnh mẽ, lập tức trở về Phượng nghi cung phục mệnh.

“Nương nương, lúc ta đến hắn đã chết...” Tỉnh Doanh bầm báo chi tiết.

“Cái gì?” Vệ Minh Khê tuy rằng đã đồng ý thỉnh cầu của Tỉnh Doanh đi ám sát Cao Hàn, nhưng khi nghe tin Cao Hàn chết vẫn chịu đả kích trầm trọng. Trong lòng Vệ Minh Khê còn có dự cảm rất xấu, Vũ Ca đã từng đáp ứng với nàng sẽ không nhúng tay vào...

“Là nàng làm sao?” Gương mặt Vệ Minh Khê tái nhợt, khe khẽ hỏi Tỉnh Doanh.

Tỉnh Doanh yên lặng gật đầu. Vệ Minh Khê ngã ngồi trên ghế, nàng thật quá ngốc mà, vì không để mình lưng đeo tội nghiệt hành thích vua, thích sát phu quân mà tự nguyện gánh tội sát hại người thân lên người. Dung Vũ Ca sao có thể tự tác chủ trương như vậy? Nàng không bao giờ hy vọng Dung Vũ Ca bị cuốn vào cuộc tranh đấu quyền lực này, bây giờ thì sao, cả mình và nàng đều phải đeo tội nghiệt rửa mãi không hết.

“Bên kia có tới kịp không?” Vệ Minh Khê kín kẽ hỏi.

“Vì có thái tử phi nhúng tay nên so với kế hoạch đã định ra trước đó có khả năng sẽ không còn kịp nữa.” Tỉnh Doanh lo lắng nói, tuy rằng thời gian cũng chỉ hơn kém nhau một canh giờ, nhưng thắng bại khó phân, chỉ có thể tuân theo mệnh trời.

“Muru sự tại nhân, thành sự tại thiên, không thể cưỡng cầu.” Vệ Minh Khê thản nhiên nói.

“Cái gì? Hoàng thượng dùng đan dược quá liều, đã băng hà rồi sao!?” Thân thể Vũ Dương không tự chủ được lui về phía sau vài bước.

“Lúc nô tài bước vào, miệng Hoàng thượng đã sùi bọt mép, tiên đan rơi tán đầy trên đất, ngự y cũng nói Hoàng thượng dùng tiên đan quá liều mà băng hà...” Thái giám nơm nớp lo sợ nói.

Đệ đệ đã dùng dược mảy tháng rồi, nhất định không phải tự nhiên mà dùng thêm một lượng lớn nữa, hơn nữa dùng ngày nào không dùng, sao lại có tình đứng trước ngày chuẩn bị phế hậu, cái này nhất định cùng Vệ Minh Khê có can hệ.

VỆ MINH KHÊ! Bản cung bắt ngươi nợ máu phải trả bằng máu!

Sắc đêm ngày càng tối sẫm, rất nhiều thiết kỵ nhanh chóng vây chặt hoàng cung, chính là kỵ binh tinh anh nhất của Dung đại tướng quân. Đại môn quan đóng chặt, trong hoàng cung người người cảm giác được cỗ khí tức đang xoay chuyển trời đất, ai nấy đều run sợ trong lòng.

Khi Vũ Dương và Dung Trục trực tiếp xông thẳng vào Phượng Nghi cung thì nhìn thấy Vệ Minh Khê vẫn còn thản nhiên thổi tiêu, ánh mắt Vũ Dương lúc đó chỉ chứa đựng một màu hận ý và sát khí nồng đậm!

Dung Vũ Ca ở Đông cung đứng ngồi không yên. Không được, sao nàng luôn cảm thấy bất an thế này, nhất định có chuyện gì đó đang xảy ra, có lẽ còn liên quan đến Vệ Minh Khê. Dung Vũ Ca không thể tiếp tục ở Đông cung mãi nữa, nàng muốn đi đến Phượng nghi cung ngay lập tức. Nhưng đứng lúc nàng muốn xuất môn thì Đông cung đã bị đông đảo binh lính vây chặt, lại toàn là tướng sĩ của Dung phủ, đầu lĩnh còn là tâm phúc của phụ thân. Dung Vũ Ca càng thêm có cảm giác vô cùng không ổn.

“Ta muốn ra ngoài!” Dung Vũ Ca tức giận quát.

“Thái tử phi, xin đừng làm mặt tướng khó xử, mặt tướng phụng mệnh Vũ Dương công chúa và Dung tướng quân bảo đảm thái tử phi và thái tử an phận ở Đông cung.”

Dung Vũ Ca tuy rằng giỏi khinh công nhưng võ công lại tầm thường. Hiện giờ bị vây ở tâm cung, nàng căn bản không thể sử dụng khinh công thoát được. Dung Vũ Ca tức giận động thủ nhưng võ công bình bình của nàng căn bản đánh không lại, ngược lại còn bị điểm huyết.

“Thái tử phi, xin đừng tội. Vũ Dương công chúa đã hạ lệnh, dù phải làm thái tử phi bị thương cũng không thể để thái tử phi rời cung, thuộc hạ chính là phụng mệnh làm việc.” Tâm phúc cung kính nói, trên thực tế điểm huyết là tốt nhất, vừa không làm thái tử phi bị thương, vừa có thể làm cho nàng an phận ở lại trong cung.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cao Hiến không rõ chân tướng, nhìn bộ dáng và vẻ mặt lo lắng của Dung Vũ Ca, hắn cũng thấy bất an.

“Thái tử, sự tình hiện tại không thể nói được. Người đâu, mau đưa thái tử hồi tâm cung nghỉ ngơi.” Cao Hiến bị thỉnh hồi tâm cung thái tử, rốt cuộc cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, có lẽ đến khi mọi việc kết thúc hắn cũng không biết đã có sự tình gì.

Trong lòng Dung Vũ Ca nóng như lửa đốt, nhưng hiện tại cái gì nàng cũng không làm được. Nàng biết mẫu thân nhất định đi Phượng Nghi cung, tình cảnh của Vệ Minh Khê chắc chắn đang rất nguy hiểm. Nếu nàng không thể ngăn cản mẫu thân làm thương tổn Vệ Minh Khê, hậu quả ra sao, Dung Vũ Ca cũng khó lòng đoán trước được.

Dung Vũ Ca gặp đến độ nước mắt là chảy tuôn rơi, nàng thống hận mình vô dụng như thế này.

Hành thích vua không phải Vệ Minh Khê làm, Vệ Minh Khê không thể gặp báo ứng! Nếu có báo ứng, nàng mới chính là người phải gánh chịu. Vệ Minh Khê không thể có việc gì, nhất định không thể có việc gì. Nếu Vệ Minh Khê chết, nàng cũng sẽ không sống một mình. ...

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Lựa Chọn Của Dung Vũ Ca

Khi Vũ Dương và Dung Trục xông vào Phượng Nghi cung, Vệ Minh Khê thân mang bạch y, đầu quấn khăn tang, sắc mặt tái nhợt, trông giống như mọi nữ tử có hôn phu vừa chết, nhìn nàng vô cùng đáng thương và bất lực, nhưng Vũ Dương càng nhìn lại càng phẫn nộ, nữ nhân này diễn kịch thật giỏi!

“Vệ Minh Khê! Ngươi dám hành thích Hoàng thượng!” Vũ Dương buộc tội Vệ Minh Khê.

“Là Hoàng thượng nhất thời vô ý dùng đan dược quá liều nên mới băng hà.” Vệ Minh Khê lạnh nhạt trả lời, vẻ bình tĩnh không nhìn ra chút sơ hở nào.

“Vệ Minh Khê, ngươi có dám lấy Hiên nhi ra thề với trời, cái chết của Hoàng thượng không liên quan gì tới ngươi hay không?” Vũ Dương lạnh lùng ép hỏi.

Tuy sắc mặt Vệ Minh Khê vẫn như trước không thay đổi, nhưng trong tâm lại căng thẳng. Cao Hân quả thật không phải do nàng giết, nhưng cũng không tránh khỏi có liên can đến nàng, nhưng mà, nàng vạn vạn lần không muốn lấy Hiên nhi ra thề độc. Nếu có báo ứng, vậy thì cứ báo ứng lên người nàng, Hiên nhi không thể có việc gì.

Vũ Dương thấy Vệ Minh Khê chần chờ, càng khẳng định nàng có liên quan đến cái chết của đệ đệ mình, dù cho không phải là Vệ Minh Khê làm thì chắc chắn cũng có liên can đến nàng.

“Sao? Không dám lấy nhi tử của mình ra thề sao?” Vũ Dương nhướn mày hỏi.

“Dù sao Hoàng thượng mất cũng do dùng đan dược quá liều, không liên can gì đến bản cung, Vũ Dương công chúa vu hãm bản cung là có ý gì? Hoàng thượng vừa băng hà, đại công chúa đã cùng Dung tướng quân cử trọng binh bao vây hoàng cung, không sợ bị người khác nói dẫn binh tạo phản hay sao?” Vệ Minh Khê nhìn thẳng vào Vũ Dương, cắn ngược lại nàng một cái.

“Vậy Vệ Minh Khê giết vua, sát phu thì lương tâm không bất an hay sao?” Vũ Dương tiếp tục ép hỏi, chỉ cần Vệ Minh Khê lộ ra bất kỳ tia sơ hở nào, bọn họ sẽ có lý do chính đáng để lập tức xử tử Vệ Minh Khê.

“Bản cung lập lại một lần nữa, bản cung không hành thích vua, thích sát phu quân. Hoàng thượng băng hà, bản cung so với bất cứ ai khác đều đau khổ hơn!” Vệ Minh Khê phẫn nộ nói, so với tất cả mọi người, nàng thật sự không muốn sự tình lại phát triển đến mức như vậy. Nhưng Hoàng thượng thật sự chết do dùng dược quá liều, việc này cũng được ghi vào sử sách chứ không phải là bị người hạ độc. Mà dù cho không phải là thật thì cũng phải biến nó thành sự thật.

“Khô sở? Ngươi ắt hẳn phải vô cùng vui vẻ mới đúng, chỉ có như vậy nhi tử của ngươi mới có thể lên làm hoàng đế, còn ngươi sẽ vô tư trở thành Thái Hậu! Đã hy sinh phu quân của mình, lại còn giả vờ thanh cao tài đức, ngươi so với ai khác đều ác độc hơn!” Vũ Dương lạnh lùng trào phúng.

“Dục gia chi tội hà hoạn vô từ*!” Vệ Minh Khê thản nhiên mỉm cười, cũng mang theo ý trào phúng.

* Dục gia chi tội hà hoạn vô từ: Nếu muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do. Hay nếu đã muốn vu oan giá họa, thì nói lời gì mà chẳng được.

“Vệ Minh Khê, ngươi diễn thật tài tình, nhưng bản cung không rảnh cùng ngươi đóng kịch, vì ngươi giết vua, sát phu nên phải trả giá đắt!” Vũ Dương không tìm ra Vệ Minh Khê có gì sơ hở, cho nên không thể nhẫn nại tranh cãi nữa. Nàng muốn giết Vệ Minh Khê! Vệ Minh Khê phải vì cái chết của Hân nhi mà trả giá đắt! Dù giết Vệ Minh Khê sẽ khiến người trong thiên hạ nghi ngờ, làm cho người trong thiên hạ nói mình dẫn binh tạo phản thì cũng không hối tiếc.

“Nếu ngươi sát hậu, sẽ nói lời công đạo với người trong thiên hạ thế nào đây?” Vệ Minh Khê hỏi lại Vũ Dương, nàng biết Vũ Dương không kiên nhẫn nổi nữa, nhưng nếu có thể kéo dài được một khắc thì sẽ cố thêm một khắc.

“Ngươi có thể giết vua, thì sao bản cung lại không thể sát hậu?” Vũ Dương hỏi ngược lại. Giết Vệ Minh Khê, người trong thiên hạ tuy sẽ nghi ngờ, nhưng cũng không đến mức thiên hạ đại loạn. Vệ Minh Khê vừa chết, mình lấy mấy tội danh bôi đen thanh danh nàng là được, dù sao người đã chết cũng không thể biện giải.

“Hoàng Thượng tự mình dùng dược quá liều, bản cung không hành thích vua!” Vệ Minh Khê nhắc lại lần nữa.

“Nếu không phải nguoi, còn có ai dám động thủ động cước với đan dược chứ?” Vũ Dương cười lạnh hỏi.

“Mẫu thân, là ta, không liên quan tới mẫu hậu!” Thanh âm Dung Vũ Ca đột nhiên vang lên trong Phượng Nghi cung, phu thê Dung Quý đang đi theo bên cạnh nàng.

Lời Dung Vũ Ca vừa vang vọng trong đại điện, Dung Trục quả nhiên là người từng trải qua nhiều trường hợp sóng to gió lớn, lập tức cho lui toàn bộ tướng sĩ bên ngoài, chỉ còn lại Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê, Tĩnh Doanh, phu thê Dung Trục và phu thê Dung Quý.

Vũ Dương nhìn thấy nữ nhi đột nhiên xuất hiện, trong lòng có cảm giác bất an. Nàng vạn vạn lần không thể thừa nhận việc nữ nhi có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo đến vậy, chỉ biết hy vọng có lẽ Dung Vũ Ca vì che chở cho Vệ Minh Khê mà gánh tội thay nàng. Nhưng suy đi nghĩ lại, nàng vì Vệ Minh Khê đã có thể nhận tội thay, vậy thì vì Vệ Minh Khê, cũng có thể gây ra chuyện đại nghịch bất đạo ấy. Vũ Dương thật sự không dám nghĩ nữa, nàng cảm giác mình không thờ nổi.

Dung Trục lo lắng đỡ lấy thể tử mình, lại nhìn qua nữ nhi, trên mặt tràn ngập sầu lo.

Vệ Minh Khê nhìn sang Dung Vũ Ca, trong mắt cũng đầy lo lắng, Dung Vũ Ca không thể vì chính bản thân nàng mà suy nghĩ một chút sao? Vệ Minh Khê đưa tay giữ chặt Dung Vũ Ca: “Nguoi nói bậy bạ gì đó? Nơi này không có chuyện của nguoi, về Đông cung cho ta!” Vệ Minh Khê ra lệnh. Nàng không thể để Dung Vũ Ca vì mình mà rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Dung Vũ Ca lật tay lại, giữ chặt lấy tay Vệ Minh Khê, ý bảo Vệ Minh Khê yên tâm, nàng đến để gánh vác trách nhiệm cho những việc mà nàng đã làm.

“Phụ thân, sao nguoi lại đem Vũ Ca đến nơi này?” Dung Trục bất mãn nói với Dung Quý.

“Sao? Nguoi chỉ biết che chở cho nguoi trong lòng nguoi, chẳng lẽ tiểu Vũ Ca không thể che chở cho nguoi trong lòng của nàng hay sao?” Liễu Tam nương hỏi ngược lại, thứ tình cảm nghịch luân của Dung Vũ Ca lập tức phơi bày ra trước mặt mọi người.

Dung Trục vô cùng kinh ngạc, ánh mắt lập tức chuyển dời lên người Vệ Minh Khê và nữ nhi, nhìn thấy hai người đang đứng bên nhau, trong lòng càng thêm bất an. Hắn không dám tin nữ nhi thật sự như thế, nếu là sự thật, Vũ nhi sẽ như thế nào?

Vũ Dương nghe vậy cũng lập tức nhìn về phía Vệ Minh Khê, không thấy Vệ Minh Khê có một tia dị sắc nào, lại nhìn nàng và nữ nhi tay trong tay, ánh mắt hai người hàm chứa tình cảm, liền biết nữ nhi đã gạt mình, rõ ràng Vệ Minh Khê cùng nàng có tư tình!

“Nguoi nói rõ ràng cho ta biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Vũ Dương cố gắng áp chế phần nộ trước việc Dung Vũ Ca lừa gạt nàng về thứ tình cảm hoang đường giữa nữ nhi và Vệ Minh Khê, chính Vũ Dương cũng không biết tới nay còn phải thừa nhận thêm chuyện gì nữa.

“Cửu cửu chết là do dùng đan dược quá liều, nguoi cuối cùng cửu cửu gặp chính là ta, cũng chính ta lấy một lượng lớn bột thuốc hoà vào canh gà đem cho cửu cửu uống!” Dung Vũ Ca hít sâu một hơi, thốt ra lời làm cho tất cả mọi người tại đương trường đều ngừng thở.

Vệ Minh Khê nhắm hai mắt, nàng đã sớm dự đoán được sự tình, nhưng đến khi Dung Vũ Ca đích thân thừa nhận nàng vẫn chịu đòn kích nặng nề. Dung Vũ Ca điên rồi sao? Nàng làm như vậy thì sao Vũ Dương có thể tha thứ cho nàng?

“Lời nguoi nói đều là sự thật?” Ngự khí Vũ Dương run rẩy. Nàng là khối thịt cắt ra từ trên người mình, là nữ nhi mà mình yêu thương từ nhỏ, nhưng lại là người giết chết đệ đệ duy nhất đã sống nương tựa cùng mình từ những ngày thơ bé, làm sao nàng có thể chịu nổi điều này?

“Là thật.” Dung Vũ Ca không dám nhìn mẫu thân, nàng cũng biết hành động của mình đã đâm một nhát dao vào lòng mẫu thân, chắc chắn sẽ đầm đìa máu chảy.

“Nhưng hử... là cửu cửu... của nguoi...” Vũ Dương nói không nên lời, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy. Nàng nuôi dưỡng nữ nhi, dạy dỗ nữ nhi tốt quá mà! Thân thể Vũ Dương tức giận đến mức run lên.

“Mẫu thân, nguoi hận ta, có thể đánh ta, có thể giết ta...” Dung Vũ Ca quỳ xuống trước mặt mẫu thân, nhìn khuôn mặt trắng bệch của nàng, Dung Vũ Ca cảm thấy tội lỗi của mình thật sự không thể tha thứ!

“Nguoi là đồ súc sinh, cửu cửu cũng dám giết! Hử từ nhỏ không hề đả tội với nguoi, hử thà phụ tẫn thiên hạ cũng chưa từng có lỗi với nguoi...” Vũ Dương tức giận đến mức không còn lý trí đã Dung Vũ Ca một cước, Dung Vũ Ca không hề phản kháng bị mẫu thân đá ngã đập người xuống đất, khoe miệng trào ra một tia máu.

Dung Trục thấy nữ nhi bị thương, vô cùng đau lòng, nhưng lại càng thương cho thể tử. Thời điểm này ai cũng không có quyền nói gì, Hoàng thượng đã chết, thể tử thương tâm, nhưng nữ nhi lại càng làm nàng thêm tuyệt vọng, Dung Trục biết thể tử đã xong chắc chắn rất đau lòng, nhưng ai cũng bế tắc, ai cũng không biết nên làm thế nào.

Phu thê Dung Quý tuy rằng đau lòng, nhưng đó là chuyện giữa mẫu tử người ta, hơn nữa lần này tiểu Vũ Ca quả thật vì người trong lòng mà rất tuyệt tình, ai đứng ở vị trí Vũ Dương sợ là cũng không dễ dàng gì.

Vũ Dương nhìn khoe miệng nữ nhi vương tơ máu, cũng biết mình dưới con thịnh nộ đã đá nàng quá mạnh, nói không đau lòng là gạt nguoi, kia dù sao cũng là nữ nhi duy nhất của mình, là nữ nhi mình đã yêu thương nâng niu trong lòng bàn tay từ thuở nhỏ, nàng yêu thương bao nhiêu thì bây giờ tức giận bấy nhiêu. Ai có thể hại chết Hàn nhi đều có thể chấp nhận được, nhưng tuyệt đối không thể là nàng!

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca bị thương, xót xa đem nạng kéo vào trong lòng, bảo vệ Dung Vũ Ca, không cho nạng bị Vũ Dương thương tổn nữa. Dung Vũ Ca làm mọi việc hôm nay đều là vì mình. Nạng ôm lấy Dung Vũ Ca, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, giờ phút này trong lòng Dung Vũ Ca có bao nhiêu đau khổ, nạng làm sao không biết. Đứa ngọc này, vì cái gì nạng có thể vì mình mà làm ra bao nhiêu chuyện như vậy?

“Mẫu thân đánh ta, trong lòng ta sẽ thấy thoải mái, cứ để nạng đánh ta thì tốt hơn...” Dung Vũ Ca đẩy Vệ Minh Khê ra, mẫu thân sẽ giận chó đánh mèo, đánh lây cả Vệ Minh Khê mất, nạng thà chính mình nhận hết mọi chỉ trích cũng không muốn Vệ Minh Khê bị liên lụy.

Vũ Dương nhìn Vệ Minh Khê, chính bởi vì nạng nên nữ nhi mới có thể nhẫn tâm làm mình đau lòng, biết rõ sẽ khiến mình không thể tha thứ cho nạng nhưng vẫn muốn che chở Vệ Minh Khê. Nếu không có Vệ Minh Khê, hết thảy mọi thứ đau lòng này sẽ không phát sinh!

Vũ Dương hận Dung Vũ Ca, hận Vệ Minh Khê, lại càng hận đến giờ khắc này mà nữ nhi vẫn còn che chở Vệ Minh Khê!

Đệ đệ đã chết, tuy rằng chết trong tay nữ nhi mình nên con giận khó có thể tiêu tan, nhưng dù sao nữ nhi cũng là miếng thịt cắt ra từ người mình, rốt cuộc nạng cũng là huyết mạch duy nhất của mình, ngoại trừ đệ đệ và trượng phu thì nạng là người thân thiết nhất. Dù nạng có hận, có giận dữ đến mức nào thì một ngày nào đó nạng cũng sẽ tha thứ, nhưng để đến lúc có thể tha thứ được, nạng nhất định phải khiến Dung Vũ Ca tránh xa kẻ tạo ra hết thảy tội nghiệt là Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê mới là người Vũ Dương đề tâm nhất. Vũ Dương đem tất cả mọi chuyện xảy ra đều đổ hết lên đầu Vệ Minh Khê.

Con người luôn như vậy, vì không muốn hận người mình yêu nên luôn luôn đem mọi nỗi oán hận đổ lên đầu những người vốn không có lỗi.

“Người muốn ta tha thứ cho người thì có thể, chuyện hôm nay ta cũng có thể coi như chưa từng phát sinh, nhưng từ nay về sau, người không thể gặp lại Vệ Minh Khê, cắt đứt mọi tình cảm với nạng!” Vũ Dương nhìn Vệ Minh Khê, lạnh lùng nói.

Dung Vũ Ca muốn được mẫu thân tha thứ, nạng biết chỉ cần được mẫu thân tha thứ thì mọi tội nghiệt cùng cảm giác tội lỗi nạng phải gánh chịu đều được rửa sạch. Nạng cũng biết chỉ khi làm theo lời mẫu thân mới là cơ hội duy nhất để hàn gắn tình cảm giữa mẫu tử các nạng, nhưng dù thế nào nạng cũng không bỏ được Vệ Minh Khê!

Mặt mày Dung Vũ Ca tái nhợt, đôi môi run lên nhẹ nhẹ, do dự nói không nên lời. Lựa chọn mẫu thân, chính là cùng Vệ Minh Khê quyết liệt, lựa chọn Vệ Minh Khê chính là căng thẳng với mẫu thân. Từ lúc Dung Vũ Ca chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên nạng không thể nào đưa ra lựa chọn, chỉ biết nhìn Vệ Minh Khê, rồi quay lại nhìn mẫu thân.

Tìm Vệ Minh Khê bắt gặp rất nhanh, mỗi tác thần kinh đều căng thẳng. Trên lý trí, nạng hy vọng Dung Vũ Ca chiều theo ý tứ Vũ Dương mà làm, cắt đứt cùng mình. Một khi đã làm nên một chuyện không thể tha thứ, nhưng nếu có cơ hội duy nhất được tha thứ, nạng mong Dung Vũ Ca sẽ làm hoà với mẫu thân, đối với nạng sẽ tốt hơn, chứ không hy vọng nạng và mẫu thân từ nay về sau đoạn tuyệt.

Nhưng về mặt tình cảm, nạng lại sợ hãi Dung Vũ Ca thực sự cùng mình đoạn tuyệt, nhưng nạng biết mình không thể ích kỷ như vậy. Vệ Minh Khê biết, vô luận Dung Vũ Ca có quyết định gì, nạng cũng sẽ cố chấp nhận, bởi vì Dung Vũ Ca đã vì mình làm quá nhiều chuyện, còn những điều mình làm cho nạng lại quá ít.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi quyết định của Dung Vũ Ca, Liễu Tam nương lo lắng nhìn tôn nữ mặt mày trắng bệch, môi cắn chặt đến rướm máu. Nạng muốn ép con dâu của mình dừng bức tôn nữ nữa, nhìn mà đau lòng, nhưng mà con dâu có vẻ như càng không dễ chịu hơn bao nhiêu. Liễu Tam nương nhìn Vũ Dương nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, máu chảy ròng ròng. Ba nữ nhân thật sự đều đáng thương, Liễu Tam nương chỉ đành bất đắc dĩ thở dài.

“Vũ Ca, đáp ứng mẫu thân đi, đừng làm mẫu thân người thương tâm nữa.” Dung Trục đương nhiên hy vọng nữ nhi cùng thể tử hoà hảo. Làm phụ thân, làm trượng phu, tự nhiên không muốn nhìn thể tử cùng nữ nhi quyết liệt.

Dung Quý cũng không chịu nổi, loại sự tình này là phiền toái nhất, chỉ biết nhìn bộ dáng tôn nữ đáng thương tuyệt vọng, vô cùng đau lòng, đưa ra lựa chọn nào cũng làm cho nữ nhân còn lại thương tâm.

Nếu nạng chọn Vệ Minh Khê, sẽ làm tổn thương Vũ Dương, quan hệ mẫu tử sẽ đóng băng; nếu chọn mẫu thân, Vệ Minh Khê là loại nữ nhân có tri thức, hiểu lễ nghĩa, tuy rằng thương tâm nhưng chắc chắn sẽ thông cảm với tiểu Vũ Ca, hẳn tiểu Vũ Ca đã biết quan hệ lợi hại giữa hai lựa chọn này. Hôm nay trước hết cứ ổn định tâm tình Vũ Dương đã, chuyện về sau sẽ suy nghĩ biện pháp tốt hơn, nếu muốn để thương tổn giảm xuống mức thấp nhất, chọn Vũ Dương sẽ tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Lý Trí Và Tình Cảm

Đại diện vô cùng tĩnh lặng, thời gian trôi qua càng lâu càng làm cho lòng người hoảng hốt. Người buộc phải lựa chọn chịu khổ sở không nói, người bị lựa chọn cũng không chịu nổi, thậm chí những người bàng quan đứng bên ngoài cũng thấy nghẹt thở.

Vệ Minh Khê quay mặt đi, không dám nhìn Dung Vũ Ca, không muốn mình làm ảnh hưởng đến quyết định của nạng. Tình cảm giữa các nạng vốn đã

không nên có, thứ tình cảm nghịch thiên này cũng không đáng để nàng tổn thương chính mẫu thân của mình. Nàng không muốn Dung Vũ Ca mang tội bất hiếu, việc này đối với nàng hay đối với mình đều là tội nghiệt khó có thể dung tha.

Dung Vũ Ca nhìn thấy Vệ Minh Khê quay đầu sang một bên, nàng đã hy vọng Vệ Minh Khê truyền đến dừng khí cho mình biết bao nhiêu. Nàng không muốn vứt bỏ tình cảm này, nếu như bắt buộc phải làm thì cũng chỉ là đối phó với mẫu thân. Chỉ cần Vệ Minh Khê cho nàng, dù chỉ là một chút dừng khí thì cũng quá đủ rồi, cho dù Vệ Minh Khê chỉ tỏ ra có chút không nỡ thì nàng cũng có thể vì Vệ Minh Khê mà hy sinh cả thể diện, thể diện nhưng Vệ Minh Khê vẫn cố tình né tránh. Trái tim Dung Vũ Ca đau buốt, rốt cuộc Vệ Minh Khê vẫn không có dừng khí cùng mình đứng chung một chỗ.

Khí sắc Vũ Dương trông kém cõi nhất, mặt trắng bệch như tờ giấy. Nàng mất đi đệ đệ, mà đệ đệ của nàng lại chính do nhi nữ của nàng hạ sát, trong tim nàng giống như bị cắm một vết dao vậy, nếu hiện tại nhi nữ lại làm cho nàng thất vọng một lần nữa, chính Vũ Dương cũng không biết mình phải làm sao mới có thể tha thứ cho nàng.

Dung Vũ Ca nhìn mẫu thân, cảm thấy đau lòng. Cả đời mẫu thân chưa từng bị ai làm tổn thương đến mức này, vậy mà kết quả thì sao, người làm nàng tổn thương nhất lại chính là nhi nữ của nàng. Cho nên Dung Vũ Ca cũng không dám nghĩ tiếp, nếu mình lại làm mẫu thân đau lòng một lần nữa mẫu thân có thể tha thứ cho mình tội hạ sát cứu cứu hay không, để nàng thỏa hiệp đã không dễ dàng gì, nếu mình lại phụ nàng, Dung Vũ Ca biết có lẽ cả đời này mẫu thân cũng không tha thứ cho mình nữa.

Mỗi một khắc trôi qua với tất cả mọi người đều như một loại hình tra tấn, có lẽ nên chấm dứt màn hành hạ này nhanh một chút, nhưng cũng sợ hãi đáp án đưa ra sẽ mang thêm nhiều tổn thương hơn nữa...

Đối với Dung Vũ Ca mà nói, thời gian dù có kéo dài cũng không đủ, nhưng mà hiển nhiên mẫu thân không thể chịu đựng được việc chờ đợi này thêm nữa, Vũ Dương cần đáp án, một đáp án hoặc khiến nàng có thể tha thứ cho Dung Vũ Ca, hoặc hoàn toàn hết hy vọng.

“Làm sao vậy? Khó chọn như vậy sao?” Vũ Dương nhíu mày, tay khẽ run rẩy, chỉ nhìn qua là có thể biết nàng đang cực lực muốn giữ mình bình tĩnh, nhưng vô luận thế nào cũng không thể bình ổn nổi cảm xúc trong lòng.

Dung Vũ Ca mím chặt đôi môi, quay lại nhìn nửa khuôn mặt nghiêng nghiêng của Vệ Minh Khê thêm lần nữa, thật khó khăn để hạ một quyết định. Chọn mẫu thân đi, Vệ Minh Khê chính là một nữ nhân như vậy, vừa thức thời vừa hiểu đại cục, Vệ Minh Khê khẳng định sẽ thông cảm cho mình. Có lẽ trong lòng Vệ Minh Khê cũng hy vọng mình chọn mẫu thân, nàng là người như vậy, lung lún không đeo nổi quá nhiều tội nghiệt, mà mình cũng không muốn gia tăng thêm cảm giác tội lỗi trong lòng nàng.

Quyết định này làm trái tim Dung Vũ Ca như bị bóp nghẹt, kịch liệt đau đớn.

Chẳng qua nàng vì chuyện trước mắt mà phải chọn mẫu thân, nàng sẽ không dễ dàng buông tha Vệ Minh Khê như vậy! Nhưng dù sao việc phải đưa ra lựa chọn vẫn khiến nàng đau đớn.

Vệ Minh Khê cảm giác được Dung Vũ Ca đã quyết định bèn nghiêng đầu nhìn lại, vừa chạm vào ánh mắt của nàng, nhìn thần tình trong đôi mắt ấy, Vệ Minh Khê đã biết quyết định cuối cùng là gì. Trong nháy mắt, trái tim như bị một mũi dao nhọn xuyên thấu, máu chảy thành sông, nơi nơi một màu phiếm đỏ, chỉ có thể liều mạng giữ cho máu huyết không trào dâng khỏi miệng. Đau đớn cơ hồ làm Vệ Minh Khê thở không nổi, thì ra tim của nàng không hề dễ dàng tiếp nhận quyết định này như nàng vẫn hằng tưởng.

Mặc dù mọi lý trí đều nói cho nàng biết, Dung Vũ Ca chỉ vì bất đắc dĩ mới làm ra quyết định như vậy, sự lựa chọn của nàng là chính xác, nhưng trong lòng Vệ Minh Khê vẫn không nén nổi cảm giác bị thương và tràn đầy cô độc. Có lẽ trái tim nàng chưa từng cô tịch, hoang vu tựa biển sa mạc mênh mông như giờ phút này...

Nhưng Vệ Minh Khê thủy chung vẫn là Vệ Minh Khê, lấy tốc độ cực nhanh để che giấu cảm xúc trong lòng, nhanh đến nỗi khiến cho Dung Vũ Ca không thể nào phát hiện được Vệ Minh Khê lúc này bị đã kích mãnh liệt đến mức nào, điều này làm cho lòng Dung Vũ Ca chỉ tràn ngập một cảm giác đầy mất mát. Chỉ cần Vệ Minh Khê có thể lộ ra một tia khổ sở nào thì Dung Vũ Ca đã có thể mặc cho tim mình quyết định hết thảy, vì nàng mà vứt bỏ cả thiên hạ này.

Nhưng Vệ Minh Khê chỉ đáp lại Dung Vũ Ca bằng một nụ cười trấn tĩnh thản nhiên, tựa hồ nói với Dung Vũ Ca rằng nàng không có ý kiến gì, nàng có thể thông cảm cho lập trường của Dung Vũ Ca. Giờ khắc này, điều ấy làm Dung Vũ Ca yên tâm, nhưng cũng khiến cho nàng vô cùng hận Vệ Minh Khê quá thức thời, quá hiểu đại cục. Lúc này đây, thực sự Dung Vũ Ca đã không còn đường lui nữa.

“Mẫu thân...ta đi theo người...” Dung Vũ Ca rốt cuộc cũng mấp máy môi, gian nan đem quyết định kia nói ra lời.

Dung Trục và Dung Quý nghe thế đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Liễu Tam nương là thở dài một hơi, Vũ Dương cũng buông lỏng móng tay đang cắm ngập trong da thịt mình. May mà nữ nhi cũng không làm mình quá thất vọng.

Vệ Minh Khê nghe thế, trái tim cơ hồ tan nát, không khỏi trào dâng cảm giác uly khuất đến mức đem nàng nhấn chìm vào trong nó, nhưng Vệ Minh Khê vẫn cố gắng kìm nén, còn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười trấn an trao cho Dung Vũ Ca.

Làm thế nào Dung Vũ Ca cũng không thể hiểu được, vì cái gì giờ phút này Vệ Minh Khê vẫn còn có thể trấn an mình? Nhưng bởi vì nàng đã mỉm cười, Dung Vũ Ca cũng vô pháp từ chối, đành quay đầu không nhìn Vệ Minh Khê nữa, nàng sợ nếu mình chỉ cần liếc nhìn thêm lần nữa thì quyết định vừa rồi cũng lập tức biến thành mây khói.

Liễu Tam nương nhìn Vệ Minh Khê, quả nhiên nàng không phải nữ tử bình thường, lúc này còn có thể bình tĩnh trầm ổn đến vậy, rốt cuộc là quá mức kìm nén, hay là do không đủ tình cảm đây?

Tĩnh Doanh nhìn Vệ Minh Khê, giờ phút này trong lòng nung nấu phải khó chịu đến nhường nào? Dung Vũ Ca chết tiệt! Nếu lúc trước biết Dung Vũ Ca sẽ chọn như vậy thì dù có chết nàng cũng không để Dung Vũ Ca tới gần hoàng hậu nung nấu! Tĩnh Doanh tự trách mình thậm tệ, trong lòng vô cùng hối hận.

Dung Trục nâng Vũ Dương, Liễu Tam nương nâng Dung Vũ Ca đồng thời rời khỏi Phượng nghi cung, ý tứ rằng việc này nên dừng ở đây, tuy rằng kết cục không tính là viên mãn, nhưng so với xung đột binh quyền thì có lẽ là không còn gì tốt hơn.

Vệ Minh Khê nhìn chằm chằm bóng dáng Dung Vũ Ca rời đi, nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống. Dung Vũ Ca lựa chọn như vậy là đúng, nhưng vì sao lòng nàng lại khó chịu đến vậy?

Vệ Minh Khê xoay người, cũng đưa lưng về phía Dung Vũ Ca, chỉ sợ lỡ như nàng quay đầu sẽ nhìn thấy nước mắt của mình.

Xoay lưng lại so với phải nhìn thấy bóng dáng người rời đi có lẽ tốt hơn một chút, nhưng nước mắt Vệ Minh Khê vẫn cứ kìm nén không được. Từ lúc chào đời tới nay, chưa bao giờ nàng đau như lúc này. Nếu sớm biết có ngày phải chịu nỗi đau đến tận tâm liệt phế, vậy ngay từ đầu không nên có thứ tình cảm đó thì hơn. Có lẽ từ hôm nay trở đi nên chặt đứt loại tình cảm hoang đường ấy, vậy may ra còn có thể vẫn hồi, tuyệt đối sẽ không khiến mình lại phải chịu nỗi đau đớn như thế một lần nữa.

Dung Vũ Ca quả nhiên không nhận được quay đầu nhìn lại bóng dáng Vệ Minh Khê. Chỉ thấy được một thân ảnh đơn bạc, lớp bạch y càng tôn thêm dáng vẻ đơn độc của con người ấy, bóng dáng Vệ Minh Khê làm Dung Vũ Ca hoảng loạn, nàng có cảm giác nếu hôm nay mình quay đầu bước đi, vậy tâm Vệ Minh Khê sẽ không bao giờ vì mình mà mở ra lần nữa, trái tim nàng sẽ mãi phòng bị thâm nghiêm. Tất cả những gì mình làm, mình cố gắng sẽ như nước chảy về biển, dự cảm đó làm cho Dung Vũ Ca cảm thấy sợ hãi.

Vệ Minh Khê đưa lưng về phía Dung Vũ Ca, thân thể thông thường sẽ phản ánh cảm thụ chân thật nhất trong lòng mỗi người, ngôn ngữ cơ thể không bao giờ gạt người cả. Hành động của Vệ Minh Khê giờ phút này hoàn toàn là phòng vệ, bởi vì tâm không thể tránh khỏi bị thương tổn, cho nên mới theo bản năng phòng bị và tự bảo vệ chính mình.

Bởi vì Dung Vũ Ca không thấy được biểu tình của Vệ Minh Khê nên cũng không thể xác định được cảm thụ chân chính trong lòng nàng lúc này. Dung Vũ Ca không dám mạo hiểm, nàng muốn biết cảm xúc thực sự của Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca dừng bước, nhìn theo bóng lưng Vệ Minh Khê hô một tiếng: “Vệ Minh Khê!”

Vệ Minh Khê theo phản xạ quay đầu nhìn về phía Dung Vũ Ca, giờ khắc này mới đúng là tâm tình thực thụ của nàng. Nhìn thấy khoé mắt Vệ Minh Khê lấp lánh hai hàng nước mắt trong suốt, trái tim Dung Vũ Ca lập tức đau nhói, trái tim nàng giống như bị vô số sợi tơ vô hình cuốn lấy, một lần nữa không thể thoát ra.

Vệ Minh Khê vô cùng hối hận, lẽ ra nàng không nên quay đầu, không nên vì nghe thấy thanh âm Dung Vũ Ca mà quên hết tất cả quay đầu nhìn lại, để nàng nhìn thấy tâm trạng của mình.

“Mẫu thân, con không thể đi cùng người, con không thể bỏ được nàng, cho dù con có đi cùng người thì tâm của con vẫn sẽ mãi ở bên nàng...” Dung Vũ Ca quỳ xuống trước mặt mẫu thân, giờ khắc này Dung Vũ Ca cảm thấy nàng chưa bao giờ kiên định đến vậy.

Mẫu thân hiện tại chắc chắn sẽ không thể chấp nhận, ngày sau cũng sẽ không bao giờ chấp nhận, nếu đã như thế không bằng ngay từ đầu nói cho mẫu thân biết tâm mình kiên định đến mức nào, chỉ có khẳng khái chấp nhất, ngày sau mới có thể từ từ làm cho người thoải mái. Chỉ có dùng tình cảm chân thành, nước chảy đá mòn và cũng có lẽ phải cần một thời gian rất dài mới có thể khiến mẫu thân tha thứ cho mình. Nàng thả chậm rãi chờ một ngày mẫu thân tha thứ cũng không nguyện ý làm tổn thương Vệ Minh Khê!

Vệ Minh Khê nhắm chặt hai mắt, nàng vô pháp nói rõ cảm xúc của mình bây giờ, lý trí khiến nàng tự trách, nàng thực hy vọng Dung Vũ Ca đi cùng Vũ Dương, nhưng về mặt tình cảm nàng lại không cách nào lừa được chính mình, nàng thực sự khát vọng Dung Vũ Ca sẽ ở lại.

Vũ Dương không trả lời Dung Vũ Ca ngay lập tức, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, lúc này Vũ Dương so với mọi người đoán trước đó còn có phần bình tĩnh hơn.

“Dung Vũ Ca, ngươi hiểu rõ hành động này có ý nghĩa gì chứ?” Ngữ khí Vũ Dương rất nhẹ, thậm chí còn rất bình tĩnh khiến cho tất cả mọi người đều nghĩ đến khoảnh khắc yên lặng trước khi bão táp kéo về.

“Nữ nhi hiểu rõ.” Lần này Dung Vũ Ca trả lời không có một tia do dự nào.

Vũ Dương nhìn nữ nhi, đây chính là nữ nhi mà một tay nàng nuôi lớn, là người mà nàng đã nâng niu, yêu thương từ tấm bé, nhưng rốt cuộc cũng không bằng một ngoại nhân! Thật là một đứa con ngoan, thật sự là một đứa con quá ngoan mà! Vũ Dương càng nghĩ càng muốn cười, cười đến mức làm cho tâm người ta phải sợ hãi.

“Ngươi thật sự là đứa con ngoan của bản cung, chưa có lúc nào bản cung lại hy vọng mình chưa từng sinh ra ngươi như lúc này, ngươi thật sự là đứa con ngoan của bản cung đó...” Lời Vũ Dương làm cho sắc mặt Dung Vũ Ca càng thêm trắng bệch. Phải làm mẫu thân thương tâm tới mức nào mới khiến nàng tình nguyện như chưa từng sinh ra mình?

Đối với người làm con, có lẽ sợ nhất là khi phụ mẫu nói ra lời như vậy, vốn sinh mệnh là do bọn họ ban tặng, làm cho tâm phụ mẫu tưởng như chết lặng mà phải nói ra những lời đó, Dung Vũ Ca cảm thấy mình còn không bằng súc sinh!

“Mẫu thân...” Dung Vũ Ca cầu xin ôm chặt lấy chân Vũ Dương, khẩn cầu nàng một chút tha thứ.

Vũ Dương rút chân lại, bi thương đến mức khiến tâm nàng tưởng chừng chết lặng, nữ nhi thật sự làm mình quá tuyệt vọng: “Từ nay về sau, người không còn là nữ nhi của bản cung, người với ta ân oán nghĩa tuyệt!”

Vũ Dương đột nhiên rút ra thanh đao sắc bén vẫn đeo bên hông phụ quân, cắt lấy một góc cung bào của mình ném xuống đất, nhanh đến mức làm cho tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

“Mẫu thân...” Dung Vũ Ca lệ rơi đầy mặt, nàng không nghĩ mẫu thân sẽ cương quyết đến vậy, không tiếc cắt bỏ đoạn nghĩa. Mẫu thân thật sự không cần mình nữa sao, từ nhỏ mình đã là hòn ngọc quý trên tay nàng, nhưng mình rốt cuộc vẫn làm nàng thương tâm.

“Vũ nhi, sao phải khổ vậy chứ?” Dung Trục thấy thế từ cùng nữ nhi như vậy, bèn mở lời khuyên giải.

“Đúng vậy, con dâu, tiểu Vũ Ca thích ai thì cứ tùy nàng, làm gì phải biến thành mẫu tử đoạn tuyệt như thế?” Dung Quý cùng Liễu tam nương đều mở miệng khuyên giải an ủi.

“Bản cung tâm ý đã quyết, không cần nói nữa!” Vũ Dương nét mặt kiên định, nhìn không ra một tia băn khoăn hay đường sống nào còn chừa lại.

Vệ Minh Khê nhìn thấy tình cảnh này thì vô cùng đau lòng, nàng muốn mở miệng nói gì đó, nhưng nàng biết nếu nàng mở lời sẽ chỉ càng làm cho tình huống thêm tồi tệ.

“Vệ Minh Khê, xem như người lợi hại, nàng vì người, dù phụ tẫn thiên hạ cũng không tiếc, còn người thử tự hỏi lại mình đi, người có thể vì Dung Vũ Ca mà phụ tẫn thiên hạ hay không? Người dám làm nhi tử của người thất vọng sao?” Vũ Dương nói xong liền quay đầu, thân thể cứng ngắc ly khai hoàng cung. Còn sống ngày nào thì ngày đó nàng sẽ không bao giờ đặt chân vào hoàng cung nữa bước, không bao giờ muốn nhìn thấy Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca, hai kẻ loạn luân coi thường luân thường đạo lý này nữa!

Sinh ra một nữ nhi như vậy, thì cùng lắm Vũ Dương này xem như là chưa từng sinh ra nàng vậy!

Vũ Dương đi rồi, Dung Trục nhìn thấy nữ nhi khóc như mưa như gió, lời trách cứ cũng không nói nổi, chỉ đành đi theo thế tử, cũng ly khai Phụng Nghi cung.

Thiết kỵ cũng theo sát Dung Trục rút lui khỏi Phụng Nghi cung. Lúc ấy ngay tại cửa cung, viện binh của Vệ Minh Khê đã đến, vừa chờ tín hiệu tác chiến của Vệ Minh Khê, vừa cùng kỵ binh của Dung Trục giằng co một hồi.

Viện binh là Cảnh thân vương, quân đội của Cao Cảnh. Cao Cảnh chính là người năm đó bị Vũ Dương nói là làm nhục tư vấn (nhã nhậm), là bát hoàng tử chỉ một lòng sùng võ, cũng là nhân tuyển đầu tiên để làm hôn phu của Vệ Minh Khê năm ấy. Cao Cảnh là người lỗ mãng, chỉ một lòng say mê võ học, yêu thích vô câu vô thức cho nên không hề có dã tâm tranh đế, cũng vì thế năm đó tiên hoàng mới đem một nửa quân quyền giao cho hắn, còn một nửa còn lại thì giao cho vị hôn phu của Vũ Dương là Dung Trục.

Không ai biết vì sao Cảnh thân vương lại từ biên cương đột ngột về kinh bảo vệ Vệ Minh Khê, nhưng quân đội Cao Cảnh cùng quân đội Dung Trục thế lực ngang nhau, trảng diện này vừa chạm vào đã lập tức căng thẳng, tất cả đều đang chờ đợi mệnh lệnh từ tướng soái.

Có lẽ Dung Trục không có ý đồ gây chiến, bằng không sẽ không tùy tiện mở cửa cung, xem ra trong hoàng cung đã đàm phán xong nếu không trận chiến này cũng thực sự khó tránh khỏi. Quả thật Cao Cảnh vô cùng hiểu kĩ, rốt cuộc vì duyên cớ gì mà Cao Hàn chết đi nhưng Vũ Dương lại không để cho hai quân chém giết?

Trong ấn tượng của Cao Cảnh, Vũ Dương luôn che chở cho cái kẻ yếu đuối vô năng Cao Hàn, cho nên theo lý sẽ không dễ dàng bỏ qua cho kẻ đã hại chết đệ đệ của nàng mới phải. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, dù sao Cao Hàn đã chết, Cao Hiến có vô dụng thế nào thì rốt cuộc vẫn là con rể nàng, Vũ Dương vốn luôn có tư tâm, cho nên trước kia thiên vị đệ đệ thì hiện tại lại thiên vị nữ nhi cũng là chuyện thường tình. Nghĩ như vậy, Cao Cảnh cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhìn thấy viện binh của Vệ Minh Khê đã ở ngay trước mắt, binh lực có thể chiếm cứ một nửa giang sơn, nếu nổi lên một trường chém giết, chắc chắn ai cũng không chiếm được tiện nghi, ngược lại còn làm cho nguyên khí quốc gia thương tổn, điểm ấy nếu ý thức được đại cục, Vũ Dương nhất định phải hiểu rõ. Mà hơn nữa nếu xuất binh thảo phạt thì Vệ Minh Khê vốn không có tội danh gì, dù cứng rắn thảo phạt thì người chân chính hành thích quân vương lại chính là nữ nhi của mình, việc này thật khó giải quyết. Dù hiện tại hai người ân oán nghĩa tuyệt, nhưng dù sao cũng vẫn là nữ nhi của mình, không thể lấy mạng nữ nhi để hiển té đệ đệ được. Ván đã đóng thuyền, Vũ Dương dù không muốn cũng phải chịu.

Đây cũng chính là lý do Dung Vũ Ca không cho Vệ Minh Khê kết liễu Cao Hàn mà lại muốn tự mình xuất thủ. Nếu Vệ Minh Khê ra tay, Vũ Dương vì báo thù cho đệ đệ, khẳng định sẽ không tiếc cùng Vệ Minh Khê xuất binh động võ, mẫu thân cùng Vệ Minh Khê nếu xung đột binh quyền, đó là chuyện Dung Vũ Ca không muốn nhìn thấy nhất, cho nên nàng thả rằng cứ để mẫu thân hận mình, như thế còn có thể tránh một hồi huyết chiến.

Đánh hay không đánh hoàn toàn là quyết định bởi Vũ Dương và Dung Trục, nếu Vũ Dương không đánh, chuyện Cao Hiến đăng cơ là tất nhiên. Nếu bọn họ không đánh mà thu binh trở về, Cao Cảnh tự nhiên sẽ để cho Dung Trục và Vũ Dương ly khai hoàng cung.

Vũ Dương vừa rời cửa cung liền quay đầu nhìn lại hoàng cung nguy nga lộng lẫy rồi hôn mê bất tỉnh. Trận cung biến này cũng xem như xong, tuy rằng giờ phút này trong lòng mọi người đều là một mảnh hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Cũng Chỉ Có Vệ Minh Khê Mới Xoa Dịu Được Nỗi Đau Này

Vũ Dương và Dung Trục đi rồi, Dung Quý vốn định qua nói vài câu an ủi Dung Vũ Ca thì bị Liễu Tam nương ngăn lại, lúc này người có thể xoa dịu trái tim tôn nữ chỉ có thể là Vệ Minh Khê. Liễu tam nương liền lôi kéo Dung Quý yên lặng ly khai.

Tĩnh Doanh cũng thối lui, lẳng lặng thủ hộ bên ngoài, đại điện chỉ còn lại Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca.

Vệ Minh Khê ngồi xuống trước mặt Dung Vũ Ca, ôm lấy nàng vẫn còn đang quỳ trên mặt đất, tim khẽ quặn đau. Đời này nàng biết dùng cái gì để trả ân tình này cho Dung Vũ Ca đây? Dù là cả đời cũng trả không hết.

“Nàng vì ta như vậy, đáng sao?” Vệ Minh Khê khẽ hôn lên trán Dung Vũ Ca, nhẹ giọng hỏi, trong lời nói tràn đầy đau lòng, xót xa.

Dung Vũ Ca nhìn thấy người trước mặt là Vệ Minh Khê, cũng chỉ có nàng mới có thể làm cho cõi lòng giá băng của mình ấm áp đôi chút. Dung Vũ Ca đem mặt úp lên vai Vệ Minh Khê, yên lặng rơi lệ. Có lẽ trái tim vẫn rất đau, nhưng chỉ cần có Vệ Minh Khê ở đây thì vô luận đau đến mức nào Dung Vũ Ca vẫn cảm thấy mình có thể nén nhịn.

“Mẫu thân sẽ tha thứ cho ta thôi, liên hệ huyết mạch vốn không thể cắt đứt, vô luận có thể nào cũng mãi không thay đổi...” Dung Vũ Ca cố nặn ra nụ cười, cũng không biết nàng đang an ủi chính mình hay an ủi Vệ Minh Khê.

“Ngốc quá!” Nước mắt Vệ Minh Khê cũng chảy xuống, nàng đâu có có tài đức gì để Dung Vũ Ca yêu đến mức phải trả giá thế này? Giờ phút này Vệ Minh Khê vừa cảm động vừa đau lòng, chỉ biết ôm chặt lấy Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng: “Nàng cứ khóc đi, sẽ dễ chịu hơn một chút”. Vệ Minh Khê khẽ thì thầm, thanh âm ôn nhu như thể lông vũ dịu dàng quét qua, làm nỗi khó chịu trong lòng Dung Vũ Ca cũng giảm đi một chút, mọi uý khuất đều mãnh liệt trào dâng.

“Mẫu thân thật không cần ta nữa sao, mẫu thân thực sự giận ta rồi, ta biết làm gì bây giờ...”

“Vệ Minh Khê, ta chỉ còn có nàng thôi, nàng không thể không cần ta...” Dung Vũ Ca nhào vào lòng Vệ Minh Khê, khóc rống lên, giống như một tiểu hài tử vừa bất lực vừa vô cùng uỷ khuất.

Vệ Minh Khê nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng Dung Vũ Ca, nàng chỉ là thiếu nữ mười tám tuổi, là một hài tử từ nhỏ đã được muôn vạn sủng ái, làm sao nàng có thể chấp nhận nỗi thống khổ lớn đến nhường này, nếu không phải vì mình...

“Vệ Minh Khê, ôm ta đi, ta lạnh lắm...” Dung Vũ Ca khóc hồi lâu, khẽ trấn định nhìn Vệ Minh Khê nói, đôi mắt đỏ bừng vẫn còn vương lệ. Vệ Minh Khê vội vàng ôm chặt lấy nàng, nhưng Dung Vũ Ca vẫn cảm thấy không đủ, vẫn cảm thấy trong lòng giá lạnh, cảm giác lạnh lẽo lan toả khắp châu thân.

Vệ Minh Khê hiểu Dung Vũ Ca đang có cảm giác rất không an toàn, càng cố gắng ôm nàng chặt hơn nữa, ôm đến thân thể phát đau, nhưng ôm thế này lại có thể trấn an tâm tình Dung Vũ Ca, mặc dù trong tâm vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng. Dung Vũ Ca không thể tưởng tượng được, nếu không có Vệ Minh Khê ở bên cạnh thì nàng cũng không biết làm sao mình mới có thể vượt qua nỗi đêm này.

Hai người không nói thêm gì nữa, chỉ đơn giản ôm chặt lấy nhau, nương tựa cùng một chỗ, chẳng mấy chốc phía chân trời đã thấp thoáng một màu phiếm bạch, một đêm này đã để lại trong lòng Dung Vũ Ca một vết thương, vết thương đó cũng từ từ đóng thành vảy, chỉ là không biết đến khi nào mới có thể lành lại.

“Nhất định sẽ có biện pháp, phải không?” Lúc hừng đông, Dung Vũ Ca thờ dãi hỏi một câu.

“Có lẽ!” Vệ Minh Khê nói câu này không có nghĩa là nàng có thể khẳng định, dựa vào hiểu biết của nàng về Vũ Dương công chúa, thì đó vốn là một người vô cùng kiêu ngạo, hơn nữa không bao giờ nói hai lời, có lẽ rất khó khăn để vẫn hồi trở lại.

“Trời không tuyệt đường người, một ngày nào đó mẫu thân sẽ thông cảm cho tình cảm của chúng ta, ta tin tưởng sẽ có một ngày như vậy.” Dung Vũ Ca kiên định nói, đã quá muộn để cho nàng ngồi đây than vãn hồi hận, cũng không có ai không cần làm gì vẫn có thể tự nhiên được tha thứ, Dung Vũ Ca cảm thấy mình tựa hồ qua một đêm đã trưởng thành hơn không ít.

“Ừ” Vệ Minh Khê bị thần thái kiên định của Dung Vũ Ca ảnh hưởng, có lẽ sẽ có một ngày như thế... Trong lòng Vệ Minh Khê cũng bắt đầu chờ mong, chỉ có khi Vũ Dương tha thứ cho Dung Vũ Ca mới có thể giảm bớt tội nghiệt của nàng.

Sau khi Cao Hiến ngủ một giấc tỉnh dậy thì phát hiện phụ hoàng đã băng hà, còn mình sẽ lập tức đăng cơ, mọi chuyện giống như nằm mơ vậy, dù một chút cảm giác chân thật cũng không có. Đối với việc phụ hoàng dùng thuốc quá liều nên chết bất đắc kỳ tử Cao Hiến rất tin tưởng, không hề nghi ngờ, mà cơ

hồ người trong thiên hạ cũng đều cho là như vậy, ngay cả sử sách cũng ghi chép như thế. Nước không thể một ngày không có vua, đương nhiên thái tử phải kế thừa đại thống, lập tức đăng cơ.

Cao Hiên từ nhỏ đã e ngại Cao Hàn, chỉ thân thiết với Vệ Minh Khê, bởi vì Cao Hàn luôn không hài lòng với mình về mọi thứ, không giống mẫu thân luôn che chở cho mình từ thuở nhỏ. Cao Hàn vừa chết, mặc dù trong lòng hắn có chút khổ sở nhưng cũng không quá mức thương tâm, phong thái rạng ngời chuẩn bị đăng cơ.

Tất cả mọi người đối với hắn cũng bắt đầu khách khí hẳn lên, dù là kẻ bình thường luôn giương nanh múa vuốt là Cao Tuấn nay cũng phục tùng ngoan ngoãn hơn rất nhiều, thậm chí còn bắt đầu nịnh nọt hắn, lúc này Cao Hiên mới phát giác, thì địa vị thái tử so với hoàng đế lại hơn kém nhau nhiều như vậy.

Ít nhất Cao Hiên không bị loại cảm giác lằng lằng này làm cho mê muội, chỉ là hắn có chút sợ hãi, hắn sợ mình không đảm đương được ngôi vị Hoàng đế, hắn biết mình so với một thái phó cũng không bằng, huống hồ là một quân chủ hùng tài đại lược, về văn tài hắn vẫn còn thua thiệt các hoàng tử khác. Cho nên Cao Hiên rất lo lắng, mà cảm giác yếu nhược này hắn cũng chỉ dám nói với một mình mẫu hậu mà thôi.

“Mẫu hậu, ta có thể làm một hoàng đế tốt không?” Cao Hiên không tự tin hỏi.

“Hiên nhi của ta tất nhiên có thể làm một hoàng đế tốt! Ngươi là bậc quân vương, thiên hạ ra sao đều tùy ở ngươi cả. Khai quốc quân chủ mới cần hùng thao vĩ lược, quân vương bình thường chỉ cần bảo vệ tốt giang sơn là được rồi, chỉ cần ngươi yêu dân, trọng dụng người tài, nghe lời can gián, thân cận hiền thần, tránh xa kẻ tiểu nhân, bảo vệ giang sơn tổ tông, đối với Hiên nhi sẽ không có quá nhiều áp lực lớn.” Vệ Minh Khê cũng không trông cậy Cao Hiên có thể làm nên đại sự gì, nhưng năng tin tưởng nếu được lương thần phụ tá, Hiên nhi có thể trở thành một hoàng đế tốt mà không quá khó khăn.

Việc Vệ Minh Khê tham gia Tụ hiền các luận tài không phải chỉ vì biểu hiện một chút tài hoa của mình, mà trong quá trình tham gia đó, nàng đã lưu ý không ít nhân tài tương lai có thể phò tá quân vương, cũng đã quyết định sẽ trọng dụng những nhân tài này.

“Ta thật sự có thể sao?” Cao Hiên nghe xong lời mẫu thân nói, quả nhiên nhận thấy áp lực không đến nỗi quá lớn.

Vệ Minh Khê gật đầu. Sau khi Hiên nhi đăng cơ, mình sẽ không cần phải quá quan tâm nữa, điều này làm cho Vệ Minh Khê ít nhất có chút cảm giác vui mừng từ sau đợt cung biến đến giờ.

Cao Hiên nghe xong, cảm giác tự tin lên rất nhiều, mà nếu có kém cỏi thì mẫu thân cũng sẽ giúp đỡ mình.

Đại điển đăng cơ được tổ chức vô cùng long trọng, Cao Hiên toàn thân hoàng sắc long bào, đi từng bước một tiến lên ngai vàng tượng trưng cho quyền lực chí cao vô thượng. Thiên hạ đều ở dưới chân, đây chính là loại cảm giác thành tựu nhất, lại nhìn văn võ bá quan phủ phục trên mặt đất, Cao Hiên ưỡn ngực, tự nhủ chính mình phải làm một hoàng đế tốt.

Trong đại điển đăng cơ của Cao Hiên chỉ duy nhất có một chuyện kì quái là đại tướng quân kiêm quốc trưởng Dung Trục không tham gia, mà ngược lại Cảnh thân vương vốn ở biên cương xa xôi lại tham dự, thật là có chút quỷ dị.

Sau đại điển đăng cơ, Cao Hiên trở thành Hoàng đế, Dung Vũ Ca trở thành Hoàng hậu, còn Vệ Minh Khê dĩ nhiên biến thành Thái hậu. Dung Vũ Ca cũng chuyển đến Phượng Nghi cung mà nàng vốn quen thuộc, còn Vệ Minh Khê lại chuyển đến cung điện của Thái hậu – Phượng Tường điện, nơi hết thảy mọi thứ vẫn còn phủ đầy bụi bặm.

Chỉ ngắn ngủi vài ngày Cao Hiên đã cảm giác được tất cả mọi người đối đãi với mình đều thay đổi, người duy nhất không đổi chỉ có mẫu hậu và Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca vẫn xa cách như trước, hơn nữa từ tối qua đến giờ tâm tình vẫn âm ảm, giữa hai hàng mi đậm một mảnh ưu thương, ngay cả mẫu hậu cũng buồn bã như vậy. Cao Hiên nghĩ có lẽ mẫu hậu và Dung Vũ Ca vẫn còn đau buồn vì phụ hoàng mới mất, khổ sở không vui, nên cũng không có gì quá kinh ngạc.

Cao Hiên bình yên đăng cơ, đại cục xem như đã định, Dung Vũ Ca lại khắc chế không được mà thờ dài.

Vệ Minh Khê cũng sai người đem tới cung bào Hoàng hậu cho nàng, vì biết Dung Vũ Ca thích lông lẫy xinh đẹp nên Vệ Minh Khê cố ý sai người đem đi sửa lại, với điều kiện tiên quyết là không mất đi vẻ đoan trang, chỉ hơi chút cải tiến làm cho cung bào Hoàng hậu thích hợp với Dung Vũ Ca hơn.

Mấy ngày rồi mà tinh thần Dung Vũ Ca cũng không khá lên chút nào, chỉ khi nhìn thấy Vệ Minh Khê đến mới vui vẻ lên một chút.

“Đến mặc thử cung bào này đi, nhìn xem có thích không, nếu không thích, ta sẽ để Thượng cung cục cầm đi sửa lại.” Vệ Minh Khê thấy đau lòng khi Dung Vũ Ca vẫn buồn bã.

“Ta vẫn thích cung bào thái tử phi hơn, cung bào hoàng hậu mặc trên người nàng mới là thích hợp nhất, ta mặc vào có lẽ không đoan trang được như mẫu hậu...” Dung Vũ Ca đã nhìn thấy một thân phục sức Thái hậu của Vệ Minh Khê, một chút cũng không hợp với mẫu hậu, quá mức cổ lỗ.

“Nay cùng xưa bất đồng, cứ mặc vào thử xem, vì nhan sắc của ngươi mà đã sửa lại một chút, có lẽ ngươi sẽ thích.” Vệ Minh Khê cầm lấy y bào cung nữ dâng lên, muốn tự mình giúp cho Dung Vũ Ca thay y phục.

Dung Vũ Ca nhìn cung bào mới của mình, cung bào hoàng hậu vốn có hai màu, một loại là hắc sắc điểm hồng sắc, một loại là hồng sắc rực rỡ pha chút hắc sắc. Cung bào hắc sắc hình thức vô cùng đoan trang, mặc trong dịp Hoàng đế tham dự những hoạt động như tế tự, còn hồng sắc thì mặc khi cùng Hoàng đế tham gia một số yến hội, những loại hoạt động không mang tính chất quá hình thức.

Màu sắc tân bào so với cái Vệ Minh Khê mặc trước kia có nhiều sắc hồng hơn một chút, lại thêm một ít phượng điêu, so với nguyên bản trông hoạt

bát hơn rất nhiều. Xem ra người vốn rất cứng nhắc như Vệ Minh Khê vì muốn lấy lòng mình nên đã tốn không ít tâm tư. Lòng Dung Vũ Ca chợt âm áp, gật đầu, để Vệ Minh Khê giúp mình mặc y bào, một khi mặc vào cung bào hoàng hậu này thì từ nay về sau, Dung Vũ Ca sẽ thay thế Vệ Minh Khê, trở thành nữ nhân tôn quý nhất.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca mặc cung bào, nói không được cảm giác phức tạp trong lòng. Toàn thân Dung Vũ Ca phục trang hoàng hậu, có thêm phần trầm ổn, lại càng thêm nhiều khí thế lẫm lẫm bức người, thân phận biến hoá, quả thực cũng khiến khí thế biến hoá.

Nước mắt Dung Vũ Ca đột nhiên chảy xuống, làm cho Vệ Minh Khê hoảng hốt cực kì.

“Sao vậy?” Vệ Minh Khê lo lắng hỏi.

“Mẫu thân ta trước kia thường nói đùa, nói nữ nhi ngày sau nhất định sẽ trở thành nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, ta còn nói rằng, nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ không phải là Hoàng Hậu sao? Mẫu thân nói, nữ nhi ta làm Hoàng Hậu, đương nhiên là chuyện quá dễ dàng...” Ngày ấy lúc mẫu thân nói vậy, cũng thực sự hy vọng tương lai mình làm Hoàng Hậu, cho tới bây giờ mẫu thân đều luôn đem thứ tốt đẹp nhất lưu lại cho mình, nhưng khi ấy nàng đã phụ tâm nguyện mẫu thân, nói với mẫu thân nàng không thêm ngôi vị ấy. Tuy rằng không có can đảm nói cho mẫu thân biết nàng phải làm nữ nhân của Hoàng hậu, nhưng hôm nay nghĩ lại, chính mình thực sự đã hoàn thành tâm nguyện của nàng, lên làm Hoàng hậu, nhưng lại là cảnh còn người mất!

Vệ Minh Khê không muốn nhìn thấy Dung Vũ Ca chịu đựng như vậy, giờ phút này, Vệ Minh Khê thà rằng lúc ấy Dung Vũ Ca phụ mình cũng không muốn Dung Vũ Ca phải đau khổ thế này, khiến cho nàng nhìn thấy mà rất đau lòng. Vệ Minh Khê cái gì cũng không nói, chỉ yên lặng đem mũ quan thay nàng đội vào.

Dung Vũ Ca nhìn nhân tình Vệ Minh Khê chứa đầy buồn bã, lòng lại nhói đau, nàng muốn nói cho Vệ Minh Khê biết, nàng không hề hối hận lựa chọn của mình, chỉ là nàng thực sự cần thời gian để bình ổn tâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Hy Vọng Nhỏ Nhoi

Lúc Vệ Minh Khê giúp Dung Vũ Ca chỉnh lại y phục, Tỉnh Doanh cũng ra lệnh cho các cung nữ lui xuống, chỉ lưu lại hai người Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca cùng nhau. Từ sau lần ôm nhau đến tận hừng đông vào đêm cung biến đó, tới tận khi tân hoàng đăng cơ, vội vàng vàng khiến cho hai nàng không có nhiều thời gian ở chung một chỗ, ngay cả Tỉnh Doanh cũng nhận ra từ lúc đó giữa các nàng đã phát sinh một biến hoá vô cùng vi diệu.

Lúc này Vệ Minh Khê thậm chí còn vì Dung Vũ Ca chỉnh lại vạt áo, Dung Vũ Ca đột nhiên trở tay cầm lấy tay Vệ Minh Khê, nhìn nàng nói: “Dung Vũ Ca vì người làm hết thấy đều là do nàng cam tâm tình nguyện, không cần cảm thấy vì nàng mà áy náy, Dung Vũ Ca muốn Vệ Minh Khê được yên tâm thoải mái, biết được Dung Vũ Ca đối với nàng tốt đến mức nào.” Dung Vũ Ca đem bàn tay Vệ Minh Khê áp lên má mình, nói một cách chân thành.

“Nhìn nàng khổ sở như vậy, làm sao ta có thể yên lòng?” Vệ Minh Khê khẽ hôn bàn tay Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nàng, thì thầm nhỏ nhẹ, như nói với Dung Vũ Ca, cũng giống như nói với chính mình.

“Ta sẽ tốt thôi, đừng vì ta mà lo lắng, ta nói thật đấy, qua hôm nay, Dung Vũ Ca vẫn sẽ là Dung Vũ Ca như trước.” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng nắm lấy tay Vệ Minh Khê, dịu dàng đặt nụ hôn lên mu bàn tay nàng, nghiêm túc nói.

Nhìn bộ dáng thận trọng của Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê cảm giác được tâm Dung Vũ Ca cho tới bây giờ cũng chưa từng dao động, trong tâm dần thả lỏng, chỉ khẽ gật đầu, nàng thực sự nhớ người thiếu nữ luôn tươi cười rạng rỡ, tựa hồ không hề có ưu thương nào ngày trước.

“Hôm nay nàng nên thử về phủ công chúa xem thế nào.” Vệ Minh Khê tin tưởng Dung Vũ Ca sẽ ổn định tốt tâm tình của mình, vì thiếu nữ này đã trở thành một nữ nhân, là một nữ nhân biết đảm đương.

Dung Vũ Ca gật đầu, nàng sẽ cố hết sức dùng tâm lòng thành để vẫn hồi lại tình mẫu tử với mẫu thân nàng.

“Vũ nhi, Vũ Ca đã quỳ ngoài cửa đến hai canh giờ rồi...” Dung Trục nhìn nữ nhi đang quỳ gối trên phiến đá, mặc dù vẫn còn tức giận nữ nhi chút ít, nhưng cảm giác đau lòng lại nhiều hơn.

“Phủ công chúa vốn không có người này, cũng không hoan nghênh người đó, đuổi nàng về đi.” Ngừ khí Vũ Dương không có một tia thương lượng nào, chỉ lãnh đạm nói. Nữ nhân một khi đã quyết tâm, thật khó có thể dao động.

“Vũ nhi...” Dung Trục nhìn sắc mặt thê tử vẫn như trước, vừa tái nhợt vừa lạnh lùng, không hề có chút thương lượng nào thì khẽ thở dài, tính nết thê tử mình đã quá rõ rồi, đã nói một thì không bao giờ có hai. Dung Trục đành lui ra.

“Hồi cung đi, nếu đã lựa chọn như vậy, làm mẫu thân người thương tâm đến thế thì cũng nên dự đoán trước sẽ có ngày thế này.” Dung Trục nhìn nữ nhi,

đối với việc nữ nhi đưa ra lựa chọn như vậy, trong lòng hắn cũng có vài phần oán giận.

“Con biết, cho nên mới quý gồi ở đây, mẫu thân không tha thứ cho con cũng không sao, ít nhất con muốn nói cho mẫu thân biết, con quả thực để tâm đến người, không phải thực sự muốn làm người đau lòng. Con biết từ nhỏ đến lớn mẫu thân cái gì cũng muốn tốt cho con, không muốn con cùng Vệ Minh Khê bên nhau cũng vì suy nghĩ cho con, không muốn con làm ra hành vi nghịch thiên, nhưng Vệ Minh Khê giống như độc dược đã thấm vào tận xương tủy, nếu thiếu nàng, con sẽ chết mất. Tình yêu con dành cho Vệ Minh Khê sẽ không bao giờ thay đổi, một ngày nào đó, mẫu thân sẽ thông cảm cho tình cảm của con đối với Vệ Minh Khê, nhất định sẽ có ngày đó, con sẽ chờ mẫu thân thấu hiểu.” Dung Vũ Ca kiên định nói, thần sắc quyết tâm làm cho mặt mày Dung Trục nhăn nhó, thì ra không những tới khẩn cầu Vũ nhi tha thứ mà còn muốn tranh thủ để Vũ nhi hiểu rõ, đồng tình với tình cảm của các nàng. Việc này không thể nghi ngờ đã khó càng thêm khó, thực sự là một hải tặc chấp mê bất ngộ.

“Người làm vậy là tự tìm bẽ tắc, có biết không? Cứu cứu người chết trong tay ai cũng được, nhưng không ngờ lại chết trong tay người, mẫu thân muốn tha thứ cho người đã khó, vốn nàng có thể cho người một cơ hội cuối cùng đã là nhượng bộ lớn nhất, nhưng người lại cố tình nhằm đúng miệng vết thương vốn đã đầm đìa máu mà rạch sâu thêm nữa. Người muốn mẫu thân tha thứ cho người, chỉ có rời khỏi Vệ Minh Khê mới có hy vọng, bằng không thì trở về đi, hết thấy đều sẽ uống công thôi...” Dung Trục nhớ tới chuyện đêm đó vẫn còn tức giận, thân làm phụ mẫu, làm sao không giận cho được?

“Phụ thân, người vì mẫu thân mà từ bỏ cuộc sống tiêu dao khoái hoạt giang hồ, vì nàng mà cam tâm tình nguyện trói buộc mình với triều đình, người đã từng hối hận sao?” Dung Vũ Ca chất vấn lại Dung Trục.

Dung Trục nghe vậy thì im lặng không nói, năm đó phụ thân và mẫu thân thấy mình vì Vũ nhi mà từ bỏ nhiều thứ như vậy, cũng đã rất tức giận, cũng cho rằng điều đó không đáng. Nhưng hiện tại nhớ lại, dù cho có lặp lại một lần nữa, hắn sẽ vẫn chọn lựa như vậy, chỉ vì tình cảm đã khắc cốt ghi tâm, cam tâm tình nguyện vì nàng che gió chắn mưa, chấp nhận mọi trách cứ nặng nề. Có phải lập trường của nữ nhi cũng quyết liệt giống mình ngày trước hay không? Có lẽ chỉ khi làm phụ mẫu, tâm cảnh thay đổi mới hiểu được, chung quy vì lập trường bất đồng mà thôi.

Giờ khắc này, Dung Trục mới có thể thông cảm với phụ mẫu của mình vì sao đã nhiều năm như vậy cũng không muốn gặp Vũ nhi, tựa như Vũ nhi lúc này, sợ là sẽ vĩnh viễn chán ghét Vệ Minh Khê. Chỉ vì một ngoại nhân mà làm người một nhà đau lòng, mà nay nữ nhi làm thế so với mình năm đó còn gây ra tổn thương nghiêm trọng hơn, khó lòng cứu vãn.

Dung Trục thở dài, cũng không chỉ trích nữ nhi nữa, nhưng đối với tình cảm giữa nữ nhi cùng Vệ Minh Khê vẫn như trước không hề xem trọng. Hai nữ tử, mà lại là hai nữ tử có thân phận như vậy, còn có hải tặc thiện lương kia ở giữa, các nàng sẽ xử lý như thế nào mới ổn thỏa đây?

“Thôi, dù quyết định thế nào thì cũng đã không còn đường quay đầu nữa, người cứ đi theo con đường người đã lựa chọn đi, phụ thân cũng có thể thông cảm cho người, cái chính là ở mẫu thân của người, phụ thân sợ là cũng không thể khuyên giải được...” Dung Trục thở dài, vô luận thế nào, hắn vẫn hy vọng mẫu tử các nàng có thể hoà hảo.

Phụ thân có thể thông cảm cho mình như vậy cũng là quá tốt rồi. Lời của phụ thân, tuy rằng nửa khắc nhất thời thì không có công hiệu, nhưng ngày dài tháng rộng cứ rủ rỉ thì thâm, lâu ngày tích lũy, Dung Vũ Ca tin tưởng chắc rằng rồi sẽ có ngày có chút tác dụng. Dung Vũ Ca xem như đã nắm được chút hy vọng nhỏ nhoi.

“Vũ nhi, Vũ Ca đã quý cả ngày rồi...” Dung Trục cứ cách một canh giờ lại báo cáo với thê tử thời gian nữ nhi quý gồi bên ngoài, hy vọng có thể khiến cho thê tử có chút đau lòng.

Nhưng Vũ Dương vẫn như trước không có phản ứng.

“Vũ Ca từ nhỏ chưa từng nếm qua khổ sở, chưa từng trải qua nỗi đau da thịt như vậy. Tiểu Vũ Ca tựa hồ gãy đi rất nhiều, chỉ còn da bọc xương...” Cũng thật khó cho một nam tử vốn trầm mặc ít nói như Dung Trục, vì biện giải cho nữ nhi, cứ rủ rỉ rủ rỉ, còn đâu uy nghiêm của một đại tướng quân?

Vũ Dương khẽ cau mày, hôm nay trọng phụ thực sự nói nhiều quá, cứ một bên nói lại một bên giảng, khiến cho Vũ Dương có chút tức giận, nhìn khuôn mặt trọng phụ cũng tương tự vài phần với nữ nhi, tâm tình Vũ Dương lại càng phiền não.

“Dung Trục, sao chàng hôm nay nói nhiều quá!” Vũ Dương lạnh lùng đập tan bài diễn văn độc thoại của Dung đại tướng quân, kỳ thực mặc dù hắn không thích nhưng vẫn phải cố lập đi lập lại, chỉ có nói rồi giảng may ra Vũ nhi mới có thể đau lòng, dù sao từ nhỏ Vũ nhi cũng yêu thương Vũ Ca nhất. Chẳng qua Vũ nhi tựa hồ giận chó đánh mèo với mình, trước kia đã bao giờ nàng hung dữ với mình đâu, chắc hẳn đã có chút tác dụng rồi.

Dung Trục còn muốn nói tiếp, nhưng lại sợ thê tử đau lòng. Nhìn mặt thê tử lạnh lùng, cũng biết hiện tại muốn nàng tha thứ cho nữ nhi quả thật là làm khó cho nàng, đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Vũ Ca, đủ rồi, đi về đi, trong lòng người có mẫu thân, nàng khác biệt, chỉ là nhất thời...” Dung Trục thấy nữ nhi quý mãi cũng không phải là biện pháp giải quyết, mắt thấy trời đã sắp tối mà nữ nhi vẫn không có ý đứng lên, Dung Trục chỉ biết nhăn mày nhúm mặt.

“Đây là chuyện nữ nhi nên làm...” Sắc mặt Dung Vũ Ca tái nhợt, tái đến mức khiến chân mày Dung Trục càng nhíu chặt lại.

“Đủ rồi! Người chẳng lẽ còn muốn tự thương tổn chính mình, làm cho chúng ta phải lo lắng vì người sao? Thế này lại càng bất hiếu! Không nói nữa, ta cho người đưa người hồi cung.”

Nghe Dung Trục nói như vậy, Dung Vũ Ca do dự một chút, liền đập đầu trên mặt đất, vái ba vái: “Mẫu thân, vô luận người có nhận con hay không, người vẫn luôn là mẫu thân của con.” Dung Vũ Ca hướng về phía trong phòng hét to lên, nàng biết mẫu thân sẽ nghe thấy.

Dung Vũ Ca nói xong mới đứng lên, nhưng bởi vì quý cả ngày, chân sớm đã run lên, không thể nào đứng dậy nổi, trực tiếp đổ nhào xuống, vô cùng chật vật. Dung Trục lo lắng ôm lấy nữ nhi, sợ là nàng quỵ đến mức đầu gối tím đen cả rồi.

Vừa lúc ấy Dung Trục bắt gặp một tia lo lắng chợt loé lên trong mắt thê tử, tuy chỉ ngăn ngui trong chốc lát nhưng cũng đủ để hắn khẳng định mối quan hệ huyết mạch này không phải nói đoạn liền có thể đoạn.

Lúc Dung Vũ Ca hồi cung, Vệ Minh Khê đã tới Phượng Nghi cung rồi. Vệ Minh Khê nhìn trán Dung Vũ Ca sưng đỏ, khẽ nhủ mày, nàng vì lo lắng Vũ Ca một mình trở về nên đã sai Tinh Doanh đi theo. Những gì xảy ra Tinh Doanh cũng đã nói cho nàng biết, cho nên Vệ Minh Khê thập phần lo lắng, vội vàng kéo ống quần của Dung Vũ Ca lên xem, trên đôi chân nõn nà là một mảnh tím đen hiện rõ ràng trên đầu gối, nhìn thấy ghê người, làm cho Vệ Minh Khê vô cùng đau lòng.

Vệ Minh Khê dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa dịu lên đầu gối Dung Vũ Ca, căn bản không dám dùng sức, trong lòng buồn bã vô hạn, bởi vì tại mình nên mới khiến cho hài tử này phải chịu nhiều uỷ khuất đến thế.

“Có đau không?” Thanh âm Vệ Minh Khê nghẹn ngào, thiếu chút nữa nước mắt đã chảy xuống.

“Chân đau nhưng tâm không đau, ngặt quá, đây là cái giá ta phải trả.” Dung Vũ Ca ngược lại còn an ủi Vệ Minh Khê.

“Nhưng mà, lòng ta đau.” Vệ Minh Khê ôm lấy Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca lại thích bộ dáng Vệ Minh Khê vì mình mà đau lòng lúc này.

“Một khi lập khế ước, thì phải cần hai người đều đồng ý mới có hiệu lực, đúng không? Một người thì không tính, một mình mẩu thân nói đoạn tuyệt quan hệ, ta không đồng ý, vậy cũng không thể tính là thật, đúng không?” Dung Vũ Ca nhướn mày hỏi, trên mặt lại hiện lên nụ cười đã biến mất nhiều ngày qua, đó mới là Dung Vũ Ca mà Vệ Minh Khê từng quen thuộc, tươi cười như vậy làm lòng Vệ Minh Khê cũng vui bớt lo lắng.

Vệ Minh Khê gật đầu, cũng nở một nụ cười nhẹ nhàng đáp lại. Vệ Minh Khê bắt đầu giúp Dung Vũ Ca thoa được, đáng vẻ vừa cẩn thận vừa ôn nhu, làm cho lòng Dung Vũ Ca dịu ngọt đi không ít. Nếu phải chọn một lần nữa, nàng vẫn sẽ chọn Vệ Minh Khê, tuy rằng có thể cả đời này phải mang trên lưng tội bất hiếu đi chẳng nữa.

Ở tại tâm cung của Vệ Minh Khê, có hai người con gái lặng lẽ ôm nhau, không hề có dự vọng nào, chỉ là nương tựa, ôn tồn dựa sát vào nhau...

Tựa hồ giống như bầu trời sau cơn mưa, cuối cùng ánh dương quang cũng có thể xuyên qua tầng tầng mây đen, yếu ớt chiếu rọi lên mặt đất, tuy rằng không thể xem là sáng rõ, nhưng cũng đủ làm cho lòng người có thêm một phần hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Vệ Tiểu Hoa

Sau khi ổn định cục diện triều đình, Vệ Minh Khê bèn hạ một đạo ý chỉ: phạm phi tần có hoàng tử công chúa nối dõi thì được cấp đất, phi tần không có con nối dõi hay chưa được tiên hoàng lâm hạnh, hoặc được tự nguyện lựa chọn ra khỏi cung lập gia thất hoặc lưu lại trong cung dưỡng lão.

Trong nhất thời, không khí nơi hậu cung vốn ảm đạm lập tức vui vẻ hẳn lên, trước kia mỗi khi đế vương băng hà, càng là phi tử được sủng ái thì lại càng oán hận. Người có nhi tử nối dõi thì còn may mắn hơn một chút, còn toàn bộ sủng phi nếu không có nhi tử đều bị đưa đi chôn cùng Hoàng đế, các phi tử còn lại, nếu không khiến người ta quá chướng mắt thì buộc phải xuất gia tại chùa Quốc tự, ít khi nào có được kết cục viên mãn.

Nay vừa may Thái hậu lại hạ chỉ như vậy, chẳng những không phải chôn cùng Hoàng đế hay xuất gia mà còn có cơ hội thoát ra khỏi cái lồng giam cầm như hoàng cung. Thái hậu khai mở đại ân, làm cho đại bộ phận phi tần đều mang ơn Vệ Minh Khê, trong ngoài cung đều hết mực ca tụng.

Vì vậy, Vệ Minh Khê tài đức sáng suốt lại thêm lần nữa được lưu danh sử sách.

Sau khi Cao Hàn chết một ngày, Tiểu Hoa vô cùng vui vẻ, chạy vọt vào tâm cung của Đồng Vân Nhu, trong khi nàng vẫn còn đang ngủ mơ mơ màng màng. Đồng Vân Nhu vốn là hài tử ngủ nướng siêu cấp trên giường, ngoài việc phát hiện ra điểm ấy, Tiểu Hoa còn phát hiện thêm rất nhiều tật xấu khác của nàng, vì thế lại càng thêm không sợ Đồng Vân Nhu, ở trước mặt nàng cũng không thêm kiêng nể gì cả. Còn Đồng Vân Nhu thì cảm thấy Tiểu Hoa càng ngày càng giống tiểu cầu, chuyển ra vẻ cáo mượn oai hùm.

Tiểu Hoa cứ thế kéo chân của Đồng Vân Nhu ra, lúc nàng vừa mới tỉnh ngủ trông giống như một chú mèo con ngoan ngoãn vậy, giờ phút này có thể được xem là thời điểm ôn nhu nhất trong ngày của nàng. Không chỉ thế, Đồng Vân Nhu còn dựa thân thể mềm mại của mình vào vòng tay Tiểu Hoa, để nàng ôm ấp, tựa như chú mèo con lười biếng uể oải áp vào lòng chủ nhân, để chủ nhân yêu thương vuốt ve mình vậy.

Mà Tiểu Hoa tất nhiên rất thích thú với việc này, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng cong của Đồng Vân Nhu. Còn Đồng Vân Nhu thì ra vẻ rất hưởng thụ, thân thể mềm dẻo dựa hẳn vào người Tiểu Hoa, lâu lâu còn phát ra tiếng kêu nho nhỏ sung sướng mỗi khi cảm thấy thoải mái, thật là một tiểu miêu đáng yêu. Tiểu Hoa biết những lúc này Đồng Vân Nhu hoàn toàn chưa tỉnh ngủ, bởi vì một khi nàng tỉnh sẽ lập tức biến thành mèo hoang, lại bắt đầu cong lưng hung dữ, giương nanh múa vuốt, xem ra lúc Đồng Vân Nhu ngủ vẫn là tốt nhất.

Tiểu Hoa vuốt ve tấm lưng khêu gọi của Đồng Vân Nhu, cảm giác mềm mượt như tơ. Nếu nàng vĩnh viễn đều ngoan hiền như vậy thì tốt rồi, Tiểu Hoa thầm nghĩ.

Một lúc lâu sau, Đồng Vân Nhu rốt cục cũng khó khăn hé mở nhãn tình hồ mị, ánh mắt câu hồn chớp chớp nhìn Tiểu Hoa, thiếu chút nữa đã làm cho hồn phách của nàng bị câu đi mất. Tiểu Hoa vỗ vỗ ngực, không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần Đồng Vân Nhu dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, Tiểu Hoa sẽ cảm thấy tim đập gia tốc, bình bịch bình bịch, càng lúc đập càng nhanh.

Thói quen này được hình thành thế nào thì phải ngược dòng thời gian trở về thời điểm khi Đồng Vân Nhu mới bị Cao Hàn lâm hạnh. Những lúc Tiểu Hoa muốn an ủi Đồng Vân Nhu, nàng đều xoa lưng cho nàng, đối với việc trấn an con người đang có cảm xúc rất hỗn loạn ấy không ngờ lại có hiệu quả rất thần kì. Đêm đến, Đồng Vân Nhu thường mơ mơ màng màng chủ động kéo tay Tiểu Hoa đặt lên lưng mình, tuy Tiểu Hoa có những phương diện vô cùng tri thức, nhưng cũng có những chuyện lại cực kỳ có thiên phú, bởi vì khi đó nàng thực lòng coi Đồng Vân Nhu là một chú mèo con. Cũng không nghĩ tới tính nết Đồng Vân Nhu lại tương tự một chú mèo con đến kỳ lạ, càng vuốt ve càng ôn thuận.

Đồng Vân Nhu hoàn toàn không biết thân thể mình làm sao nữa, chỉ cảm thấy mỗi khi đầu ngón tay Tiểu Hoa chạm đến thắt lưng nàng, thì như thể có điện lưu xẹt qua, thoải mái đến mức làm cho người ta không muốn giãy dụa, chỉ biết thuận theo áp vào lòng Tiểu Hoa. Sự việc cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như thế thì tự dưng biến thành hoạt động bình thường để chuẩn bị cho một ngày mới bắt đầu.

Đồng Vân Nhu một khi thanh tỉnh, vừa nhìn thấy khuôn mặt Tiểu Hoa thì tâm tình sẽ rất sung sướng, mà tâm tình một khi vui vẻ sẽ rất muốn khi dễ Tiểu Hoa, càng nhìn bộ dạng ngốc nghếch một tay ôm lấy ngực của nàng càng muốn khi dễ!

Thấy Đồng Vân Nhu ngoắc ngoắc ngón tay, Tiểu Hoa ngây ngốc đem mặt ghé sát lại, Đồng Vân Nhu xấu xa liến vẹo hai má Tiểu Hoa, quả nhiên là nữ nhân đáng sợ tính cách có chút biến thái! Đến khi nhãn tình Tiểu Hoa thiết u oán, tâm tình Đồng Vân Nhu mới thoả mãn buông má Tiểu Hoa ra.

Đáng vẻ Tiểu Hoa vô cùng đáng thương, tự xoa xoa hai má của mình, nữ nhân này một khi nhãn tình khôi phục thanh tỉnh, tính cách liền đại biến. Lần trước nàng không cẩn thận đụng đến hai khoả mềm mại trước ngực Đồng Vân Nhu, được rồi, là nàng kim lỏng không được mới thò tay sờ trộm, không ngờ lại bị ăn ngay một cái tát. Trong lòng Tiểu Hoa rất ủy khuất, cũng đâu phải chưa từng sờ qua, buổi tối ở kính viên hôm ấy còn được tùy tiện sờ lung tung mà, cũng đâu có bị nói gì, bây giờ chỉ vụng trộm chút thôi thì đã hung dữ như vậy, năm vết ngón tay trên má phải cả ngày mới hết, càng nghĩ càng không hiểu được. Hôm nay mình cái gì cũng chưa làm, thiếu chút nữa nàng đã vẹo mặt mình sưng lên, nữ nhân này thật xấu xa!

Tiểu Hoa nhìn Đồng Vân Nhu, chỉ im lặng nhưng thần tình trong mắt đầy u oán chi trích, đáng tiếc Đồng Vân Nhu hoàn toàn làm như không thấy.

“Hoàng Thượng băng hà rồi!” Mặc dù Tiểu Hoa đối với Đồng Vân Nhu vẫn đầy một bụng bất mãn, nhưng cũng không quên hôm nay có đại hi đặc biệt.

Đồng Vân Nhu không nói gì, chỉ liếc nhìn Tiểu Hoa, nàng không như Tiểu Hoa, nàng nghĩ sâu xa hơn nhiều. Bản thân nàng là phi tử được sủng ái nhất của Hoàng Thượng, lại không có nhi tử nối dõi, một khi Hoàng Thượng băng hà, nhẹ thì xuất gia, nặng thì phải bồi táng, giấu lại cảm thấy buồn, mình tốt xấu gì cũng mới mười tám tuổi mà thôi. Quên đi, nếu đến lúc phải chết, cứ kéo tiểu cung nữ này theo chôn cùng, sẽ không sợ nhàm chán nữa.

“Thì sao? Đến lúc đó Hoàng Hậu nương nương của người bắt ta bồi táng theo Hoàng Thượng, người sẽ rất vui vẻ chứ gì?” Đồng Vân Nhu nâng cằm Tiểu Hoa. Cho dù chết, cũng phải khiến tiểu cung nữ này đi cùng, nghĩ được như vậy rồi, trong lòng Đồng Vân Nhu cũng không để ý chuyện này lắm.

“Hoàng Hậu nương nương là người thiện lương, nàng sẽ không bắt người bồi táng!” Tiểu Hoa kiên định nói, hơn nữa nàng không thích Đồng Vân Nhu nói như vậy, Hoàng Hậu nương nương là người thiện lương mà!

“Đồ ngốc, hoàng cung nào có người thiện lương!” Đồng Vân Nhu hừ nhẹ, cười nói, nàng không tin Vệ Minh Khê thiện lương gì cả, người giả nhân giả nghĩa thì nhiều lắm, chứ chân chính thiện lương chỉ có một vài.

“Ta nói Hoàng Hậu nương nương thiện lương là thiện lương!” Tiểu Hoa gắt lên với Đồng Vân Nhu, nàng cũng không biết mình kích động vì Đồng Vân Nhu phê phán Hoàng hậu nương nương, người nàng luôn luôn tôn kính, hay vì Đồng Vân Nhu có khả năng phải bồi táng nữa.

Đồng Vân Nhu khẽ neho mắt, tiểu cung nữ chết tiệt này dám quát mình. Nàng cũng không biết vì sao hình tượng Vệ Minh Khê ở trong lòng của Tiểu Hoa lại vĩ đại đến vậy? Thật là khó hiểu!

Sau khi tân hoàng đăng cơ được một thời gian nhưng vẫn không có động tĩnh gì, càng khiến cho hậu cung phi tần thêm bất an, trong lòng Tiểu Hoa cũng mơ hồ không yên, riêng Đồng Vân Nhu cứ tỏ vẻ như mình chẳng hề liên quan, nên thế nào thì cứ thế đi.

Hôm nay Tiểu Hoa rốt cục nhìn không được nữa, nàng nghe nói Hoàng hậu và Thái tử phi, không, hiện tại phải là Thái hậu và Hoàng hậu ở ngự hoa viên ngắm hoa, nàng liền cường ngạnh kéo Đồng Vân Nhu đi ngự hoa viên, muốn hỏi rốt cục Thái Hậu sẽ xử lý Đồng Vân Nhu cùng chúng phi tần thế nào, cứ bí ẩn như vậy, làm cho nàng phát hoảng.

Đồng Vân Nhu cảm thấy ý nghĩ của Tiểu Hoa thật kỳ lạ, nếu Vệ Minh Khê thiện lương, ắt hẳn Cao Hàn sẽ không chết sớm như vậy, nàng mơ hồ cảm

giác được cái chết của Cao Hàn có chút không tự nhiên. Hoàng hậu trở về chưa đầy một tháng Cao Hàn đã lìa đời, vậy chắc chắn việc đó phải có can hệ đến Vệ Minh Khê, tuy rằng suy đoán đó nàng chỉ dám để trong lòng.

Nhìn từ xa, Tiểu Hoa đã thấy được Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca, các nàng đứng rất gần nhau, phía sau còn có một đám đông nữ quan và cung nữ, tuy rằng hai người không có tiếp xúc gì nhưng trong mắt Tiểu Hoa lại cảm thấy đặc biệt thân mật. Nàng đột nhiên nhớ tới bí mật nghe được hôm ở khu đình nhỏ, trong lòng liền giật thót, nhưng nghĩ lại thì có lẽ do mình quá cả nghĩ.

Thị lực Dung Vũ Ca không kém, hơn nữa lại ở cách đó không xa nên lập tức nhìn thấy Đồng Văn Nhu và tiểu cung nữ đang đẩy đẩy kéo kéo, khẽ mỉm cười, xem ra hai người không giống chủ tớ cho lắm. Ánh mắt Đồng Văn Nhu chạm phải mắt Dung Vũ Ca, đành phải đi ra, theo lễ tiết thỉnh an Vệ Minh Khê.

“Thái Hậu nương nương vạn phúc!” Đồng Văn Nhu cúi mình cung lễ, Tiểu Hoa cũng lập tức hành lễ với Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca.

Vệ Minh Khê lúc này mới nhớ ra trong cung còn có người là Đồng Văn Nhu, Đồng Văn Nhu nói thế nào cũng là Quý phi, hiện tại cũng được tấn cấp thành Thái phi.

“Đồng thái phi cũng đến ngự hoa viên tản bộ sao?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng hỏi.

“Nô tỳ muốn biết Đồng thái phi có phải bồi táng theo không? Trong lòng ta Hoàng hậu nương nương vẫn luôn là người thiện lương, ta vẫn luôn kính ngưỡng người... Không... phải là Thái hậu nương nương... Thái hậu nương nương chắc sẽ không bắt Đồng quý phi cùng các nương nương khác bồi táng hay xuất gia...” Tiểu Hoa nói năng lộn xộn, quả thật nàng rất khẩn trương. Đồng Văn Nhu kéo tay Tiểu Hoa, muốn nàng calm miệng, nói chặn lời chủ tớ sẽ bị ban tội chết.

“Thái hậu, đây là cung nữ mới tiến cung, không hiểu quy củ, có chỗ thất lễ, mong nương nương thứ lỗi!” Rõ ràng Đồng Văn Nhu đang che chở cho tiểu cung nữ này.

Dung Vũ Ca nhướn mày, thực là có ý tứ! Dung Vũ Ca hơi nhếch miệng, quả nhiên là đồng loại nên mình mới có cảm giác thân thiết thế này.

Vệ Minh Khê chú ý tới Tiểu Hoa, đột nhiên nhớ ra chính là cung nữ ở kính viên ngày đó, giờ nhìn thấy các nàng bảo vệ nhau thế, quả nhiên cùng Đồng Văn Nhu có tư tình. Vệ Minh Khê đột nhiên có cảm giác, thì ra trên đời này ngoài nàng còn có người có loại tình cảm nữ nữ này, xem ra vi phạm luân thường không chỉ có mình và Dung Vũ Ca, làm cho Vệ Minh Khê có chút cảm giác thân thiết. Hơn nữa từ ánh mắt Tiểu Hoa, Vệ Minh Khê thấy được nàng đối với mình chính là kính ngưỡng, đây là một tiểu cung nữ đơn thuần ngay thẳng.

Vệ Minh Khê cơ hồ có thể tưởng tượng hình tượng mình trong cảm nhận của tiểu cung nữ này là thế nào, chắc là vừa vĩ đại vừa thánh khiết. Vệ Minh Khê cảm thấy mình khó lòng có thể phụ hình tượng đẹp đẽ này.

“Khi Hoàng đế cửu cửu còn tại thế, người rất sủng ái Đồng thái phi, ta nghĩ Hoàng đế cửu cửu sẽ rất thích có Đồng thái phi ở bên cạnh làm bạn, bao giờ Hoàng lăng tu kiến xong, đến lúc đó chắc sẽ tuyển một vài phi tử Hoàng đế cửu cửu yêu thích, bồi cùng người lên đường, không sợ Hoàng đế cửu cửu tịch mệnh nữa...” Dung Vũ Ca cười nói, nhìn sắc mặt Tiểu Hoa đại biến cùng sắc mặt khế biến của Đồng Văn Nhu, khoé miệng lại khẽ nhếch lên, đứng là nụ cười vừa tà ác vừa đùa dai.

Vệ Minh Khê nghe nói vậy, biết tính tình “chỉ sợ thiên hạ không loạn” của Dung Vũ Ca lại phát tác, chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu. Mấy ngày nay tân hoàng đăng cơ, diệt trừ gian thần loạn đảng, nhất thời quên mất phải xử trí chúng tần phi của tiền đế. Tần phi ở lại trong cung ngược lại chỉ làm tăng thêm chi tiêu trong cung, không bằng đưa các nàng về nhà gả cho người khác thì tốt hơn.

“Vũ Ca không thể nói lung tung, tiên hoàng nhân đức cung thuận, tự nhiên sẽ không cho phép bán cung để cho các tần phi phải chôn cùng.” Vệ Minh Khê tăng bốc Cao Hàn thành bậc thánh minh quân chủ, mà kỳ thật Vệ Minh Khê vẫn cảm thấy bồi táng là một việc vô cùng tàn khốc, mệnh nữ nhân mình vốn đã không tránh được, đã đủ đáng buồn rồi, Vệ Minh Khê thật lòng muốn đối với các nàng nhân từ một chút.

“Người xem, ta đã nói Thái hậu nương nương sẽ không để người phải bồi táng mà!” Tiểu Hoa nghe vậy liền nhìn Vệ Minh Khê tràn đầy sùng kính, chuyển hướng qua Đồng Văn Nhu với vẻ mặt đắc ý vì mình đã đoán đúng, làm cho Đồng Văn Nhu ngay lập tức muốn đánh nàng toi bồi, nàng không muốn nhìn thấy tiểu cung nữ chết tiệt này sùng bái Thái hậu nương nương của nàng như thế!

Dung Vũ Ca nhướn mày, tiểu cung nữ này tựa hồ đặc biệt kính ngưỡng mẫu hậu, mà mẫu hậu đầu phải để cho nàng kính ngưỡng! Dung Vũ Ca trùng mắt với Tiểu Hoa, mà Tiểu Hoa lại hồn nhiên không biết.

Vệ Minh Khê đối với cung nữ không biết lớn nhỏ này chỉ khẽ cười, thật lâu rồi không nhìn thấy người trong sáng đến vậy, ngay cả mình cũng đã một thân đầy tội nghiệt.

“Thái hậu nương nương, nô tỳ có một chuyện muốn thỉnh cầu...” Tiểu Hoa thấy Vệ Minh Khê thiện lương đúng như mình đã lường trước, lá gan lại càng lớn thêm.

Mi mắt Dung Vũ Ca càng nhướn chặt lại, tiểu cung nữ này đúng là được voi đòi tiên!

“Nếu bản cung không thấy khó xử.” Vệ Minh Khê tin tưởng tâm nhãn hài tử này không có ý gì xấu.

“Nương nương có thể ban thưởng cho ta họ Vệ không? Nô tỳ từ nhỏ đã không cha không mẹ, cũng không biết mình họ gì, nếu có họ, Tiểu Hoa sẽ cảm thấy mình không giống cô nhi, Thái hậu nương nương là người tốt nhất mà nô tỳ từng gặp, nếu có thể có cùng họ với Thái hậu nương nương, ta sẽ rất vui.”

Tiểu Hoa nói rất chân thành, Vệ Tiểu Hoa, tên này rất hay, Tiểu Hoa mặc niệm trong lòng, tuy chỉ là tâm nguyện nho nhỏ mà tựa hồ như thứ gì đó hạnh phúc lớn lao.

“Bản cung chuẩn y.” Vệ Minh Khê khẽ gật đầu, ban thưởng cái họ mà thôi, cũng không có gì khó cả.

Dung Vũ Ca lại nhíu mày, người ta cũng muốn mang họ Vệ, mà thôi quên đi, nếu thực sự mang họ Vệ, sợ sẽ khiến mẫu thân tức chết mất, vẫn họ Dung là được rồi.

Đồng Vân Nhu tức đến nổi không nói nổi một lời, lúc trước hảo tâm ban thưởng nàng họ Đồng, nàng không hề cảm kích, hiện tại lại cầu xin người ta cho mang họ Vệ, tiểu cung nữ chết tiệt này đối với Vệ Minh Khê đúng là loại sai đâu đánh đó, nàng là người của mình, sao lại có thể đưa tay hướng về ngoại nhân!?

Vệ Tiểu Hoa làm cho nàng vô cùng mất hứng, mà Đồng thái phi một khi tức giận, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Sói Đã Yêu Cừu

“Vân Nhu còn có việc, xin lui trước.” Đồng Vân Nhu cố gắng khắc chế lửa giận trong lòng, cung kính nói với Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê gật đầu, tuy rằng Đồng Vân Nhu kiêu ché rất khá, nhưng Vệ Minh Khê vẫn thấy được một tia hòa hoãn lóe lên trong ánh mắt nàng. Vệ Minh Khê cứ nghĩ mình nhìn nhầm, nàng đâu có chọc giận gì ai.

Lửa giận của Đồng Vân Nhu đương nhiên không phải hướng về phía Vệ Minh Khê, mà là Tiểu Hoa - cái kẻ đến giờ vẫn còn cười ngu ngốc ở đằng kia. Ngu ngốc quả nhiên là căn bệnh nan y mà, chỉ ban thưởng cái họ mà thôi, cần gì cười toe toét như vậy? Thật lòng Đồng Vân Nhu không hiểu nổi, họ Vệ dễ nghe hơn so với họ Đồng hay sao? Đương nhiên Đồng Vân Nhu không phát hiện mình đối với Tiểu Hoa, tư duy cũng tự động ấu trĩ hoá.

Đồng Vân Nhu xoay người bước đi, nàng không nghĩ đến việc tiếp tục đứng đó nhìn nữ nhân với vẻ mặt ngu ngốc kia nữa, làm cho mình rất muốn đánh nàng, đúng, đặc biệt là muốn nhéo nàng! Vệ Tiểu Hoa nhìn Đồng Vân Nhu đã đi xa rồi, cảm thấy rất khó hiểu, vừa rồi vẫn còn vui lắm mà, sao hiện tại giống như rất tức giận vậy, tuy rằng không biết Đồng Vân Nhu tức cái gì, nhưng Vệ Tiểu Hoa vẫn biết người nào đó tựa hồ đã bắt đầu giống như chú mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi, lông tơ dựng đứng cả lên, làm cho Vệ Tiểu Hoa lo lắng. Vệ Tiểu Hoa cúi đầu chào Vệ Minh Khê một cái rồi nhanh chóng chuyển thân đuổi theo Đồng Vân Nhu.

“Mẫu hậu biết vì sao Đồng Vân Nhu tức giận như thế không?” Dung Vũ Ca ghé sát vào người Vệ Minh Khê, khẽ thì thầm bên tai nàng.

“Vì sao?” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, thì ra Dung Vũ Ca cũng thấy Đồng Vân Nhu có vẻ tức giận, vậy xem ra không phải là mình nhìn nhầm, nhưng mà nàng vẫn không hiểu tại sao Đồng Vân Nhu lại tự dưng như thế.

“Vệ Tiểu Hoa là nữ nhân Đồng Vân Nhu chỉ hận không thể mang theo bên người, vừa rồi nàng ta lại bị phớt lờ như thế, tất nhiên là ghen với mẫu hậu rồi.” Môi Dung Vũ Ca càng thêm gần sát Vệ Minh Khê, dùng âm thanh mờ ám chỉ có hai người mới có thể nghe thấy. Sở dĩ Dung Vũ Ca hiểu rõ cảm xúc lúc này của Đồng Vân Nhu như thế, còn không phải vì nàng và Đồng Vân Nhu có cùng sở thích, chính là thích ghen tuông lung tung hay sao.

Vệ Minh Khê nghe vậy thì giật mình, ra là thế. Nhưng nhìn đến Dung Vũ Ca ở trước mắt đông đảo mọi người lại nói chuyện với mình mờ ám như thế, khẽ nhíu mày: “Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê nhẹ giọng nhắc nhở Dung Vũ Ca, phải luôn chú ý trong mọi tình huống.

Kỳ thật lúc này ngoài Tĩnh Doanh là người có lỗi tai rất thính ra, những người khác không nghe được các nàng nói gì cả. Mặc dù hai người có chút thân cận, nhưng trong mắt người xung quanh cũng chỉ là một đôi mẹ chồng nàng dâu hoà hợp đang nói chuyện riêng tư mà thôi. Chỉ có thể nói là do Vệ Minh Khê có tật giật mình, không muốn có hành động gì quá thân thiết với Dung Vũ Ca ở trước mặt người ngoài.

Dung Vũ Ca đành bất đắc dĩ đứng lùi về một chút, ngoại trừ lúc mẫu hậu trên giường còn có chút thoải mái ra thì lúc vừa bước xuống giường đã cẩn thận từng li từng tí, tuy rằng cẩn thận là đúng nhưng vẫn làm cho Dung Vũ Ca có cảm giác uỷ khuất nho nhỏ.

“Này, người làm gì đi nhanh như vậy?” Vệ Tiểu Hoa đuổi theo phía sau, càn rỡ gọi to Đồng Vân Nhu. Lúc bình thường có kêu thế thì cũng không có việc gì, nhưng lại lựa ngay đúng lúc Đồng Vân Nhu đang rất nổi nóng. Làm cho Đồng Vân Nhu nghe thấy thế liền xoay người lại, hung tợn trừng mắt nhìn Vệ Tiểu Hoa, giờ phút này nàng giống y như một nữ yêu tinh muốn ăn thịt người. Một khắc trước rõ ràng còn thiên kiều bá mị, một khắc sau vẻ mặt lại biến hóa ra thế này, làm cho lưng của Vệ Tiểu Hoa không kim được rét run, nàng có dự cảm rất xấu bèn bắt giặc tự lùi về phía sau hai bước.

“Vệ Tiểu Hoa, người kêu bản cung là cái gì? Ai cho người gan lớn như vậy, dám càn rỡ như thế?” Đồng Vân Nhu tức giận nói, tựa hồ hận không thể lập tức lôi Vệ Tiểu Hoa ra ngoài chém đầu.

Vệ Tiểu Hoa khẽ bĩu môi, hình như nàng đâu có làm chuyện gì khiến Đồng Vân Nhu tức giận đâu, lâu vậy mà cũng không bỏ được phong cách Quý phi của nàng, không, hiện tại là Thái phi mới đúng, vừa hung dữ vừa dọa người. Khí thế Vệ Tiểu Hoa quá yếu, không tự chủ được lại lùi thêm hai bước, nếu không lùi thì còn may, giờ càng lùi lại càng làm cho Đồng Vân Nhu thêm tức khí.

Tiểu cung nữ chết tiết này, vừa rồi nhìn thấy Vệ Minh Khê, y như hận không thể làm một tiểu cầu chạy lại cọ cọ lên ống quần người ta, giờ nhìn thấy mình ngược lại còn dám lùi về, có phải Vệ Tiểu Hoa đã quên mất nàng là tiểu cầu do ai nuôi hay không, ai cho phép nàng đối với người khác cũng vậy đuôi vui vẻ như vậy? Cái đuôi ấy có muốn vậy, thì chỉ có thể vậy với mình mình thôi!

“Thái phi...” Vệ Tiểu Hoa nghĩ Đồng Vân Nhu bắt mắt mình vừa rồi gọi vậy, liền vội vàng sửa lại cho đúng. Nhưng mà dù sao kêu cũng không được tự nhiên, rõ ràng nàng nhỏ hơn mình một tuổi, giờ thêm vào chữ “Thái”, tự dưng vô cùng khó đọc.

Đồng Vân Nhu neho mắt, ngọn lửa trong bụng càng ngày càng bốc lên cao, cháy phừng phừng. Nàng không thích Tiểu Hoa gọi nàng là Thái phi một chút nào cả, ai ngờ như thế gặp quỷ lại kêu ngay nàng là Thái phi, nghe như thể đang gọi một quả phụ vừa già vừa xấu, lại có thêm trượng phu vừa mới mất, vô cùng khó nghe.

Mà thực tế bây giờ cho dù Tiểu Hoa gọi nàng là gì, nói cái gì cũng đều bị Đồng Vân Nhu xoi mói từng tí một, cho nên mới nói lòng dạ nữ nhân là nhỏ nhen nhất.

“Người lại đây cho ta!” Đồng Vân Nhu rống lên với Vệ Tiểu Hoa - mặc dù là kẻ thiếu não nhưng lại là sinh vật có bản năng cực kì mãnh liệt. Vệ Tiểu Hoa nhạy cảm ngửi được khí tức chói lọi gần và bắt lưng trên người Đồng Vân Nhu, cho nên càng sợ hãi rụt rè thối lui thêm vài bước, lui cho đến khi Đồng Vân Nhu hoàn toàn không thể nhìn được nữa. Tiểu cung nữ chết tiết! Tốt lắm, nàng đã hoàn toàn chọc tức mình!

Vệ Tiểu Hoa nhìn mặt Đồng Vân Nhu nhanh chóng đen lại, đành không thể không khống chế sợ hãi trong lòng, lấy tốc độ của con rùa tới gần nàng. Chậm quá, đúng là thử thách tính nhẫn nại vốn kém cỏi của Đồng Vân Nhu.

Vệ Tiểu Hoa rất tự giác đã chuẩn bị sẵn tâm lý trong lòng rằng nhất định sẽ bị mèo quào, vì giờ phút này chính là tới gần một chú mèo hoang đang rất tức giận. Vệ Tiểu Hoa cảm thấy thân phận mình thật sự rất bị thảm, nàng thích là thích một mèo con ôn thuận, ở trong lòng nàng ngoan ngoãn để nàng vuốt ve, đến lúc cao hứng còn có thể phối hợp khẽ rên vài tiếng, chứ không phải như mèo hoang thích hươu móng vuốt cào cấu lung tung thế này. Vì cái gì một tiểu cung nữ không quyền không thế như nàng lại không thể chạy?

Mà điều khiến Tiểu Hoa buồn bực nhất là nàng căn bản không biết nguyên nhân tại sao mèo hoang lại đòi cắn người, vì cái gì chứ? Có lúc thì là mèo con siêu cấp khả ái, nhưng sao có lúc lại hi nộ vô thường như thế? Vệ Tiểu Hoa cứ thắc mắc mãi trong lòng mà vẫn không sao đoán được.

Thật ra thì Vệ Tiểu Hoa rất khản trương, vừa thấp thỏm vừa bất an, cứ nhìn lòng bàn tay toát đầy mồ hôi của nàng cũng có thể hiểu được lúc này nàng đang chịu Đồng Vân Nhu tra tấn tinh thần đến cỡ nào.

Đồng Vân Nhu khẽ neho ánh mắt đầy quyền rũ, nhân tình mê người đến mức làm cho xương cốt người ta phát run, nhưng Vệ Tiểu Hoa lại không phải bị điện giật mà run, mà chính là bị Đồng Vân Nhu dọa đến xương cốt nhũn ra, bởi vì lúc nàng càng mê người, càng là lúc vung loạn móng vuốt cào cấu người.

“Ha ha ha, Thái phi có gì phản phó không...” Vệ Tiểu Hoa làm bộ cười ngây ngô lấy lòng, bộ dạng ngu ngốc ấy ở trong mắt Đồng Vân Nhu nói có bao nhiêu đáng đánh thì có bấy nhiêu đáng đánh.

“Người là nô tài của ai?” Đồng Vân Nhu nhướn mày hỏi Vệ Tiểu Hoa, khẩn cấp cho Vệ Tiểu Hoa một bài học về nhận rõ chủ quyền, thuộc sở hữu của ai, để tránh sau này nàng không phân rõ chủ quyền, lại chạy đi vẫy vẫy đuôi với người khác.

“Đương nhiên nô tỳ là cung nữ của nương nương...” Vệ Tiểu Hoa vẫn không hiểu vì sao Đồng Vân Nhu đột nhiên lại hỏi vấn đề này, nàng lúc trước không phải là do Đồng Vân Nhu ép đưa tới Vân Phương điện để sai bảo hay sao? Đương nhiên là cung nữ Vân Phương điện rồi, cái này mà cũng hỏi.

“Là của nương nương nào?” Tần phi trong cung đều có thể gọi là nương nương, phân chia bát nháo như vậy, khó trách Vệ Tiểu Hoa không nhận thức rõ chủ từ..

“Đương nhiên là nương nương người!” Lần này Vệ Tiểu Hoa trả lời rất nhanh, làm cho Đồng Vân Nhu vừa lòng.

“Cái này đúng rồi, nhưng vừa rồi hình như người không rõ chủ từ của mình là ai?” Nói tới đây Đồng Vân Nhu lại tức giận, không thèm xin chủ từ mình ban họ, lại xin chủ từ khác ban họ, cái này phải nói thế nào đây?

“Hả?” Việc này hiển nhiên là đang khảo nghiệm chỉ số thông minh của Vệ Tiểu Hoa, nàng hoàn toàn không hiểu Đồng Vân Nhu đang nói cái gì.

Đồng Vân Nhu nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tiểu Hoa, sao nàng lại quên mất nữ nhân này ngu ngốc đến thế nào chứ? Đồng Vân Nhu có cảm giác đá không thể mài thành ngọc được, cứ cùng tên ngọc này nói quanh cũng không có ích lợi gì, nhưng trực tiếp nói cho Tiểu Hoa biết ý của nàng thì mặt mũi nàng lại không cho phép! Quả nhiên là Đồng Vân Nhu rất kiêu ngạo, không phải muốn được là được ngay.

“Người về sau gọi là Đồng Tiểu Hoa, không được gọi là Vệ Tiểu Hoa, khó nghe muốn chết!” Đồng Vân Nhu ra lệnh như thể đó là chuyện đương nhiên.

“Không được!” Vệ Tiểu Hoa phản xạ có điều kiện lập tức cự tuyệt, lúc này lá gan của nàng tự nhiên rất lớn.

“Cái gì?” Đồng Vân Nhu híp mắt, nhãn tình loé ra một tia nguy hiểm, làm cho Vệ Tiểu Hoa có cảm giác như bị kim đâm, đau ròn rợn.

“Cái kia... kia... tên này là do Thái hậu ban mà, ngươi không có quyền sửa...” Vệ Tiểu Hoa cái khó ló cái khôn thỉnh linh hồ lên, lúc này trí thông minh tuyệt đối đã phát huy siêu trình độ, lại còn biết lấy Vệ Minh Khê ra áp chế Đồng Vân Nhu.

Đồng Vân Nhu vô cùng tức khí nhưng lại vô pháp phản bác, lời Vệ Minh Khê so với mình lớn hơn là đương nhiên, nàng quả thật không thể cưỡng chế Vệ Tiểu Hoa cải biên danh tự, đây là tội đại bất kính, nhưng trong lòng như thể vướng một cái gai, khiến nàng đau nhức khó chịu. Tên của Vệ Tiểu Hoa nàng vô pháp sửa, nhưng đối với cái người tên Vệ Tiểu Hoa này thì nàng lại luôn có biện pháp để trị!

Lúc này Đồng Vân Nhu quả thực bị Vệ Tiểu Hoa chọc tức đến mất luôn lý trí, cúi đầu sát vào cổ nàng, hung hăng cắn một cái cho hả giận.

Vệ Tiểu Hoa bị cắn đau hét lên một tiếng, hu hu, Đồng Vân Nhu không đánh người mà lại thành cắn người! Vệ Tiểu Hoa thực rất muốn khóc, mức độ bạo hành của Đồng Vân Nhu tựa hồ đã thăng cấp rồi!

Rốt cục Đồng Vân Nhu cũng khôi phục chút lý trí, buông Vệ Tiểu Hoa ra, trên cổ nàng hiện rõ ràng một loạt dấu răng, còn có biểu tình uỷ khuất cực điểm của Vệ Tiểu Hoa, nhắc nhở với Đồng Vân Nhu rằng nàng đường đường là một Thái phi nương nương, vậy mà lại chủ động cắn một tiểu cung nữ vô tài vô sắc, quả thực rất mất thân phận!

“Khụ khụ...” Đồng Vân Nhu làm bộ ho khan vài tiếng, che dấu hành vi thất thố vừa rồi, khôi phục lại vẻ đúng lý hợp tình nói: “Ai bảo ngươi chọc ta mất hứng, đáng tội!”

Vệ Tiểu Hoa vẫn không hiểu rốt cuộc Đồng Vân Nhu giận cái gì, nữ nhân này lạ lùng quá, tuy rằng người ta là tiểu cung nữ nhưng cũng biết không vui mà. Vệ Tiểu Hoa trừng mắt liếc Đồng Vân Nhu một cái, chuyển thân rời đi, không để ý tới Đồng Vân Nhu nữa, gan Vệ Tiểu Hoa quả thật rất lớn.

Đồng Vân Nhu vừa mới hoàn thành một việc hung ác, khó khăn lắm mới hạ hỏa một tí, nhưng lại thấy Vệ Tiểu Hoa dám trừng mắt với mình, còn dám không nói không rằng chạy mất, lửa giận lại bốc lên lên lần nữa. Nàng vội vờ tay muốn bắt lấy Vệ Tiểu Hoa nhưng bởi vì nóng vội, không chú ý dưới chân mà vấp phải hòn đá, ngã nhào về phía trước, không ngờ đúng lúc này Vệ Tiểu Hoa quay mặt lại, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ ra nàng chỉ là tiểu cung nữ đáng thương, không thể đi được.

Bởi vì khoảng cách hai người không xa, nên thân thể Đồng Vân Nhu té nhào vào lòng Vệ Tiểu Hoa, khiến cho Vệ Tiểu Hoa cũng ngã xuống, hai người cùng ngã vào bụi hoa ở Ngự hoa viên, cái này đại khái so với Dung Vũ Ca và Vệ Minh Khê yêu đương vụng trộm còn kích tình hơn.

Mặt Đồng Vân Nhu vừa lúc vùi vào hai khoả mềm mại không lớn không nhỏ trước ngực Tiểu Hoa, mũi lập tức ngửi được hương thơm đặc hữu trên người thiếu nữ. Cũng bởi vì có Tiểu Hoa làm đệm thịt, Đồng Vân Nhu không những không bị đau, còn có tâm tư thưởng thức hương vị trên người Tiểu Hoa. Tội cho Tiểu Hoa không có mệnh tốt như vậy, vừa rồi lòng tràn đầy ý nghĩ che chở cho Đồng Vân Nhu, cho nên sức nặng toàn thân Đồng Vân Nhu đều áp lên người nàng, hiện tại chỉ cảm thấy móng rất đau, ngực bị ép cứng rất đau, toàn thân đều đau hết.

“Ngươi bị ngã có sao không?” Tiểu Hoa bắt chập cơ thể đau nhức, lập tức lo lắng hỏi Đồng Vân Nhu.

Đồng Vân Nhu cảm giác được Tiểu Hoa khẩn trương ôm lấy mình, nàng biết vừa rồi Tiểu Hoa đã cực lực che chở cho mình, hành động này làm lòng nàng chợt ấm áp, bởi vì nàng biết lúc con người hành động theo bản năng thì thường thường là chân thật nhất. Nàng vội cử động cánh tay còn rảnh, nhắc người lên một chút cho giảm bớt sức nặng, nhưng thân thể vẫn còn dán chặt vào nhau, nhìn Vệ Tiểu Hoa thần sắc lo lắng, có chút hoảng hốt, xem ra tiểu cung nữ này cũng có điểm khả ái....

Vệ Tiểu Hoa hỏi cả nửa ngày cũng không thấy Đồng Vân Nhu đáp lại, cảm thấy cảnh tượng này rất kì quái. Đồng Vân Nhu vẫn đang đề lên mình, còn mình lại không một chút chán ghét nào khi bị đè ở dưới, chỉ là có vài sợi tóc của Đồng Vân Nhu nhẹ buông trên mặt, làm chớp mũi nàng ngửa ngửa....

Lúc Vệ Tiểu Hoa còn chưa kịp phản ứng, Đồng Vân Nhu đã cúi đầu xuống, dùng môi che lại môi Vệ Tiểu Hoa, bắt đầu nhẹ nhàng thăm dò. Đôi môi mềm mại không chỉ làm cho mặt mũi Tiểu Hoa nhột nhột, mà ngay cả trong lòng cũng vừa ngứa ngáy vừa nóng rực. Thật mềm mại, so với kẹo đường còn thích hơn, Vệ Tiểu Hoa thâm nghĩ.

Cho tới bây giờ Đồng Vân Nhu cũng không nghĩ đến thì ra môi nữ nhân lại có thể tuyệt vời đến vậy, trước kia Hoàng Thượng hôn nàng chỉ làm nàng thấy buồn nôn, nhưng lúc này cảm giác lại hoàn toàn bất đồng, nhu nhuyễn, thơm tho, khí tức thanh khiết như vậy, làm cho người ta lưu luyến không rời.

Đôi môi quần quýt khó khăn lắm mới có thể chia lìa, lúc tách ra, trên mặt Đồng Vân Nhu đã hiện lên một tầng đỏ ửng, đáng tiếc Tiểu Hoa không thấy được vì nàng vẫn còn cảm giác như lọt vào sương mù, giống như có bướm bướm bay bay, còn có cầu vồng gì đó, nơi nơi một màu sáng rỡ.

Đồng Vân Nhu nhìn vẻ mặt vẫn còn hiện lên vẻ say mê của Vệ Tiểu Hoa, thật muốn cắn nàng một cái, nhưng rốt cuộc cũng nhịn xuống. Có lẽ nữ nhân một khi động tâm rồi cũng sẽ dịu dàng trở lại.

“Về sau không được phép ân cần với Vệ Minh Khê như thế, ngươi là người của Đồng Vân Nhu!” Vẻ mặt Đồng Vân Nhu không được tự nhiên nói.

“Ừ.” Tiểu Hoa chỉ là vô thức gật đầu, nàng còn chưa có từ trên mây trở về.

Đồng Vân Nhu nhìn Vệ Tiểu Hoa, trong lòng không khách khí mắng thầm ngu ngốc! Vẫn như trước có vài phần khinh bỉ bên ngoài, nhưng lại có thêm phần ôn nhu khó phát hiện trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Vệ Minh Khê Chiêu Phong Dẫn Điệp

Sau khi tân hoàng đăng cơ, chính cục ổn định, khắp triều đình lan toả một bầu không khí vui sướng hân hoan, làm cho lòng người cũng phá lệ mà thanh thản.

Hôm nay là ngày Thái Hậu và Hoàng Thượng thiết yến khoản đãi Cảnh thân vương, kể từ năm đó khi Cao Hàn đăng cơ cho tới nay cũng chưa từng dùng lễ đối đãi với Cao Cảnh như thế. Phải biết rằng ngoài việc Cao Hàn không thích Cao Cảnh, y cũng ngại binh quyền trong tay Cao Cảnh nên kiêng kỵ vài phần, cũng may hằng năm Cao Cảnh đều đóng quân tại biên cương, mọi chuyện cũng bình an vô sự. Điều không ngờ đến là đại yến lần đầu sau khi tân hoàng đăng cơ lại là chiêu đãi Cao Cảnh, việc này làm cho các triều thần vô cùng kinh ngạc.

Người sáng suốt đều nhìn ra được tiên hoàng và Cảnh thân vương có quan hệ không tốt, đến nỗi Cao Hàn đăng cơ hai mươi năm mà các đại thần cũng chưa từng thấy được Cao Hàn và Cảnh thân vương hoà thuận vui vẻ. Hiện tại tân hoàng đăng cơ, chuyện đầu tiên phải làm đương nhiên là lấy lòng Cảnh thân vương, người đang nắm giữ trọng binh. Điều mọi người không ngờ đến là năm đó Cao Hàn vốn không mời được Cao Cảnh, thì nay lẽ ra Cao Hiến lại càng khó mời hơn mới đúng, nhưng ai ngờ y lại làm được.

Chính Cao Hiến cũng không biết vì sao mẫu hậu lại đột nhiên thiết yến tiếp đãi Cao Cảnh, hẳn nhớ rõ hằng năm vị bá bá này đều không ở kinh đô, đôi khi trở về cũng không bao giờ lui tới, lẽ ra không thể có chút giao tình gì mới đúng. Mặc dù Cao Hiến cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn nghe lời mẫu thân nói, mở tiệc chiêu đãi Cao Cảnh.

Ngay cả Dung Vũ Ca cũng không rõ vì sao Cao Cảnh lại đột nhiên mang binh hồi kinh, điều nàng không hiểu là Cao Cảnh và Vệ Minh Khê vốn không thân cũng chẳng quen, vậy hẳn vì sao phải tốn hao tinh thần giúp Vệ Minh Khê như thế. Vệ Minh Khê thiết yến hiển nhiên là để cảm tạ hân. Dung Vũ Ca cũng từng hỏi qua lý do Vệ Minh Khê có thể làm cho Cao Cảnh hồi kinh, nhưng Vệ Minh Khê vẫn nhất quyết không nói, mà nàng càng không nói, Dung Vũ Ca lại càng tò mò.

Lại nói đến trước đây Cao Cảnh vô cùng khi dễ Cao Hàn, mặc dù lúc đó hẳn chỉ là một vị hoàng tử. Về sau các hoàng tử lúc trước khi dễ Cao Hàn đều bị sung quân đến các vùng đất xa xôi, nhưng riêng Cao Cảnh thì Cao Hàn vẫn không làm gì được mặc dù Cao Hàn rất ghét hẳn. Cũng may Cao Hàn biết Vũ Dương luôn đứng về phía mình, dù chỉ có một nửa binh lực cũng đủ để cùng Cao Cảnh đối kháng, sau lại xác định Cao Cảnh không có tâm tư gì khác nên mới có thể an tâm ngồi ngôi vị Hoàng đế của hân.

Riêng Cao Cảnh lại vô cùng yêu thích cuộc sống vô câu vô thúc ngoài tái ngoại, cho nên rất vui vẻ ở lại vùng biên cảnh chưa được khai hoá đó làm thổ hoàng đế, cưỡi ngựa săn bắn, quả thực tự do tự tại.

Từ nhỏ thiên phú võ học của Cao Cảnh đã rất cao, nhưng đối với khoa cử văn chương một khiêu cũng không thông, không phải hẳn không muốn học, mà là học không nổi, cho tới bây giờ cũng chỉ biết viết một vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, mà tiên hoàng lại luôn mặc kệ các hoàng tử, cho nên cũng không để tâm đến hân. Đặc biệt đối với những thứ mình không am tường, con người thường có khuynh hướng hướng đến, đại khái Cao Cảnh cũng thuộc loại người này, tuy hẳn không có tài học gì nhưng trong cốt tuỷ lại có tâm lý sùng kính đối với văn nhân.

Trong tâm mỗi người đều chứa một bí mật, Cao Cảnh cũng thế, mà cái này lại có liên quan tới Vệ Minh Khê.

Cho tới nay Cao Cảnh vẫn chưa lập gia đình, người khác chỉ nghĩ hẳn say mê võ học, không thích nữ sắc, nhưng Cao Cảnh biết, đối với nữ nhân hẳn lại chỉ nghĩ đến Vệ Minh Khê, nữ tử cao khiết thanh nhã như đoá liên hoa, nữ tử làm cho hân đặc biệt sinh ra cảm giác tự ti mãnh liệt. Năm đó chỉ thoáng nhìn một chốc, lại hoài niệm đến tận bây giờ.

Nói đến bí mật của Cao Cảnh, trước kia khi Dung Vũ Ca có thứ tình cảm nghịch luân với Vệ Minh Khê, nàng hoàn toàn không biết mà chỉ có chút nghi hoặc, nhưng kể từ khi biết Dung Vũ Ca đối với mình có thứ tình cảm như vậy, nàng liền mơ hồ biết được bí mật của Cao Cảnh tựa hồ cũng không sai biệt lắm với Dung Vũ Ca, bởi vì ánh mắt hân nhìn nàng, nàng cũng đã từng nhìn thấy ở Dung Vũ Ca.

Chỉ là Vệ Minh Khê cũng không xác định được mình đoán đúng hay sai, cũng không biết rõ liệu Cao Cảnh có thể giúp nàng không. Nhưng nếu không có Cao Cảnh, Vệ Minh Khê biết tình cảnh của mình và Hiến nhi sẽ vô cùng nguy hiểm, cho nên Vệ Minh Khê không thể không cầu Cao Cảnh trợ giúp.

Người thông minh như Vệ Minh Khê tự nhiên sẽ không trực tiếp cầu Cao Cảnh trợ giúp mình, làm vậy sẽ có vẻ như mình có tư tâm, hơn nữa thân phận nữ nhân nếu đi cầu một người nam nhân, mà Cao Cảnh lại còn có thứ cảm tình nghịch luân như thế đối với mình, Vệ Minh Khê lại càng kiêng dè.

Do đó Vệ Minh Khê liền dụng hết văn tài viết một bản trần tình, mượn danh tiên hoàng, thể hiện chí nguyện tri thế. Trần tình biểu chia làm hai phần, phần đầu biểu đạt nguyện vọng của tiên hoàng, miêu tả yêu cầu đối với quân vương nối ngôi phải hiền minh sáng suốt, đại thần trung lương, cảnh tượng thịnh thế, bách tính an cư lạc nghiệp, nói vừa có tình vừa có lý, làm cho chúng nhân đồng lòng hướng đến. Phần sau lại miêu tả hiện tại triều đình chương khí mù mịt, đời quân vương nối tiếp trầm mê luyện đan như thế nào, cho thấy hiện tại đế quân khó có thể đạt được chí nguyện to lớn của tiên đế ngày trước, xa cách hiền giả, gần gũi gian thần, dân tâm khủng hoảng, dự báo đây là cảnh tượng loạn thế.

Bức thư này làm cho từ đáy lòng Cao Cảnh vô vàn bội phục Vệ Minh Khê, tuy một lời thỉnh cầu nàng cũng không viết vẫn có thể làm cho mình dẫn binh hồi kinh, có trách nhiệm muốn tạ lỗi với phụ hoàng đã mất, làm cho mình xuất sư hữu danh, tránh được hiềm nghi dẫn binh tạo phản. Dù là hồi kinh giúp

Vệ Minh Khê nhưng trên danh nghĩa cũng chỉ vì đại cục mà suy nghĩ, không có quan hệ với nàng, bởi vậy Vệ Minh Khê có ấn đầu tư tâm cũng không thiếu mình phần ân tình nào, đó chính là chỗ cao minh của Vệ Minh Khê.

“Trần tình biểu” này làm cho môn khách của Cao Cảnh xem mà nhiệt huyết sôi trào, tuyệt đại bộ phận đều chủ động thỉnh được hồi kinh cứu viện, dù Cao Cảnh không tồn tại tư tâm đi nữa thì cũng có khả năng bị thuyết phục, huống chi Cao Cảnh lại còn có thứ tư tâm kia, anh hùng nổi giận vì hồng nhan từ trước tới nay đều không thiếu, Cao Cảnh đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, không nói hai lời liền lập tức khai hoàn hồi kinh. Điều không ngờ đến là Vệ Minh Khê lại có thể giải quyết cung biến trong hoà bình, làm cho Cao Cảnh có chút buồn bực nho nhỏ trong lòng. Bản thân mình một thân bạch bào oai vệ chạy thẳng về đây, thế nhưng chủ nghĩa nam tử anh hùng lại không thể biểu hiện ở trước mặt Vệ Minh Khê một phen, đang chuẩn bị âm thầm trở về thì Vệ Minh Khê lại cùng tiểu Hoàng đế mở tiệc chiêu đãi.

Tâm tư Vệ Minh Khê kia thật sự rất cẩn mật, tuy rằng ngoài mặt vẫn vô bá quan kính cần nghe theo, nhưng đáy lòng rốt cuộc cũng khinh thường tân hoàng vẫn vô đều không ổn. Nếu mình tham dự, quan hệ thúc chất (cậu cháu) hoà hảo, nhất định sẽ giúp cho Cao Hiến lập uy, nhưng nếu không tham dự, mình cũng không mở lời cự tuyệt nổi. Cao Cảnh vốn không am hiểu cự tuyệt nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân trong lòng hấn vừa kính lại vừa yêu

Hôm nay Cao Cảnh đặc biệt cạo đi bộ râu vốn che khuất khuôn mặt, chỉ sợ dọa mất Vệ Minh Khê, ở trước mặt người mình thích, hấn không thể không chú ý đến hình tượng của mình một chút, cũng sợ mình si nhục tư vấn.

Hiên nhi an ổn đăng cơ, Cảnh thân Vương hồi kinh bang trợ xem như cũng có chút trợ giúp, hơn nữa Cao Cảnh có thể điều động binh lính trở về hỗ trợ mình, Vệ Minh Khê vẫn một lòng cảm tạ. Theo lý là nên thiết yến khoản đãi hấn, nhưng nếu một mình nàng thiết yến thì không ổn, dù sao Cao Cảnh đối với nàng cũng tồn tại phần tâm tư kia, vẫn nên kiêng dè một chút, vì vậy Vệ Minh Khê mới lấy danh nghĩa Cao Hiến mời y dự tiệc. Con ngựa hoang mà Cao Hân cũng không thể thuần phục, nếu Hiên nhi có thể cùng hấn có quan hệ tốt, nhất định sẽ có thể làm cho văn vô bá quan không dám khinh thường.

Đại yến. Vệ Minh Khê ngồi phía trên, Cao Hiến và Dung Vũ Ca ngồi phía dưới, dưới cùng là Cao Cảnh, thoát nhìn giống như gia yến.

Vệ Minh Khê kinh ngạc nhìn Cao Cảnh, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy chân diện mục của hấn. Về mặt Cao Cảnh sau khi cạo râu không ngờ lại thanh tú thần kỳ, không giống một tướng quân lỗ mãng mà ngược lại giống một thư sinh hơn, cũng may đáng người khôi ngô mới chứng minh hấn xác thực là một tướng quân.

Cao Cảnh cảm giác được Vệ Minh Khê đang nhìn mình, trong lòng có cảm giác không được tự nhiên, không có chòm râu vốn đã làm hấn ngại ngùng, ánh mắt kinh ngạc của Vệ Minh Khê lại càng làm cho hấn đứng ngồi không yên, trên mặt lập tức ửng đỏ, hấn biết hình tượng mình ở trong lòng Vệ Minh Khê nhất định là một kẻ mềnh phu.

Dung Vũ Ca cũng đã gặp qua vị cứu cử không thân thiết này vài lần, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dáng Cao Cảnh sau khi cạo sạch râu. Hấn vốn là nam nhân không để ý đến bề ngoài của mình, nhưng hôm nay lại chuẩn bị tươm tất rồi mới xuất hiện, thật sự làm cho người ta bất ngờ, trừ khi là phía trên có nữ nhân hấn để ý đang ngồi. Suy đoán này làm cho Dung Vũ Ca không thích chút nào.

Dung Vũ Ca nhìn về không được tự nhiên cùng một mảng hồng vừng chột loé qua mặt Cao Cảnh, vừa vặn cũng nhìn thấy Vệ Minh Khê đang nhìn hấn, xem ra việc hấn không được tự nhiên quả nhiên có liên quan với Vệ Minh Khê. Cái này cũng khó trách vì sao Cao Cảnh lại tự nhiên xuất hiện ở kinh đô, vì hồng nhan mà chiến, quá hợp lý rồi, đây cũng là lý do mà nàng hỏi Vệ Minh Khê nguyên nhân nhưng nàng không nói. Trong lòng Dung Vũ Ca có điểm không thoải mái, Vệ Minh Khê cũng quá chiêu phong dẫn điệp (ong bướm bao quanh) rồi!

Vệ Minh Khê cũng thấy được Dung Vũ Ca đang nhìn chăm chú Cao Cảnh, tầm mắt nàng đều đang đặt hết lên người hấn. Dung Vũ Ca không để cho mình nhìn người khác nhiều, sao chính nàng lại có thể nhìn người khác mãi như thế?

Đương nhiên, Cao Hiến cho đến bây giờ cũng vẫn không biết chân tướng, trên thực tế, hấn không quen thuộc Cao Cảnh một chút nào, đối với vẻ mặt có chòm râu của bá bá còn có cảm giác sợ hãi, cũng may hôm nay Cao Cảnh sửa soạn sạch sẽ, khiến cho Cao Hiến cũng không quá sợ hãi, chỉ là không biết nên nói gì với hấn cho phải.

“Cảnh thân Vương đặc biệt hồi kinh tham gia đại điển đăng cơ của Hoàng Thượng, ai gia thay Hoàng Thượng kính Cảnh thân vương một ly.” Vệ Minh Khê cầm lấy chén rượu nhấp một chút, xem như cảm tạ Cao Cảnh hồi kinh trợ trận.

Nhìn bộ dáng Vệ Minh Khê tao nhã uống rượu, Cao Cảnh khẽ căng thẳng, nữ nhân này tựa như nữ thần, không ngờ nàng lại kính rượu mình, Cao Cảnh lập tức cảm chén, uống một hơi cạn sạch.

Quả thật Cao Hiến có chút nghi hoặc, tham gia đại điển đăng cơ cũng không phải đại sự gì, vì sao mẫu hậu phải hạ thân phận kính rượu Cảnh thân Vương? Tuy rằng có vẻ không hợp lý, nhưng Cao Hiến là hải tử hiếu thuận, thấy mẫu thân kính rượu, nên tự mình cũng phải kính rượu.

“Trẫm cũng kính Cảnh thân Vương một ly.” Cao Hiến cầm chén nói với Cao Cảnh.

Cao Cảnh nhìn khuôn mặt có vài phần giống Vệ Minh Khê, tuy rằng thoát nhìn vô dụng, nhưng rốt cuộc so với phụ thân hấn vẫn làm cho người ta thuận mắt hơn một chút, Cao Cảnh cũng không tự cao tự đại, một hơi uống cạn.

Dung Vũ Ca án lễ cũng kính một ly, trong lòng hy vọng yến hội này mau mau chấm dứt, nàng không thích ánh mắt Cao Cảnh nhìn Vệ Minh Khê một chút nào, ánh mắt ấy rõ ràng y hệt mình vài năm trước, có vài phần ngưỡng mộ, vài phần nóng rực, lại vài phần che giấu, nhìn sao cũng đáng ghét!

Sau đó mọi người bắt đầu cùng nhau trò chuyện, xem mấy màn biểu diễn, cảnh tượng vô cùng hài hoà, dĩ nhiên ngày mai tin tức tân hoàng cùng Cảnh thân

Vương sùng vô thô lỗ ở chung hoà hợp cũng sẽ được truyền khắp triều đình.

Đêm đó, Vệ Minh Khê vẫn ngủ cùng Dung Vũ Ca, mỗi đêm Dung Vũ Ca đều cần nàng ôm mới có thể đi vào giấc ngủ, tối nay cũng không ngoại lệ.

“Vệ Minh Khê, không ngờ nàng cũng thật chiều nhân, cả nam lẫn nữ đều thích nàng.” Dung Vũ Ca ôm lấy Vệ Minh Khê, ê chề nói. Ở Giang Nam chiều nữ nhân, trong cung lại chiều nam nhân. Cứ nghĩ đến Cao Cảnh cũng giống mình có loại tình cảm nghịch luân ấy với Vệ Minh Khê, nàng có chút không thoải mái, may mà Cao Cảnh là nam nhân, tuyệt đối không có cơ hội tới gần Vệ Minh Khê, còn mình là nữ tử mới có cơ hội tới gần nàng, Dung Vũ Ca thầm kêu may mắn.

“Không được nói lung tung!” Vệ Minh Khê khẽ nhủ mảy, lúc trước không nói cho Dung Vũ Ca cũng do không có dũng khí đem loại tình cảm nghịch luân của Cao Cảnh dành cho mình nói ra, thật đáng xấu hổ mà, nàng thả hy vọng mình chưa bao giờ biết còn hơn, mà cho dù biết thì cũng làm như không biết.

“Ta biết Chỉ nhi thẹn thùng, da mặt Chỉ nhi thiệt đúng là lúc nào cũng mỏng như thế, nhưng là ta lại vô cùng yêu một Chỉ nhi như vậy!” Dung Vũ Ca nói thầm, mặt vui vào cổ Vệ Minh Khê, thu lấy hương thơm đặc hữu trên người nàng. Từ sau đêm đó, đã lâu không có thì thầm tâm tình vô cùng thân thiết thế này, Dung Vũ Ca càng nghĩ càng khẩn trương.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Giấc Xuân Tình

Dung Vũ Ca cúi đầu xuống hôn Vệ Minh Khê, nụ hôn nóng rực khiến cho Vệ Minh Khê thở dốc, cơ thể này của Vệ Minh Khê nàng còn quen thuộc hơn cả chính thân thể của mình. Ngón tay Dung Vũ Ca bắt đầu trượt trên người Vệ Minh Khê, thiêu đốt từng bộ phận mẫn cảm của nàng, từng điểm, từng điểm nhỏ nhất đều không thoát được.

Hơi thở của Vệ Minh Khê dần trở nên hỗn loạn, ánh mắt vốn trong suốt nay đã bắt đầu cháy lên dục vọng, Vệ Minh Khê do dự hồi lâu rồi chậm rãi quảng tay lên cổ Dung Vũ Ca, nàng phát hiện thân thể của mình vì đã lâu chưa được Dung Vũ Ca âu yếm nên so với dĩ vãng càng động tình nhanh hơn, rất nhanh đã nhiễm một đợt xuân triều. Vệ Minh Khê xinh đẹp mê hoặc ánh mắt Dung Vũ Ca, làm cho Dung Vũ Ca như thể bị ma nhập, làm mọi cách tác động Vệ Minh Khê, khiến nàng không tài nào chống đỡ.

“Dung Vũ Ca...” Thanh âm Vệ Minh Khê không còn là thanh âm trong trẻo lạnh lùng như trước mà trở nên khàn đục, dễ nghe đến mức khiến cho Dung Vũ Ca đã muốn giờ lại muốn nhiều hơn nữa. Vệ Minh Khê giữ lấy những ngón tay không bao giờ chịu an phận của Dung Vũ Ca, đêm nay sao nàng giống như một tiểu dã thú phát tình, ánh mắt nóng rực kia làm cho Vệ Minh Khê mơ hồ sợ hãi. Nếu không ngăn Dung Vũ Ca lại, Vệ Minh Khê sợ rằng mình sẽ bị Dung Vũ Ca ép buộc đến mức sáng mai không xuống giường được nữa, nàng không thể so được với Dung Vũ Ca, trẻ trung tình lực tràn đầy.

“Người ta muốn Chỉ nhi mà...” Dung Vũ Ca thấy tay mình bị giữ lại, khẽ nhủ mảy ngẩng lên nhìn Vệ Minh Khê, vẻ mặt đầy uỷ khuất. Người ta chỉ nghĩ lưu lại trên người mẫu hậu thật nhiều, thật nhiều ân ký, để cho cả thiên hạ biết Vệ Minh Khê là nữ nhân của Dung Vũ Ca!

Vệ Minh Khê nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy uỷ khuất kia, khẽ thở dài, chỉ cần thấy Dung Vũ Ca uỷ khuất thì nàng cũng không có cách nào nữa, hài tử này luôn làm cho mình chỉ muốn sủng ái, dung túng nàng, nghe theo nàng. Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Vệ Minh Khê rốt cuộc vẫn đề chặt tay của Dung Vũ Ca, làm cho ánh mắt Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê càng thêm u oán. Người ta còn chưa hưởng thụ đủ mà!

Vệ Minh Khê đưa tay còn lại giữ lấy eo Dung Vũ Ca, ôm lấy nàng, vùi mặt vào cổ Dung Vũ Ca, dùng thanh âm rất nhỏ mà chỉ có hai người nghe thấy ở bên tai Dung Vũ Ca thì thầm một câu: “Ta muốn Vũ nhi hơn...”

Thanh âm kia như thể mang theo nhiệt hóa làm cho thân thể Dung Vũ Ca trong nháy mắt mềm ra như nước, lại thêm một cỗ nhiệt lưu trào dâng về hướng địa phương vốn đã ẩm ướt từ lâu, ướt át đến nỗi làm cho Dung Vũ Ca ngượng ngùng đỏ mặt, giờ phút này thân thể Dung Vũ Ca vô cùng mềm mại, mặc cho Vệ Minh Khê trêu đùa.

Vệ Minh Khê dễ dàng đặt Dung Vũ Ca nằm dưới thân mình, lẳng lặng ngắm nhìn thân thể ái nhân, rốt cuộc không thể nào rời nổi tầm mắt, chỉ biết tham lam thu hết cảnh sắc tuyệt mỹ không bút mực nào tả xiết, sao trên đời này lại có thể có yêu nghiệt hoạ quốc khuynh thành đến như vậy?

Tuy rằng tầm mắt nóng rực của Vệ Minh Khê có vẻ vẫn còn chút nội liễm như trước, nhưng cũng đủ làm tổn thương da thịt Dung Vũ Ca, mỗi một tác cơ thể khi bị nàng quét qua đều lập tức trở nên nóng bỏng, vô cùng khó nhịn, Dung Vũ Ca muốn, muốn càng nhiều hơn nữa, Vệ Minh Khê nhìn chăm chú làm cho nàng sốt ruột...

Vệ Minh Khê nhìn thân hình quyến rũ của Dung Vũ Ca vì động tình mà nổi lên một màu đỏ ửng, đủ mị hoặc khiến cho người ta cực lực muốn khi dễ, cũng cực lực muốn triu mến một phen, thật sự quá mức mê người.

Môi Vệ Minh Khê quán lấy môi Dung Vũ Ca, quán quýt triền miên, dây dưa không dứt. Nụ hôn của Vệ Minh Khê tuy không nóng rực, vội vàng như Dung Vũ Ca nhưng lại rất ôn nhu, làm cho cả thể xác lẫn tinh thần Dung Vũ Ca cùng lúc chịu đầy vơi. Dung Vũ Ca căn bản chỉ muốn ôm lấy Vệ Minh

Khê, làm cho thân thể cả hai khăng khít hoà cùng một chỗ, càng muốn lại càng dùng chỗ mềm mại giữa hai chân nhẹ nhàng cọ sát đùi Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê lập tức cảm giác được mông ẩm ướt kia, sự mãnh liệt của Dung Vũ Ca khiến cho nàng đỏ mặt. Thân thể Dung Vũ Ca thật mãnh cảm quá, Vệ Minh Khê vẫn cảm thấy mình còn chưa đủ trêu chọc nàng, vậy mà thân thể nàng đã bắt đầu nở rộ, vậy sau khi âu yếm thì sẽ thế nào. Vệ Minh Khê thật khó lòng có thể tưởng tượng được thân thể Dung Vũ Ca sẽ bùng nổ hấp dẫn đến mức nào. Lần trước nàng vẫn chưa kịp tỉnh tể nhảm nhí, lần này dù thế nào Vệ Minh Khê cũng sẽ không bỏ qua.

“Vũ nhi ướt quá...” Vệ Minh Khê cắn nhẹ vành tai Dung Vũ Ca, khẽ khàng nói, cũng chỉ có lúc này nàng mới có thể thì thầm những lời tình tứ như thế, làm cho lỗ tai Dung Vũ Ca vừa nóng vừa râm ran, thân thể cũng không còn chút khí lực nào, hoàn toàn dựa sát vào lòng Vệ Minh Khê.

“Chỉ nhi...” Dung Vũ Ca khẽ thốn thức, thanh âm vừa giống như làm nũng, vừa giống như ủy khuất vì bị khi dễ, cũng vừa giống như khẩn cầu, cơ hồ làm cho người vốn đứng đắn như Vệ Minh Khê cũng muốn làm mấy chuyện xấu xa, khoảnh khắc này Dung Vũ Ca quá yêu mị, làm cho người ta chỉ muốn hòa nàng vào thân thể của mình.

Môi Vệ Minh Khê dần di chuyển xuống, bất kể là chạm đến chỗ nào cũng khiến Dung Vũ Ca có loại xúc động muốn rên rỉ. Dung Vũ Ca cắn chặt hàm răng, nàng không muốn Vệ Minh Khê nghĩ mình quá phóng đãng, nhưng mà thân thể lại không thể làm chủ được, chỉ muốn phóng đãng dưới thân thể Vệ Minh Khê, làm cho chính bản thân Dung Vũ Ca cũng tự mình cảm thấy xấu hổ. Do đó cho dù Dung Vũ Ca muốn cực lực khắc chế, nhưng từng tiếng rên rỉ đứt quãng vẫn không ngừng phát ra.

Vệ Minh Khê lại chuyển xuống đôi xương đòn kêu gọi của Dung Vũ Ca, vừa liếm mát vừa khẽ cắn nhẹ, quả thật Dung Vũ Ca vô cùng mãnh cảm, thân thể càng dính sát vào thân thể Vệ Minh Khê, hai thân thể mềm mại xích lửa ma sát lẫn nhau làm cho cả hai đều run lên nhè nhẹ, nàng thích nhất cảm giác hai người thân mật khăng khít không chút khoảng cách nào, cứ vừa chặt chẽ vừa gần như vậy, sẽ làm cho hai trái tim thêm gần nhau, cả đời này cũng không rời xa.

Vệ Minh Khê cúi đầu chuyển đến hai khoà căng tròn trước ngực Dung Vũ Ca, dùng môi miết lấy một bên nhũ hoa xinh đẹp, còn tay thì vỗ về chơi đùa bên kia. Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê đang chăm chú trước ngực mình, gắng sức âu yếm mình, rốt cuộc khắc chế không được đem mọi thanh âm đều phát tiết ra ngoài, nhiệt tình nóng bỏng đến mức làm cho Vệ Minh Khê ngưng ngừng một lần nữa. Thân thể Dung Vũ Ca vốn vô cùng mãnh cảm, chỉ cần vuốt ve nhẹ nhàng đã khiến nàng phản ứng thật mạnh, điều này làm cho trong lòng Vệ Minh Khê có cảm giác thoải mái nói không nên lời, tuyệt thế yêu nghiệt thế kia chỉ thuộc về mình, cũng chỉ có mình mới có khả năng ảnh hưởng tới nàng mãnh liệt đến vậy.

Có lẽ khi yêu một người, mình sẽ sinh ra ý niệm muốn độc chiếm người đó, giờ khắc này trong đầu Vệ Minh Khê hết thấy đã không còn luân lý trói buộc nào, chỉ muốn phóng túng tình cảm để yêu thương Dung Vũ Ca.

Vệ Minh Khê lại tiếp tục lần xuống vùng bụng bằng phẳng của Dung Vũ Ca, dùng lưỡi để trêu đùa khuấy động nàng, cảm giác vừa nóng bỏng vừa rạo rực ấy cứ ào ạt lan tỏa làm cho bụng của Dung Vũ Ca nóng như thiêu như đốt, nhẩn nhẩn không nổi chỉ biết như lính xả vận vẹo thân thể mềm mại, khẩn cầu Vệ Minh Khê thêm chút âu yếm

“Chỉ nhi, ta khó chịu quá...” Dung Vũ Ca ôm lấy Vệ Minh Khê, ngửi khí cầu khẩn vô cùng ủy khuất, nàng muốn Vệ Minh Khê cho nàng nhiều, nhiều hơn nữa...

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca ủy khuất đến độ sắp khóc, đành cố nhịn tâm tình muốn khiêu khích trêu chọc nàng, khẽ hôn lên đôi môi Dung Vũ Ca trấn an, đồng thời ngón tay cũng chậm rãi tiến nhập vào giữa hai chân nàng, bên trong sớm đã khắc chế không được mà vô cùng ẩm ướt, chính là nói cho Vệ Minh Khê biết nàng đã chờ đợi từ rất lâu rồi...

Ngón tay Vệ Minh Khê như có như không chậm chậm chơi đùa đoá hoa bên trong, làm cho thân thể Dung Vũ Ca chỉ biết run lên nhè nhẹ, nàng thật sự yêu Vệ Minh Khê giờ phút này, cũng hận nàng chết đi được, vừa hời hợt vừa ôn nhu làm cho Dung Vũ Ca vô cùng bất mãn.

“Chỉ nhi...” thân thể bốc hỏa của Dung Vũ Ca sắp bị bức điên rồi, không được thoải mái khiến cho nàng cực kỳ ủy khuất, ánh mắt nhìn Vệ Minh Khê càng thêm u oán.

Vệ Minh Khê hé mở hai chân Dung Vũ Ca, làm cho cánh xuân sắc tươi đẹp đều hiện lộ hết trước mắt mình, Vệ Minh Khê nhìn đoá hoa kia khẽ rung động, phảng phất sẽ nở rộ trong nháy mắt, xinh đẹp đến tận cùng, mê người đến cực điểm. Vệ Minh Khê chậm rãi vùi đầu vào, đầu lưỡi đảo quanh hoa hạc, làm cho thân thể Dung Vũ Ca chịu kích thích không nổi khẽ cong lên, môi Vệ Minh Khê được dịp lại càng tiếp xúc khăng khít hơn cùng chỗ tư mật đó, toàn bộ thần kinh của Dung Vũ Ca trong nháy mắt đều tan rã, chỉ có thể nhường cho cảm giác làm chủ thân thể mình.

Ngay lúc này, ngón tay Vệ Minh Khê tiến vào huyết động ẩm ướt một lần nữa, kia vách thịt mềm mượt gắt gao quấn lấy ngón tay nàng, khít đến nỗi làm cho Vệ Minh Khê tò mò, nếu nàng cong ngón tay lại sẽ thế nào? Ngón tay Vệ Minh Khê khẽ vận vẹo, làm cho thân thể Dung Vũ Ca bị song trọng công kích, rất nhanh đã đạt đến cao trào.. Vệ Minh Khê cảm giác được bên trong nàng đang nhanh chóng co rút đồng thời hút lấy ngón tay mình thật chặt. Thân thể Dung Vũ Ca thật đúng là rất... mãnh cảm...

Tuy Dung Vũ Ca giống như độc dược khiến người ta trầm luân nhưng Vệ Minh Khê vốn là người luôn cực lực khắc chế bản thân, cho dù là việc trên giường cũng tận lực kiềm chế không cho mình quá phóng túng, cho nên sau khi làm Dung Vũ Ca hai ba lượt thì chuẩn bị đình chiến, nhưng Dung Vũ Ca tình lực tràn trề, vẫn còn cao hứng, hơn nữa mới nếm thử mùi vị hoan ái không lâu, hết sức mê đắm cùng Vệ Minh Khê vân vũ câu hoan, nàng đâu cần đình chiến nghỉ ngơi sớm vậy!

Dung Vũ Ca đưa chân xâm nhập vào giữa hai chân Vệ Minh Khê, bắt đầu ma sát câu dẫn nàng, làm cho Vệ Minh Khê bị cọ xát thân thể cũng bắt đầu bốc lửa. Yêu nghiệt này, Vệ Minh Khê nhũ mảy, sợ là đêm nay nếu không làm cho Dung Vũ Ca tận hứng thì cũng đừng hòng bước xuống giường.

Lúc này Dung Vũ Ca đang càn rỡ ngồi lên người Vệ Minh Khê, tư thế đó khiến cho Vệ Minh Khê đỏ bừng cả mặt. Nàng không biết Dung Vũ Ca muốn làm gì, nhưng rất nhanh đã nhận được đáp án. Dung Vũ Ca khẽ kéo hai chân Vệ Minh Khê, lấy nơi nóng ẩm mềm mại của mình đặt lên nơi mềm mại nhất của Vệ Minh Khê, nhu nhuyến hoà cùng nhu nhuyến, để hai người cảm giác rõ ràng được sự tồn tại của đối phương, loại cảm giác như nước giao hoà làm cho Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca thâm kinh thán, chân chính dung hợp cùng một chỗ, hạnh phúc làm cho người ta muốn rơi nước mắt.

Đêm vẫn còn dài ...

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thân Phận Bất Đồng

Phần lớn những tần phi trẻ tuổi ở hậu cung đều lựa chọn ra khỏi cung, dù sao không phải ai cũng nguyện ý ở trong cung sống cô độc suốt quãng đời còn lại, chỉ có một số người già yếu mới mong muốn ở lại dưỡng lão, dù sao có người đã ở trong cung vài thập niên, đã quá quen với cuộc sống nơi này, cũng sớm mất đi liên hệ với thân nhân bên ngoài.

Chỉ có Đồng Vân Nhu còn đang do dự xem nên xuất cung hay ở lại, bản thân nàng không muốn trở về Đồng gia, vì thật ra phụ thân chỉ là đường phụ của nàng, mục đích nuôi nàng cũng chỉ vì muốn đưa nàng vào cung, hưởng vinh hoa phú quý. Nhưng nếu ở lại trong cung cũng không thể nói có gì tốt hơn, trượng phu đã chết, nàng có thể vui vẻ làm một quả phụ, ít nhất vẫn là thân phận Thái phi tôn quý, có người hầu hạ, được hưởng vinh hoa phú quý nhưng lại không có tự do. Trong lòng Đồng Vân Nhu không ngừng dao động, tự do tốt hơn hay vinh hoa phú quý tốt hơn?

“Tiểu Hoa, người có ý định ra khỏi cung không?” Đồng Vân Nhu lười biếng nằm nghiêng trên giường hỏi Vệ Tiểu Hoa đang xoa bóp chân cho mình.

“Trước kia có, nhưng hiện tại không nghĩ đến.” Vệ Tiểu Hoa suy nghĩ cẩn thận đến một lúc sau mới hỏi đáp.

“Sao lại thế?” Đồng Vân Nhu lên tiếng, thanh âm vẫn kiêu mị trước, lười nhác hỏi.

Kể từ sau sự kiện Đồng Vân Nhu ngã nhào ở Ngự hoa viên, Vệ Tiểu Hoa phát hiện rằng tuy nàng vẫn thường xuyên hung dữ quát mắng mình, hi nộ vô thường, nhưng số lần dùng ngữ điệu kiêu mị ấy nói chuyện lại nhiều hơn. Cũng từ lần đó mỗi khi nàng cất tiếng, không hiểu sao Vệ Tiểu Hoa lại nghĩ đến nụ hôn ở Ngự hoa viên ngày ấy.

Lúc ấy nàng cũng hỏi Đồng Vân Nhu vì sao lại hôn mình, nhưng Đồng Vân Nhu chỉ trừng mắt liếc một cái, làm cho nàng cũng đành câm miệng. Sau đó cả hai không hề nhắc tới nữa, tựa hồ chuyện ngày đó cho tới bây giờ cũng chưa từng phát sinh qua. Nếu không phải vẫn còn vài vết bầm di chứng, có lẽ Vệ Tiểu Hoa sẽ cảm thấy mình đang nằm mơ.

“Trước kia ở trong cung hay bị khi dễ, quả thực chỉ mong được ra đi, giờ nghĩ lại, ra ngoài có khi cũng bị khi dễ, chỉ là trong cung và bên ngoài có chút khác biệt, ở trong cung luôn dễ dàng bị roi dũa...” Nàng khá thích cuộc sống hiện tại, tuy rằng bây giờ vẫn còn bị Đồng Vân Nhu bắt nạt như trước, nhưng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng, nhưng nếu muốn nói bất đồng ở chỗ nào, Vệ Tiểu Hoa lại không hiểu rõ lắm.

“Nếu bên ngoài không có người khi dễ người, người có đi không?” Đồng Vân Nhu hỏi, nàng mơ hồ cảm giác được so với vinh hoa phú quý, nàng lại càng muốn tự do hơn.

“Không biết, ta là cô nhi, đi ra ngoài cũng không biết đi đâu về đâu...” Vệ Tiểu Hoa nhún mày, nàng là lục bình chỉ biết trôi theo dòng nước, mà hoàng cung vốn là nước lặng, cho nên cũng không cần trôi đi.

“Nếu ta không ở lại hoàng cung thì sao?” Đồng Vân Nhu nhìn Vệ Tiểu Hoa, đột nhiên hỏi, nàng muốn Tiểu Hoa đi cùng nàng, nhưng nàng không biết Vệ Tiểu Hoa đối với mình rốt cuộc là loại tình cảm gì, nếu trực tiếp hỏi kẻ ngu ngốc này câu hỏi đó, khẳng định Tiểu Hoa sẽ trả lời là không biết.

“Hả?” Vệ Tiểu Hoa nghe xong, đột nhiên trong lòng vô cùng hoảng hốt, nàng không ở trong cung sao, vậy nàng sẽ đi đâu? Vệ Tiểu Hoa đã nghĩ rằng, mình sẽ mãi mãi đối tốt với Đồng Vân Nhu.

Đồng Vân Nhu nhìn biểu tình kinh ngạc và hoảng hốt của Tiểu Hoa, tâm tình đột nhiên tốt dị thường.

“Người đi đâu vậy?” Vệ Tiểu Hoa kéo kéo ống tay áo của Đồng Vân Nhu, bất an hỏi, hoàng cung vốn mang đến cảm giác yên ổn, nhưng nay đã vì việc Đồng Vân Nhu phải ra đi mà thay thế bằng nỗi khủng hoảng.

Đồng Vân Nhu nhìn Vệ Tiểu Hoa giống như tiểu cầu đang sợ hãi bị vứt bỏ, tuy rằng có chút ngốc nghếch nhưng vẫn không đến nỗi không có thuốc nào chữa được, ngày sau vẫn có thể từ từ dạy dỗ nàng. Đồng Vân Nhu vừa lòng gật đầu.

“Ra khỏi cung.” Đồng Vân Nhu không chút để ý nói, nhìn biểu tình ngày càng khủng hoảng của Vệ Tiểu Hoa, đối với Đồng Vân Nhu quả thực là một loại hưởng thụ.

Được rồi, Vệ Tiểu Hoa ngu ngốc như vậy, làm cho người ta muốn khi dễ là phải, so với để cho người khác bắt nạt, không bằng lưu lại cho mình khi dễ.

Đồng Vân Nhu có phần dễ tâm một cách khác thường đối với Vệ Tiểu Hoa, liền đương nhiên tự mình giải thích như vậy.

“Người muốn xuất cung?” Vệ Tiểu Hoa sững sờ lặp lại một lần nữa, trời đất như muốn đổ sụp. Tuy rằng nàng quen biết Đồng Vân Nhu chưa lâu, nhưng Đồng Vân Nhu là một trong số ít người làm cho nàng xúc động, đó là người ngày trước đã vì nàng mà hầu hạ vị Hoàng thượng đã băng hà kia. Nàng không muốn Đồng Vân Nhu đi, hơn nữa nàng luôn cảm thấy giữa nàng và Đồng Vân Nhu dường như có mối liên hệ nào đó không thể phân li, tuy rõ ràng các nàng không thân cũng chẳng quen. Trong lòng Vệ Tiểu Hoa vừa mờ mịt vừa bất an.

“Đúng vậy.” Đồng Vân Nhu muốn tự do, nhưng bên ngoài cung trừ tự do ra cũng không có người nào khiến nàng lưu luyến, nhưng Tiểu Hoa này quả thật là người duy nhất còn có thể khiến nàng có chút lưu luyến, cho nên nàng muốn mang Tiểu Hoa đi.

“Vây... vậy người dẫn ta đi cùng với...” Tiểu Hoa bật thốt, nàng muốn cùng Đồng Vân Nhu ở chung một chỗ, tuy rằng không rõ vì sao, nhưng ít nhất Đồng Vân Nhu cũng là người làm cho nàng cảm động, tuy rằng nàng luôn thích khi dễ mình.

“Ừ, ta vẫn có thể mang theo một cung nữ, dù sao ta cũng cần người hầu hạ!” Rõ ràng bản thân Đồng Vân Nhu hy vọng Tiểu Hoa đi cùng nàng, nhưng ngữ khí thì giống như ban ân vậy.

Hừ, nàng đã biết không phải tự nhiên Đồng Vân Nhu tốt bụng để cho nàng đi cùng mà, thì ra là vẫn muốn bắt nạt mình. Vệ Tiểu Hoa trề môi phồng má, tức giận trông giống như con cá nóc, làm cho Đồng Vân Nhu lại muốn véo véo cái mặt của nàng, thực sự rất khả ái.

“Này, người còn không tạ ơn ta sao? Bằng không ta sẽ không mang người theo nữa!” Được tiện nghi mà lại còn khoe mẽ* chính là Đồng Vân Nhu lúc này, bộ dạng kia so với chồn trộm gài còn xấu xa hơn, không, phải là hồ ly tinh mới đúng.

(*chiếm đưc lợi ích mà còn ra vẻ)

“Tạ Thái phi nương nương ân điển!” Vệ Tiểu Hoa bĩu môi nói, ghét nhất cái vẻ Thái phi của nàng, nhưng vì sao nàng lại luôn cảm thấy giờ phút này Đồng Vân Nhu lóa mắt đến thế?

“Ừm, tốt lắm.” Đồng Vân Nhu cười rạng rỡ.

“Thái Hậu nương nương Vân Nhu muốn thỉnh cầu xin được xuất cung.” Đồng Vân Nhu biết nếu Vệ Minh Khê đại phát thiên ân, tự nhiên sẽ không thể roi xuống người mình.

“Việc này...” Vệ Minh Khê có chút chần chờ, tuy rằng mình đã hạ chỉ có thể phóng thích tần phi xuất cung, nhưng đối với các cung phi cao cấp lại khác, dù thế nào cũng không thể xuất cung. Bởi vì các nàng đều là sủng phi của tiên hoàng, nay tiên hoàng vừa mới băng hà, nếu để các nàng xuất cung lập gia đình, thật sự rất khó giải thích. Dù sao ở thời đại này vẫn có những yêu cầu cực kỳ hà khắc đối với trình tiết của nữ tử, huống chi còn là Quý phi của Cao Hân, tuyệt chưa từng có tiền lệ Quý phi nào được phép xuất cung, lần này Vệ Minh Khê quả thật khó xử. Đồng Vân Nhu còn quá trẻ, nàng cũng không muốn nhất quyết lưu Đồng Vân Nhu ở lại, nhưng không may nàng lại có thân phận đặc thù thế này...

Đồng Vân Nhu thấy Vệ Minh Khê do dự, cũng biết thân phận mình có điểm đặc thù, nhưng nàng cảm thấy Vệ Minh Khê ắt hẳn phải có biện pháp mới đúng. Nhưng Vệ Minh Khê và mình không thân cũng chẳng quen, trên danh nghĩa lại còn là tình địch của nhau, nàng thật sự không cần tất yếu vì mình mà động tâm tư, trừ phi Vệ Minh Khê thật sự thiện lương giống như lời cung nữ ngu ngốc kia nói.

Đồng Vân Nhu cũng không nhiều lời, chỉ quỳ ở đó, Vệ Tiểu Hoa cũng quỳ một bên, thoạt nhìn hai người có vài phần giống như một đôi khổ mệnh duyên ương.

Vệ Minh Khê nhìn Đồng Vân Nhu và Tiểu Hoa, thôi thì giúp các nàng một phen, có lẽ đối với mình chỉ là mất công sức nhấc tay làm chút chuyện, nhưng lại có thể khiến người khác thay đổi cả đời.

“Nhìn Đồng Thái phi lại làm cho ai gia nghĩ tới tiên hoàng, nhất thời có chút sầu não, ai gia thường nghĩ, nếu không phải vì Hiên nhi ở trong cung, bản cung sẽ đi theo bầu bạn với tiên hoàng...” Vệ Minh Khê đột nhiên nói sang chuyện khác, Đồng Vân Nhu có thể xuất cung hay không, đành phải xem ngộ tính của nàng.

Ban đầu Đồng Vân Nhu cũng thấy kì quái, không hiểu sao Vệ Minh Khê lại bàn sang chuyện khác, khoan khoan, bản đi Hoàng lăng mà không phải đi bồi táng! Đồng Vân Nhu không phải kẻ ngốc, lập tức minh bạch ý tứ Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê chính là muốn cho mình cơ hội mượn danh thủ hộ Hoàng lăng mà xuất cung, một khi mình ly khai hoàng cung, Vệ Minh Khê sẽ không quản mình có thực sự đi Hoàng lăng hay không. Thái hậu đuổi sủng phi của tiên đế đi thủ hộ Hoàng lăng dù sao cũng không phải là chuyện tốt lành gì, cho nên lý do tất nhiên phải là do mình chủ động đưa ra, bằng không thanh danh Thái hậu anh minh sáng suốt sẽ bị tổn hại. Vệ Minh Khê quả nhiên không phải chỉ có hư danh, lần đầu tiên Đồng Vân Nhu cảm thấy thật lòng bội phục Vệ Minh Khê.

“Sau khi tiên hoàng không còn, Vân Nhu cả ngày rơi lệ, tưởng niệm tiên hoàng, vì có thể được bầu bạn bên cạnh tiên hoàng, Vân Nhu thỉnh cầu Thái hậu cho Vân Nhu đi Hoàng lăng trước, vì tiên hoàng thù lắng...” Đồng Vân Nhu cố nhìn đau tự cấu mình một cái, nước mắt liền lăn tăn tuôn rơi, bộ dáng giống như thương nhớ Cao Hân vô hạn, Vệ Tiểu Hoa đứng cạnh nhìn đến trợn mắt há mồm.

Đây là cái cảnh tượng gì vậy? Vệ Tiểu Hoa nhớ rõ lúc lão hoàng đế chết, Đồng Vân Nhu một giọt nước mắt cũng không có, ngược lại càng thêm tiêu dao khoái hoạt, cả ngày lấy việc nô dịch mình làm trò vui mà, hiện tại làm sao lại đột nhiên rơi lệ, làm cho Vệ Tiểu Hoa cảm thấy quỷ dị vô cùng.

Vệ Minh Khê nhìn bộ dạng Đồng Vân Nhu khóc lóc đáng thương, liền biết Đồng Vân Nhu đã nhận được ám chỉ của mình, cũng thuận theo phối hợp diễn trò, tỏ vẻ vui mừng gật đầu.

“Nếu Đồng Thái phi đã tường niệm tiên hoàng như thế, ai gia liền thành toàn cho tâm ý của ngươi, chuẩn thỉnh cầu của Đồng Thái phi, cho Đồng Thái phi rời cung đi Hoàng lăng trước, vì tiên hoàng thù lắng.” Xem như là thành toàn cho hai con người kia vậy.

Ngày Đồng Vân Nhu và Vệ Tiểu Hoa xuất cung, đương nhiên Vệ Minh Khê cũng đi tống tiễn, mà nàng ở đâu, thì tất nhiên Dung Vũ Ca cũng sẽ ở đó. Nhìn xe ngựa từ từ rời khỏi hoàng cung, Vệ Minh Khê thầm nghĩ sao có những người cả đời đều phải ngây ngốc ở lại hoàng cung, nhưng có những người một khi ly khai sẽ không còn trở về nữa...

“Chung quy mẫu hậu vẫn là người thiện lương, nếu là ta, ta sẽ mặc kệ các nàng.” Chính hạnh phúc của bản thân còn không giải quyết nổi, còn đi quản chuyện người khác làm gì?

Tuy Vệ Minh Khê đã ở hoàng cung nhiều năm như vậy, nhưng bản tâm của nàng vẫn chưa từng thay đổi, dù là Vệ Thái Hậu có địa vị cao sang, quyền cao chức trọng không người nào có thể lay động, thì nàng vẫn mãi là Vệ Minh Khê vô cùng nhu hòa như trước.

“Vốn không phải là việc gì khó, có thể giúp thì cũng nên giúp mà.” Vệ Minh Khê thần nhiên nói.

“Ta hy vọng chúng ta cũng có thể rời đi giống như các nàng vậy.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, trong đáy mắt phóng xuất một tia quang mang tràn đầy chờ mong, như sao sáng đêm hè, phi thường lấp lánh.

Không hiểu vì sao trong lòng Vệ Minh Khê chợt chùng xuống: “Chúng ta không phải như các nàng ấy, thân phận chúng ta cùng các nàng bất đồng. Vũ Ca, về sau không được nói bốc đồng như vậy.” Thanh âm lạnh lùng của Vệ Minh Khê làm cho quang mang trong mắt Dung Vũ Ca trong nháy mắt tắt cả đều tan biến.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Cao Hiên

Cao Hiên đăng cơ được nửa năm, luôn biết lắng nghe quan điểm của đại thần, gặp việc không thể tự mình giải quyết thì thương lượng với Vệ Minh Khê. Hơn nữa từ nửa năm nay có thêm nhiều chức quan quản lý sự vụ, nhân tài triều đình cũng xuất hiện vô số, dù đối nội hay đối ngoại đều an ổn hoà hợp, không những không hề kém so với lúc Cao Hân đăng cơ năm đó, mà ngược lại càng thêm anh minh hài hoà.

Cao Hiên tự biết bản thân mình chưa đủ năng lực nên ngược lại rất biết lắng nghe ý kiến, lệ thuộc vào hiền thần. Vì vậy mặc dù tân hoàng còn chưa đủ năng lực tự quyết sách, vẫn phải để Thái Hậu chỉ điểm, nhưng biểu hiện sau khi đăng cơ nửa năm nay cũng làm cho chúng đại thần từ từ yên lòng.

Lúc Cao Hiên mới đăng cơ không lâu, còn chưa thích ứng với sinh hoạt bận rộn của Hoàng đế nên vốn không có nhiều thời gian rảnh rỗi, nhưng kể từ khi định hướng triều cục ngày càng vững vàng, một số gút mắc cũng bắt đầu dần dần nảy sinh. Thời gian rảnh rỗi càng nhiều, số lần Cao Hiên xuất hiện ở Phụng Nghi cung lại càng nhiều thêm.

Trước kia nếu một hai lần Dung Vũ Ca không có ở đó, Cao Hiên cũng không quá để ở trong lòng, nhưng hiện tại bất đồng, cơ hồ cứ hai ba ngày Cao Hiên lại xuất hiện ở Phụng Nghi cung một lần, mà số lần Dung Vũ Ca không có mặt lại rất nhiều, vậy mà trước giờ Cao Hiên chưa từng để ý.

Giống như giờ phút này, Cao Hiên ở tẩm cung Dung Vũ Ca đợi nàng suốt một đêm dài, nàng đã đi đâu? Vì sao nàng thường xuyên ra ngoài buổi tối như thế? Tuy thường xuyên ra ngoài, nhưng nàng đối xử với mình không lạnh cũng không nóng, bọn họ đã kết hôn gần một năm, nếu nói với người khác bọn họ chưa từng viên phòng có lẽ không ai tin nổi, rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì?

Cao Hiên nhìn chằm chằm thị nữ thiếp thân Thiên Nhi của Dung Vũ Ca, biểu tình bình thường vẫn ôn hoà nay đã trầm xuống, ẩn hiện uy nghiêm của bậc đế vương, làm cho Thiên Nhi rất bị áp lực. Lần đầu tiên Thiên Nhi cảm nhận được đông cung Thái tử ngày trước so với Hoàng Thượng hôm nay có chút bất đồng, tuy rằng vẫn tuân thủ nho nhã như trước, nhưng hiện tại nét mặt âm trầm như thế, Thiên Nhi nào đã từng gặp qua? Lần đầu còn có thể lừa Hoàng Thượng nói nường nường đã ngủ, làm cho Hoàng Thượng hồi cung, nhưng cứ liên tục hai lần ba lượt như thế thì làm sao dùng cơ này nữa. Gần đây Hoàng Thượng lại càng tối thường xuyên hơn so với trước, hơn nữa lần này còn quyết tâm ở đây chờ, làm cho Thiên Nhi vô cùng lo lắng. Nường nường nên mau mau trở về đi thôi.

Dù cho tính tình Cao Hiên có tốt hơn nữa nhưng lúc này cũng không thể không luống cuống bất an, ngay từ lúc ở Đông Cung đêm đêm Dung Vũ Ca đều không có ở tẩm cung, một nữ tử thường xuyên nửa đêm không có ở tẩm cung của mình, dù Cao Hiên không muốn nghĩ sang hướng khác đến mức nào thì vẫn luôn cảm thấy bất an trong lòng. Ngoài điểm này ra, thực sự Cao Hiên còn có cảm giác bất an về một việc nữa, đó là trong lòng Dung Vũ Ca đã có người khác, phán đoán này luôn làm cho Cao Hiên đứng ngồi không yên.

“Hoàng hậu không nói nàng đi đâu sao?” Cao Hiên là người có tính tình rất tốt, bình thường dù có tức giận cũng sẽ không giận chó đánh mèo, nhưng lần

này cho dù hần có khắc chế thế nào thì trong ngữ khí vẫn tỏa ra tức giận.

“Nô tỳ thực sự không biết.” Thiển Nhi thấy Cao Hiên giận dữ vội vàng quỳ xuống. Chuyện nàng không biết vốn là sự thật, cho tới bây giờ cái gì nương nung cũng chưa từng nói.

Cao Hiên thấy bộ dáng e ngại của Thiển Nhi, cũng biết mình giận chó đánh mèo, rốt cuộc hần vẫn là người thiện lương, đành không ép hỏi Thiển Nhi nữa: “Được rồi, người lui ra đi.” Cao Hiên phát tay để Thiển Nhi lui xuống. Còn riêng hần thì cứ đi tới đi lui trong tầm cung Phượng Nghi cung, xem như giết thời gian vậy.

Hai thân hình trắng nõn nhu mỹ đang quán quýt giao triền, kia vũ nhưng tâm tì* hồng sẫm quay cuồng pháp phối, kia tà mỹ âm thanh làm người ta mặt đỏ tai hồng. ...từng đợt... từng đợt... sau đó là sự im ắng chậm rãi bao trùm.

(tắm chăn màu hồng làm bằng nhung, tơ tằm nhồi lông vũ)

“Vũ Ca, gần đây số lần Hiên nhi đi Phượng Nghi cung nhiều hơn hần, người đều đuổi hần về...” Vệ Minh Khê nói không được nữa, nàng cảm thấy mỗi lời nói ra đều vô cùng khó khăn, đặc biệt là vừa khắc trước chính mình còn cùng con dâu phiên vân phúc vũ (làm chuyện mây mưa), một khắc sau lại nói những lời như vậy, làm cho Vệ Minh Khê cảm thấy mình đáng xấu hổ đến cực điểm.

“Nàng hy vọng ta thị tẩm hần sao?” Mối Dung Vũ Ca ghé sát lại gần môi Vệ Minh Khê, dùng thanh âm câu hồn của mình hỏi, nàng chán ghét Vệ Minh Khê nói những lời như thế, làm cho lòng nàng rất không thư thái.

“Ta...” Không muốn! Vệ Minh Khê ngàn vạn lần không muốn dáng vẻ xinh đẹp này của Dung Vũ Ca bị người khác nhìn thấy, dù là thân sinh nhi tử của mình, nàng cũng không muốn! Nhưng Dung Vũ Ca vẫn là thê tử trên danh nghĩa của Hiên nhi, cảm giác áy náy đó trong lòng nàng chưa từng biến mất.

Dung Vũ Ca không muốn Vệ Minh Khê khó chịu, chỉ ôm lấy nàng, vùi đầu vào phiến mềm mại trước ngực Vệ Minh Khê: “Hiện tại đừng nghĩ nhiều quá như vậy được không? Chỉ cần yêu ta thôi, được không?” Dung Vũ Ca dùng thanh âm dụ dỗ Vệ Minh Khê, muốn nàng cùng mình phóng túng vui hoan.

Vệ Minh Khê do dự một chút, rốt cuộc cũng vùi đầu vào chiếc cổ trắng nõn của Dung Vũ Ca, lại bắt đầu một vòng triền miên, nàng chưa bao giờ biết thì ra mình lại khiếp nhược như thế, luôn tưởng rằng ngày mai còn có biện pháp, nhưng ngày mai rồi lại ngày mai phóng túng, mà biện pháp vẫn chưa bao giờ nghĩ ra được.

Cao Hiên đợi suốt một đêm, lúc gần hừng đông mới đợi được Dung Vũ Ca trở về.

So với Cao Hiên gắng gượng đợi suốt đêm dài, bước vào tầm cung là một Dung Vũ Ca tâm tình vô cùng sung sướng, nhìn thấy một bên là thiếp thân thị nữ của mình, một bên là Cao Hiên với sắc mặt âm trầm, liền biết hần hần đã đợi mình nguyên đêm, gần đây Cao Hiên thường xuyên đến tìm mình, làm cho số lần mình đi Phượng Tường điện giảm mạnh hơn phân nửa.

“Thái tử biểu đệ, sớm như vậy đã tới làm gì?” Dung Vũ Ca vẫn giữ thói quen như trước, luôn kêu hần là “thái tử biểu đệ”, quan trọng là giờ phút này nhìn Dung Vũ Ca không hề có chút tâm tình khẩn trương nào của một thê tử bị trượng phu đến tra hỏi chuyện cả đêm không về, ngay cả câu hỏi của nàng cũng chỉ tùy ý mà hỏi.

“Nàng có biết ta đã ở nơi này đã chờ nàng suốt một đêm hay không?” Cao Hiên vốn không hề thể hiện vẻ Hoàng đế trước mặt Dung Vũ Ca, vẫn dùng từ “ta” để xưng hô với nàng, nhưng ngữ khí mơ hồ truyền ra một tia tức giận. Cho tới bây giờ Cao Hiên chưa từng ở trước mặt Dung Vũ Ca biểu hiện mình quá cứng ngạnh, nhưng đợi suốt đêm dài, dù tính có tốt thế nào cũng sẽ bị chọc giận, hơn nữa suy đoán rằng Dung Vũ Ca có người trong lòng làm cho hần bất an.

“Ta không bắt người phải chờ ta, làm Hoàng đế rồi thì giờ làm sao?” Dung Vũ Ca hỏi, điển hình là loại được nước làm tới, cũng vì ngữ khí Cao Hiên làm cho nàng cảm thấy không thoải mái, không phải Cao Hiên mới làm Hoàng đế vài ngày thì đã quên mất mình mang họ gì rồi chứ?!

“Vũ Ca, ta là trượng phu của nàng, ta chỉ lo lắng cho nàng mà thôi.” Ngữ khí Cao Hiên dịu lại, ôn hòa hơn và cũng nhu nhược hơn không ít, ở trước mặt Dung Vũ Ca, quả thật Cao Hiên không thể hiện nổi phong thái Hoàng đế của mình. Cao Hiên âm ức, hần không biết phải đem vấn đề trong lòng nói ra thế nào, hần rất muốn hỏi Dung Vũ Ca đêm qua đi đâu, có phải nàng có người trong lòng hay không, nhưng lại sợ chọc giận Dung Vũ Ca, rốt cuộc cũng không dám hỏi.

“Thái tử biểu đệ, người lập thêm vài phi tử đi, tránh cho sau này phải đợi ta nữa, người có thể vui vẻ cùng người khác mà.” Dung Vũ Ca quay lại nhìn Cao Hiên, lời nói chân thành. Dù sao Thái tử biểu đệ cũng là nhi tử bảo bối của Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca cũng không dám làm quá mức với hần.

Đúng lúc này, Cao Hiên bất chợt nhìn thấy nơi cổ áo Dung Vũ Ca ẩn hiện có nhiều vết hôn. Tuy Cao Hiên ít gần nữ sắc, nhưng không phải cái gì hần cũng không hiểu, lúc mười lăm tuổi đặc biệt còn có người đến dạy hần chuyện nam nữ, kia chắc chắn là dấu vết hôn nhau rồi. Cao Hiên nắm chặt tay, có lẽ không có một kẻ làm trượng phu nào nhìn thấy thê tử ra ngoài tầm hoan còn có thể bình tĩnh được, dù là người tính cách ôn hòa như Cao Hiên cũng không thể bình tĩnh, hần nóng lòng muốn được chứng thật.

Cao Hiên đột nhiên kéo ống tay áo của Dung Vũ Ca lên, Dung Vũ Ca ngàn lần không nghĩ tới kẻ luôn bị nàng coi như con cừu là Cao Hiên lại đột nhiên kéo áo của mình, nhất thời không kịp chuẩn bị, để cho cánh tay hoàn toàn bại lộ ra ngoài, ngoài dấu thủ cung sa đã biến mất còn có thêm vài vết hôn

không cách nào che dấu được hiện ra rành rành, giờ phút này trong không khí phảng phất một loại khí tức vô cùng quý dị.

“Người không thể cho trăm một lời giải thích sao?” Cao Hiên rút cuộc cũng bày ra bộ dáng uy nghiêm của Hoàng đế, chỉ có như vậy hẳn mới có thể thăng lưng can đảm chất vấn Dung Vũ Ca, làm một trượng phu có uy nghiêm.

“Không có gì để giải thích, chính là điều người vừa nhìn thấy.” Dung Vũ Ca nhàn nhạt nói. Hiên tại có nói dối thể nào cũng không được nữa, nàng quả thật có yêu đương vụng trộm sau lưng trượng phu, mà còn là vụng trộm với chính mẫu thân của trượng phu, dù thể nào thì cũng không thể trực tiếp nói với hắn như thế.

“Nhưng nàng là Hoàng Hậu của trăm, làm sao nàng lại có thể cùng người khác làm việc cấu tha kia? Kẻ đó là ai hả?” Cao Hiên chất vấn, hẳn đã nghĩ nếu mình cho Dung Vũ Ca thời gian, nàng sẽ chấp nhận mình, nay xem ra chỉ là tự mình suy nghĩ viển vông thôi. Trong tâm Cao Hiên chưa bao giờ đau như lúc này, thì ra Cao Hiên hẳn chưa từng được đặt vào trong mắt nàng!

Cũng đúng thôi, Cao Hiên hẳn vô tài vô đức, ngoại trừ may mắn được làm Hoàng đế ra, hẳn còn có cái gì có thể làm cho Dung Vũ Ca để ý đâu? Nhưng mặc dù biết Dung Vũ Ca chương mất mình, Cao Hiên cũng không muốn buông tay, dù không chiếm được linh hồn của Dung Vũ Ca, hẳn vẫn muốn lưu lại thể xác của nàng!

“Người phé ta đi, ta không thêm đề ý!” Dung Vũ Ca nhìn nhàn tình Cao Hiên đã có chút phiếm hồng thì có chút mềm lòng, lẽ ra nàng nàng không nên gả cho Cao Hiên, nay phải làm thế nào mới có thể giải quyết ổn thoả đây? Chính Dung Vũ Ca cũng không biết làm cách nào, tuy nói đề Cao Hiên phé mình, nhưng biện pháp này căn bản là không thể được. Nàng rút cuộc cũng là hòn ngọc quý trên tay đại công chúa Vũ Dương và Dung đại tướng quân, có danh vọng hoàng thân quốc thích cao quý nhất, nếu bị phé, không phải làm cho phụ mẫu không thể ngẩng đầu được sao? Nàng đã đủ bất hiểu rồi, không thể bất hiểu thêm nữa, hơn nữa Cao Hiên là tân hoàng, vậy người thân phận tôn quý như Hoàng Hậu ắt không thể thiếu đối với hắn.

“Chỉ cần một ngày trăm còn sống, nàng sẽ vẫn là Hoàng Hậu của trăm. Vũ Ca, trăm sẽ không buông tay!” Một Cao Hiên luôn luôn ôn hoà, một Cao Hiên với ánh mắt vẫn còn chút ngây thơ trẻ con, nhưng nay ánh mắt ấy lại đỏ bừng, ngữ khí kiên định thần kỳ, sự kiên định làm cho Dung Vũ Ca đột nhiên sợ hãi. Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng đề Cao Hiên vào mắt, cũng xem nhẹ tình cảm của hắn đối với mình, nhưng Cao Hiên quả thật là người có vị trí quan trọng nhất trong lòng Vệ Minh Khê, nay Cao Hiên bị tổn thương, người đầu tiên đau lòng chính là Vệ Minh Khê. Nghĩ đến đây, tâm tình Dung Vũ Ca luống cuống cả lên.

“Ta không yêu người, đời này cũng sẽ không thay đổi, ngày sau người sẽ có hậu cung ba ngàn giai lệ để lựa chọn, tại sao nhất định phải làm vậy?” Ngữ khí Dung Vũ Ca dịu hẳn xuống, nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt Cao Hiên phiếm hồng, hẳn nghẹn ngào hồi lâu mới có thể nén được nước mắt, bởi vì hiện tại hắn là Hoàng đế, mà Hoàng đế thì không thể khóc, nhưng trái tim thiện lương lại giống như bị xé toạc ra một lỗ hồng lớn, đau đến lạnh người. Dung Vũ Ca nói cả đời này nàng cũng sẽ không yêu mình, cả đời cũng không bao giờ yêu, haha, hẳn làm Hoàng đế thì có tác dụng gì đâu? Kết quả hoàn toàn là tự mình đa tình!

“Dung Vũ Ca, vậy vì cớ gì nàng lại gả cho ta? Nếu như nàng chưa bao giờ cho ta hy vọng thì thật tốt biết bao, hiện tại nàng nói cho ta biết cả đời nàng cũng sẽ không yêu ta, nàng bảo ta phải làm thế nào mới phải?” Đây là lần đầu tiên Cao Hiên gọi thẳng tên Dung Vũ Ca, ái tình luôn khiến người ta lột xác trường thành. Cao Hiên rất thống khổ, từ nhỏ hắn đã rất thích nữ nhân tên Dung Vũ Ca này, bị nàng khi dễ hắn đều cam tâm tình nguyện, giờ nghĩ lại, từ trước tới giờ mình chỉ là một đứa ngốc mà thôi!

Dung Vũ Ca nhìn Cao Hiên, không biết nói câu gì, lúc trước quả thực nàng không quá lo lắng về hắn, chỉ là muốn mượn Cao Hiên để tới gần Vệ Minh Khê, từ đầu tới cuối nàng chỉ nghĩ tới một người duy nhất là Vệ Minh Khê, nhưng giờ nhìn Cao Hiên như vậy, Dung Vũ Ca bắt đầu mơ hồ thấy bất an, nếu Cao Hiên biết người mình yêu chính là mẫu hậu của hắn, nếu Vệ Minh Khê biết Cao Hiên vì mình mà khổ sở như thế, mọi việc sẽ ra sao? Dung Vũ Ca không dám nghĩ tiếp nữa.

“Trước đây chuyện gì ta cũng có thể làm theo ý nàng, nhưng lần này tuyệt đối không thể. Nếu để cho ta biết kẻ đó là ai, ta tuyệt đối không tha cho hắn!” Con người một khi thống khổ luôn cần tìm một phương hướng để phát tiết, Cao Hiên cũng giống mọi kẻ trượng phu có thể tử hống hạnh vượt tường (vụng trộm bên ngoài), không hận được người mình yêu, không hận được Dung Vũ Ca, đành phải đem mọi oán hận đều đổ hết lên đầu kẻ gian phu.

“Cao Hiên! Ta cảnh cáo ngươi, ngày sau nếu ngươi dám làm tổn thương người ta yêu, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Dung Vũ Ca nghe vậy thì vô cùng căng thẳng, thiên hạ này người có thể làm Vệ Minh Khê tổn thương cũng chỉ có mình Cao Hiên, Dung Vũ Ca càng nghĩ càng sợ hãi, nàng hận mình lúc trước không cẩn thận, ngày sau nhất định nàng phải cẩn trọng, nếu như còn muốn có lời để nói với Vệ Minh Khê.

Lần đầu tiên Dung Vũ Ca phát hiện người biểu đệ nhìn có vẻ rất vô dụng của mình, người mình chưa từng để trong lòng lại khó giải quyết đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Rơi Vào Đường Cùng

Việc Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê ăn cơm tựa hồ đã trở thành thói quen của hai người, Hoàng Hậu bởi Thái Hậu dùng bữa vốn không phải là chuyện gì kỳ quái, kỳ quái là trên bàn cơm Hoàng Hậu lại tỏ vẻ chăm chú Thái Hậu rất chu đáo. Mà Vệ Minh Khê lại rất sợ những hành động vô cùng thân thiết

này rơi vào mắt người khác, cho nên lúc hai người dùng bữa cũng chỉ có Thước Nhi và Tình Doanh ở một bên hầu hạ.

“Nương nương, Hoàng thượng giá lâm.” Thái giám tiến vào truyền lời.

“Đề hấn vào đi.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nói, mà Dung Vũ Ca ngồi một bên nghe vậy, tay cầm chiếc đũa đột nhiên khựng lại, ngày hôm qua vừa mới cãi nhau với Cao Hiên, giờ ở chỗ này chạm mặt nhau không biết hấn định thế nào?!

“Hoàng nhi thỉnh an mẫu hậu.” Cao Hiên tiến vào, sau khi nhẹ nhàng hành lễ với Vệ Minh Khê thì nhìn về phía Dung Vũ Ca, nhưng Dung Vũ Ca vừa thấy Cao Hiên nhìn mình, lập tức ngoảnh mặt sang một bên làm như không thấy, điều này làm cho tâm Cao Hiên đau nhói. Sao ngay cả nhìn mình nàng cũng không thêm?

“Hoàng Thượng đã dùng yến thiện (bữa trưa) chưa?” Vệ Minh Khê thân thiết hỏi. Giờ này có lẽ hấn vừa mới hạ triều, hoàng sắc long bào vẫn chưa kịp thay ra, chỉ có cườ long kim quan trên đầu là vừa mới lấy xuống, khuôn mặt kia so với Vệ Minh Khê có vài nét tương đồng, xem ra phải thêm vài nét đặc trưng của nam tử mới có thêm phần anh khí.

“Vẫn chưa dùng.” Cao Hiên vừa hạ triều liền chạy ngay đến Phụng Nghi cung, nghe cung nữ nói Hoàng hậu ở Phụng Tường điện nên mới lập tức qua đây.

“Hoàng Thượng ngồi xuống cùng dùng bữa với mẫu hậu đi.” Vệ Minh Khê nhìn nhitừ của mình một thân hoàng sắc long bào, dáng người cao lớn, thậm chí còn cao hơn phụ hoàng của y một chút, hiên ngang tuấn nhã, cộng với kinh nghiệm của hơn nửa năm qua nên đã có thêm vài phần phong thái của bậc cừu ngũ chí tôn, qua thêm vài năm nữa y sẽ có thể tự mình đảm đương việc triều chính. Vệ Minh Khê có phần cảm khái trước sự trưởng thành của nhitừ.

Dung Vũ Ca theo thói quen cứ gấp đồ ăn bỏ vào chén Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê cũng sớm nhận ra không khí giữa Dung Vũ Ca và nhitừ của mình có gì đó không đúng. Bình thường biểu hiện của Dung Vũ Ca đối với Hiên nhi vẫn rất ôn hoà, nhưng lúc này đây biểu hiện của nàng chỉ là lạnh nhạt, còn Hiên nhi thì tỏ ý lấy lòng rất rõ nhưng vẫn không có hiệu quả gì, trên gương mặt có phần chán nản. Làm cho Vệ Minh Khê cũng không đành lòng nhìn tiếp nữa.

Vệ Minh Khê gấp một ít thức ăn bỏ vào chén Cao Hiên, Cao Hiên nhìn lại Vệ Minh Khê cổ ra vẻ cười vui, xem ra hôm nay người duy nhất để ý đến mình chỉ có mẫu hậu, may mà còn có mẫu hậu bên cạnh, Cao Hiên trầm nghĩ, lại nhìn sang Dung Vũ Ca vẫn như trước hoàn toàn bất động thanh sắc, tâm tình y như chìm vào đáy cốc.

Trong mắt Dung Vũ Ca chỉ có mình mình, cảnh tượng này làm cho lòng Vệ Minh Khê có cảm giác vô cùng phức tạp, nếu đổi thành một đôi tình lữ bình thường, đó đương nhiên là chuyện tốt, nhưng người này lại chính là con dâu của mình. Vệ Minh Khê cũng biết Dung Vũ Ca yêu mình quá sâu đậm, sâu đến mức không tiếc làm tổn thương chính mẫu thân của nàng, vậy thì còn có gì có thể khiến nàng để ý đến Hiên nhi đâu? Vệ Minh Khê không muốn phụ Dung Vũ Ca, nhưng nếu không phụ Dung Vũ Ca thì chính là phụ nhitừ của mình, điều này làm cho Vệ Minh Khê không biết nên đi đâu về đâu, vô cùng tiến thoái lưỡng nan.

Dung Vũ Ca ăn bữa cơm này cũng không hề thoải mái, từ đầu đến cuối Vệ Minh Khê chỉ quanh quẩn đề tài về Cao Hiên, nào là sợ hấn lạnh, sợ hấn mệt, sợ hấn đói bụng... Tuy rằng nguyên nhân lớn nhất của Vệ Minh Khê là cảm giác áy náy, vì thấy mình có lỗi mà muốn bù đắp tâm lý cho hấn, muốn đối với hấn thật tốt, nhưng Vệ Minh Khê càng để ý Cao Hiên thì Dung Vũ Ca lại càng có cảm giác không vui. Dung Vũ Ca căn bản chưa ăn được miếng cơm nào, tâm tình vừa nóng nảy bất an vừa lo lắng sợ hãi, sợ hãi một ngày nào đó Vệ Minh Khê sẽ vì Cao Hiên mà bỏ rơi mình, chính nàng cũng không nắm chắc được mình ở trong lòng Vệ Minh Khê có bao nhiêu phần lượng, có thể ngang bằng với Cao Hiên hay không.

Ba người trong lòng đều chất chứa tâm tư, cơm ăn vào miệng cũng biến thành nhạt nhẽo vô vị.

“Vũ Ca, ngươi không thể đối tốt với Hiên nhi một chút sao?” Vệ Minh Khê nhìn nhitừ buồn rầu rời đi, cảm thấy đáng lòng.

“Nếu tốt với hấn, cho hấn hy vọng, không phải lại càng tàn nhẫn với hấn hơn sao?” Trái tim Dung Vũ Ca nhói đau, vì sao Vệ Minh Khê biết rõ sẽ làm mình khổ sở mà nàng vẫn có thể nói lời như vậy? Bản thân mình nếu thấy Vệ Minh Khê tốt với người khác thì nửa phần cũng không nguyện ý kia mà? Nàng thực muốn biết Vệ Minh Khê dùng tâm tình gì để nói được những lời đó.

“Nhưng nhìn thấy Hiên nhi như vậy, lương tâm ta rất bất an...” Nếu Dung Vũ Ca thực sự đối tốt với Hiên nhi, Vệ Minh Khê biết mình không thể nào cao hứng nổi, nhưng nếu muốn nàng không hề có chút cảm giác tội lỗi nào với nhitừ, nàng cũng không làm được, đây quả là một vấn đề nan giải mà cho dù cho nàng đầy một bụng kinh luân cũng không tài nào giải quyết được.

“Được, mẫu hậu đã nói phải đối xử thật tốt với hấn, vậy thì ta cứ đối với hấn thật tốt là được, từ trước đến giờ ta đều nhất nhất nghe theo lời mẫu hậu kia mà, đêm nay đương nhiên sẽ để hấn ở lại Phụng Nghi cung.” Dung Vũ Ca nói lấy, phần nhiều là vì giận đối Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê vừa nghe vậy nét mặt lập tức biến đổi, trở nên tái nhợt, nhưng cũng không biết nên nói gì cho phải, muốn mở miệng, nhưng từng câu từng chữ như nặng tựa ngàn cân, một từ cũng không thể thốt ra, mặc dù biết rõ Dung Vũ Ca chỉ là nói lấy, nhưng trong tâm nàng vẫn giống như bị xé rách một cái, vô cùng đau đớn.

“Vệ Minh Khê, nàng thật là ngốc, nàng phải nói, không cho phép, Dung Vũ Ca là của Vệ Minh Khê!” Dung Vũ Ca ôm lấy Vệ Minh Khê, nàng không nỡ khi để Vệ Minh Khê, nhìn khuôn mặt tái nhợt của người yêu, trong lòng Dung Vũ Ca cực kỳ đau đớn. Vì có gì nàng lại yêu Vệ Minh Khê đến như vậy, dù chỉ là làm Vệ Minh Khê khó chịu một chút nàng cũng không thể.

Dung Vũ Ca ôm chặt lấy Vệ Minh Khê, dù biết rõ lòng nữ nhân này không đủ kiên định, nhưng bản thân nàng không có biện pháp nào để ngăn ngừa

thương Vệ Minh Khê cả, cũng giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, dù biết sẽ diệt vong nhưng vẫn khắc chế không được bản năng yêu thương khát vọng trong lòng...

Vệ Minh Khê cũng ôm lấy Dung Vũ Ca, sao nàng lại không muốn nói Dung Vũ Ca nàng là của Vệ Minh Khê chứ? Nhưng loại tình cảm nghịch luân này vốn đã định không thể công khai cùng trời đất, ngay cả chính nàng cũng không thể thuyết phục nổi bản thân thứ tình cảm này là đúng lý hợp tình... Vệ Minh Khê vui mặt vào cổ Dung Vũ Ca, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, từng giọt nóng hổi rơi xuống cổ Dung Vũ Ca làm cho nàng có cảm giác như tâm mình bị bông, trong nháy mắt ngập tràn đau đớn.

Lần đầu tiên hai người ôm nhau mà cõi lòng lại đau đớn khó chịu đến thế, mà đây có lẽ mới chỉ là khởi đầu của mọi khổ đau...

“Hôm nay mẫu hậu bảo ta nên lập trắc phi.” Cao Hiến nói với Dung Vũ Ca.

“Lập ư, tốt hơn nữa là nên khai chi tán diệp.” Lập trắc phi là kết quả sau khi mình và Vệ Minh Khê thương lượng, có lẽ sau khi Cao Hiến có tân sủng sẽ không đề ý đến mình nữa, Vệ Minh Khê cũng có thể bớt chút cảm giác áy náy.

“Ta đã cự tuyệt đề nghị của mẫu hậu, còn có chút căng thẳng với người, mẫu hậu cũng nói sẽ không nhắc lại đề nghị này nữa. Ta nói với mẫu hậu, dù ta có hậu cung ba ngàn giai lệ đi nữa, ta cũng chỉ yêu mỗi một người, tuyệt đối sẽ không giống với phụ hoàng. Nếu phải có con nối dõi, vậy nhất định phải do Vũ Ca sinh ra, nếu Vũ Ca không có, vậy ngày sau ta sẽ truyền ngôi vị cho hoàng tử khác của phụ hoàng.” Cao Hiến nhìn Dung Vũ Ca, nghiêm túc nói.

Phút chốc chén trà trong tay Dung Vũ Ca bị nàng bóp nát, nàng thật sự quá xem nhẹ Cao Hiến rồi! Thì ra Cao Hiến cũng hiểu được cách bức người, thực sự đáng giận mà. Mà nàng cũng không thể phát giận với Vệ Minh Khê được, hẳn cây Vệ Minh Khê thương yêu hẳn, dám đối với nữ nhân mình yêu thương nổi nóng còn chưa nói, lại còn dám dùng cả chiêu nhử từ chối ngôi vị mà uy hiếp Vệ Minh Khê và mình. Tên khốn này hoàn toàn không biết ngôi vị hoàng đế của hắn được đánh đổi bởi sự bất hiếu của mình sao! Giờ phút này Dung Vũ Ca thực hận không thể bóp chết Cao Hiến.

“Cao Hiến, ta nói cho ngươi biết, cả đời này ta cũng không yêu ngươi, ngươi chặt đứt thứ tâm tư đó đi, đừng có dùng mẫu hậu ép ta, dù ngươi đoạn tử tuyệt tôn cũng không can hệ đến ta!” Dung Vũ Ca lãnh khốc nói, nàng không tưởng tượng nổi Vệ Minh Khê nghe thấy những lời vừa rồi của Cao Hiến sẽ như thế nào?

“Vũ Ca, nàng đối với ta dù một chút tình nghĩa cũng không có hay sao? Dù chỉ là một chút tình nghĩa chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ cũng không có sao?” Cao Hiến nhìn dung nhan lạnh lùng của Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca xinh đẹp như vậy, nhưng cũng vô tình như vậy, hẳn nói với mẫu thân những lời kia vốn đã vô cùng bất hiếu, nhưng căn bản Dung Vũ Ca không hề để ý, cho tới giờ dù mình si tâm cuồng dại trao cho nàng cái gì, thì một chút ý nghĩa với nàng cũng đều không có!

“Cao Hiến, ta lập lại lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không yêu thương ngươi, ngươi lập tức rút ngay cho ta, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!” Dung Vũ Ca nhìn Cao Hiến, ánh mắt lạnh lùng như lưỡi dao băng, ngữ khí cũng lạnh lẽo vô cùng, trong mắt Dung Vũ Ca, việc Cao Hiến lên làm Hoàng đế chỉ làm cho nàng chán ghét và chướng mắt hơn, lúc này nàng chỉ muốn tới Phượng Tường điện ngay lập tức, trong lòng tràn đầy lo lắng bận tâm đến tâm tình có thể đang dao động kia của Vệ Minh Khê.

Cao Hiến bị nhãn tình băng giá của Dung Vũ Ca làm cho tổn thương, lui lại mấy bước, trở mắt nhìn Dung Vũ Ca biến mất trước mắt mình, sau đó chỉ biết trốn ở phía sau cây cột trọng hoàng cung khóc lóc đau khổ, giờ phút này hẳn không phải là một Hoàng đế, mà chỉ là một thiếu niên thất tình, một thiếu niên vô dụng dù có hao tổn tâm tư thế nào cũng không đạt được tình yêu.

Lúc Dung Vũ Ca đi đến Phượng Tường điện thì bị ngăn lại ở ngoài cửa cung.

“Tình Doanh, đề ta vào đi!” Nếu Vệ Minh Khê không muốn gặp Dung Vũ Ca, thì dù Dung Vũ Ca có gọi khinh công hơn nữa cũng không thấy được Vệ Minh Khê.

“Hoàng Hậu nương nương, Thái Hậu đang ở Phật đường lễ Phật, ăn chay một tháng, không gặp bất luận kẻ nào.” Tình Doanh mặt không đổi sắc, rõ ràng lần này các nàng đã lâm vào đường cùng, không có cách nào hoá giải!

“Tình Doanh, ta là Hoàng Hậu, ta lệnh cho ngươi đề ta vào gặp nàng!” Dung Vũ Ca tức giận quát, lòng nóng như lửa đốt, nàng chỉ biết Vệ Minh Khê lại lui về cái vỏ ốc của mình.

“Ta chỉ nghe theo mệnh lệnh của Thái Hậu nương nương, thỉnh Hoàng Hậu nương nương hồi cung.” Tình Doanh không thể làm gì khác được, người trong cuộc đã không biết giải quyết thế nào thì người ngoài cuộc lại càng khó xen tay vào.

“Tình Doanh, có thật là nàng không gặp ta một tháng hay không?” Ánh mắt Dung Vũ Ca đã phấp phỏng, mở miệng chất vấn.

Tình Doanh không nói được lời nào, Hoàng Thượng vốn luôn ôn hoà văn nhược, cũng chưa từng kiên định đến vậy, nhưng đã dùng ngữ khí kiên định nói với Vệ Minh Khê rằng hẳn không cần ba ngàn giai lệ, chỉ cần một mình Dung Vũ Ca, chỉ cho phép Dung Vũ Ca sinh cho hắn nhi tử nối dõi, dù cho có đoạn tử tuyệt tôn cũng chỉ yêu một người. Làm mẫu thân, sao Vệ Minh Khê có thể không động dung cho được? Làm sao còn dám cùng nhi tử tranh giành nữ nhân? Vệ Minh Khê không vượt qua được cửa ải ấy. Nhưng Dung Vũ Ca vì nàng phụ tẫn thiên hạ, Vệ Minh Khê cũng không thể phụ Dung Vũ Ca, đành phải trốn đi, trốn được lúc nào hay lúc này, Tình Doanh biết, giờ phút này tâm tình Vệ Minh Khê cũng không thoải mái hơn so với Dung Vũ Ca là bao.

“Trở về đi, nàng cũng không tốt gì hơn người đâu, người cứ bức nàng như vậy, chỉ làm khó nàng hơn.” Tình Doanh khẽ thở dài, dùng thân phận người ngoài cuộc khuyên giải Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nghe vậy, nhìn Tình Doanh, là mình ép nàng sao? Thôi bỏ đi, không ép nàng nữa, nàng không muốn Vệ Minh Khê khó chịu, dù chính mình đang khó chịu đến ngực phát đau. Dung Vũ Ca xoay người, nháy mắt nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi.

Tình Doanh nhìn theo bóng dáng Dung Vũ Ca, xem ra mình chỉ giúp được qua loa, đối với Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca mà nói, tình cảm này chính là con dao hai lưỡi, làm cả hai đều bị tổn thương. Không hiểu sao lòng Tình Doanh lại tràn ngập cảm giác nặng nề, tâm vốn luôn lạnh lùng nay lại phiền não.

Dung Vũ Ca vừa mới ly khai Phượng Tường điện thì có thái giám đến báo Hoàng Thượng say rượu, vô ý ngã vào kính hồ. Phải biết rằng lúc này đang là cuối thu, nước hồ lạnh đến mức sắp kết thành băng, Hoàng Thượng rơi xuống như thế, làm sao y có thể chịu nổi?

Vệ Minh Khê vội vàng từ Phượng Tường điện chạy tới tẩm cung Hoàng đế, nhìn sắc mặt Cao Hiến vì lạnh mà tái nhợt, môi cũng tím tái, một khắc ấy, Vệ Minh Khê bị nỗi ân hận tự trách hoàn toàn nhấn chìm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Lựa Chọn Của Vệ Minh Khê

“Mẫu hậu, ta lạnh quá...” Cao Hiến đỏ nhào vào lòng Vệ Minh Khê, mọi yếu đuối và nhu nhược đều lộ ra hết trước mặt nàng, nói cho cùng thì hẳn chỉ là một thiếu niên chưa đầy mười bảy tuổi mà thôi.

“Có chuyện gì vậy? Con vốn không thích uống rượu, sao tự dưng lại uống nhiều thế này?” Vệ Minh Khê đau lòng hỏi, thân thể Cao Hiến lạnh như băng, làm cho Vệ Minh Khê cực kỳ lo lắng.

“Trong lòng nhi thần rất buồn, vô luận nhi thần làm cái gì, Vũ Ca cũng không thèm quay đầu liếc nhìn nhi thần một cái, từ nhỏ đã là vậy, trưởng thành cũng là như vậy, đêm qua nàng nói với nhi thần, nàng không bao giờ muốn nhìn thấy nhi thần nữa, nàng thật sự không muốn nhìn thấy nhi thần nữa...” Cao Hiến khóc oà, cũng chỉ có ở trước mặt mẫu thân hẳn mới dám khóc như thế.

“Mẫu hậu, người nói ta nên làm cái gì bây giờ, nên làm gì thì Vũ Ca mới chịu nhìn tới ta? Mẫu hậu, ta thật sự rất khó chịu, Vũ Ca sẽ không để ý đến ta nữa...” Bộ dáng thống khổ như vậy của Cao Hiến thật sự làm cho người làm mẫu thân là Vệ Minh Khê vô cùng đau đớn, có lẽ tấm lòng mẫu thân luôn vĩ đại, vì hài tử của mình hết thảy đều có thể hy sinh, ít nhất thì giờ khắc này Vệ Minh Khê cũng quyết định lựa chọn hài tử của mình.

“Nàng sẽ không phớt lờ người nữa, mẫu hậu cam đoan!” Vệ Minh Khê cố quên đi vết thương lòng đang rỉ máu đau đớn, nhẹ nhàng vỗ về Cao Hiến, trấn an cảm xúc của hắn, cũng là cho hắn một lời cam kết.

“Vô dụng thôi, mẫu hậu người không biết, chúng ta thành hôn đã gần một năm, vậy mà nàng cho đến giờ cũng chưa từng để ta chạm vào, sau này lại càng không thể, ta vẫn thường suy nghĩ, nếu như ta có thể có được nàng dù chỉ một lần, một lần thôi thì dù có chết ta cũng không hối tiếc, nhưng trong lòng nàng lại có người khác...” Cao Hiến đem mọi uỷ khuất trong lòng, tất cả đều nói ra ngoài, thành hôn đã mười tháng, hẳn làm trọng phụ không phải một câu oán giận đều không có, nhưng mà những câu oán giận này, hẳn biết nói cùng ai đây?

Trong lòng Vệ Minh Khê phút chốc tràn đầy cảm giác tội lỗi, Dung Vũ Ca vốn là thê tử của nhi tử, nhưng lại không làm tròn nghĩa vụ thê tử, nàng chỉ xuất hiện trên giường mẹ chồng, mà giường đó cũng chính là giường của mình. Trong nhất thời mọi cảm xúc tiêu cực đều tràn ngập trong lòng Vệ Minh Khê, là cảm giác xấu hổ vì tình cảm nghịch luân đó, cũng là cảm giác tội lỗi vì đoạt thê tử của con... hết thảy khiến cho Vệ Minh Khê khó lòng thoát khỏi việc khiển trách lương tâm của mình. Trong nháy mắt đó, Vệ Minh Khê đã hạ một quyết định, một quyết định trí mạng sẽ làm tổn thương chính mình cùng Dung Vũ Ca!

“Nàng sẽ là thê tử của con.” Vệ Minh Khê ôm lấy Cao Hiến, thống khổ nhắm mắt lại, chậm rãi nói.

Cao Hiến ngã xuống hồ, đây đối với Dung Vũ Ca mà nói không thể nghi ngờ gì chính là tin tức tồi tệ nhất, vốn Vệ Minh Khê đã cảm thấy mình nợ Cao Hiến rất nhiều, nay Cao Hiến vừa giờ khổ nhục kể này ra, sợ là sẽ khiến nàng và Vệ Minh Khê lâm vào tình cảnh khó khăn. Trong lòng Dung Vũ Ca tràn ngập sợ hãi, nàng sợ Vệ Minh Khê sẽ vì Cao Hiến mà không cần nàng nữa, ngoại trừ Vệ Minh Khê ra nàng không còn gì cả. Nàng không thể không có Vệ Minh Khê, nếu như vậy, nàng sẽ chết mất...

Từ sáng sớm Dung Vũ Ca đã đứng trước cửa Phượng Tường điện lặng lẽ chờ Vệ Minh Khê, nàng không biết Vệ Minh Khê có thể gặp nàng hay không, cũng ngần ngại xem nàng nên nói cái gì... Tâm Dung Vũ Ca hiện tại giống như bị Vệ Minh Khê lãng trí, nàng đã đem tình yêu và mọi thứ của nàng đều đặt hết lên người Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca đã không còn đường lui nữa, hết thảy nàng đều đang chờ Vệ Minh Khê tuyên án, cho nên một khắc chờ đợi này cũng trở nên dài vô tận. Nàng hy vọng có thể mau chóng biết được đáp án, nhưng cũng sợ hãi có được đáp án, bởi vì đáp án lớn nhất có khả năng là nàng bị bỏ quên, nàng chỉ còn dùng tim của mình để đặt cược hết vào tia hy vọng nhỏ nhoi còn le lói trong lòng...

Khi cửa cung Phượng Tường điện từ từ mở ra, tâm tư Dung Vũ Ca cũng theo đó mà hồi hộp rối bời, nhìn cửa cung đang dần hé mở, khoé mắt nàng vừa phát đau vừa khẽ phấp phỏng, nàng không biết chờ đợi nàng là bản tuyên án nào.

“Hoàng Hậu nương nương, mời vào bên trong.” Tĩnh Doanh chưa từng dùng ngữ khí cung kính như thế nói chuyện cùng Dung Vũ Ca, mà Dung Vũ Ca cũng không nhận thấy được, mọi tâm tư nàng đều đang đặt ở chỗ Vệ Minh Khê, bằng không nàng sẽ phát hiện ra được trong ánh mắt Tĩnh Doanh, ngoài cảm xúc dao động còn có một tia không đành lòng.

Dung Vũ Ca cảm giác bước chân của mình sao hôm nay rất nặng, tâm vừa thấp thỏm vừa bất an cực kỳ, Chỉ nhi sẽ nói cái gì? Chỉ nhi sẽ quyết định thế nào? Chỉ nhi...

Cõi lòng Dung Vũ Ca, tràn đầy đều là Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê đang ngồi trang điểm trước gương, kia sắc mặt tái nhợt phản chiếu qua lăng kính làm cho Dung Vũ Ca vô cùng đau lòng, nàng biết đêm qua nhất định Vệ Minh Khê cũng giống mình, không hề chớp mắt cả đêm.

Tĩnh Doanh và cung nữ hầu hạ một bên đều lui cả xuống, để hai người bọn họ lại với nhau.

Vệ Minh Khê cảm giác được hơi thở của Dung Vũ Ca, liền run sợ giật mình, nàng cảm giác được Dung Vũ Ca đang tới gần mình, hơi thở Dung Vũ Ca càng tới gần, càng làm cho tâm Vệ Minh Khê thêm đại loạn.

Dung Vũ Ca giống như lúc còn ở Giang Nam, cảm lấy cây lược gỗ đào trên bàn trang điểm, bắt đầu yên lặng thay Vệ Minh Khê nhẹ nhàng chải những sợi tóc dài mềm mại, thời khắc này vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được thanh âm thừa thốt khi chiếc lược gỗ lướt qua mái tóc, không khỏi làm cho trong lòng hai người vô vàn khó chịu.

Dung Vũ Ca chải hồi lâu nhưng vẫn như cũ không hề có ý dừng lại, như thể bị tẩu hỏa nhập ma, tựa hồ chỉ có giờ phút thân mật này mới có thể mang đến cho Dung Vũ Ca cảm giác an lòng vậy.

“Vũ Ca, chải tốt lắm, đã đủ rồi.” Vệ Minh Khê phá vỡ sự yên tĩnh, nhẹ nhàng nói.

“Còn chưa có hoàn hảo, nên thêm một chút nữa...” Giọng nói Dung Vũ Ca pha chút bối rối, giống như bị cưỡng bách, càng không dùng được tay của mình, có lẽ Vệ Minh Khê vĩnh viễn không bao biết giờ phút này mình sợ hãi đến nhường nào.

“Đủ rồi!” Vệ Minh Khê giữ chặt bàn tay Dung Vũ Ca vẫn còn đang chải lung tung trên mái tóc của mình, khoảnh khắc khi tay nàng chạm vào tay Dung Vũ Ca liền cảm giác được bàn tay ấy đang run rẩy, Vệ Minh Khê đột nhiên hiểu rõ, thì ra Dung Vũ Ca đang sợ, có lẽ từ sáng sớm Dung Vũ Ca đã đoán biết được kết quả nên mới có thể sợ hãi như thế, Vệ Minh Khê nghĩ mà đau lòng.

“Vệ Minh Khê, nàng không cần ta nữa sao?” Dung Vũ Ca đột nhiên nghẹn ngào hỏi, nàng không có biện pháp khống chế tâm tình của mình lúc này, nàng thực sự rất sợ hãi.

Vệ Minh Khê nhìn giọt nước mắt trong suốt nơi khoé mắt Dung Vũ Ca, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve dung nhan tuyệt mỹ kia, nếu Dung Vũ Ca không gặp phải mình, có lẽ nàng sẽ là một nữ tử thường xuyên vui cười, sẽ là một nữ tử hạnh phúc, ít nhất sẽ không phải khổ sở như bây giờ, Dung Vũ Ca không nên gặp phải mình, mình chỉ biết làm cho nàng tổn thương...

“Đồ ngốc, vì sao lại khóc?” Đầu ngón tay vẫn còn vương một giọt nước mắt nóng hổi của Dung Vũ Ca, nháy mắt đã thấm sâu vào cõi lòng Vệ Minh Khê, khiến trái tim nàng đau đớn khó chịu.

“Vệ Minh Khê, nàng không thể không cần ta!” Dung Vũ Ca bật khóc, nàng thực sự rất sợ hãi.

“Ta làm sao có thể không cần Vũ Ca được?” Trái tim Vệ Minh Khê như bị ai bóp chặt, phải hao tổn rất nhiều tâm sức mới có thể khắc chế được lệ nóng chỉ chờ tuôn ra, nàng thực sự không bỏ được Dung Vũ Ca, trái tim kia như bị cắt mất một miếng thịt, sâu đến đâm đũa máu chảy, vô cùng đau đớn.

“Thật sao?” Dung Vũ Ca nghe vậy, lệ châu tạm ngừng, nhãn tình quang mang lóng lánh nhìn Vệ Minh Khê, tràn đầy hy vọng.

Thứ quang mang rạng ngời hy vọng kia giống như đâm sâu vào lòng Vệ Minh Khê, làm cho nàng nhức nhối, Vệ Minh Khê đưa tay lau đi những giọt nước mắt vẫn còn chực chờ nơi khoé mắt Dung Vũ Ca, khẽ gạt đầu.

Dung Vũ Ca thật sự mừng rỡ, Vệ Minh Khê không có vứt bỏ mình, vui vẻ nhào vào lòng Vệ Minh Khê, ôm chặt lấy nàng, đem mặt vui vào cổ nàng, chỉ cần một ánh mắt kiên định của nàng thôi, Dung Vũ Ca cảm thấy so với bất cứ thứ gì cũng có thể làm cho mình vui vẻ hơn.

“Nàng có biết không? Vũ Ca đã lo sợ suốt cả một buổi tối, sợ Chỉ nhi không còn cần ta nữa...” Mặt Dung Vũ Ca vẫn như trước vui vào cổ Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng nói, nỗi lo sợ lúc trước vẫn còn làm lòng nàng sợ hãi.

“Ừ.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng hồi đáp, nàng không dám nói cho Dung Vũ Ca biết quyết định trong lòng mình, nàng biết sau khi Dung Vũ Ca biết, nhất định sẽ hận mình. Vệ Minh Khê vừa nghĩ đến khả năng Dung Vũ Ca sẽ hận mình, trong lòng cũng bắt đầu sợ hãi.

Suốt một ngày này, Dung Vũ Ca vẫn rúc vào lòng Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê cũng mặc cho Dung Vũ Ca tìm mọi cách thân mật bám dính lấy mình, thậm chí còn chủ động thân mật với Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca có chút vui vẻ, hôm nay Chỉ nhi không câu nệ giống như thường ngày, Dung Vũ Ca hạnh

phúc nằm trong lòng Vệ Minh Khê, cùng Vệ Minh Khê tay nắm tay cùng khây cầm huyền, phối hợp như thiên y vô phòng, tiếng đàn kia sầu ý triền miên dần phiêu đảng quần quanh bên trong cung điện trống rỗng.

Ở bên ngoài Tĩnh Doanh nghe tiếng đàn triền miên du dương như thế, chớp mũi không khỏi thấy cay cay, giờ phút này càng triền miên, thì hiện thực sẽ càng thương tâm cùng bất lực.

Vệ Minh Khê hôm nay đặc biệt hứng trí, một bên khây cầm huyền cùng Dung Vũ Ca hợp tấu, một bên nghiêng mình uống rượu, mỹ nhân trong lòng, nhất thời quên cả lối về, Vệ Minh Khê dùng môi của mình che lại đôi môi Dung Vũ Ca, đem số rượu trong miệng đều trút hết vào bụng nàng.

Nhìn như đều là Vệ Minh Khê uống, nhưng trên thực tế tất cả rượu đều tiến nhập vào bụng Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca có chút mơ màng, nàng bị Vệ Minh Khê dùng mỹ nhân kế mê hoặc đến bất phân nam bắc, nàng chỉ biết mình yêu Vệ Minh Khê giờ phút này vô cùng, khi nàng đối với mình vừa không có cố kỵ vừa phóng túng như thế, cũng không phát hiện được chút dị thường nào bên trong đó, vẫn là Dung Vũ Ca vĩnh viễn không bao giờ đủ phòng bị với Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca đã có vài phần men say, đem thuốc bột đã chuẩn bị từ trước đổ vào chén rượu, khẽ lay động một cái rồi nâng cốc đưa đến môi Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca vốn không hề phòng bị mà đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Vệ Minh Khê chỉ biết tro mắt nhìn Dung Vũ Ca uống một giọt rượu cũng không chừa, rồi từ từ thông khổ nhắm mắt lại.

Dung Vũ Ca cảm giác mắt mình sao ngày càng mơ hồ, nàng nhìn thấy bộ dáng Chỉ nhi có vẻ rất thống khổ, nàng muốn an ủi Chỉ nhi, nhưng mí mắt càng ngày càng nặng, ý thức cũng dần mơ hồ, càng ngày càng không mở ra nổi.

Vệ Minh Khê đỡ lấy Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng đặt đầu son môi lên trán của nàng, vừa hôn vừa ôm chặt lấy nàng hồi lâu mới gọi Tĩnh Doanh tiến vào.

“Đem nàng về Phượng Nghi cung đi.” Thanh âm Vệ Minh Khê không kiềm được mà run rẩy, nàng không dám nghĩ đến sau tối nay sẽ là cảnh tượng gì.

“Nương nương...” Tĩnh Doanh nhìn Dung Vũ Ca đã sớm hôn mê, không đành lòng nói.

“Đem nàng về Phượng Nghi cung!” Vệ Minh Khê cảm giác mình đơn giản chỉ thuật lại lời ấy một lần nữa nhưng đã vô cùng khó khăn, nàng cũng không biết mình làm đúng hay sai, chỉ là tâm rất đau, đau đến mức khiến nàng không còn suy nghĩ được.

“Nương nương, nàng sẽ hận người.” Tĩnh Doanh khẽ thở dài, từ trong lòng Vệ Minh Khê ôm lấy Dung Vũ Ca, nương nương đã quyết định làm một người quá đau đớn.

Vệ Minh Khê không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn Tĩnh Doanh ôm Dung Vũ Ca đi, cho đến khi không nhìn thấy Dung Vũ Ca nữa, nước mắt Vệ Minh Khê mới từ từ chảy xuống, đã nói là đem thể từ trả lại cho Thiên nhi mà, vì có gì trái tim lại đau đến như vậy?

Thần trí Dung Vũ Ca vô cùng mơ hồ, thân thể lại nóng rực dị thường, một loại dục vọng lần áp lý tính đang bao trùm lấy nàng, lại nhìn đến khuôn mặt cùng Vệ Minh Khê cơ hồ có vài phần tương tự, liền điềm nhiên đem người kia trở thành Vệ Minh Khê.

Đêm hôm đó, Cao Hiến như ý nguyện chiếm được Dung Vũ Ca, Cao Hiến hoàn toàn không biết vì sao một đêm này, Dung Vũ Ca lại nguyện ý để cho mình chạm vào nàng, mặc dù hẳn chẳng qua là kẻ bị Dung Vũ Ca đương trường thay thế cho cái người tên Chỉ nhi kia, hẳn cũng cam tâm tình nguyện.

Vệ Minh Khê khây cầm suốt một đêm, mười ngón tay vết máu loang lổ cũng hồn nhiên không biết, Vệ Minh Khê không biết rốt cuộc một đêm này đã trôi qua thế nào, nàng chỉ biết là, đêm ấy, nàng đã đem nữ nhân mình yêu thương nhất đến giường cho nhi tử, một đêm này, nàng chịu đựng đến đau đớn tâm can Sắc mặt Vệ Minh Khê tái nhợt không khác gì tờ giấy trắng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Một Bước Sai, Từng Bước Sai

Khi Dung Vũ Ca tỉnh lại, nàng không thể tin được nhìn Cao Hiến đang nằm ở bên cạnh mình, hết thấy, hết thấy đều làm cho Dung Vũ Ca không thể chấp nhận được sự thật này. Dù là cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ Vệ Minh Khê sẽ đối xử với mình như thế, đây chẳng lẽ là giết người báo ứng sao? Vệ Minh Khê, người thực sự rất biết cách làm tổn thương ta, cả đời này cũng chỉ có người mới có khả năng làm ta tổn thương như vậy! Dung Vũ Ca nở nụ cười, cười đến mức không thể cầm được nước mắt, tiếng cười kia làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, cơ hồ dựng đứng cả lỗ chân lông, khiến cho Cao Hiến đang nằm bên cạnh cũng đột nhiên bừng tỉnh.

“Vũ Ca, nàng làm sao vậy?” Cao Hiến lo lắng.

“Ai cho phép người chạm vào ta?” Dung Vũ Ca âm lãnh hỏi, ngữ khí càng lúc càng âm trầm, nàng hận không thể làm cho Cao Hiến biến mất ngay lập tức, nếu như không có Cao Hiến thì tất cả việc này cũng sẽ không phát sinh, một khắc kia, Dung Vũ Ca chỉ muốn giết chết Cao Hiến.

“Vì nàng không cự tuyệt, nên ta cho là...” Cao Hiến nhìn nét mặt Dung Vũ Ca, trong lòng lạnh run, Vũ Ca tựa hồ vô cùng oán hận mình.

Dung Vũ Ca giận dữ bóp chặt cổ Cao Hiến, làm cho hắn chỉ biết thống khổ giãy dụa, hắn không biết mình đã làm sai chuyện gì, tối hôm qua rõ ràng Vũ Ca không hề có ý cự tuyệt, vì có gì sáng nay nàng lại phản ứng dữ dội đến vậy?

Nếu không có Cao Hiến, có lẽ giờ phút này nàng sẽ không thống khổ như thế, nếu như không yêu thương Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca nàng đã là nữ nhân kiều ngạo cỡ nào? Nhờ món quà mà mẫu tử bọn họ ban tặng, Dung Vũ Ca đã hoàn toàn bị huỷ diệt rồi!

Lần đầu tiên Dung Vũ Ca hối hận vì mình đã yêu thương Vệ Minh Khê, thì ra mình ở trong lòng nàng bất quá chỉ là món đồ chơi có thể dễ dàng đem tặng cho người khác.

Vệ Minh Khê! Không ai có thể giẫm đạp lên Dung Vũ Ca như vậy, ngay cả người cũng không thể! Người nhất định phải vì chuyện này mà trả giá đắt!

Sắc mặt Cao Hiến càng ngày càng tái nhợt, không khí vào được phế quản cũng càng ngày càng ít, loại thống khổ không thở được này làm cho khuôn mặt vốn tuấn tú của hắn dần méo mó, ngay cả giãy dụa cũng ít dần. Ngay lúc Cao Hiến tưởng như mình sắp chết thì Dung Vũ Ca đột ngột buông tay, nhưng sắc mặt nàng vẫn âm trầm cực điểm, kia tuyệt mỹ dung nhan nay đã ngưng đọng thành một tảng băng sương, không bao giờ tan được.

Dung Vũ Ca hận chính mình, tại sao nàng vẫn không thể hạ quyết tâm? Chỉ cần dùng thêm chút xúi lực đạo là đã có thể làm cho Vệ Minh Khê kia đau đến thất gan ruột, có thể khiến cho Vệ Minh Khê hiểu được, dù nàng đau đớn đến tan nát tim gan cũng không bằng nửa phần thống khổ của mình, nhưng vì có gì nàng không hạ thủ được. Dung Vũ Ca đá Cao Hiến xuống giường, tự ôm lấy chính bản thân mình, đem mặt nàng vùi vào gối, thống hận hét to một tiếng, tiếng hét vô cùng thống khổ làm cho cung nhân tưởng như nghe được tiếng kêu của một loài dã thú bị thương.

Dung Vũ Ca tự nhốt mình tại tẩm cung, không nói thêm bất kỳ lời nào, cũng không ăn bất kỳ thứ gì và không gặp bất luận kẻ nào. Trong lòng Cao Hiến vô cùng hối hận, hắn không thể ngờ đêm hạnh phúc nhất của mình lại biến thành như vậy, hắn không hề muốn làm tổn thương Dung Vũ Ca, giờ phút này khi thấy Dung Vũ Ca như thế, trong lòng Cao Hiến vô cùng run rẩy. Hắn sợ Dung Vũ Ca sẽ tự làm thương tổn chính mình, hắn thà rằng Dung Vũ Ca đánh hắn, mắng hắn chứ không muốn nàng không ăn không uống như vậy, làm cho người ta vô cùng đau lòng, hắn rất sợ, hắn sợ Dung Vũ Ca hương tiêu ngọc vẫn.

Cao Hiến nhìn Dung Vũ Ca như dã thú bị thương sẵn sàng giương vuốt đá thương người, rúc vào một chỗ, không cho bất cứ kẻ nào tới gần nàng, trong lòng hắn cực kỳ đau đớn, lúc này đây cho dù muốn cũng không thể đến gần nàng nữa. Cao Hiến nhìn bộ dáng tuyệt vọng của Dung Vũ Ca, trong lòng hắn cũng tuyệt vọng theo, giờ phút này hắn chỉ hy vọng Dung Vũ Ca có thể khôi phục như lúc bình thời, dù chỉ là một chút cũng tốt rồi.

Cao Hiến tìm gặp Vệ Minh Khê, sắc mặt Vệ Minh Khê cũng tái nhợt, nét thống khổ và mệt mỏi dù thế nào cũng không che giấu được, xem ra trạng thái của Vệ Minh Khê cũng không hơn gì Dung Vũ Ca. Cao Hiến nhìn thấy thế cũng không đành lòng phiền nhiễu Vệ Minh Khê thêm nữa, nhưng Dung Vũ Ca đã cả ngày không ăn không uống gì rồi, mà Cao Hiến biết, Dung Vũ Ca sẽ vẫn còn tiếp tục như vậy.

“Mẫu hậu, Vũ Ca nàng...” Cao Hiến nhìn Vệ Minh Khê, muốn nói lại thôi, hắn vốn cho là mẫu hậu vĩnh viễn đều có thể giúp hắn giải quyết mọi vấn đề, nhưng Cao Hiến quên rằng Vệ Minh Khê không phải là thần, nàng cũng phạm sai lầm, cũng sẽ thúc thủ vô sách.

“Nàng sao rồi?” Mỗi một chữ phun ra, Vệ Minh Khê đều cảm giác được lồng ngực phát đau, ba chữ Dung Vũ Ca như chà xát trái tim nàng đau đớn.

“Nhi thần không biết sự tình sẽ là như vậy, nếu như sớm biết nhi thần sẽ không chạm vào nàng, nàng bây giờ không ăn không uống làm cho nhi thần vô cùng sợ hãi...” Cao Hiến ảo não gãi đầu, thống khổ nói.

“Không phải Hiến nhi sai, là mẫu hậu sai.” Vệ Minh Khê nghe tin Dung Vũ Ca không ăn không uống, nước mắt không khỏi cuộn cuộn tuôn rơi, hết thấy tội lỗi đều do Vệ Minh Khê tạo thành, người nên chết phải là Vệ Minh Khê nàng! Dung Vũ Ca sẽ hận Vệ Minh Khê, phải, theo lý nàng nên hận Vệ Minh Khê, ngay cả Vệ Minh Khê cũng oán hận chính mình, ngay từ đầu không biết tự kiểm chế mình đã là tội, yêu nhưng lại làm Dung Vũ Ca tổn thương, đó là tội càng thêm tội, cùng nhau bước tới đều là sai, một bước sai, từng bước sai!

“Mẫu hậu, phải làm sao bây giờ? Nàng đang tự thương tổn chính mình, ta ngăn cản không được...” Cao Hiến lo lắng hỏi.

Vệ Minh Khê ôm lấy ngực mình, có cảm giác trái tim mình co thắt như thể bị ai đó đánh một chùy. Nàng không cách nào tưởng tượng nhưng vẫn phải thừa nhận thêm lần nữa, đêm qua nàng đã phải mất bao nhiêu khắc chế mới có thể nhịn xuống nỗi xúc động muốn đoạt lại nữ nhân của nàng. Đó là nữ nhân của nàng, cứ nghĩ đến cảnh nữ nhân của nàng ở dưới thân nhi tử vui hoan, nàng có cảm giác trái tim như bị lăng trì, không được, không được để cho bất cứ kẻ nào chạm đến Dung Vũ Ca, nàng chỉ có thể là của mình, dù cho là nhi tử của nàng, Vệ Minh Khê cũng không muốn nhường Dung Vũ Ca cho hắn.

Nhưng Vệ Minh Khê biết, giờ phút này mình mới hiểu được trái tim mình thì cũng đã quá muộn, Dung Vũ Ca sẽ hận nàng, mà nàng cũng không có cách nào vì mình giải vây.

Vệ Minh Khê đi vào tầm cung Phượng Nghi cung, bên trong vô cùng hỗn loạn và bừa bộn, khắp nơi đều là mảnh vụn khiến cho Vệ Minh Khê càng nhìn càng run sợ, nằng sợ Dung Vũ Ca tự thương tổn chính mình, mỗi tổn thương mà Dung Vũ Ca tự tạo đều là trừng phạt đối với Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca hất đổ mọi cơm canh mà cung nữ đem đến: “Cút đi!” Dung Vũ Ca quát, làm cho các cung nữ nom nớp lo sợ vội vàng thu dọn thức ăn rơi vãi, đến khi nhìn thấy Vệ Minh Khê phía sau, tất cả đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vệ Minh Khê cầm lấy chén cháo trong tay cung nữ, ý bảo bọn họ lui xuống.

“Vũ Ca, ăn chút gì đi được không?” Vệ Minh Khê đem chén cháo đến trước mặt Dung Vũ Ca, trong giọng nói hết sức lấy lòng, thái độ mềm mỏng đến không thể mềm mỏng hơn nữa của Vệ Minh Khê.

Dung Vũ Ca không thèm để ý tới Vệ Minh Khê, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, kia băng sương trong mắt đủ để làm tổn thương Vệ Minh Khê. Cho tới bây giờ Dung Vũ Ca chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, Vệ Minh Khê biết mình nên nhận lấy sự trừng phạt như vậy, nhưng mặc dù trong lòng đã chuẩn bị thật tốt vẫn cảm thấy vô vàn khó chịu.

“Vũ Ca, ăn một chút thôi được không?” Vệ Minh Khê lời ngon tiếng ngọt khấn khoản cầu xin thêm nhiều lần nữa, nhưng ánh mắt Dung Vũ Ca nhìn nàng chẳng những không chút nào hòa hoãn, ngược lại càng lúc càng lạnh như băng.

Đứng, Dung Vũ Ca càng ngày càng phần nộ, Vệ Minh Khê, người bán rẻ Dung Vũ Ca ta, làm sao còn có thể làm như cái gì cũng chưa từng phát sinh? Có phải Vệ Minh Khê người nghĩ rằng chỉ cần người dụ dỗ hai ba câu thì Dung Vũ Ca này vẫn có thể chạy như bay đến bên người người chăng? Chưa bao giờ Dung Vũ Ca lại thống hận Vệ Minh Khê như thời khắc này đến thế.

“Vũ Ca, ta biết nàng giận ta, nhưng cứ ăn xong chút cháo đã rồi mắng ta, đánh ta cũng không muộn, không nên như vậy nữa, được không?” Vệ Minh Khê nhìn khuôn mặt ngày càng lạnh lẽo của Dung Vũ Ca, ngữ khí càng thêm thấp thỏm bất an, muỗng cháo dừng bên khóe miệng Dung Vũ Ca hồi lâu cũng không được Dung Vũ Ca đáp lại, tâm càng thêm luống cuống.

Dung Vũ Ca giận dữ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Vệ Minh Khê, chính Vệ Minh Khê đã làm ra chuyện không thể nào tha thứ, giờ còn bày ra bộ dáng thống khổ đáng thương làm gì, thực sự làm cho người ta tức giận. Dung Vũ Ca trực tiếp đẩy mạnh Vệ Minh Khê, bởi vì đang cơn thịnh nộ nên không thể khống chế được lực đạo, làm cho Vệ Minh Khê bị đẩy lùi về vài bước, thân thể đập vào cạnh bàn, đúng lúc cái trán cũng đập vào góc bàn phát ra tiếng vang thật lớn. Trán Vệ Minh Khê lập tức sưng đỏ, xuất hiện lỗ thủng khiến cho máu không ngừng chảy ra, vết máu đỏ tươi trên khuôn mặt vốn tái nhợt của Vệ Minh Khê lại càng thêm bất mắt.

Khoảnh khắc khi Vệ Minh Khê đập trúng bàn, tay Dung Vũ Ca theo phản xạ lập tức đưa ra ngoài, nhưng bất chợt ngừng lại giữa không trung rồi đột ngột thu về. Lúc nghe thấy tiếng vang của cái trán Vệ Minh Khê va vào cạnh bàn, tâm Dung Vũ Ca vẫn không khống chế được mà nhói lên một cái. Dung Vũ Ca hận mình, Vệ Minh Khê chỉ bị chút tổn thương, nàng đã vô cùng thương xót, nhưng Vệ Minh Khê cứ như vậy làm tổn thương mình, Vệ Minh Khê không thể được tha thứ, không đáng được tha thứ! Dung Vũ Ca hận đến mức hạ quyết tâm nhắm mắt làm ngơ vết thương trên trán Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê cố nén đau đớn, nàng cảm thấy bị đau đớn như vậy là xứng đáng, có như thế mới có thể làm cho nàng dễ chịu hơn chút, nhưng thực tế trước mặt lại càng thêm tồi tệ. Trước kia Dung Vũ Ca không bao giờ để mình tổn thương dù chỉ là một chút xíu, lần này mình đã khiến nàng thương tâm đến mức nào nàng mới có thể lạnh lùng như vậy? Tâm của nàng đối với mình đã chết rồi sao? Vệ Minh Khê không dám nghĩ nữa, ánh mắt nhìn Dung Vũ Ca toàn là cầu xin, con người là như thế, đến lúc chân chính mất đi mới phát hiện hoá ra mình sợ hãi đến nhường nào.

Nhìn thấy trong ánh mắt Dung Vũ Ca tràn ngập hận ý, thần kinh Vệ Minh Khê cũng nhanh chóng bị cắt thành nhiều đoạn, nguyên lai mình không thể chịu nổi việc Dung Vũ Ca hận mình.

“Nếu như nàng chịu nghe theo lời ta nói dù chỉ một chút, thì nàng muốn đẩy thêm mấy cái ta cũng nguyện ý...” Vệ Minh Khê lấy ống tay áo tùy ý lau đi vết máu vẫn đang còn trào ra khỏi trán.

“Vệ Minh Khê, người có giả bộ đáng thương cũng vô dụng, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người!” Ánh mắt Dung Vũ Ca đỏ hồng, hét lên với Vệ Minh Khê. Dung Vũ Ca không dễ chịu một chút nào, Vệ Minh Khê chỉ biết làm cho nàng càng thêm khó chịu, nếu Vệ Minh Khê cho là có thể dùng khổ nhục kế, vậy nàng sai to rồi, Dung Vũ Ca không hề nạt như vậy!

“Vậy làm sao nàng mới có thể tha thứ cho ta?” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, yếu ớt hỏi, mình làm ra chuyện như vậy, quả thật không đáng để được tha thứ.

“Người nghĩ ta sẽ tha thứ cho người?” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, cười giễu cợt. Tha thứ? Buồn cười thay cho cái từ “tha thứ”, tổn thương không phải là thứ chỉ cần tha thứ thì có thể trôi qua!

“Ta phải làm gì mới có thể khiến nàng dễ chịu hơn một chút đây, ta biết ta không đáng để nàng tha thứ, nhưng ta hy vọng nàng không tự hành hạ bản thân nàng nữa, hết thảy đều là lỗi của ta...” Vệ Minh Khê có cảm giác máu trên trán cứ không ngừng chảy ra ngoài, sắc mặt ngày càng trắng bệch.

“Muốn ta tha thứ cho người? Được thôi, người lập tức đi nói với Cao Hiến người người yêu là ta, người cùng ta ở trên giường triển miên như thế nào, nói cho Cao Hiến biết, người mẫu thân hần luôn luôn tôn kính phóng đảng như thế nào, đã cùng con dâu nàng làm chuyện câu thả ra sao, người đi nói cho người trong thiên hạ biết, dưới vệ đạo mạo kia của Vệ Minh Khê lại do bẩn đến nhường nào!” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê lãnh khốc nói, Dung Vũ Ca chỉ biết rằng nàng bị thương, thương tích đầy mình, cho nên cũng muốn bắt Vệ Minh Khê phải trả cái giá đắt như thế.

Vệ Minh Khê nghe vậy sắc mặt liền khê biến, nàng nhìn Dung Vũ Ca, nàng biết Dung Vũ Ca đang nói thật, Vệ Minh Khê hơi mấp máy môi, trong lúc nhất thời đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, thì ra Dung Vũ Ca thật sự hận mình như vậy, trong lòng Vệ Minh Khê chưa xốt đi thường.

“Thế nào? Không dám sao? Rốt cuộc thì Dung Vũ Ca dù thế nào vẫn không đáng kể, cho nên từ đầu tới cuối Dung Vũ Ca triệt để chỉ là một đũa ngọc mà thôi!” Dung Vũ Ca cười trào phúng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Ân Đoạn Nghĩa Tuyệt

“Vệ Minh Khê, nếu như ngươi làm không được, vậy thì đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!” Dung Vũ Ca không hề nhìn Vệ Minh Khê, bởi vì chỉ cần liếc mắt một cái, tâm nàng sẽ đau đớn như bị cường ngành xé rách.

Dù chỉ một câu Vệ Minh Khê cũng không nói nên lời, nàng không biết hiện tại mình còn có thể nói gì. Từ trước đến giờ, bề ngoài Vệ Minh Khê vốn luôn thanh nhã nhưng giờ phút này lại vô cùng chật vật, y phục vẫn còn dính thức ăn vừa rồi bị hất đổ, trên trán vẫn còn lưu huyết, mặt mày Vệ Minh Khê tái nhợt, nhìn như có thể ngã xuống bất kỳ lúc nào. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, càng nhìn càng chần chờ, đôi môi khẽ mấp máy động nhưng lời gì cũng không thể thốt ra, chỉ đành chậm rãi lê đôi chân như đang mang sức nặng ngàn cân, xoay người rời đi.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê ly khai, ánh mắt dần đỏ lên, kia trong mắt toàn là tơ máu dày đặc, nàng nắm chặt tóc, ôm lấy đầu như thể bị tẩu hỏa nhập ma. Việc Vệ Minh Khê cứ như vậy rời đi làm cho Dung Vũ Ca hoàn toàn cuồng nộ, nàng nắm lấy hộp trang điểm trên bàn ném mạnh về hướng Vệ Minh Khê, mà Vệ Minh Khê cũng không hề né tránh, làm cho ngay giữa lưng lập tức bị một cú đập thật mạnh. Vệ Minh Khê rên lên một tiếng, không một ai biết Vệ Minh Khê bị ném trúng có bao nhiêu đau, chỉ có Dung Vũ Ca biết nàng ném có bao nhiêu mạnh.

Dung Vũ Ca nhìn thân thể vốn gầy yếu của Vệ Minh Khê cơ hồ lao đảo như sắp ngã, nước mắt lại từng giọt tuôn rơi, nàng không muốn bất luận kẻ nào làm tổn thương Vệ Minh Khê, nhưng hôm nay người làm nàng bị thương lại chính là mình. Dung Vũ Ca hận mình, nhưng lại càng hận Vệ Minh Khê!! Vệ Minh Khê, vì sao ngươi có thể làm được điều như vậy, vì có gì ngươi có thể làm vậy đối với ta? Vì ngươi ta đã không còn gì cả, sao ngươi lại nở hung hăng đem lòng ta đây xéo.

Tĩnh Doanh nhìn Vệ Minh Khê đi ra, toàn thân lộn xộn không nói, ngay cả trên trán vẫn còn lưu vết thương đang rỉ máu, làm cho Tĩnh Doanh lập tức muốn đi vào giáo huấn Dung Vũ Ca. Mặc dù lần này nương nương có làm chuyện quá đáng nhưng cũng đâu tới phiên Dung Vũ Ca làm nương nương bị thương. Ngay từ đầu nếu Dung Vũ Ca biết có kị luân thường không câu dẫn nương nương, thì hôm nay nương nương làm sao lâm vào tuyệt cảnh như thế này. Đó chính là nghiệt căn do Dung Vũ Ca tạo ra, kết xuất nên nghiệt quả, cũng chính là báo ứng của nàng vậy.

Nếu Dung Vũ Ca không câu dẫn Vệ Minh Khê, nàng vẫn sẽ là một Vệ Minh Khê không nhiễm chút bụi trần, chính là do Dung Vũ Ca cứ nhất quyết kéo nàng từ trên mây rơi xuống, làm cho Vệ Minh Khê hiểu được thất tình lục dục, cũng làm cho cả đời Vệ Minh Khê vì việc này mà mệt mỏi. Dung Vũ Ca hiện tại có thể oán trách Vệ Minh Khê, có thể hận Vệ Minh Khê, nhưng nỗi khổ trong lòng Vệ Minh Khê thì biết tổ khổ cùng ai đây?

“Một bước sai, từng bước sai, tất cả đều là ta sai!” Vệ Minh Khê nở nụ cười tự giễu, cười nhưng đầy vẻ tái nhợt vô lực.

Tĩnh Doanh nghe vậy thật muốn tát cho mình mấy cái, nếu lúc trước không để cho Dung Vũ Ca có cơ hội tới gần nương nương, vậy sẽ không khiến nương nương lâm vào tuyệt cảnh thế này.

“Nương nương, để ngự y xử lý vết thương đi.” Tĩnh Doanh lo lắng nói.

“Thôi, cứ để máu chảy cũng tốt, nàng nói không muốn nhìn thấy bản cung nữa, nếu bản cung chết đi, cũng có thể thuận theo ý nàng.” Vệ Minh Khê cứ nghĩ đến việc Dung Vũ Ca quyết tuyệt nói không bao giờ muốn nhìn thấy mình nữa, tâm tưởng chừng như chết lạnh.

“Có bao nhiêu yêu thì có bấy nhiêu hận, nói ngược lại, giờ phút này nàng hận người bao nhiêu, thì cũng có nghĩa nàng yêu người bấy nhiêu. Nếu nương nương có chuyện gì không may, nhất định nàng không thể nào vui nổi.” Tĩnh Doanh khẽ trấn an, Dung Vũ Ca quá yêu Vệ Minh Khê, nên cho dù lúc này nàng có hận Vệ Minh Khê vô cùng thì nhất định cũng không hy vọng Vệ Minh Khê có việc gì bất trắc.

“Có lẽ nàng thật sự hy vọng bản cung biến mất trước mắt nàng, cũng đúng, từ trước đến giờ bản cung chỉ biết tổn thương nàng, nếu không có bản cung, có lẽ nàng mới được tự do...” Vệ Minh Khê khẽ cử động đôi môi khô khốc, cười khổ nói, kể từ lúc bị ném trúng xương sống, Vệ Minh Khê đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, rốt cuộc chống đỡ không được thân thể dần gục xuống. Vệ Minh Khê nghĩ, nếu giờ phút này nàng chết đi, có lẽ đối với ai cũng đều tốt cả, nàng chịu không nổi việc đối diện với nhi tử, cũng chịu không nổi việc Dung Vũ Ca hận mình. Từ đầu tới cuối, nàng vẫn luôn là một kẻ khiếp nhược.

“Nương nương...” Tĩnh Doanh ôm lấy thân thể cực kỳ yếu ớt của Vệ Minh Khê, nàng thật đáng chết, sao đến bây giờ mới phát hiện nương nương có vấn đề, lẽ ra nàng không chỉ có một vết thương trên trán mới đúng.

“Dung Vũ Ca, sự tình đã là như thế, ngươi còn muốn thế nào đây? Chẳng lẽ ngươi muốn hành hạ nương nương đến chết mới cam lòng hả dạ sao?” Tĩnh Doanh chất vấn Dung Vũ Ca, nương nương bị tổn thương đến cốt sống, may mà không quá mức nghiêm trọng, nếu chỉ cần thêm chút nữa thì rất có khả năng làm cho nương nương bị liệt.

“Là nàng muốn hành hạ ta đến chết, chứ ta nào có tài đức gì mà có thể hành hạ nàng đây? Lòng của nàng so với bất kỳ kẻ nào đều lãnh khốc hơn nhiều, nàng một lòng đều vì nhi tử của nàng, vì ngai vàng của nàng, vì thanh danh tài đức sáng suốt của nàng, cũng vì vinh hoa phú quý của nàng... ngươi nên nhanh chóng thấy rõ chân diện mục của nàng đi, tránh cho ngày nào đó bị nàng đưa lên giường của ai đó cũng không biết...” Ngự khí Dung Vũ Ca đầy trào phúng, tùy tiện nói với Tĩnh Doanh.

“Vậy chúc mừng ngươi đã nhìn thấu nương nương, hiểu ra triệt để.” Tĩnh Doanh nhìn Dung Vũ Ca, nở nụ cười vô cùng nhạt nhẽo. Mỗi người đều là phạm phu tục tử, không ai có thể đồ lỗi cho ai việc gì.

Lời của Tĩnh Doanh nói làm cho Dung Vũ Ca phẫn nộ: “Nếu nàng muốn đoạn tình cứ nói với ta thì được rồi, ta sẽ thành toàn cho nàng, vì cái gì lại đưa ta lên giường kẻ khác? Nàng bảo ta phải có cảm xúc như thế nào đây?” Dung Vũ Ca chán ghét chuyện tình yêu của mình bị chất vấn, rõ ràng đều là Vệ Minh Khê sai, Tĩnh Doanh dựa vào cái gì mà cười nhạo mình?

“Dung Vũ Ca, ngươi thật tâm tự hỏi lòng mình đi, nếu nàng nói đoạn tình, có thật ngươi sẽ cam tâm tình nguyện thành toàn cho nàng không? Ta nhớ rõ, ngay từ đầu nương nương đã tìm mọi cách khước từ tình cảm này, sao lúc đó ngươi không thành toàn cho nàng đi?” Tĩnh Doanh nhíu mày, nếu lúc trước Dung Vũ Ca chịu dừng lại thì đã không có cảnh tượng hôm nay.

Nhất thời Dung Vũ Ca không biết nói lời gì để chống đỡ, nàng vì Vệ Minh Khê phụ tấn thiên hạ nên tuyệt đối không cho phép Vệ Minh Khê phụ mình. Nếu Vệ Minh Khê nói đoạn tình, mình sẽ an nhiên tiếp nhận sao? Mình vì nàng phụ tấn thiên hạ, Vệ Minh Khê còn nói được câu gì? Có đôi khi mở miệng nói một việc còn khó khăn hơn so với làm được việc đó.

“Vệ Minh Khê không sai, sai là Dung Vũ Ca tự mình đa tình, Vệ Minh Khê muốn đoạn tình, vậy thì tình này cứ đoạn đi.” Dung Vũ Ca cười nói, sau khi Vệ Minh Khê đưa mình lên giường kẻ khác, còn có tình gì là không thể đoạn đâu?

Sau khi Vệ Minh Khê hôn mê tỉnh lại, việc đầu tiên là chạy tới Phượng Nghi cung, hoàn toàn bất chấp vết thương trên trán và xương sống của mình, nàng lo lắng Dung Vũ Ca một giọt nước cũng không uống, nhưng đúng lúc bước vào thì nghe thấy Dung Vũ Ca nói đoạn tình, chén cháo trên tay bỗng chốc rơi xuống, nước mắt cũng cuộn cuộn tuôn rơi. Kết cục này vốn là kết cục mà nàng vẫn muốn, sau khi mãnh tình này chấm dứt, nàng sẽ không cần đeo tội danh nghịch luân này trên lưng nữa, cũng không cần hồ thẹn với nhi tử của mình, nhưng đến khi thật sự nghe được, nàng đột nhiên phát hiện so với việc mang tội danh nghịch luân cùng gánh thế tử của con, nàng lại càng không cách nào chịu được sự quyết liệt của Dung Vũ Ca giờ phút này. Thì ra Dung Vũ Ca đã xâm nhập vào sâu trong tận cốt tủy của mình mà mình vẫn hồn nhiên không hề hay biết, bây giờ nàng muốn tách ra khỏi thân thể này, làm cho toàn thân bắt đầu kịch liệt đau đớn.

Dung Vũ Ca theo thanh âm tiếng chén rơi xuống thấy được Vệ Minh Khê, khuôn mặt nàng vẫn tái nhợt như trước, lệ châu vương đầy khoé mắt, kia đau đớn tựa hồ như thể bị vứt bỏ. Dung Vũ Ca trào phúng nhếch miệng, rõ ràng người bị vứt bỏ là mình, Vệ Minh Khê biểu hiện khó khăn như vậy để làm cái gì, đây không phải là kết quả mà nàng vẫn muốn sao? Có vài người vô cùng đáng hận, giống như Vệ Minh Khê bây giờ vậy.

“Từ nay về sau, Dung Vũ Ca và Vệ Minh Khê ân đoạn nghĩa tuyệt!” Thanh âm Dung Vũ Ca rất lớn, cũng rất bình tĩnh, không chỉ nói cho mình Tĩnh Doanh nghe, mà chính là nói cho Vệ Minh Khê biết.

Vệ Minh Khê hoàn toàn hoảng loạn, nếu lúc trước Dung Vũ Ca còn có thể lấy thứ này thứ nọ ném mình, phát giận với mình, làm cho mình vẫn còn cảm thấy có đường vãn hồi, thì giờ phút này Dung Vũ Ca lại hoàn toàn bình tĩnh, làm cho Vệ Minh Khê thúc thủ vô sách. Thương tâm quá mức sẽ làm tâm chết, và cũng chỉ có tâm chết mới có thể bình tĩnh được như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Xin Nàng Dừng Đi

Dung Vũ Ca xoay người rời đi, hoàng cung này đã không còn người nàng yêu nữa rồi, dù có lưu lại cũng không còn ý nghĩa gì. Dung Vũ Ca nhìn thoáng qua Vệ Minh Khê lần cuối, đầu biết rõ muốn nói với mình rằng tâm đã chết, nhưng lòng vẫn không khỏi nhói đau, tựa hồ phải đem trái tim đào ra mới có thể làm cho nó ngừng nhức nhối và giải quyết hết mọi tình cảm đối với Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê cảm giác được Dung Vũ Ca muốn đi, giờ phút này trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, đó là không thể để Dung Vũ Ca đi, Dung Vũ Ca đi rồi, sợ là cả cuộc đời này mình sẽ không còn cơ hội gặp lại nàng nữa, mình không thể để nàng đi! Vệ Minh Khê cảm giác tâm can mình như đang sắp nổ bên bờ sâu vạt ruộng, nỗi sợ hãi bị rơi xuống đó làm lòng nàng phát run.

Vệ Minh Khê ôm chặt lấy Dung Vũ Ca từ phía sau: “Vô luận nàng hận ta nhiều đến mức nào, dù cho nàng muốn ta làm bất kỳ điều gì đi nữa cũng đều được, xin nàng đừng đi có được hay không?” Vệ Minh Khê cầu xin. Con người luôn là vậy, phải đến lúc mất đi mới phát hiện, có những thứ nguyên lai

không thể nào dễ dàng dứt bỏ.

“Đây không phải là kết quả mà ngươi vẫn muốn sao? Nếu ta không đoạn tình, khác nào để cho ngươi lại đưa ta đến giường kẻ khác đâu, hay cứ lâu lâu lại đem tình này cho không biếu không?” Dung Vũ Ca khẽ cười, trong giọng nói đều là giễu cợt. Sắc mặt Vệ Minh Khê đã trắng đến mức không còn chút huyết sắc nào, nàng muốn nói cho Dung Vũ Ca biết, nàng sẽ không phạm sai lầm nữa, loại đau đớn tâm can như bị xé nát đó, phần còn lại của cuộc đời nàng cũng không bao giờ muốn nếm trải một lần nữa, nhưng nàng không dám nói, sợ lại làm Dung Vũ Ca tức giận.

“Vũ Ca, ta yêu nàng, đừng rời xa ta.” Vệ Minh Khê ôm chặt lấy Dung Vũ Ca, đem những lời chưa bao giờ dám nói thành lời nói ra.

Khoé miệng Dung Vũ Ca khẽ động, đưa lưng về phía Vệ Minh Khê, ánh mắt dần đỏ lên, trước đây nàng đã khát vọng Vệ Minh Khê thốt ra ba chữ này để trấn an tâm tình bất an của mình biết bao nhiêu, nhưng giờ nghe được trong tình cảnh này, chỉ cảm thấy như bị châm chọc dị thường.

“Đã quá muộn, Vệ Minh Khê, tất cả đều đã quá muộn.” Dung Vũ Ca cương quyết gỡ những ngón tay Vệ Minh Khê vẫn đang ôm chặt lấy nàng, hết thảy đều chấm dứt, nàng hận Vệ Minh Khê, nàng không có biện pháp nào để thuyết phục mình không hận Vệ Minh Khê, nàng sợ một khi mình lưu lại, không phải nàng hành hạ chính mình mà là hành hạ Vệ Minh Khê!

“Dung Vũ Ca, đừng đi...” Vệ Minh Khê chỉ biết tro mắt nhìn Dung Vũ Ca rời khỏi vòng tay của mình, lần đầu tiên cảm giác được sự bất lực và tuyệt vọng khi yêu mà không thể làm gì. Thân thể Vệ Minh Khê bất giác đổ gục, nàng quỳ xuống đất, nước mắt cũng vô lực tuôn rơi, chỉ cần Dung Vũ Ca lưu lại, cái gì nàng cũng có thể không cần.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, trong tâm vô cùng đau đớn, một Vệ Minh Khê luôn luôn cao cao tại thượng, luôn luôn hiện mình sáng suốt, nữ nhân mình yêu đến tận xương tủy, nay lại dám bỏ đi kiêu ngạo và tự tôn quý trên mặt đất cầu xin mình đừng đi, Dung Vũ Ca không có biện pháp làm cho mình không động dung. Giờ phút này Dung Vũ Ca đột nhiên tin tưởng, Vệ Minh Khê thực sự yêu mình, nhưng mà, dù có yêu thì vẫn không thể nào xoá hết được những thương tổn mà nàng đang phải chịu đựng. Dung Vũ Ca cố gắng kiềm chế bản thân không được mềm lòng, nàng không thể mềm lòng!

“Nếu muốn ta lưu lại, thì ngươi chỉ cần nói cho Cao Hiên biết ngươi là nữ nhân của ta.” Nét mặt Dung Vũ Ca không chút nào biến đổi, ngay cả trong giọng nói cũng không có bao nhiêu phập phồng, bởi vì nàng biết cho dù Vệ Minh Khê có yêu nàng bao nhiêu, vẫn không bì được với nhi tử bảo bối của nàng.

Vệ Minh Khê khẽ chần chừ, một lát do dự kia làm cho Dung Vũ Ca cảm thấy mình thực sự buồn cười, đến bây giờ mà tâm mình vẫn còn chút tàn niệm với Vệ Minh Khê!

Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca đã không còn nhẫn nại, từ mục quang dần trở nên băng lãnh của nàng, Vệ Minh Khê biết, nàng thật sự sắp mất đi Dung Vũ Ca. Vệ Minh Khê như một người sắp chết đuối, theo bản năng phải bắt được cọng cỏ cứu sinh cuối cùng.

“Dung Vũ Ca, đừng đi, cho ta thêm chút thời gian, ta sẽ nói cho Hiên nhi biết...” Sau khi thốt ra lời này, Vệ Minh Khê chợt phát hiện thì ra bản năng trong lòng nàng luôn hướng về Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nghe vậy, thân thể chợt khựng lại, nàng không thể tin nổi, vừa rồi Vệ Minh Khê chọn mình sao? Nàng không tin, không tin Vệ Minh Khê thật có thể cùng Cao Hiên nói chuyện này, nhưng mà trái tim tưởng chừng như máu sắp chảy đến cạn kiệt nay đột nhiên lại được rót thêm vào một ít huyết tinh hoàn toàn mới, một lần nữa khẽ đập một tia yếu ớt. Xem ra lý trí của nàng vẫn không thể nào khống chế được tim mình, dù cho vỡ nát, vẫn kim nén không được khát vọng muốn yêu thương, đúng là loài thiếu thân ngu xuẩn nhất trên đời!

“Ngươi đã quyết định chưa? Ta không đủ nhẫn nại để chờ ngươi thêm chút xíu thời gian nào nữa đâu.” Dung Vũ Ca khắc chế tình cảm trong lòng, làm bộ như hồ hững hờ, nàng không muốn ngay sau Vệ Minh Khê nửa áy náy nửa hối hận, nếu như lần này nàng vẫn không thể cho mình một tình yêu trọn vẹn thì mình thà rằng không cần thứ tình cảm đó.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, hít sâu vào một hơi, sau đó khẽ gật đầu. Ngay từ đầu khi nàng không khống chế được sự dự hoặc của Dung Vũ Ca, nàng lẽ ra phải chuẩn bị trước việc mình phải rơi xuống địa ngục mới phải. Chỉ vì nàng quá khiếp nhược, cứ né tránh hết lần này đến lần khác, cuối cùng khiến cho tất cả mọi người đều phải tổn thương.

“Nàng cho ta một tháng được không?” Vệ Minh Khê cẩn trọng hỏi.

“Ta có thể lưu lại, nhưng không có nghĩa là ta tha thứ cho ngươi!” Một tháng thời gian vốn không tính là dài cũng không quá ngắn, Dung Vũ Ca xem như đáp ứng, nhưng dù thế nào cũng không thể thuyết phục mình dễ dàng tha thứ cho Vệ Minh Khê. Nàng yêu Vệ Minh Khê bao nhiêu, thì lúc này hận Vệ Minh Khê bấy nhiêu.

Tính cách Dung Vũ Ca quá mức kịch liệt, một khi vết thương quá sâu, nếu muốn khép lại thì cũng phải cần một khoảng thời gian thật dài. Nếu vết thương chưa lành thì chỉ cần một cơn đau nho nhỏ, Dung Vũ Ca sẽ lại tiếp tục hành hạ mình và Vệ Minh Khê. Có lẽ trong thời gian chờ đợi đó, chính là lúc khó khăn nhất cho cả nàng và Vệ Minh Khê, bởi vì thỉnh thoảng chỉ cần động nhẹ vào vết thương thì cả hai người sẽ vô cùng đau đớn.

Chỉ cần Dung Vũ Ca ở lại, Vệ Minh Khê liền có chút yên lòng, nàng không sợ Dung Vũ Ca hận mình nhiều đến mức nào, cũng không sợ kế tiếp Dung Vũ Ca sẽ hành hạ mình ra sao, dù sao đó cũng là điều nàng đáng được nhận. Nàng chỉ sợ Dung Vũ Ca rời đi, một khi người đã đi thì hy vọng nào cũng không còn.

Từ đó vai trò của hai người bắt đầu hoán đổi cho nhau, trước kia là Dung Vũ Ca hết sức lấy lòng Vệ Minh Khê, hiện tại Vệ Minh Khê lại lại tận dụng mọi

tâm tư để lấy lòng Dung Vũ Ca. Nhìn Vệ Minh Khê đối với mình hết sức vồn vã ân cần, dùng mọi cách để lấy lòng, một Vệ Minh Khê hạ mình như thế làm cho Dung Vũ Ca đột nhiên thấy được hình ảnh của mình ngày trước. Trong lòng Dung Vũ Ca vô cùng phức tạp, hình ảnh Vệ Minh Khê tỏ ra hèn kém làm cho Dung Vũ Ca tự đứng tức giận, tựa hồ nhắc nhở Dung Vũ Ca về những việc mà Vệ Minh Khê đã làm với nàng.

Con người đôi khi là một động vật rất kì quái, lúc Vệ Minh Khê không lấy lòng, Dung Vũ Ca tức giận, nhưng đến khi Vệ Minh Khê thật sự lấy lòng, Dung Vũ Ca cũng tức giận. Trong lòng Dung Vũ Ca lúc này giống như có một cái gai, dù có muốn cũng nhổ không ra, muốn chấp nhận cũng chịu không được, cho nên vô luận Vệ Minh Khê làm cái gì cũng đều sai cả.

Dù hầu hạ Dung Vũ Ca khó khăn thế nào hay nàng gây khó dễ cho mình bao nhiêu, Vệ Minh Khê đều chỉ yên lặng nhẫn nại, Trong lòng nàng phải đồng thời chịu áp lực việc Dung Vũ Ca hỷ nộ vô thường cùng một tháng kỳ hạn sắp đến. Đối với việc sắp phải ngã bài với nhi tử, Vệ Minh Khê thấy tương lai chỉ là một mảnh mờ mịt, nàng không biết nhi tử sẽ phản ứng như thế nào, cũng không biết sau khi ngã bài Dung Vũ Ca có tha thứ cho mình hay không, hết thảy nàng đều không biết, cũng không thể đoán trước được, càng làm cho lòng người thêm bất an.

Bất quá tâm tình Vệ Minh Khê lúc này đã có sự thay đổi, trước kia là sợ kỳ hạn đang ngày càng đến gần, nhưng về sau đã bình thường trở lại. Nàng đã sai lầm, nên cho dù kết quả như thế nào thì nàng cũng cần phải chịu mọi trách nhiệm cho hành động của mình. Theo thời gian một tháng hạn định sắp đến, Vệ Minh Khê đã từ bị động chuyển dần sang chủ động, nàng không thể nhát gan như vậy mãi. Hiện tại Vệ Minh Khê đã chuẩn bị xong, nhưng Dung Vũ Ca có thể dễ dàng tha thứ cho nàng hay không?.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Một Bước Sai Đường, Ngàn Thu Ôm Hận - Hồi Lỗi Quay Về, Trăm Tuổi Đã Qua!

“Ngày mai là ngày cuối cùng rồi, ta sẽ chờ ngươi ở Đại Thành điện.” Dung Vũ Ca hướng Vệ Minh Khê nở nụ cười, đây là lần đầu tiên và duy nhất từ sau đêm đó đến nay nụ cười của nàng không mang theo tia trào phúng nào, nụ cười trong sáng phảng phất như thuở ban đầu, khuyển thành mà tuyệt thế.

Vệ Minh Khê lặng lẽ nhìn Dung Vũ Ca, tâm tình vốn nặng nề như hồ nước cạn trong suốt một tháng qua, giờ đột nhiên như thể có thêm vài giọt nước được rót vào, khẽ khuấy động vào nơi tù đọng, làm nảy sinh thêm một chút sinh khí và hy vọng cho nó, khiến Vệ Minh Khê lần đầu tiên cảm thấy giữa nàng và Dung Vũ Ca có lẽ vẫn còn cơ hội xoay chuyển.

Vệ Minh Khê đưa tay muốn chạm vào dung nhan Dung Vũ Ca, nhưng bị nàng tránh được. Dung Vũ Ca xoay người rồi đi, Vệ Minh Khê nhìn bàn tay vẫn còn lơ lửng giữa không trung... Mặt nước vừa mới được khuấy động lại khôi phục về yên tĩnh như ban đầu, im lìm như chết. Vệ Minh Khê khẽ sờ lấy cổ, xem ra một lần quay đầu, trăm tuổi đã qua*, Vệ Minh Khê khẽ thở dài, nhân thân phiêu dăng về xa xăm. Đoạn tình cảm này dù có thể vẫn hồi, nhưng liệu vết thương trong lòng Dung Vũ Ca có thể lành hay không? Vệ Minh Khê không biết nên bám víu vào đâu, dù có cũng chỉ là vách núi cheo leo, không biết vực sâu trước mặt rốt cuộc sâu đến nhường nào, chỉ biết rằng dù cảm giác vô cùng kinh hoàng hoang mang nhưng đã không còn đường nào để lui nữa rồi.

Ngày mai, ngày mai, nghĩ đến ngày mai, tâm Vệ Minh Khê không khỏi bất an, vô luận làm sao nàng đều không thể áp chế được thứ cảm xúc ấy trong lòng, Vệ Minh Khê hồi tưởng lại nụ cười tuyệt mỹ vừa rồi của Dung Vũ Ca, không hiểu sao lại có chút sợ hãi.

Dung Vũ Ca cố bức mình nhanh chóng rời đi, vừa rồi trong nháy mắt khi Vệ Minh Khê sắp chạm đến mình, trái tim không có tiền đồ kia suýt nữa đã buông khí giới đầu hàng, có lẽ chỉ có nàng mới biết nàng yêu Vệ Minh Khê nhiều bao nhiêu, còn Vệ Minh Khê thì chẳng bao giờ hiểu được, cho nên Vệ Minh Khê mới có thể đối xử như vậy với nàng.

Yêu bao nhiêu càng hận bấy nhiêu, cũng không có cách nào quên được. Nàng phải làm cho Vệ Minh Khê hiểu được thế nào là đau xé tâm can, nàng sẽ không bao giờ mềm lòng với Vệ Minh Khê nữa! Ánh mắt Dung Vũ Ca khẽ phẩm hồng, có lẽ chỉ có trái tim trong lồng ngực mới biết nàng đối với Vệ Minh Khê vẫn rất mềm lòng, nhưng dù thế nào vẫn không vượt qua nổi cừu hận trong lòng mình.

Đêm đó Dung Vũ Ca không hề ngủ, mắt mở trừng trừng đến tận hừng đông, đồng dạng Vệ Minh Khê cũng là một đêm thức trắng, dù nhắm mắt lại thần trí vẫn thanh tỉnh vô cùng.

Vệ Minh Khê vừa đứng dậy, Tinh Doanh lập tức đến bên người hầu hạ, thân thể vốn gầy yếu nay lại càng thêm mỏng manh, tựa hồ chỉ một trận gió cũng có thể thổi nàng bay đi, sắc mặt nàng tái nhợt làm cho Tinh Doanh nhìn mà chua xót vô cùng. Tinh Doanh thở rằng Dung Vũ Ca cứ rời khỏi hoàng cung này, mọi chuyện xem như chấm dứt, còn hơn là ở lại hành hạ Vệ Minh Khê. Một tháng nay, Dung Vũ Ca chưa bao giờ nhìn thấy được, nhưng không biết đã bao nhiêu lần Tinh Doanh chứng kiến Vệ Minh Khê ở phía sau Dung Vũ Ca âm thầm rơi lệ.

Tinh Doanh cảm thấy Dung Vũ Ca sẽ không đơn giản mà quên đi như vậy, sợ là trong lòng nàng vẫn không bỏ qua được, dù thế nào cũng phải hành hạ nương nung thêm nữa mới thoải mái trong lòng, cho nên Tinh Doanh không hề đồng ý việc Vệ Minh Khê nghe lời Dung Vũ Ca đi nói cho Hoàng Thượng biết thứ tình cảm nghịch luân giữa hai người, người làm mẫu thân như Vệ Minh Khê phải làm thế nào mới có thể đối mặt với nhi tử của nàng đây? Hơn nữa dù gì tổn thương đã có sẵn, giờ nếu kéo rách ra thêm một lần nữa, chẳng lẽ có thể bù lại được vết thương trước đó sao? Tinh Doanh cảm thấy Dung Vũ Ca hoàn toàn là bị lừa gạt che kín đầu óc rồi.

“Nương nương, người thật sự muốn nói với Hoàng Thượng sao?” Tĩnh Doanh muốn giúp Vệ Minh Khê thay quần áo, nhưng nàng chỉ chọn bộ y phục bình thường bên cạnh, nàng không có tư cách mặc cung bào, nàng có tội!

“Ừ, so với việc cả đời mang theo cảm giác áy náy, không bằng để Hiên nhi tuyên án đi.” Vệ Minh Khê thản nhiên nở nụ cười, cái vẻ thoải mái cùng thanh nhả này Tĩnh Doanh đã lâu chưa thấy trên người nàng, cũng phải, nương nương làm việc luôn có chừng mực. Tuy rằng chuyện với Dung Vũ Ca quả thật không đúng mực, nhưng Tĩnh Doanh luôn hy vọng còn có nguyên nhân khác khiến Vệ Minh Khê làm như vậy, Vệ Minh Khê trong cảm nhận của nàng vốn là một con người hoàn mỹ không tỳ vết, tuy rằng Tĩnh Doanh cũng biết đây chỉ là những điều mình áp đặt lên người Vệ Minh Khê mà thôi.

Người Vệ gia luôn là như thế, nhìn như hoàn mỹ không sứt mẻ, nhưng dù gì đi nữa họ vẫn là người phàm, vẫn có những vướng mắc của riêng mình. Vệ Minh Khê là như thế, Vệ Huyền Thanh cũng là như thế, xem ra người Vệ gia nếu không động tình, thì cũng sẽ không có chút tỳ vết nào. Tĩnh Doanh thực hy vọng Vệ Huyền Thanh không giống Vệ Minh Khê, không nên dễ dàng động tình, không phải tất cả mọi người đều đáng giá để các nàng động chân tình như vậy, các nàng theo lý cứ tiếp tục để thế nhân quý báu ngưỡng mộ đi, Tĩnh Doanh cũng sẽ mãi chôn dấu mảnh hy vọng nho nhỏ xa vời kia, không bao giờ đến quấy nhiễu Vệ Huyền Thanh.

Từ đáy lòng Tĩnh Doanh vẫn có chút không yên lòng, Vệ Minh Khê làm như vậy, rõ ràng là gây khó khăn cho cả mình và Cao Hiên, thử hỏi có người nào có thể chịu được thê tử cùng mẫu thân đồng thời phản bội mình? Hơn nữa, nếu Dung Vũ Ca làm vậy chỉ vì muốn tiết hận, Tĩnh Doanh thật khinh thường Dung Vũ Ca, mỗi ngày đều mở miệng nói yêu người nhưng lại làm chuyện khiến người ta tổn thương nhất, dù hành vi có thể lý giải được nhưng vẫn không thể tha thứ!

Đại Thành điện là tẩm cung của hoàng đế, địa phương này, Vệ Minh Khê dù một chút cũng không xa lạ, nơi này lúc trước là của phu quân nàng, hiện tại là nơi ở của nhi tử nàng. Vô luận trong lòng đã chuẩn bị tâm lý bao nhiêu lần thì lúc Vệ Minh Khê bước vào Đại Thành điện, vẫn cảm thấy thấp thòm và bất an, nàng hiểu tâm tình mình giờ phút này, nhưng nàng không biết chút nữa khi ra khỏi Đại Thành điện kia tâm mình sẽ biến đổi thế nào, chỉ biết rằng nàng so với ngày đó đại hôn (đám cưới) còn khản trương và bất an hơn nhiều.

Vệ Minh Khê bước vào Đại Thành điện, từng bước, từng bước đi đều có nghĩa nàng cách khoảnh khắc bị tuyên án ngày càng gần, tâm tình của tử tù trước lúc bị phán tử, đại để cũng là như thế.

Nhưng Vệ Minh Khê vạn vạn lần không ngờ tới sự việc sẽ là như vậy, thì ra kết quả mà Dung Vũ Ca muốn là thế này sao, Vệ Minh Khê nhìn cảnh tượng đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm hôn nhau, mọi phòng tuyến trong lòng đều tan rã. Đó là hai người nàng yêu thương nhất, mà kỳ thật việc này vốn là kết quả nàng vẫn luôn hy vọng, nhưng nháy mắt khi nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim như lạnh toát, máu trong người đều đóng băng cả lại. Thì ra việc này so với bất kỳ cái gì đều khiến lòng người đau đớn hơn, khoảnh khắc đau đớn lúc tự mình đem nữ nhân mình yêu thương dâng vào tay kẻ khác còn không bằng nửa phần.

Giờ khắc này, Vệ Minh Khê có ảo giác chính mình mới là người thừa, chỉ có mình mới rơi xuống địa ngục. Vệ Minh Khê nở nụ cười, nước mắt theo khoeo mắt lẳng lặng rơi xuống.

Lúc Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê đi vào chứng kiến hết thấy, nhìn biểu tình khiếp sợ cùng đau đớn của nàng, còn có nước mắt thi nhau rơi xuống, tâm Dung Vũ Ca khẽ nhói đau, nhưng còn chưa đủ, không phải người muốn đem ta giao cho Cao Hiên sao? Ta sẽ làm theo ý người! Dung Vũ Ca phẫn hận nghĩ, vút ra khỏi đầu một chút đau đớn kia.

Vệ Minh Khê nhắm hai mắt lại, lúc này Vệ Minh Khê hoàn toàn xác định Dung Vũ Ca thực sự hận mình, một nỗi hận không bao giờ hoá giải, vô luận mình làm cái gì cũng chỉ là hư không. Vệ Minh Khê xoay người, vô luận thế nào thì nàng cũng không có biện pháp chứng kiến cảnh tượng này, bởi vì trái tim đau đớn khiến nàng không thở được, Vệ Minh Khê chỉ mong muốn mau chạy trốn khỏi nơi này.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê không nói gì, chỉ xoay người rời đi, điều này làm cho nàng có cảm giác như một mình mình độc diễn, mà người xem chân chính lại không thêm để ý xem mình diễn cái gì, hoàn toàn chọc giận Dung Vũ Ca.

“Vệ Minh Khê, ta không cho ngươi đi!” Dung Vũ Ca ôm cổ Cao Hiên, quát vào bóng lưng Vệ Minh Khê.

Cao Hiên đang đưa lưng về phía Vệ Minh Khê, chính hắn cũng không hiểu vì sao Dung Vũ Ca lại đột nhiên hôn mình, điềm phúc thịnh linh xảy ra làm cho hắn không phản ứng kịp, nhưng bất chợt nghe thấy Dung Vũ Ca kêu tên mẫu thân mình, theo phản xạ xoay người, quả nhiên nhìn thấy nàng ở phía sau. Hắn biết Dung Vũ Ca vốn luôn tôn kính mẫu thân mình, nhưng vì sao giờ lại điềm nhiên gọi thẳng tục danh người, điều này làm cho Cao Hiên không thể hiểu được.

Vệ Minh Khê dừng bước, màn trả thù của Dung Vũ Ca chỉ vừa mới bắt đầu, Vệ Minh Khê khẽ cười, trong nụ cười có vài phần thanh thản, có lẽ khi con người bị đẩy vào tuyệt cảnh ngược lại sẽ hy sinh làm liều, buông xuôi tất cả, nếu đây là những gì nàng nợ Dung Vũ Ca, vậy hoàn trả tất cả một lần cũng tốt.

Vệ Minh Khê cẩn trọng xoay người, nhìn về Dung Vũ Ca và Cao Hiên, thân hình thẳng tắp, đó cũng là chút ngạo khí và kiên cường giả tạo còn sót lại không nhiều lắm trên người Vệ Minh Khê.

* Nguyên văn: “nhất hồi tử, dĩ bách niên thân”, nghĩa giống như 2 câu:

Nhất thất tức thành thiên cổ hận,

Tái hồi đầu dĩ bách niên thân.

Dịch:

Một bước sai đường, ngàn thu ôm hận,

Hối lỗi quay về, trăm tuổi đã qua!

(nguồn: Google).

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tâm Bệnh

Dung Vũ Ca ôm lấy cổ Cao Hiên, kia dung nhan vô cùng hoạ thủy, kia tư thái hết sức câu hồn mê ly, tất cả đối với Vệ Minh Khê đều vô cùng quen thuộc bởi vì Dung Vũ Ca cũng đã từng vô số lần câu dẫn nàng như thế.. Nhưng lần này, dung nhan tuyệt thế kia đã không còn vì nàng mà nở rộ nữa, cảm giác mất mát mãnh liệt ấy hoàn toàn nhấn chìm Vệ Minh Khê.

Nhất thời Cao Hiên ngây ngẩn cả người, từ trước tới giờ nữ nhân này chưa bao giờ dùng dáng vẻ đó đối đãi với mình, dáng vẻ như đoá hoa xuân nở rộ đầy yêu diễm ấy, lẽ ra lúc này mình phải vui mừng nhưng vì sao vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp? Cũng có lẽ nữ nhân này chưa từng thuộc về mình, ngay cả khi giờ phút này nàng rất chủ động, rất tốt, nhưng vẫn không có cảm giác ôn tình bên trong. Cao Hiên là người đơn thuần, nhưng trực giác lại luôn đặc biệt nhạy cảm.

Cao Hiên chỉ ngây ngốc đứng đó, dù hẳn biết Dung Vũ Ca đối xử với mình rất vô tâm, nhưng người được hơi thở thơm mát của nàng phả lên mặt mình, tim Cao Hiên vẫn không kim được mà đập rộn ràng, quên mất cả mẫu thân đang đứng ở sau lưng mình.

Môi Dung Vũ Ca nhẹ nhàng lướt qua sống mũi Cao Hiên, tuy ngoài mặt Dung Vũ Ca có vẻ rất chú tâm vào hành động thân mật này nhưng trong lòng nàng lại tự nói với bản thân mình rất rõ ràng, ngoại trừ Vệ Minh Khê, thì gần gũi với bất kỳ người nào cũng làm cho nàng cảm thấy vô cùng ghê tởm, nếu không phải bộ dáng Cao Hiên có bảy phần giống với Vệ Minh Khê thì sợ là Dung Vũ Ca đã sớm nôn ra rồi. Cũng vì hiểu rõ dù vô luận thế nào thì thân thể và tâm hồn này đều không thể lãng quên được Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca lại càng thêm tức giận...

“Đủ rồi, Dung Vũ Ca!”

Vệ Minh Khê sợ hãi khi phải tiếp tục chứng kiến tình cảnh này, nàng căng thẳng đến mức mọi phòng tuyến trong lòng đều sắp vỡ tan, có lẽ nàng đã đánh giá quá cao năng lực của trái tim mình, không ngờ ngay cả một kích nó cũng không thể nào chịu đựng nổi. Giờ phút này tựa hồ Dung Vũ Ca đang nhắc nhở nàng về những chuyện mà cả hai đã từng trải qua, cùng Dung Vũ Ca có việc cầu thả đã là thiên lý bất dung rồi, nên vô luận Vệ Minh Khê có sám hối bao nhiêu lần thì cũng không thể tiêu trừ được cảm giác xấu hổ trong lòng. Đưa Dung Vũ Ca đến giường nghỉ tử, Vệ Minh Khê ngây thơ nghĩ hết thảy đều sẽ chấm dứt, nhưng rốt cuộc lại càng làm cho tâm linh thêm dày vò, mà loại thống khổ và áy náy này lại càng đem thần kinh Vệ Minh Khê kéo căng ngày càng căng, cũng có thể tùy thời sụp đổ đứt đoạn bất cứ lúc nào.

“Vệ Minh Khê, cũng là nhờ phúc của ngươi, sau khi hưởng thụ qua nam nhân mới biết nam nhân tuyệt vời đến thế nào...” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, cười, nói ra những lời trái với lương tâm. Dung Vũ Ca ôm lấy cổ Cao Hiên, cảnh tượng này làm lòng Vệ Minh Khê đau nhói, mà lời Dung Vũ Ca nói lại càng như một thanh đao sắc nhọn cắm sâu vào lòng Vệ Minh Khê, lúc mới đâm vào thì không có quá nhiều đau đớn, nhưng khi rút ra rồi lại vô cùng thống khổ, để lại vết thương máu chảy đầm đìa. Xem ra Dung Vũ Ca đã thành công khi dùi đâm một đao vào trái tim Vệ Minh Khê, đau đến mức thân thể Vệ Minh Khê cơ hồ chống đỡ không nổi.

Cao Hiên lẳng lặng nhìn mẫu thân mình, lại xoay lại nhìn Dung Vũ Ca, hẳn hoàn toàn không hiểu đây là tình huống gì, nhưng trong lòng đã bắt đầu bất an.

“Dung Vũ Ca, ta chỉ hỏi nàng, có phải nàng đã hối hận hay không?” Vệ Minh Khê chăm chú nhìn Dung Vũ Ca, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột ngột cất lên giữa bầu không khí đầy bất an này.

Hối hận? Cho tới bây giờ Dung Vũ Ca cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, cho tới bây giờ tính tình nàng vẫn là không sợ trời không sợ đất, thủa ban đầu khi yêu thương Vệ Minh Khê, nàng cũng biết mình sẽ vì Vệ Minh Khê mà chịu nhiều tổn thương, nhưng tuyệt không nghĩ tới Vệ Minh Khê sẽ mang đến cho nàng loại đau đớn đến thấu xương như thế này, đau đến mức làm cho một kẻ vốn không sợ trời không sợ đất, được nuông chiều phóng túng như nàng cũng bắt đầu sợ đau. Nhưng hối hận sao? Dung Vũ Ca rất dễ dàng biết được đáp án từ đáy lòng mình, nàng không hối hận đã yêu thương Vệ Minh Khê, cũng không hối hận vì câu dẫn Vệ Minh Khê bất chấp đạo đức luân thường, cũng không hối hận vì nàng mà phụ tổn thiên hạ, nhưng mà, nàng hận Vệ Minh Khê, hận Vệ Minh Khê không đủ yêu mình!

Vệ Minh Khê nắm chặt ống tay áo của mình, bắt lực chờ đợi được tuyên án, hôm nay có thể đi đến bước này cũng có nghĩa là nàng đã dứt bỏ và dồn ép bản thân đến mức tột cùng trên bờ vực đạo đức luân thường, có thể nói đây là lúc Vệ Minh Khê thuần túy là mình nhất, cũng là lúc Dung Vũ Ca dễ dàng làm nàng tổn thương nhất.

Dung Vũ Ca còn quá trẻ, nàng không hiểu được Vệ Minh Khê đã phải khó khăn thế nào mới đi được đến bước này. Lúc này, nàng chỉ đơn giản muốn Vệ Minh Khê đau đớn, chỉ là muốn thương tổn Vệ Minh Khê. Bởi vậy, có những điều rất trân quý nhưng chỉ vì một ý tưởng nhất thời mà có thể sai một ly đi một dặm.

Dung Vũ Ca nhìn vẻ khản trương và sợ hãi lo lắng của Vệ Minh Khê, trong lòng nổi lên khoái cảm được trả thù, nàng muốn Vệ Minh Khê phải khổ hơn nữa, Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê nói: “Ta... tình nguyện không bao giờ gặp được Vệ Minh Khê, cũng không từng yêu thương Vệ Minh Khê...” Nhưng Dung Vũ Ca vừa nói ra những lời ấy lập tức vô cùng hối hận, trong nháy mắt đó, Dung Vũ Ca biết ngay cả tự lừa gạt bản thân mình nàng cũng thấy khó chịu, nàng đột nhiên biết, vô luận Vệ Minh Khê đối với mình thế nào nàng vẫn luôn yêu thương Vệ Minh Khê, nàng muốn Vệ Minh Khê đau khổ, nhưng nói trắng ra thì bất quá nàng chỉ muốn Vệ Minh Khê biết quý trọng mình hơn mà thôi.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê cố nặn ra chút tươi cười, vẫn là nụ cười ưu nhã mà năm xưa mình vừa liếc mắt một cái đã khuynh tâm, nhưng vì sao so với năm đó lại còn sinh ra cảm giác xa xôi hơn, trong lòng nàng bắt đầu sợ hãi, nàng đột nhiên ý thức được nàng có thể thực sự mất đi Vệ Minh Khê.

Trong nháy mắt mọi phòng tuyến trong lòng Vệ Minh Khê khi vừa nghe Dung Vũ Ca thốt ra lời kia đều lập tức sụp đổ, Vệ Minh Khê cực lực che dấu vẻ chật vật của mình, không để cho thân thể bất lực của mình gục ngã, khẽ nặn ra nụ cười mỉm mọi ngày, cười nhưng so với khóc còn đau đớn hơn.

Nếu lúc trước còn có tình yêu của Dung Vũ Ca chống đỡ cho nàng để đánh bại mọi đạo đức luân thường, thì lúc này Vệ Minh Khê thực sự không còn gì cả, nhìn thấy nhĩ tử dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, thậm chí còn mang theo vẻ khó hiểu cùng hoang mang bất an, nàng biết nhĩ tử đang đợi nàng giải thích, nhưng hiện tại nàng không biết giải thích gì, cũng không có gì để giải thích cả. Nàng liếc nhìn Dung Vũ Ca, từ trong mắt Dung Vũ Ca nàng thấy được vẻ lo lắng và bất an, có lẽ giờ phút này Dung Vũ Ca chỉ đang trả thù mình, nhưng Vệ Minh Khê đã không còn coi chuyện đó là quan trọng nữa, nếu tình cảm này chỉ còn đem lại cho nhau tổn thương và dằn vặt, vậy không bằng chấm dứt đi, trả cho nhau sự tự do.

Nàng mệt quá, nàng mệt mỏi quá rồi, nàng chỉ muốn nằm xuống ngủ, vĩnh viễn say trong giấc mộng, nàng không muốn hứng chịu cảm giác tội lỗi nữa, nàng không muốn tổn thương nữa, cũng không muốn yêu ai nữa, nàng chỉ muốn thoát khỏi thế giới này...

Khoảnh khắc khi Cao Hiên nghe thấy Dung Vũ Ca nói lời kia, cảm giác thân thể như bị một bồn nước đá dội vào người, không khỏi cảm thấy rét run, Dung Vũ Ca nói yêu mẫu hậu, một người là mẹ từ của mình, một người là mẫu thân của mình, hẳn cảm thấy như mình đang nghe được một chuyện hoang đường nhất trên đời, hẳn cần Dung Vũ Ca nói cho hẳn biết nàng chỉ là đang nói đùa, nhưng trong mắt Dung Vũ Ca không có hân, trong mắt nàng chỉ tràn ngập vẻ khản trương đối với mẫu hậu, ngay cả che giấu cũng chẳng buồn giấu nữa.

Cao Hiên nhìn về phía mẫu thân, hy vọng mẫu hậu sẽ cho mình một lời giải thích hợp lý, nhưng Vệ Minh Khê cũng không đáp lại Cao Hiên. Vệ Minh Khê rất nhanh chóng đỡ không được ngã xuống hôn mê, Dung Vũ Ca lấy tốc độ cực nhanh vọt tới trước mặt Vệ Minh Khê, ôm lấy nàng, kia tràn đầy tình yêu cùng lo lắng, xem ra ngay cả biện minh gì cũng không cần nữa. Cao Hiên đột nhiên nhận ra, cũng đột nhiên minh bạch, sau đó sắc mặt cũng lập tức tái nhợt, nếu có thể, Cao Hiên hy vọng mình chưa bao giờ biết, thà rằng các nàng giấu diếm mình cả đời còn hơn. Hai nữ nhân mình yêu thương nhất đều phản bội mình, sao các nàng lại có thể làm như vậy?

Dung Vũ Ca ôm lấy Vệ Minh Khê, phát hiện nàng thật sự đã gầy đến mức như không còn trọng lượng, chân mày Vệ Minh Khê nhíu lại tràn ngập đau đớn, Dung Vũ Ca hận không thể tự quăng cho mình cái tát, rõ ràng người yêu thương Vệ Minh Khê nhất là mình, nhưng người hành hạ nàng nhất cũng chính là mình!

Dung Vũ Ca ôm chặt lấy Vệ Minh Khê: “Vệ Minh Khê, quá khứ chỉ là quá khứ, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?” Dung Vũ Ca thì thầm tự nói, nước mắt từng giọt nóng hổi rơi xuống mặt Vệ Minh Khê, nhưng giờ phút này vô luận thế nào thì Vệ Minh Khê cũng không còn cảm nhận được nữa.

Dù Cao Hiên phẫn nộ nhưng hẳn vẫn là người thiện lương, nhìn Dung Vũ Ca bắt lực ôm lấy mẫu hậu mình, trái tim khẽ nhức nhối, dù cho có hận hai người như thế nào thì các nàng vẫn là hai người hẳn yêu thương nhất, hơn nữa người đang hôn mê kia còn là mẫu thân của hẳn, so với người giờ phút này bắt lực như tiểu hài tử là Dung Vũ Ca thì coi như Cao Hiên vẫn còn tỉnh táo, lập tức kêu người đi thỉnh ngự y.

“Thân thể Thái Hậu suy yếu, có chút thương tổn đến nguyên khí, tu dưỡng thêm ít thời gian sẽ không có vấn đề gì lớn, theo lý thì không thể dẫn đến tình trạng hôn mê bất tỉnh mới phải, thật là kỳ quái...” Ngự y lắc đầu, không biết rốt cuộc là tình trạng gì.

“Nếu không có vấn đề, tại sao nàng vẫn chưa tỉnh?” Dung Vũ Ca quát ngự y, đã qua nhiều ngày mà sao Vệ Minh Khê vẫn chưa hồi tỉnh? Dung Vũ Ca vô cùng hoảng hốt, cũng vô cùng hận chính mình.

“Có lẽ là tâm bệnh, Thái Hậu không muốn tỉnh lại...” Ngự y phỏng đoán.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Lựa Chọn Của Cao Hiên

“Tâm bệnh sao...”

Dung Vũ Ca lặp lại lời ngư y, nàng vẫn biết Vệ Minh Khê vừa khiếp nhược vừa yếu đuối, việc Vệ Minh Khê quá mềm yếu vẫn luôn là vết thương trí mạng của nàng, nhưng không ngờ hôm nay Vệ Minh Khê cũng hiểu được cái gọi là “bốc đồng tuy hứng”, cứ việc ngu thiếp đi như thế, không thèm quan bất cứ chuyện gì nữa. Vệ Minh Khê, nàng thật là đáng giận! Nhưng cho dù là vậy, tay Dung Vũ Ca vẫn không kim được vuốt ve khuôn mặt Vệ Minh Khê, si ngốc ngẩn người.

Cao Hiên lẳng lặng đứng sau lưng Dung Vũ Ca, cho dù hấn đứng bao lâu, Dung Vũ Ca cũng không hề hay biết, mà Vệ Minh Khê lại càng không biết. Có lẽ lúc này người đau khổ nhất không phải là Dung Vũ Ca, thậm chí cũng không phải là Vệ Minh Khê vẫn đang nằm trên giường, mà chính là Cao Hiên hấn. Cao Hiên cảm giác đầu mũi có chút cay cay, vì hấn là Hoàng đế cho nên hấn không thể khóc, ít nhất không thể khóc ở trước mặt bất luận kẻ nào.

Thê tử hấn căn bản không hề để ý gì đến ánh mắt chất vấn và khiển trách của hấn, hoàn toàn xem thường hấn. Người mình yêu lại yêu sâu đậm mẫu thân của mình, mà bản thân mình lại giống như một đứa ngốc không biết chút gì, đồng thời bị phản bội như thế, ngay cả muốn tố khổ cũng không biết tố khổ cùng ai. Nếu trước kia mọi uý khuất đều có thể nói với mẫu hậu, nhưng hiện tại thì sao? Mẫu hậu hấn nằm trên giường ngủ một giấc dài không tỉnh, trốn tránh hết thảy.

Cao Hiên muốn chỉ trích Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca, nhưng nhìn Vệ Minh Khê vẫn mê man không tỉnh, hấn khẽ mềm lòng, lại nhìn sang Dung Vũ Ca từ lúc mẫu hậu hôn mê đến giờ nàng vẫn luôn túc trực bên người, tự mình đứt com, lau rửa, một Dung Vũ Ca chu đáo như vậy, thật sự Cao Hiên chưa từng thấy qua. Cao Hiên mềm lòng, mọi chất vấn đều nuốt trở lại vào bụng, thậm chí còn thấy mình xuất hiện ở đây là quấy rầy các nàng. Nhưng sao các nàng có thể làm như vậy? Việc các nàng đều là nữ tử còn không nói, các nàng còn có quan hệ như vậy, đây rõ ràng là nghịch luân, hay cho tới bây giờ hai nàng đều không nghĩ tới mình? Chẳng lẽ mình đối với các nàng không có chút phân lượng nào hay sao? Một người là thê tử của mình, một người là mẫu thân của mình, hai người đều không thể tha thứ!

Tâm tình Cao Hiên rất phức tạp, tuy hấn hận Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca nhưng đối với các nàng vẫn có tình cảm sâu đậm, lại không tự chủ được mà mềm lòng, Cao Hiên vốn luôn luôn thiện lương, nhưng giờ tự nhiên lại phát hiện, nguyên lai tha thứ cho một số người cũng không phải dễ dàng như vậy.

Cao Hiên mơ hồ biết, nguyên nhân mẫu hậu hôn mê có đến một nửa là do không dám đối mặt với mình. Cao Hiên biết Vệ Minh Khê luôn luôn là người hiểu rõ mình nhất, nhưng cũng bởi vì biết rõ nàng thương yêu mình nên Cao Hiên mới càng khó có thể tha thứ cho Vệ Minh Khê. Người đã biết rõ mình yêu Dung Vũ Ca như vậy, biết rõ sẽ làm mình tổn thương, vậy sao người có thể cùng Dung Vũ Ca có loại tình cảm này? Cao Hiên nhìn Vệ Minh Khê trong khi đang hôn mê tay vẫn nắm chặt lại, chỉ biết ngu say không chịu tỉnh khiến cho mình phải lo lắng, trốn tránh mọi trách nhiệm, rõ ràng là dám làm không dám nhận!

Cao Hiên nhìn Dung Vũ Ca cầm tay Vệ Minh Khê áp lên mặt nàng nhẹ nhàng ma sát, trong lòng hấn khẽ nhói đau, chưa bao giờ nàng đối với mình có vẻ ôn nhu và dịu dàng đến thế. Lúc còn bé Dung Vũ Ca luôn mượn cớ gặp mình để diện kiến mẫu hậu, ở trước mặt mẫu hậu nàng lại luôn vô cùng ngoan ngoãn và nhu thuận, sợ là việc gả cho mình cũng chỉ vì mượn mình để tới gần mẫu hậu mà thôi. Cao Hiên nhớ lại ngày đó lúc Dung Vũ Ca đồng ý lấy mình đã tán dương gương mặt mình thật xinh đẹp, có lẽ cũng bởi vì mình lớn lên giống mẫu hậu chăng!? Những chuyện trước kia không hiểu, hiện tại hấn đều đã hiểu, Cao Hiên cảm thấy mình thật đáng buồn, cũng thật đáng thương, không biết phát tiết vào đâu đành đập đổ cái bàn gần đó.

Cao Hiên nghĩ, nếu không phải vì mẫu hậu, sợ là chỉ một câu Dung Vũ Ca cũng lười nói với mình, Cao Hiên càng nghĩ càng thêm buồn, ngoại trừ thân phận nam tử ra, hấn quả thật không có chỗ nào có thể so được với mẫu hậu. Cao Hiên nghĩ đến đây, nhãn tình cũng hồng lên, cổ hết sức kìm nén không để cho nước mắt chực chờ trào ra.

Lần đầu tiên Cao Hiên cảm thấy Dung Vũ Ca thật đáng hận, nàng quá ích kỷ, mặc dù từ rất lâu hấn đã nhìn thấu tính tình vô cùng ích kỷ của nàng hơn bất kỳ ai khác, nhưng trước kia vẫn không thèm để ý, thật không ngờ Dung Vũ Ca lại không kiêng nê gì làm mình tổn thương đến vậy, làm cho Cao Hiên không có cách nào không hận, nhưng dù vậy, hấn vẫn hy vọng Dung Vũ Ca có thể an lành.

Một Dung Vũ Ca ích kỷ kiêu ngạo, lại vô số lần ở trước mặt mẫu hậu mà hạ thấp mình, có lẽ tình yêu của Dung Vũ Ca dành cho mẫu hậu cũng không kém tình yêu của mình dành cho nàng là bao.

“Nàng nghỉ ngơi một chút đi, nàng đã hai ngày không chợp mắt rồi.” Rốt cuộc Cao Hiên vẫn rất mềm lòng với Dung Vũ Ca, dù hận nàng nhưng vẫn hy vọng nàng tốt đẹp. Cao Hiên cảm thấy mình xác thực là một đứa ngốc, nhìn thấy bộ dáng bất lực của nàng, Cao Hiên đã hy vọng mình có thể ôm lấy nàng an ủi đến cỡ nào, để cho nàng không còn thấy khổ sở nữa, nhưng Cao Hiên cũng chỉ đành cười khổ một mình, người Dung Vũ Ca muốn ôm vào lòng tuyệt đối không phải là hấn.

“Ta muốn khi nàng tỉnh lại, người đầu tiên nàng nhìn thấy sẽ là ta, ta sẽ nói với nàng, nàng không cần sợ nữa, ta sẽ không làm tổn thương nàng, so với bất kỳ ai trên đời này, ta lúc nào cũng hy vọng nàng có thể bình an vui vẻ, vô luận nàng làm chuyện như vậy với ta, ta cũng không hận được nàng, ta chỉ hy vọng nàng có thể yêu ta hơn một chút, có thể dũng cảm hơn một chút...” Dung Vũ Ca nói xong, nước mắt cũng là chảy tuôn rơi trên gương mặt tái nhợt của Vệ Minh Khê. Vì sao đến bây giờ nàng mới hiểu được điều ấy?

Mũi Cao Hiên có chút chua xót, hấn rất hiểu cảm nhận của Dung Vũ Ca, yêu đến bất lực, cho nên hấn thật sự mềm lòng, lòng thiện lương đã đánh bại hận ý trong lòng hấn. Tuy hấn không có được hạnh phúc, nhưng nếu hai người mình yêu thương nhất hạnh phúc thì cũng tốt, một khắc kia, Cao Hiên thật sự muốn rút chân ra khỏi tình cảm mà ngay từ đầu vốn không hề có chỗ đứng dành cho hấn, thành toàn cho các nàng.

“Mẫu hậu, người tỉnh lại đi, nhi thần không hận người đâu, người vẫn là mẫu hậu mà ra nhi thần kính yêu nhất...” Cao Hiên nói xong, nước mắt liền cuộn cuộn trào ra, trái tim hấn đã bị hai thanh đao nhọn cắm ngập, chỉ có rút ra thì vết thương mới có thể khép lại, nhưng khoảnh khắc khi rút ra ấy vẫn đau đớn đến tê tâm liệt phế, mà miệng vết thương có thể thật sự khép lại sao? Cao Hiên không biết, hấn chỉ cảm thấy mình thật dư thừa, các nàng sẽ không quá để ý đến sự sống chết của mình, các nàng mới là hai người yêu nhau.

Vệ Minh Khê đang ngủ say, trở về như lúc còn là một hài tử, cái thời mà nàng cho tới bây giờ cũng không dám ra ngoài đùa nghịch khi trời đổ cơn mưa tuyết, nhưng hiện tại trong mơ nàng lại chạy ra ngoài, bốc đồng tùy hứng chơi đùa. Khi thời hài tử qua đi, giấc mơ lại đi đến thời nàng trở thành thiếu nữ, nàng không muốn làm nữ tử thế gia đại tộc điển phạm nữa, nàng phải là chính nàng, nàng phải làm một Vệ Minh Khê khác, một Vệ Minh Khê có thể phóng túng can rỡ, có thể không sợ trời không sợ đất, có thể được bình đẳng sống cùng Dung Vũ Ca. Có lẽ yêu thương Dung Vũ Ca là điều tất nhiên, bởi vì Dung Vũ Ca có tất cả dũng khí mà nàng không có.

Nhưng trong mộng lại không có Dung Vũ Ca, cũng không có Cao Hiến, chỉ có một hài tử dần dần biến thành thiếu nữ, sau đó mũ phượng khăn trùm lấp gia đình, không phải gả cho người là đế vương chí cao vô thượng, mà chỉ là một thư sinh ôn nhuận như ngọc, chẳng qua diện mạo thư sinh kia vẫn luôn mơ hồ không rõ, cũng là lý tưởng của Vệ Minh Khê trước khi gặp được Dung Vũ Ca.

Rồi những giấc mộng kia cũng dần dần biến mất, nàng mơ thấy Cao Hiến sinh ra, một hài tử so với mình năm đó tính cách còn mềm yếu hơn rất nhiều, nàng nghĩ, nàng nên bảo hộ hắn thật tốt, để hắn khoẻ mạnh bình an trưởng thành, tiếp theo lại mơ thấy cảnh tượng lần đầu tiên gặp Dung Vũ Ca, cái cảnh tượng mà nàng đã sớm quên lãng. Dung Vũ Ca từ nhỏ đã có dáng dấp của một mỹ nhân, hai má phúng phính hồng hồng, ngũ quan tinh xảo vô cùng, vẻ mặt có chút xấu hổ đỏ bừng, thật là xinh đẹp khả ái. Tiểu mỹ nhân xuất hiện trước mặt mình rất nhiều lần, cùng hài tử mình trưởng thành, rồi tiểu mỹ nhân kia cũng dần dần trở thành một thiếu nữ khuynh thành tuyệt thế.

“Mẫu hậu, Vũ Ca thật đẹp.” Cao Hiến mười ba tuổi chỉ ngây ngốc nói thầm với mình, nói xong liền thẹn thùng đỏ mặt.

Vệ Minh Khê nhìn về phía Dung Vũ Ca đã mười lăm tuổi, nhất thời nhìn cũng thất thần, đẹp thì có đẹp, nhưng mặt mày trông cũng rất yêu tà, ngày sau chắc chắn sẽ gây chuyện, không biết vì sao ngay lúc ấy trong lòng mình đã có chút mâu thuẫn với người thiếu nữ này.

“Vũ Ca nói bộ dáng ta càng ngày càng giống mẫu hậu, nàng nói ta lớn lên sẽ giống mẫu hậu như đúc, sau này nàng sẽ gả cho ta.” Mười bốn tuổi, Cao Hiến cười nói vui vẻ.

Vệ Minh Khê nhìn về phía Dung Vũ Ca cách đó không xa, dung nhan tuyệt thế kia ngày càng hoá thuỷ. Vệ Minh Khê khẽ nhủ mảy, nàng không hy vọng Dung Vũ Ca làm con dâu mình.

Vô số hình ảnh dần hiện lên, đều là những hình ảnh mà Vệ Minh Khê đã sớm quên lãng.

Một giấc mộng thật dài, như thể trải qua cả một đời người, ở trong mộng, cảnh tượng một lần lại một lần thay đổi, mộng cũng dần dần trở nên nhanh hơn, cuối cùng là cảnh tượng lúc Dung Vũ Ca đang rơi lệ, Vệ Minh Khê đưa tay đón lấy những giọt nước mắt đang cuộn cuộn rơi xuống, nóng bỏng đến mức khiến trong lòng nàng nhói đau, nàng không muốn làm cho Dung Vũ Ca phải khóc, khi Dung Vũ Ca cười mới là khoảnh khắc đẹp nhất.

Vệ Minh Khê chỉ có một ý niệm trong đầu, không được làm cho Dung Vũ Ca phải khóc thêm lần nữa, cái ý niệm này làm cho Vệ Minh Khê đột nhiên mở mắt, vừa mở mắt liền thấy được Dung Vũ Ca trước tiên, cũng lập tức cảm giác được trên mặt có dòng chất lỏng ấm áp. Vệ Minh Khê khẽ đưa tay vuốt ve hai má Dung Vũ Ca, đầu ngón tay chạm đến dòng lệ châu nóng bỏng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuynh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Mưu Tính

Dung Vũ Ca nhìn thấy Vệ Minh Khê tỉnh lại, nước mắt không ngừng không ngừng tuôn rơi mà ngược lại còn mãnh liệt hơn, từng hạt từng hạt lệ châu như mưa rào rích xuống khuôn mặt Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê liền đưa tay ôm lấy đầu Dung Vũ Ca đặt lên ngực mình.

“Đừng khóc, là ta không tốt.” Vệ Minh Khê đau lòng nói, ngón tay không ngừng vuốt ve trên đầu Dung Vũ Ca, trấn an cảm xúc của nàng. Cũng không biết Dung Vũ Ca khóc bao lâu, rốt cuộc cũng dần dần ngừng lại.

“Vệ Minh Khê, ta hận ngươi, hận ngươi nhấm tâm, yếu đuối, ích kỷ...” Dung Vũ Ca ngẹn ngào nói, tuy trong lòng có cả vạn lần oán khí với Vệ Minh Khê, nhưng vì cớ gì nàng không có biện pháp nào để hận Vệ Minh Khê hoàn toàn?

“Ta biết.” Vệ Minh Khê khẽ thở dài, thật ra chính nàng mới là người nợ Dung Vũ Ca, trước kia nàng luôn quá nhất gan, nhưng lần này nàng muốn vì mình mà dừng cảm một lần, sẽ không làm cho Dung Vũ Ca phải khóc nữa, trong lòng Vệ Minh Khê âm thầm cam kết.

Cao Hiến nhìn cảnh tượng này, thật sự hắn không có cách nào thuyết phục mình không thêm dè ý, cứ tưởng rằng vết thương đã ngừng chảy máu nhưng lại một lần nữa bị kéo rách đau đớn, nhìn hai nữ nhân ôm nhau thân mật, tuy nói rằng không oán hận nhưng dù sao vẫn rất khó chịu. Cao Hiến không thể tiếp tục nhìn lâu hơn nữa, liền lẳng lặng rời đi.

Vệ Minh Khê đứng ở ngự thư phòng, từ khi mình tỉnh dậy đã hơn một tháng, nhi tử vẫn luôn tránh né không muốn gặp mặt mình, dù trước đó nàng đã sớm liệu trước vài phần nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi khổ sở.

Lúc Vệ Minh Khê đi vào, thái giám bên cạnh Cao Hiến định hành lễ thì Vệ Minh Khê phát tay ý bảo bọn họ không cần lên tiếng, để cho họ lui ra.

Có lẽ Cao Hiến cảm giác được, từ giữa đám tấu chương ngừng đầu lên, nhìn thấy mẫu hậu ở cách đó không xa, không muốn, dù một chút hấn cũng không muốn nhìn thấy nàng và Dung Vũ Ca!

Cao Hiến lặng im không nói, Vệ Minh Khê cũng không biết bắt đầu từ đâu, hai người nhìn đối phương, không thể nào phá vỡ được sự yên tĩnh này.

“Mẫu hậu, sao đột nhiên lại đến đây?” Rốt cuộc Cao Hiến cũng thốt ra lời trước, còn cố gắng làm ra vẻ thoải mái, hấn tận lực khắc chế mình không chất vấn, cũng không nhắc lại, xem như là khoan dung lớn nhất đối với Vệ Minh Khê, nhưng dù gì khi Cao Hiến nhìn Vệ Minh Khê, dù nói không hận thì hấn vẫn rất khó chịu.

“Không phải mọi tấu chương đều phải cần tự mình phê duyệt, một vài việc nhỏ có thể để các đại thần quyết định...” Vệ Minh Khê cố giữ cho ngữ khí bình thường nhất có thể. Vệ Minh Khê thấy Cao Hiến cũng không tỏ ra quá hờn giận mình, tâm lý căng thẳng mới thả lỏng được một chút, nhưng cảm giác áy náy lại càng bùng lên nhiều hơn. Hiến nhi là người thiện lương, đến cuối cùng không ngờ mình là người làm hấn tổn thương sâu nặng nhất.

“Đột nhiên có ngày ta phát hiện, đôi cánh che chở cho ta lại biến thành gai nhọn làm ta tổn thương, mẫu hậu, ta không hận người, cũng không đổ lỗi cho người, dù sao ta cũng giống như lời Vũ Ca nói, là một kẻ yếu đuối vô năng mà nàng không bao giờ thích, dù gì nàng cũng sẽ lựa chọn một người khiến nàng bội phục hơn. Một hoàng hậu hiền minh và một thái tử hèn yếu, có đôi khi ta nghĩ, nếu ta không phải nhi tử của người, có lẽ thế nhân sẽ không quá để ý đến sự tầm thường của ta. Người biết không, chưa từng có khắc nào ta lại hận mình quá tầm thường như lúc này. Chỉ là, ta thật sự không muốn nhìn thấy người, người là mẫu hậu mà từ nhỏ ta đã kính yêu nhất, ta thật sự không hận người, nhưng quá thật ta không thể làm như cái gì cũng không biết, cái gì cũng chưa từng phát sinh, người để ta giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng được không?” Cao Hiến nhắm mắt lại, hấn không qua được cửa ải này, hấn không biết trả thù, hấn chỉ muốn trốn tránh, chỉ ít dừng để hấn nhìn thấy các nàng nữa, càng không muốn thấy cảnh tượng các nàng ân ái, tình cảnh kia hấn làm sao có thể chịu đựng nổi?

Vệ Minh Khê vẫn biết nhi tử rất thiện lương, hấn sẽ không hận mình, chẳng qua hấn không thể nào quên được, mình quả thật đang làm hấn khó xử. Sau khi Vệ Minh Khê liếc nhìn Cao Hiến một cái, liền yên lặng xoay người rời đi. Khoảnh khắc khi nàng quyết định không buông tay Dung Vũ Ca cũng đã liệu được tình huống này, trên đời này có rất nhiều chuyện vốn không thể lường toàn, giữa một chuỗi những tội tệ gần đây thì xem như đây là kết quả tốt nhất rồi, chỉ là nàng cảm thấy tiếc nuối, tuy rằng nàng biết mình quả thật không đáng được Hiến nhi tha thứ.

“Người đi tìm Cao Hiến sao?” Dung Vũ Ca ra vẻ bình thản hỏi, mặc dù trong lòng nàng đã như dây cầm bị kéo căng sắp đứt, chỉ cần Vệ Minh Khê khẽ dao động, nàng sẽ lập tức sụp đổ.

Tuy Dung Vũ Ca giả vờ không quan tâm nhưng Vệ Minh Khê vẫn cảm giác được đằng sau biểu hiện bình tĩnh kia của Dung Vũ Ca là vẻ khấn trương như thế nào, Vệ Minh Khê chủ động ôm lấy nàng, kể từ khi Vệ Minh Khê tỉnh lại, ngoại trừ lần đó ra thì đây là cái ôm thứ hai. Vòng tay Vệ Minh Khê xiết chặt Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, giờ phút này Dung Vũ Ca như chìm sợ cảnh cong, chỉ cần một ngọn gió nhẹ thổi qua cũng làm cho nàng hoảng loạn, hoang tưởng có cây hoá thành binh lính, Vệ Minh Khê khẽ trấn an: “Đã biết rõ sẽ xuống địa ngục thì luân thường lễ giáo gì ta cũng không quản nữa, lần này ta sẽ không bao giờ buông tay.”

Dung Vũ Ca nhẹ nhàng tựa đầu lên vai Vệ Minh Khê, đây là lần đầu tiên nàng vì mình mà nói những lời đại nghịch bất đạo như thế, tâm Dung Vũ Ca cũng dần dần yên định, nước mắt vô thức chảy xuống, nàng chẳng biết vì sao dạo gần đây mình lại hay đa sầu đa cảm như vậy, động một chút là nước mắt tuôn rơi, rõ ràng trước kia nàng rất ghét dạng nữ tử uỷ mị như thế này.

Vệ Minh Khê lặng lẽ ôm Dung Vũ Ca, qua hồi lâu cũng không thấy nàng có phản ứng gì, thì ra Dung Vũ Ca ngủ thiếp đi trên vai mình. Vệ Minh Khê nhẹ nhàng lay Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca mơ mơ màng màng mở mắt nhìn Vệ Minh Khê, không biết sao nàng luôn cảm thấy buồn ngủ như vậy?

“Tôi hôm qua nàng ngủ không ngon sao? Nếu buồn ngủ thì thôi ngủ đi, ngủ như vậy không tốt.” Vệ Minh Khê ân cần hỏi.

“Không sao, không biết vì sao gần đây ta luôn buồn ngủ, Chỉ nhi ôm ta đi...” Dung Vũ Ca khấn trương ôm lấy Vệ Minh Khê, như hải tử lúc nào cũng sợ hãi mình bị bỏ rơi. Tâm tình Dung Vũ Ca gần đây rất nhạy cảm, lại còn hay thiếp đi nữa? Chân mày Vệ Minh Khê nhíu chặt lại, có một số chuyện mình muốn biến nó thành quá khứ, nhưng sao nó vẫn không thể trở thành quá khứ? Chẳng lẽ đây là số mệnh sao?

“Người đâu, lập tức truyền ngự y!” Vệ Minh Khê lập tức phái người đi truyền ngự y.

Dung Vũ Ca nhìn sắc mặt thận trọng của Vệ Minh Khê, trong lòng bắt đầu bất an, vô duyên vô cớ truyền ngự y làm gì? Dung Vũ Ca níu lấy tay áo Vệ Minh Khê, càng lúc càng bất an và sợ hãi.

“Chúc mừng Thái Hậu nương nương, chúc mừng Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương đã có mang long chủng...” Vẻ mặt ngự y tươi cười, có mang long chủng tuyệt đối là đại hỷ sự.

Trong lòng Vệ Minh Khê vô cùng phức tạp, niền cường nở một nụ cười sau đó phát tay để ngự y lui ra. Thời điểm khi Dung Vũ Ca nghe được tin này, sắc mặt liền đại biến, cực kì khó coi, âm u như bầu trời trước cơn giông bão.

“Vì sao người biết ta sẽ mang thai? Rõ ràng chỉ có một đêm, làm sao có thể mang thai?” Dung Vũ Ca chất vấn Vệ Minh Khê, thanh âm rét lạnh như băng.

“Ta đã hỏi qua ngự y, ngự y nói sau nguyệt sự vài ngày có vẻ dễ dàng thụ thai, cho nên ta...” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, chần chờ hồi đáp.

“Vệ Minh Khê, ngay cả cái này ngươi cũng có thể suy tính sao, rốt cuộc đối với ngươi ta là cái gì?” Dung Vũ Ca cười, cười đến mức nước mắt ào ạt tuôn rơi. Tha thứ cho nàng? Làm sao mình có thể tha thứ cho nàng? Vệ Minh Khê, nếu ngươi thật sự yêu ta, sao có thể tàn nhẫn với ta như vậy?

“Vũ Ca, bình tĩnh lại...” Vệ Minh Khê ôm chặt lấy Dung Vũ Ca đang bắt đầu cuồng loạn tâm thần, sợ nàng tự thương tổn chính mình.

“Ngươi bảo ta phải bình tĩnh như thế nào? Ngươi nghĩ ta sẽ giữ lại hài tử này sao? Chẳng lẽ mỗi giờ mỗi khắc ngươi đều muốn nhắc nhở ta rằng ngươi đã làm gì với ta hay sao? Vệ Minh Khê, sao ngươi có thể tàn nhẫn với ta như vậy?” Nghe những lời Dung Vũ Ca nói và nhìn tâm tình không thể kiểm soát được của nàng, Vệ Minh Khê cảm thấy mình thật sự ghê tởm, nhưng mọi chuyện đã đi đến mức độ này, dù muốn cũng không quay đầu về được nữa.

“Nhất định phải giữ đứa bé này lại!” Vệ Minh Khê bình tĩnh nói.

Dung Vũ Ca nghe vậy, phần nộ ném cho Vệ Minh Khê một cái tát, nhưng thần sắc Vệ Minh Khê vẫn như trước kiên định không đổi, Dung Vũ Ca cảm thấy mình thật sự là kẻ ngốc, ngốc quá, ngốc còn hơn cả một kẻ ngốc, thì ra từ đầu đến cuối đều là tự mình đa tình, thật là buồn cười!

“Được thôi, ta lưu lại, sinh ra rồi tự tay ta sẽ bóp chết nó!” Dung Vũ Ca cười rất nhẹ. Cũng tốt, Vệ Minh Khê đã hoàn toàn để lại khổ đau cho mình, vậy cùng nhau xuống địa ngục đi.

Sắc mặt Vệ Minh Khê khê biến, nắm chặt tay Dung Vũ Ca nói: “Trên người hài tử kia cũng có huyết mạch Dung gia, là cơ hội duy nhất hàn gắn quan hệ giữa mẫu tử các nàng. Hài tử này rất đặc thù, vừa có huyết mạch Cao gia, vừa có huyết mạch Dung gia, mẫu thân nàng sẽ không thể không nhận, nhưng nếu nàng quả thật không chấp nhận, ta sẽ nghe theo nàng...” Vệ Minh Khê chân thành nói.

Dung Vũ Ca lẳng lặng nhìn Vệ Minh Khê, qua hồi lâu nàng mới chậm rãi mở miệng: “Có phải ngay từ đầu ngươi đã mưu tính cách sử dụng hài tử này thật tốt hay không?” Dung Vũ Ca gian nan nói từng lời.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chia Xa

Vệ Minh Khê nhìn thấy phản ứng của Dung Vũ Ca, biết mình lại sai rồi. Vệ Minh Khê hối hận ngồi ở mép giường, vươn tay muốn chạm vào gương mặt của nàng nhưng bị Dung Vũ Ca hất ra. Vệ Minh Khê nhìn bàn tay mình bị hất mạnh, lần này nàng thật sự cảm nhận được, có lẽ mọi thứ đã kết thúc rồi. Trong lòng Vệ Minh Khê chợt sinh ra một cảm giác đầy hoang lương.

“Ta chỉ muốn...” Vệ Minh Khê ngập ngừng, muốn nói lại thôi, mọi lời biện minh lúc này đều trở nên yếu ớt vô lực, nàng chỉ muốn vì Dung Vũ Ca hàn gắn mối quan hệ mẫu tử với Vũ Dương, nhưng mà...

“Điều ta hận nhất chính là lý trí của ngươi, nếu ngay cả tình cảm mà ngươi cũng có thể dùng lý trí để suy tính, vậy ta nghĩ ta không chịu nổi nữa, một Dung Vũ Ca từng có thể vì Vệ Minh Khê mà buông bỏ hết thảy đã bị Vệ Minh Khê hoàn toàn giết chết rồi! Đã chết, đã chết rồi, không bao giờ trở lại nữa...” Dù nàng hiểu mục đích xuất phát ban đầu của Vệ Minh Khê có lẽ chỉ là tận lực muốn tìm một biện pháp tốt nhất cho các nàng, và cứ cho là nàng có thể cảm thông cho dụng tâm ấy của Vệ Minh Khê đi chăng nữa thì nàng rốt cuộc cũng không có cách nào tha thứ cho Vệ Minh Khê, nàng là một nữ nhân vì yêu mà sinh, cũng vì yêu mà tử, hiện tại trái tim nàng đã chết rồi.

Nước mắt Dung Vũ Ca ngừng chảy, nàng không cho phép một giọt nước mắt nào rơi ra nữa, tâm một khi đã chết thì một giọt nước mắt cũng không thể nào rơi nổi, ngay cả ngũ khí cũng ngày càng lạnh nhạt, Dung Vũ Ca như vậy làm cho Vệ Minh Khê có cảm giác lạnh lẽo đến tận tận trong xương.

“Vũ Ca...” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, u buồn gọi, giờ khắc này chuyện gì cũng không còn trọng yếu nữa, Vệ Minh Khê chỉ muốn giữ Dung Vũ Ca ở lại.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, nở nụ cười, một nụ cười cơ hồ khiến cho nhật nguyệt thất sắc nhưng trong nháy mắt lại làm cho tâm can Vệ Minh Khê chết lặng, nàng hiểu được nụ cười ấy, nụ cười không còn nóng rực như ngày xưa, thậm chí cả đau đớn cũng không còn.

Mặt trái của yêu không phải là hận, mà là mặc nhiên, là buông bỏ. Giờ khắc này Vệ Minh Khê sợ hãi đến cực điểm, thật xong rồi, thật chấm dứt rồi sao?

Bàn tay Vệ Minh Khê không ngớt run rẩy, sợ hãi cầm lấy tay Dung Vũ Ca, nàng chưa từng trải qua nỗi sợ hãi nào đến như vậy, vậy mà bàn tay trong tay nàng vẫn lạnh ngắt, vô luận nàng áp ủ như thế nào vẫn lạnh như băng. Tâm hồn Dung Vũ Ca sớm đã ngưng kết thành băng, dù thế nào cũng không tan chảy. Dung Vũ Ca như con rối gỗ, linh hồn nàng giống như đã rời khỏi thân thể, chỉ hờ hững lạnh nhạt nhìn bộ dáng Vệ Minh Khê đang sợ hãi, vừa bối rối vừa chột vật.

Vệ Minh Khê bất lực nhìn Dung Vũ Ca không có bất kỳ phản ứng gì, tay nàng từ từ tuột khỏi tay Vệ Minh Khê, buông lỏng xuống, có lẽ lần buông tay này sẽ vĩnh viễn không thể nắm lại nữa.

Tại sao mọi thứ mình làm luôn là sai lầm? Tại sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này? Tại sao vậy...

Vệ Minh Khê vui đầu vào đôi tay, bầu không khí tuyệt vọng vô thanh vô thức tràn ngập cả căn phòng. Vệ Minh Khê biết dù mình có nói gì cũng không còn ý nghĩa gì nữa, mà Dung Vũ Ca cũng không có gì để nói, im lìm như đã chết, hai người mỗi người một góc, ngồi suốt một đêm dài, không ai nói thêm lời nào nữa. Đôi mắt Vệ Minh Khê bông rớt, nhưng không thể chảy nổi một giọt nước mắt nào, đêm nay, Vệ Minh Khê cảm giác vô cùng rõ rệt tình yêu đang dần dần chết đi, cảm giác bất lực chỉ biết trơ mắt nhìn tình yêu vô thanh vô thức tan biến làm cho Vệ Minh Khê chỉ sau một đêm “bạc trắng mái đầu”.

Vệ Minh Khê bung một chén thuốc, nhìn Dung Vũ Ca đang khảy đàn ở cách đó không xa, kia thiếu nữ phong hoa tuyệt đại, kia thiếu nữ xinh đẹp nở rộ như liệt hoả, nay lại giống như đoá băng hoa trong suốt, vẫn xinh đẹp là vậy, đẹp đến câu hồn đoạt phách, nhưng không còn là Dung Vũ Ca mà nàng từng biết nữa.

Không biết Vệ Minh Khê đứng đó nhìn Dung Vũ Ca bao lâu, Dung Vũ Ca vẫn không hề phát hiện, mà cho dù nàng có phát hiện có lẽ cũng sẽ làm như không thấy.

Vệ Minh Khê không biết rằng chuyện bây giờ nàng làm, Dung Vũ Ca cũng đã từng vì nàng mà làm vô số lần như thế, không biết bao nhiêu lần Dung Vũ Ca đã đứng ở xa xa, si ngốc nhìn nàng đánh đàn, hôm nay tuy tình cảnh tương tự, nhưng xem ra cảnh tượng còn mà người thì đã mất.

“Nàng uống thuốc này đi.” Tiếng đàn dừng lại hồi lâu, Vệ Minh Khê mới đem chén thuốc đến trước mặt Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng nói.

Dung Vũ Ca ngẩng đầu nhìn Vệ Minh Khê, trong mắt không có một tia gọn sóng nào, nếu như lúc chưa phát hiện mà cho nàng uống thuốc này, có lẽ kết quả sẽ bất đồng một chút, nhưng giờ đã quá muộn rồi, cái gì cũng đã quá muộn.

“Uống hay không uống có gì khác nhau sao?” Dung Vũ Ca nhẹ gảy một sợi dây cầm, phát ra thanh âm đơn điệu.

“Uống đi, ta hy vọng nàng sẽ tốt hơn một chút.” Vô luận Dung Vũ Ca có đi hay không, Vệ Minh Khê cảm thấy tất cả những gì mình có thể làm cho Dung Vũ Ca cũng chỉ có ngần này.

“Không cần, coi như đây là một việc cuối cùng ta làm cho ngươi.” Dung Vũ Ca mỉm cười nhìn Vệ Minh Khê nói, lấy chén thuốc phá thai trong tay Vệ Minh Khê đổ vào chậu hoa.

Vệ Minh Khê không thích cách nói này, giống như tha thứ trước khi nói lời tạm biệt, nàng không cần sự tha thứ này, sẽ chỉ làm cho nàng thêm tuyệt vọng.

“Ta không cần nàng tha thứ, nàng có thể hận ta...” Vệ Minh Khê lay động thân thể Dung Vũ Ca, nhưng đáng vẻ Dung Vũ Ca vẫn một mực thờ ơ.

“Nếu hận ngươi thì phải nhớ kỹ ngươi, ta chỉ muốn quên ngươi.” Dung Vũ Ca thản nhiên nói.

Vệ Minh Khê nghe vậy, buông thân thể Dung Vũ Ca ra, lao đảo lui lại mấy bước, xem ra nàng đã hy vọng quá xa vời.

“Cũng tốt, quên ta đi cũng tốt, sẽ không còn ai thương tổn nàng nữa...” Vệ Minh Khê tự giễu, nàng cố ép mình quay đầu đi, không muốn Dung Vũ Ca nhìn thấy nước mắt của mình, nếu nàng đã không còn yêu thì nước mắt của mình cũng chỉ là dư thừa.

Dung Vũ Ca nhìn bóng dáng Vệ Minh Khê, nàng biết Vệ Minh Khê đang khóc, bả vai gầy yếu run rẩy, làm cách nào cũng không che dấu được. Chân mày Dung Vũ Ca hơi cau lại, nhưng cũng không bước tới mà xoay lưng đi về hướng ngược lại.

Vệ Minh Khê nghe tiếng cước bộ đang dần dần rời xa, thân thể từ từ gục xuống, tuyệt vọng, nỗi tuyệt vọng vĩnh viễn không thể xóa mờ ấy bao trùm lấy nàng.

Tĩnh Doanh nhìn Vệ Minh Khê tuyệt vọng rơi lệ ở phía xa, thầm tự trách mình thậm tệ, nàng tự tát mình một cái thật mạnh, lúc trước nếu không để cho Dung Vũ Ca tới gần nương nương, có lẽ đối với hai người đều tốt, hôm nay hai người bọn họ thương tích đầy mình, đều là lỗi tại mình!

Thời gian mười tháng, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng Vệ Minh Khê lại hy vọng đoạn thời gian mười tháng này có thể kéo dài vô tận, nàng không dám hy vọng xa vời Dung Vũ Ca có thể tha thứ cho nàng, chỉ hy vọng có thể nhìn thấy Dung Vũ Ca khoẻ mạnh là tốt lắm rồi, nhưng theo thời gian Dung Vũ Ca lâm bồn ngày càng gần, Vệ Minh Khê biết thời gian mà nàng vĩnh viễn mất đi Dung Vũ Ca cũng không còn xa nữa.

Tựa như giờ phút này, Vệ Minh Khê ở bên ngoài chờ, nghe tiếng gào thét tê tâm liệt phế ở bên trong, tay chân khản trương đến nỗi phát run, nàng sợ người bên trong gặp chuyện không may, nàng biết nữ nhân khi sinh con thống khổ như thế nào, nàng hận mình không thể thay Dung Vũ Ca nhận lấy đau đớn đó, ngay cả lúc không có tiếng thét nào cũng làm cho Vệ Minh Khê sợ hãi tới cùng. Chưa từng có giờ khắc nào như giờ khắc này nàng lại chán ghét sự tồn tại của hài tử kia đến vậy, phải chi không có hài tử này, thời điểm khi nó cất tiếng khóc chào đời cũng là lúc mình chuẩn bị mất đi người tâm ái.

Rốt cục bên trong cũng truyền ra tiếng khóc lớn của trẻ con, làm cho Vệ Minh Khê và Cao Hiến đang lo đến thất ruột thất gan lúc này mới nhẹ nhõm được một chút.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Thái Hậu, là một...” Vệ Minh Khê không để ý đến nội dung tin mừng ngự y định báo, chỉ một mực lo lắng cho thân thể Dung Vũ Ca.

“Hoàng Hậu sao rồi?” Vệ Minh Khê khẩn trương hỏi, Cao Hiên nhìn mẫu hậu, rõ ràng người bên trong là thê tử của mình, vậy mà mẫu hậu còn khẩn trương hơn mình. Cao Hiên ôm lấy hài tử vẫn chưa biết là hoàng tử hay công chúa tử trong tay ngự y, nữ nhân bên trong không thuộc về mình, nhưng ít nhất hài tử này cũng là hài tử của mình. Cao Hiên ôm thật cẩn trọng, giống như hài tử này là tất cả thế giới còn sót lại của hắn.

“Hoàng Hậu hết thấy đều mạnh khỏe.” Trong lòng ngự y có vài phần kinh ngạc. Theo lý Thái hậu lẽ ra phải quan tâm đến hài tử, còn Hoàng Thượng phải quan tâm đến Hoàng Hậu mới đúng, nhưng giờ phút này tình cảnh lại hoàn toàn trái ngược.

Vệ Minh Khê vọt vào phòng nhìn Dung Vũ Ca, Cao Hiên nhìn mẫu hậu, nhịn xuống dục vọng cũng muốn chạy vào nhìn Dung Vũ Ca, may mà trong tay còn có hài tử làm cho cảm xúc mát mát trong lòng hắn cũng được an ủi phần nào. Cao Hiên nhìn đứa nhỏ, đột nhiên ý thức được mình đã là phụ thân rồi, hài tử này là do Dung Vũ Ca sinh ra, toàn bộ tình yêu thương đối với Dung Vũ Ca phút chốc đều dồn hết lên người đứa nhỏ này.

Vệ Minh Khê nhìn chiếc giường trống rỗng, nơi nào còn có Dung Vũ Ca, chỉ còn cung nữ và các ngự y hôn mê nằm một bên, Vệ Minh Khê như nổi điên tìm kiếm khắp nơi trong phòng, biết rõ Dung Vũ Ca đi rồi, nàng vẫn hy vọng Dung Vũ Ca còn ở nơi này, nhưng cho dù lật cả tấm cung cũng tìm không thấy nàng nữa. Vệ Minh Khê như thất hồn lạc phách, đi rồi, nàng thật sự đã đi rồi...

Liễu Tam nương nhìn Dung Vũ Ca vừa sinh xong, sắc mặt vẫn còn tái nhợt, khe thở dài một hơi. Ái tình khiến người ta phát điên, vừa rồi nhìn thấy Vệ Minh Khê, vốn muốn giáo huấn nàng một chút, tôn nữ bảo bối của mình vì nàng cái gì cũng đã từ bỏ lại bị nàng làm tổn thương thành ra như vậy, nhưng nhìn đến bộ dáng thất hồn lạc phách của Vệ Minh Khê, Liễu Tam nương một câu cũng không nói nên lời.

Rõ ràng là hai người yêu nhau, vì cái gì lại biến thành như vậy? Vệ Minh Khê đã sai rồi sao? Vệ Minh Khê sai, nhưng Vũ Ca khiêu gọi Vệ Minh Khê, vốn cũng là sai lầm. Ai, gieo nhân nào gặt quả nấy, là do người sai, quả cũng sai.

“Thật sự buông tay sao?” Buông xuống cũng tốt, không cần phải vương mắc nữa, nhưng mà người Dung gia cả đời chỉ yêu một người, sợ là không cách nào yêu người khác nữa. Trái tim trống rỗng không còn gì cả, không đau nhưng cũng không còn hạnh phúc.

“Đi thôi.” Không có gì là không thể buông bỏ, Dung Vũ Ca chỉ biết là, Dung Vũ Ca của quá khứ đã chết, Dung Vũ Ca sau khi tái sinh sẽ không còn yêu thương bất kỳ người nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Người Ra Đi, Kẻ Ở Lại

“Nương nương, người nên dùng bữa sáng rồi.” Tĩnh Doanh nhìn bóng lưng đơn bạc của Vệ Minh Khê, chỉ ngần ngừ ba tháng, vậy mà tựa hồ dài như đã ba năm, hầu như mỗi ngày Tĩnh Doanh đều thấy Vệ Minh Khê ngăn người đứng bên bờ tường hoàng cung, làm cho tư vị trong lòng nàng cực kỳ không thoải mái. Có đôi khi Tĩnh Doanh nghĩ, thống khổ nhất không phải là Dung Vũ Ca - người đã ra đi, mà là Vệ Minh Khê, kẻ ở lại bất lực không thể làm gì.

“Nàng đi đã ba tháng, nàng thật đã đi rồi...” Vệ Minh Khê nhàn nhạt nói, vẻ như nỗi đau xót kia đã được chữa lành, nhưng chỉ có mình Vệ Minh Khê biết, nàng đã dành toàn bộ thời gian suốt ba tháng mới có thể tiếp nhận được sự thật Dung Vũ Ca đã ra đi và thực tế sẽ không bao giờ trở về nữa. Và dù cho tuyệt vọng như thế nào, nàng phát hiện cuộc sống vẫn phải tiếp tục theo vòng xoay của nó, ngoại trừ phải chấp nhận sự thật này cũng không còn cách nào khác, mà loại thống khổ này, so với cái chết còn làm cho Vệ Minh Khê khó chịu hơn.

“Nàng sẽ trở về, nhất định sẽ trở về.” Tĩnh Doanh an ủi, những lời này, ngay cả Tĩnh Doanh cũng không thể nào thuyết phục bản thân mình, lần này Dung Vũ Ca đi, có lẽ vĩnh viễn cũng không gặp lại nàng.

Trong lòng Vệ Minh Khê cũng biết những lời này mong manh đến nhường nào, nhưng nàng thà rằng để mình tự gặm mình còn hơn. Lúc này ngoại trừ tự lừa dối bản thân ra, làm cho mình còn có chút hy vọng, Vệ Minh Khê không còn biện pháp nào nữa. Nàng hy vọng thời gian có thể làm phai mờ tất cả nỗi đau này, nhưng cũng sợ hãi sau khi nỗi đau này phai nhạt, tình yêu của Dung Vũ Ca cũng theo đó mà nhạt nhòa, xem ra vẫn không có giải pháp nào cả, Vệ Minh Khê yếu ớt cười khổ.

Vệ Minh Khê cầm lấy cây lược gỗ đào, tự mình chải tóc, Tĩnh Doanh thấy vậy, đưa tay định lấy cây lược trong tay Vệ Minh Khê nhưng nàng lắc đầu, ý bảo để tự mình làm. Đã lâu rồi Vệ Minh Khê không nhìn mình trong gương, trông nàng có vẻ già đi rất nhiều, phát hiện này làm cho tâm lý nàng bắt đầu khủng hoảng, nàng vốn lớn tuổi hơn Dung Vũ Ca, hôm nay lại càng lộ vẻ già nua, nếu Dung Vũ Ca nhìn thấy nhất định sẽ ghét bỏ nàng.

Cho tới bây giờ chưa từng có khắc nào Vệ Minh Khê lại để ý đến dung nhan mình như vậy, trước kia nàng chẳng bao giờ bận tâm năm tháng trôi qua, cho rằng hết thấy cứ thuận theo tự nhiên là được rồi, nhưng bây giờ khi nhìn thấy hình ảnh tiêu tụy của mình trong gương, kia sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, gầy đến nỗi xương gò má cũng nhô ra, già đi rất nhiều, khiến cho nàng càng nhìn càng kích động hoảng loạn, nàng không biết mình có thể đợi được Dung Vũ Ca trở về hay không, cũng không biết phải đợi bao nhiêu năm, chỉ sợ không đợi được đến khi người đó trở về, dung nhan mình đã phai tàn, mà Dung Vũ Ca vẫn còn trẻ trung sinh động...

Vệ Minh Khê nhìn mình trong gương, ngón tay áp vào gương mặt của mình, xem ra Vệ Minh Khê bất quá cũng chỉ là một phạm phu tục tử tầm thường, cũng sẽ để ý đến dung nhan của mình. Vì sao trước kia nàng chưa bao giờ để ý, chỉ biết Dung Vũ Ca thích nó, nhưng nếu khuôn mặt này già đi, Dung Vũ

Ca có còn thích hay không? Vệ Minh Khê không xác định được, lại càng hoảng hốt hơn, có lẽ chỉ có giây phút này Vệ Minh Khê mới biết rõ bản thân nặng yêu Dung Vũ Ca bao nhiêu, sợ bị nặng ghét bỏ đến bao nhiêu.

Tĩnh Doanh nhìn dáng vẻ kinh hoàng của Vệ Minh Khê, ban đầu nàng vẫn không hiểu, cho đến khi thấy những ngón tay run rẩy của Vệ Minh Khê cảm phần hồng phật loạn lên đôi gò má tái nhợt, Tĩnh Doanh đột nhiên hiểu ra, bỗng chốc chớp mũi cay cay. Dung Vũ Ca sẽ hối hận, nàng vĩnh viễn sẽ không biết Vệ Minh Khê yêu nàng nhiều đến mức độ nào.

Vệ Minh Khê lau đi vết phần hồng trên mặt, khuôn mặt tái nhợt, dù đã phết một chút hồng nhưng cũng không che dấu được vẻ tiêu tụy, ngược lại còn chẳng ra gì, Vệ Minh Khê nở nụ cười tự giễu.

“Già rồi...” Vệ Minh Khê hạ chiếc lược gỗ trong tay nàng xuống, ngay cả một đầu dây tóc đen cũng đã trộn lẫn vài sợi bạc, tâm Vệ Minh Khê như nước lặng chùng xuống.

“Nuông nường...” Tĩnh Doanh lo lắng gọi.

“Ta không sao, hài tử kia tên gọi là gì?” Vệ Minh Khê đột nhiên hỏi về hài tử Dung Vũ Ca sinh ra, đứa nhỏ sinh ra cũng đã ba tháng, Vệ Minh Khê chưa gặp qua dù chỉ một lần, Vệ Minh Khê không phải là người giận chó đánh mèo, chỉ là thân mình còn lo chưa xong, làm sao còn tinh lực để quan tâm đến đứa bé này.

“Hoàng Thượng đặt là Mộ Ca, phong hiệu Phụng Dương công chúa.” Tĩnh Doanh nhanh nhẹn hồi đáp, đây là hiện tượng tốt, lần đầu tiên kể từ khi Dung Vũ Ca bỏ đi nuông nường hỏi đến người khác.

“Mộ Ca, Mộ Ca...” Vệ Minh Khê thì thào lặp lại hai lần.

“Hoàng Thượng xử lý vấn đề Hoàng Hậu biến mất như thế nào?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng hỏi.

“Hoàng Thượng công bố với bên ngoài sau khi Hoàng Hậu sinh hạ long chủng, thân thể nhiễm phải quái bệnh nên đã đưa đến Đông Đô trường kỳ tĩnh dưỡng...” Việc Hoàng thượng không công bố Hoàng Hậu khó sanh mà chết mà chỉ nói là dưỡng bệnh, chứng tỏ Hoàng Thượng và nuông nường đều hy vọng có một ngày Dung Vũ Ca sẽ trở về.

“Như vậy cũng tốt...” Vệ Minh Khê nói mơ hồ.

Dù cho Cao Hiên có ngốc đến mấy cũng thoáng biết việc Dung Vũ Ca ra đi cùng một đêm kia, nhất định có liên quan đến hài tử này, nhưng hần không dám suy đoán nhiều, vì hần mềm yếu, cho nên hần cũng không muốn biết một chút nào. Dung Vũ Ca đi rồi, nhìn mẫu hậu khổ sở, hần cũng không nói ra lời trách móc nào, đối với các nàng mà nói, hần bất quá chỉ là người dư thừa. Đứa bé vừa sinh ra đã thu hút hết mọi chú ý của hần, cũng phân tán cảm xúc tổn thương trong lòng hần.

Vệ Minh Khê ôm lấy đứa trẻ từ tay Cao Hiên, chăm chú nhìn hài tử đang ngủ say trong lòng, hài tử này nhìn không giống Dung Vũ Ca, cũng không giống Hiên nhi, so với tuyệt thế dung nhan của mẫu thân và sự tuấn tú của phụ thân, ngũ quan sơ khai của nó có vẻ bình thường, không giống Dung Vũ Ca từ khi sinh ra đã có dáng dấp mỹ nhân, kém cỏi hơn rất nhiều. Hài tử này chính là thân tôn nữ của nàng, trên người có dòng máu của mình và nữ nhân mình yêu thương nhất, tuy rằng hài tử này sinh ra làm mình mất đi nữ nhân tâm ái, nhưng Vệ Minh Khê biết, đứa nhỏ vốn vô tội, mọi tội lỗi đều do nàng gây nên, chưa kể nàng còn phải xin lỗi hài tử này, khiến nó từ nhỏ đã mất đi mẫu thân.

Vệ Minh Khê dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve chơi đùa hai má đứa trẻ, trẻ con ngây ngô, khanh khách nở nụ cười, làm cho vằn vẩy mây đen trên mặt Vệ Minh Khê khẽ tràn ra chút ý cười. Vô luận như thế nào, tân sinh mệnh chào đời cũng tiếp thêm chút sức sống và hy vọng.

Có lẽ sẽ có hy vọng...

Sáu năm sau.

“Đã qua nhiều năm như thế, nó vẫn xấu xí như vậy, không giống hài tử Dung gia một chút nào...” Dung Quý nhìn nữ oa đang chơi đùa trong nội viện tướng quân phủ, thờ dài nói. Công bằng mà nói, nữ oa này kỳ thật diện mạo cũng coi như thanh tú, nhưng như thế nào cũng thấy bình thường, so với Dung Vũ Ca năm đó thật kém quá xa. Người Dung gia vốn luôn sinh ra tuấn nam mỹ nữ nên dung mạo hài đồng này đương nhiên sẽ bị Dung Quý nói xấu.

“Oa nhi này vừa không giống Dung gia chúng ta, vừa không giống họ Cao, cũng không giống họ Vệ, không biết là giống ai nữa, nếu không phải ta tận mắt thấy nó sinh ra, thật đúng là hoài nghi có phải đang nuôi giấu con người khác hay không. Tuy rằng xấu thì có xấu một chút, nhưng nhìn lâu vẫn rất khả ái. Mà tiểu Vũ Ca cũng thật nhân tâm, đã nhiều năm như vậy, không nghe cũng không hỏi, một lần cũng chưa từng gặp nó...” Liễu Tam nương vừa nhìn vừa thao thao bất tuyệt.

“Oa nhi này tướng mạo so với tiểu Vũ Ca còn đại khí hơn, không thể khinh thường, ngày sau cũng không giống mẫu thân của nó chỉ biết nữ nhi tính trường, sợ là so với mẫu thân còn có tiền đồ hơn.” Dung Quý cảm thán nói, kỳ thật y nói cái này cũng có căn cứ, lúc Cao Mộ Ca một tuổi trào cư (1), cái gì cũng không lấy, hết lần này đến lần khác đều cầm lấy ngọc tỷ truyền quốc, làm cho mọi người sợ hãi không thôi.

Cao Hiên sủng ái Phụng Dương công chúa bao nhiêu, cả nước đều biết, lúc nàng ba tuổi, hần lâm triều cũng mang theo nàng, nói cũng kỳ quái, nữ oa bình thường tại triều đường buồn tẻ, nhất định sẽ nhàm chán vô cùng, nhưng tiểu công chúa này lại hoàn toàn bất đồng, ngồi trên long y với Cao Hiên, chăm chú lắng nghe mọi người bàn luận chuyện quốc gia đại sự, không nghịch cũng không nháo, lúc đầu các đại thần còn nói không ra thể thống gì, nhưng

sau cũng quen, coi như bình thường.

Đại khái cũng chỉ có Phụng Dương công chúa này có cơ hội ngồi trên long ý, mệnh tức đã có vài phần ngụ ý nữ đế bên trong.

-----oOo-----

(1) trào cù: tục lệ truyền thống của người Trung Quốc thời xưa, khi hài tử được một tuổi sẽ bày ra một loạt đồ vật đủ loại cho hài tử chọn (bút, kiếm, túi hương,...) để chúc hài tử may mắn và cũng một phần đoán tính cách và mệnh hài tử sau này. (vd nếu chọn kiếm thì có thiên hướng lớn lên thích võ nghệ, nghiên bút thì lớn lên có thiên hướng thích văn chương,... ở đây Mộ Ca chọn ngọc tỷ truyền quốc, có thiên hướng mệnh đế vương nên mới khiến mọi người sợ hãi)

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Cao Mộ Ca

“Bộ đầu Nhạc Vân Thiên tại huyện Hoài Dương sát hại Hoài Dương huyện lệnh Triệu Hiến vốn có nguyên nhân, Triệu Hiến ở huyện Hoài Dương một tay che trời, tham ô hối lộ, ăn chặn mồ hôi nước mắt, tư lợi trên máu thịt của bách tính, không chuyện ác nào không làm, nhìn thấy dân chúng chịu tai ách này, bộ đầu Nhạc Vân Thiên mới giận dữ giết Triệu Hiến, giải mối nguy nan cho trăm họ, thoả ước nhân tâm, vô số dân chúng Hoài Dương vì việc này mà thỉnh cầu bệ hạ niệm tình khoan thứ...” Chuyện này thực ồn ào huyên náo, vốn Nhạc Vân Thiên sát hại mệnh quan triều đình, miệt thị vương pháp, tội đáng tru di. Lẽ ra việc này cũng không phải đại sự kiện gì, nhưng vô số dân chúng liên danh đồng ký tấu thư khẩn cầu, xin được khoan dung.

“Nho dĩ văn loạn pháp, hiệp dĩ võ phạm cấm (1) (Dịch nghĩa: Nho thì bằng vào văn mà làm loạn pháp luật, còn hiệp thì bằng vào võ mà phạm giới cấm), pháp luật triều đình được đặt ở đâu?” Thanh âm non nớt của nữ đồng đột ngột vang lên giữa triều đường, phá vỡ cảnh tượng thảo luận kịch liệt đang diễn ra, làm cho lực chú ý của tất cả đại thần đương triều đều bị những lời này của nữ đồng hấp dẫn, ngay cả Cao Hiến cũng có vài phần kinh ngạc nhìn nữ nhi bảo bối của mình.

Vốn việc này đại bộ phận quan viên đều cảm thấy Hoàng Thượng nhất định sẽ tha tội chết cho Nhạc Vân Thiên, văn võ bá quan đều biết hoàng đế dễ mềm lòng, nhưng đúng lúc này tiểu công chúa lại nói một câu, làm cho việc này tự dưng xấu đi.

“Phụ hoàng, triều đình đều có chế độ, hôm nay nếu không nghiêm trị, thế nhân nhất định cho rằng pháp luật triều đình lỏng lẻo, pháp luật không giữ, làm sao giữ được uy nghiêm của đế vương?” Lời Cao Mộ Ca khiến Cao Hiến sững sốt, hẳn đã biết từ nhỏ nữ nhi vốn thiên tư thông tuệ, nhưng nàng nói ra những lời này vẫn khiến hắn vừa kinh ngạc vừa khó tin. Lúc Cao Hiến mười sáu tuổi cũng chưa hiểu được những tri thức mà đế vương cần biết, làm hoàng đế mấy năm nay mới hiểu thêm một vài điều, nhưng vì tâm tính vốn có của hắn nên mỗi lần đều khoan dung đối với mọi chuyện.

“Làm sao Mộ Ca biết những việc này?” Cao Hiến tò mò hỏi, hẳn rất tự hào vì trí tuệ của nữ nhi, đúng là thanh xuất lam nhi thắng vu lam (đại loại con hơn cha nhà có phúc)

“Mộ Ca đọc được trong đế vương bản kỷ...” Kỳ thật Cao Mộ Ca sáu tuổi cũng chỉ cái hiểu cái không, mười năm sau lúc hồi tưởng lại việc này cũng có rất nhiều cảm khái.

“Nữ nhi ta thật sự bất phàm, bẩm sinh đã thông tuệ như vậy, hay là kế thừa phụ hoàng đại thống?” Cao Hiến tự hào nói, thực chất hẳn không hề nghĩ xa xôi, chỉ là thuận miệng nói, cũng không phải định cho Cao Mộ Ca thực sự làm nữ đế.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe hữu ý, làm cho chúng đại thần một phen toát mồ hôi lạnh. Nữ đế? Hoang đường! Nhưng xem tư chất nữ oa này, tựa hồ cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.

“Vậy Mộ Ca nói xem, nên xử trí Nhạc Vân Thiên này thế nào?” Cao Hiến hỏi.

“Trẫm” Cao Mộ Ca ngẩng đầu nhìn Cao Hiến nói, đối với Cao Mộ Ca mà nói nàng chỉ là biểu thị quan điểm của riêng mình mà thôi. Khi đó nàng còn không biết giết người là một chuyện nghiêm trọng cỡ nào, nàng không biết có một nữ nhân, một hài tử sắp sửa mất đi tương phu hoặc phụ thân mà các nàng yêu thương, nếu khi đó Cao Mộ Ca có thể dự đoán được, lấy niên kỷ còn nhỏ mà xét thì nàng quả quyết sẽ không dễ dàng nói ra lời này.

“Được, y theo ý Mộ Ca, trẫm Nhạc Vân Thiên để răn đe.” Cao Hiến đem Cao Mộ Ca ngồi ở bên cạnh ôm vào trong lòng, cười hạ lệnh.

Văn võ bá quan hai mắt nhìn nhau, sinh sát đúng là chỉ trong một ý niệm của thiên tử, thiên tử nhân từ, vốn là không chết, lại vì một câu nói của tiểu công chúa sáu tuổi mà thay đổi ý niệm.

Cảnh tượng này quá mức chấn kinh, đến mức văn võ bá quan cũng không có người nào đứng ra vì Nhạc Vân Thiên nói một câu. Việc này được sử quan ghi lại vào sử sách, thậm chí ở dân gian cũng lưu truyền rộng rãi, khen chê bất đồng. Ngày đó chính là ngày Cao Mộ Ca bắt đầu xuất hiện trước mắt thế nhân, là nhân vật gây tranh cãi gay gắt trong lịch sử.

Lúc Nhạc Vân Thiên bị trảm, trong chợ đầy ắp người đến xem, khi đầu Nhạc Vân Thiên rơi xuống đất cũng là lúc thế tử tự đâm chết ở pháp trường, cảnh

tượng thiết làm cho không người nào là không động dung, rơi lệ vô số, huyện Hoài Dương đối với đôi phu phụ anh dũng này đều vô cùng thương tiếc, toàn thành để tang.

Việc này hồi báo kinh thành, sau khi Cao Hiến nghe được, chỉ biết chống tay thở dài.

“Mộ Ca đến để học cảm cùng ngoại tổ mẫu.” Cao Mộ Ca cung kính nói với Vũ Dương.

“Tài nghệ của Vệ Minh Khê thiên hạ đều biết, sao không theo học hoàng tổ mẫu của ngươi?” Vũ Dương nhìn tiểu nữ oa, nhưng mảy hỏi ngược lại. Vũ Dương không biết rốt cuộc Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca đã xảy ra chuyện gì, nhưng các nàng không ở cùng nhau làm cho lòng nàng thư sướng không ít.

Vốn là có ai nói gì Vũ Dương cũng không nhận hải tử này, nhưng có lẽ đã lớn tuổi, nhìn hải tử này dần dần lớn lên, cứ một tiếng ngoại tổ mẫu hai tiếng ngoại tổ mẫu, làm cho tâm nàng cũng dịu đi phần nào, cuối cùng đành chấp nhận.

Nay nhìn Cao Mộ Ca, rốt cuộc cũng là ngoại tôn nữ của mình, trong người cũng chảy huyết mạch Cao gia và Dung gia, dù gì đi nữa cũng có cảm giác thân thiết, hơn nữa kỳ quái là hải tử này rất hay chạy đến phủ tướng quân, tuy rằng không giống Dung Vũ Ca từ nhỏ đã có bộ dáng đẹp đẽ, cũng không đùa nghịch mấy trò tình quái, nhưng hải tử này lại rất đại khí, thật có mấy phần khí khái hoàng gia cổ hữu, có vài phần giống mình năm đó, Vũ Dương càng nhìn càng thấy thân thiết.

“Đâu thể so sánh như thế được? Mộ Ca muốn học cảm với ngoại tổ mẫu mà, ngoại tổ mẫu không thích dạy Mộ Ca sao?” Cao Mộ Ca khẩn cầu hỏi.

“Hoàng tổ mẫu dạy ngươi cái gì?” Vũ Dương thuận miệng hỏi.

“Tổ mẫu chỉ dạy một ít học vấn, cũng không thường xuyên ở bên Mộ Ca, không giống ngoại tổ mẫu thương yêu Mộ Ca như vậy, tỉ mỉ dạy dỗ Mộ Ca.” Tuy Cao Mộ Ca còn nhỏ tuổi nhưng cũng biết nhìn mặt đoán ý, nàng biết Vũ Dương không thích mình thân cận hoàng tổ mẫu quá mức, hoàng tổ mẫu cũng nói mình cần phải thân cận ngoại tổ mẫu nhiều hơn một chút.

“Đế vương bản kỷ là tổ mẫu cho ngươi xem?” Trương bối đều thích tỏ vẻ, đương nhiên Vũ Dương hy vọng đứa nhỏ này thân thiết với mình, không nguyện ý nàng hướng về Vệ Minh Khê một chút nào, năm đó Vệ Minh Khê đoạt mất nữ nhi, khúc mắc này sợ là cả đời đều gỡ không nổi.

Mộ Ca gật đầu, nói đến đế vương bản kỷ, Cao Mộ Ca liền nhớ tới chuyện lúc trước, tâm tình trầm xuống: “Ngoại tổ mẫu, ta khiến phụ hoàng chém Nhạc Văn Thiên, có đúng không?” Cao Mộ Ca hỏi, nàng rốt cuộc vẫn chỉ là tiểu hải tử, bản chất vẫn thiện lương, vấn đề này nàng cũng từng hỏi qua hoàng tổ mẫu, hoàng tổ mẫu nói, việc này đợi khi nàng trưởng thành sẽ từ từ tự lĩnh hội, nhưng hiện tại Cao Mộ Ca nóng lòng hy vọng có người nói cho nàng biết mình đúng hay sai.

Chuyện này Vũ Dương cũng đã sớm nghe thấy, đáng tiếc nàng là nữ oa, bằng không nhất định là đế vương tài năng. Vệ Minh Khê cho nữ oa còn nhỏ tuổi này xem đế vương bản kỷ, còn để cho hải tử này thường xuyên chạy đến phủ tướng quân, rõ ràng là muốn...

“Nếu ở dưới góc độ dân chúng mà xét, loại xử trí này có chút bất cận nhân tình, nhưng nếu đứng ở góc độ đế vương mà nhìn, loại xử trí này là hợp tình hợp lý. Nho dĩ văn loạn pháp, hiệp dĩ võ phạm cấm, những người này nhiều loạn pháp luật và kỷ cương nên tất yếu phải nghiêm trị không tha, bằng không dân chúng sẽ không tin tưởng vào pháp luật và kỷ cương triều đình, chỉ tin vào hiệp khách anh hùng sẽ cho bọn họ chính nghĩa, đế vương chỉ uy sẽ không còn lại chút gì...” Vũ Dương nghiêm túc nói, năm đó phụ hoàng cũng từng nói vậy với mình.

Cao Mộ Ca nghe được cái hiểu cái không, nhưng lại lắng nghe vô cùng cẩn thận, Cao Mộ Ca còn nhỏ tuổi đã nóng lòng muốn đem hết thảy những điều không hiểu đều phải hiểu hết.

Vũ Dương nhìn Cao Mộ Ca, cho dù là mình năm đó nghe những thứ này cũng cảm thấy buồn tẻ vô vị, mà oa nhi này lại nghe chăm chú say mê, Vũ Dương sợ hãi thán than, oa nhi này quả thật bất phàm!

Vệ Minh Khê buông sách, nhìn Cao Mộ Ca đang đứng một bên.

“Trở về bao lâu rồi?” Vệ Minh Khê nhìn Cao Mộ Ca ôn hòa hỏi.

“Vừa về không lâu ạ.” Cao Mộ Ca nhìn Vệ Minh Khê, kỳ thật nàng thích thân cận hoàng tổ mẫu hơn, nhưng hoàng tổ mẫu luôn luôn dặn dò có rảnh thì đi tướng quân phủ nhiều một chút, thân cận ngoại tổ mẫu.

“Ngoại tổ mẫu ngươi thế nào?” Vệ Minh Khê hỏi.

Cao Mộ Ca sinh ra không lâu, Vệ Minh Khê liền thường xuyên cho người đem hải tử này ôm đến phủ tướng quân. Lúc đầu, Vũ Dương không nhìn, không để ý tới, chỉ có Dung Trục vừa nhìn đã thích, Vệ Minh Khê cứ cách một đoạn thời gian lại cho người đem đứa nhỏ đến phủ tướng quân, nàng không tin Vũ Dương có thể quyết tâm hạn mãi, không nhận hải tử vừa có huyết mạch Cao gia cùng Dung gia này. Cũng may rốt cuộc Vũ Dương cũng mềm lòng, chấp nhận hải tử này, coi như là vấn đề quan hệ mẫu tử với Dung Vũ Ca.

“Ngoại tổ mẫu hết thảy đều mạnh khỏe, hoàng tổ mẫu lần này ở trong cung bao lâu? Lần này đi ra ngoài có mang Mộ Ca cùng ra khỏi cung không?” Cao Mộ Ca hỏi Vệ Minh Khê, hoàng tổ mẫu thường xuyên ra khỏi cung, đây là bí mật chung của nàng và Tĩnh Doanh, hoàng tổ mẫu cứ cách một đoạn thời

gian lại xuất cung một chuyến, ở lại trong cung bắt quả là tìm người dịch dung.

“Người có thể bỏ được phụ hoàng người không?” Vệ Minh Khê xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Cao Mộ Ca, khẽ mỉm cười nói, từ trên nét mặt tiểu Mộ Ca thật tìm không ra chỗ nào có chút tương tự với Dung Vũ Ca.

Cao Mộ Ca hơi chán chừ, quả thật nàng không bỏ được Cao Hiên, nhưng lại vô cùng khát vọng được xuất cung, nàng vẫn rất khát khao đối với thế giới bên ngoài: “Hoàng tổ mẫu vẫn đi tìm mẫu hậu sao? Mang ta đi cùng được không?” Cao Mộ Ca hỏi, nàng cũng không quá hiếu kỳ về mẫu hậu của mình, chẳng qua nàng biết hoàng tổ mẫu nhớ mẫu hậu, so với phụ hoàng còn nhớ hơn.

Vệ Minh Khê thu lại nụ cười nhàn nhạt: “Người nhớ mẫu hậu?”

Kỳ thật mấy năm nay, đại bộ phận thời gian Vệ Minh Khê đều ở ngoài cung dạy học, thật sự không có đi tìm Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê tin rằng, nên đến thời điểm các nàng gặp nhau, tự nhiên sẽ gặp.

“Không có, nàng không nhớ ta, ta vì sao phải nhớ nàng? Ta có hoàng tổ mẫu, có phụ hoàng, còn có ngoại tổ mẫu cùng ngoại tổ phụ, người khác đều nói ta không giống nàng, không giống nàng mới tốt, nhưng hoàng tổ mẫu lại nhớ nàng, phụ hoàng cũng nhớ nàng, ngoại tổ mẫu cùng ngoại tổ phụ cũng mong nàng...” Nàng từng len lén xem qua bức họa hoàng tổ mẫu vẽ, rất nhiều rất nhiều họa quyền đều là mẫu hậu của nàng, tuy rằng từ nhỏ Cao Mộ Ca chưa từng nhìn thấy mẫu thân, nhưng đối với Dung Vũ Ca nàng một chút cũng không xa lạ, hơn nữa nàng biết hoàng tổ mẫu thực sự rất nhớ mẫu thân nàng. Nàng từng nhìn thấy hoàng tổ mẫu trong lúc họa nước mắt lặng lẽ từng giọt rơi xuống, nàng không muốn hoàng tổ mẫu khổ sở như vậy, nàng ước mình có thể thay hoàng tổ mẫu tìm được nữ nhân kia.

“Không phải nàng không tốt, là hoàng tổ mẫu không tốt, hoàng tổ mẫu thực xin lỗi Mộ Ca.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nói, một bước sai, từng bước sai...

-----o0o-----

(1) Nho dĩ văn loạn pháp, hiệp dĩ võ phạm cấm

Hàn Phi (khoảng 280 - 233 TCN) là học giả nổi tiếng Trung Quốc cuối thời Chiến Quốc theo trường phái pháp gia, tác giả sách Hàn Phi Tử. Tư tưởng chủ yếu của Hàn Phi là thuyết Pháp Trị, chịu ảnh hưởng của Mặc Tử, đối nghịch lại với tư tưởng của Nho giáo (vốn cho rằng để quản lý xã hội thì dùng Nhân trị và Đức trị).

Hàn Phi cho rằng bọn nhà Nho dùng lời văn làm rối loạn luật pháp, bọn du hiệp dùng võ lực phạm đến điều ngăn cấm. Ông cho rằng cách tốt nhất để quản lý xã hội là dùng pháp luật. Ông đề cao phương pháp dùng thế, dùng thuật, dùng luật của pháp gia để trị nước.

Cái học của Hàn Phi vẫn được thi hành ở Tần và giúp Tần Thủy Hoàng hoàn thành được công cuộc thống nhất Trung Quốc, lập chế độ quân chủ chuyên chế thay chế độ phong kiến, nhà Tần đặt ra pháp luật hết sức hà khắc, lúc đầu chính sách này đã phần nào phát huy được tác dụng nhưng sau đó cũng vì pháp luật của nhà Tần hà khắc quá dẫn đến các cuộc nổi dậy của Trần Thắng, Ngô Quảng và sau đó là con cháu của các chư hầu cũ, kết cuộc là nhà Tần bị sụp đổ.

(nguồn: http://vi.wikipedia....rg/wiki/Hàn_Phi)

(2) bản kỷ: biên niên sử ghi lại kỷ cương trong lịch sử của một triều đại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Thời Gian Liệu Có Xóa Mờ Tất Cả!?

Đại Mạc.

Hoàng hôn dần buông, Dung Vũ Ca vẫn đứng lặng nhìn về phía ánh dương quang đang dần tắt, có lẽ do nhìn quá lâu nên nhức nhối, không hiểu sao nước mắt vô thức chảy dài. Trong lòng Dung Vũ Ca chỉ đầy cảm giác trống rỗng và hoang lương, khiến cho nàng không dám ở lại nơi nào quá lâu. Mấy năm nay Dung Vũ Ca đã đi qua rất nhiều địa phương, đến đại mạc xem mặt trời lặn, đi tái ngoại cưỡi ngựa, lên đông hải tìm tiên sơn, làm tất cả những chuyện mà khi Dung Vũ Ca còn bé vẫn muốn làm.

Dung Vũ Ca rời Trung Nguyên, nàng không muốn nghe bất cứ điều gì về Vệ Minh Khê, còn có hài tử nàng chưa từng liếc mắt nhìn từ lúc sinh ra kia nữa. Dung Vũ Ca vốn cho là chỉ cần nàng đi thật xa sẽ không còn nghe thấy bất kỳ điều gì nữa, nhưng nàng quên rằng trong thiên hạ này, có nơi nào không phải đất của thiên tử đâu, thậm chí tại trấn nhỏ xa xôi nơi tái ngoại cũng có thể nghe được tin tức của hoàng thất, ngay cả ăn bữa cơm cũng nghe được dân chúng thảo luận những thứ nhảm chán kia, tâm điểm là chuyện kinh nhân của tiểu công chúa tại triều đình, việc này làm cho tâm tình vốn đã tĩnh lặng nhiều năm của Dung Vũ Ca không khỏi thấy phiền não.

“Hoàng thượng không gần nữ sắc, đăng cơ đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ tuyển tú, không có nam tự, chỉ có một hài tử là Phượng Dương công chúa, nàng thiên tư thông tuệ, kinh thành đồn rằng ngày sau nàng lên làm nữ chủ thiên hạ vị tất đã là chuyện không thể...”

“Nói đến Phương Dương công chúa, quả thật có chút truyền kỳ, còn nhỏ tuổi mà có thể thoát ra ‘Nho dĩ văn loạn pháp, hiệp dĩ võ phạm cấm’, chỉ một câu nói đầu tiên đã có thể định sinh tử của Hoài Dương tráng hiệp Nhạc Văn Thiên...”

“Dung, ngươi sao vậy?” Hách Liên Huân kéo tay áo Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng hỏi.

“Không sao.” Dung Vũ Ca nhẹ lắc đầu. Ở bên ngoài phiêu bạt nhiều năm, Dung Vũ Ca hiện tại đã không còn là Dung Vũ Ca năm đó, cái người từng không biết kiêng kỵ, bốc đồng tùy hứng, như pháo hoa rực rỡ đã sớm biến mất không còn. Dung Vũ Ca hiện tại, có thêm một phần trầm lắng, một phần lạnh nhạt, một phần thờ ơ, càng ngày càng làm cho người ta không dời được tầm mắt. Hách Liên Huân mười bảy tuổi, nguyện vọng lớn nhất chính là cả đời đi theo Dung. Dung là nữ tử có mị lực nhất mà Hách Liên Huân từng gặp, vừa biết đánh đàn, vừa biết vẽ tranh, chẳng khác gì một tiểu thư Trung Nguyên được giáo dưỡng tốt, nhưng loạn mùa kiếm, nhiều nam tử cường tráng trong tộc cũng đánh không lại nàng, cho nên bất kể là nam tử hay nữ tử đều rất thích nàng, chỉ là những người đến cầu thân đều bị nàng cự tuyệt. Lúc Dung Vũ Ca phải về Trung Nguyên, Hách Liên Huân ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ ngợi, theo sát Dung Vũ Ca trở về, tuy rằng Dung Vũ Ca không hề muốn để nữ tử này đi theo.

Hách Liên Huân là một nữ tử tái ngoại điển hình, nhiệt tình, ngay thẳng, dám yêu dám hận, nàng chỉ biết Dung là người nàng yêu, mặc kệ Dung có phải nam tử hay không, nàng thích Dung, sẽ đối tốt với Dung, sẽ đi theo nàng.

Vì để tiện hành tẩu, Dung Vũ Ca ngoài dịch dung, giấu đi dung nhan tuyệt thế của mình, nàng còn cải nam trang, không hề khoe khoang về phần son nồng đậm như năm đó cùng Vệ Minh Khê hạ Giang Nam nữa, tuy rằng khí tức âm nhu vẫn như trước không che dấu được.

“Vi sao ngươi phải về Trung Nguyên?” Hách Liên Huân nhìn Dung Vũ Ca hỏi.

“Ta muốn về nhà.” Nhiều năm như vậy, không biết mẫu thân còn tức giận mình hay không, trốn tránh đã nhiều năm, Dung Vũ Ca cảm thấy đã đến lúc mình nên nghiêm túc đối mặt một số sự tình.

“Ngươi ở bộ lạc chúng ta không phải vẫn tốt sao? Ngươi có thể vẫn ở đó, đem nơi đó trở thành nhà của ngươi.” Hách Liên Huân không thích Dung Vũ Ca về Trung Nguyên một chút nào, càng đi, khung cảnh càng lạ lẫm, làm cho Hách Liên Huân có chút bất an.

“Huân, ta chỉ là người qua đường, là khách qua đường mà thôi.” Dung Vũ Ca không biết đã nhắc nhở Hách Liên Huân bao nhiêu lần, ở đó một năm, đến cuối cùng vẫn muốn li khai.

“Ngươi có thể cưới ta, lấy ta rồi thì nơi đó chính là ngôi nhà chung của chúng ta.” Hách Liên Huân không phải lần đầu tiên yêu cầu Dung Vũ Ca lấy mình, dù cho mỗi lần nhận được đáp án đều làm cho nàng khó chấp nhận.

Tuy Dung Vũ Ca vẫn hiểu tình cảm của Hách Liên Huân nhưng nàng vẫn luôn né tránh. Hách Liên Huân yêu cầu thẳng thắn như vậy làm cho Dung Vũ Ca khẽ sửng sốt, nữ hài này làm cho nàng nhớ đến chính mình năm đó: dũng cảm, nhiệt tình, không biết sợ hãi, có thể vì cái gọi là tình yêu mà nỗ lực, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một đứa ngốc.

“Ta là nữ tử, không thể cưới ngươi.” Dung Vũ Ca lãnh đạm nói, trái tim nàng chỉ có một, nhưng đã sớm cạn kiệt trống rỗng.

“Ta mặc kệ ngươi là nữ tử, ta vẫn thích ngươi.” Nhãn tình Hách Liên Huân đỏ hồng hướng Dung Vũ Ca thét lên, Dung Vũ Ca có chút hoảng hốt, nàng nhớ tới nhiều năm trước, nàng cũng từng bốc đồng nói với nữ tử khác như vậy, nàng thậm chí còn nhớ rõ bộ dáng nữ tử kia khi nghe câu nói ấy đã hoảng sợ thế nào. Cứ nghĩ thời gian đã qua thật lâu, cái gì cũng có thể quên, nhưng lại phát hiện, trí nhớ vẫn rõ ràng như trước.

Đề tài của những khách qua đường đang ăn cơm đã sớm chuyển từ nữ hài bỗng nhiên nổi tiếng kia sang chuyện khác, làm cho tâm tình Dung Vũ Ca khó khăn lắm mới có được chút thoải mái thì người ta lại bắt đầu thảo luận một người khác.

“Giang Nam đại nho Lí Huyền bệnh nặng qua đời, môn sinh Lí Huyền khắp thiên hạ, lễ tang có hơn một ngàn người đến tế lễ...” Thương nhân đến từ Giang Nam đang bàn luận một đại sự mới nhất trong thiên hạ.

“Lí Huyền qua đời, thiên hạ này sợ là không có người nào dám đương được đại danh như người...” Người sống hàng năm nơi tái ngoại thờ dài nói.

“Hiện tại Vệ Chi là nho sĩ phương bắc mới xuất hiện, không hề kém cỏi so với Lí Huyền, chính Lí Huyền cũng từng nói Vệ Chi có thể kế thừa. Vệ Chi năm trước ở Đông Đô dạy học, làm cho Đông Đô thư viện nhất thời chật kín người, thậm chí chỉ vì muốn nhìn phong thái Vệ Chi mà phát sinh hỗn loạn giẫm đạp lên nhau, nay tân khoa Trạng Nguyên cũng là môn sinh Vệ Chi, xem ra phong thái còn hơn Lí Huyền năm xưa.” Một thương nhân khác từ Đông Đô đến nói.

“Vệ Chi là người phương nào?” Một tên liệt hộ (thợ săn) có vẻ dốt đặc cán mai tò mò hỏi.

“Vệ Chi là quân thủ Tụ hiền các thiên hạ luận tài năm xưa, đầy bụng kinh luân, học thức uyên bác...”

Dung Vũ Ca khẽ nhếch miệng nở nụ cười tự giễu, xem ra người kia không có mình, quả thật sống rất tốt. Dung Vũ Ca rót một chén rượu cực mạnh của tái ngoại, uống một hơi cạn sạch, cảm giác nóng bỏng thiêu đốt yết hầu làm cho Dung Vũ Ca không thoải mái. Mấy năm nay không muốn biết bất kỳ tin tức gì của những người đó một chút nào, không ngờ vừa về tới Trung Nguyên đã phát hiện mọi người khắp thiên hạ đều thảo luận về các nàng.

Hách Liên Huân nhìn Dung Vũ Ca nâng chén uống một hơi cạn sạch, Dung hôm nay có chút khác thường, tuy rằng mặt ngoài nhìn không ra cảm xúc biến hoá gì nhưng Hách Liên Huân vẫn cảm giác được. Cho tới bây giờ Dung không bao giờ uống rượu vội vàng như vậy, nàng vốn luôn để tâm đến Dung Vũ Ca.

“Dung, người sao vậy?” Hách Liên Huân lo lắng hỏi, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi bị Dung Vũ Ca cự tuyệt khó chịu thế nào.

“Ta có vấn đề gì sao?” Dung Vũ Ca dùng ngữ khí rất nhẹ hỏi ngược lại, lại rót một chén rượu, chén này nàng dùng tốc độ bình thường nhẹ nhàng hé miệng uống.

Hách Liên Huân lắc đầu, giờ lại là Dung Vũ Ca nàng quen thuộc, có lẽ vừa rồi là ảo giác mà thôi.

“Dung, người về nhà làm gì?” Hách Liên Huân hỏi, không thể làm cho Dung Vũ Ca lưu lại, nàng đành phải đi cùng Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca không trả lời, rời nhà đã nhiều năm, nếu không về nhà gặp phụ mẫu thì chính là bất hiếu, sắp đến đại thọ năm mươi của phụ thân, nàng muốn ở nhà mừng thọ người, nàng cũng nhớ mẫu thân. Năm đó nếu biết mình có kết cục như vậy, mình còn có thể khiến mẫu thân đau lòng như thế không? Dung Vũ Ca không biết, chẳng qua mấy năm nay nàng thường xuyên mơ thấy cảnh tượng cùng mẫu thân quyết liệt.

“Mộ Ca đánh đàn cho hoàng tử mẫu nghe nhé?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng hỏi.

“Ngoại tử mẫu nói cảm nghệ của hoàng tử mẫu so với người còn hoàn hảo hơn, vì sao ta chưa bao giờ thấy hoàng tử mẫu đàn? Vì sao hoàng tử mẫu không tự mình dạy ta mà lại để ngoại tử mẫu dạy ta?” Cao Mộ Ca khó hiểu hỏi.

“Ta muốn người nên thân cận với ngoại tử mẫu nhiều hơn, đây là ta thiếu nợ ngoại tử mẫu người. Cảm nghệ của nàng thực sự rất giỏi, có thể dạy người, mẫu hậu người chính là học từ nàng...” Vệ Minh Khê thương tiếc Cao Mộ Ca, hải tử này trưởng thành sớm hơn so với những hải tử bình thường khác, chín sớm quá không tốt, sớm mất đi khoái hoạt của một hải đồng.

“Lúc ngoại tử mẫu mới dạy đến một nửa, tâm tình người đột nhiên không vui, có phải người nghĩ đến mẫu hậu ta hay không? Ngoại tử mẫu còn ôm ta nói: ‘Đừng học mẫu hậu người, phải biết lễ hiếu’, vì cái gì nàng lại nói như vậy? Mẫu hậu ta không biết lễ hiếu sao?” Cao Mộ Ca hỏi.

“Có một số việc pháp lý chỉ đúng bên ngoài, tựa như Nhạc Vân Thiên, về pháp lý là sai, về tình lý là đúng, rất khó quyết định...” Nàng không nghĩ đến hiện tại Vũ Dương vẫn không thể tha thứ cho Dung Vũ Ca. Không biết lễ hiếu, Vệ Minh Khê không muốn cả đời Dung Vũ Ca phải đeo trên lưng tội danh lớn như vậy.

“Ngoại tử mẫu nói ta làm đúng, Nhạc Vân Thiên pháp lý bất dung, rất đáng chết!” Cao Mộ Ca ngây thơ nói.

Vệ Minh Khê nhìn Cao Mộ Ca hơi sững sờ, pháp lý bất dung, rất đáng chết, mấy tiếng này mãi quanh quẩn trong đầu Vệ Minh Khê.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Trở Về

Hách Liên Huân nhìn gương mặt xinh đẹp xa lạ trước mặt vừa bước ra khỏi cửa, không hiểu sao càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc. Nàng là ai? Vì sao cảm giác quen mắt như vậy? Rõ ràng mình chưa từng gặp qua nữ tử xinh đẹp này, vì sao lại thấy quen đến thế?

“Người là ai?” Hách Liên Huân hỏi.

“Dung Vũ Ca.” Dung Vũ Ca nhàn nhạt trả lời, khuôn mặt này suốt sáu năm qua rất ít người nào được nhìn thấy, Dung Vũ Ca nhẹ nhàng vén sợi tóc đen nhánh đang chảy xuống, phong tình nói không nên lời làm cho Hách Liên Huân nhìn đến ngây dại.

“Mặt của người...” Hách Liên Huân quả thật thích ứng không kịp, nàng sớm đã biết Dung là nữ tử nhưng bộ dạng của Dung đâu phải như vậy, Dung không quyến rũ và xinh đẹp đến thế!

“Trung Nguyên có một thuật gọi là dịch dung, nên ta dịch dung một chút để mình xuất hành thuận tiện hơn.” Dung Vũ Ca nói thản nhiên.

Trong lòng Hách Liên Huân hơi không thoải mái, quen biết Dung Vũ Ca đã hơn một năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy chân diện mục của nàng, nhưng đến khi nhìn thấy dung nhan phong hoa tuyệt đại của Dung Vũ Ca, không ngờ mỹ mạo của mình dù gắng gượng so sánh cũng kém hơn rất nhiều. Nhìn vẻ đẹp kinh diễm của nàng một hồi lâu, lòng Hách Liên Huân cũng dần bình thường trở lại, dung nhan như vậy nếu cứ đi ra bên ngoài sẽ khiến cho bao nhiêu người phải vì nàng mà tan nát cõi lòng đây?

“Dung, người thật đẹp.” Hách Liên Huân phát ra lời ca ngợi từ nội tâm.

Dung Vũ Ca chỉ cười không đáp, đẹp thì có ích lợi gì, quay đầu nhìn lại, dung nhan này không biết vì ai mà sinh? Khuôn mặt này, mình nhìn riết cũng thấy nhàm.

“Dung cười trông rất đẹp, Dung nên cười nhiều hơn.” Hách Liên Huân nhìn khuôn mặt Dung Vũ Ca, không khỏi khen thêm một câu.

Dung Vũ Ca thu lại nụ cười thản nhiên vừa rồi, đã bao lâu rồi nàng không còn cười rộ rỡ như năm đó, cũng không biết từ khi nào học được cách cười nhạt xa lạ như vậy, đậm nhiên làm cho người ta cảm thấy không giống như đang cười, cũng không phải từ tâm mà phát, mọi cảm xúc đều được che dấu bên trong.

“Hách Liên Huân, đừng đi theo ta nữa, trở về đi.” Dung Vũ Ca thờ dãi nói, nàng không muốn khơi dậy thêm bất kỳ tình cảm nào nữa.

“Không cần, ta vẫn sẽ đi theo Dung!” Hách Liên Huân nghiêm túc nói với Dung Vũ Ca, nàng thật sự chân thành, cái gì cũng không thể làm dao động quyết tâm của nàng.

Dung Vũ Ca không nói gì nữa, nàng biết vô luận mình nói gì Hách Liên Huân cũng không nghe lọt vào tai, tựa như mình năm đó, một đầu quyết lao vào, có chết cũng không quay đầu.

Sáu năm, trở về chốn cũ, Dung Vũ Ca nhìn cánh cổng kinh thành có phần chùn bước, tòa tường thành này sáu năm trước đối với Dung Vũ Ca mà nói nó chứa đựng rất nhiều kỷ niệm, Dung Vũ Ca đi rất chậm, mỗi một bước tiến tới đều làm cho trong lòng nàng sinh ra cảm giác khiếp đảm, nàng chưa bao giờ biết mình cũng có một mặt khiếp nhược như vậy, nhưng Dung Vũ Ca hiện tại đã không còn là Dung Vũ Ca của sáu năm về trước, nàng đã đủ dũng khí để đối mặt với hết thảy.

“Đây là kinh đô Trung Nguyên của các ngươi sao?” Hách Liên Huân hỏi, tường thành cao ngất này nhìn có chút khí phái, Hách Liên Huân cũng ý thức được Trung Nguyên cùng đại mạc nơi mình sinh trưởng hoàn toàn bất đồng, y phục mọi người lại càng tiền điểm hoa lệ, bầu không khí hoàn toàn khác biệt nơi tái ngoại làm cho người từ nhỏ chưa từng bao giờ đi xa nhà là Hách Liên Huân có chút bất an, cứ bất lấy tay áo Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca không hề đáp lời Hách Liên Huân, làm cho nàng phát hiện từ lúc vào kinh đô đến giờ Dung luôn có vẻ hoảng hốt.

Dung Vũ Ca đi đến con đường phồn hoa nhất chốn kinh thành, phía sườn đông chính là phủ đệ của hoàng thân quốc thích quyền quý nhất kinh đô - Dung đại tướng quân, tựa hồ vẫn không có gì thay đổi, vẫn là lão thái thái bán bánh nướng trước kia, chỉ là đầu người ngày càng nhiều tóc bạc, tiền trang, từ lâu cũng quen thuộc như trước, vẫn nóng nực như thế. Tuy người qua đường rộn ràng náo nức, nhưng Dung Vũ Ca lại có cảm giác thương hải tang điền (biến cả hoá nương dâu), cảnh còn người mất.

Dung Vũ Ca đứng trước cửa Dung phủ, ngoài cửa có tấm bảng đề chữ “Đại tướng quân phủ” thật to, Dung Vũ Ca đứng đó thật lâu cũng không dám gõ cửa, nỗi sợ hãi càng ngày càng lan toả trong lòng.

“Dung, đây là nhà ngươi sao?” Đại tướng quân phủ, đại môn (cửa chính) này so với phủ đệ hai bên đường đều to lớn và khí phái hơn, Hách Liên Huân vẫn biết Dung Vũ Ca nhất định sinh ra bất phàm, nhưng danh vọng như thế vẫn là có chút ngoài ý muốn.

Dung Vũ Ca nghe vậy, không biết phải đáp lại thế nào, nếu mẫu thân còn chấp nhận mình, vậy đây chính là nhà nàng, nhưng nếu mẫu thân không nhận thì...

Hách Liên Huân thấy Dung Vũ Ca không phủ nhận, vậy coi như là đúng, Hách Liên Huân là người hào sảng, thấy Dung Vũ Ca vẫn không nhúc nhích thì có chút nóng vội, nào có ai đứng trước cửa nhà mà không nóng lòng vào nhà đâu? Hách Liên Huân không hề nghĩ ngợi, đích thân đi gõ cửa.

Dung Vũ Ca nhìn hai bên cửa từ từ mở ra, tim vừa thấp thỏm vừa hồi hộp như treo ngược cành cây.

“Tìm ai?” Thủ vệ trông cửa ngữ khí vốn không khách khí chút nào, nhưng vừa nhìn thấy hai mỹ nữ tuyệt thế, ngữ khí liền tốt thêm vài phần, có phu nhân tiểu thư nào đến Dung phủ mà hắn chưa từng nhìn thấy đâu, nhưng nữ tử xinh đẹp như thế hắn lại chưa gặp bao giờ.

Dung Vũ Ca nhìn thủ vệ trẻ tuổi xa lạ trước mắt, không phải Dung Phúc vẫn luôn trông cửa trong trí nhớ của nàng.

“Phúc thúc đâu?” Dung Vũ Ca không hề nghĩ ngợi liền hỏi.

“Dung tổng quản, có người tìm Phúc thúc...” Thủ vệ hô to với người bên trong, Dung Thắng là nhị tử của Dung Phúc, hiện tại là tổng quản Dung Phủ.

Dung tổng quản đi ra, vừa nhìn thấy Dung Vũ Ca đứng trước cửa, sổ sách trong tay đều rơi cả xuống đất: “Tiểu quận chúa, người cuối cùng cũng đã trở lại...” Dung Thắng chạy nhanh ra nghênh đón, tự mình mở cửa, để Dung Vũ Ca cùng Hách Liên Huân tiến vào. Thời gian Dung Vũ Ca trở thành Hoàng hậu quá ngắn, đến nỗi bọn hạ nhân trong phủ đều chưa kịp thay đổi cách xưng hô đối với Dung Vũ Ca.

“Công chúa, tướng quân, tiểu quận chúa đã trở về...” Dung Thắng kích động chạy vào, bám báo với Dung Trục và cùng Vũ Dương đang ăn cơm.

Ngay lập tức Dung Trục và Vũ Dương đều sững sốt, động tác trên tay cũng dừng lại, nữ tử bất hiếu này vừa đi liền đi mất sáu năm, ngay cả một lá thư cũng không có, nay đột ngột trở về, làm cho Dung Trục và Vũ Dương có chút không bình tĩnh, dù có tức giận nữ nhi này thế nào thì cũng rất cuộc là cốt nhục duy nhất.

“Ngươi nói cái gì?” Dung Trục không xác định hỏi lại một lần nữa.

“Tiểu quận chúa đã trở về...” Dung Thắng vừa nói xong, Dung Trục liền đứng dậy đi ra ngoài, nhìn thấy nữ nhi đứng ở cửa, mới xác định nữ nhi mình thật sự đã trở về.

Dung Thắng cảm thấy có chút kỳ quái, so với bất kỳ ai khác công chúa vốn rất thương yêu tiểu quận chúa từ nhỏ, tiểu quận chúa đã không ở nhà nhiều năm, vì sao công chúa lại biểu hiện lãnh đạm như thế? Chẳng những không đứng dậy, thậm chí ngay cả đĩa trên tay cũng không buông xuống, biểu hiện tựa hồ như người rời nhà đi sáu năm nay trở về không phải nữ nhi của nàng, thật là kỳ quái.

Vũ Dương cố khắc chế cơn sóng gió cuộn trào trong lòng, kiềm xuống khao khát muốn đứng dậy đi ra ngoài, nếu Dung Thắng chú ý sẽ phát hiện tuy rằng Vũ Dương vẫn còn cầm đĩa, dường như không bị quấy rầy tiếp tục ăn cơm, nhưng thức ăn trên bàn cùng cơm trong bát lại không động qua một chút nào.

“Phụ thân...” Dung Vũ Ca thấy Dung Trục đi ra, đầu tiên kêu lên một tiếng phụ thân.

Dung Trục đi đến chỗ Dung Vũ Ca, trực tiếp giáng cho nàng một cái tát, cái tát này không hề nhẹ chút nào, làm cho mặt Dung Vũ Ca lập tức sưng lên, từ nhỏ đến lớn, Dung Trục chưa từng đánh nàng, xem ra nhất định Dung Trục rất giận.

“Không nói một tiếng liền bỏ nhà đi sáu năm trời, một lá thư cũng không có, khiến phụ mẫu buồn lòng, nuôi con chó nó còn biết cảm ân, tại sao lại sinh ra một bất hiếu nữ như ngươi chứ!” Dung Trục tức giận nói, bao nhiêu lần Vũ nhi nửa đêm nằm mộng tỉnh dậy đều không ngủ lại được, bao nhiêu lần nghe Vũ nhi ở trong mộng gọi tên nữ nhi, đáng khen cho nàng, vừa đi đã biệt sáu năm, không hề đặt phụ mẫu nửa điểm trong lòng, nếu sớm biết như thế, không bằng không sinh còn hơn.

“Phụ thân, nữ nhi biết sai rồi.” Dung Vũ Ca quỳ xuống, mình đã làm phụ mẫu thương tâm, sau khi vì Vệ Minh Khê cùng mẫu thân quyết liệt, làm sao còn có mặt mũi trở về.

Dung Trục dĩ nhiên biết mình đánh mạnh đến mức nào, nhìn khuôn mặt sưng hồng lên của nữ nhi, lại nhìn nữ nhi hối hận quỳ trên mặt đất, tâm Dung Trục cũng dịu đi phần nào.

“Năm đó rốt cuộc Vệ Minh Khê đã làm cái gì?” Dung Trục hỏi, hần là nữ tử của Dung gia, không chấp nhận để người khác khi dễ cô phụ, nữ nhi mình đã vì nàng mà buông bỏ hết thảy, nếu Vệ Minh Khê không biết quý trọng, vậy đừng trách hần vô tình. Lúc trước, Dung Trục đã muốn tiến cung hỏi Vệ Minh Khê nữ nhi mình rốt cuộc chạy đi đâu, nhưng lại bị mẫu thân ngăn cản.

“Phụ thân, không quan hệ với nàng, đều là do Vũ Ca không tốt.” Dung Vũ Ca thần nhiên nói, lúc trước là do mình lựa chọn, vậy mọi hậu quả mình đều phải chấp nhận.

“Đến bây giờ vẫn còn che chở cho nàng sao? Thôi, trở về là tốt rồi. Về phòng thoa một ít thuốc rồi đi gặp mẫu thân ngươi đi.” Dung Trục cũng không tiếp tục hỏi thêm chuyện của nàng cùng Vệ Minh Khê lúc đó, những việc này vốn không có căn cứ rõ ràng.

“Mẫu thân người khỏe không?” Từ năm đó đến bây giờ nàng vẫn luôn làm tổn thương mẫu thân, Dung Vũ Ca nghĩ mẫu thân có lẽ cũng chán nản mình.

“Không thể nói là tốt, cũng không thể nói là không tốt.” Tuy rằng Vũ nhi chưa bao giờ nói, nhưng Dung Trục biết thế tử rất thương nhớ nữ nhi, tình mẫu tử không phải nói đoạn là có thể đoạn.

“Là nữ nhi bất hiếu!” Dung Vũ Ca tự trách.

“Hiện tại nói gì cũng không làm nên chuyện, Vũ Ca bốc đồng trước kia cứ cho qua đi, ngày sau đừng làm gì khiến ta và mẫu thân ngươi phải thương tâm nữa.” Dung Trục nhìn thiếu nữ ngoại tộc đứng bên cạnh, khề sừng sốt, ánh mắt thiếu nữ này nhìn Vũ Ca cùng ánh mắt Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê năm đó giống nhau như đúc. Dung Trục lúc này mới phát giác, nữ nhi tựa hồ ổn trọng hơn nhiều, không còn là tiểu cô nương bốc đồng làm bảy năm đó nữa.

Rốt cuộc Vũ Dương vẫn khắc chế không được mà hỏi trượng phu: “Mấy năm nay nàng có tốt không?” Dù nàng có tức giận đến mức nào thì cũng đã tiêu trừ một ít, rốt cuộc là không thể dứt bỏ.

“Nàng hỏi ai?” Dung Trục hơi tỏ ý cười, hần biết thế tử sẽ nhịn không được mà phải hỏi, khúc mắc trong lòng thế tử đã nhiều năm như vậy, Mộ Ca cũng đã lớn như thế, dù khúc mắc có lớn đến mức nào cũng đã giảm đi không ít.

“Chàng biết rõ ta hỏi ai mà, nếu không nói, ta cũng không muốn biết.” Vũ Dương tức giận đánh trượng phu một cái, có chút xấu hổ nói.

“Vũ Ca hết thấy đều mạnh khỏe, thật sự trưởng thành, tính tình thay đổi một chút.” Dung Trục vội nói, hần biết thế tử mình tính tình kiêu ngạo nên khó xử thế nào, không chịu nổi trên dưới. “Thật ra ta có tát nàng một cái, nàng cũng rõ ra tay mạnh đến mức nào mà, cũng không biết thế nào lại vung tay đánh, từ nhỏ đã chưa bao giờ đánh hài tử này...” Dung Trục hối hận nói.

Vũ Dương im lặng không nói, cảnh tượng quyết liệt năm đó, mỗi một lần nhớ lại, tâm đều một lần đau, nhưng dù sao vẫn hy vọng nàng an bình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Mẫu Tử Gặp Mặt

“Dung, có đau không?” Hách Liên Huân nhìn khuôn mặt sưng đỏ của Dung Vũ Ca, đau lòng hỏi, ngón tay muốn xoa lên mặt Dung Vũ Ca nhưng bị nàng nhẹ nhàng tránh được.

“Không sao cả.” Dung Vũ Ca thản nhiên nói, giống như nửa khuôn mặt bị đánh kia không phải của nàng vậy.

“Ta giúp ngươi thoa thuốc nhé.” Hách Liên Huân lấy ra cao dược muốn giúp Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nhìn vẻ mặt ân cần và lo lắng của Hách Liên Huân, lời cự tuyệt cũng không nói thành lời, có đôi khi Dung Vũ Ca nghĩ, nếu nàng còn có khả năng yêu thương người khác không phải tốt hơn sao, nhưng liệu còn có khả năng ấy không? Dung Vũ Ca cười khổ trong lòng.

Dung Vũ Ca lặng yên để Hách Liên Huân bôi thuốc cho mình, lúc này Hách Liên Huân cách nàng rất gần, hương thơm thiếu nữ hòa lẫn với mùi hương dị thường của hương liệu Tây Vực bỗng chốc tạo nên lực hấp dẫn vô cùng, nhưng Dung Vũ Ca không hiểu sao lại hoảng hốt nghĩ đến mùi hương của người kia, nguyên lai hương vị là khó quên nhất, là mùi bút mực sách vở nhàn nhạt hòa với hương hoa lan thanh đạm...

Hách Liên Huân thấy Dung Vũ Ca không cự tuyệt, lòng thầm mừng rỡ, thật khó có dịp Dung không tỏ vẻ cự tuyệt người từ ngàn dặm xa xôi như trước đây, động tác thoa dược lại càng thêm ôn nhu.

“Vệ Minh Khê là ai?” Hách Liên Huân hỏi, từ lúc vừa rồi nàng luôn tò mò muốn biết người này là ai, có cảm giác người này với Dung có mối quan hệ không tầm thường, có đôi khi trực giác của nữ nhân luôn nhạy cảm thần kỳ.

Cái tên này làm cho Dung Vũ Ca đột nhiên bừng tỉnh trong nháy mắt, trái tim khẽ quặn thắt, không ngờ đến bây giờ vẫn còn có thể đau đớn như thế. Nhưng Dung Vũ Ca vẫn như trước trầm mặc không nói, đây là một cấm kỵ, là giới hạn của nàng, ngay cả chính nàng cũng không muốn chạm đến cấm kỵ đó, huống hồ để cho người khác chạm vào.

“Hắn là nam hay nữ?” Hách Liên Huân tiếp tục truy vấn, tuy rằng nàng biết từ miệng Dung Vũ Ca nàng sẽ không tìm được đáp án mình muốn, nhưng Hách Liên Huân vẫn muốn hỏi, nàng khát vọng muốn biết tất cả mọi chuyện có liên quan đến Dung, vô luận có bao nhiêu bức tường ngăn trở, nàng cũng không để ý, nàng sẽ chờ Dung đáp lại tình cảm của mình.

Dung Vũ Ca vẫn như trước không trả lời, chỉ là lẳng lặng suy nghĩ, phải bao lâu nữa tâm nàng mới có thể tĩnh lặng mỗi khi nghe tên người ấy? Dung Vũ Ca ngăn người, mấy năm nay, nàng luôn vô cớ ngăn người.

Hách Liên Huân cảm giác được hồn Dung Vũ Ca đang ở đâu đâu, ngay cả hơi thở cũng nhàn nhạt khí tức u buồn không lúc nào không bao phủ lấy nàng, làm cho Hách Liên Huân không khỏi đau lòng. Nhìn dung nhan tuyệt mỹ của Dung Vũ Ca, Hách Liên Huân thương tiếc cúi thấp người, mang theo đôi môi kìm lòng khôngặng khế hôn lên trán Dung Vũ Ca, giờ khắc thân cận này làm cho Hách Liên Huân cứ ngỡ như mình đang nằm mơ.

Lúc làn môi ấm áp chạm vào trán Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca liền sực tỉnh, sau khi nhìn rõ Hách Liên Huân vừa làm gì với mình, nàng mở to hai mắt, lập tức đẩy Hách Liên Huân ra, phần nộ nhìn nàng.

“Ai cho phép ngươi chạm vào ta?” Ngực khí Dung Vũ Ca đầy bất thiện chất vấn Hách Liên Huân, nhưng Hách Liên Huân chỉ nhìn chăm chăm vào Dung Vũ Ca, biết Dung lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy Dung nóng giận đến vậy, nàng chán ghét mình đụng chạm đến thế sao? Mọi tâm tình của Hách Liên Huân trong nháy mắt liền rơi vào đáy cốc.

“Ngươi thực sự chán ghét đến vậy sao? Hay trong lòng ngươi vẫn luôn có người khác?” Hách Liên Huân hỏi, nếu biết Dung chán ghét như vậy, nàng chắc chắn sẽ khác chế bản thân.

Dung Vũ Ca thấy tâm tình của Hách Liên Huân chùng xuống, còn có biểu tình hối hận, những lời trách cứ sắp tuôn ra khỏi miệng đành phải nuốt lại vào bụng, chỉ liếc nhìn Hách Liên Huân một cái rồi xoay người rời đi. Tuy Hách Liên Huân không làm ra tội ác tày đình gì nhưng Dung Vũ Ca hiểu rõ thân thể mình không thể tiếp nhận được bất cứ kẻ nào, cũng không thể yêu thêm bất kỳ người nào nữa, từ thân thể đến tâm linh đều bài xích bất luận ai muốn tới gần.

Dung Vũ Ca đi ra ngoài, để Hách Liên Huân ở lại một mình trong phòng, nàng cảm thấy có chút phiền muộn, muốn đi hậu viện một chút. Vừa lúc nhìn thấy mẫu thân ở cách đó không xa đang tưới nước cho bồn mẫu đơn, Dung Vũ Ca liền dừng cước bộ, lo lắng sợ hãi không dám tiến lên. Không nghĩ đến sau nhiều năm gặp lại mẫu thân mình lại luống cuống đến thế, Dung Vũ Ca cười khổ.

“Mẫu thân...” Dung Vũ Ca vẫn nhịn không được kêu lên một tiếng.

Vũ Dương ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Dung Vũ Ca một cái rồi tiếp tục cúi đầu cắt tia cành lá hoa cỏ.

Tuy rằng từ sáng sớm Dung Vũ Ca đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi thấy mẫu thân đối xử với mình lạnh nhạt như người xa lạ, trong lòng vẫn có tư vị không thoải mái.

“Mẫu thân.” Dung Vũ Ca lại gọi một lần nữa, Vũ Dương vẫn không để ý, làm cho mọi lòng tin trong lòng Dung Vũ Ca đều nhanh chóng sụt giảm, mẫu

thân vẫn tức giận với mình, cũng phải thôi, mình không đáng được tha thứ. Nhưng Dung Vũ Ca không muốn rút lui, mục đích lần này nàng trở về chính là muốn hàn gắn vết rách tình cảm trước kia với mẫu thân, vô luận như thế nào nàng cũng không lùi bước.

“Mẫu thân, con sai rồi, mẫu thân tức giận có thể đánh con, có thể mắng con, đừng không nhận con nữa. Máy năm nay ở bên ngoài, nữ nhi nhớ thương nhất chính là mẫu thân...” Dung Vũ Ca không dừng lại tiếp tục nói, tuy rằng nàng biết xác suất được hồi đáp là rất thấp.

“Sai rồi?” Vũ Dương không ngắt đầu, chỉ lấy ngữ khí lạnh nhạt và châm học hỏi ngược lại.

Tuy rằng như thế, Dung Vũ Ca vẫn mừng rỡ như điên, nàng không sợ mẫu thân chê cười, chỉ sợ mẫu thân hờ hững, không để ý tới nàng.

“Ở bên ngoài phiêu bạt nhiều năm, màn trời chiếu đất cũng không dám về nhà, loại tư vị này cũng không tốt lành gì, nhưng làm sai chính là làm sai, đây là báo ứng của nữ nhi.” Dung Vũ Ca thở dài nói.

“Sớm biết có ngày hôm nay thì sao lúc trước còn làm vậy?” Vũ Dương không biết lúc đó giữa Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê đã xảy ra chuyện gì, mặc dù mơ hồ cũng đoán được có quan hệ đến việc sinh ra Mộ Ca, nhưng nàng biết mấy năm nay nữ nhi cũng không tốt lành gì, vinh hoa phú quý không được hưởng, phải dầm mưa dãi nắng qua ngày, nói không đau lòng là gạt người, nhưng trong lòng vẫn chứa một cỗ tức khí, làm sao nói xua là có thể xua đi được.

Dung Vũ Ca im lặng không nói, trên đời này không có thuốc hồi hận, sai lầm chính là sai lầm, nàng không muốn狡 biện.

“Nếu cho người chọn lại một lần nữa người sẽ chọn thế nào?” Vũ Dương nhướn mày hỏi.

Dung Vũ Ca vừa nghe vậy liền cảm thấy mù mịt, nếu chọn lại lần nữa thì sẽ ra sao? Dung Vũ Ca nhìn mẫu thân, trong nhất thời không biết đáp lại thế nào, mà hiển nhiên mình không thể đưa ra đáp án mà mẫu thân muốn.

“Nếu không phải chọn như vậy thì hiện tại sẽ không biết đó là sai.” Dung Vũ Ca hồi đáp, tận lực lựa chọn một đáp án vừa có thể làm mẫu thân hài lòng vừa không trái lương tâm mình.

“Nếu được chọn lại một lần, người vẫn sẽ chọn nàng, vậy còn trở về làm gì?” Vũ Dương cười lạnh, với khẩu khí này thì xem ra cả đời đều không thể vẫn hồi.

“Mẫu thân, con cùng nàng tuyệt đối không có khả năng, mẫu thân đừng đuổi con nữa, chẳng lẽ mẫu thân thật sự muốn con ở bên ngoài lưu lạc như cô hồn dã quỷ sao?” Dung Vũ Ca vội quý xuống, ôm lấy chân Vũ Dương, nàng không tin mẫu thân không đau lòng vì mình.

Vũ Dương nghe vậy, không nói gì, cho dù có tức giận nàng thế nào, rốt cuộc cũng mềm lòng không bỏ được. Chẳng qua giờ phút này trong lòng Vũ Dương quả thật vẫn còn khúc mắc, vừa không chịu được việc nữ nhi phải ra ngoài lưu lạc, vừa không muốn dễ dàng tha thứ cho Dung Vũ Ca. Nên Dung Vũ Ca cứ như vậy ôm lấy chân Vũ Dương, còn Vũ Dương mặt lạnh giá không nói một lời, cứ thế giằng co hồi lâu.

Dung Vũ Ca cũng hiểu tính tình mẫu thân, nhất thời nửa khắc sẽ không dễ dàng tha hiệp như vậy. Nãy giờ mẫu thân không nói lời nặng nề nào, xem ra cũng không dễ dàng gì, nhưng mẫu thân không lên tiếng, nàng cũng không thể đứng lên, chỉ có thể tiếp tục quý, Dung Vũ Ca thực hy vọng giờ phút này có người đến giải vây cho nàng.

“Mộ Ca đến thăm ngoại tổ mẫu.” Thanh âm nữ oa non nớt vang lên, phá vỡ cục diện bế tắc.

Dung Vũ Ca ngẩng đầu nhìn thấy Cao Mộ Ca, Cao Mộ Ca cũng thấy được Dung Vũ Ca.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Hoàng Tổ Mẫu, Người Kia Đã Trở Về

Dung Vũ Ca ngăn người nhìn hải tử kia, bất giác buông lỏng bàn tay đang ôm lấy chân Vũ Dương, đời này Dung Vũ Ca không hề có ý định sẽ gặp hải tử này, giờ vô tình gặp mặt làm cho nàng không biết phải làm sao.

Lúc này Cao Mộ Ca mới nhìn thấy rõ nữ nhân đang quý gối trước mặt ngoại tổ mẫu, mặc dù cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp qua nhưng Mộ Ca biết nữ tử vừa xa lạ lại vừa quen thuộc kia là ai, nàng là người hoàng tổ mẫu thương nhớ, cũng là mẫu hậu mà mình chưa bao giờ gặp.

“Mẫu hậu, người là mẫu hậu ta sao?” Cao Mộ Ca nhìn Dung Vũ Ca hỏi.

Lúc Dung Vũ Ca nghe thấy nữ oa hỏi mình có phải mẫu hậu nàng hay không, trái tim nghe thấy hai chữ “mẫu hậu” không hiểu sao co rút lại, vô cùng đau đớn.

“Ta không phải mẫu hậu của người!” Dung Vũ Ca lập tức lớn tiếng phủ nhận mình không phải mẫu hậu của nàng, giống như chỉ cần thanh âm lớn một chút

thì có thể phủ nhận mối quan hệ của hai người vậy. Nàng hận hải tử này, tuy rằng trong lòng biết rõ đứa bé này vô tội, nhưng hải tử này tồn tại lại làm cho nàng không có cách nào tha thứ cho Vệ Minh Khê.

Vũ Dương khẽ hí hai mắt nhìn Dung Vũ Ca kích động phủ nhận, Cao Mộ Ca cũng ngờ ngác nhìn Dung Vũ Ca, mình nhận lầm người sao? “Ngoại tổ mẫu, nàng không phải mẫu hậu sao?” Nếu đúng là mẫu hậu, vậy vì sao nàng không nhận mình?

“Mộ Ca ra ngoài trước đi, ngoại tổ mẫu sẽ nói cho người biết sau.” Vũ Dương nói với Cao Mộ Ca, Cao Mộ Ca nghi hoặc nhìn Vũ Dương, lại nhìn sang người rõ ràng có bộ dáng hoàn toàn giống với nữ nhân trong bức họa của hoàng tổ mẫu rồi mới rời đi.

Sau khi Cao Mộ Ca rời đi, Vũ Dương lạnh lùng hỏi: “Nàng không phải do người sinh ra sao?”

Dung Vũ Ca không trả lời, tựa hồ vết sẹo trong quá khứ vốn đã chôn sâu nay lại bị xé rách một lần nữa, miệng vết thương lại trào ra máu tươi, rõ ràng không phải đã không còn đau nữa sao? Nhưng sao vẫn còn khó chịu như vậy, vẫn không tài nào thờ nổi.

“Sao không trả lời?” Vũ Dương lại hỏi, mỗi người đều phải có trách nhiệm với những việc mình đã làm.

“Mẫu thân, chuyện đã qua con không muốn nhắc lại nữa.” Dung Vũ Ca tận lực dùng thanh âm bình tĩnh nói, cố gắng làm cho cảm xúc mình không bị ảnh hưởng.

“Vệ Minh Khê bắt người sinh ra?” Vũ Dương không cho Dung Vũ Ca cơ hội hồi phục, tiếp tục ép hỏi.

“Mẫu thân, con và nàng đã chấm dứt, người không nên hỏi nữa!” Ngự khí Dung Vũ Ca lộ ra cảm xúc không bình tĩnh, giọng nói ẩn chứa sự đau đớn, nàng cố chịu đựng và nổi tức giận không biết tỏ cùng ai, mà nổi tức giận này Dung Vũ Ca cũng không biết là đối với người nào, có lẽ là đối với chính nàng nhiều hơn.

Vũ Dương nhìn nữ nhi, xem ra mấy năm nay tiến bộ không ít, nhưng từ trong cốt tuỷ thì cái gì cũng chưa thay đổi.

“Hải tử này là nguyên nhân người ra đi sao? Xem ra người từ trên người Vệ Minh Khê chịu không ít đau khổ nhỉ, đời này có bao nhiêu nam nhi tốt cho người chọn, người không chọn lại cứ cố chọn lấy nàng, vì nàng giết vua thí thân, thân nhân xa lánh đều không tiếc, đây là tình yêu của người sao? Nói xem người được cái gì?” Vũ Dương khí thế bức nhân hỏi.

“Mẫu thân!” Dung Vũ Ca thấp giọng gọi mẫu thân, ngăn nàng tiếp tục xát muối lên vết thương của mình, nàng không muốn đau thêm nữa, năm đó nàng vì Vệ Minh Khê có chết cũng không sợ hãi, thì còn có cái gì nàng không thể chấp nhận đâu? Cho nên vô luận bị mẫu thân châm chọc khiêu khích thế nào, nàng cũng không hối hận với lựa chọn trước kia của mình. Chẳng qua nỗi đau khắc cốt ghi tâm này nàng không thể nào quên được, cho nên mới lựa chọn rời xa căn nguyên làm cho nàng tổn thương, hoàn toàn đoạn tuyệt tình yêu.

“Hừ! Thôi cứ xem như ta sinh phải một nghiệt chủng chấp mê bất ngộ vậy, chuyện đã qua không đề cập đến cũng được, nhưng nếu người đã không phải là một nữ nhi tốt thì ta hy vọng người có thể làm một mẫu thân tốt.” Cao Mộ Ca là tôn nữ nàng đã thừa nhận, nên dù cho nữ nhi này không tiếp nhận, thì tôn nữ cũng không thể không nhận, ít nhất nàng sẽ không giống mẫu thân nàng làm cho mình thương tâm.

“Cho tới giờ con cũng không hy vọng có hải tử đó xuất hiện trên cõi đời này, từ khi nàng sinh ra cho tới bây giờ ngoài thống khổ thì chưa từng mang đến cho con niềm vui sướng nào, thử hỏi làm sao con có thể làm một mẫu thân tốt đây?” Dung Vũ Ca cười khô hỏi mẫu thân.

“Nếu người không chấp nhận nàng, vậy cũng không cần nhận ta nữa.” Vũ Dương không muốn quản chuyện phát sinh giữa nữ nhi và Vệ Minh Khê nữa, nhưng hải tử này vô tội, trên người Mộ Ca dù sao cũng chảy huyết mạch Cao gia và Dung gia, mình đã thừa nhận thì không chấp nhận Dung Vũ Ca phủ nhận, làm đứa bé này tổn thương.

“Mẫu thân...” Dung Vũ Ca nhìn mẫu thân đi xa, không nghĩ tới điều kiện tiên quyết để mẫu thân tha thứ cho mình lại là huyết mạch kia, cũng đúng, nếu không phải vì mối quan hệ máu mủ kia, xét tính cách mẫu thân thì có lẽ đến chết cũng không tha thứ cho mình. Xem ra Vệ Minh Khê muốn hải tử này xuất hiện, chắc chắn đã liệu đến tính tình quyết liệt của mẫu thân, nhưng cho dù là vậy, Dung Vũ Ca vẫn không thể tha thứ cho Vệ Minh Khê, dù bất kỳ lý do gì cũng không đủ để nàng tha thứ cho Vệ Minh Khê.

“Nàng là mẫu hậu của ta sao? Nếu đúng vậy thì tại sao nàng không nhận ta? Ta không ngoan sao?” Cao Mộ Ca hỏi Vũ Dương, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lên Dung Vũ Ca đang ở cách đó không xa, trong lòng đối với mẫu thân chưa từng gặp qua có chút thấp thòm và khản trương, tuy rằng giữa Dung Vũ Ca và Cao Mộ Ca mà nói thì chỉ có chút quen thuộc hơn so với người xa lạ mà thôi.

“Không phải Mộ Ca không ngoan, là mẫu hậu người không tốt. Thế giới người lớn rất phức tạp, chờ Mộ Ca lớn lên sẽ hiểu.” Vũ Dương thở dài, nhân sinh luôn có nhiều điều bất đắc dĩ.

“Có phải khi Mộ Ca trưởng thành rồi thì cái gì cũng có thể hiểu phải không?” Cao Mộ Ca lại hỏi, thật ra nàng cũng không quá để ý Dung Vũ Ca có nhận mình hay không, dù sao từ nhỏ cũng chưa từng gặp qua, chỉ là trong lòng thầm nghĩ, mẫu hậu trong bức họa đã trở lại, có lẽ hoàng tổ mẫu sẽ rất vui.

“Trên đời này làm gì có người nào chuyện gì cũng có thể biết hết đâu?” Vũ Dương xoa đầu Cao Mộ Ca, ôn nhu cười nói: “Đế vương bản kỷ Mộ Ca đã đọc đến đâu rồi?”

“Hán Nguyên Đế (1), thái tử của Hán Tuyên Đế (2) là người ôn hòa văn nhã, thấy Tuyên Đế sử dụng nhiều quan lại hình bộ, lấy pháp trị trời buộc, đại

thần Dương Uẩn(3) vì tội dùng ngôn luận nhạo báng mà bị xử tử, nên lúc yến tiệc bình tĩnh nói: “Phụ hoàng dùng hình quá nặng, nên dùng học giả” Tuyên đế biến sắc đáp: nhà Hán có chế độ riêng, làm sao có thể lẫn lộn đạo làm vua hòa theo Nho giáo, không thấy cái gương nhà Chu đó sao! Và lại những nhà nho bình thường nào có hiểu được thời thế, chỉ biết khen xưa chê nay, mê hoặc nhân tâm, không biết tuân thủ, làm sao ủy nhiệm!” Ngoại tổ mẫu, câu này có nghĩa là gì?”

“Lúc đó Tuyên đế tương đối trọng dụng hình pháp, nhưng nhì tử hân, cũng là Nguyên đế sau này, lại đề nghị Tuyên đế nên dùng đạo đức giáo hoá. Tuyên đế nghe xong mới nói nhà Hán có chế độ riêng, từ đó mới xuất xứ ra hai từ ‘Bá’, ‘Vương’, lễ pháp đều xem trọng như nhau, làm sao có thể chỉ dùng đức giáo. Phụ hoàng người chính là người nhu nhược thiên dùng nho sĩ, không hiểu ‘Vương’, ‘Bá’ chỉ đạo tức đạo làm vua...” Vũ Dương phản bác, quân quyền Cao gia trong tay Cao Hiến bị đám nho sinh kia phân chia hơn nửa, cũng may là chúng nho sinh an phận, thiên hạ mới bình an vô sự, nhưng quân quyền nhất định phải được đặt trong tay mình mới bảo đảm an toàn.

“Không có gì đáng ngại, nếu hiện tại phụ hoàng không hiểu, ngày sau ta sẽ học.” Mộ Ca nghe được cái hiểu cái không, nhưng vẫn chăm chú nhớ kỹ những lời ngoại tổ mẫu nói. Mộ Ca nhớ rõ, hoàng tổ mẫu đã nói phải nhớ kỹ những lời ngoại tổ mẫu, nhất định sẽ giúp ích nhiều. Ngày sau Cao Mộ Ca trở thành người như thế nào, phải xem ở Vũ Dương vậy.

“Tốt, ngày sau tiểu Mộ Ca của ta nhất định có tiền đồ hơn so với mẫu hậu chỉ biết nhữ tình trường của người!” Vũ Dương tán thưởng, đây mới đích thực là tử tôn Cao gia, còn nhỏ tuổi đã có khí phách thế này, ngày sau vị tất đã không thể quân lâm thiên hạ. Năm đó khi sinh ra Dung Vũ Ca, Vũ Dương chỉ hy vọng Dung Vũ Ca cả đời đại phú đại quý, vô ưu vô lo, nhưng ở Cao Mộ Ca lại làm cho Vũ Dương kỳ thác thật nhiều kỳ vọng, hy vọng hải tử chảy huyết mạch này của mình có thể như đại bàng giương cánh, ở trên vạn người.

Dung Vũ Ca đứng từ đằng xa nhìn lại, trăm ngàn tư vị này sinh trong lòng, năm đó mình cũng từng là nữ oa trong lòng mẫu thân, nhưng nay cảnh còn người mất. Đến lúc này Dung Vũ Ca mới cẩn thận quan sát hải tử kia, nàng không giống Cao Hiến, lại càng không giống mình, không thể tưởng tượng nổi mình lại sinh ra một tiểu hải tử xấu như vậy, Dung Vũ Ca trầm nghĩ. Tuy nàng không thích đứa bé này, nhưng cũng không quá chán ghét như nàng vốn tưởng tượng, mặc dù nhìn nữ oa này vẫn cảm thấy thương xót.

“Người thích ngoại tổ mẫu hay hoàng tổ mẫu hơn?” Vũ Dương giống như tất cả người bình thường nào khác, muốn biết đối với hải tử này ai mới là người thân nhất, đặc biệt từ sau khi nữ nhi hướng về Vệ Minh Khê, nàng lại càng thêm đề ý.

Dung Vũ Ca nghe vậy thì biết mẫu thân quả nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Vệ Minh Khê.

“Ta thích ngoại tổ mẫu hơn.” Cao Mộ Ca suy tư chốc lát liền đáp lời.

Vũ Dương vừa lòng gật đầu: “Không ủng hộ công ngoại tổ mẫu thương người như vậy, không giống lúc trước nuôi ong tay áo(4).” Vũ Dương chỉ dẫu mắng hộc nói.

Dung Vũ Ca chỉ có thể cười khổ.

“Mộ Ca, việc hôm nay nhìn thấy mẫu hậu người, không được nói cho hoàng tổ mẫu biết, hiểu không?” Vũ Dương nhắc, nàng không muốn nữ nhi cùng nữ nhân kia dây dưa không rõ, nếu các nàng đã kết thúc, vậy để cho các nàng hoàn toàn chấm dứt đi.

Những lời này của Vũ Dương lại rất hợp tâm ý Dung Vũ Ca, đó là người mà cả đời này nàng cũng không mong gặp lại, cũng không muốn nhìn thấy lần thứ hai.

Cao Mộ Ca liếc nhìn Dung Vũ Ca và Vũ Dương, do dự gật đầu: “Vâng, Mộ Ca sẽ không nói cho hoàng tổ mẫu biết.”

“Hoàng tổ mẫu...” Cao Mộ Ca đứng ở sau lưng Vệ Minh Khê khẽ gọi, Vệ Minh Khê không mặc cung bào, toàn thân bạch sắc, vòng eo mảnh mai như nhu liễu, mái tóc thật dài khẽ phi tán theo gió, lẳng lặng đứng ở ven hồ. Trong trí nhớ của Cao Mộ Ca, hoàng tổ mẫu luôn ưu thương như vậy, đậm khiết như vàng minh nguyệt trên cao.

“Ừ?” Vệ Minh Khê quay đầu nhìn Cao Mộ Ca.

“Hôm nay ngoại tổ mẫu hỏi ta thích ngoại tổ mẫu hơn hay hoàng tổ mẫu hơn, ta trả lời thích ngoại tổ mẫu hơn, hoàng tổ mẫu có giận không?” Cao Mộ Ca đem chuyện phát sinh hôm nay nói với Vệ Minh Khê.

“Kỳ thật trong lòng ta thích hoàng tổ mẫu nhiều hơn, mặc dù ta cũng thích ngoại tổ mẫu...” Cao Mộ Ca nói, tuy thời gian hoàng tổ mẫu ở trong cung không nhiều lắm, mặc dù bề ngoài ngoại tổ mẫu có vẻ thương nàng hơn hoàng tổ mẫu, nhưng nàng vẫn thích hoàng tổ mẫu hơn.

“Trả lời rất đúng, về sau nếu ngoại tổ mẫu người hỏi lại, cứ trả lời như vậy.” Vệ Minh Khê thân nhiên cười nói.

“Vì sao ngoại tổ mẫu không thích người?” Cao Mộ Ca hỏi, tuy rằng ngoại tổ mẫu chưa bao giờ nói, nhưng nàng vẫn cảm giác được ngoại tổ mẫu không thích hoàng tổ mẫu một chút nào.

“Tiểu hải tử không hiểu được đâu, lớn lên sẽ nói cho người biết.” Vệ Minh Khê nghe vậy, nàng biết khúc mắc của Vũ Dương đối với mình sợ là đến chết cũng không thể cởi bỏ.

“Ta sẽ lớn nhanh thôi!” Cao Mộ Ca nhú mày, nghiêm trang tuyên bố.

Vệ Minh Khê nhìn Cao Mộ Ca, ôn nhu nở nụ cười, vẫn là nụ cười nhàn nhạt như trước, hài tử này trưởng thành rồi có thể tha thứ cho thứ tình cảm nghịch luân như vậy không?

“Hoàng tử mẫu, người kia đã trở về.” Tuy rằng Cao Mộ Ca đã đáp ứng Vũ Dương không nói cho Vệ Minh Khê biết, nhưng tâm Cao Mộ Ca rốt cuộc vẫn hướng về Vệ Minh Khê, vẫn muốn nói cho nàng biết.

“Người kia?” Vệ Minh Khê nghi hoặc hỏi.

“Người trong bức họa của hoàng tử mẫu, mẫu hậu của ta, ta nhìn thấy nàng ở phủ công chúa.” Trong lòng Cao Mộ Ca vẫn có chút thấp thòm, dù sao nàng cũng đã đáp ứng ngoại tử mẫu không nói cho hoàng tử mẫu biết, hành vi này nếu bị ngoại tử mẫu biết, nhất định ngoại tử mẫu sẽ mất hứng, nhưng hoàng tử mẫu rất nhớ người kia, nàng phải nói với hoàng tử mẫu.

Vệ Minh Khê vừa nghe xong, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trái tim giống như bị ai bóp chặt, không phải vui sướng mà là đau đớn, là hoài niệm đau đớn.

-----oOo-----

1. Hán Nguyên Đế (76 TCN – 33 TCN), tên thật là Lưu Thích , là vị Hoàng đế thứ 11 của nhà Tây Hán trong lịch sử Trung Quốc.

2. Hán Tuyên Đế (91 TCN – 49 TCN), tên thật là Lưu Tuân, là vị Hoàng đế thứ 10 của nhà Tây Hán trong lịch sử Trung Quốc, trị vì từ năm 74 đến năm 49 TCN. Dưới thời ông, triều Hán duy trì được sự thịnh trị.

3. Dương Uẩn (? – 45 TCN), người Tây Hán. làm Tà Tào thời Tuyên đế, là sĩ phu nổi tiếng, từ nhỏ đã rất có danh khí trong triều, làm quan chí công vô tư, tuân theo luật pháp, không thiên tư tình, làm quan thanh liêm. Bất hòa cùng thái phó Đái Trường Nhạc, bị Trường Nhạc vu oan, Tuyên đế đem hạ ngục, sau được thả. Sau có viết bức thư về quê, lời lẽ đối hoàng đế oán giận, sau bị thượng thư Quy Cửu cáo tội, điều tra ra bức thư, Tuyên đế xem xong giận dữ, phán tội đại nghịch bất đạo, đem chém ngang eo.

4. Nguyên văn: bạch nhãn lang: (sói mắt trắng) sói khi sinh ra thường có mắt màu đỏ, sói mà có mắt trắng tức là 1 con sói không giống những con khác, không cùng dòng loại, lạc loài.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Dũng Khí Của Vệ Minh Khê

“Hoàng tử mẫu, đừng khóc...” Cao Mộ Ca vừa luống cuống vừa khẩn trương nói với Vệ Minh Khê, phải chăng nàng không nên nói cho hoàng tử mẫu biết? Vì sao hoàng tử mẫu không cười mà lại khóc?

Vệ Minh Khê đưa tay sờ hai bên gò má, lạnh lạnh, tất cả đều là nước mắt, chẳng qua chỉ nghe được tin nàng trở về đã có thể khiến mình lệ rơi đầy mặt, vậy phải yêu người kia đến bao nhiêu mới có thể khiến mình chỉ một kích cũng không chịu nổi như thế đây?

“Ngao, hoàng tử mẫu không sao, người đi đến chỗ phụ hoàng đi, để hoàng tử mẫu ngẫm nghĩ một chút.” Vệ Minh Khê khẽ nói, nàng muốn một mình yên tĩnh, nàng đã chờ đợi Dung Vũ Ca trở về suốt sáu năm trời. Vì để Dung Vũ Ca, người đang né tránh mình có thể thời khắc nào cũng nghe được tin tức liên quan đến nàng, Vệ Minh Khê đã cố tình làm cho thanh danh Vệ Chi vang khắp thiên hạ, nàng không muốn Dung Vũ Ca lãng quên mình. Nay Dung Vũ Ca vừa trở lại, tâm tình nàng bắt đầu vừa run rẩy vừa phập phồng, là sợ hãi, là chờ mong, là khát vọng, là đau khổ...

Vệ Minh Khê đi tới đi lui, nàng muốn gặp Dung Vũ Ca, muốn đến mức trái tim phát đau, nhưng Vệ Minh Khê lại do dự và lo sợ, nhìn thấy Dung Vũ Ca, mình nên nói gì với nàng? Mình đến gặp nàng rồi, nàng sẽ nói gì? Vô số suy đoán giống như hàng ngàn con kiến gặm nhấm tâm can Vệ Minh Khê, làm cho nàng đứng ngồi không yên.

Vệ Minh Khê quả quyết đứng lên, không được, nàng không thể cứ hèn nhát ở đây suy đoán những điều vô ích nữa, nàng phải tìm Dung Vũ Ca, tuy Vệ Minh Khê biết Dung Vũ Ca sẽ không tha thứ cho mình dễ dàng, nhưng nàng biết nếu nàng không làm bất cứ điều gì, vậy nàng và Dung Vũ Ca sẽ mãi như hai đường thẳng song song.

Một mình Vệ Minh Khê toàn thân bạch sắc đứng trước cửa phủ đại tướng quân, nhìn tám biển rất lớn bên trên đại môn, trong tâm nàng ngập trời sóng gió. Dung Vũ Ca đang ở ngay bên trong, cảm giác gần trong gang tấc làm cho tim Vệ Minh Khê đập rất nhanh, tựa hồ nếu không cẩn thận, trái tim sẽ từ lồng ngực nhảy ra ngoài mắt, ngay cả bàn tay đưa lên gõ cửa cũng đang run rẩy.

Một tiếng..hai tiếng..rồi ba tiếng đập cửa, mỗi âm thanh vang lên giống như tiếng vọng đánh vào lòng Vệ Minh Khê.

“Người là ai, muốn tìm người nào?” Một thủ vệ niên kỷ còn rất trẻ bước ra mở cửa, nhìn thấy một nữ tử khí chất thanh nhã liền biết ngay người này nhất định không phải nữ tử bình thường, bèn cung kính hỏi.

Lúc trước Vệ Minh Khê vốn không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đến việc đi tìm Dung Vũ Ca thì có thể nhìn thấy Dung Vũ Ca, hiện tại mới phát hiện, tiến nhập tướng quân phủ, nàng chưa chắc có thể nhìn thấy Dung Vũ Ca. Vào nơi này, nàng có thể sẽ phải đối mặt với Vũ Dương và Dung Trục trước tiên. Vệ Minh Khê khẽ chau chừ, vô luận nàng dùng loại thân phận nào để vào phủ Dung đại tướng quân đều là một việc cực kỳ bối rối và khó xử như nhau.

Nhưng Vệ Minh Khê không cho mình cơ hội do dự, nàng không muốn lùi bước, vô luận có khó khăn xấu hổ nào đang đợi nàng phía trước, nàng cũng phải gặp được Dung Vũ Ca!

“Ta tìm Dung Vũ Ca!” Vệ Minh Khê đứng thẳng lưng, kiên định nói.

Tiểu quận chúa? Thủ vệ đại môn nghỉ hoặc nhìn Vệ Minh Khê, trong thiên hạ người có thể thẳng thừng gọi tục danh tiểu quận chúa chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Dung Vũ Ca không những là hòn ngọc quý trên tay Vũ Dương công chúa và Dung đại tướng quân mà nàng còn là đương kim Hoàng hậu.

Vừa lúc đó Vũ Dương và Dung Trục đang muốn xuất phủ, khoảnh khắc khi phụ phụ Dung Trục nhìn thấy Vệ Minh Khê thì có chút lạng người, gương mặt Vũ Dương rất nhanh trầm xuống, nàng không nghĩ Vệ Minh Khê còn mặt mũi và dũng khí để đến tướng quân phủ này.

“Ngươi tới đây làm gì?” Vũ Dương lạnh lùng hỏi.

“Ta tìm nàng, nàng đã trở lại, ta muốn tìm nàng.” Vệ Minh Khê vẫn như trước giữ lưng thẳng tắp, giọng nói ôn hòa mang theo vài phần kiên định.

“Ha ha...” Vũ Dương cười lạnh đầy trào phúng, mình không đến hoàng cung mắng nữ nhân không biết liêm sỉ này thì thôi, nàng lại còn tìm tới tận cửa, còn dám hướng mình đòi người, Vệ Minh Khê nghĩ Vũ Dương nàng rất dễ khi dễ hay sao?

Dung Trục đứng ở đại môn nhìn thê tử mình và Vệ Minh Khê, việc này đúng là không hay, hiện tại không thể để hai nữ nhân có thân phận tôn quý này đứng trước cửa thảo luận việc xấu trong nhà được, vạn nhất truyền ra sẽ biến thành việc xấu của quốc gia cũng không chừng.

“Nếu Vệ Thái hậu đã đến đây, vậy vào trong phủ ngồi đi.” Dung Trục làm bộ thỉnh Vệ Minh Khê đi vào, thuận tiện kéo tay thê tử, nhắc nhở nàng chỗ này không phải nơi thảo luận chuyện riêng.

Vũ Dương dù sao vẫn là công chúa, tuy rằng đối với Vệ Minh Khê oán hận nồng nặc, nhưng vẫn cố nén cổ oán khí trong lòng, tro mắt nhìn Vệ Minh Khê bước vào nhà mình.

Vệ Minh Khê biết rõ phụ phụ Dung Trục sẽ không hoan nghênh mình, nhưng nàng không quên mục đích đến Dung phủ hôm nay, vô luận Vũ Dương có làm nàng khó chịu bao nhiêu đi nữa, nàng đều có thể nhẫn nhịn.

Sau khi Vệ Minh Khê vào nhà, Dung Trục liền cho tất cả hạ nhân lui xuống, ngay cả mình cũng đi ra ngoài giữ cửa. Tuy rằng trong lòng Dung Trục bất mãn đối với Vệ Minh Khê, nhưng dù sao Vệ Minh Khê cũng là nữ nhân, nên Dung Trục chỉ đành đứng canh ở ngoài, trong lúc nữ nhân cùng nữ nhân có chiến tranh, nam nhân tốt nhất không nên nhúng tay vào.

“Dù là phủ tướng quân hay phủ công chúa đều không hoan nghênh Vệ Thái Hậu, tốt nhất ngươi nên lập tức rời khỏi nơi này cho bản cung, bản cung không muốn nói những lời khó nghe.” Vũ Dương rất không khách khí lập tức hạ lệnh trục khách.

“Ta muốn gặp nàng, gặp rồi sẽ li khai.” Ngờ kìa Vệ Minh Khê vẫn ôn hòa như trước, cũng là chân chính ở trước mặt Vũ Dương thừa nhận tình cảm của mình đối với Dung Vũ Ca.

Bộ dáng Vệ Minh Khê không nóng không lạnh thực sự chọc giận Vũ Dương, Vũ Dương hận nhất cũng là tư thái này của Vệ Minh Khê, rõ ràng đã làm chuyện không để ý đến lễ nghĩa liêm sỉ lại còn có thể ra vẻ lạnh nhạt giống như mình không làm sai chuyện gì vậy.

“Vệ Minh Khê a Vệ Minh Khê, rốt cuộc ngươi có mị lực gì mà có thể khiến cho Dung Vũ Ca vì ngươi đeo tội giết vua thí thân, thậm chí không tiếc phụ tử hết người trong thiên hạ? Nghiệt chương bất hiếu bất nghĩa kia không biết liêm sỉ thì cũng thôi đi, nhưng ngươi là Hoàng hậu một nước, đường đường là nhất đại hiền hậu, sao có thể cùng con dâu mình làm việc nghịch luân dơ bẩn như thế? Ngươi đoạt thê tử của con ngươi như thế đó là chuyện đương nhiên sao? Hay ngươi làm sao cũng không cảm thấy lương tâm bất ổn?” Vũ Dương hỏi, những lời sắc bén như gai nhọn đâm thẳng vào lòng Vệ Minh Khê, trong nháy mắt khiến sắc mặt nàng trở nên tái nhợt. Dù một câu nàng cũng không thể phản bác, mà Vệ Minh Khê cũng không muốn phản bác, vì thực tế lời Vũ Dương nói đều đúng, Vệ Minh Khê nàng mới là người gây ra tội lỗi sâu sắc nhất.

“Sao vậy, không nói được lời nào sao?” Vũ Dương tiếp tục lấy khí thế bức nhân hỏi.

“Ta làm sai thì chính là sai, ta không có lời nào để nói, hiện tại ta chỉ muốn gặp nàng thôi. Ngươi nói đúng, nàng vì ta phụ tử thiên hạ, theo lý ta cũng nên vì nàng mà phụ tử thiên hạ mới đúng, ta chỉ là muốn tìm nàng trở về.” Thanh âm Vệ Minh Khê vẫn bình thản như trước, hàm chứa sự kiên nhẫn và kiên định rõ rệt.

“Ha ha, nếu ngươi có thể vì nàng phụ tử thiên hạ, nàng còn có thể lưu lạc bên ngoài sáu năm trời sao? Vệ Minh Khê, ta chán ghét ngươi, làm thê tử, ngươi thất bại, làm mẫu thân, ngươi cũng thất bại, giờ ngay cả làm tình nhân, ngươi cũng thất bại nốt. Vậy mà ngươi còn có thể dùng bộ mặt hiền lương thực đức này để lừa dối lấy tiếng, khắp thiên hạ mọi người đều nghĩ Vệ Minh Khê tài đức sáng suốt, làm sao biết được Vệ Minh Khê lại không biết liêm sỉ như thế nào? Vệ Minh Khê, ngươi thật là lợi hại!” Vũ Dương châm chọc nói, nhìn sắc mặt Vệ Minh Khê trắng bệch như tờ giấy trắng thì vô cùng khoái ý, oán hận nhiều năm rốt cục cũng có thể phát tiết.

Nghe Vũ Dương quở trách, Vệ Minh Khê không cách nào hình dung được cảm giác khó chịu trong lòng, nàng hiểu Vũ Dương oán hận mình như thế nào,

nếu mình đứng ở góc độ của nàng, có lẽ cũng sẽ làm như thế.

“Chuyện làm sai đã không cách nào quay đầu lại, hiện tại ta chỉ muốn tìm nàng về.” Thái độ Vệ Minh Khê vẫn như trước không cao ngạo cũng không thấp hèn, khuôn mặt nàng tuy tái nhợt nhưng đầy kiên định, dường như không cho phép người khác dao động mình.

“Nàng không muốn gặp người, người trở về đi!” Vệ Minh Khê là dạng người gì, Vũ Dương làm sao có thể không biết, cho nên từ sớm đã liệu trước việc Vệ Minh Khê rốt cuộc cũng sẽ làm tổn thương nhi nữ của mình, nàng cũng đã liệu đến kết cục cuối cùng của Vũ Ca, cho nên nàng lại càng thêm tức giận nữ nhi mình, vì một người không hề đáng giá!

“Ta sẽ không trở về, ta yêu nàng, trừ khi nàng nói nàng không muốn gặp ta, nếu không ta sẽ không từ bỏ hy vọng.” Vệ Minh Khê vẫn như trước thẳng lưng đứng đó, ánh mắt chăm chăm nhìn Vũ Dương, ánh mắt kiên định làm Vũ Dương có chút kinh ngạc.

Dung Trục nhìn nữ nhi đứng bên cạnh hồi lâu, khẽ nhíu mày, nàng đã nghe được bao lâu rồi?

Về mặt Dung Vũ Ca không lộ chút cảm xúc gì, lẳng lặng nghe đoạn đối thoại bên trong, nghe mẫu thân quở trách Vệ Minh Khê, nghe thanh âm kiên định của Vệ Minh Khê, ba chữ mà Vệ Minh Khê chưa bao giờ nói với mình cứ vang vọng mãi trong tai Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca khẽ cười, nếu sáu năm trước Vệ Minh Khê có thể dũng cảm nói như vậy, có lẽ kết quả sẽ không giống như ngày hôm nay, hiện tại dù nói gì thì cũng đã quá muộn. Rất nhiều năm trước, Dung Vũ Ca đã hy vọng Vệ Minh Khê có thể vì mình mà không sợ hãi, nay Vệ Minh Khê đã làm được, nhưng rốt cuộc cũng là cảnh còn người mất, mãi mãi không thể vẫn hồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chúc Nàng Hạnh Phúc

“Người chắc chắn nàng còn muốn gặp người sao? Được, ta cũng muốn xem xem rốt cuộc nàng có muốn gặp người không.” Vũ Dương gần từng tiếng, nàng cũng muốn biết rốt cuộc Dung Vũ Ca có đoạn tình với Vệ Minh Khê hay không. Lúc Vũ Dương đang chuẩn bị cho hạ nhân đi gọi thì thanh âm của Dung Vũ Ca từ bên ngoài vang lên.

“Vệ Minh Khê, một đời này ta không bao giờ muốn gặp người nữa.” Thanh âm Dung Vũ Ca lạnh lùng tuyệt tình làm cho sợi tơ lòng đang căng thẳng trong lòng Vệ Minh Khê nhanh chóng đứt đoạn, cả đời cũng không muốn gặp sao, mà cuộc đời này lại dài như vậy, nước mắt Vệ Minh Khê bắt đầu chảy xuống, vì sao trái tim vẫn đau đớn đến vậy?

“Cho dù nàng không tha thứ cho ta, nhưng hãy cho ta gặp nàng một lần, ta nhớ nàng, ta muốn biết nàng có ổn hay không.” Thanh âm ôn nhu của Vệ Minh Khê truyền đến tai Dung Vũ Ca, nhưng nàng chỉ lạnh lùng nhếch miệng, nở nụ cười đầy trào phúng. Ổn không? Dung Vũ Ca này sao còn có thể ổn được chứ? Nếu yên ổn tốt đẹp, có phải Vệ Minh Khê sẽ an lòng thoải mái sống tiếp cuộc sống phong quang vô hạn của nàng hay không? Nếu không tốt thì sao? Phải chăng Vệ Minh Khê sẽ đắc chí vì mình vẫn chưa quên được tình cảm đối với nàng?

“Vệ Minh Khê, người và ta đã sớm ân oán đoạn nghĩa tuyệt, ta có ổn hay không cũng chẳng can hệ gì đến người, gặp lại chỉ sinh lòng chán ghét mà thôi, thà rằng không gặp!” Dung Vũ Ca cố khắc chế tâm tình phẫn nộ trong lòng, lạnh lùng nói. Xem ra Dung Vũ Ca vẫn là Dung Vũ Ca, đến cuối cùng vẫn không thể thông suốt, ái hận tình thù vẫn luôn quanh quẩn bên người, vô luận Dung Vũ Ca có nguy trang bao nhiêu lần thì cũng chỉ là biểu hiện giả tạo bề ngoài mà thôi.

“Thì ra ta làm nàng chán ghét đến thế, vậy...” Từ “chán ghét” này làm lòng Vệ Minh Khê tan nát, nửa câu sau đang nói dở cũng nghẹn ngào run rẩy không nói được nữa.

Dung Vũ Ca cảm thấy phiền não, nàng ghét nghe thấy tiếng Vệ Minh Khê khóc, đặc biệt là tiếng khóc mà Vệ Minh Khê dùng hết sức kiềm chế và chịu đựng, làm cho nàng vô cùng bối rối khó chịu.

“Vệ Minh Khê, đời này đừng gặp lại nữa!” Dung Vũ Ca lãnh đạm lặp lại lần nữa, ngữ khí kiên định làm cho mọi dũng khí và hy vọng trong lòng Vệ Minh Khê trong nháy mắt đều tiêu tan, như ngọn lửa mong manh kia, càng ngày càng tàn lụi.

“Không muốn gặp, nàng nói không muốn gặp nữa...” Thanh âm Vệ Minh Khê ngày càng nhỏ, thanh âm yếu ớt tựa hồ hắc ám vô tận đã che kín tia sáng quang mang. Vệ Minh Khê lệ rơi đầy mặt, tuyệt vọng cùng tuyệt vọng như sóng triều đem nàng vùi lấp. Trước kia Dung Vũ Ca yêu nàng, nhưng vô luận Dung Vũ Ca có yêu nhiều đến đâu, có cố gắng đến mức nào thì đối với mọi chuyện nàng đều yếu đuối vô lực, hiện tại nàng yêu Dung Vũ Ca, nhưng đối diện với quá khứ cũng là yếu đuối vô lực như trước, thì ra vô dụng nhất là tình yêu, không thể giải quyết được gì.

Vệ Minh Khê lau nước mắt, lúc này mới có dũng khí nói nốt những lời còn lại: “Nếu đã không muốn gặp, vậy ta rời đi, nàng hãy ở lại.”

Dung Vũ Ca không trả lời, không khí cũng lâm vào trầm mặc, qua hồi lâu nàng mới chậm rãi mở miệng: “Được, vậy mời người lập tức đi đi.”

Vũ Dương nhìn Vệ Minh Khê, lúc nàng nghe thấy những lời này, thân thể hình như khẽ rung động một cái. Tuy Vệ Minh Khê đưa lưng về phía mình, nhưng Vũ Dương vẫn cảm giác được Vệ Minh Khê đang khóc, quay lưng về phía mình, chính là cực lực không cho người khác thấy nàng quá chật vật,

đó cũng là những gì hiện tại Vệ Minh Khê có thể làm được để tự bảo vệ bản thân nàng. Trong trí nhớ của Vũ Dương, cho tới bây giờ Vệ Minh Khê cũng chưa từng rơi lệ, nữ nhân này luôn không lạnh không nóng, bề ngoài lúc nào cũng tao nhã đoan trang, đối xử với ai cũng ôn hòa thân thiết, nhưng thực tế trong tâm luôn giữ khoảng cách với thế nhân. Vĩnh viễn Vệ Minh Khê không bao giờ cho phép bản thân mình lộ ra vẻ chật vật, ngay cả lần cung biến năm đó nàng cũng tao nhã bình tĩnh như trước, nàng là thế, không bao giờ thể hiện cảm xúc chân chính ra ngoài.

Nếu trước kia không phải thực sự Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca ở cùng bên nhau, thì chỉ với việc Vệ Minh Khê luôn biểu hiện siêu phàm thoát tục, Vũ Dương quả thật không thể chèn vào đâu được. Người như vậy cùng với nữ nhi mình hòa cùng một chỗ, không hiểu sao làm cho Vũ Dương càng nhìn càng cảm thấy chói mắt, trong lòng luôn cảm thấy Vệ Minh Khê không hề động chân tình, bất quá chỉ lợi dụng nữ nhi của mình mà thôi. Nhưng hôm nay nhìn thấy Vệ Minh Khê rơi lệ, lần đầu tiên Vũ Dương cảm thấy Vệ Minh Khê cũng chỉ là người phàm mắt thịt, cũng là phàm phu tục tử, cũng có thất tình lục dục, cảm giác như vậy làm cho trong lòng Vũ Dương bất giác động dụng.

Trước kia, Vũ Dương vẫn cảm thấy người như Vệ Minh Khê nhất định không bao giờ đặt nặng vấn đề tình cảm, dù sao Vũ Dương cũng đã gặp qua quá nhiều nữ tử hậu cung, nếu Vệ Minh Khê có tình cảm chân thật, vậy thì thuận tụy chỉ có thể là tình mẫu tử với duy nhất một mình Cao Hiến, cho nên mặc dù lúc trước Dung Vũ Ca không tiếc vì nàng mà đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử, thì Vệ Minh Khê cũng chưa bao giờ xuất hiện tại phủ tướng quân này. Nhưng hiện tại Cao Hiến đã yên ổn nắm quyền, địa vị Thái Hậu của Vệ Minh Khê cũng vững chắc như núi, thì Vệ Minh Khê thật sự không cần tự tìm đến cửa ải để mình làm khó, tự làm cho bản thân chật vật như thế, dù sao người như Vệ Minh Khê luôn quá xem trọng tự tôn của mình. Điều duy nhất có thể giải thích, chính là Vệ Minh Khê có lẽ đã thật sự yêu Dung Vũ Ca, chứ không đơn giản chỉ xuất phát từ nhu cầu lợi ích muốn cho nhi tử lên ngôi.

Vốn Vũ Dương có một số nghi ngờ, nàng vẫn cho rằng nữ nhi yêu Vệ Minh Khê là do còn trẻ người non dạ, bị người như Vệ Minh Khê hấp dẫn, dù sao Vệ Minh Khê cũng không đồng dạng với nữ tử bình thường khác, không phải là tình yêu đích thực. Mà trước kia sở dĩ Vệ Minh Khê chấp nhận loại tình cảm này của nữ nhi, bất quá là muốn đem nữ nhi làm bàn đạp quyền lợi, nhưng nếu Vệ Minh Khê cũng động chân tình, vậy thì...

Không, Vũ Dương vẫn không thể lý giải được vì sao nữ tử và nữ tử có thể yêu nhau? Các nàng vốn đã sai, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa. Nếu là bình thường, nhất định Vũ Dương còn muốn châm dầu vào lửa một phen, có lẽ có thể giải khai nỗi oán hận của nàng đối với Vệ Minh Khê, nhưng mà giờ khắc này Vũ Dương lại lựa chọn làm người bàng quan. Nhìn từ phía sau Vệ Minh Khê, Vũ Dương phát hiện hiện tại Vệ Minh Khê gầy yếu hơn rất nhiều so với sáu năm trước, gầy đến nỗi tưởng chừng như gió cũng có thể cuốn nàng bay mất. Có lẽ sáu năm qua Vệ Minh Khê cũng không quá tốt như Dung Vũ Ca hằng nghĩ.

“Được, ta sẽ đi ngay lập tức.” Vệ Minh Khê khó nhọc nói, từng chữ đều làm cho nàng đau đớn khó chịu, cũng không thể làm gì ngoài đáp ứng Dung Vũ Ca. Dung Vũ Ca đã không muốn gặp mình, vậy mình sẽ rời đi. Nàng không muốn lại ép buộc Dung Vũ Ca lần nữa, nếu phải ở bên ngoài lưu lạc, thì Vệ Minh Khê thà rằng người đó là mình chứ không phải Dung Vũ Ca: “Dung Vũ Ca, nàng nhất định phải sống tốt.” Vệ Minh Khê nói xong liền xoay người li khai.

Dung Vũ Ca nghe xong, nụ cười trên mặt lại càng lạnh hơn, trên đời này người nói những lời này nghe đáng cười nhất, chính là Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê đi rồi, bóng dáng gầy yếu của nàng trông thật thê lương và cô đơn, bản tâm vốn đã tĩnh lặng như nước của Dung Vũ Ca không hiểu sao lại càng thêm trống trải. Giờ phút này Dung Vũ Ca càng hiểu rõ ràng, cho đến bây giờ nàng vẫn còn yêu Vệ Minh Khê, trái tim nàng chưa bao giờ quay về với nàng, nhưng dù có yêu cũng không có cách nào tha thứ, tình yêu rốt cuộc cũng không thể nào xóa bỏ được cảm giác cần cỗi cùng trống trải trong lòng.

Dung Vũ Ca không biết rằng lúc nàng đang nhìn Vệ Minh Khê thì đồng thời Hách Liên Huân cũng đang nhìn nàng. Nguyên lai người kia chính là Vệ Minh Khê, nguyên lai Dung thích dạng người này, nguyên lai Dung vẫn còn thích nàng, không, tình cảm của Dung dành cho nàng so với thích còn lớn hơn rất nhiều, thì ra Dung ưu thương là do nàng. Hiểu ra nhiều điều như vậy không hiểu sao làm cho Hách Liên Huân cảm thấy khó chịu trong lòng.

Vệ Minh Khê cảm giác được tựa hồ có người đang chăm chú nhìn mình, nàng định chỉ cước bộ, nhưng quay đầu chỉ thấy được một thiếu nữ ngoại tộc, không phải là người mình vẫn mong nhìn thấy, không thể không mất mát tiếp tục đi ra ngoài. Suốt đời cũng không gặp lại sao? Vệ Minh Khê nghĩ đến đây, trái tim lại kịch liệt đau đớn.

Dung Vũ Ca núp vào, nàng không muốn Vệ Minh Khê nhìn thấy mình đang dõi theo nàng. Vệ Minh Khê đi rồi, Dung Vũ Ca vẫn còn nhìn chăm chăm vào phương hướng Vệ Minh Khê biến mất, ánh mắt cũng một mảnh hư vô mịt mờ như thế.

“Dung, thả lỏng tay ra đi.” Hách Liên Huân kéo những ngón tay vẫn đang nắm chặt của Dung Vũ Ca, phát hiện móng tay nàng đang cắm rất sâu vào da thịt. Thì ra Dung rất muốn gặp người kia, nhưng rốt cuộc vì nguyên nhân gì khiến cho Dung tuy yêu người ấy như vậy nhưng vẫn trốn tránh không muốn gặp nàng? Quá khứ của Dung, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

“Có đau không?” Hách Liên Huân đau lòng hỏi.

Dung Vũ Ca nhìn Hách Liên Huân, lại nhìn lòng bàn tay đang chảy máu của mình, sau đó lắc đầu. Từ rất lâu trước kia, đối với mọi nỗi đau đớn nàng đã mất cảm giác cần có rồi.

Dung Vũ Ca thấy Vũ Dương đi ra, vội vàng thu hồi bàn tay bị móng tay ghim vào chảy máu, nhưng vẫn bị Vũ Dương thấy được. Vũ Dương lạnh lùng liếc Dung Vũ Ca một cái, xem ra nha đầu này rốt cuộc vẫn chấp mê bất ngộ, sau đó không nói một lời liền xoay người li khai.

Dung Trục nhìn theo chỉ biết thờ dài, cuộc đời này có quá nhiều chuyện bất đắc dĩ, một chuyện rồi lại một chuyện, làm thế nào mới có thể coi bỏ gút mắc? Hay cứ để mọi thứ tự nhiên, rồi có một ngày chuyện gì đến sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Gặp Lại Giang Ngưng Nguyệt

Sự kiện Vệ Minh Khê đến phủ tướng quân như một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, Vệ Minh Khê đi rồi, Dung Vũ Ca vẫn tiếp tục ở lại tướng quân phủ ngây ngốc, nhìn tướng chừng như vô sự, cùng tất cả mọi người đều cô duy trì về bình tĩnh bề ngoài như nhau.

Vì đã nhiều năm Dung Vũ Ca chưa trở lại kinh thành, nên hiện tại bị Hách Liên Huân lôi kéo, rủ ra ngoài cùng nhau đi dạo. Nhìn khắp nơi đều rộn ràng nhộn nhạo, không hiểu sao làm cho lòng Dung Vũ Ca tràn đầy phiền não, cũng không biết từ khi nào nàng lại trở thành người không thích náo nhiệt, luôn chán ghét những nơi ồn ào ầm ĩ?

“Dung, Trung Nguyên náo nhiệt quá!” Hách Liên Huân thấy Dung Vũ Ca ở trong phủ rầu rĩ không vui, nên mới kéo nàng ra ngoài, muốn làm cho tâm tình của nàng tốt hơn một chút.

“Ừ.” Dung Vũ Ca hồi đáp cho có lệ, náo nhiệt là chuyện người ta, đâu phải chuyện của mình? Dung Vũ Ca ra khỏi cửa vẫn là thân nam trang, dù sao vận nữ trang cũng khiến nàng quá mức nổi bật, nàng không muốn khiến nhiều người chú mục đến mình, dù sao vẫn có nhiều người quyền quý có thể nhận ra nàng, hơn nữa trên danh nghĩa thì Hoàng hậu bấy lâu nay vẫn còn tại Đông Đô dưỡng quái bệnh.

“Dung công tử đó sao?” Lúc hai người vừa đi lướt qua mặt một nữ tử và nha hoàn thì bị nàng kia gọi lại.

Dung Vũ Ca nhìn về phía nữ tử kia, thì ra là Giang Ngưng Nguyệt. Dung Vũ Ca vẫn nghĩ rằng có những người vốn không có quan hệ gì với nhau thì sẽ không bao giờ chạm mặt, nhưng không ngờ cũng có lúc gặp lại.

“Ta không biết ngươi.” Dung Vũ Ca lãnh đạm nói.

“Thật không? Ngay cả Vệ Chi cũng không biết sao?” Giang Ngưng Nguyệt nhìn biểu tình cứng ngắc trên mặt Dung Vũ Ca, đáy lòng liền đoán ra một ít, nhất định là các nàng không ở cùng nhau. Kỳ thật vừa lúc bắt đầu Giang Ngưng Nguyệt đã nhận thấy các nàng không thể nào ở bên nhau được, các nàng vừa có thân phận như vậy, lại rơi vào hoàn cảnh như thế thì thử hỏi làm sao có thể cho phép loại tình cảm kinh thế hãi tục kia tồn tại được. Nhưng đến lúc thực sự biết các nàng không ở cùng nhau, trong lòng Giang Ngưng Nguyệt vẫn có điểm phức tạp. Dung Vũ Ca thoát nhìn thay đổi rất nhiều, trước kia luôn làm việc bốc đồng tùy hứng, hiện tại lại chừng chặc hơn nhiều, càng nhìn càng có cảm giác khác biệt, không phải là nàng.

“Có những người không cần phải nhớ, Giang tiểu thư cần gì phải nói thế?” Lúc Dung Vũ Ca nghe thấy hai chữ “Vệ Chi” thì khẽ nhíu mày, không nóng không lạnh nói.

“Vừa rồi ta cứ cảm thấy ngươi kỳ quái, cuối cùng cũng biết ngươi kỳ quái chỗ nào, Dung Vũ Ca hiện tại không giống Dung Vũ Ca năm đó, ngược lại có vài phần phong thái của Vệ Chi năm xưa, tuy thiếu đi hoạt bát bốc đồng nhưng lại có thêm một phần phong nhã.” Giang Ngưng Nguyệt cười nói, Dung Vũ Ca cùng người kia rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Đến nỗi một Dung Vũ Ca vốn vẫn coi người ấy là trung tâm lại không muốn nhắc tới nàng.

Đã nhiều năm trôi qua, Giang Ngưng Nguyệt cũng đã gặp được vô số người, thậm chí hiện tại đã có phu quân nhưng vẫn chưa từng có người khiến cho nàng rung động như Vệ Chi năm ấy. Nhưng Vệ Chi đối với nàng rốt cuộc chỉ là một nhân vật mà nàng mơ mộng, là lý tưởng của nàng, không phải thực tế.

Dung Vũ Ca vừa nghe xong liền cảm thấy vô cùng kinh hãi, sao nàng lại có thể giống Vệ Minh Khê được? Không, đây không phải là sự thật, nàng không vô thức bắt chước Vệ Minh Khê đâu chứ, nàng cũng không ở trong tiềm thức đi tưởng niệm từng tiếng nói từng hành động của Vệ Minh Khê! Tuyệt đối không!

“Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, nàng và ta không hề có quan hệ gì nữa.” Dung Vũ Ca lãnh đạm nói, chẳng qua nàng đã chín chắn hơn, không còn là tiểu nha đầu không sợ trời không sợ đất mỗi ngày đều đi theo Vệ Minh Khê nữa, ai rồi cũng sẽ lớn lên, không liên quan gì tới Vệ Minh Khê cả. Dung Vũ Ca cực lực muốn gạt đi mọi liên hệ cùng Vệ Minh Khê, nhưng trong lòng lại bắt đầu thấy sợ hãi.

“Thế sao, lần này ta tới kinh thành, lại đứng dịp lần đầu tiên Vệ Chi dạy học ở kinh thành, ta đang muốn đi thể nghiệm một chút phong thái của nàng, vừa lúc thư viện cách không xa nơi này, Dung công tử có muốn đi cùng hay không?” Giang Ngưng Nguyệt hỏi, nàng cũng tò mò muốn biết rốt cuộc quan hệ giữa Dung Vũ Ca và Vệ Minh Khê bế tắc đến mức độ nào.

“Từ trước tới giờ ta chỉ là học đòi văn vẻ mà thôi, dù sao cũng là tục nhân, đối với những chuyện này không có nhiều hứng thú.” Dung Vũ Ca cự tuyệt.

“Dung, ta muốn đi, ngươi dẫn ta đi đi!” Hách Liên Huân giữ chặt tay Dung Vũ Ca, từ tận đáy lòng nàng đối với Vệ Chi kia vô cùng hiếu kỳ, từ lúc đến nơi này vẫn nghe nói về người này, thì ra Dung cũng biết người đó.

Đến lúc này Giang Ngưng Nguyệt mới chú ý tới thiếu nữ ngoại tộc bên cạnh Dung Vũ Ca, bộ dáng nàng hơi bất đồng so với nữ tử Trung Nguyên, khuôn mặt góc cạnh, đường nét thâm thúy, cũng là một mỹ nhân mình diễm động lòng người, đây là người mới của Dung Vũ Ca sao? Bất quá nhìn hai người không giống lắm, trong mắt Dung Vũ Ca không có tình cảm nhiệt liệt, hoàn toàn tương phản với nhân tình của thiếu nữ kia, làm cho Giang Ngưng Nguyệt nhớ tới ánh mắt Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê năm đó.

“Nếu vị cô nương này đã muốn đi, Dung công tử cũng nên tận lực hoàn thành vai trò địa chủ, để cho vị cô nương này cảm nhận qua phong cách dạy học của Thiên triều chúng ta.” Từ lúc Vệ Chi dạy học khắp nơi, Giang Ngưng Nguyệt vẫn muốn được nhìn nàng một lần, nhưng hết lần này đến lần khác đều không đúng dịp, đành phải bỏ lỡ, nay lần đầu tiên Vệ Chi dạy học ở kinh thành lại đúng lúc gặp được, nên tất nhiên Giang Ngưng Nguyệt càng muốn nhìn thấy người vẫn chôn sâu trong đáy lòng mình, thuận tiện cũng muốn biết Dung Vũ Ca cùng nàng rốt cuộc là như thế nào?

Sau đó Hách Liên Huân cũng cường ngạnh lôi kéo được Dung Vũ Ca vào Bạch Sơn thư viện lớn nhất kinh thành.

Bạch Sơn thư viện khác với Quốc Tử Giám, là một dạng trường tư, đi học đều là đệ tử bách tính bình thường, không giống Quốc Tử Giám chỉ tuyển nhận người nhà quan viên ngoài thất phẩm làm học sinh.

Trước đây Vệ Minh Khê chưa bao giờ dạy học ở kinh thành, nơi này có nhiều quý nhân quan to nên nàng luôn sợ bị mệnh quan triều đình bắt gặp. Nhưng lần này Vệ Minh Khê không quản được nhiều đến vậy, mỗi một ngày ở trong cung đều là một ngày đau khổ, bởi vì biết Dung Vũ Ca ở kinh thành, nên việc khác chế khát vọng muốn gặp Dung Vũ Ca lại càng khó khăn hơn. Nhưng Vệ Minh Khê cũng không muốn rời khỏi kinh thành, nàng muốn ở gần Dung Vũ Ca một chút. Vừa không thể đi tìm, vừa không thể rời đi, nên nàng chỉ có thể ở kinh đô dạy học, dù gì cũng có việc để làm ngày qua ngày, sẽ không cảm thấy cuộc sống quá mức khó khăn nữa. Có lẽ từ sâu trong lòng, nàng mong Dung Vũ Ca tới nghe, mặc dù biết hy vọng này mong manh cỡ nào.

Lúc đám người Dung Vũ Ca đi vào Bạch Sơn thư viện, Vệ Minh Khê đã giảng được một nửa, người đông nghìn nghịt, đứng ngồi ló nhố, tất cả đều là thư sinh, có thí sinh sắp sửa ứng thí, cũng có vài nho sĩ, thậm chí còn lẫn lộn một vài quan văn bên trong, nhộn nhịp chưa từng có.

Nhưng Vệ Minh Khê không hề bị ảnh hưởng một chút nào, lúc nàng dạy học cùng bình thường hoàn toàn bất đồng, khi đó nàng chính là Vệ Chi, đầy bụng kinh luân, thần thái rạng rỡ, khiến người khác không khỏi nghiêng tai lắng nghe nàng, toàn trường lặng ngắt như tờ, tuy không tránh khỏi bị một vài nho sĩ đưa ra vấn đề phản biện, nhưng nàng thiên văn địa lý thông kim bác cổ, làm cho người ta không khỏi cảm thán, quả nhiên là phong thái bậc thịnh thế đại nho.

Đây là lần đầu tiên sau sáu năm qua Dung Vũ Ca nhìn thấy Vệ Minh Khê trực diện, tuy chỉ đứng nhìn từ xa, nhưng nàng vẫn nhận ra nữ nhân kia không có biến hoá gì lớn, vẫn một thân thanh sắc nho sĩ y bào, thân ảnh thon gầy, có vẻ đơn bạc, khí chất thanh nhã và ngũ quan vẫn như trước không đổi, thậm chí so với năm đó càng thêm trong trẻo lạnh lùng. Dung Vũ Ca tin tưởng nếu mình mất trí nhớ, không nhớ rõ mọi tổn thương nữ nhân này đã mang đến cho mình, thì chỉ cần nhìn thấy nàng mình vẫn sẽ yêu thương nàng một lần nữa. Nhưng Dung Vũ Ca vẫn nhớ rõ mọi tổn thương mà mình phải nhận lấy, cho nên nàng sẽ không tha thứ. Dung Vũ Ca cảm giác được Vệ Minh Khê nhìn về phía này, theo phản xạ vội vàng trốn phía sau Giang Ngưng Nguyệt, không để Vệ Minh Khê nhìn thấy mình.

Thường khi Vệ Minh Khê dạy học, nàng ít khi cảm giác được cảnh vật chung quanh biến hoá, nhưng hôm nay khi nàng giảng được một nửa, trong lòng đột nhiên nổi lên cổ cảm xúc nói không nên lời, Vệ Minh Khê không khỏi ngừng lại, bất giác nhìn về phía cửa thư viện. Tuy không chắc sẽ nhìn thấy ai, nhưng vừa nhìn vẫn thấy được Giang Ngưng Nguyệt, thấy nàng mỉm cười với mình thì hơi ngạc nhiên một chút. Vệ Minh Khê khẽ gật đầu rồi thu hồi chú ý, che dấu nỗi mất mát trong lòng tiếp tục giảng bài.

Hách Liên Huân nghe không hiểu nội dung Vệ Minh Khê nói, chỉ cảm thấy người đang dạy học nhìn rất quen mắt, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ ra, đến lúc thấy Dung Vũ Ca né tránh, Hách Liên Huân mới trừng lớn hai mắt, nàng nhớ rồi, người kia chính là Vệ Minh Khê đã đến tướng quân phủ tìm Dung.

Lúc Vệ Minh Khê thu hồi tầm mắt, Dung Vũ Ca cũng yên lặng rời đi. Hách Liên Huân thấy Dung Vũ Ca đi liền chào Giang Ngưng Nguyệt một câu, sau đó cùng Dung Vũ Ca li khai, Giang Ngưng Nguyệt cũng tùy ý để các nàng rời đi. Thấy thái độ Dung Vũ Ca trốn tránh không gặp, lại nhìn đến Vệ Minh Khê gầy yếu hơn rất nhiều so với nhiều năm trước, Giang Ngưng Nguyệt chỉ biết thở dài, xem bộ dáng Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê thì không phải là không yêu, chẳng qua là ẩn tàng rất nhiều đau đớn, rốt cuộc giữa các nàng đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng Giang Ngưng Nguyệt tràn đầy nghi vấn.

Vệ Minh Khê vừa giảng xong, Giang Ngưng Nguyệt liền đi tới gặp nàng: “Không nghĩ đến người lại tới chỗ này dạy học.” Giang Ngưng Nguyệt không ngờ nhiều năm sau còn có thể gặp lại nàng, lại có thể lấy tâm tình bình tĩnh như vậy đối diện người này, trong lòng Giang Ngưng Nguyệt có chút cảm khái.

“Nhân sinh này khó mà lường trước được.” Vệ Minh Khê thần nhiên nở nụ cười.

“Người cùng nàng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng lại tránh né, không muốn gặp mặt người?” Giang Ngưng Nguyệt lập tức hỏi ngay hai vấn đề.

“Nàng?” Vệ Minh Khê nghi hoặc nhìn Giang Ngưng Nguyệt.

“Dung Vũ Ca, nàng mới vừa đến đây, đã đi rồi...” Giang Ngưng Nguyệt còn chưa nói xong, Vệ Minh Khê đã lao ra cửa đuổi theo, tuy rằng Vệ Minh Khê căn bản không biết Dung Vũ Ca đã đi được bao lâu.

Giang Ngưng Nguyệt nhìn bóng dáng Vệ Minh Khê chạy vội ra ngoài, nhìn Vệ Minh Khê như vậy một chút cũng không giống Vệ Minh Khê năm đó, hay bởi vì yêu sâu nặng đến tận tâm can nên mới có thể thất hồn lạc phách như thế?

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hai Người Buông Bỏ, Một Người Hy Sinh

Vệ Minh Khê chạy ra ngoài, nhìn vào biển người mênh mông, nào còn bóng dáng Dung Vũ Ca! Vệ Minh Khê như người lữ hành lang thang tìm kiếm trong vô định, đôi lần nhìn thấy một vài bóng dáng tương tự, nhưng nhìn kỹ hoá ra là gương mặt xa lạ của người qua đường nào đó, buồn bã âm thầm thay, ta ở đây, nàng ở nơi nào? Chẳng lẽ duyên thật sự hết rồi sao?

Đúng lúc đó đột nhiên trong đám đông Dung Vũ Ca bất chợt thấy được Vệ Minh Khê, nhìn sắc mặt Vệ Minh Khê lo lắng, nàng biết Vệ Minh Khê đang tìm mình, nhưng vì cố gì mình luôn là người nhìn thấy nàng trước tiên? Dung Vũ Ca lẳng lặng nhìn Vệ Minh Khê, mặc cho nàng bắt lực tìm kiếm trong vô vọng, không hiểu sao trong lòng một mảnh ưu thương, chớp mắt cũng cay nồng.

“Dung, ngươi sao vậy?” Hách Liên Huân cảm giác Dung Vũ Ca có chút khác thường, nhẹ nhàng hỏi.

“Ta không sao.” Dung Vũ Ca nói xong, đột nhiên đưa tay đặt lên hai má Hách Liên Huân, Hách Liên Huân kinh ngạc nhìn Dung Vũ Ca, chỉ thấy nàng nở nụ cười toả nắng, ấm áp tựa vàng thái dương, Dung chưa từng cười với mình như vậy. Hách Liên Huân càng nhìn càng si mê, si ngốc cảm nhận ngón tay Dung Vũ Ca nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mình.

Khoảnh khắc khi Dung Vũ Ca nhìn thấy Vệ Minh Khê, phảng phất giữa hai nàng tựa như có thần giao cách cảm, khiến Vệ Minh Khê chợt quay đầu lại, cũng thấy được Dung Vũ Ca ở cách đó không xa, thật khó có thể nói ra cảm giác trong lòng Vệ Minh Khê trong thoáng giây nhìn thấy Dung Vũ Ca lúc ấy, khoảnh khắc đó, trong mắt Vệ Minh Khê chỉ nhìn thấy mỗi Dung Vũ Ca, đến khi nàng vội vã bước đến gần mới thấy được Hách Liên Huân.

Trông thấy Dung Vũ Ca cười rục rờ với Hách Liên Huân, nhìn thấy ánh mắt Dung Vũ Ca nhìn Hách Liên Huân chăm chú, và ngón tay Dung Vũ Ca thân mật chạm lên khuôn mặt thiếu nữ ấy, Vệ Minh Khê chợt nhớ lại thiếu nữ dị tộc đã từng gặp tại phủ Dung đại tướng quân, trái tim nàng bỗng chốc đập liên hồi, nàng không dám nghĩ quá nhiều đến quan hệ giữa thiếu nữ kia cùng Dung Vũ Ca, nữ tử vô cùng thân thiết với nhau vốn là chuyện thường tình...

Cho đến khi Dung Vũ Ca cúi đầu hôn lên trán nữ tử đó, trái tim Vệ Minh Khê mới đột ngột ngừng đập, yên lặng tưởng chừng đã chết. Vệ Minh Khê đột nhiên hiểu được, thế nào gọi là người gần trong gang tấc, tâm xa tận chân trời. Chân Vệ Minh Khê như thể bị đóng đinh, không rời được nửa bước. Có lẽ mình không nên tiếp tục sự níu kéo này, để nàng tự do mới có thể khiến nàng hạnh phúc, các nàng thực sự rất xứng đôi, đều trẻ tuổi, nữ mạo như nhau, ngay cả đối với tình cảm cũng đồng cảm giống nhau, mình phải chúc phúc cho các nàng, nhưng thực sự Vệ Minh Khê rất muốn khóc, chớp mắt cay xè đến mức làm cho nước mắt nàng không ngừng rơi xuống. Ngay cả bản thân Vệ Minh Khê cũng không nhận ra ánh mắt nàng dành cho Dung Vũ Ca cũng dần dần vắng lạnh, rồi hoàn toàn mờ mịt.

Dung Vũ Ca ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt Vệ Minh Khê, trong mắt nàng, Dung Vũ Ca thấy được nỗi cô độc, thậm chí so với khi Dung Vũ Ca còn bé nhìn thấy nàng còn có vẻ cô đơn hơn, đây không phải là mục đích mà mình vẫn muốn sao, Vệ Minh Khê sẽ buông tay, không bao giờ dây dưa nữa, các nàng sẽ không còn gặp lại nhau, nhưng sao tim nàng lại đau thế này. Hai người yên lặng nhìn nhau, khoảng cách ngắn ngủi mà tựa như xa cách cả vùng biển rộng mênh mông, ai cũng không qua được.

Có lẽ cả đời này mình cũng không nên xuất hiện trước mặt Dung Vũ Ca nữa, nếu có thể, Vệ Minh Khê ước mong mình sẽ lưu lại cho Dung Vũ Ca những gì tốt đẹp nhất, chứ không phải là sự thương tổn như thế này. Dung mạo Dung Vũ Ca vẫn như vậy, nhưng biểu tình và ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng, nếu có thể, nàng biết bao hy vọng Dung Vũ Ca có thể trở lại là một Dung Vũ Ca nhiệt tình phóng khoáng, chứ không phải một Dung Vũ Ca xa lạ đang đứng trước mặt nàng.

Dung Vũ Ca khẽ nhủ thầm, nàng không thích nhìn thấy trong đáy mắt Vệ Minh Khê là sự tự trách và hối hận, Vệ Minh Khê đã sai mà vẫn muốn bảo trì vẻ tao nhã cùng ích kỷ của nàng sao, mình hận nàng, không tha thứ cho nàng, nàng cũng có thể xem là chuyện đương nhiên sao.

Vệ Minh Khê nhìn thấy Dung Vũ Ca nhủ thầm, nghĩ Dung Vũ Ca chán ghét nhìn thấy mình, đành cố ép mình nặn ra một nụ cười: “Ta sẽ lập tức li khai, không bao giờ quấy rầy nàng nữa.” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, ra vẻ thật lòng nói.

Dung Vũ Ca vừa nhìn đã hiểu, nàng cảm giác trái tim mình như thể bị cái gì đó chặn lại, liền thu hồi tầm mắt, cúi đầu đem môi mình dán vào môi Hách Liên Huân. Khoảnh khắc khi môi Dung Vũ Ca chạm vào môi Hách Liên Huân, Vệ Minh Khê chỉ biết nhắm mắt lại, sau đó xoay người đưa lưng về phía Dung Vũ Ca, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, nàng thực sự không có dũng khí xem tiếp tình cảnh làm cho tâm can nàng như bị đâm nát ấy, trái tim quá khó chịu, cơ hồ không thể thở nữa. Vệ Minh Khê đưa tay áp vào lồng ngực, đau đớn tựa ngàn vạn mũi kim đâm.

Hách Liên Huân cảm giác được làn môi lạnh lẽo của Dung Vũ Ca dán lên môi mình, đôi môi lạnh như băng ấy, không phải độ ấm của người bình thường, băng lãnh tựa hồ từ tâm linh nàng tản mát ra. Dung Vũ Ca rõ ràng ở gần như vậy, nhưng sao Hách Liên Huân lại cảm giác càng lúc càng xa vời. Dung rốt cuộc làm sao vậy? Hách Liên Huân không hiểu sao Dung Vũ Ca lại khác thường như thế, làm Hách Liên Huân lo lắng không thôi.

Hách Liên Huân cảm giác được trên mặt có dòng chất lỏng nóng rục, ngẩng đầu mới cả kinh khi thấy Dung Vũ Ca đang rơi lệ, ánh mắt Dung Vũ Ca sao lại trống rỗng đến thế, đó là nỗi ưu thương toát ra từ trong sâu thẳm tâm hồn.

Dung Vũ Ca cảm giác được Vệ Minh Khê đã đi xa, hơi thở người ấy cũng càng ngày càng dần khuất, Dung Vũ Ca không biết vì sao lòng mình lại khó chịu đến thế, nàng biết cả đời mình vậy là đã kết thúc rồi, rốt cuộc không còn gì có thể cứu vãn được nữa.

“Dung, ngươi khóc.” Hách Liên Huân nhẹ nhàng thốt.

Dung Vũ Ca lặng lẽ nhìn Hách Liên Huân, sau đó mới từ từ đưa tay lên sờ gương mặt của nàng, thực sự rơi lệ sao, nhiều năm rồi chưa khóc, thì ra mình

vẫn còn nước mắt sao, thì ra nước mắt cũng có thể bắt chợt rơi như thế.

“Dung, người sao vậy?” Hách Liên Huân nhìn Dung Vũ Ca đang ngẩn người, lo lắng hỏi, cũng không biết nên làm gì lúc này, đột nhiên Hách Liên Huân cảm thấy tuyệt vọng, nữ nhân này, vô luận mình cố gắng thế nào cũng không thể đến gần nàng.

“Ta không sao.” Về mặt Dung Vũ Ca không có biểu tình gì, giống như một người đã mất đi sinh mệnh, dù xinh đẹp nhưng không còn hồn phách.

“Hoàng tổ mẫu...” Cao Mộ Ca cất tiếng gọi Vệ Minh Khê vừa trở về.

Vệ Minh Khê hoàn toàn không biết mình làm cách nào để về tới hoàng cung, nàng chỉ nhớ rõ hình ảnh cuối cùng nàng nhìn thấy là Mộ Ca, cảm thấy mệt mỏi quá, không còn đủ khí lực để chống đỡ thân thể mình nữa...

“Hoàng thượng, Thái Hậu bị bệnh...” Thái giám bẩm báo.

Cao Hiên nghe vậy liền vội vàng đứng lên đi tới Phượng Tường điện, tuy rằng mấy năm nay trong lòng Cao Hiên đối với Vệ Minh Khê vẫn có một số vướng mắc, quan hệ mẫu tử cũng xa cách không ít, nhưng khi nghe tin mẫu hậu bị bệnh vẫn vô cùng khẩn trương.

“Hoàng tổ mẫu từ ngoài cung trở về liền ngất xỉu, phụ hoàng, hoàng tổ mẫu sao vậy?” Cao Mộ Ca vừa nhìn thấy Cao Hiên liền nắm chặt tay áo hấn khăn trương hỏi.

“Thái Hậu sao rồi?” Cao Hiên hỏi ngự y.

“Thái Hậu vì trầm cảm lâu ngày thành bệnh, lao tâm tổn trí, thân thể hư nhược, nhất thời khí huyết không đủ, hơn nữa chịu cú sốc tinh thần nên mới dẫn đến hôn mê, không có gì trở ngại, chẳng qua nếu Thái Hậu vẫn tiếp tục thế này bệnh sẽ ngày càng nặng thêm...” Ngự y lắc đầu nói.

“Người lui xuống đi.” Đến lúc này Cao Hiên mới giật mình nhận ra, mẫu hậu gầy hơn trước rất nhiều. Nhìn Vệ Minh Khê như vậy, trong lòng Cao Hiên không thoải mái chút nào, đã nhiều năm đến vậy, còn có vướng mắc nào không thể hoá giải đâu?

...

“Mẫu hậu, người tỉnh rồi, uống chút thuốc đi.” Tự tay Cao Hiên bưng một chén thuốc, ân cần đến trước giường.

Vệ Minh Khê sững sờ nhìn Cao Hiên, nhiều năm nay trong lòng Hiên nhi vẫn có gút mắc với mình, bây giờ phảng phất hấn lại trở về quãng thời gian lúc còn làm thái tử, là nhi tử của mình, mặc dù đã làm hoàng đế nhiều năm, nhưng mãi mãi vẫn là người thiện lương như thế.

“Con tha thứ cho mẫu hậu rồi sao?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng hỏi.

“Từ nhỏ đến lớn, mẫu hậu đã vì trẫm mà lao tâm khổ tứ, là nhi thần nợ mẫu hậu, trả còn không hết, làm sao dám hận mẫu hậu, là nhi thần bất hiếu mới đúng. Từ nhỏ trẫm đã sớm biết nàng không yêu trẫm, bao nhiêu năm trôi qua, còn có cái gì trẫm không thể thông suốt được đây? Vũ Ca rất yêu mẫu hậu, từ nhỏ đã luôn quấn quýt bên người, vô luận mẫu hậu làm gì, ta tin tưởng nàng cũng sẽ tha thứ. Mẫu hậu và nàng yêu nhau, mẫu hậu cũng không thể dứt bỏ được nàng, người nên đi tìm nàng, rời khỏi hoàng cung này, tìm một nơi thể ngoại đảo nguyên, cùng nhau ẩn cư mà sống, mẫu hậu đừng lo lắng cho ta nữa.” Cao Hiên ôn hoà nói, hấn là hoàng đế, cũng là nam nhân, hấn sẽ chống đỡ giang sơn này, đã đến lúc phải trả lại tự do cho mẫu hậu.

Không hiểu sao trong lòng Vệ Minh Khê lại dâng lên một cỗ bi ai, Hiên nhi đã đủ lòng đủ cánh rồi, không cần mình bảo vệ nữa, đã đến lúc mình có thể vì chính mình làm hết thảy rồi, nhưng người đã không còn, dù nói gì cũng đã quá muộn, Giang Nam tiểu trấn, sông nhỏ chèo thuyền, tất cả chỉ còn là mộng ảo mà thôi...

Vệ Minh Khê lắc đầu, nàng đã có người khác, mình cũng chỉ có thể chúc phúc cho các nàng. Nghĩ đến Dung Vũ Ca, tâm Vệ Minh Khê lại quặn đau, nhức nhối.

Cao Hiên không đành lòng nhìn bộ dáng mẫu hậu vì tình mà khổ, chẳng qua hấn cũng không biết nên làm thế nào, chuyện các nàng lúc ấy hấn không biết được nhiều lắm, chỉ là mơ hồ cảm thấy các nàng nhất định sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Ý Trời

Rất cuộc Cao Hiên cũng đi đến Dung phủ, lúc Dung Vũ Ca nhìn thấy Cao Hiên, nàng không hề có biểu tình gì, cũng không biết Cao Hiên đến nơi này làm gì.

“Người tới tìm ta có chuyện gì?” Dung Vũ Ca lãnh đạm hỏi.

“Không phải thăm tới tìm nàng hồi cung, ta chỉ muốn nói với nàng một việc, nàng có nguyện ý cùng mẫu hậu rời khỏi hoàng cung, bắt đầu lại một lần nữa không?” Cao Hiên ôn hoà hỏi, từ nhỏ mẫu hậu đã giúp hắn làm rất nhiều chuyện, đã đến lúc hắn nên vì mẫu hậu làm giúp một lần.

Dung Vũ Ca lạnh nhìn Cao Hiên, cùng nhau rời đi sao, đem kí ức chôn vùi lại hoàng cung, quả thật Dung Vũ Ca có chút động dung. Nếu Vệ Minh Khê không còn là Vệ Thái Hậu, nếu Vệ Minh Khê có thể bỏ xuống hết thảy cùng mình rời đi, mình có thể tha thứ cho nàng hay không? Dung Vũ Ca không biết, nàng chỉ biết nhiều năm nay nàng không hề vui sống một chút nào, nhưng mà, tha thứ không phải là một chuyện dễ dàng như vậy.

“Mẫu hậu mang tâm bệnh, không còn sống được bao lâu nữa...” Giọng nói Cao Hiên mang theo vẻ trầm trọng, đây là lời nói dối hiểm hoai trong suốt cuộc đời hắn, nhưng so với bất kỳ lời nói dối nào cũng tự nhiên và an lòng hơn.

“Người nói vậy!” Dung Vũ Ca nhìn Cao Hiên, nhất định là Cao Hiên nói dối, nhất định đây không phải là sự thật! Tuy Dung Vũ Ca tự nhủ với lòng mình như vậy, nhưng bản thân nàng vẫn không tránh khỏi hoảng loạn và lo lắng. Có lẽ mấy năm nay Cao Hiên và Vệ Minh Khê vẫn có khúc mắc, nếu không phải Vệ Minh Khê xảy ra chuyện gì, Cao Hiên sẽ không chủ động vì nàng đến nói tình lý với mình, nhưng cho dù trong tâm Dung Vũ Ca đang rối loạn thì bề ngoài nàng vẫn cố giữ vẻ mặt bất động thanh sắc, hờ hững thản nhiên.

Cao Hiên nhìn bộ dáng bình thản của Dung Vũ Ca, xem ra không nhẫn tâm thì không được, nhất định phải giáng một đòn mạnh, nếu nàng cứ như vậy không phản ứng thì lời nói dối kia cũng trở thành vô nghĩa.

“Ngày hôm qua sau khi mẫu hậu từ ngoài cung trở về thì hôn mê bất tỉnh, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, ngự y nói nàng tích tụ ưu phiền thành bệnh...” Lúc Cao Hiên nói những lời này, ngữ khí cũng có chút ngẹn ngào, thật đến mức làm cho Dung Vũ Ca không thể không tin, trong trí nhớ của nàng, biểu đệ vô dụng ngày trước là người ngay cả nói dối cũng đỏ mặt, chưa bao giờ dám lừa mình.

“Tại sao nàng luôn luôn ích kỷ như vậy, nàng muốn chết thì chết, còn ta phải làm sao bây giờ...” Dung Vũ Ca đột nhiên như mê sảng, ánh mắt cũng trở nên trống rỗng vô thần, nàng hận Vệ Minh Khê, nhưng nàng chưa bao giờ muốn Vệ Minh Khê chết, nếu nàng chết rồi mình sẽ không bao giờ được nhìn thấy nàng nữa, thậm chí oán hận cũng biến thành dư thừa. Dung Vũ Ca cảm thấy tuyệt vọng, không được, nàng muốn đi đến hoàng cung, nàng muốn nói cho Vệ Minh Khê biết nàng không được phép chết, Vệ Minh Khê mà chết, Dung Vũ Ca cũng không tha thứ cho nàng, Dung Vũ Ca sẽ càng hận nàng...

Cao Hiên nhìn bộ dáng Dung Vũ Ca thất hồn lạc phách, biết mình đã đạt được mục đích, nhưng thấy đáng về Dung Vũ Ca như vậy vẫn có chút không đành lòng.

“Thân thể nàng chẳng qua suy yếu, chỉ cần tịnh dưỡng thật tốt sẽ không có trở ngại gì nữa, vừa rồi ta chỉ nói dối thôi.” Cao Hiên nhanh chóng tự vạch trần lời nói dối của mình.

Dung Vũ Ca vừa nghe xong liền lẳng lặng nhìn Cao Hiên, ánh mắt cũng dường như sống lại, nhưng chỉ thoáng qua thì vô cùng phẫn nộ, ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ, hung hăng tát Cao Hiên một cái. Dung Vũ Ca giận dữ, mà đại khái Dung Vũ Ca chính là người duy nhất trong thiên hạ này dám đánh thiên tử!

“Nàng bảo người gạt ta?” Thanh âm Dung Vũ Ca tuy rất bình tĩnh nhưng vô cùng nguy hiểm chất vấn Cao Hiên, Cao Hiên có thể cảm giác được trong giọng nói này ẩn chứa lửa giận mãnh liệt, làm cho lòng hắn dâng lên một chút khiếp sợ.

“Là ý của thăm, mẫu hậu quả thật có tâm bệnh, dù thế nào đi nữa ta cũng sợ mất người. Nếu nàng thực sự quan tâm đến mẫu hậu, sao lại làm khổ người khổ mình như thế? Chẳng lẽ nàng thật sự muốn mẫu hậu chết rồi nàng mới cam lòng sao?” Cao Hiên lau đi tơ máu nơi khoe miệng, đây cũng là lần đầu tiên Cao Hiên dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca dần dần tỉnh táo lại, ngồi thụp xuống, úp mặt vào đầu gối, hai tay ôm lấy đầu gối mình, vừa rồi lúc nghĩ đến Vệ Minh Khê không còn sống được bao lâu nữa, trong lòng nàng có bao nhiêu sợ hãi, làm sao nàng không biết được. Chẳng lẽ thật sự muốn Vệ Minh Khê chết thì nàng mới cam tâm sao? Dung Vũ Ca tự hỏi lòng mình, không, nàng không bao giờ hy vọng Vệ Minh Khê chết, không một chút nào...

Cao Hiên nhìn một Dung Vũ Ca yếu đuối như vậy, cố hết sức kiềm chế nỗi xúc động muốn đến bên nàng, ôm lấy nàng, cả đời này, nữ nhân này đối với mình vẫn là một giấc mộng xa xôi không thể nào với tới.

“Nàng hãy suy nghĩ thật kỹ đi.” Cao Hiên thoáng nhìn Dung Vũ Ca, khe thờ dài sau đó xoay người rời đi. Hắn có cảm giác mãnh liệt rằng các nàng nhất định sẽ ở bên nhau, dù sao các nàng đều yêu đối phương sâu đậm, có lẽ mùa thu này sau khi mình đi săn trở về, các nàng đã không còn ở đó nữa. Đi săn cũng tốt, hắn không muốn nhìn thấy hai nữ nhân đã từng là người trọng yếu nhất như sinh mệnh của mình li khai.

Cao Hiên dừng cước bộ, âm thầm nghe tiếng tiêu vọng ra từ Phượng Tường cung, không biết vì tiếng tiêu quá mức đau thương, hay vì tâm mình quá mức thê lương mà trong lòng Cao Hiên không khỏi cảm thấy khó chịu.

Chờ đến khi tiếng tiêu dừng lại, Cao Hiên mới bước vào Phượng Tường cung, nhìn thấy mẫu hậu đang ngồi đối diện ánh trăng sáng ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

“Mẫu hậu.” Cao Hiên nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Vệ Minh Khê chậm rãi quay đầu, nhìn thấy Cao Hiên liền miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Mẫu hậu đừng quá mức khổ sở nữa, hôm nay trẫm đi phủ tướng quân, Vũ Ca vẫn yêu người mà, nàng sẽ tha thứ cho người.” Cao Hiên trấn an.

Vệ Minh Khê lắc đầu, Dung Vũ Ca nào có dễ dàng tha thứ cho mình như vậy.

“Hãy tin tưởng trẫm, mang nàng đi đi, nàng sẽ đi theo người mà, tin tưởng trẫm cũng có thể vì hai người làm chút sự tình.” Cao Hiên ôn hoà cười, ánh mắt có sự kiên định không nói nên lời.

Vệ Minh Khê nhìn thấy trên mặt Cao Hiên vẫn còn vết bàn tay rõ ràng, trong thiên hạ này sợ rằng chỉ có Dung Vũ Ca mới dám đánh hấn như thế, nếu Dung Vũ Ca có phản ứng phát tiết cảm xúc với hấn như vậy, có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển. Vệ Minh Khê nhìn ánh mắt kiên định của Cao Hiên, tuy không biết Cao Hiên làm gì, nhưng không khỏi có vài phần hy vọng.

“Mẫu hậu, thừa lúc bây giờ Vũ Ca còn đang mềm lòng, một hai ngày nữa người đến phủ tướng quân mang nàng đi đi, ngày mai trẫm sẽ bãi giá đi Nam viên săn bắn, có lẽ mười lăm ngày sau mới có thể trở về, hôm nay có lẽ là ngày cuối cùng trẫm ở cùng mẫu hậu. Trẫm có Mộ Ca rồi, cũng không sợ cô đơn, nhất định mẫu hậu phải làm cho mình hạnh phúc, làm cho Vũ Ca hạnh phúc, trẫm cũng sẽ vì hai người mà vui vẻ. Trẫm sẽ làm một hoàng đế thật tốt, làm một nam nhân đỉnh thiên lập địa, sẽ không để mẫu hậu phải lo lắng...” Cao Hiên nói không ngừng, có lẽ y có trực giác rằng sẽ thật sự không còn được gặp lại hai nữ nhân trọng yếu nhất trong cuộc đời mình nữa, đáy lòng phát sinh đầy thương cảm.

“Hiên nhi, lần này mẫu hậu ích kỷ vì mình mà sống một lần, ngày sau mẫu hậu không thể chiếu cố con được nữa, con phải tự chiếu cố cho mình thật tốt, chăm sóc Mộ Ca...” Vệ Minh Khê cũng thương cảm nói, trong lòng còn có chút lo lắng.

“Được, mẫu hậu không còn ở đây thì vẫn có cô mẫu giúp ta, mẫu hậu cứ an tâm đi đi.” Cao Hiên cười nói.

Vệ Minh Khê nghe vậy thì khẽ gật đầu, đúng vậy, chỉ cần có Vũ Dương ở đây, Hiên nhi sẽ không cần mình quá quan tâm, nghĩ được vậy rồi, Vệ Minh Khê cũng an tâm một chút. Lúc này đây, nàng thực sự muốn vì mình mà sống, đi đến tiểu trấn Giang Nam mai danh ẩn tích, từ nay không hề có Vệ Minh Khê hay Vệ Chi nữa, chỉ làm một nữ nhân bình thường, lần đầu tiên Vệ Minh Khê có can đảm tự định đoạt cuộc sống của mình.

Lần quyết định này, Vệ Minh Khê sẽ rũ bỏ hết mọi thân phận địa vị và trách nhiệm, tuy rằng không biết rốt cuộc Dung Vũ Ca có thể đi cùng mình hay không, nhưng kết quả cũng không trọng yếu, quan trọng là mình thật sự đã cố gắng hết sức rồi.

Kết quả chỉ phụ thuộc vào một ý niệm của Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê sẽ đem mọi quyền quyết định đều giao cả cho Dung Vũ Ca.

“Phụ hoàng, người sao vậy?” Cao Mộ Ca ngây thơ hỏi Cao Hiên.

“Có phải phụ hoàng rất vô dụng không? Vẫn rất sợ cô đơn, rất sợ là một kẻ cô đơn...” Cao Hiên nhìn Cao Mộ Ca, chỉ có ở trước mặt nữ nhi, những lời này mới dám nói ra.

“Trong mắt Mộ Ca, phụ hoàng là một phụ hoàng tốt nhất, phụ hoàng còn có Mộ Ca, sẽ không cô đơn đâu.” Cao Mộ Ca an ủi.

“Đúng vậy, phụ hoàng còn có Mộ Ca, chẳng qua có chút khổ sở, rồi sẽ ổn thôi.” Cao Hiên ôm chặt Cao Mộ Ca vào lòng, từ nay về sau mình chỉ còn có hài tử này.

“Vì sao phụ hoàng lại khổ sở như vậy?” Cao Mộ Ca hỏi Cao Hiên.

“Mộ Ca lớn lên sẽ biết, nhân sinh có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, để thành toàn cho người khác thì luôn cần phải có một người hi sinh.” Trước kia mẫu hậu đã hi sinh hạnh phúc của mình, có lẽ khi đó tâm tình mẫu hậu càng bất đắc dĩ hơn so với chính mình.

“Không hiểu, từ lúc nào người cũng học hoàng tổ mẫu, chỉ biết khi dễ Mộ Ca còn nhỏ...” Cao Mộ Ca chu miệng.

Cao Hiên khẽ cười, vẻ tươi cười có vài phần tương tự Vệ Minh Khê.

Ngày đó khi Cao Hiên đến phủ tướng quân, Dung Vũ Ca suy nghĩ suốt cả một đêm dài, chỉ cần Vệ Minh Khê, nữ nhân này còn sống thì Dung Vũ Ca cảm thấy mọi thứ cũng không còn quan trọng nữa, chỉ cần rời khỏi kinh thành, thì có lẽ quá khứ có thể chôn vùi, có thể lại bắt đầu một lần nữa...

Không, ta không tha thứ cho Vệ Minh Khê! Trong lòng Dung Vũ Ca tràn đầy mâu thuẫn, nỗi hận kia cũng càng ngày càng không thể xác định.

Sau đó tin tức Vệ Thái Hậu bệnh nặng được truyền ra ngoài, Dung Vũ Ca biết Vệ Minh Khê đang an bài chuyện rời khỏi hoàng cung, trong cung một khi an bài ổn thỏa, Vệ Minh Khê sẽ đến tìm mình. Càng đến gần ngày đó, tâm Dung Vũ Ca lại càng rối loạn, cán cân trong lòng Dung Vũ Ca cũng bắt đầu chậm rãi nghiêng về phía Vệ Minh Khê...

Đang khi Dung Vũ Ca cảm thấy có lẽ có thể bắt đầu một lần nữa, vào thời điểm gần trong gang tấc ấy, ông trời lại lần nữa trêu đùa với các nàng...

Lúc Vệ Minh Khê đã an bài mọi sự hoàn hảo, chỉ còn một bước đi đến phủ tướng quân, đối với bên ngoài tuyên bố tin tức Thái Hậu băng hà thì không ngờ lại truyền đến tin tức hoàng đế băng hà. Hoàng đế Cao Hiên trong lúc đi săn vô ý té ngựa, tử vong tại chỗ. Vệ Minh Khê mới ra đến cửa cung phải

quay trở về, nhất định Dung Vũ Ca sẽ không đợi được nàng!

Thời khắc khi Dung Vũ Ca nghĩ phải đợi nghe tin Vệ Minh Khê mất thì lại nhận tin Cao Hiến chết, đương trường cười đến nước mắt đều chảy ra. Bản thân mình thực sự giống như kẻ ngốc, cứ cho là hạnh phúc đã ở ngay trước mắt, lão thiên thật không muốn buông tha cho Dung Vũ Ca này mà!

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Người Đầu Bạc Tiễn Kẻ Đầu Xanh

Sau khi Vệ Minh Khê nhìn thấy di thể của Cao Hiến, thân hình không kìm được đã kích lão đảo lui về phía sau vài bước, trước nỗi bi thống vì cái chết của nhi tử, Vệ Minh Khê không thể nào đứng vững, Cao Hiến của nàng mới có hai mươi ba tuổi, hẳn còn muốn làm một hoàng đế tốt, sao hẳn có thể chết trước nàng được? Vệ Minh Khê hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, mọi hoài ức về Cao Hiến đều lần lượt hiện lên trong đầu, viễn cảnh này sao lại tàn khốc đến vậy...

Đến lúc này Vệ Minh Khê mới phát hiện, thì ra tại thời điểm người ta thật sự quá mức tuyệt vọng, thì dù một giọt nước mắt cũng không thể nào rơi xuống

“Hoàng Thượng chết như thế nào?” Vệ Minh Khê đột ngột cất tiếng hỏi bọn thị vệ vẫn đang quỳ trên mặt đất, thì ra một Vệ Minh Khê vốn ôn hoà cũng có lúc trở nên âm trầm nghiêm khắc, làm cho bọn thị vệ không khỏi nom nớp lo sợ.

“Hồi bẩm Thái hậu, đêm trước có trận mưa dầm làm cho đường núi trơn trượt, Hoàng Thượng cưỡi ngựa vô ý trượt phải đá vụn, ngựa hất vó làm cho Hoàng Thượng ngã xuống, đầu Hoàng Thượng đúng lúc đụng phải tảng đá lớn bên đường...” Thái giám tổng quản nghẹn ngào trả lời.

“Chỉ là ngoài ý muốn sao?” Vệ Minh Khê tự lẩm bẩm với mình, nếu như không phải ngoài ý muốn, thì cả đời này Vệ Minh Khê cũng không thể tha thứ cho mình.

“Trước khi đi Hoàng Thượng có nói gì không?” Bàn tay Vệ Minh Khê run rẩy vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của Cao Hiến.

“Hoàng Thượng nói vài câu với công chúa rồi mới lên ngựa, nhưng nói gì thì chúng nô tài không biết.” Thị vệ nom nớp lo sợ hồi đáp, hộ chủ bất lực là trọng tội, nếu Thái Hậu truy cứu thì tru di cửu tộc cũng có khả năng.

“Mộ Ca đâu?” Vệ Minh Khê nghe xong, dần dần lấy lại tinh thần, chợt nhớ đến hài tử duy nhất của Cao Hiến, Hiến nhi đã mất, hài tử kia không thể có việc gì được.

“Đọc đường đi không biết tiêu công chúa đã khóc bao nhiêu lần, người khóc mệt nên ngủ rồi, nô tài đã cho vú nuôi đưa người hồi cung nghỉ ngơi.”

“Các người đều lui xuống đi, để cho bản cung ở bên Hoàng Thượng một chút, mẫu tử ta cùng ở bên nhau, đã nhiều năm rồi không an tĩnh như vậy. Chừng nào Mộ Ca tỉnh giấc thì đưa đến đây.” Nhìn Vệ Minh Khê như thế chỉ cần nói thêm một câu nữa sẽ lập tức ngã xuống, thân thể lão đảo làm cho người ta lo lắng không thôi, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh vốn đã là bi thương, nay lại càng thêm đau lòng, làm cho các đại thần và thị vệ không khỏi thương cảm.

Chúng đại thần đều yên lặng thối lui, quỳ bên ngoài chịu tang, Hoàng đế mất đi lúc tuổi đời còn quá trẻ, Thái tử còn chưa sinh, chỉ có một nàng công chúa, lúc này nên ủng hộ lập thân vương lên làm vua, hay là... Các đại thần cùng nhau rít suy đoán mãi không thôi. Tuy rằng mọi người có chút thương tiếc vị Hoàng đế tuổi trẻ nhu hoà này, nhưng đối với cục diện sau này lại càng quan tâm lo lắng hơn. Nước không thể một ngày không có vua, Thái Hậu sẽ tính thế nào đây? Tốt nhất là nên sớm lập tân vương, bằng không các vị thân vương quận vương sẽ sinh lòng dục động, triều cục bất ổn, nếu dẫn đến rối loạn giang sơn xã tắc sẽ không hay. Cũng may tin tức Thái Hậu bệnh nặng chỉ là tin đồn, bằng không chính là hoạ vô đơn chí.

Vệ Minh Khê ngơ ngẩn nhìn di thể Cao Hiến. Từ khi hài tử này cất tiếng khóc chào đời, cũng là lần đầu tiên nàng cảm giác được niềm vui của người làm mẹ, hẳn dần dần trưởng thành, nửa đời nàng cũng vì hắn mà sống. Vì bảo hộ hắn, để hắn có thể từng bước lên ngôi hoàng đế, nàng không tiếc bất cứ điều gì, nhưng rốt cuộc đến khi nàng đợi được hắn thật sự trưởng thành, đến khi nàng muốn để hắn tự do bay lượn, còn chưa kịp nhìn hắn làm đại bàng giương cánh nơi trời cao thì hắn đã ra đi, cứ như vậy mà ra đi. Vệ Minh Khê đau đớn nhắm mắt lại, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ hài tử này sẽ ra đi trước mình.

“Hoàng tổ mẫu, sao phụ hoàng vẫn chưa tỉnh lại? Người không chết đúng không? Phụ hoàng đúng là đồ gât người, người còn gât ta sẽ hạ một con hươu thật lớn cho Mộ Ca xem mà...” Cao Mộ Ca vừa tỉnh lại liền vội vàng chạy đến, nhìn thấy Cao Hiến im lặng nằm đó, đôi mắt sưng đỏ vì khóc nhiều lại bắt đầu rơm rớm, vẫn không chịu tin cứ lay động thân thể Cao Hiến.

Dù sao Vệ Minh Khê cũng không thể làm một người mẫu thân bình thường như bao người khác, nàng là Thái Hậu, là mẫu thân của hoàng đế, phải gánh vác giang sơn xã tắc này, Vệ Minh Khê nhìn Cao Mộ Ca, nàng không cho phép mình có quyền đau thương.

“Mộ Ca đừng khóc nữa, hoàng tổ mẫu hỏi con, con phải thành thật trả lời hoàng tổ mẫu.” Vệ Minh Khê vô cùng thận trọng, nghiêm túc nói với Cao Mộ Ca.

Cao Mộ Ca đưa đôi mắt ngấn nước ngược nhìn Vệ Minh Khê, thấy trong mắt Vệ Minh Khê là biểu tình nghiêm túc trước nay chưa từng có, bất giác nước mắt ngừng rơi, khẽ gạt đầu.

“Hoàng tổ mẫu hỏi con, con có muốn làm nữ vương hay không?” Từ trước đến giờ ngữ khí nàng chưa bao giờ thận trọng đến vậy, Vệ Minh Khê muốn cho hài tử này một quyền lựa chọn. Cả đời mình, mọi quyết định đều là vợ vả dựa vào tình thế, ngay cả Hiên nhi từ khi sinh ra cũng không có quyền lựa chọn, cho nên nàng muốn trao cho đứa nhỏ này được một lần quyết định cuộc đời mình.

“Nếu con thực sự muốn, đã quyết định thì không thể hối hận, tương lai dù có như thế nào cũng không thể thay đổi.”

Một Cao Mộ Ca mới sáu tuổi, căn bản không thể nào hiểu được đây là một quyết định có thể ảnh hưởng đến cả đời nàng, dù cho không làm hoàng đế, nàng vẫn là công chúa, sẽ được ban cho vô số đất đai, ngày sau chiếu Phò mã thì có thể có một cuộc sống yên ổn phú quý, không sợ người dòm ta trả, cũng không có trách nhiệm ràng buộc, so với nữ tử bình thường sẽ vui vẻ hạnh phúc hơn nhiều. Làm hoàng đế, nàng sẽ là kẻ ở trên vạn người, đứng ở tột đỉnh quyền lực, hưởng thụ mọi quyền lợi mà quyền lực mang lại, nhưng như thế đồng thời nàng sẽ không thể sống đời sống như một nữ tử bình thường được nữa.

“Nữ vương?” Cao Mộ Ca trầm ngâm, nàng đã xem qua Đế vương bản kỷ, người ta nói hoàng đế đều là nam, chưa từng có nữ đế bao giờ mà? “Hoàng tổ mẫu hy vọng Mộ Ca làm nữ vương sao?” Nếu Hoàng tổ mẫu hy vọng, nàng sẽ làm.

“Đây là cuộc đời của con, là quyết định của con, chỉ hy vọng ngày sau con sẽ không hối hận.” Vệ Minh Khê nhìn Cao Mộ Ca, ưu thương nói.

“Hoàng tổ mẫu, ta sẽ làm, chuyện phụ hoàng chưa làm xong, ta có thể vì người hoàn thành.” Cao Mộ Ca chân thành nói.

“Được, hoàng tổ mẫu sẽ để con lên làm nữ vương.” Tinh thần Vệ Minh Khê tuy có chút hoảng hốt, nhưng đừng tưởng nàng mê sảng, đây thực sự là lời cam kết từ đáy lòng.

“Ta thật không ngờ người có thể trả lại cho nàng quyền lựa chọn.” Thanh âm Vũ Dương đột ngột truyền tới.

Vệ Minh Khê ngẩng đầu, nhìn thấy Vũ Dương không biết đã đứng ở cửa tự khi nào, đây là lần đầu tiên Vũ Dương tiến cung sau bảy năm rày, nhưng cũng bởi vì cái chết của Hiên nhi nàng mới đến, làm cho Vệ Minh Khê không thể nói lên cảm giác tê lương trong lòng.

Dù Vũ Dương có chán ghét Vệ Minh Khê như thế nào thì cũng không thể không thừa nhận rằng, làm mẫu thân, Vệ Minh Khê đã cố gắng hết sức, điểm ấy nàng không có gì đáng trách. Nửa đời của Vệ Minh Khê đều vì Cao Hiên mà sống, Cao Hiên chết rồi, Vệ Minh Khê làm sao có thể chịu đựng nổi? Đều là mẫu thân, Vũ Dương làm sao không hiểu, làm sao không đồng tình với Vệ Minh Khê, chuyện tới bước này, so với mình dự tính thì nàng còn kiên cường hơn rất nhiều.

Vũ Dương nhìn di thể Cao Hiên, dù sao y cũng là đứa cháu mình thương yêu nhất, còn là con rể trên danh nghĩa của mình, vốn cứ tưởng rằng hẳn không gánh nổi chức danh Hoàng đế, nhưng mấy năm nay cũng có thể xem như có chút khả năng, làm cho mình thay đổi cách nhìn về hắn. Vũ Dương nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Cao Hiên, không khỏi nghẹn ngào.

Đến lúc Vũ Dương bước vào, Vệ Minh Khê mới phát hiện Dung Vũ Ca cũng đến nơi này, Vệ Minh Khê lẳng lặng nhìn Dung Vũ Ca, sắc mặt Dung Vũ Ca không chút biến đổi nào, cũng cứ vậy nhìn nàng.

Lúc Dung Vũ Ca nghe thấy Vệ Minh Khê để Cao Mộ Ca lên làm nữ vương, trong tâm nàng đã triệt để minh bạch, ái tình đứng trước thực tế này đã không còn ý nghĩa gì nữa, cũng không thể làm được gì. Nếu như mấy năm trước, Vệ Minh Khê chọn Cao Hiên, thì vài năm sau, Vệ Minh Khê vẫn như cũ không thể chọn Dung Vũ Ca này, nàng chọn Cao Mộ Ca. Nếu trước đây Dung Vũ Ca còn hận Vệ Minh Khê, thì hôm nay ngược lại Dung Vũ Ca đã chấp nhận sự thật này. Từ lúc bắt đầu yêu, Vệ Minh Khê đã là người như vậy, Vệ Minh Khê mà nàng yêu thương là như thế, vĩnh viễn cũng không thay đổi.

Có một số việc lý trí có thể lý giải, nhưng về mặt tình cảm vẫn không thể nào chấp nhận được, thôi thôi, nàng cũng đã cố hết sức rồi, mà mình cũng đã tận lực, nếu không thể trở lại bên nhau, thì chính là số mệnh vậy!

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, không nói được lời nào, thanh âm nghẹn ở yết hầu, không biết cũng không thể nói gì. So với Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê còn tuyệt vọng hơn, hai người nàng yêu thương nhất đều đã rời xa nàng, một người đã li khai, một người thì sắp sửa, mà nàng, chỉ có thể bất lực nhìn họ ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Đường Về Hạnh Phúc

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, vẻ tuyệt vọng và mệt mỏi đều hiện rõ trên mặt, vậy mà người ấy vẫn cố gắng tỏ ra kiên cường, khiến cho tâm nàng không khỏi nhói đau. Giây phút đó, thật sự nàng rất muốn đến bên Vệ Minh Khê, ôm lấy nàng, vì nàng mà chống đỡ hết thảy, nhưng Dung Vũ Ca lại kiềm xướng, nàng vì yêu mình đã chuẩn bị hết thảy, nhưng cuối cùng vẫn không thể lựa chọn mình, xem như là Dung Vũ Ca nàng vô dụng, không liên quan

đến Vệ Minh Khê.

Cũng không hiểu sao lần này Vũ Dương đối với các nàng lại khoan dung một cách kỳ lạ, chủ động rời đi, để Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca ở lại bên nhau.

“Một thời gian nữa ta sẽ rời khỏi kinh thành, có lẽ sẽ không trở về nữa.” Dung Vũ Ca thản nhiên nói, nàng không dám nhìn Vệ Minh Khê, chỉ sợ mình sẽ mềm lòng.

“Cuối cùng vẫn phải đi sao...” Vệ Minh Khê nở nụ cười nhàn nhạt, chuyện tới nước này, nàng biết ngay cả quyền níu giữ mình cũng không còn nữa.

“Vệ Minh Khê, ta không hận nàng, cho nên nàng nhất định phải sống thật tốt.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê, chỉ một thoáng nhìn qua cũng đủ làm cho Dung Vũ Ca rối loạn tâm thần. Dung Vũ Ca vươn tay, chạm vào gương mặt Vệ Minh Khê, thì ra nàng vẫn không thể bỏ mặc nữ nhân này, nàng sẽ chờ sau khi Vệ Minh Khê giúp đỡ Cao Mộ Ca đăng cơ, ổn định cục diện rồi mới ra đi, bởi vì nàng thật sự không thể yên lòng. Vệ Minh Khê nhất định phải sống tốt, mọi tâm nguyện của nàng, Dung Vũ Ca đều đã giúp nàng đạt được, trước kia dù Vệ Minh Khê khiến nàng thương tích đầy mình thì nàng cũng không hối tiếc, mặc dù sau này không thể gặp lại, thì hiện tại nàng cũng hy vọng Vệ Minh Khê có thể an bình.

Vệ Minh Khê cười thâm sắc đầu, Hiền nhi đi rồi, Dung Vũ Ca cũng đi nốt, cả đời này của nàng đâu còn lại gì, làm thế nào có thể tốt đẹp được? Vệ Minh Khê đột nhiên nhớ tới trước đó nàng cũng nói lời hy vọng Dung Vũ Ca có thể sống tốt, hiện tại nghĩ đến, có lẽ chỉ làm người ta khó chịu hơn mà thôi.

Tay Vệ Minh Khê giữ chặt bàn tay Dung Vũ Ca đang đặt lên gương mặt mình, nỗi đau thương cùng nước mắt vừa rồi vẫn cố che giấu rốt cuộc cũng chảy ra, từng giọt nóng bỏng rơi xuống tay Dung Vũ Ca, khiến cho sự giá lạnh trong lòng nàng cũng dần dần tan chảy.

“Ta không dám hy vọng xa xôi, chỉ xin nàng trước khi đi, hãy nói với ta một tiếng, nói lời từ biệt cuối cùng, được không?” Vệ Minh Khê biết cái gọi là nói lời từ biệt nhất định sẽ làm đau nàng một lần nữa, nhưng dù sao thì so với việc hôm nay từ biệt rồi mãi không bao giờ gặp lại thì vẫn tốt hơn nhiều, thời thì cứ để thời khắc chia ly này kéo dài một chút.

Dung Vũ Ca nhìn đôi mắt trong suốt của Vệ Minh Khê, một đôi mắt sâu không thấy đáy, chỉ nhuộm một màu ưu thương, Dung Vũ Ca mềm lòng, sau đó yên lặng gạt đầu, nàng vĩnh viễn không bao giờ cự tuyệt được bất kỳ yêu cầu nào của Vệ Minh Khê.

Trần ngập trong không khí lúc ấy ngoài ưu thương còn có tuyệt vọng vô bờ, không thể nào vui đi.

Vệ Minh Khê không cho mình có quá nhiều thời gian để khóc, hoàn cảnh không cho phép nàng phóng túng bản thân được đau xót và yếu đuối. Một Vệ Minh Khê luôn luôn ôn hoà nhưng thái độ đối với việc Cao Mộ Ca đăng cơ lại cường ngạnh một cách khác thường.

Quả thật trước đó chưa từng có tiền lệ một nữ nhân nào lên làm nữ đế, do đó mức độ phản đối trong triều đình là vô cùng lớn. Vệ Thái Hậu vốn rất ít tham gia vào chính sự lại đột nhiên đứng ra, lấy ngữ khí kiên định chiếu cáo thiên hạ, tôn nữ của nàng, Cao Mộ Ca tương lai sẽ trở thành nữ vương. Tuyên bố này vừa giống như trong dự kiến, vừa giống như ngoài dự liệu, khiến cho thái độ của các quan lại cũng diễn biến một cách khác nhau, một số đại thần bảo trì trầm mặc, đứng ở vị trí trung lập, một số khác ủng hộ, nhưng tần suất phản đối là nhiều nhất. Ngược lại Vệ Minh Khê hoàn toàn không giống với tác phong ôn hoà ngày thường, cường ngạnh tru sát hoặc trực xuất không ít văn quan võ tướng nào phản đối, ngăn ngui trong vòng một tháng, sự phản đối ở triều đình theo việc Vệ Minh Khê hạ lệnh tru sát hơn trăm tên quan viên cũng dần dần biến mất. Nhưng mà, từ đó một Vệ Minh Khê luôn được khoác lên chiếc áo sáng suốt hiền minh lại chính thức phủ thêm màu sắc chính trị, ai có thể lường trước một Vệ Thái Hậu bình thường vẫn ôn hòa thiện lương ở sâu trong chốn hậu cung lại có thể ra tay thẳng thừng độc ác như thế?

Vệ Minh Khê còn lấy danh nghĩa Thái Hậu ra lệnh đại tướng quân Dung Trục chia binh phái đến trấn thủ tại các địa phận của thân vương quận vương, làm cho họ không dám vọng động một chút nào, tro mắt nhìn Cao Mộ Ca đăng cơ, giận mà không dám nói gì.

Rốt cuộc tại triều đình, thanh âm phản đối cũng biến mất hoàn toàn, tuy trong dân gian vẫn còn chút dư âm bất mãn, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đại cục, nữ chủ thiên hạ đã chuyện đã định.

Một Vệ Minh Khê độc đoán chuyên quyền, không để ý lễ pháp luân thường, nhất quyết để tiểu Mộ Ca đăng cơ lên ngôi nữ hoàng, lãnh khốc diệt trừ rất nhiều đại thần, hình tượng Vệ Minh Khê trong lịch sử từ đó về sau liền đảo điên, có người ủng hộ, có người lên lút chửi bới, khen chê không đồng nhất.

Vũ Dương đương nhiên cũng đồng ý ủng hộ lập Cao Mộ Ca lên làm đế vương, mỗi người đều có tư tâm, điểm ấy Vũ Dương không phủ nhận, vương triều nhất định cần một hoàng đế, nhưng nếu chọn người đương nhiên phải chọn người thân cận nhất với mình. Dung Trục vì bảo hộ nàng, từ đầu tới cuối cũng không để Vũ Dương ra mặt. Dung Trục thà rằng nếu Cao thị tông tộc muốn tìm một người để hận, hẳn thà rằng họ hận Vệ Minh Khê chứ không phải thế tử của mình, dù sao thế tử của mình cũng là công chúa nhà họ Cao.

Bỏ qua ân oán cá nhân, quả thật Vũ Dương không thể phủ nhận ở Vệ Minh Khê có những điểm làm cho nàng vô cùng bội phục. Nữ nhân này là người làm đại sự, là một nữ tử hiên hoi vừa có trí vừa có dũng, chẳng những không vì cái chết của nhi tử mà ngã gục, ngược lại trong thời gian ngắn nhất bằng thủ đoạn mạnh mẽ san bằng mọi chướng ngại để tôn nữ lên ngôi. Vệ Minh Khê kia tuy thân thể gầy yếu nhưng lại là một nữ tử có nghị lực vô cùng vô tận. Đột nhiên Vũ Dương hiểu được vì có gì nữ nhi lại có thể yêu thương nữ nhân này, nhưng Vệ Minh Khê không thể chỉ thuộc về một người nào đó, nàng thuộc về thiên hạ.

Vệ Minh Khê ngồi trên điện nhìn tiểu Mộ Ca toàn thân long bào tiêu sái đi đến long ý, nàng phải chờ đợi bao nhiêu năm nữa thì nữ oa nhỏ này mới trưởng thành? Và phải đeo trên lưng tiếng xấu độc đoán chuyên quyền, nắm giữ chính sự bao nhiêu năm nữa? Vệ Minh Khê nhìn Cao Mộ Ca đi từng bước lên bậc thang tượng trưng cho quyền lực chí cao vô thượng, trong tâm vừa trống rỗng vừa lạnh lẽo, không lẽ nàng cứ thế, nhất định phải ở tại nơi tịch mịch này nhìn tuổi già kéo đến hay sao...

Dung Vũ Ca đứng xen lẫn trong các cung nữ, từ xa xa nhìn về phía Vệ Minh Khê, chỉ cần nơi nào có Vệ Minh Khê, trong mắt Dung Vũ Ca cũng vĩnh viễn hiện hữu chỉ một người. Nhìn bức rèm che khuất Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca cảm thấy bức rèm như ẩn như hiện kia như tượng trưng cho sự ngăn cách tình cảm giữa nàng và mình, xa đến mức làm cho Dung Vũ Ca có cảm giác sao mình cô đơn quá, có lẽ đã đến lúc mình nên ra đi rồi...

Tân hoàng đăng cơ, đại xá thiên hạ, miễn thuế ba năm, ngày đó, ngoài không khí ảm đạm đầy mùi máu tanh của các quan viên đã chết, còn lại đều rất vui mừng. Ngày đó, tại kinh thành đặc biệt giới nghiêm, cũng là một ngày được lưu giữ đặc biệt trong sử sách, mọi chi tiết đều được sử quan ghi chép lại.

Dung Vũ Ca nhớ rõ đây không phải là lần đầu tiên mình nửa đêm lên vào tẩm cung Vệ Minh Khê, nhưng lần này cùng trước kia có rất nhiều thứ bất đồng, lần này không những được Tỉnh Doanh đặc biệt thông qua, mà cảnh tượng cũng vừa quen thuộc vừa xa lạ như vừa mới xảy ra đêm qua, dù thực tế mình đã rời xa nơi này sáu năm.

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê nằm co ro trong góc giường, trong tâm khảm nhói đau, nào ai biết nữ nhân được sử quan ghi chép là người tâm cơ nhất, là nữ nhân quyền khuynh thiên hạ lại bất lực đến nhường này, có lẽ trong giấc ngủ cũng không hề yên ổn, đáng về bất an, ngay cả đôi hàng mi lá liễu cũng nhú chặt, khuôn mặt tái nhợt ấy, nhìn thế nào cũng thấy thiếu vài phần huyết sắc. Trong lòng nàng thật ra có bao nhiêu mâu thuẫn vậy?

Có lẽ cảm ứng được Dung Vũ Ca đến, Vệ Minh Khê từ từ mở mắt, nhìn thấy Dung Vũ Ca đột nhiên xuất hiện ở bên mình, khoảnh khắc đáng sợ kia cuối cùng vẫn đến, nàng tới cáo biệt mình sao? Rốt cục cũng đến ngày này, rốt cục cũng muốn li khai...

“Ta đến nói lời từ biệt.” Dung Vũ Ca chậm rãi mở miệng.

“Đi nơi nào?”

“Đông Đô, hoặc là Giang Nam, nơi nào cũng vậy thôi.” Không có Vệ Minh Khê, thì đi nơi nào cũng đều giống nhau.

“Vũ Dương công chúa có biết không? Nàng ở bên ngoài sẽ khiến mẫu thân lo lắng...” Vệ Minh Khê không dám nói chính nàng mới là người lo lắng, không dám nói mình muốn giữ nàng lại, đành phải lôi Vũ Dương ra làm bia đỡ, tranh thủ hy vọng Dung Vũ Ca có thể vì Vũ Dương mà lưu lại, Vệ Minh Khê mãi mãi là một Vệ Minh Khê hèn yếu trong tình cảm.

“Đây không phải là phạm vi người cần quan tâm, người tự lo cho mình cho tốt đi!” Dung Vũ Ca gạt Vệ Minh Khê, trong lòng nàng rất phiền não, nàng chán ghét Vệ Minh Khê lúc nào cũng hèn yếu, khí thế trên triều đình kia đi đâu mất rồi?

Vệ Minh Khê bị Dung Vũ Ca quát, hết sức luống cuống nhìn Dung Vũ Ca, không biết nên nói cái gì tiếp theo.

“Ta đã tuân thủ lời hứa của ta, đến nói với người một tiếng, được rồi, cũng đến lúc ta phải đi rồi.” Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng Vệ Minh Khê như nàng vợ bé đang chịu ủy khuất thì lại càng tức giận, nói xong liền xoay người đi, nhưng bị Vệ Minh Khê bắt lại cánh tay.

“Trước khi đi, ôm ta một lần cuối cùng được không? Hiên nhi chết rồi, ta thực sự rất khổ sở...” Nhìn Dung Vũ Ca xoay người, nước mắt Vệ Minh Khê cũng lập tức rơi xuống, thì ra mình chưa bao giờ kiên cường như mình đã tưởng, chỉ biết tìm lấy cái cớ yếu đuối...

Ngữ khí cầu xin của Vệ Minh Khê làm cho Dung Vũ Ca dừng lại, nàng xoay người nhìn Vệ Minh Khê đang lệ rơi đầy mặt, trước đây Vệ Minh Khê cũng chưa từng yếu ớt như thế. Dung Vũ Ca ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ, nhanh chóng ôm lấy Vệ Minh Khê, trong khoảnh khắc ấy, tấm lá chắn cuối cùng trong lòng nàng cũng hoàn toàn sụp đổ. Tuy nàng biết Vệ Minh Khê rất gầy, nhưng cũng không nghĩ tới thân thể nàng lại gầy đến mức chỉ còn da bọc xương như thế này, thậm chí xương cốt trên người đâm vào mình còn khiến mình đau.

Vệ Minh Khê ôm chặt lấy Dung Vũ Ca, không giữ được nàng, vậy lưu lại giờ khắc này cũng tốt, kia là hơi thở biết bao quen thuộc, làm cho Vệ Minh Khê từ sau khi Cao Hiên chết, mọi cảm xúc chưa kịp bộc lộ lần đầu tiên đều hết thảy phát tiết ra ngoài, nước mắt nóng hổi từng giọt từng giọt chảy xuống cổ Dung Vũ Ca, lan rộng cả vùng vai áo.

Cao Hiên chết đi không khác gì từ ngực Vệ Minh Khê cắt xuống một khối thịt đâm đũa máu chảy, người hiểu rõ nỗi đau này nhất đương nhiên là Vệ Minh Khê. Dung Vũ Ca đã từng hận Cao Hiên không thể lập tức biến mất trên đời này, nhưng đến khi Cao Hiên thật sự không còn, Dung Vũ Ca mới phát hiện năm đó mình ích kỷ đến cỡ nào, chưa trưởng thành đến mức nào. So với ai khác nàng là người hy vọng Vệ Minh Khê có thể hạnh phúc nhất, nhìn thấy một Vệ Minh Khê cô đơn, từ năm sáu tuổi mình đã muốn bảo vệ nàng, mang đến cho nàng hạnh phúc, nhưng đến cuối cùng, mình lại không thể thay nàng chia sẻ bất kỳ nỗi đau nào.

Dung Vũ Ca lại càng ôm Vệ Minh Khê chặt hơn, thân thể nàng suy kiệt như vậy, Vệ Minh Khê còn có thể chống đỡ được bao lâu? Dung Vũ Ca không dám nghĩ, mặc dù mình đi, nhưng vẫn mong Vệ Minh Khê mạnh khỏe, nhưng hiện tại Dung Vũ Ca lại bắt đầu sợ hãi, nếu mình đi rồi, có lẽ thật sự là âm dương cách biệt...

Ôm lấy Dung Vũ Ca rồi, Vệ Minh Khê liền hối hận, lẽ ra không nên để Dung Vũ Ca ôm mình, nếu không ôm, nàng còn có thể kiên cường, nàng đã có thói quen cô đơn, có thói quen tuyệt vọng, nhưng cái ôm cuối cùng này lại làm cho nàng trở nên mềm yếu và tham lam, làm cho nàng không muốn buông Dung Vũ Ca ra nữa.

“Đừng đi, được không? Ta dùng tất cả thời gian còn lại đều bồi thường cho nàng, nàng muốn ta làm gì ta cũng có thể.” Vệ Minh Khê ôm lấy Dung Vũ Ca, giao trái tim và khát vọng từ trong đáy lòng nói ra, nàng không nghĩ mình đủ vĩ đại để Dung Vũ Ca được tự do, nàng biết mình ích kỷ, nhưng mình đã ích kỷ quá nhiều lần rồi, thì cuối cùng cứ ích kỷ thêm một lần nữa đi.

Dung Vũ Ca nhắm hai mắt, đột nhiên nàng hiểu được, thì ra nàng vẫn còn chưa đi là vì chờ đợi những lời này của Vệ Minh Khê. Vệ Minh Khê khiếp nhọc chưa bao giờ dám nói ra những lời như thế, nàng biết cả đời mình cũng không thoát khỏi lưới tình của Vệ Minh Khê...

“Hiện tại bộ dáng của ngươi như quý thể này, làm sao bồi được tuổi thanh xuân của ta, làm sao bồi được tình cảm của ta?” Dung Vũ Ca đột nhiên mở miệng nói.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca chăm chăm, sau đó buông Dung Vũ Ca ra. Cũng đúng, hiện tại mình đã không còn trẻ nữa, chính mình còn không dám nhìn mình trong gương, huống hồ là Dung Vũ Ca? Dung Vũ Ca còn trẻ như vậy, vẫn xinh đẹp như thế, mình quả thật không nên...

“Vệ Minh Khê, nàng thật vô dụng, ta mới nói hai ba câu đã chạy mất!” Dung Vũ Ca hờn giận nói với Vệ Minh Khê: “Vô luận thế nào cũng không được để ta li khai nữa, không có Vệ Minh Khê, Dung Vũ Ca chẳng khác gì một cái xác không hồn cả. Chỉ là hiện tại Vệ Minh Khê rất gầy, không đẹp một chút nào hết, ta phải chăm sóc nàng, nuôi nàng béo một chút, làm cho nàng thật xinh đẹp mới được, ta không muốn một Vệ Minh Khê xấu như vậy đâu...” Dung Vũ Ca nhủ thầm nói, tất cả trách nhiệm, nàng sẽ vì Vệ Minh Khê mà gánh vác.

Vệ Minh Khê cảm giác mình giống như từ địa ngục bước lên thiên đường, ôm chặt lấy Dung Vũ Ca, vui đầu lên vai nàng, nước mắt lăn xả tuôn rơi, không sao dừng được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Yên Bình

Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca ôm lấy nhau, cùng nằm xuống giường, yên lặng nhìn đối phương. Vệ Minh Khê đưa tay chạm vào khuôn mặt Dung Vũ Ca, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bờ mi, đôi má, tựa hồ như muốn thỏa nỗi tương tư trong nhiều năm qua.

Dung Vũ Ca nắm cho ngón tay Vệ Minh Khê mòn trón trên gương mặt mình, lại càng ôm Vệ Minh Khê chặt hơn nữa, Vệ Minh Khê gầy quá, làm cho nàng rất đau lòng.

“Nàng sẽ không đi nữa phải không?” Vệ Minh Khê vẫn có cảm giác bất an, chỉ sợ lỡ như nàng chớp mắt một cái thì Dung Vũ Ca sẽ rời đi, bao nhiêu lần trong mộng, Dung Vũ Ca đều lạnh lùng ra đi, lạnh lùng lưu lại bóng lưng cho nàng.

“Ta sẽ không li khai nữa, nàng ngủ đi, dưỡng tinh thần thật tốt, ngày mai sẽ là một bắt đầu hoàn toàn mới.” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng nói, từ sau khi Cao Hiến mất, có lẽ Vệ Minh Khê không lúc nào có được một giấc ngủ ngon, thân thể đã sớm mệt mỏi quá mức nhưng thần kinh vẫn bao trùm trong trạng thái căng thẳng, nếu không giúp nàng thanh tĩnh, điều dưỡng thân thể thật tốt, Vệ Minh Khê sẽ giống như dây cung bị kéo căng cực hạn, không lâu sẽ đứt đoạn và ngã gục.

“Thật sao?” Vệ Minh Khê không dám tin, vẫn hỏi lại một lần nữa, nàng không dám thả lỏng bản thân mình, sợ rằng đây chỉ là giấc mộng, tỉnh mộng rồi thì cái gì cũng không còn, nếu là vậy thì nàng thả rằng giấc mộng này cứ dừng lại càng lâu càng tốt.

Dung Vũ Ca gật đầu lần nữa: “Đừng lo, ta sẽ vẫn mãi ở bên nàng, nàng đã mệt lắm rồi, nàng cố ngủ đi, ngoan ngủ đi...” Dung Vũ Ca nhẹ nhàng đặt lên trán Vệ Minh Khê một nụ hôn, dùng thanh âm cực kỳ ôn nhu dỗ dành, giống như thôi miên, cứ một lần lại một lần, làm cho thần kinh đang căng thẳng của Vệ Minh Khê cũng dần dần buông lỏng.

Không biết qua bao lâu, Vệ Minh Khê mới khó nhọc từ từ tiến vào giấc mộng. Dung Vũ Ca nhìn hai má Vệ Minh Khê, chớp mũi khẽ cay cay, ở bên ngoài phiêu bạt nhiều năm, thì ra người mình đặt tâm tư nhiều nhất vẫn chính là nàng, mỗi một ngày rời xa Vệ Minh Khê, trong lòng ngoài sự trống rỗng thì không còn gì khác. Dung Vũ Ca tựa đầu Vệ Minh Khê vào ngực mình, trái tim có cảm giác như được lấp đầy.

Dung Vũ Ca chợt phát hiện mặc dù Vệ Minh Khê đang ngủ, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay của nàng, giống như sợ nàng rời đi vậy, hiểu được chuyện này làm cho lòng Dung Vũ Ca cảm thấy ấm áp vô cùng, rốt cuộc Vệ Minh Khê cũng biết giữ chặt tay mình.

Dung Vũ Ca ôm Vệ Minh Khê, cũng từ từ tiến vào giấc mộng. Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm qua hai người được ngủ yên bình như thế.

Không lâu sau bên ngoài truyền ra tin tức, Hoàng Hậu lúc trước bệnh trường kì, nay là Thái Hậu đã khoẻ lại và hồi kinh, cục diện chính trị ở triều đình cũng lập tức thay đổi, hoàng quyền từ tay Vệ Minh Khê chuyển giao về cho Dung Vũ Ca, Vệ Thái Hoàng Thái Hậu buông rèm chấp chính sửa thành Dung Thái Hậu buông rèm chấp chính. Dung gia vốn hiền hách, nay lại càng như thêu hoa trên gấm, phú quý vinh hoa không để đâu cho hết, là bậc hoàng thân quốc thích quyền khuyển thiên hạ, thanh âm trách móc Vệ Minh Khê cũng theo việc nàng lui về hậu cung rời xa hoàng quyền mà dần dần tiêu thất.

Vũ Dương nhìn Dung Vũ Ca đang ở cách đó không xa, mang một chén canh dứt cho Vệ Minh Khê, quả thật nhìn không có gì quá chúm chừ, nếu như

không biết các nàng là tình nhân thì có lẽ vẫn nghĩ rằng Dung Vũ Ca hiếu thuận, ngay cả mình đã làm mẫu thân của nàng bao nhiêu năm trời, đã lần nào được đãi ngộ như thế đâu? Hiện tại hai quả phụ ở trong cung cho dù hết sức thân mật, người khác cũng chỉ nghĩ rằng các nàng là mẹ hiền dâu thảo giúp đỡ lẫn nhau, cũng không khiến người khác chú ý như năm đó, nào ai có thể lường được các nàng có loại quan hệ như vậy đâu?

Kỳ thật Dung Vũ Ca hồi cung, tâm tình Vũ Dương rất phức tạp, nữ nhi về tới hoàng cung, ít nhất cũng không cần lo lắng nàng lại bỏ đi, nhưng về tới hoàng cung nghĩa là nữ nhi và Vệ Minh Khê lại dây dưa lẫn nữa.

Nhưng giờ phút này tâm tình nàng so với năm đó khi biết tình cảm nghịch luân giữa hai người lại hoàn toàn bất đồng, hiện tại Vũ Dương tuy không thừa nhận thứ tình cảm nghịch luân giữa các nàng, nhưng cũng không có ý định muốn chia rẽ các nàng như năm ấy. Các nàng ở cùng một chỗ đã không còn giống lúc trước có tính tôn thương như thế, người bị hại đều đã chết hết rồi, cũng không còn ai để các nàng hại nữa. Quan trọng nhất là đã nhiều năm trôi qua nhưng nghiệp chướng kia vẫn không buông bỏ được Vệ Minh Khê, sợ là có chết cũng không quay đầu, ngay cả quản mình cũng không quản nổi nữa rồi.

Vũ Dương vẫn cảm thấy không nên hồi cung làm gì, tốt nhất là nhắm mắt làm ngơ đi.

“Ngoại tổ mẫu...” Cao Mộ Ca rất tinh mắt, vừa thoáng nhìn đã thấy được Vũ Dương cách đó không xa, liền kêu lên.

Dung Vũ Ca và Vệ Minh Khê quay đầu nhìn thấy Vũ Dương, hai người nhất thời có chút không tự nhiên. Dung Vũ Ca buông bát canh, trước đó vài ngày còn lời thề son sắt không bao giờ cùng Vệ Minh Khê dây dưa nữa, nên hiện tại quả thật nàng có chút chột dạ.

Vũ Dương trừng mắt liếc Dung Vũ Ca và Vệ Minh Khê một cái, nhưng tay lại vuốt ve đầu Cao Mộ Ca, cũng may còn có Mộ Ca không giống như Dung Vũ Ca, mẫu thân đứng bên ngoài lâu như vậy cũng chưa phát hiện ra, thực khiến lòng người lạnh lẽo!

“Mẫu thân, sao người lại đến đây?” Dung Vũ Ca cười lấy lòng.

“Thì sao nào? Ta không nên tới sao?” Vũ Dương nhướn mày hỏi.

“Sao người nói vậy được, mẫu thân đến thăm nữ nhi, nữ nhi vui còn chẳng kịp nữa là...” Dung Vũ Ca tiếp tục cười lấy lòng, kỳ thật đối với ý đồ Vũ Dương đến đây, Dung Vũ Ca vẫn có chút không yên, nàng biết tình cảm của mình và Vệ Minh Khê vẫn là khúc mắc trong lòng mẫu thân, nay mình lại cùng Vệ Minh Khê một chỗ...

“Vệ Minh Khê, lăng Hiền nhi không phải đã định ở Nam Sơn sao? Sao người lại chuyển đến bên cạnh lăng mộ Hàn nhi?” Vũ Dương tức giận chất vấn, Hiền nhi không phải là không có nơi táng, sao lại táng trong phạm vi lăng Hàn nhi, chỗ đó là lưu lại cho Đế hậu, tuy rằng Vũ Dương cũng không hy vọng đem Vệ Minh Khê táng bên cạnh Hàn nhi, nhưng như vậy thật sự không hợp lễ pháp.

Vệ Minh Khê nhíu mày, việc này nhất định là do Dung Vũ Ca lên thay đổi.

“Mẫu thân, đây là chủ ý của ta, cái này đã hỏi qua ý quốc sư, cũng không cần lo...”

“Công chúa, Vệ Minh Khê tự biết ngày sau không xứng bồi tiếp cạnh tiên đế, tự biết có tội, ngày sau sẽ đem táng ở ngoại vi lăng viên tiên đế để thủ lăng bồi tội...”

Vũ Dương cũng mơ hồ hiểu được Dung Vũ Ca là loại lòng dạ hẹp hòi nhất, rõ ràng nàng không hi vọng ngày sau đem táng Vệ Minh Khê bên cạnh Hàn nhi, mặc dù theo mình thì Vệ Minh Khê cũng không xứng táng chung.

“Được, Vệ Minh Khê, người phải giữ lời đó, ngày sau đem người táng ở ngoại vi lăng Hàn nhi, vì mình chịu tội.” Vũ Dương không hề nhiều lời.

“Mẫu thân...” Dung Vũ Ca nhíu mày, ngoài lăng viên? Vậy ngày sau sử quan sẽ viết về Vệ Minh Khê như thế nào đây? Vệ Minh Khê nắm lấy tay Dung Vũ Ca, ý bảo không cần lại chọc giận Vũ Dương, chính mình cũng không để ý những việc đó.

Vũ Dương lạnh lùng trừng mắt liếc Dung Vũ Ca một cái, Dung Vũ Ca sợ lại chọc giận Vũ Dương, cũng không dám hé răng nữa, chỉ cần ngày sau Vệ Minh Khê không phải táng cùng cữu cữu, vậy táng làm sao cũng không quá trọng yếu.

Sau khi Vũ Dương trở về, Vệ Minh Khê liền thở dài: “Nàng cần gì vì chuyện này khiến cho mẫu thân nàng mất hứng vậy?”

“Đúng là ta ích kỷ, nhưng lần này mẫu thân đến mặc dù xem như chỉ hỏi chuyện lăng viên, nhưng chính xác là muốn hỏi chuyện của ta, có phải người đã ngầm chấp nhận rồi hay không?” Dung Vũ Ca vui vẻ hỏi.

Vệ Minh Khê nở nụ cười nhàn nhạt, ngầm chấp nhận thì đương nhiên không, nhưng cho dù như thế nào thì đây đối với các nàng cũng coi như là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Nàng Là Cả Thế Giới Của Ta

Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê đang giằng giải cho Cao Mộ Ca ở cách đó không xa, đôi mày bắt gặp nhíu lại, nếu không có Cao Mộ Ca, có lẽ nàng vẫn có thể cho rằng hết thảy mọi việc đều chưa từng phát sinh, nhưng sự tồn tại của Cao Mộ Ca chính là lời nhắc nhở cho nàng nhớ đến những ký ức trong quá khứ vốn khó lòng chấp nhận nổi. Dung Vũ Ca biết khi nàng quyết định lưu lại, thì lẽ ra nàng nên chấp nhận mọi thứ trước đó mới phải, dù không thể nhận cũng phải nhận, chỉ là hiện tại nàng vẫn không thể thân nhiên đối mặt với Cao Mộ Ca.

“Cứ để cho Thái phó dạy là được rồi, nàng cần gì phải phân tâm lao lực? Rõ ràng ta đã bảo nàng phải tịnh dưỡng thật tốt kia mà, chuyện trong triều không cần quá quan tâm.” Dung Vũ Ca nhíu mày nói, từ trước đến giờ nàng đều không thích những người khác chiếm mất trọng tâm của Vệ Minh Khê, trước kia là Cao Hiên, bây giờ là Cao Mộ Ca, càng nhìn càng chướng mắt.

“Ta nói chuyện với Hoàng tổ mẫu, không cần ngại xen vào.” Cao Mộ Ca chu miệng trừng mắt với Dung Vũ Ca, nàng vốn không để ý tới mình thì thôi, bây giờ còn quản lý thời gian của mình cùng với Hoàng tổ mẫu nữa, nàng không thích Dung Vũ Ca một chút nào.

“Xem ra ngại chỉ là tiểu hài tử chỉ biết ở đây làm nũng nãi ngại thôi, ta nghĩ ngày sau ngại sẽ làm cho Hoàng tổ mẫu thất vọng thôi, xem ra trong tương lai như ngại không thể trở thành một hoàng đế tốt được đâu.” Dung Vũ Ca lạnh nhạt nói, làm cho Cao Mộ Ca tức đến mức nghẹn.

“Ngươi nói vậy!” Cao Mộ Ca tức giận nói, nàng ghét Dung Vũ Ca nói mình sẽ làm Hoàng tổ mẫu thất vọng, rõ ràng nàng rất thông minh mà, cũng rất cố gắng mà, Thái Phó cũng khen mình cơ mà. Nhất định là Dung Vũ Ca cố ý, cố ý làm khó dễ mình! Mình sẽ không làm cho Hoàng tổ mẫu thất vọng, mình nhất định sẽ làm một Hoàng đế tốt!

“Xem ra Thái Phó dạy ngại học rất thoải mái nhỉ, nếu như có bản sự thì đi sao chép Đế vương bản kỷ đi, nếu không sao chép xong mà lại đến tìm Hoàng tổ mẫu ngại nữa thì chỉ là một con chó nhỏ.” Dung Vũ Ca cố tình bảo ma ma bên cạnh Cao Mộ Ca nhanh chóng đuổi nàng về ngự thư phòng.

“Chép thì chép! Còn lâu ta mới sợ ngại!” Cao Mộ Ca hùng hổ nói, nói xong liền theo ma ma rồi đi, nàng ghét Dung Vũ Ca, nàng vẫn nhớ rõ sau vô số lần lâm triều, Dung Vũ Ca đều lãnh đạm rồi đi, chưa bao giờ nói với mình một câu nào. Nếu đây đích thực là mẫu thân của nàng, nàng thà rằng không có mẫu thân như vậy!

“Nàng quá nghiêm khắc với Mộ Ca rồi.” Vệ Minh Khê có chút không đành lòng, nàng chỉ là một tiểu hài tử mới sáu tuổi, không nên đối xử với nàng nghiêm khắc như thế.

“Nàng là vua một nước, không phải tiểu hài tử bình thường, chưa kể còn là nữ đế, nếu không nghiêm khắc với nàng thì ngày sau làm sao có thể trị vì thiên hạ? Phải đối với nàng nghiêm khắc thì mới tốt cho nàng được.” Dung Vũ Ca lãnh đạm nói, nếu Cao Mộ Ca sớm có thể một mình đảm đương mọi việc thì mình và Vệ Minh Khê mới có thể sớm có ngày được tự do.

Dung Vũ Ca đối với Mộ Ca có bao nhiêu lãnh đạm, Vệ Minh Khê đều hiểu rất rõ ràng, nàng cũng biết để Dung Vũ Ca chấp nhận Mộ Ca, đối tốt với Mộ Ca là một yêu cầu tàn nhẫn đến cỡ nào, cho nên Vệ Minh Khê cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn Cao Mộ Ca bị Dung Vũ Ca lạnh lùng nghiêm khắc đối đãi mà thúc thủ vô sách. Cũng xuất phát từ áy náy cùng mong muốn bồi thường cho Cao Mộ Ca nên nàng lại càng thêm yêu thương Mộ Ca, chỉ là việc này lại càng làm cho Dung Vũ Ca cảm thấy chướng mắt.

“Nàng càng yêu thương Mộ Ca, ta lại càng thấy hài tử đó đáng ghét!” Dung Vũ Ca rốt cục cũng đem cục tức trong lòng nói ra, nàng vẫn là nàng, vẫn rất bốc đồng tùy hứng, cho dù là thêm mười năm nữa, nàng vẫn không trưởng thành nổi.

“Hài tử đó là nữ nhi của nàng.” Vệ Minh Khê bắt lực nói, việc nàng yêu thương Mộ Ca cùng tình yêu dành cho Dung Vũ Ca thực sự không có mâu thuẫn gì. Tuy rằng nhắc nhở này đối với Dung Vũ Ca là một sự tàn nhẫn, nhưng đây là sự thật không thể chối cãi.

“Ta chưa bao giờ thừa nhận, cũng chưa bao giờ muốn sinh ra, sinh ra nó là một sai lầm! Bất kỳ thời khắc nào, hài tử đó đều giống như nhắc nhở ta về quá khứ mà ta không tài nào chấp nhận nổi!” Dung Vũ Ca phẫn nộ nói.

Vệ Minh Khê nghe vậy, không thể không cười khổ một tiếng, nàng biết khúc mắc trong lòng Dung Vũ Ca sợ rằng dù cho mình chết đi cũng không thể nào xoá nổi, bắt nàng lưu lại, có phải mình đang hành hạ nàng hay không? Có phải mình không nên quá ích kỷ, nên buông tay cho nàng tự do hay không? Vệ Minh Khê vẫn thường suy nghĩ như vậy, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến, trái tim nàng sẽ vô cùng đau đớn.

“Ngàn sai vạn sai đều là sai lầm của ta, hài tử này vô tội.” Vệ Minh Khê vui mặt vào lòng bàn tay, khổ sở nói, thì ra vết thương nào đã từng phát sinh cũng đều lưu lại sẹo, hạnh phúc vỡ nát rồi, một khi hàn gắn lại không phải là chuyện dễ dàng.

Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng Vệ Minh Khê khổ sở thì lập tức hối hận, nàng rõ ràng là tự nói với mình hàng trăm lần, nếu đã chọn ở lại thì nên quên đi quá khứ, còn nếu không thể quên được, thì tốt nhất không nên lưu lại, tránh cho tất cả mọi người đều cảm thấy khó chịu, quả thật nàng đã rất cố gắng, cố gắng để mình không trở thành kẻ gian chó đánh mèo.

“Cho ta thêm chút thời gian, ta hứa sẽ quên đi quá khứ.” Dung Vũ Ca ôm lấy thắt lưng Vệ Minh Khê từ phía sau, tựa cằm lên vai nàng, nhẹ nhàng nói, mình nhất định sẽ cố gắng, để cho hết thảy đều qua đi.

Vệ Minh Khê xoay người lại, nắm lấy tay Dung Vũ Ca đặt vào tay mình, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay: “Không cần khiến mình khó xử như vậy, nếu nàng không muốn thấy Mộ Ca, ta sẽ tận lực thay đổi thời gian, không để hai người gặp mặt. Chỉ cần nàng ở bên ta thì đây đã là ân điển mà ông trời ban cho ta rồi, ta sẽ cố gắng làm cho nàng hạnh phúc.”

“Chỉ cần Vệ Minh Khê đem toàn bộ tâm tư của nàng đặt lên người Dung Vũ Ca, nàng ấy sẽ vô cùng vui sướng.” Hạnh phúc đối với Dung Vũ Ca mà nói rất đơn giản.

“Việc này có gì khó đâu?” Vệ Minh Khê cười thần nhiên.

“Rất khó, trong lòng Vệ Minh Khê chứa thứ gì đó nhiều lắm, nàng làm không được đâu, lúc trước là luân lý, bây giờ là trách nhiệm...” Dung Vũ Ca cười nói, Vệ Minh Khê làm không được, nhưng Dung Vũ Ca lại làm được, trong lòng chỉ chứa một người, người đó cũng chính là thế giới của nàng.

“Thực xin lỗi.” Vệ Minh Khê vuốt ve hai má Dung Vũ Ca nhẹ nhàng nói, ôm Dung Vũ Ca thật chặt vào, nàng hận chính mình, đúng vậy, nàng hận mình không buông bỏ được hết thấy để đi cùng Dung Vũ Ca, nàng cùng lắm cũng chỉ có thể ôm Dung Vũ Ca thật chặt mà thôi.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê ôm mình vội vàng, như thể mình sẽ tan biến đi không bằng thì biết được nỗi bất an trong lòng Vệ Minh Khê.

“Ngốc, tình cảm vốn luôn không công bằng như thế, nhưng lòng ta cam tâm tình nguyện.” Dung Vũ Ca an ủi, trên miệng lập tức nở nụ cười vô cùng rực rỡ, ai bảo so với Vệ Minh Khê thì mình yêu nàng nhiều hơn cơ chứ. Giờ phút này Dung Vũ Ca đột nhiên quên đi tất cả, có vài thứ không phải không thể buông, mà là nàng không muốn buông, yêu cùng hận cũng là như thế.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca kia nụ cười rực rỡ đến thất thần, đã bao lâu rồi nàng không còn được nhìn thấy nụ cười toả nắng ấy? Nhìn Dung Vũ Ca, nỗi buồn trong lòng Vệ Minh Khê cũng tiêu tan, theo bản năng lại càng ôm chặt Dung Vũ Ca hơn nữa. Cả đời này cũng không nguyện rời xa...

Dung Vũ Ca vui mặt vào chiếc cổ mảnh khảnh của Vệ Minh Khê, tham lam hít lấy hương thơm khiến nàng mê luyến, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể Vệ Minh Khê truyền tới, Dung Vũ Ca biết, vô luận nữ nhân này như thế nào, mình đều tha thứ cho nàng. Tuy không biết gút mắc trong lòng kia phải bao lâu mới có thể biến mất, nhưng Dung Vũ Ca biết, sớm hay muộn nó cũng sẽ tiêu tan, bởi vì bản thân nàng đã quá yêu thương nữ nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Hạnh Phúc Giản Đơn

Dung Vũ Ca gói đầu trên đùi Vệ Minh Khê, đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, sau khi thượng triều nàng vô cùng yêu thích cuộc sống thế này, tha hồ thích ý tận hưởng những khoảnh khắc êm đềm.

Vệ Minh Khê biết tính tình Dung Vũ Ca vốn lười nhác, nếu không phải không muốn thấy mình vất vả, nàng sẽ không thay mình gánh vác phần trách nhiệm này. Phần tâm ý này của Dung Vũ Ca dĩ nhiên nàng hiểu rất rõ, cho nên trong lòng lại càng cảm động gấp đôi. Ngón tay thon dài của Vệ Minh Khê nhẹ nhàng xoa dịu thái dương của Dung Vũ Ca, để cho nàng vô cùng thoải mái nhắm mắt thư giãn.

“Đừng ngủ, để cảm lạnh sẽ không tốt đâu.” Vệ Minh Khê thì thầm, thanh âm nhu hoà, làm cho Dung Vũ Ca càng có cảm giác hưởng thụ gấp đôi, thư thái đến mức làm cho nàng không muốn đứng lên chút nào.

Tuy Vệ Minh Khê biết Dung Vũ Ca giả vờ ngủ nhưng cũng không muốn đánh động nàng, chỉ lấy áo choàng từ trong tay Tĩnh Doanh phủ lên người Dung Vũ Ca, ngón tay khẽ vuốt ve bờ mi, vầng trán, đến khi bắt chợt lướt qua chỗ đoá hoa mai hồng thắm trên trán nàng thì dừng lại, hốc mắt hoe đỏ, thầm tự hứa với lòng mình sẽ không bao giờ phụ người này nữa, sẽ không còn có một người nào có thể giống như Dung Vũ Ca yêu mình như vậy, không còn có ai có thể giống nàng khiến cho mình lòng dạ rối bời.

Dung Vũ Ca cảm giác ngón tay Vệ Minh Khê đột nhiên đình chỉ di động trên mặt mình, làm cho cảm giác thư thái cũng theo đó biến mất, trong lòng khẽ bất mãn, đành miễn cưỡng mở to đôi mắt thì chạm phải ánh mắt thâm tình cùng ý cười của Vệ Minh Khê, từ trong con người đen láy ấy cũng thấy được hình ảnh của chính mình, vô cùng rõ ràng, rõ ràng như thể hình ảnh mình khắc sâu trong lòng Vệ Minh Khê vậy. Nàng thích giờ khắc này, ít nhất lúc này, nàng cảm giác được trong thế giới của Vệ Minh Khê chỉ có mình nàng.

Dung Vũ Ca nhồm đậy, ôm chặt lấy Vệ Minh Khê, vùi đầu vào vai nàng, có lẽ ôm thực sự là một chuyện rất kì quái, rõ ràng trái tim gần như vậy, gần đến mức có thể cảm giác được nhịp đập của nó nhưng tuyệt đối không thể nhìn thấy ánh mắt của nhau.

Vệ Minh Khê cũng ôm lấy Dung Vũ Ca, nàng không còn giống như trước kia luôn cố kìm những hành động thân mật của Dung Vũ Ca, trải qua nhiều việc như vậy, nàng cũng đã buông xuống phần lớn chuyện. Mà thật ra Dung Vũ Ca cũng trưởng thành lên không ít, tuy rằng vẫn thường xuyên thân thiết nhưng vẫn biết khi nào là nên hay không nên.

“Vi sao tắm rửa lâu như thế mà nàng vẫn còn gầy như vậy?” Dung Vũ Ca nhíu mày, mỗi ngày nàng đều bồi bổ thân thể Vệ Minh Khê bằng kì trân bổ dược, không những vậy mỗi lần đều giám sát, bắt nàng uống hết cho bằng được, vậy mà tại sao vẫn không có thêm chút thịt nào? Thân thể gầy yếu thế này, nếu ôm chặt một chút vẫn bị xương nhỏ ra làm cho đau nhói, không biết thuốc bổ đã chạy mất đến nơi nào rồi?

“Đã tốt hơn nhiều rồi...” Vệ Minh Khê bắt đầu đi lắc lắc đầu, hiện tại cứ nhìn đến thuốc là sợ, Dung Vũ Ca thay đổi nhiều biện pháp tắm rửa, trên người cũng không còn gầy như trước nữa. Nếu lúc trước mỗi lần tắm rửa, cởi quần áo cũng tự mình không dám nhìn mình, gầy đến mức bản thân tự cảm thấy xấu vô cùng thì nay thực đã tốt hơn nhiều lắm rồi.

Thật ra Vệ Minh Khê không hề nói cho Dung Vũ Ca biết trong lòng nàng vẫn có tâm bệnh, làm thế nào có thể béo tốt lên được? Cao Hiền chết đi vẫn là tâm bệnh trong lòng nàng, vô luận cái chết của hắn là vô tình hay hữu ý thì đối với Vệ Minh Khê mà nói vẫn là phiền muộn và áy náy, dù nhiều hay ít thì vẫn còn tồn tại.

“Chỉ nhì, trong lòng nàng có tâm sự gì sao?” Dung Vũ Ca vốn rất nhạy cảm, nên nàng đoán được nếu không phải vì thân thể, vậy nhất định trong lòng Vệ Minh Khê có vấn đề, chỉ có điều nàng không biết rốt cuộc Vệ Minh Khê còn để ý đến cái gì, hay vì do nàng quá mức nhạy cảm, suy nghĩ quá nhiều rồi?

“Không có việc gì, bây giờ còn có chuyện gì đâu.” Vệ Minh Khê hôn nhẹ lên trán Dung Vũ Ca, sau đó thản nhiên cười, nàng không muốn Dung Vũ Ca quá lo lắng cho mình, hiện tại cùng Dung Vũ Ca ở một chỗ mỗi ngày, cảm giác giống như là trộm được từ trên trời vậy, nàng phải hết sức quý trọng mới đúng.

Dung Vũ Ca thấy Vệ Minh Khê cười thì an tâm, nàng cũng hiểu được Cao Hiền chết đi, người Vệ Minh Khê không thể không quan tâm nhất là Cao Mộ Ca, Cao Mộ Ca có mình và Vệ Minh Khê che chở, nhất định không có vấn đề gì, là do mình cả nghĩ mà thôi.

Hách Liên Huân nhìn Dung Vũ Ca ở cách đó không xa, nước mắt từng giọt, từng giọt chảy xuống, tâm như đã chết, nụ cười toả nắng trên ngập tình yêu ấy chỉ có thể nở rộ với một mình nữ nhân kia, cho tới bây giờ mình cũng không thể làm người tâm ái của Dung.

Vũ Dương nhìn nữ nhi và Vệ Minh Khê, có lẽ các nàng cũng được coi như là hạnh phúc, thôi thì nữ nhi hạnh phúc là tốt rồi, lễ giáo luân lý cũng không cần quản nữa, người khác không biết, cũng chỉ nghĩ các nàng là mẹ hiền dâu thảo mà thôi.

Kỳ thật Tĩnh Doanh đã nhìn thấy Vũ Dương và Hách Liên Huân cách đó không xa từ đầu, chỉ là thấy nương nương và Dung Vũ Ca đang tình ý liên miên nên có phần do dự, một lát sau mới tiến đến bên tai Vệ Minh Khê nhắc nhở rằng có ngoại nhân đến.

Vệ Minh Khê cũng không lập tức buông vòng tay đang ôm Dung Vũ Ca, chỉ là thông dong ghé sát tai Dung Vũ Ca, nói cho nàng biết mẫu thân nàng cùng thiếu nữ dị tộc kia đến đây rồi mới buông Dung Vũ Ca ra.

Dung Vũ Ca ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy mẫu thân cùng Hách Liên Huân đang ở đằng kia, Hách Liên Huân bắt gặp Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê đồng thời chuyển hướng nhìn sang mình, chột vật không lau kịp nước mắt.

Hách Liên Huân vốn không muốn để Vệ Minh Khê và Dung Vũ Ca nhìn thấy nước mắt của mình, ít nhất không muốn để cho tình địch Vệ Minh Khê này nhìn thấy mình chột vật.

Vệ Minh Khê tựa hồ cảm giác được trong lòng Hách Liên Huân khổ sở, liền biết ý đem tầm mắt dời đi, đặt lên người Vũ Dương, Vũ Dương có thể trong thời gian ngắn ngủi tiến cung hai lần, xem ra quan hệ mẫu tử cũng có chút chuyển biến tốt đẹp, xem như có chút ngầm đồng ý chuyện mình cùng Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nhìn thấy mặt Hách Liên Huân chan chứa nước mắt, lần đầu tiên cảm giác được thiếu nữ này ái mộ mình sâu nặng thế nào, trong lòng có chút xúc động. Nàng quả thật rất giống mình năm đó, cho nên Dung Vũ Ca có chút đồng tình với Hách Liên Huân, nhưng mình lại không thể nào đáp lại tình cảm của nàng, bởi vì từ khi còn rất nhỏ mình đã đem trái tim trao cho người khác mất rồi.

“Nàng muốn gặp người nên ta mới mang nàng tiến cung, người cùng nàng nói chuyện đi, ta về đây, sáng mai nhớ kêu Mộ Ca đến tướng quân phủ thăm ngoại tổ mẫu đó.” Vũ Dương bị Hách Liên Huân làm phiền, đành không thể không mang nàng đến, chứ không phải tự nhiên nàng muốn gặp Dung Vũ Ca và Vệ Minh Khê. Nhưng mà trong thiên hạ này, chuyện đại công chúa Vũ Dương không muốn làm thì có ai có thể ép nàng được sao?

“Công chúa, ta trở về với người.” Hách Liên Huân gọi Vũ Dương lại, kỳ thật tới nơi này bất quá chỉ càng làm cho mình hết hy vọng mà thôi.

“Kỳ quái, vừa rồi ai nâng nặc muốn tới gặp bất hiếu tử này? Giờ vừa thấy được, sao chưa nói được hai câu đã muốn đi về?” Có lẽ Hách Liên Huân khá giống Dung Vũ Ca quyết liệt năm đó, thực có chút duyên với Vũ Dương, nên Vũ Dương cũng không thêm khách khí, đã biết rõ còn cố hỏi, dù sao cũng có cảm giác rất thân thiết với nàng. Kỳ thật Hách Liên Huân cũng có duyên với trường bối, miệng lưỡi ngọt ngào, dáng vẻ lại xinh đẹp, điểm ấy cũng giống với Dung Vũ Ca, chẳng qua tính cách lại đơn thuần đáng yêu, so với Dung Vũ Ca tốt hơn nhiều lắm, Dung Vũ Ca từ nhỏ đã là tiểu quý có rất nhiều chủ ý quý quái.

“Vũ Dương công chúa!” Hách Liên Huân xấu hổ che mặt lại, Dung đã cùng người khác ân ái ái, mình lưu lại còn có ý nghĩa gì đâu.

Mẫu thân quả nhiên thích xát muối lên vết thương người khác mà, lúc trước mình cũng đã hưởng qua loại tư vị này, cho nên hiện tại Dung Vũ Ca thực rất đồng tình với Hách Liên Huân.

“Mẫu thân, ngày mai con sẽ mang Mộ Ca hồi phủ thăm người.” Dung Vũ Ca vội vàng thừa cơ lấy lòng mẫu thân, khó khăn lắm mẫu thân mới đến hoàng cung, đương nhiên phải nắm chắc cơ hội này.

Tuy rằng trong lòng Vũ Dương không bài xích đối với đề nghị này, nhưng bề ngoài vẫn không để Dung Vũ Ca thấy sắc mặt hoà nhã gì.

Vũ Dương rời đi, Hách Liên Huân rốt cuộc cũng không thôi được ước muốn nhìn lại Dung Vũ Ca lần cuối, rồi cũng theo Vũ Dương cùng nhau li khai, đã là nữ tử đại mặc, nhất định nâng lên được thì bỏ xuống được.

Dung Vũ Ca len lén nắm lấy tay Vệ Minh Khê, nhìn bóng dáng Vũ Dương và Hách Liên Huân rời đi.

“Trong thiên hạ nam nhân tốt nhiều vô số, vì sao lại chọn yêu thích một nữ nhân?” Dọc đường đi, Vũ Dương nhìn Hách Liên Huân không nói được một lời, hỏi ra vấn đề mình vẫn luôn canh cánh trong lòng, muốn hỏi Dung Vũ Ca mà không thể.

“Không so sánh như vậy được, ta mặc kệ nàng là nam hay nữ, nàng chính là nàng, chỉ cần là nàng thì tốt rồi.” Hách Liên Huân khổ sở nói, tuy rằng nói không nắm được thì hãy buông tay, nhưng thật sự vẫn khó quá.

“Vậy người nhà ngươi có biết người thích nữ nhân không? Họ không cảm thấy rất kì quái à?” Vũ Dương tiếp tục hỏi.

“Nuông ta mới bắt đầu cũng không thích, nhưng phụ thân cùng các ca ca ta lại nói chỉ cần ta vui vẻ thì có thể.” Hách Liên Huân trả lời, đại mặc các nàng không có nhiều lễ nghi phiền phức như Trung Nguyên.

“Nơi man di thực không biết lễ giáo.” Vũ Dương thầm khinh bỉ trong lòng, nhưng thật ra lại có chút xúc động, có phải nàng cũng nên để mặc cho Dung Vũ Ca, chỉ cần nàng vui vẻ hạnh phúc là tốt rồi hay không? Trong lòng Vũ Dương thật sự rất mâu thuẫn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Mâu Thuẫn

“Hiện tại bản cung muốn xây một toà cung điện mới ở bên cạnh Phụng Tường điện, các người mau chóng tìm người phụ trách mọi việc của công trình này.” Sau khi Dung Vũ Ca hỏi cung vẫn ở tại Phụng Nghi cung, nhưng vì Phụng Nghi cung chứa đựng rất nhiều hồi ức mà Dung Vũ Ca không muốn nhớ lại, vì để tránh cho tức cảnh sinh tình nên Dung Vũ Ca quyết định xây thêm một toà cung điện mới gần tâm cung Vệ Minh Khê.

“Kể từ khi Thái Hoàng Thái Hậu ở đó, Phụng Nghi cung đã trùng tu một lần, quy mô hoành tráng và vẫn còn rất mới, vì sao Thái Hậu không ở mà lại muốn tân trang cung điện lần nữa, dẫn đến tiêu hao quốc khố?” Đại thần lập tức dị nghị.

“Thứ nhất, Phụng Nghi cung từ trước là tâm cung Hoàng Hậu, nay với thân phận của bản cung mà nói thì ở đó đã là không thoả đáng. Thứ hai, quốc khố sung túc, tu kiến một toà cung điện nho nhỏ cũng không tổn hại gì đến nền tảng quốc gia. Thứ ba, tân cung điện cách Phụng Tường điện gần nhất, tiện cho bản cung ngày đêm phụng dưỡng mẫu hậu làm tròn hiếu đạo, vương triều ta từ khi khai quốc chính là lấy đức hiếu trị thiên hạ, bản cung là Thái Hậu đương nhiên phải biết tự thân làm gương cho thiên hạ, các người còn cảm thấy không thể sao?” Dung Vũ Ca hùng hồn đưa ra lý do chính đáng.

Văn võ bá quan vốn nghĩ rằng dù sao bây giờ cũng là nữ đế, nếu đã không thể có Hoàng Hậu thì Phụng Nghi cung tất nhiên cũng để không, nên dù cho là Thái Hậu hay Hoàng Hậu ở thì sao mà chẳng được. Điều mà quan buồn bực nhất chính là, bộ dáng Dung Thái Hậu hại nước hại dân không nói đến thì thôi, quan trọng nhất là mới hơn hai mươi tuổi, vẫn còn rất trẻ, bối cảnh hiển hách, cá tính lại bá đạo, ngày sau nếu âm thầm nuôi dưỡng nam sủng, người khác cũng chỉ có thể giận mà không dám nói gì, nhưng giờ nàng lại muốn dời đến ở kề cận trước mặt Vệ Thái Hoàng Thái Hậu làm gì chứ? Để bá quan tin tưởng Dung Vũ Ca muốn tận hiếu thì đánh chết bọn họ cũng không tin, nhưng Dung Vũ Ca lấy chữ hiếu ra để nói, bọn họ cũng không thể phản bác, dù sao chữ hiếu là gốc để trị quốc.

Cao Mộ Ca nhíu mày, nếu để nàng ta ở gần Hoàng tổ mẫu, ngày sau sợ là muốn gặp Hoàng tổ mẫu đã khó lại càng thêm khó, Cao Mộ Ca nàng thực hỏi hận, hỏi hận vì sao lúc trước lại nói cho Hoàng tổ mẫu biết nàng ta đã trở lại, mà nàng ấy lúc nào cũng muốn độc chiếm Hoàng tổ mẫu, so với tiểu hài tử còn ấu trĩ hơn! Cao Mộ Ca càng nghĩ càng phần hận bất bình, gần nửa tháng nay mình muốn nói chuyện với hoàng tổ mẫu nhiều một chút cũng không được, lần nào cũng bị Dung Vũ Ca tìm cơ đuổi đi.

“Tuy rằng quốc khố sung túc, nhưng tu kiến cung điện dù sao cũng là chuyện hao tài tốn của, trăm nghĩ Hoàng tổ mẫu cũng sẽ đồng ý quan điểm này của trẫm” Tiểu hài tử mặc long bào dùng thanh âm non nớt của mình lớn tiếng nói. Từ khi Dung Vũ Ca nhiếp chính tới nay, tuy Cao Mộ Ca nghe nhiều nói ít nhưng mỗi lần lên tiếng đều là chấn động nhân tâm, làm cho chúng đại thần âm thầm thần phục. Tiểu hoàng đế này thật sự thiên tư thông minh, hơn nữa nàng còn dám trực tiếp phản bác ý kiến mẫu thân, thực là gan dạ sáng suốt hơn người.

Dung Vũ Ca neho mắt lại, tiểu hài tử này da thật dày, dám khiêu khích lão nương sao, nhớ cho kỹ, mình tuyệt đối sẽ không nhân nhượng nàng!

“Hoàng Thượng nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, Hoàng Thượng có biết hành vi của mình đã phạm vào tội bất hiếu chứ? Hoàng Thượng không biết tận hiếu, vậy bản cung lại càng phải lấy thân làm gương mới được.” Dung Vũ Ca nhướn mày, ngữ khí tràn ngập tức giận, văn võ bá quan nghe đều rõ.

Người không hề nhận ta làm con, ta còn tận hiếu làm gì? Cao Mộ Ca rất muốn cãi lại Dung Vũ Ca, nhưng vẫn phải bắt đắc dĩ ngậm miệng lại, nếu không phải sợ cùng nàng tranh cãi ở đây sẽ khiến Hoàng tổ mẫu không vui thì mình sẽ không tha cho nàng.

Sách sử đời sau ghi lại, nữ đế không bao lâu đã có thể hiểu cái khổ của dân, phản đối mẫu thân Dung Thái Hậu tân tu cung điện, trở thành một giai thoại ngàn đời.

“Mộ Ca, ngày sau nếu mẫu hậu có nói gì không đúng trên triều thì sau khi hạ triều hãy thảo luận sau, không thể ở trước mặt quần thần mà phản bác nàng như vậy, làm vậy không tốt chút nào.” Vệ Minh Khê nghiêm túc nói với Cao Mộ Ca, cũng không phải nàng thiên vị Dung Vũ Ca, mà là Vệ Minh Khê từ trong cốt tuỷ vẫn bị lễ giáo ảnh hưởng sâu sắc.

Dung Vũ Ca ở một bên đắc ý nhìn Cao Mộ Ca, Chỉ nhi quả nhiên là thiên vị mình.

Vốn Vệ Minh Khê nói cái gì, Cao Mộ Ca cũng không để bụng, nhưng nhìn Dung Vũ Ca một bên đáng vẻ đắc ý, trong lòng nàng bỗng nhiên ngập tràn nóng giận và uỷ khuất.

“Ta đã nhân nhượng nàng lắm rồi, nàng muốn tu kiến cung điện cũng không nói với ta, không phải nên nói trước với ta một tiếng sao...” Cao Mộ Ca đề cao âm lượng, không phải Hoàng tổ mẫu đã nói một vị Hoàng đế tốt thì không nên vì ý thích bản thân mà hao tài tổn của sao?

“Nàng là mẫu thân của người...”

“Nàng không hề nhận ta, ta cũng thế, người chỉ biết đứng về phía nàng thôi, từ khi nàng trở về, người không thương ta nữa, người chỉ thương nàng thôi, ta chán ghét nàng, rất chán ghét nàng!” Cao Mộ Ca nói xong liền đẩy Vệ Minh Khê ra, xoay người chạy ra ngoài.

Vệ Minh Khê nhìn Cao Mộ Ca chạy đi, trong lòng có cảm giác khó chịu khiến nàng nghẹn thở, chẳng lẽ nàng chỉ có thể trở mặt nhìn mâu thuẫn giữa mẫu tử các nàng càng lúc càng lớn sao?

“Tiểu hài tử thôi, tính tình thật nóng nảy.” Dung Vũ Ca nói thầm.

“Mộ Ca chỉ là một hài tử thôi, nó không nợ nàng, người nợ nàng là ta, ta không muốn hai người mỗi ngày đều như kẻ thù vậy. Dung Vũ Ca, nếu nàng không muốn thấy Mộ Ca, vậy chuyện triều chính ngày sau để ta quản.” Vệ Minh Khê thở dài nói, trên triều Vũ Ca quá mức hà khắc với Mộ Ca.

“Ta không có cách nào không chế bản thân mình, nhưng được rồi, từ nay ta sẽ tận lực khắc chế.” Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng mất mát của Vệ Minh Khê, trong lòng cũng không chịu nổi, chỉ là nàng không có cách nào thân thiện đối mặt với Cao Mộ Ca, nàng cũng không muốn có người ở giữa mình và Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê khẽ thở dài, khúc mắc này là do mình tạo thành, đã khám sâu trong tâm tưởng của Dung Vũ Ca, nàng không thể vượt qua quá khứ, dù là ai cũng không có biện pháp nào.

“Ngoại tổ mẫu, ta chán ghét Dung Vũ Ca!” Cao Mộ Ca tức giận nói.

“Nàng là mẫu hậu người, không nên gọi thẳng tên như vậy.” Vũ Dương xoa đầu Cao Mộ Ca, yêu chiều nói.

“Nào có mẫu hậu nào giống như nàng đâu, vì sao nàng lại không giống như những vị mẫu thân khác?” Cao Mộ Ca ngẩng đầu hỏi Vũ Dương.

“Cái này phải hỏi Hoàng tổ mẫu của người, vì nàng nên mẫu thân người mới không thích người.” Vũ Dương vừa nói đã nói thẳng vào vấn đề, trong giọng còn chứa hàm ý khiêu khích. Thật ra trong lòng Vũ Dương vốn rất bất bình, nữ nhi đã hướng về phía Vệ Minh Khê thì chớ, ngay cả ngoại tôn nữ cũng hướng về phía nàng, không hiểu Vệ Minh Khê có cái gì tốt nữa.

“Ta chỉ biết Dung Vũ Ca rất ấu trĩ, nàng thích dính lấy Hoàng tổ mẫu, nhưng không muốn người khác cũng dính lấy Hoàng tổ mẫu giống nàng, nàng làm như mình là tiểu hài tử không bằng, ta mới chính là tiểu hài tử đây này!” Dung Vũ Ca không có quyền bám lấy Hoàng tổ mẫu, mình là tiểu hài tử mới có quyền đó, trong lòng Cao Mộ Ca khi dễ Dung Vũ Ca thậm tệ.

“Ừ.” Vũ Dương lấy giọng mũi trả lời, trong lòng lại càng bất mãn, mình thương yêu nha đầu kia nhiều năm như vậy, rốt cuộc đều bằng không. Việc Vũ Dương đồng ý làm cho tâm tình Cao Mộ Ca tốt hơn không ít, vẫn là ngoại tổ mẫu tốt.

“Vì sao Hoàng tổ mẫu chỉ thương nàng mà không thương ta? Nàng là ngoại tổ mẫu sinh, cũng không phải hoàng tổ mẫu sinh, ta là phụ hoàng sinh ra, phụ hoàng là do hoàng tổ mẫu sinh, hoàng tổ mẫu lẽ ra phải thương ta hơn mới đúng.” Cao Mộ Ca tiếp tục khó hiểu hỏi, tuy rằng nàng trưởng thành sớm hơn so với hài đồng bình thường nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một hài tử.

Vấn đề này lại càng khiến Vũ Dương đau lòng hơn, nuôi phải loại bạch nhãn lang thì còn có biện pháp nào đâu, cũng đành chịu, bắt quá đối với tình cảm nghịch luan của các nàng, Vũ Dương thật muốn nhìn xem ngày sau Vệ Minh Khê sẽ đối mặt với hài tử này thế nào.

“Vậy người lại càng phải đi hỏi hoàng tổ mẫu của người, ngoại tổ mẫu cũng không biết phải nói thế nào.” Vũ Dương nhìn Cao Mộ Ca phức tạp nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Hóa Giải Gút Mắc

Vì những ngày qua chính sự vô cùng bận rộn nên cho dù ngày cả ban ngày Dung Vũ Ca cũng không có thời gian đi tìm Vệ Minh Khê, chỉ đến khi tối mới có thể đến ngủ qua đêm với nàng, sáng sớm lại phải vội vội vàng vàng trở về Phượng Nghi cung. Vệ Minh Khê nhìn thấy Dung Vũ Ca ngày ngày đều bận rộn như thế, trong lòng thương xót không thôi liền nhanh chóng hạ lệnh cho ngự trù hâm canh gà bồi bổ cho Dung Vũ Ca, còn do đích thân nàng đưa đến, mà thật ra chính yếu vì trong lòng nàng cũng nhung nhớ Dung Vũ Ca.

Hôm nay thật vất vả Dung Vũ Ca mới xử lý xong mấy việc chính sự, định tắm rửa xong xuôi sẽ sang tìm Vệ Minh Khê bên đấy, lúc này nàng đang thoải mái nằm trong hồ nước, hưởng thụ chút nước ấm để tiêu tan hết mọi mệt mỏi trong ngày.

“Thái Hậu đâu?” Vệ Minh Khê hỏi Thiên Nhi, cung nữ thân cận của Dung Vũ Ca.

“Thái Hậu đang ở bên trong tắm rửa, nô tì sẽ vào trong bẩm báo với Thái Hậu.” Thiên Nhi cũng biết Thái Hậu cùng Thái Hoàng Thái Hậu quan hệ vô cùng thân thiết, không giống mẹ chồng nàng dâu bình thường, nhưng mặc dù trong lòng có chút kì quái nhưng cũng chưa bao giờ dám nghĩ sâu xa.

“Không cần đâu, bản cung chờ ở đây được rồi.” Vệ Minh Khê biết Dung Vũ Ca nhất định là rất mệt mỏi, mà bản thân nàng cũng không muốn quấy rầy nàng ấy tắm rửa. Nhưng không ngờ đợi một lúc lâu mà Dung Vũ Ca vẫn còn chưa xong, đến mức canh gà cũng nguội lạnh cả, Vệ Minh Khê sợ Dung Vũ Ca ngủ quên trong hồ tắm nên trong lòng có chút lo lắng không yên.

“Khỏi bẩm Thái Hoàng Thái Hậu, người đợi cũng đã lâu rồi, xin cho phép nô tỳ vào trong bẩm báo Thái Hậu, nếu để người biết nô tỳ bẩm báo chậm trễ nhất định sẽ khiển trách nô tỳ.” Có thể làm cung nữ thân cận bên người Dung Vũ Ca, tất nhiên nàng cũng không phải cung nữ bình thường mà rất có năng lực quan sát sắc mặt người khác.

“Thôi được rồi, các người lui xuống cả đi, bản cung có chút việc riêng muốn nói cùng Thái Hậu” Vì muốn vào tìm Dung Vũ Ca ngay lập tức nên Vệ Minh Khê đành tìm cái cớ để cho các cung nữ đều lui xuống.

Ngay khi nàng vừa bước vào, đập vào mắt chính là thân hình mềm mại như linh xà ẩn hiện trong nước của Dung Vũ Ca, trên mặt nước là candelabra xinh đẹp và bờ vai trắng nõn nà, riêng đôi bông đào tròn đầy thì vẫn ẩn mình dưới làn nước ấm, mái tóc thật dài xỏa tung tán lác, hòa theo đó là gương mặt tuyệt mỹ, thật là mỹ hoặc nói không nên lời, làm cho Vệ Minh Khê vốn thanh tâm quả dục trong nhiều năm nay trong nháy mắt cũng đỏ mặt, cố gắng dằn dỗi mắt đang mất tự nhiên đi.

Kể từ khi Dung Vũ Ca lưu lại thì hàng đêm hai nàng đều ôm nhau ngủ, dù sao đối với Vệ Minh Khê mà nói thì chỉ cần như thế đã là hạnh phúc lớn nhất mà trời xanh ban xuống cho nàng rồi, hơn nữa nàng đối với Dung Vũ Ca vốn hết sức tình ý, chỉ sợ làm cho Dung Vũ Ca nhớ tới những chuyện không nên nhớ trước kia, vì thế từ đó đến nay trong lòng Vệ Minh Khê không hề sinh ra bất kỳ ý muốn quá phận nào. Có lẽ nếu không có khoảnh khắc này thì Vệ Minh Khê vẫn nghĩ mình không có dục niệm, nhưng hiện tại chỉ mới nhìn Dung Vũ Ca như thế thôi mà nàng đã mặt đỏ tai hồng, thế mới biết thì ra không phải nàng hoàn toàn không có động tâm, chỉ là giấu kín thật sâu trong đáy lòng mà thôi.

Đằng này là một Vệ Minh Khê thanh tâm quả dục, đằng kia lại là một Dung Vũ Ca trong lòng chứa đầy vương mặc, nên mặc dù nàng đối với Vệ Minh Khê có dục niệm thì cũng nhất quyết không chủ động nữa, bởi vậy từ đó hai người đem việc này trở thành một cấm kỵ, chỉ ôm lấy đối phương ngủ thì đã cảm thấy đủ rồi. Mà Vệ Minh Khê cũng không biết rằng đối với vấn đề này nàng càng cẩn thận, thì lại càng làm cho Dung Vũ Ca thêm bất bình, vương mặc trong lòng càng khó giải.

Dung Vũ Ca cũng cảm giác được Vệ Minh Khê đang đến gần, nàng đối với hơi thở của Vệ Minh Khê trước giờ đều cực kỳ mẫn cảm, khẽ mở mắt thì thấy Vệ Minh Khê đang quay mặt sang một bên không dám nhìn, bất quá Dung Vũ Ca vẫn tinh mắt nhìn thấy được trên cổ Vệ Minh Khê một phiếm đỏ hồng... Nhìn thấy Vệ Minh Khê đã biết động dục vọng đối với mình, quả thật Dung Vũ Ca không nói nên được cảm giác trong lòng. Loại cảm giác này rất kỳ quái, kỳ quái đến mức làm cho Dung Vũ Ca không biết hình dung thế nào, đủ loại tư vị tràn ngập trong lòng ngực.

Vốn tâm tình Dung Vũ Ca rất phức tạp, chính nàng cũng từng nghĩ thân thể này rất xinh đẹp mê người, nhưng nay thân thể này đã dơ bẩn mất rồi, vô luận nàng cố gắng tẩy rửa bao nhiêu lần thì vẫn cảm thấy nó dơ bẩn như thế, ngay cả hiện tại cũng cảm thấy không sạch sẽ. Do đó, nhiều năm nay nàng vẫn oán hận thân thể này, cảm thấy nó xấu xí vô cùng, nhưng đến khi nhìn thấy Vệ Minh Khê vẫn còn có thể động tâm vì mình, Dung Vũ Ca đột nhiên có ảo giác thân thể mình lại trở về xinh đẹp như trước. Loại tâm tình này, cơ hồ làm cho Dung Vũ Ca xúc động muốn khóc.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng Dung Vũ Ca cũng không nói gì, chỉ nhắm hai mắt lại, làm bộ như không biết Vệ Minh Khê đang bước đến gần.

Sau khi Vệ Minh Khê khắc chế nổi xao động trong đáy lòng thì quay lại nhìn Dung Vũ Ca, thấy nàng vẫn nhắm chặt hai mắt như trước, nghĩ Dung Vũ Ca đang ngủ bèn đi về phía nàng.

Vệ Minh Khê đưa tay, nhẹ nhàng vỗ vào bờ vai mềm mại của Dung Vũ Ca, cảm giác mềm mại mịn màng đến mức làm cho Vệ Minh Khê như bị điện giật, vội vàng rút tay lại.

“Vũ Ca, thức dậy đi, cẩn thận kéo nhiễm phong hàn.” Thanh âm dịu dàng như ngọn gió mon man khuôn mặt nàng, an ủi vết thương lòng của Dung Vũ Ca.

Lúc này Dung Vũ Ca mới từ từ mở mắt, nhìn thẳng vào Vệ Minh Khê rồi đưa tay quàng lấy cổ nàng, tư thế vô cùng mờ ám

“Chỉ nhỉ muốn cùng ta tắm rửa sao?” Nụ cười của Dung Vũ Ca vốn đã rất xinh đẹp, còn cố tình phả một làn hương khí vào mặt Vệ Minh Khê, cử chỉ quen thuộc này của Dung Vũ Ca chính là Dung Vũ Ca của vài năm trước, là một thiếu nữ phóng khoáng vô tư, làm cho trong nhất thời Vệ Minh Khê nhìn đến ngây ngốc.

Cho đến khi Vệ Minh Khê kịp phản ứng lại thì vừa khôi phục chút mặt đã đỏ lên: “Ta...ta...lúc này...tắm rồi...” Vệ Minh Khê ngượng ngùng nói.

Vệ Minh Khê từ trong xương cốt vẫn là một Vệ Minh Khê bảo thủ, cố chấp tuân theo lễ giáo, không hiểu phong tình, nhưng người nàng yêu lại chính là Vệ Minh Khê như vậy, làm cho người ta luôn muốn trêu đùa.

“Nhưng mà ta muốn nàng cùng ta tắm rửa...” Dung Vũ Ca bồng đồng, miệng thì nói còn tay khẽ dùng sức kéo Vệ Minh Khê xuống nước. “Phốc” một tiếng, Vệ Minh Khê không tự chủ được liền bị rơi xuống nước theo, làm cho Thái Hoàng Thái Hậu vốn luôn tao nhã cao quý bấy giờ trông vô cùng chật vật.

“Ha ha, Thái Hoàng Thái Hậu à, sao người chật vật thế này...” Dung Vũ Ca cười vui vẻ, đã nhiều năm rồi nàng chưa từng vui như vậy, oán hận đối với Vệ Minh Khê như thế được giải khai. Rõ ràng Dung Vũ Ca là cố tình trêu đùa, khi dễ Vệ Minh Khê, hơn nữa biết rõ cảm kỵ sợ hãi trong lòng Vệ Minh Khê còn cố ý gọi Vệ Minh Khê là Thái Hoàng Thái Hậu, chính yếu là muốn làm cho Vệ Minh Khê biết rõ, các nàng ở cùng một chỗ chính là điều cảm kỵ.

Có lẽ Vệ Minh Khê chưa từng chật vật như thế, nhưng nhìn Dung Vũ Ca cười vui vẻ, trong lòng nàng lại sung sướng như được nếm mật ngọt. Dung Vũ Ca giờ phút này đích thị là một tiểu hài tử đắc ý vì thực hiện được trò đùa dai, xem ra Mộ Ca so với nàng còn chín chắn hơn nhiều, nữ nhân này, sao mà thơ ngây quá! Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca bốn mắt nhìn nhau, quần quanh trong không khí lúc này là hơi thở mập mờ dục vọng được che giấu thật sâu, Vệ Minh Khê không kiềm được mình nữa, đưa tay ôm lấy vòng eo mềm mại đang ẩn hiện trong nước, dùng đôi môi lấp lên nụ cười lớn lối kia.

Làn môi quần quýt làn môi, đôi môi Vệ Minh Khê cũng nhát gan như chủ nhân của nó, nhẹ nhàng và chậm rãi, nhưng Dung Vũ Ca làm sao thoả mãn với một nụ hôn chỉ lướt qua như thế, chầm chậm đảo khách thành chủ, ngón tay bắt đầu trượt trên thân thể Vệ Minh Khê, dồn dập mà không kiên nhẫn coi bỏ ý phục vương lên trên người nàng, tay Vệ Minh Khê cũng giống như tự mình có ý thức, ở trên làn da căng mịn của Dung Vũ Ca nhẹ nhàng vuốt ve, dục vọng căng tràn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Ngọt Ngào

Bao trùm quanh cơ thể Vệ Minh Khê là tầng tầng lớp lớp nhung y, dù làm thế nào cũng không thể thấy được cơ thể tròn đầy khiêu gợi của nàng, nhưng vì hiện tại đang ở dưới nước nên y phục bị bó sát vào người, hoàn toàn có thể thấy rõ vóc dáng mê người kia. Lúc Dung Vũ Ca chạm đến hai khối căng mịn ấy, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, những ngón tay đang cời áo cho nàng cũng bắt đầu run rẩy.

Cảnh tượng mà Vệ Minh Khê đang nhìn thấy lúc này chính là nữ nhân mà nàng yêu mến đang vươn những ngón tay thon dài bối rối, vội vàng cời áo của nàng ra, mái tóc đen dài xõa tán loạn, ướt sũng dán vào trước ngực, vắng vắng là tiếng thở dốc rất nhỏ nhưng đầy rối loạn. Lúc này Dung Vũ Ca đâu còn nhớ được vừa rồi mình còn cười nhạo Thái Hoàng Thái Hậu chật vật như thế nào, nếu lúc này tự nhìn lại mình, thấy mình còn tệ hơn thế thì không biết nàng sẽ có cảm giác thế nào?

Nhìn những cảnh tượng đó, đột nhiên ký ức Vệ Minh Khê lại trở về, hoài niệm lại ngày đó Dung Vũ Ca tìm đủ mọi cách để tiếp cận mình, nhớ tới bầu trời Giang Nam trong xanh thơ mộng, nhớ tới một Dung Vũ Ca lúc nào cũng yển yển oanh oanh một bước không rời, nhớ tới cánh rừng đào hôm nao có điệu vũ phiêu dật hoà cùng với tiếng tiêu phiêu bổng, nhớ tới cái đêm đoạn đứt dây đàn, vĩnh viễn cắt đứt tình duyên đôi lứa, nhớ đến một tiếng tiêu kia và một ý niệm sai lầm năm ấy đã làm cho Vũ nhi của nàng phải phiêu bạt nhiều năm, chịu nhiều đau khổ, cũng làm cho chính bản thân mình phải báo hối cả đời. Từng giọt, từng giọt nước mắt nóng bỏng không hiểu vì sao lăn tràn trên khoé mắt Vệ Minh Khê, nóng rục rơi xuống tay Dung Vũ Ca...

“Chỉ nhi....Chỉ nhi không muốn, đừng không? Chỉ nhi cũng cảm thấy ta dơ bẩn phải không...” Dung Vũ Ca chán nản rút tay về, nhưng bị Vệ Minh Khê bắt được, nhất quyết không để nàng li khai.

“Vũ nhi...” Vệ Minh Khê nhìn dung nhan tuyệt thế ấy, trong lòng đau xót không thôi, nàng là người tốt như vậy, phần đời còn lại này mình sẽ không để nàng rời đi nữa. Vệ Minh Khê khẽ đặt môi lên đôi mắt trong veo đang dần dần lạnh lùng kia, làm cho thân mình Dung Vũ Ca khẽ run lên, đáy lòng như nai con lại bắt đầu loạn động. Vệ Minh Khê, vì cớ gì nàng luôn có thể dễ dàng tác động đến cảm xúc của ta như vậy? Mỗi cử động của nàng đều làm cho lòng ta khấp khởi phập phồng, ta hận bản thân mình vì sao lại vô dụng như vậy, hay là nàng vẫn ngại cơ thể ta dơ bẩn, vết nhơ này là nàng gây ra cho ta kia mà, Dung Vũ Ca càng nghĩ càng cay đắng.

Vệ Minh Khê nào kịp chờ đến bên giường, Dung Vũ Ca càng chờ không kịp, ngay tại bên bờ thủy trì cùng ngã xuống thăm cỏ, vội vã thu lấy hơi thở và sự ấm áp của đối phương. Mỗi tác da thịt trên thân thể Dung Vũ Ca đều cảm nhận được làn môi lạnh lạnh của Vệ Minh Khê, đôi môi kia đi đến đâu đều như thiêu như đốt, khoi lên ngập trời sóng nhiệt, nóng rục đến nỗi làm cho Dung Vũ Ca không thể nhịn được mà đưa đẩy vòng eo, cong người lên đón nhận, nhìn như nàng kháng cự, nhưng thực chất là đang muốn hòa hợp cùng Vệ Minh Khê, hai chân nàng không cách nào kiềm chế được quàng qua eo Vệ Minh Khê, thân thể bám chặt lấy nhau, quần quýt không rời. Lúc này đây, khi cảm giác được rõ ràng hơi thở ấm áp của Vệ Minh Khê, thực sự làm cho Dung Vũ Ca hạnh phúc vô cùng, tựa hồ mọi bão táp đều đã đi qua.

Thật khó để tin hình ảnh đang ở trước mặt Dung Vũ Ca giờ phút này: Chỉ nhi đang vui mặt vào giữa hai chân nàng, đầu lưỡi khẽ lướt vào điểm mềm mại kia, để cho tất cả mọi oán hận cả đời của Dung Vũ Ca đối với nữ nhân này đều biến mất không còn chút tung tích nào, ngay cả cảm giác cay đắng trong lòng cũng dần dần tan biến, sự ôn nhu của Vệ Minh Khê chậm rãi hoà tan trái tim nàng, từng chút một, rồi từ từ lan ra, ngập tràn toàn bộ lồng ngực. Dung

Vũ Ca bị khiêu khích đến độ tưởng chừng như không thể nào khống chế được nỗi kích động sắp lao ra khỏi ngực mình, nàng bắt đầu hoảng loạn, tay khẽ quơ quào như muốn nắm lấy một thứ gì đó. Lúc này Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nắm lấy tay Dung Vũ Ca, giữ chặt trong lòng bàn tay của nàng, nắm ngón tay đan siết vào nhau, xuân triều từng đợt lại từng đợt dâng trào, theo nhịp thở dốc của Dung Vũ Ca từ từ tuôn ra, hoa hạnh bắt đầu nở rộ, ẩn hiện giữa rừng xuân thưa thớt, kiều mỹ toả ra làn hương khí đặc trưng.

Vệ Minh Khê ngây dại nhìn kì cảnh trước mắt, đoá hoa của Dung Vũ Ca khi thở gấp dường như đang run rẩy nửa che nửa đầy, nếu nhiều năm trước đó hoa ấy vẫn còn non nót thì nay lại càng thêm xinh đẹp thành thực, đẹp đến mức làm cho nàng không thể dời mắt, đem vô số nụ hôn nhẹ nhàng như mưa rơi, yêu kiều hạ dấu ấn lên người nữ nhân mà mình yêu thương. Cứ mỗi lần nụ hôn ấy đáp xuống nơi nào, thì nơi ấy lại thêm một lần như thiêu như đốt, từ vùng bụng đến đôi chân, rồi ngược lại đến bên hông và tiện đường lan tỏa đến vùng ngực...

“Vệ Minh Khê, có phải nàng ở trong cung ăn vụng hay không? Vì sao nàng...a...” Dung Vũ Ca đang trong cơn khoái cảm, đột ngột trước ngực bị nhói một cái, nhìn lại thì thấy Vệ Minh Khê đang tức giận khẽ mở hàm răng, cắn lấy hạt tiểu đầu màu hồng phấn trên ngực mình, trừng phạt mình dám nói hươu nói vượn, nhưng khi Vệ Minh Khê nhìn thấy Dung Vũ Ca bị đau, lại không đành lòng đổi cắn thành liếm... Lúc này Vệ Minh Khê mới nhẹ nhàng chống tay đỡ thân thể nhòe nhòe, gương mặt nghiêm túc nhìn thẳng vào Dung Vũ Ca, như thể cả thế giới này chỉ có một mình nàng rồi kiên định nói: “Ta không có!”

Dung Vũ Ca nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Vệ Minh Khê, cảm thấy buồn cười không thôi, chỉ là một câu nói đùa, vậy mà Chỉ nhi của nàng lại ngốc nghếch nghiêm trang như thế. Bản thân nàng đã tâm niệm rằng nữ nhân này chính là người đã mãi mãi khắc sâu trong trái tim nàng, thậm chí hòa cùng máu thịt của nàng, vĩnh viễn cũng không thể nào dứt bỏ. Vệ Minh Khê, ta thật sự yêu nàng, yêu nàng đến mức có thể vứt bỏ hết thảy, cả đời này nàng không bao giờ được đẩy ta ra nữa!

Dung Vũ Ca quần lấy cổ Vệ Minh Khê, làm cho thân thể nàng cùng Vệ Minh Khê thêm quấn quýt chặt chẽ, hận không thể cùng Vệ Minh Khê dung hoà làm một thể. Tiếng thở dốc mê người và liên tục của Dung Vũ Ca tựa như liều thuốc kích tình nhất thiên hạ, làm cho Vệ Minh Khê không thể kiềm chế được tay mình, càng tăng nhanh tốc độ duy chuyển bên trong Dung Vũ Ca, thân thể Dung Vũ Ca như đi đến cực hạn, nhanh chóng đi đến đỉnh điểm, rồi từ từ hạ xuống, khoái cảm lại tiếp tục trào ra, cứ từng vòng lại từng vòng lặp lại, cơ hồ làm cho Dung Vũ Ca phải thấp giọng xin tha. Giờ khắc này, thân thể này không thuộc về mình nữa mà là của Vệ Minh Khê, chỉ có thể vì duy nhất một mình nàng mà thiêu đốt và nở rộ...

Sau khi thân thể Dung Vũ Ca lên đến cực hạn, hai tay ôm chặt lấy thân thể Vệ Minh Khê, yên tĩnh nghỉ ngơi một lát rồi xoay người lật úp Vệ Minh Khê đặt dưới thân, ngón tay nhanh chóng tiến nhập vào bên dưới Vệ Minh Khê: “Sao Thái Hoàng Thái Hậu lại ướt đến vậy nhỉ, có cần ta phải cống hiến ra sức không?” Ngực khí Dung Vũ Ca vừa cản trở lại vừa quái ác.

Ngắm nhìn vẻ tươi cười rạng rỡ mang theo một chút quái ác của Dung Vũ Ca, khuôn mặt Vệ Minh Khê trở nên đỏ bừng, nữ nhân này sau một thời gian lưu lạc ở bên ngoài trở về, cứ nghĩ nàng đã thanh lãnh trầm lắng hơn rất nhiều, không ngờ đến giờ vẫn không đứng đắn thêm chút nào.

“Chỉ nhi có biết cảnh giới tối cao khi chúng ta hoan ái là gì không?” Ngón tay Dung Vũ Ca không theo quy luật nào, cùng lúc trêu đùa bên ngoài và bên trong đoá hoa của Vệ Minh Khê.

“Là gì?” Bị Dung Vũ Ca trêu chọc cơ hồ làm cho Vệ Minh Khê không thể nào tập trung được lực chú ý, nàng cảm giác được ngón tay thon dài của Dung Vũ Ca đang chậm rãi thăm dò tại cửa huyết, cảm giác kích tình vừa khó chịu vừa kích thích lên đến cực độ, xuân thủy trong nháy mắt ào ạt chảy ra.

“Chính là một Chỉ nhi như vậy, vô cùng xinh đẹp kích tình, có còn thấy nửa phần lạnh lùng nào như lúc bình thường nữa đâu” Lời Dung Vũ Ca làm cho Vệ Minh Khê xấu hổ đến mức hận không thể chui vào chấn ngay lập tức, đem mình che lại, toàn thân vì e thẹn mà nhiễm một tầng đỏ ửng, càng nhìn càng cảm thấy khiêu khích. Không biết vì ngượng ngùng hay vì động tình, mà Dung Vũ Ca cảm giác cổ họng mình khô khốc, thật lâu mới nuốt được một ngụm nước miếng, đứng là mình vì nữ nhân này mà điên cuồng, cũng muốn nữ nhân này vì mình mà điên cuồng, mà nàng cũng đang rất chào mừng những ngón tay của mình đó chứ, không giữ lại chút nào.

Vệ Minh Khê không thể nào chịu đựng nổi, thân thể vặn vẹo, tưởng như muốn lùi về vài bước, nhưng Dung Vũ Ca nào để yên cho nàng, vội dè lên thân thể gầy yếu của Vệ Minh Khê, tay trái giữ lấy hai tay nàng, tham lam hôn lên môi Vệ Minh Khê, rồi trườn xuống hai điểm mềm mại trước ngực nàng, Vệ Minh Khê cảm giác thân thể mình như đang ở chín tầng mây, không kiềm chế được mà rướn người theo từng nhịp động, bắt đầu chậm rãi, rồi dần dần nhanh hơn, trái tim tựa hồ như nhảy vọt ra khỏi cổ họng, hơi thở dốc nặng nhọc, cong người để cho Dung Vũ Ca hôn, vừa nức nở vừa giống như chịu ủy khuất, Dung Vũ Ca yêu Vệ Minh Khê lúc này chết đi được. Hai ngón tay nàng đột nhiên tiến vào, kia thông đạo kết cấu chặt chẽ bắt đầu siết chặt, đôi tay nàng đưa đẩy nhanh hơn, lực đạo ngày càng thêm mạnh, thân thể Vệ Minh Khê lại không tự chủ được lại cong lên...

Nhìn toàn thân Vệ Minh Khê sau khi động tình phỉếm một màu hồng vụng, còn có hơi thở gấp gấp để nghe, trong lòng Dung Vũ Ca có loại cảm giác thoải mái nói không nên lời. Nữ nhân cao cao tại thượng kia, rốt cuộc cũng đã yêu mình từ tận đáy lòng, nữ thần tượng chừng không bao giờ có thể chạm được lại chính là nữ nhân của mình, là của Dung Vũ Ca nàng!

Vệ Minh Khê cảm giác được Dung Vũ Ca càng ngày càng điên cuồng tác quái, thân mình như tan thành nước, càng ngày càng vô lực không ôm nổi thân thể tròn bóng của Dung Vũ Ca. Vệ Minh Khê thấy mình như không có trọng lượng, lại như đang vẩn vơ, nói không rõ là khoái cảm nhiều hơn một phần, hay khó chịu nhiều hơn một phần, chính là cảm giác tâm thần không còn thuộc về mình nữa, thân thể xa lạ như vậy, cực hạn khoái cảm nhường này, cơ hồ sắp bức Vệ Minh Khê phát điên rồi.

Dung Vũ Ca cảm giác được thông đạo kia bắt đầu gấp gáp co rút, hút lấy ngón tay nàng, tựa hồ rất khó để tiếp tục cử động được, chỉ có thể nhúc nhích đầu ngón tay, cựa quậy một chút, tay lại càng ôm chặt lấy thân thể kiều mỹ vô lực đang thả lỏng nằm trong lòng mình, dòng xuân thủy lại ào ạt chảy ra thành dòng, làm cho trong không khí hoàn toàn tràn ngập hương vị hoan ái.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119: Phát Hiện Của Mộ Ca

Dù sao thì hai người vẫn còn ở bên bờ vực triền nên cũng không thể quá ư phóng túng bản thân, Vệ Minh Khê giữ lại bàn tay vẫn không chịu an phận của Dung Vũ Ca lại, khẽ nói: “Vũ Ca, nơi này không được đâu...”, chợt nghĩ đến việc vừa rồi mình cùng Dung Vũ Ca hành sự ngay tại bờ thềm này thì cảm thấy vô cùng thẹn thùng.

“Chỉ nhi muốn chạy đi đâu thế? Ta chỉ muốn ôm Chỉ nhi xuống hồ cùng tắm rửa thôi mà...” Dung Vũ Ca tỉnh ngịch nháy mắt với Vệ Minh Khê, còn làm ra vẻ vô tội nói. Việc Thái Hậu và Thái Hoàng Thái Hậu cùng nhau “thảo luận” tại bờ vực triền vài canh giờ dù sao mà nói thì vẫn có vài phần kỳ quái, nên nếu không phải dè chừng lời ra tiếng vào, thật tình nàng muốn Vệ Minh Khê thêm vài lần nữa, lòng chỉ thầm hận sao không thể đem Vệ Minh Khê, nữ nhân này ăn sạch sẽ mới cam lòng.

Vệ Minh Khê bị Dung Vũ Ca giễu cợt thì có chút giận hờn, khẽ đẩy Dung Vũ Ca ra khỏi người mình, nhưng Dung Vũ Ca nào để cho Vệ Minh Khê đắc thủ, ngược lại càng ôm chặt lấy nàng vào lòng, còn nghiêm túc nói: “Chỉ nhi, chúng ta sẽ không bao giờ chia lìa nữa.”

“Không, không bao giờ.” Vệ Minh Khê cảm giác được hơi ấm từ cơ thể Dung Vũ Ca, từ từ cúi đầu vào cổ nàng rồi khẽ thì thầm vào tai Dung Vũ Ca, vòng tay ôm lấy nàng lại càng thêm khít khao.

Sống mũi Dung Vũ Ca chợt cay cay, cứ tưởng rằng bản thân mình đang nằm mơ, lưu lạc bên ngoài bao nhiêu năm, không biết đã bao nhiêu đêm nàng nằm mộng, mơ thấy mình rúc vào lòng Vệ Minh Khê, giống như bây giờ vậy, nhưng khi bắt chợt tỉnh lại sẽ tự tát mình một cái, cũng không biết bao nhiêu đêm nàng phải cố kìm nén nỗi xúc động ứa về, tự nói với mình rằng không thể quay đầu lại, nàng sẽ không bao giờ nói cho Vệ Minh Khê biết mình đã trải qua những năm tháng vất vả ấy như thế nào. Tuy nàng biết vô số lần trong lòng mình đã sớm tha thứ cho Vệ Minh Khê, nhưng tự tôn vốn không cho phép nàng dễ dàng làm như vậy, nên thật ra đến giờ phút này, Dung Vũ Ca mới chính thức tha thứ cho Vệ Minh Khê, chỉ có Vệ Minh Khê mới có thể đem đến cho nàng khoái hoạt cùng rung động khôn cùng.

Từ năm sáu tuổi khi ở ven hồ nhìn thấy bạch y nữ tử ấy, nàng đã không thể khắc chế được nỗi rung động trong lòng, cũng không biết rằng mười hai năm tình cảm đó sẽ khiến nàng dành trọn tình yêu cả đời nàng cho người ấy, và nàng cũng biết sẽ không có ai trên đời này yêu Vệ Minh Khê hơn nàng cả.

Do vậy Dung Vũ Ca không hề nhắc lại chuyện cũ, chỉ yên lặng ôm Vệ Minh Khê, rồi bế nàng bước vào thủy trì, tỉ mỉ thay Vệ Minh Khê tắm rửa, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên từng tấc da thịt, không hề có một tia dục vọng nào, tựa như một nghi thức thần thánh nào đó, như thể thứ mình đang chạm đến là thần vật vậy.

Thân thể xích lõa của Vệ Minh Khê tựa vào thân thể xích lõa của Dung Vũ Ca, mặc cho Dung Vũ Ca lẳng lặng tắm rửa cho nàng, trong lòng có cảm giác hạnh phúc không nói nên lời, xúc động tưởng chừng rơi lệ. Vâng, chỉ một chút nữa thôi, chút nữa thôi mình sẽ đánh mất con người này, nếu như không giữ được nàng, nhất định mình sẽ là mẹ goá con cô sống nốt quãng đời còn lại, báo hối cả đời.

Dung Vũ Ca nhẹ nhàng chải từng sợi tóc lẫn lộn sợi trắng sợi đen của Vệ Minh Khê, nào còn thấy sợi tóc nhung huyền của sáu năm về trước, trái tim Dung Vũ Ca bắt chợt đau nhói, tuy mẫu thân lớn hơn Vệ Minh Khê nhiều tuổi, nhưng đến nay vẫn chưa thấy sợi tóc bạc nào trên đầu người, vậy mà Vệ Minh Khê sao lại thế này?

“Nàng sao thế?” Vệ Minh Khê thấy Dung Vũ Ca bắt giác ngừng lại, nhẹ nhàng hỏi.

“Ta thấy tóc bạc...” Thanh âm Dung Vũ Ca rầu rĩ không vui, giống như những sợi tóc bạc ấy đang mọc trên đầu nàng vậy.

“Ngốc quá, ta đã ba mươi chín tuổi, cũng già rồi, qua vài năm nữa có lẽ Vũ Ca cũng sẽ ghét bỏ ta.” Vệ Minh Khê nghe vậy, khẽ sững sốt rồi thản nhiên cười nói, suốt đời nàng chưa từng để ý đến dung nhan của mình, cho tới bây giờ cũng không để ý đến, nhưng bởi vì yêu Dung Vũ Ca, nàng mới nhớ ra rằng hoá ra mình đã già.

“Nói vậy, mẫu thân ta cũng đã bốn mươi sáu tuổi rồi, vẫn còn trẻ mà, nàng mới ba mươi chín tuổi, làm sao già được?” Dung Vũ Ca khẽ nhướn mày, đột nhiên cảm thấy mấy sợi tóc bạc trên đầu Vệ Minh Khê vô cùng chứng mắt, làm cho tâm tình nàng cũng theo thế mà không tốt, mấy năm nay có lẽ Vệ Minh Khê cũng không khá khẩm gì hơn nàng.

“Sự thật là ta lớn hơn nàng mười bốn tuổi, dù có làm thế nào thì ta cũng sẽ già trước nàng...” Vệ Minh Khê cảm khái nói, có lẽ chuyện nắm tay nhau đến răng long đầu bạc* cũng chỉ là một chuyện xa xỉ mà thôi.

*Nguyên văn: chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão (1)

“Chỉ nhi sẽ không già đâu, ta sẽ không để Chỉ nhi già. Chỉ nhi cố nhịn đau, ta sẽ đem mấy sợi tóc bạc đáng ghét này nhổ xuống, sẽ không già đâu...” Dung Vũ Ca chọn mấy sợi, nhẹ nhàng nhổ ra.

“Ngốc, nó vẫn có thể mọc lại mà.” Tuy trên đầu truyền đến cảm giác tê dại, nhưng trong lòng Vệ Minh Khê lại vô cùng ngọt ngào, tuy không thể đoán được tương lai các nàng còn bao nhiêu thời gian, nhưng có giờ khắc hạnh phúc thế này thì với nàng đã rất đủ rồi!

“Ta nhất định không để cho Chi nhi già đi!” Dung Vũ Ca đem mấy sợi tóc bạc nhỏ xuống từ trên đầu Vệ Minh Khê bỏ vào túi hương đeo bên hông buộc lại.

Khi Tĩnh Doanh cùng cung nữ bước vào thì Dung Vũ Ca đang chải đầu cho Vệ Minh Khê, mấy cung nữ nhìn thấy không hiểu rõ chỉ thăm nghĩ Dung Vũ Ca hiểu thuận, đích thân giúp Thái Hoàng Thái Hậu chải đầu, chỉ có Tĩnh Doanh là hiểu được ảo diệu trong đó.. Cảnh tượng này làm nàng nhớ đến khoảng thời gian nhiều năm về trước, Dung Vũ Ca cũng từng tận tâm chải đầu cho nương nương như thế, càng nhìn càng thấy như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua, khoảng cách của bao nhiêu năm trời bỗng chốc như tan biến không còn, chỉ khi giật mình nhìn lại, mới nhận ra hoá ra bánh xe thời gian đã trôi qua ngàn ấy năm rồi...

Nhưng Tĩnh Doanh cũng hiểu, mấy năm ấy kì thật không ngắn chút nào, đối với nương nương mà nói, mấy năm ấy rất dài, tương chừng mỗi ngày đều dài như một năm. Thời gian qua nàng cũng chưa bao giờ thấy nương nương cười hạnh phúc đến vậy, đúng vậy, cho dù trong quá khứ các nàng có nhiều thương tổn đến thế nào, thì cũng chỉ có Dung Vũ Ca mới có thể mang lại hạnh phúc cho Vệ Minh Khê, chỉ mong sao từ nay các nàng có thể mãi mãi hạnh phúc như thế.

Sau lần đó, tình cảm thân thiết của nhiều năm trước hầu như đã trở lại, Dung Vũ Ca càng thêm quán quít Vệ Minh Khê, mà Vệ Minh Khê đối với Dung Vũ Ca lại càng thêm sủng ái, sự bất an và gượng gạo giữa hai nàng cũng dần dần tan biến. Do vậy, thái độ của Dung Vũ Ca với Cao Mộ Ca cũng cải thiện không ít, nhưng cũng đừng hy vọng Dung Vũ Ca có thể đối xử tốt với Cao Mộ Ca hơn nữa.

Cải gọi là cải thiện chính là hiện tại Dung Vũ Ca không còn chủ động khiêu khích hay khi dễ Cao Mộ Ca, mỗi khi có thời gian Dung Vũ Ca đều ở lì bên người Vệ Minh Khê, hoàn toàn tước đoạt thời gian Cao Mộ Ca ở cùng Vệ Minh Khê như trước đó. Bởi vậy Cao Mộ Ca càng ngày càng chường mất Dung Vũ Ca, từ sau khi nữ nhân này trở về, hoàng tử mẫu thương nàng còn nhiều hơn thương mình, trong lòng Mộ Ca vô cùng bất bình.

Rốt cuộc một ngày kia, chính xác là sau nhiều ngày Cao Mộ Ca không thể gặp được Vệ Minh Khê, liền tức giận xông thẳng vào Phụng Tường điện, không ngờ hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là Dung Vũ Ca cùng Vệ Minh Khê y quan không chỉnh tề đang ôm nhau, dù Cao Mộ Ca còn nhỏ tuổi nhưng cũng cảm thấy được điểm quái dị trong đó.

“Hai người đang làm cái gì đó?” Cao Mộ Ca hỏi.

Vệ Minh Khê xấu hổ vô cùng, vẻ mặt đỏ bừng, sao Tĩnh Doanh lại để Cao Mộ Ca vào đây chứ? Tình cảnh lúc đó làm cho Vệ Minh Khê chỉ muốn ngay lập tức đào một cái hố để chui vào thôi, Dung Vũ Ca phản ứng nhanh nhất, nhanh chóng kéo tấm chăn lên che lấy thân thể Vệ Minh Khê, vì Vệ Minh Khê hiện tại đại khái chỉ muốn vùi mặt vào đầu đó chết đi thôi.

“Người nghĩ chúng ta đang làm gì?” Dung Vũ Ca hỏi ngược lại Cao Mộ Ca, nàng biết nha đầu này trưởng thành rất sớm, vậy thôi cứ thuận thế thành chương đề nha đầu này biết sớm một chút, tránh để sau này nàng bị dạy cho một đồng lễ giáo luân lý thì ngày sau càng khó chấp nhận được tình cảm của mình cùng Vệ Minh Khê, không chừng lại làm cho tình cảm của mình cùng Vệ Minh Khê gọn sòng.

—————oOo—————

(1) : Trong bài Kịch cổ (Đánh trống) – Bội Phong – Kinh Thi:

Từ sinh khê khoát.

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ.

Dữ tử giai lão.

Hu ta khoát hề.

Bất ngã hoạt hề.

Hu ta tuân hề.

Bất ngã thân hề.

Dịch:

Từ sinh cách trở đôi nơi,

Cùng em anh đã nặng lời từ xưa.

Đôi ta những nguyện cùng già,

Cầm tay thủa ấy, bây giờ chưa quên.

Nhưng:

Cùng nhau thôi đã cách xa,

Sống đâu còn đến thân ta hồi mình.

Thề xưa còn đó rành rành,

Nay thôi anh đã phụ tình cùng em.

Người đi quân dịch này nhớ gia đình, kể lại lúc mới lập gia đình, đã hẹn ước với vợ, chết sống hay xa cách cũng không bỏ nhau, lại nắm tay vợ mà hẹn nhau sống đến già.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Là Ta Nhặt Được Thôi!

“Không biết.” Cao Mộ Ca nhìn Dung Vũ Ca, sau đó nhìn khuôn mặt còn ửng đỏ của Vệ Minh Khê, ngơ ngác lắc đầu.

“Trên đời này không chỉ có nam tử và nữ tử có thể yêu nhau, nữ tử và nữ tử cũng có thể yêu nhau...”

“Vũ Ca, Mộ Ca vẫn còn nhỏ, chờ nó lớn một chút rồi nói sau cũng không muộn mà.” Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Vệ Minh Khê lập tức mở miệng cắt ngang lời Dung Vũ Ca.

Dung Vũ Ca nheo đôi mắt, nàng không chấp nhận Vệ Minh Khê lại một lần nữa lùi bước, hiện tại chỉ cần có chút gió khê lay động cũng làm cho thần kinh Dung Vũ Ca căng thẳng.

“Mộ Ca chỉ mới sáu tuổi thôi, nó không thể nào hiểu hết được chuyện đó đâu, chờ nó lớn thêm chút nữa ta sẽ tự nói với nó.” Vệ Minh Khê nói, không phải nàng để ý đến việc Mộ Ca biết hay không, chỉ là Mộ Ca còn quá nhỏ, nên đơn giản nàng không muốn để nha đầu này phải biết quá nhiều chuyện không phù hợp với lứa tuổi của nó.

“Mộ Ca, con đi ra ngoài trước đi, hoàng tử mẫu muốn nói chuyện với mẫu hậu con.” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng dỗ dành Cao Mộ Ca.

“Người này không phải mẫu hậu của ta.” Cao Mộ Ca nói những lời này xong mới miễn cưỡng xoay người đi ra ngoài, để cho Dung Vũ Ca và Vệ Minh Khê ở lại cùng nhau.

Dung Vũ Ca nheo mắt, mình có thể không nhận nó nhưng nó không thể không nhận mình được, nói thế nào thì nói nó cũng do mình sinh ra mà, đây là sự thật không thể chối cãi.

“Nếu sau này nó không thể thông cảm cho tình cảm của ta và nàng, nàng sẽ làm thế nào?” Dung Vũ Ca giả thiết.

“Đến lúc đó chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, được không?” Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, chân thành nói, khi đó, trách nhiệm của mình cũng đã hết rồi.

Dung Vũ Ca nghe xong điều này, trong lòng mới có chút thoải mái, câu nói này có lẽ mới là điều quan trọng nhất đối với nàng, hiện tại tuy Vệ Minh Khê vẫn bị trách nhiệm đè nặng trong lòng nhưng có những lời này đối với nàng cũng đã đủ rồi, điều nàng mong muốn thật ra rất đơn giản.

“Được chứ, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau bước đi, cùng du sơn ngoạn thủy, đi thật nhiều nơi nhé...” Dung Vũ Ca nghĩ đến cảnh tượng ấy thì cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Ta sợ khi đó ta già rồi, không đi nổi nữa.” Vệ Minh Khê cười nói, cả đời này, khoảng thời gian hạnh phúc nhất chính là lúc nàng cùng Dung Vũ Ca ở Giang Nam du thuyền.

“Không đâu, nếu Chi nhi đi không nổi, ta có thể cõng Chi nhi mà...” Dung Vũ Ca khẽ vuốt ve đôi gò má thanh tú của Vệ Minh Khê, chân thành nói, cả đời này sẽ không bao giờ rời xa.

Vệ Minh Khê giống như thấy được cảnh tượng Dung Vũ Ca đang cõng mình, trên môi khẽ nở nụ cười. Kiếp này nếu không có Dung Vũ Ca, có lẽ suốt cuộc đời mình sẽ an phận phận sống trong toà cung điện lạnh lẽo, nhốt cuộc đời trong bốn bức tường nguy nga lộng lẫy, chỉ biết mơ tưởng tới một hạnh phúc nhân sinh bình thường mà không dám đòi hỏi, cũng không dám bước tới nửa bước nào.

“Vũ Ca, cảm ơn nàng.” Vệ Minh Khê ôm Dung Vũ Ca, nhẹ nhàng nói, cảm ơn nàng đã không buông tay, cảm ơn nàng vẫn còn yêu ta.

“Ngốc!” Dung Vũ Ca vòng tay ôm lấy Vệ Minh Khê, hạnh phúc hay không có lẽ thật sự chỉ nằm trong một ý niệm của mình, nếu như mình lựa chọn rời đi

thì làm sao còn có cảnh này được nữa? Có lẽ rất nhiều năm về sau mình cũng có thể buông xuống, nhưng nhất định sẽ không tốt như bây giờ. Nếu không yêu, đã không cần tức là không cần, nhưng nếu đã yêu thì cũng nên buông xuống dù không thể buông xuống.

“Ta biết hai người thế nào cũng nói ta tuổi nhỏ không hiểu chuyện, chừng nào lớn lên thì tự nhiên sẽ hiểu” Thấy Vệ Minh Khê vừa đi ra, Cao Mộ Ca liền nhún mày lên tiếng trước, không cho Vệ Minh Khê kịp mở miệng nói điều gì khác. Quả thật Cao Mộ Ca rất hận sao mình không thể lập tức lớn lên kia chứ.

Vệ Minh Khê buồn cười lắc lắc đầu, hài tử này đúng là tiểu quý mã.

“Nếu đã biết thế thì không cần hỏi nữa, nếu không lại khiến cho hoàng tổ mẫu nguoi thêm phiền. Chuyện hôm nay người không được nói lung tung ra ngoài, vừa nhìn đã biết người là một hài tử chuyên tùy tiện nói lung tung rồi.” Dung Vũ Ca nhún mày nói, trước đây mình cũng lâu cá thể này, vậy mà không ngờ xú nha đầu này so với mình còn tinh tường hơn.

“Còn lâu ta mới nói lung tung!” Dù sao Cao Mộ Ca cũng chỉ là một hài tử, lập tức trừng mắt với Dung Vũ Ca, ăn miếng trả miếng, ai nói mình chỉ là một tiểu hài tử bình thường, mình đâu có làm cho ngoại tổ mẫu thêm phiền giống ai kia! Thật ra trong tiềm thức, Cao Mộ Ca cũng loáng thoáng biết cảnh tượng hôm nay mình nhìn thấy có chút gì đó bất thường, nhưng nàng nhất định sẽ không nói với người khác, hơn nữa nàng biết nói cùng ai đây? Ngoại tổ mẫu đã nói, làm hoàng đế không thể dễ dàng tin những người bên cạnh, mọi sự tình phải đặt ở trong lòng, bất động thanh sắc, không biết đối với việc này có phải thế không?

Dung Vũ Ca thấy Cao Mộ Ca trừng mắt với mình, cũng ngẩng mặt lên đáp trả, còn đầu bộ dáng của một mẫu thân? Kỳ thật Dung Vũ Ca cũng từng lên lút nhìn ngắm Cao Mộ Ca, lòng thầm nghĩ nha đầu này bộ dáng thật khó coi, xấu xí như vậy làm sao có thể do mình sinh ra được? Ngoại trừ đầu óc cũng không hoàn toàn chứa bã đậu ra thì chẳng có chút gì giống mình cả, từ nhỏ đến lớn mình đã khuynh quốc khuynh thành, sao nàng chẳng thừa hưởng được gì từ mình hết nhỉ?

“Chỉ nhi, xú nha đầu này chắc không phải do ta sinh ra đâu nhỉ?” Dung Vũ Ca vô cùng nghi hoặc nói.

Vệ Minh Khê nghe vậy không khỏi mỉm cười, tận đáy lòng lại thầm cao hứng, lần đầu tiên Dung Vũ Ca chủ động nhắc tới Mộ Ca, tuy rằng là ghét bỏ diện mạo nữ nhi, nhưng dù sao cũng đã tiếp nhận sự thật này.

Chỉ có khi Dung Vũ Ca chấp nhận mình là mẫu thân mới có thể lo lắng hài tử của mình xấu xí thôi. Vệ Minh Khê vẫn nhớ như in lần đầu tiên khi nàng nhìn thấy Dung Vũ Ca, lúc ấy Vũ Ca cũng tầm tuổi như Mộ Ca, đôi má hồng hồng phúng phính, trời sinh đã có dáng dấp mỹ nhân rồi, hài tử Mộ Ca này ngũ quan cũng coi như thanh tú, nhưng thực sự không thể nào được như Dung Vũ Ca năm đó.

“Thiếu nữ mười tám tất sẽ thay đổi, qua vài năm nữa ngũ quan của nó sẽ rõ ràng hơn, nhất định sẽ xinh đẹp mà.” Vệ Minh Khê thấy bộ dáng Cao Mộ Ca đã tức giận đến mức muốn nhảy bổ vào Dung Vũ Ca, liền vội vàng nói tốt cho nàng, trấn an cảm xúc của Mộ Ca. Bởi vậy mới nói, bất luận là nữ nhân nào, dù lớn hay nhỏ cũng đều kiêng kỵ người khác nói mình xấu xí, cho dù là tiểu cô nương cũng thế thôi. Đúng là hai mẹ con “tiểu hài tử” mà, liên tục đầu võ mồm với nhau, Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca, buồn cười lắc lắc đầu.

Lời Vệ Minh Khê làm cho Cao Mộ Ca vô cùng vui sướng, đối với những lời của Vệ Minh Khê nói ra, Cao Mộ Ca luôn luôn tin tưởng, nàng tin rằng qua mấy năm nữa khi mình trưởng thành, nhất định sẽ rất xinh đẹp, rõ ràng là một tiểu cô nương tràn ngập khát khao việc mình lớn lên sẽ trở thành một mỹ nữ.

“Theo ta thấy thì không được đâu, bộ dáng nó đã thế này, cho dù có phát triển chắc cũng không xinh đẹp gì đâu. Trước đây đáng về ta đáng yêu cỡ nào chứ, người gặp người thích, ai gặp cũng khen ta xinh đẹp mà, người lớn vậy rồi đã có ai khen người xinh đẹp chưa nào?” Dung Vũ Ca lại bồi thêm cho Cao Mộ Ca một gậy, nhất định chọc cho nàng tức khí, tất nhiên cũng không quên nâng mình lên một chút.

Cao Mộ Ca vừa nghe thế quả nhiên nhụt chí, đúng là cho đến bây giờ nàng cũng chưa bao giờ được ai khen xinh đẹp, nếu có cũng chỉ khen nàng thiên tư thông minh thôi. Nghĩ như vậy làm cho Cao Mộ Ca ỉu xiu, hoàn toàn quên mất nàng mới sáu tuổi thôi, còn chưa phát triển đầy đủ, diện mạo cũng chưa hoàn toàn định hình, vì thế Cao Mộ Ca quyết định từ nay về sau sẽ tiếp tục chán ghét cái người làm cho mọi khát khao tốt đẹp của mình biến mất này, cũng sẵn tiện giận cá chém thớt luôn tất cả những người xinh đẹp giống như Dung Vũ Ca.

“Xinh đẹp thì có tác dụng gì chứ, ta thông minh thì đủ rồi!” Cao Mộ Ca là người không chịu thua, lập tức không phục hướng Dung Vũ Ca hô.

“Đúng là thương nhau củ ấu cũng tròn, ghét nhau quả bồ đào cũng méo*, người không xinh đẹp nên ghen ghét luôn những người xinh đẹp như ta chứ gì.” Tâm tình Dung Vũ Ca vô cùng sung sướng, cười rục rờ nhưng đóa hoa xuân trong nắng sớm, đương nhiên việc khi dễ hài tử này làm cho nàng rất vui vẻ, Vệ Minh Khê nhìn mà xấu hổ thay cho Dung Vũ Ca, để cho một người tính tình như Dung Vũ Ca làm mẫu thân, xem ra cũng thật khó cho nàng.

*Nguyên Văn: Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh

“Mộ Ca là hoàng đế, không cần xinh đẹp đâu, thông minh là đủ rồi.” Vệ Minh Khê tiếp tục trấn an cảm xúc của Cao Mộ Ca, thực tội cho hài tử này.

“Ngay cả hoàng tổ mẫu cũng thấy ta không xinh đẹp sao...” Cao Mộ Ca nghe xong, qua hồi lâu mới than thở trong miệng.

Vệ Minh Khê vừa nghe liền sững sốt, trong lòng cảm thấy khó xử, kỳ thật hài tử này không đến nỗi xấu, nhưng nếu so với dung nhan của Dung Vũ Ca thì quả thật không thể bằng.

Dung Vũ Ca nhìn bộ dáng quần bách của Vệ Minh Khê thì cười vô cùng vui sướng, quả nhiên Chỉ nhi cũng cảm thấy nha đầu kia xấu xí, bộ dáng không

giống mình chút nào, Cao Mộ Ca kia tất nhiên không phải do mình sinh ra, là nhặt được thôi! Nghĩ được như thế rồi, tâm tình Dung Vũ Ca cũng tốt hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Mẫu Tử Tình Thâm

Rốt cuộc thì thái độ của Dung Vũ Ca đối với Cao Mộ Ca vẫn như trước không chút gì thay đổi, nhưng nếu đem so với trước kia thì cũng có thể xem như là tốt hơn khá nhiều. Do đó Vệ Minh Khê càng cố gắng tìm thêm nhiều cơ hội để mẫu tử các nàng ở bên nhau nhằm cải thiện mối quan hệ giữa hai nàng.

Vào một ngày kia nhằm lúc trời trong nắng ấm, cây cỏ cũng bắt đầu vươn mình đón gió cùng những vó hàng liễu đung đưa, Vệ Minh Khê liền nhân cơ hội rủ hai kẻ nhàn rỗi kia cùng nhau đi du xuân đạp thanh.

"Hoàng tử mẫu xem kia, nhiều cá quá!" Cao Mộ Ca đưa tay chỉ xuống dưới hồ, vui vẻ khoe với Vệ Minh Khê.

"Xú hài tử đúng là xú hài tử, cá thì có gì đẹp đâu? Bản thân mình từ năm sáu bảy tuổi đã hơn xa nàng, ngay cả cảm kỳ thi họa cũng đã bắt đầu học hành nghiêm túc. Nhớ năm ấy sơ ngộ Vệ Minh Khê, nhìn thấy nàng ở nơi đó một mình đơn côi, đáng vẻ trong sáng nhưng lạnh lùng, không ngờ rằng cả đời này cũng không thể quên được, cảnh tượng ấy chớp mắt đã qua mười năm rồi." Dung Vũ Ca trầm nghĩ.

"Chỉ nhi, đã lâu rồi ta không nghe tiếng đàn của nàng, cũng không thấy Chỉ nhi thổi tiêu nữa..." Dung Vũ Ca nhẹ nhàng nói, thật sự đã lâu rồi không thấy Vệ Minh Khê như thế.

Vệ Minh Khê nghe vậy, thân mình khẽ run lên, bước đi cũng dần chậm lại, nàng quay lại nhìn Dung Vũ Ca, khẽ nhoen miệng cười, nụ cười chan hoà cùng ánh nắng tháng ba làm cho cảnh sắc cũng thêm mê người.

Cao Mộ Ca ở cách đó không xa thấy cước bộ Vệ Minh Khê vốn đã chậm giờ lại càng thêm thông thả, trong lòng lại một phen tư vị, mình vốn trông mong mẫu thân trở về thì sẽ được thêm nhiều người thương, nhiều người yêu hơn nữa, không ngờ chẳng những không nhiều hơn mà ngược lại Hoàng tử mẫu cũng không thân cận với mình như trước, từ đó đến nay lúc nào cũng đi cùng với mẫu hậu như hình với bóng cả.

"Nữ nhân cùng nữ nhân cũng có thể yêu nhau." Lời Dung Vũ Ca nói trước kia bất tri bất giác đánh sâu vào tâm trí chưa thành thực của Cao Mộ Ca, làm cho tâm trí chưa thành hình kia bắt đầu nhận thức quan niệm như vậy. Cho đến mấy năm sau chính bản thân nàng cũng hồn nhiên không biết, thì ra nàng quả thật đã tiếp thụ quan điểm của Dung Vũ Ca.

Lúc này bước chân ba người đã đi đến bên kính hồ, nơi đó sừng sững một toà mộ đình, lan can được điêu khắc từ bạch ngọc, còn có thể ngắm hồ nước núi cao, thích thú nhất là trên nóc còn gắn một viên dạ minh châu cực lớn. Để làm toà đình các này, tiêu phí đâu chỉ là vạn kim, nay bất chợt nghĩ đến Vệ Minh Khê mới nhận ra bản thân chưa từng xa hoa như vậy. Nhìn trăng nhớ người, nàng ngày ngày đêm đêm thương nhớ Dung Vũ Ca, cứ nghĩ rằng nếu có ngày nàng trở về thì có lẽ cũng chỉ còn lại dung nhan đang từ từ tàn phai này, rồi đây nàng sẽ tiếc thương người trong mộng giờ đây như cánh hoa tàn úa. Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca phong tư xinh đẹp, âm thầm thở dài cảm thán, chờ đợi sáu năm trời, rốt cục cũng chờ được người trở lại.

"Ven hồ từ khi nào xây đình này vậy? Từ khi hồi cung ta cũng chưa từng chú ý, thực rất khác biệt, nhìn là thích được ngay." Dung Vũ Ca vuốt ve từ bàn đến lan can, nghĩ rằng cũng không phải Vệ Minh Khê xây, Vệ Minh Khê vốn là người không bao giờ phô trương lãng phí, kiến trúc nơi này so với trong cung cực kỳ xa hoa, quả thật là hiếm hoi, như thể là chính mình xây nên vậy.

"Khi nàng không ở đây, ta thường ở ven hồ nhìn trăng nhớ người, không chịu được trống trải liền sai người xây nên đình này, lường trước nàng trở về hẳn sẽ thích." Vệ Minh Khê nhàn nhạt nói, chỉ có bản thân nàng hiểu được nỗi khổ tương tư kia, không có gì có thể bù đắp được ngoại trừ Dung Vũ Ca. Nhớ lại vô số đêm nhìn từng gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ cùng vầng minh nguyệt lạnh lẽo cô đơn, lại nhìn kính hồ trống rỗng, tâm không thể chịu nổi như thế bị cái gì giam nhãm vậy. May thay mọi đau khổ nay đã biến thành hồi ức, nếu Dung Vũ Ca không trở về, chính mình cũng không biết phải đối diện với tình cảnh ấy bao nhiêu năm?

"Ta đã nghĩ Chỉ nhi nhất định là người không hiểu phong tình nhất thiên hạ, nhưng mà, không nghĩ Chỉ nhi cũng có hành động hoang đường bỏ ra ngàn vàng để có được một nụ cười của mỹ nhân, nhưng quan trọng là ta lại rất yêu thích những lúc hiếm hoi Chỉ nhi hoang đường như thế." Dung Vũ Ca cười vô cùng rực rỡ, thật đúng là mỹ nhân cười, khuyển thiên hạ.

Mặt mày Vệ Minh Khê ửng đỏ, ngượng ngừng xoay đi, uống phỉ mình tự cho là đọc sách thánh hiền lại đi tu kiến toà đình các hết sức xa xỉ thế này, quả thật hoang đường, may mà đình này cũng không lớn, bằng không thật sự là mỹ nhân họa quốc. Có nụ cười này của hồng nhan, chớ trách hôn quân hoang đường, Vệ Minh Khê lúc này cũng hiểu được rồi.

Ngay lúc Vệ Minh Khê bị Dung Vũ Ca trêu đến quần bách, Cao Mộ Ca đột nhiên hét to làm cho nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Hoàng tử mẫu, mau tới đây!" Cao Mộ Ca bắt mắt Vệ Minh Khê chỉ lo cùng Dung Vũ Ca đàm luận, lớn tiếng quát to, thành công dành được sự chú ý của Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê liền nhanh chân bước đến chỗ Cao Mộ Ca.

Dung Vũ Ca có chút giận, thật vất vả mới có cơ hội cùng Chi nhi liếc mắt đưa tình, đều bị xú nha đầu này phá hỏng, thật sự là chướng mắt mà! Lí do Vệ Minh Khê muốn đi du xuân đạp thanh, trong lòng Dung Vũ Ca biết rõ, nhưng một chút cũng không cảm kích, chán ghét xú nha đầu này còn không kịp, làm sao có khả năng cùng nàng bồi dưỡng tình cảm mẹ con? Đương nhiên, Dung Vũ Ca nghĩ thầm vậy nhưng cũng không định phá hư màn hứng trí này của Vệ Minh Khê, nhưng cũng không có tinh thần bồi tiếp Vệ Minh Khê cùng Cao Mộ Ca.

Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca không có phản ứng bài xích quá mãnh liệt, bèn tìm cớ rời đi, lưu Dung Vũ Ca cùng Cao Mộ Ca một chỗ.

Vệ Minh Khê vừa li khai, thần sắc không kiên nhẫn liền lộ ra trên mặt Dung Vũ Ca, Cao Mộ Ca thấy thế cũng mặc kệ, nữ nhân này càng thế mình lại càng không thích, làm gì có mẫu hậu nào như Dung Vũ Ca? Trong lòng Cao Mộ Ca cũng đủ loại không tình nguyện.

“Ta nói cho ngươi biết, ta sẽ không chấp nhận ngươi!” Dung Vũ Ca lập tức hiển lộ lập trường của mình.

“Ta cũng không muốn nhận ngươi!” Cao Mộ Ca đồng dạng khinh thường nói.

“Hừ!” Khó có dịp ý kiến các nàng đạt thành nhất trí, Dung Vũ Ca thực vừa lòng với kết quả này.

“Hừ!” Cao Mộ Ca cũng nóng nảy hừ lạnh một tiếng, làm cho Dung Vũ Ca có chút không thoải mái, mình có thể ghét bỏ nàng, nhưng nàng không thể ghét bỏ mình, có một mẫu thân xinh đẹp như vậy, nàng nên cảm thấy vinh quang mới đúng, Dung Vũ Ca bá đạo nghĩ.

“Nói cho ngươi biết, không cần biết có việc gì, cũng không được dính lấy Hoàng tổ mẫu, nàng là của ta!” Dung Vũ Ca thực là ấu trĩ, lập tức tuyên thệ chủ quyền với tiểu hài tử.

“Nàng là Hoàng tổ mẫu của ta, cũng không phải là Hoàng tổ mẫu của ngươi, dựa vào cái gì mà nói nàng là của ngươi?” Cao Mộ Ca mắt híp hỏi ngược lại.

“Nàng chính là nữ nhân của ta, không được bám lấy nàng!” Dung Vũ Ca không lừa được tiểu hài tử, chỉ có thể vô lại nói thế.

“Mặc kệ ngươi!” Cao Mộ Ca khinh thường quay đầu bước đi, nói tiếp mình cũng nói không lại, Hoàng tổ mẫu không phải của mình nàng, không muốn cùng nàng nói chuyện. Cao Mộ Ca tự mình chạy đến bên hồ chơi một mình.

Hiện tại quả thực Dung Vũ Ca vô cùng phiền chán Cao Mộ Ca, ở trước mặt Vệ Minh Khê còn phải che giấu nỗi chán ghét đối với nha đầu này. Nếu không có nha đầu này, ngày ngày nàng cùng Vệ Minh Khê gặp nhau càng thêm vô ưu vô lo, càng thêm ngọt ngào như mật mới phải, Dung Vũ Ca thầm nghĩ.

Có lẽ là lão thiên nghe được âm thanh tiếng lòng Dung Vũ Ca, ngay lúc Dung Vũ Ca thầm nghĩ Cao Mộ Ca biến mất sẽ tốt bao nhiêu thì Cao Mộ Ca đột nhiên ngã xuống hồ, hồ này đúng là đồng minh của nàng, lần trước Cao Hiến cũng từng say rượu ngã vào, vận mệnh có đôi khi trùng hợp như thế.

Dung Vũ Ca đang ở cách xa Cao Mộ Ca, nàng mơ hồ nghe được thanh âm Cao Mộ Ca cầu cứu, Dung Vũ Ca liền quay đầu tìm kiếm, lúc nhìn thấy Cao Mộ Ca ở trong nước giãy giụa, chính lúc chuẩn bị nhảy xuống hồ cứu người, thân mình lại dừng lại. Trong lòng nàng đột nhiên xuất hiện một loại thanh âm, không cần đi, đây là việc ngoài ý muốn, Vệ Minh Khê cũng sẽ chỉ biết đây là việc ngoài ý muốn, nếu không có Cao Mộ Ca, nàng cùng Vệ Minh Khê có thể an tâm rồi hoàng cung, không còn trách nhiệm cùng gánh nặng, có thể có một cuộc sống tự do tự tại ở ngoài cung.

Không được, nhì từ Vệ Minh Khê đã chết, nếu Cao Mộ Ca cũng không còn, Vệ Minh Khê sẽ rất khó có thể chịu nổi...

Vệ Minh Khê còn mình ở bên cạnh, nàng sẽ thương tâm, nhưng rồi sẽ bình phục, Cao Mộ Ca vốn đã không nên sinh ra, nàng chết đi như vậy, có lẽ chính là thiên ý, khúc mắc giữa nàng cùng Vệ Minh Khê sẽ biến mất, tâm ma sâu trong lòng Dung Vũ Ca không ngừng thuyết phục.

Cao Mộ Ca nhìn thấy Dung Vũ Ca xuất hiện, không ngừng hướng Dung Vũ Ca cầu cứu: “Dung Vũ Ca, cứu ta, Dung Vũ Ca, cứu ta...”

Dung Vũ Ca ngơ ngác mặt làm ngơ, nhưng trong tâm nàng lại không ngừng giãy giụa, bóng ma giấu kín trong lòng Dung Vũ Ca rốt cuộc cũng chiến thắng. Nàng không giết Cao Mộ Ca, chỉ là không xuất thủ cứu nàng mà thôi. Sau khi nghĩ được như vậy, tựa hồ thật sự có thể làm như thế, nàng chân chừ cước bộ chuẩn bị rời đi.

“Mẫu hậu cứu ta, mẫu hậu...” Cao Mộ Ca nhìn thấy Dung Vũ Ca xoay người thì vô cùng sợ hãi, theo bản năng liền liên tục cầu cứu, Dung Vũ Ca là cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của nàng.

Một tiếng “mẫu hậu” kia, làm cho lòng Dung Vũ Ca khó chịu, nàng bịt tai lại, mình không phải mẫu hậu nàng, không phải, không phải...

“Mẫu hậu...” Thanh âm cầu cứu kia càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng hai tiếng “mẫu hậu” lại vô cùng rõ ràng.

Tâm Dung Vũ Ca giống như dây cầm đứt đoạn, một tiếng bén nhọn vang lên, Dung Vũ Ca không thể khống chế được liền nhảy xuống nước, bơi về phía Cao Mộ Ca, đó là liên hệ huyết mạch không thể nào cắt đứt, chuyện này vô luận Dung Vũ Ca có muốn phủ nhận thế nào cũng không thể thay đổi, hồ dữ không ăn thịt con.

Dung Vũ Ca ôm lấy Cao Mộ Ca, trong nháy mắt theo bản năng ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122: Thừa Nhận

Các ngự y bận rộn vây quanh người Cao Mộ Ca, Dung Vũ Ca nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cao Mộ Ca, trái tim như bị bóp chặt, kia chỉ là một hải tử. Dung Vũ Ca xoay người li khai khỏi tấm cung hoàng đế, lòng nặng trĩu, càng không có cách nào khác để có thể nhìn khuôn mặt không một tia huyết sắc của Cao Mộ Ca mà không động dung, nàng thực muốn rời khỏi phòng, đi ra ngoài hít thở không khí, nàng không thể không thừa nhận rằng trong lòng nàng nảy sinh cảm giác áy náy.

Vệ Minh Khê nhìn thấy Dung Vũ Ca rời khỏi phòng, nàng có chút lo lắng cho Dung Vũ Ca, từ khi Dung Vũ Ca ôm Cao Mộ Ca trở về, sắc mặt vẫn âm trầm như thế, nhưng Vệ Minh Khê một lòng đều đặt lên người Cao Mộ Ca, không để ý đến Dung Vũ Ca, cũng không chú ý tới Dung Vũ Ca rời khỏi phòng. Giờ phút này cảm xúc của Vệ Minh Khê cũng không phải tốt lắm, nàng đã mất đi Hiền nhi, nếu Mộ Ca lại có mệnh hệ gì, Vệ Minh Khê cũng không biết mình sau trăm tuổi phải làm thế nào mới có thể đối mặt với nhi tử mình. Lúc này đột nhiên nàng sinh ra một loại cảm giác không phải, có phải vì thiên địa không chấp nhận được tình yêu của nàng và Dung Vũ Ca, cho nên mới khiến cho lão thiên trừng phạt, phải chịu tội tuyệt tự? Nếu thực sự là trời phạt, Vệ Minh Khê mong mỗi cớ nào có thể một mình mình gánh vác.

Vệ Minh Khê dám thừa nhận tình yêu của nàng cùng Dung Vũ Ca, nhưng cũng không có nghĩa nàng thừa nhận điều đó là đúng, cho nên trong lòng cũng luôn dần vật chính mình.

“Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thượng hiện tại không còn đáng ngại nữa, chỉ cần chờ Hoàng Thượng tỉnh lại, lại tu dưỡng thêm một thời gian là có thể bình phục...” Chưa trị xong, ngự y thu hồi hòm thuốc, vội vàng hướng Vệ Minh Khê bẩm báo.

Vệ Minh Khê đang khấn trương giờ mới hơi thả lỏng được, lúc này phát hiện không biết từ khi nào Dung Vũ Ca đã không còn trong phòng, Vệ Minh Khê phân phó ma ma chăm sóc Mộ Ca rồi mới ra ngoài tìm Dung Vũ Ca.

Ban đêm vẫn có chút lạnh, ánh trăng thanh khiết lạnh lùng trên cao phủ xuống đại địa một màn ánh sáng, Vệ Minh Khê dựa vào cảm giác của mình tìm kiếm, ở chỗ sâu trong ngự hoa viên nhìn thấy Dung Vũ Ca đang ngồi xổm, ôm lấy đầu gối, Dung Vũ Ca như vậy làm cho Vệ Minh Khê đau lòng. Nếu bình thường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cảm xúc của Dung Vũ Ca sẽ không dị thường như thế, nếu không phải chuyện ngoài ý muốn... sẽ không, Vệ Minh Khê tin tưởng Dung Vũ Ca, trên thực tế Vệ Minh Khê không muốn đoán thêm nữa.

“Ngự y nói chỉ cần chờ Mộ Ca tỉnh lại, tu dưỡng thêm một chút thời gian là sẽ không còn trở ngại...” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng cúi người vuốt ve đầu Dung Vũ Ca, ôn nhu nói.

“Ta không quan tâm tới nàng!” Rõ ràng trong lòng Dung Vũ Ca thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngoài miệng lại vẫn cứng rắn.

“Nàng có quan tâm, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi. Từ bao giờ nàng lại trở nên không tự nhiên như vậy?” Vệ Minh Khê khẽ mỉm cười nói, có đôi khi nàng cảm thấy Dung Vũ Ca tựa như một hải tử mãi không lớn nổi.

“Ta sẽ không bao giờ, rõ ràng ta muốn nàng chết đuối!” Dung Vũ Ca đứng lên lớn tiếng quát Vệ Minh Khê, kỳ thật giờ phút này Dung Vũ Ca chính là phò trương thanh thế.

Nàng đã làm sai, tuy rằng biết nếu mình không nói cho Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê cũng sẽ lựa chọn tin tưởng mình, nhưng nàng không muốn lừa dối Vệ Minh Khê, chính mình đã từng có ý niệm ảm đạm như thế trong đầu, thậm chí cũng nghĩ đến phản ứng của Vệ Minh Khê, tự tuyên án mình có tội hay không. Kỳ thật Dung Vũ Ca quả thật rất áy náy, nàng lớn như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng trải nghiệm qua lần nào cảm giác bởi vì áy náy mà nhận sai, cho nên không biết xử lý thế nào với nỗi áy náy trong lòng.

Vệ Minh Khê nghe vậy hơi sững sờ, sau đó ôm lấy Dung Vũ Ca: “Nàng cũng không bị chết đuối, không phải sao? Bất luận như thế nào, kết quả cuối cùng cũng đều là nguời cứu nàng.” Vệ Minh Khê ôm Dung Vũ Ca, Dung Vũ Ca không có tội, người có tội là mình, mình mới là nguyên nhân gây nên hết thảy, cho nên Vệ Minh Khê không nỡ trách cứ Dung Vũ Ca.

Phản ứng của Vệ Minh Khê làm cho Dung Vũ Ca an tâm, kia vừa như sư tử cuồng bạo, nháy mắt liền trở nên ôn hoà, thân mình dựa vào Vệ Minh Khê, thì thào tự nói: “Ta có thể lựa chọn cứu nàng sớm hơn, nhưng ta do dự, một khắc ấy ta đã nghĩ nàng chết cũng tốt, ta sẽ không còn phiền não, dù sao cũng không phải ta đẩy nàng xuống, ta không có tội, nhưng nàng lại vẫn gọi ta là mẫu hậu, ta cũng rất sợ hãi, ta lại có thể trở mặt nhìn hải tử của mình chết đuối mà thờ ơ...” Dung Vũ Ca đem Vệ Minh Khê ôm thật chặt, nàng biết điều vẫn luôn không muốn thừa nhận đã không còn có thể thờ ơ được nữa, loại cảm giác này làm cho nàng khủng hoảng, nàng không biết phải giải thích cùng đối mặt như thế nào, nhưng nàng rất muốn Vệ Minh Khê biết, nàng biết Vệ Minh Khê biết.

Vệ Minh Khê nhẹ nhàng vỗ về lưng Dung Vũ Ca: “Dung Vũ Ca không sợ trời không sợ đất lại sợ làm mẫu thân sao?” Vệ Minh Khê nhẹ nhàng cười hỏi.

“Vệ Minh Khê!” Dung Vũ Ca nổi giận hờn cò Vệ Minh Khê cắn một cái. Đáng giận, Vệ Minh Khê nói trúng tim đen như thế để làm chi? Kỳ thật Dung Vũ Ca vẫn không chấp chận tình cảm của mình cùng Vệ Minh Khê là một tồn tại nghịch luân, nhưng nếu thừa nhận Cao Mộ Ca, thì mình là mẫu thân Cao Mộ Ca, mà Vệ Minh Khê lại là nãi nãi của nàng, liên hệ huyết mạch như thế, lần đầu tiên làm cho Dung Vũ Ca cảm giác cảm kị cùng nghịch luân. Nhưng mà Dung Vũ Ca nghĩ lại thì thấy, hiện tại Vệ Minh Khê đã có dũng khí như thế, so với nàng mình lại càng thêm nhát gan!

“A! Đau...” Vệ Minh Khê làm bộ bị đau, Dung Vũ Ca xót xa liền lập tức buông cổ Vệ Minh Khê ra, Dung Vũ Ca không nỡ làm đau Vệ Minh Khê.

Vệ Minh Khê nở nụ cười, Mộ Ca lần này xem như nhân họa đắc phúc, Dung Vũ Ca có thể tiếp nhận Mộ Ca, đó chính là tâm nguyện lớn nhất của mình.

Cao Mộ Ca tỉnh lại, phản xạ có điều kiện quay đầu tìm kiếm Dung Vũ Ca, nhìn thấy Dung Vũ Ca ở một bên mới hơi an tâm.

“Hoàng tử mẫu, nàng là kẻ xấu xa nhất, ta rơi xuống hồ, ta kêu nàng, nàng cũng không cứu ta...” Cao Mộ Ca ở ngay trước mặt Dung Vũ Ca lại tố cáo nàng.

“Ta không cứu ngươi, vậy ngươi như thế nào sống lại a?” Dung Vũ Ca nhướn mày, dám tố cáo ta, hừ, không biết người ta đã sớm nói với Chi nhi rồi.

“Không biết, sau đó trầm không nhớ rõ.” Kỳ thật Cao Mộ Ca nhớ rõ trước khi mình hôn mê đã nhìn thấy Dung Vũ Ca hướng chỗ mình bơi lại, bắt quá nàng hạ quyết tâm dù có chết cũng không thừa nhận.

“Ồ, có người nói không nhận ta, thế mà đến cuối cùng sợ chết lại kêu mẫu hậu, xú hài tử đó là ai nhỉ?” Dung Vũ Ca cố ý lớn tiếng nói, Cao Mộ Ca đỏ mặt, không tự nhiên bỏ nhào vào lòng Vệ Minh Khê, không dám nhìn Dung Vũ Ca, cũng không thề ỷ đến Dung Vũ Ca nữa.

“Tiểu hài tử tốt thế này, sao lại xấu...” Dung Vũ Ca thấy Cao Mộ Ca chiếm vị trí ưa thích của mình, tính tiếp tục khi dễ nàng, bắt quá lại bị Vệ Minh Khê nhẹ nhàng nhéo cái eo một chút. Dung Vũ Ca ưỡn khuỷu nhìn Vệ Minh Khê, Chi nhi bất công, ánh mắt Dung Vũ Ca lên án.

“Không phải người nào đó đã nói phải làm một mẫu thân tốt sao?” Vệ Minh Khê cười hỏi.

“Ta cũng chưa từng nói như vậy!” Dung Vũ Ca bĩu môi, tuy rằng lúc trước trong nháy mắt thần kinh không bình thường đã nghĩ như vậy, nhưng nàng sẽ không làm như vậy, ngẫm lại mới thấy một nữ tử phong hoa tuyệt đại mà dĩ nhiên lại là mẫu thân của một hài tử, như thế thực giết chết phong cảnh a.

Vệ Minh Khê cười lắc đầu, để cho Dung Vũ Ca làm một mẫu thân tốt quả thật rất khó khăn, ngày sau không khi dễ Mộ Ca đã là tốt lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Lời Hứa Kiếp Sau

Bàn tay Dung Vũ Ca khẽ vuốt ve mái tóc Vệ Minh Khê, khuôn mặt Vệ Minh Khê so với tuổi của nàng thì trẻ hơn rất nhiều, nhưng không biết vì sao mái tóc vốn đen mượt ngày nào giờ đây lại càng ngày càng nhiều sợi bạc, đã gần như không thể chỉ cần nhổ đi một vài sợi là có thể giải quyết, làm cho Dung Vũ Ca không khỏi xót xa trong lòng, bàn tay vuốt ve càng thêm nhẹ nhàng cẩn trọng.

“Có phải đầu ta nhiều tóc bạc lắm không, ta đã già rồi, còn Vũ Ca lại càng ngày càng đẹp.” Vệ Minh Khê nhìn chân dung nàng và Dung Vũ Ca trong gương, khẽ thở dài nói. Phong tư Dung Vũ Ca không hề giảm sút, giống như vò rượu nữ nhi hồng chôn cất lâu năm, để càng lâu lại càng tinh thuần, hương vị càng thêm thom nồng, cho dù không trang điểm thì vẫn như trước vô cùng đẹp mắt, chỉ có mình nàng là không còn trẻ nữa, Vệ Minh Khê càng ngẫm nghĩ càng cảm giác được nỗi bi ai quân sinh ta đã lão (người sinh ta đã già).

Dung Vũ Ca cười lắc đầu: “Chi nhi có thấy mấy năm qua, tình yêu của ta dành cho nàng vì thời gian trôi đi mà thuyên giảm không?”

Vệ Minh Khê lắc đầu, mấy năm nay, tình yêu cùng sự che chở mà Dung Vũ Ca dành cho mình không những không giảm mà còn tăng rất nhiều, người một lòng một dạ thế này, nàng còn gì để cầu đây?

“Chi nhi có biết, trong lòng ta nàng mãi mãi giống như lần đầu khi hai ta sơ ngộ, là bạch y thiếu nữ đứng bên hồ thối tiêu, là bóng dáng lạnh lùng lãnh đạm như tiên tử lạc bước giữa chốn phàm nhân, bất luận ngày sau Chi nhi có như thế nào, kỉ ức này sẽ mãi là vĩnh hằng.” Trong mắt Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê là người đẹp nhất, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa từ bên ngoài, là Cao Mộ Ca, kỳ thật cảnh tượng các nàng vô cùng thân thiết ấm áp thế này, mấy năm nay không phải là Cao Mộ Ca chưa từng thấy qua, chỉ là bình thời nàng đều cố ý đi đường vòng để tránh kinh động hai nàng. Nàng và Dung Vũ Ca mấy năm nay vẫn như cũ tranh cãi qua lại, nhưng có Vệ Minh Khê luôn ở giữa cân bằng mối quan hệ nên thật ra vẫn bình an vô sự. Hơn nữa mấy năm nay Cao Mộ Ca đã trưởng thành, chuyện chính sự nàng luôn tự có chủ trương của riêng mình, nên ý kiến đối lập nhau lại biến thành chuyện cơm bữa, đến trước đó hai năm nhằm lúc Cao Mộ Ca mười bốn tuổi, khi Dung Vũ Ca thấy nàng đã đủ cứng cáp thì tự chủ động lui về, để Cao Mộ Ca tự mình chấp chính.

Đến khi Cao Mộ Ca tự mình làm chủ, nàng mới cảm nhận được áp lực một mình gánh vác giang sơn nên vội vàng trung cầu ý kiến Vệ Minh Khê, thảo luận việc quốc gia đại sự. Nhớ lúc trước Dung Vũ Ca nhiếp chính, mỗi khi ý kiến không hợp nhau thì đều do Vệ Minh Khê ra mặt quyết định, nên trong cảm nhận của Cao Mộ Ca, Vệ Minh Khê so với Dung Vũ Ca luôn có lực ảnh hưởng hơn.

Dung Vũ Ca vừa nhìn thấy Cao Mộ Ca liền không vui, lúc lão nương nhiếp chính, nha đầu kia cả ngày đều muốn tự mình làm chủ, không lúc nào để mình

yên, luôn tranh cãi với mình. Được thôi, nhưng có gì lão nương vừa vui vẻ muốn chết vì bỏ xuống được gánh nặng lớn như vậy, nàng lại có thể cùng Chi nhi cả ngày ngọt ngào tình cảm. Hừ, cho người tự mình chấp chính làm chủ, người lại cả ngày đến bám dính lấy Chi nhi nhà ta, nha đầu kia đúng là càng lớn càng đáng ghét!

“Hãy da, không phải Hoàng Thượng ngài rất có khả năng hay sao? Tự mình làm chủ là được rồi, sao cứ đến làm phiền Hoàng tổ mẫu của người thế?” Dung Vũ Ca nhướng mày nói, thật ra nha đầu kia trưởng thành cũng đẹp hơn xưa một chút, nhưng so với mình vẫn còn kém xa lắm, có ba phần giống Vệ Minh Khê, ba phần giống mẫu thân, nên Vệ Minh Khê và mẫu thân vừa nhìn là có cảm tình, ngay cả mẫu thân cũng không cho mình gọi nàng là xú nha đầu, nên đành phải gọi là hoàng đế. Mà Dung Vũ Ca đối đãi với Cao Mộ Ca vẫn luôn không chế ở mức năm phần thân, năm phần lạ, không tính là lạnh lùng, nhưng cũng không được gọi là vô cùng thân thiết.

“Trẫm không tới đây để trưng cầu ý kiến của người, Hoàng tổ mẫu không chê trẫm phiền là được rồi.” Cao Mộ Ca nhú mày, mình ngày ngày bận rộn, hiện tại không có thời gian rảnh rỗi để đầu vò mồm với nàng. Một ngày nào đó nếu trong phòng Hoàng tổ mẫu không còn nữ nhân này nữa thì tốt rồi, tuy là nghĩ vậy nhưng Cao Mộ Ca vẫn cảm thấy đó là chuyện không có khả năng, nữ nhân này nếu không có Hoàng tổ mẫu bên cạnh liền luống cuống khác thường, như thể có bệnh vậy.

“Ta và Hoàng tổ mẫu người đã quyết định đi Đông Đô lễ Phật, nhân tiện xuống Giang Nam du ngoạn, rất lâu sẽ không trở về.” Dung Vũ Ca nhìn Vệ Minh Khê nghiêm túc nói. Như vậy là có thể tránh xa được Cao Mộ Ca, Cao Mộ Ca cũng nên độc lập rồi, không thể luôn ý lại Hoàng tổ mẫu được, làm một hoàng đế không chủ kiến như thế.

Vệ Minh Khê có chút kinh ngạc khi Dung Vũ Ca thình lình đưa ra đề nghị, nhưng nhìn thấy nét chân thành trong mắt Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê cũng ngầm đồng ý, nàng biết, Dung Vũ Ca muốn chân chính tự do, Mộ Ca đã mười sáu tuổi, xử lý chính vụ càng ngày càng thành thực, có Vũ Dương ở đây, còn có văn võ bá quan, mình cũng có thể yên tâm đi Giang Nam.

Cao Mộ Ca lập tức nhìn về phía Vệ Minh Khê, mong nàng xác nhận lời Dung Vũ Ca nói không phải là sự thật, nhưng nhìn thấy Vệ Minh Khê gật đầu thì có chút thất vọng. Hoàng tổ mẫu gật đầu chứng tỏ kết cục đã định, Cao Mộ Ca tuy trong lòng không nở nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Dung Vũ Ca rúc vào lòng Vệ Minh Khê: “Rốt cục cũng đợi được nàng trưởng thành rồi, mấy năm nay chờ đợi thực vất vả.” Dung Vũ Ca nói xong còn cọ mặt mình vào cổ Vệ Minh Khê.

“Vũ Ca mấy năm nay vất vả rồi.” Vệ Minh Khê ôm lấy Dung Vũ Ca, ngón tay khẽ vuốt ve trên lưng nàng, thực là khó cho Dung Vũ Ca khi trôi buộc nàng ở nơi hoàng cung này hơn mười năm.

“Là ta cam tâm tình nguyện.” Dung Vũ Ca như biết ý nghĩ trong lòng Vệ Minh Khê, nhẹ nhàng nói.

“Nếu không gặp ta, có lẽ Vũ Ca sẽ càng thêm hạnh phúc, càng thêm tiêu sái...” Vệ Minh Khê đau lòng nói, Dung Vũ Ca một thân này cơ hồ đều bị huy trong tay mình, có đôi khi tỉnh giấc giữa đêm khuya, Vệ Minh Khê nhìn Dung Vũ Ca đều rơi lệ tự trách bản thân mình, cả đời này người nàng nợ nhiều nhất là Dung Vũ Ca.

“Ta không để ý đến chuyện đó làm gì, gặp chính là gặp, nàng làm sao biết chắc nếu ta không gặp nàng thì sẽ hạnh phúc hơn, ta sinh ra trên đời này là vì nàng, vì nàng mà đau, cũng vì nàng mà tử.” Dung Vũ Ca nói, nhân sẽ thành quả, quả cũng sẽ thành nhân.(cái này có lẽ là thuyết nhân-quả của Phật)

“Nếu có kiếp sau, kiếp sau ta cũng sẽ vì nàng mà sinh, không cần đọc nhiều sách vở, cũng không để ý đến ánh mắt thế nhân, chỉ vì nàng mà làm một người dừng cảm. Kiếp sau, chúng ta sẽ lại cùng nhau làm nữ tử” Vệ Minh Khê nở nụ cười thanh nhã, nụ cười ấy so với đoá thanh liên còn tao nhã thanh khiết hơn nhiều lắm.

“Được, đây là Chi nhi nói đấy nhé, kiếp sau cũng không được đổi ý.” Dung Vũ Ca vui vẻ cười, nếu có kiếp sau, nàng nhất định sẽ khiến Vệ Minh Khê trả lại toàn bộ tình cảm kiếp này, bù đắp lại tình yêu dành cho mình không đủ. Vệ Minh Khê nói lời hứa hẹn cũng thế, lời tâm tình cũng vậy, đều làm cho mình cảm động vui vẻ rất lâu, bình thường Vệ Minh Khê rất ít khi nói những câu tình cảm như vậy.

Vệ Minh Khê gật đầu, dùng ngón út ngoắc lấy ngón út Dung Vũ Ca, không phải lời tâm tình, là hứa hẹn.

“Chi nhi, Chi nhi...” Dung Vũ Ca vẫn lặp đi lặp lại nhũ danh Vệ Minh Khê.

“Ừ?” Vệ Minh Khê hơi hơi nhướn mày.

“Nàng nhất định phải nhớ ta thật kĩ, đừng bao giờ quên...” Dung Vũ Ca nắm lấy tay áo Vệ Minh Khê, chân thành nói.

Dung Vũ Ca trước kia không tin có kiếp sau, nhưng từ hôm nay trở đi, nàng sẽ bắt đầu tin tưởng.

Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca đi qua Đông Đô, dọc theo lộ tuyến hơn hai mươi năm trước nam hạ, vẫn hướng nam mà đi, xa cách hơn hai mươi năm, trở về chốn cũ, Giang Nam vẫn đó, vẫn mưa bụi mênh mang, phảng phất như kí ức từ kiếp trước, cảm giác xa lạ mà quen thuộc, khiến cho Vệ Minh Khê trong nhất thời lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc hoài niệm, lại không biết dùng lời nào để miêu tả.

Dung Vũ Ca đứng ở đầu thuyền dưới làn mưa cùng Vệ Minh Khê, nàng vẫn nhớ rõ cảnh tượng năm đó Vệ Minh Khê đoạt được quân thù vị, từ lúc du

thuyền trên sông, cho đến khi vô số khuê trung nữ tử đem tú cầu ném cho Vệ Minh Khê nữ phần nam trang. Nhớ tới cảnh tượng năm đó, Dung Vũ Ca không khỏi mỉm cười.

Dung Vũ Ca mở dù che cho Vệ Minh Khê, Vệ Minh Khê ngẩng đầu nhìn tán dù che khuất mưa phùn, liền biết phía sau là Dung Vũ Ca, Vệ Minh Khê xoay người đối mặt với Dung Vũ Ca, tay rất tự nhiên nắm lấy bàn tay Dung Vũ Ca. Năm đó khi nàng đi đến nơi Giang Nam xa lạ này, lòng đầy bất an, cũng đã từng nắm chặt lấy tay Dung Vũ Ca như thế. Hơn hai mươi năm sau, cũng tại địa phương này mà cầm tay Dung Vũ Ca, làm cho Vệ Minh Khê ngàn vạn cảm khái, chính bản thân nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới nàng còn có cơ hội trở lại nơi này sau nhiều năm như vậy, còn có thể cùng Dung Vũ Ca tay trong tay, điều khác biệt duy nhất so với năm đó chính là cảm giác an tâm mà năm đó nàng chưa từng có qua.

“Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng nghĩ đến mình sinh thời còn có cơ hội đến Giang Nam này.” Ngự khí Vệ Minh Khê vẫn thản nhiên như trước, mang theo chút cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt.

“Năm đó lúc mang nàng đến Giang Nam, một chút chắc chắn trong lòng ta cũng không có, may mà ta vẫn cứ kiên trì, xem ra hết thảy cố gắng đều đáng giá.” Dung Vũ Ca khẽ mỉm cười nhìn Vệ Minh Khê, nói cũng kỳ quái, trên đầu Vệ Minh Khê tóc trắng cũng không ít, duy độc khuôn mặt này lại thay đổi không nhiều, vẫn là dung nhan của mười năm về trước, hay là do mình quá yêu khuôn mặt này nên chưa từng thấy nàng già đi?

“Đã qua rất nhiều năm rồi, rốt cuộc cũng có ngày có thể chậm rãi thưởng thức cảnh đẹp Giang Nam, không cần vội vàng như năm đó nữa.” Vệ Minh Khê mỉm cười nói, đưa tay ôm lấy vòng eo xinh đẹp của Dung Vũ Ca.

“Giang Nam tốt thì tốt, có điều khí hậu mùa xuân có phần không thoải mái.” Dung Vũ Ca khẽ nhíu mày, dọc theo đường đi, mưa xuân cứ liên miên không dứt.

“Việc này dù sao cũng không phải là địa phương chúng ta sinh trưởng, có lẽ mãi mãi đối với Giang Nam chúng ta chỉ là khách qua đường.” Vệ Minh Khê cười nói, thực sự là Dung Vũ Ca ở một chỗ mãi đã dưỡng thành tập quán.

“Ừ, vậy ở Giang Nam vài tháng, qua một thời gian nữa chúng ta đi đại mạc cưỡi ngựa, đi Đông hải thả câu được không?” Dung Vũ Ca cao hứng nói, nghĩ đến có thể mang Vệ Minh Khê đi khắp chân trời góc bể thì vô cùng hưng phấn,

Cưỡi ngựa? Vệ Minh Khê hơi sững sốt, nàng có thể cưỡi ngựa sao? Nàng ngần này tuổi rồi vẫn còn có thể cưỡi ngựa? Rõ ràng Dung Vũ Ca cũng không còn nhỏ, sao vẫn giống năm đó còn tràn đầy tinh lực như vậy? Vệ Minh Khê rất hâm mộ Dung Vũ Ca, đối với tương lai cũng hiếm hoi lộ ra vẻ hi vọng cùng chờ đợi.

“Được, ngày sau làm gì ta cũng sẽ đi cùng nàng.” Vệ Minh Khê nói xong, đem môi quần lấy đôi môi Dung Vũ Ca, tán dù che khuất thân hình hai nữ tử đang ôm nhau, đáng tiếc xuân sắc này lại không ai có dịp thưởng thức.

Vệ Minh Khê cùng Dung Vũ Ca ở Giang Nam mấy tháng, từng ngày trôi qua sống một cuộc sống khoái hoạt tựa thần tiên.

Nhân sinh biến đổi khôn lường, lúc các nàng sắp rời Giang Nam đi Đông hải, Vệ Minh Khê bởi vì không thích ứng không thời tiết ẩm thấp của Giang Nam nên nhiễm phong hàn, trận phong hàn nho nhỏ này lại làm Vệ Minh Khê bệnh không dậy nổi. Dung Vũ Ca vội vàng đem nàng về cung tĩnh dưỡng, bệnh ngày càng chuyển xấu, thân thể Vệ Minh Khê đã yếu lại càng yếu thêm, Dung Vũ Ca cũng không dám đem nàng xuất cung nữa.

Ngự y nói với Dung Vũ Ca, từ sau khi Thái Hoàng Thái Hậu thay Hoàng Thượng chấp chính, thân thể nàng bắt đầu mỗi ngày một kém, mà Thái Hoàng Thái Hậu cũng không cho phép bọn họ nói với Thái Hậu cùng Hoàng Thượng, lần này đi Giang Nam, một phen bị bệnh lại tổn hại thân thể đã sớm không đủ nguyên khí của nàng, sợ là thời gian còn lại cũng không còn nhiều lắm.

Dung Vũ Ca biết thân thể Vệ Minh Khê từ sau cái chết của Cao Hiến đã không còn như xưa, dù tĩnh dưỡng như thế nào cũng không quay lại được, tuy mấy năm nay nàng không có bệnh gì, nhưng thực ra là tránh nhiệm chưa hết, nên Vệ Minh Khê không dám bệnh mà thôi, giờ trách nhiệm đã hết, nên nàng cũng buông xuôi hết thảy, thân thể kia vốn cứng rắn chống đỡ thì nay liền sụp đổ trong nháy mắt.

Đêm đến, Dung Vũ Ca cắn tay mình đến rơi lệ, tay bị cắn chảy máu cũng hồn nhiên không biết, bất luận Vệ Minh Khê khuyên thế nào nước mắt cũng không cầm nổi. Nước mắt của Dung Vũ Ca làm Vệ Minh Khê chỉ biết bất lực nhìn, cuối cùng theo bản năng ôm chặt lấy Dung Vũ Ca, lúc này nàng mới ngừng khóc.

Từ lúc ấy đến sau đó vài năm, hai người hết sức quý trọng từng thời khắc được ở cùng nhau, yêu nhau đã không dễ dàng, nên mỗi một ngày được ở bên nhau càng phải hạnh phúc hơn so với trước kia.

Nữ đế trị vì được mười bốn năm, Thái Hoàng Thái Hậu Vệ Minh Khê tọa hoá, hưởng thọ sáu mươi hai tuổi, ngày hôm sau, Thái Hậu Dung Vũ Ca cũng mất, hưởng thọ bốn mươi tám tuổi. Hai hậu không cùng hai đế hợp táng, mà lại táng ở sườn tây lăng hoàng đế, cùng lịch đại* đế vương đế hậu hợp táng bất đồng, mộ nhị đế gần nhau, lưỡng hậu cũng gần nhau, sách sử gọi là Đông lăng cùng Tây lăng, mà Đông lăng cùng Tây lăng lại xa xa cách trở.

(*lịch đại: trước đó, trong lịch sử)

Sách sử viết: Dung Hậu hiếu liêm vô song, sinh tiền thường bồi tiếp bên người Vệ hậu.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Cung Khuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.